STEPHEN KING

CHRISTINE

NEMIRA

STEPHEN
KING
CHRISTINE

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King le acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

CHRISTINE

Ediţia a III-a

Traducere din limba engleză
DANA SARCA

NEMIRA

Coperta: Gabi DUMITRU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, STEPHEN
Christine / Stephen King; trad.: Dana Sarca. -
Ed. a 3-a. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 97B-606-579-655-3

I. Sarca, Dana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
CHRISTINE
© Stephen King, 1983

© Nemira, 1994, 2004, 2013
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-655-3

Dedic această carte lui George Romero
și Chris Forrest Romero.
Și Burgului.

DIN PARTEA AUTORULUI

Textele muzicale din această carte sunt atribuite interpretului (interpreților sau formației) care este cel mai des asociat cu ele. Acest fapt s-ar putea să-l jignească pe un purist, care consideră că textul unui cântec aparține mai mult compozitorului decât interpretului. Puristul ar putea să-mi argumenteze că ceea ce am făcut eu este similar cu a atribui opera lui Mark Twain lui Hal Holbrook. Nu sunt de acord. În lumea cântecelor de succes, se întâmplă cum au spus cei de la Rolling Stones: interpretul, nu cântecul. Pentru cei care doresc să știe numele compozitorilor, acestea sunt aici. Și le mulțumesc tuturor, în special lui Chuck Berry, Bruce Springsteen, Brian Wilson... și Jar Berry de la Jan and Dean. El s-a *reîntors* din Deadman's Curve.

Pentru a obține permisiunea legală ca să folosesc versurile, am depus o muncă destul de laborioasă și aș dori să mulțumesc unora dintre persoanele care m-au ajutat să-mi amintesc cântecele și să mă asigur că este legal să le folosesc. Acestea sunt: Dave Marsh, critic și istoric rock; James Feury, cunoscut și ca „Mighty John Marshall", care umple orașul meu cu muzică rock prin intermediul postului WACZ; fratele lui, Pat Feury, care difuzează cântece *oldies* în Portland; Debbie Geller; Patricia Dunning și Pete Batchelder. Vă mulțumesc vouă tuturor și dea Domnul ca vechile voastre discuri Coaster să nu se zgârie niciodată atât de rău încât să nu le mai puteți folosi.

S.K.

Permisiuni

SOMETHIN' ELSE by Eddie Cochran. © 1959 by Un Unart Music Corporation. Used by permission. All rights reserved.

YAKETY-YAK by Jerry Leiber and Mike Stoller. © 1958 by Tiger Music, Inc. Copyright assigned to Chappell & Co., Inc., Quintet Music, Inc. and Bienstock Publishing Co. All rights controlled by Chappell Co., Inc. (Intersong Music, Publisher).

HOT ROD LINCOLN by Charles Ryan and W.S. Stevenson. © copyright 1960 by Acuff-Rose Songs. Used by permission of the publisher. All rights reserved.

THIS CAR OF MINE by Brian Wilson and Mike Love. © 1964 Irving Music Co., Inc. (BMI). All rights reserved. International copyright secured. Used by permission.

SURF CITY by Jan Berry and Brian Wilson. Copyright © 1963 by Screen Gems-EMI Music Inc. Used by permission. All rights reserved.

PARTY TOWN by Glenn Frey and Jack Tempchin. © 1982 by Red Cloud Music and Night River Publishing. All rights reserved.

ROAD RUNNER by Ellas McDaniel. Copyright © 1960 by Arc Music Corporation. Used by permission.

NO PARTICULAR PLACE TO GO by Chuck Berry. © 1964, 1965 by Arc Music Corp. Used by permission.

MERCURY BLUES by K.C. Douglas. Copyright © 1970 by B-Flat Music Company and Tradition Music Company. All rights reserved. Used by permission.

CADILLAC WALK by Moon Martin. © 1977 Bug Music/Rockslam Music (BMI). Administered worldwide by Bug Music. All rights reserved. Used by permission.

DRIVE MY CAR by John Lennon and Paul McCartney. © 1965 Northern Songs Limited. All rights for the U.S.A., Mexico and the Philippines controlled by Maclen Music, Inc. c/o ATV Music Corp. Used by permission.

CADILLAC RANCH by Bruce Springsteen. © 1980 Bruce Springsteen. Used by permission. All rights reserved.

ROADRUNNER by Jonathan Richman. © 1975 Modern Love Songs. Used by permission. All rights reserved.

MAYBELLINE by Chuck Berry, Russ Fratto and Allan Freed. Arc Music Corp. Used by permission. All rights reserved.

LESS THAN ZERO by Elvis Costello. Copyright © 1977 by Visions Music Inc. Used by permission. All rights reserved.

DEACON BLUES words and music by Walter Becker and Donald Fagen. © Copyright 1977 by Duchess Music Corporation, New York, N.Y. Rights administered by MCA Music, a division of MCA Inc. Used by permission. All rights reserved.

LITTLE DEUCE COUPE lyrics by Roger Christian, music by Brian Wilson. © 1963 Irving Music Co., Inc. (BMI). All rights reserved. International copyright secured. Used by permission.

MY MUSTANG FORD by Chuck Berry. © 1966 Isalee Music Corp. Used by permission. All rights reserved.

MERCEDES-BENZ by Janis Joplin. © Strong Arm Music. Used by permission.

SHUT DOWN by Brian Wilson and Roger Christian. © 1963 Irving Music Co., Inc. (BMI). All rights reserved. International copyright secured. Used by permission.

NO MONEY DOWN by Chuck Berry. © 1956 by Arc Music Corp. Used by permission.

SHE'S IN LOVE WITH MY CAR by Jude Cole and Moon Martin. © 1982 Collision Music/Rockslam Music (BMI). Administered worldwide by Bug Music. All rights reserved. Used by permission.

RIDING MY CAR by Woody Guthrie. TRO – © copyright 1954 and renewed 1982 by Folkways Music Publishers, Inc. Used by permission.

RACING IN THE STREETS by Bruce Springsteen. © 1978 by Bruce Springsteen. Used by permission. All rights reserved.

TRANSFUSION by Paul Barrett. © Paul Barrett Music Company. Used by permission.

BUICK '59 by Dootsie Williams. © by Dootsie Williams. Used by permission. All rights reserved.

THE MAGIC BUS by Peter Townshend. © 1967 and 1969 by Fabulous Music Ltd., London, England. Used by permission of Essex Music, Inc. New York. All rights reserved.

YOU CAN'T CATCH ME by Chuck Berry. © 1956 by Big Seven Music Corp. Used by permission of the copyright owner. All rights reserved.

WHO DO YOU LOVE? by Ellas McDaniel. © 1956-1963 by Arc Music Corp. Used by permission.

„409" by Gary Usher and Brian Wilson. © 1962 Irving Music Co., Inc. (BMI). All rights reserved. International copyright secured. Used by permission.

RIDE ON, JOSEPHINE by Ellas McDaniel. © 1960 by Arc Music Corp. Used by permission. All rights reserved.

BRAND NEW CADILLAC by Vince Taylor. Copyright © 1959 Belinda (London) Ltd. Published in the U.S.A. by Unichappel Music Inc. International Copyright secured. Used by permission. All rights reserved.

MEXICAN BLACKBIRD by Billy Gibbons, Dusty Hill and Frank Heard © 1975, 1977 Hamstem Music Company. Used by permission. All rights reserved.

I CAN'T SLEEP by P. Staines. © 1979 Carlin Music Corporation. Carbert Music Inc. Used by permission All rights reserved.

RIDING IN THE MOONLIGHT by Chester Brunett and Jules Taub. © 1951 (renewed) by Arc Music Corp. Used by permission.

MY CUSTOM MACHINE, lyrics and music by Brian Wilson. © 1964 Irving Music Co., Inc. (BMI). All rights reserved. International copyright secured. Used by permission.

MARY LOU by Jessie Young and Sam Ling. © 1959 by Big Seven Music Corp. Used by permission of the copyright owner. All rights reserved.

RAMROD by Bruce Springsteen. © 1980 Bruce Springsteen. Used by permission. All rights reserved.

FROM A BUICK 6 by Bob Dylan. © 1965 Warner Bros. Inc. All rights reserved. Used by permission.

A YOUNG MAN IS GONE by Bobby Troup. © 1963 and 1975. Fred Raphael Music, Inc. International copyright secured. Used by permission. All rights reserved.

TEEN ANGEL by Jean Surrey. © copyright 1960 by Acuff-Rose Publishing Inc. Used by permission of the publisher. All rights reserved.

WRECK ON THE HIGHWAY. © 1980 Bruce Springsteen. Used by permission. All rights reserved.

RIDERS ON THE STORM by James Morrison, Robert Krieger, Ray Manzarek and John Densmore. © 1971 Door Music Co. Used by permission. All rights reserved.

DEAD MAN'S CURVE by Jan Berry, Roger Christian and Art Kornfeld. Copyright © 1963 by Screen Gems-EMI Music Inc. Used by permission. All rights reserved.

LAST KISS by Wayne Cochran. © 1964 Fort Knox Music Company. Used by permission. All rights reserved.

I KNOW A MAN by Robert Creeley. (A poem) © 1962 by Robert Creeley. Used by permission of Charles Scribner's Sons. All rights reserved.

PROLOG

Bănuiesc că ați putea să considerați aceasta ca fiind povestea unui triunghi de îndrăgostiți – Arnie Cunningham, Leigh Cabot și, bineînțeles, Christine. Dar, doresc să înțelegeți că prima a fost Christine. Ea a fost prima dragoste a lui Arnie și, în timp ce nu îndrăznesc să afirm cu certitudine (oricum, nu de la înălțimea îndoielnicelor culmi de înțelepciune pe care le-am atins în cei douăzeci și doi de ani ai mei), eu cred că a fost singura lui iubire adevărată. Deci, denumesc o tragedie ceea ce s-a întâmplat.

Am crescut împreună cu Arnie în același cartier, am mers amândoi la Școala primară Owen Andrews și la Gimnaziul Darby, apoi la Liceul Libertyville. Bănuiesc că acesta a fost motivul pentru care Arnie nu a fost total înfrânt în timpul liceului. Eu eram un tip important acolo – mda, știu că asta nu înseamnă mare brânză; la cinci ani după ce ai absolvit nu te mai cinstește nimeni cu o bere pentru că ai fost căpitanul echipei de fotbal, baseball și înotător în Liga All-Conference – dar pentru că am fost, cel puțin Arnie nu a fost ucis. A suferit foarte multe abuzuri, dar nu a fost omorât.

Știți, el era un învins. Fiecare liceu trebuie să aibă cel puțin doi; este un fel de lege universală. Unul de sex masculin și unul de sex feminin. Lada de gunoi a fiecăruia. Ai avut o zi proastă? Ai căzut

la un test important? Te-ai certat cu părinții și ai fost pedepsit pe perioada weekendului? Nicio problemă. Trebuie doar să-l găsești pe unul dintre acești triști nefericiți care se furișează în grabă de-a lungul holurilor ca niște criminali și să te îndrepți drept spre el. Iar câteodată ei *chiar* sunt uciși, în toate privințele importante în afară de cea fizică; câteodată își găsesc un sprijin și supraviețuiesc. Arnie m-a avut pe mine. Apoi a avut-o pe Christine. Leigh a venit mai târziu.

Eu doar doresc să înțelegeți acest fapt.

Arnie era un outsider înnăscut. Nu se înțelegea cu sportivii deoarece era sfrijit, un metru șaptezeci și opt și în jur de șaizeci și trei de kilograme atunci când era ud fleașcă, cu toate hainele pe el plus o pereche de cizme Desert Driver. Era un outsider printre intelectualii liceului (un grup care era destul de „izolat" într-un burg ca Libertyville) pentru că nu avea nicio înclinație deosebită. Arnie era deștept, dar mintea lui nu era îndreptată cu precădere spre un anumit domeniu... în afară de mecanica motoarelor cu ardere internă. Era foarte talentat în această privință. Când era vorba de mașini, acest puști era parcă născut pentru așa ceva. Dar părinții lui, care amândoi predau la Universitatea Horlicks, nu puteau accepta ca fiul lor, care obținuse un procent de 95% la testul de inteligență Stanford-Binet, să urmeze cursurile de la atelier. A fost norocos că l-au lăsat să urmeze Mecanica Auto I, II și III. A trebuit să se lupte din răsputeri ca să obțină asta. Era un intrus între drogați pentru că nu consuma narcotice. Era un outsider în grupul teribiliștilor-cu-blugi-cu-ținte-și-Lucky-Strike, deoarece nu consuma alcool, iar dacă-l loveai destul de tare izbucnea în plâns.

O, da, și nicio fată nu se apropia de el! Mașinăria lui glandulară mergea total în bozii. Adică, Arnie era metropola coșurilor. Se spăla pe față probabil de cinci ori pe zi, făcea poate o duzină de dușuri pe săptămână și încerca fiecare cremă și pomadă inventată de știința modernă. Nimic nu dădea rezultat. Fața lui Arnie arăta ca o pizza supraîncărcată și se părea că va avea pentru totdeauna un ten ciupit, parcă mâncat de vărsat.

Cu toate acestea mie îmi plăcea. Avea un foarte fin simţ al umorului şi o minte care punea întotdeauna întrebări; făcea şarade şi mici asocieri ciudate. Arnie a fost cel care mi-a arătat cum se construieşte un muşuroi pentru furnici când aveam şapte ani şi am petrecut aproape întreaga vară privind creaturile acelea mici, fascinaţi de hărnicia şi de solemna lor seriozitate. Când aveam zece ani, Arnie a sugerat să ne furişăm într-o noapte afară şi să punem băligar uscat de cal din grajdurile de pe Route 17 sub calul imens de plastic care se găsea pe peluza din faţa Motelului Libertyville, situat chiar lângă Manroeville. Arnie a ştiut primul despre şah. A ştiut primul despre poker. El mi-a arătat cum să-mi maximizez rezultatul de la scrabble. În zilele ploioase, chiar până în perioada când m-am îndrăgostit (hm, un fel de a spune, ea făcea parte din echipa de majorete a liceului, cu un corp fantastic, iar de acesta cu siguranţă eram îndrăgostit, cu toate că, atunci când Arnie a remarcat că mintea ei avea tot atâta adâncime şi rezonanţă cât un disc pe 45 de turaţii al lui Shaun Cassidy, nu i-am putut spune că mănâncă rahat, pentru că avea dreptate), la Arnie mă gândeam mai întâi deoarece el ştia să maximizeze aceste zile tot aşa cum ştia să maximizeze rezultatele de la scrabble. Poate că aceasta este una dintre modalităţile prin care-i recunoşti pe oamenii singuratici... ei se pot gândi întotdeauna la ceva interesant de făcut în zilele ploioase. Întotdeauna poţi să-i chemi. Ei sunt totdeauna acasă. Fir'ar al dracului, *întotdeauna!*

Din partea mea, l-am învăţat să înoate. Am lucrat cu el, l-am convins să mănânce legume proaspete ca să-şi fortifice corpul sfrijit. I-am obţinut o slujbă la o echipă de construcţii de şosele în vara dinaintea ultimului an de liceu, iar pentru aceasta amândoi a trebuit să ne luptăm din răsputeri cu părinţii lui, care se considerau mari prieteni ai muncitorilor de la fermele din California şi ai oţelarilor din Burg, dar care erau îngroziţi de ideea că fiul lor dotat (amintiţi-vă, procent de 95% la testul de inteligenţă Stanford-Binet) îşi va murdări mâinile şi îşi va înroşi gâtul.

Apoi, aproape de sfârşitul vacanţei de vară, Arnie a văzut-o pentru prima oară pe Christine şi s-a îndrăgostit de ea. Eram cu

el în acea zi – ne întorceam acasă de la lucru – şi aş depune mărturie în această chestiune şi în faţa Tronului Sfântului Dumnezeu dacă aş fi chemat s-o fac. Frate, s-a îndrăgostit, şi s-a îndrăgostit foarte tare. Ar fi putut fi amuzant dacă totul n-ar fi fost atât de trist şi dacă totul n-ar fi devenit înfricoşător atât de repede. Ar fi putut fi amuzant, dacă situaţia n-ar fi fost atât de rea.

Cât de rea a fost?

A fost rea de la început. Şi s-a înrăutăţit din ce în ce, foarte repede.

I

DENNIS

CÂNTECELE DE VOLAN ALE ADOLESCENȚEI

1

PRIMELE IMPRESII

Hei, iote 'colo!
Vizavi!
Acolo-i o maşină făcută chiar pentru mine.
Să posed acea maşină ar fi un lux...
Că maşina aia arată bine, omule,
Asta-i cu totul altceva.

EDDIE COCHRAN

– Oh, Dumnezeule! a strigat brusc prietenul meu, Arnie Cunningham.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

În spatele ochelarilor cu ramă metalică, el avea ochii holbaţi, îşi lipise o mână pe obraz acoperindu-şi parţial gura, iar gâtul lui ar fi putut fi pe articulaţii pe bile după cât de mult şi-l sucise peste umăr.

– Opreşte maşina, Dennis! Du-te înapoi!

– Ce vrei să...

– Întoarce-te, vreau să mă mai uit o dată la ea.

Brusc, am înţeles.

– Oh, omule, uită. Dacă te referi la acea... *chestie* pe lângă care tocmai am trecut.

– Întoarce-te!

Am întors, gândindu-mă că probabil este una dintre micile glume subtile ale lui Arnie. Dar nu era așa. Arnie era pierdut, cu căţel, cu purcel. Să îndrăgostise.

EA[1] era o glumă proastă şi n-am ştiut niciodată ce a văzut Arnie la EA în acea zi. Partea stângă a parbrizului era un păienjeniş rânjit de crăpături. Imperiala dreaptă din spate era turtită în interior, iar în adâncitura de vopsea zgâriată crescuse un cuib urât de rugină. Bara de protecţie din spate era caş, capota portbagajului era întredeschisă, iar umplutura scaunelor sângera prin câteva găuri mari ale tapiţeriei şi în faţă, şi în spate. Arăta ca şi cum cineva sfâşiase tapiţeria cu un cuţit. Unul dintre cauciucuri era spart. Celelalte erau atât de tocite, încât se vedea deja ţesătura de pânză a anvelopelor. Cel mai grav lucru, sub blocul motor era o băltoacă neagră de ulei.

Arnie se îndrăgostise de un Plymouth Fury model 1958, una dintre acele maşini lungi, cu aripi mari. Pe partea dreaptă a parbrizului, cea care nu era crăpată, se afla un anunţ vechi şi decolorat de soare pe care scria: DE VÂNZARE.

– Dennis, uită-te la formele ei! a şoptit Arnie.

Alerga în jurul maşinii ca un posedat. Părul ud de transpiraţie i se agita şi sălta. A încercat uşa din spate de pe partea dreaptă, iar aceasta s-a deschis cu un ţipăt.

– Arnie, îţi baţi joc de mine, nu-i aşa? am spus. Ai insolaţie, corect? Spune-mi că ai insolaţie. Te duc acasă şi te pun sub blestemata de instalaţie de aer condiţionat şi uităm totul despre asta, bine?

Dar am spus acestea fără prea mari speranţe. El ştia cum să glumească, dar atunci nu a fost nicio urmă de glumă pe faţa lui.

---

[1] În lb. engl. există trei pronume pentru persoana a treia: *he* şi *she*, folosite numai pentru fiinţe umane, şi *it*, utilizat pentru animale, obiecte, fenomene etc., indiferent dacă sunt de genul masculin sau feminin. Christine este o maşină (deci genul feminin) şi de aceea pentru cazurile în care în original nu se foloseşte *it*, ci *she (ea)*, noi, pentru diferenţiere, vom folosi EA (sau orice alt pronume feminin) scris cu majuscule.

În schimb se citea acolo un fel de nebunie toantă care nu mi-a plăcut prea mult.

Nici măcar nu s-a obosit să-mi răspundă. Pe uşa deschisă a ieşit un val de aer cald, încărcat, stătut, mirosind a ulei şi a descompunere avansată. De asemenea, Arnie a părut că nu remarcă nici acest fapt. S-a urcat şi s-a aşezat pe bancheta din spate, zdrenţuită şi decolorată. Cândva, în urmă cu douăzeci de ani, fusese roşie. Acum era roz-murdar.

M-am întins şi am apucat o bucată mică de umplutură, m-am uitat la ea şi apoi am aruncat-o.

– Arată de parcă Armata Roşie a trecut peste ea în drum spre Berlin, am spus.

În sfârşit, el a remarcat că eu eram încă acolo.

– Mda... mda. Dar poate fi reparată. O frumuseţe. O adevărată...

– Hei! Hei! Ce puneţi voi, puştilor, la cale?

Era un tip bătrân care arăta ca şi cum se bucura, mai mult sau mai puţin, de cea de-a şaptezecea vară a sa. Poate chiar mai puţin. Acest filfizon bizar mi-a creat impresia unui om căruia-i plăceau foarte puţine lucruri. Părul lui era lung şi nepieptănat; mă rog, atâta cât mai rămăsese din el. Pielea capului îi era afectată de o formă gravă de psoriazis.

Purta pantaloni de om bătrân şi ghete Keds. N-avea cămaşă; în schimb, în jurul taliei purta o chestie care semăna cu un corset femeiesc. Când s-a apropiat, am observat că era o proteză pentru spate. După cum arăta aceasta, presupun că ultima dată când şi-o spălase fusese cam pe vremea când a murit Lyndon Johnson. Vocea lui era piţigăiată şi stridentă.

– Domnule, aceasta-i maşina dumneavoastră? l-a întrebat Arnie.

Nu era o întrebare prea deşteaptă. Plymouth-ul era parcat pe peluza din spatele casei construite după război din care ieşise omul. Peluza era oribilă, dar în comparaţie cu Plymouth-ul arăta chiar superb.

– Şi ce dacă e? a întrebat tipul bătrân.

– Eu... Arnie a trebuit să înghită... eu vreau s-o cumpăr.

Ochii bătrânului codoş au strălucit. Expresia mânioasă de pe faţa lui a fost înlocuită de o scânteiere fugară a ochilor şi un rânjet înfometat. Acela, cred, a fost momentul – atunci, chiar în acea clipă – când am simţit ceva rece şi albastru în interiorul meu. A fost un moment, chiar atunci, când am simţit că ar trebui să-l înşfac pe Arnie şi să-l târăsc de acolo. A apărut ceva în ochii bătrânului. Nu doar o scânteie; a fost ceva *în spatele* ei.

– Ei bine, ar fi trebuit să-mi spui de la început, i-a zis bătrânul lui Arnie. I-a întins mâna, iar Arnie a luat-o. Mă cheamă LeBay. Roland D. LeBay. US Army, pensionar.

– Arnie Cunningham.

Tipul i-a strâns mâna şi apoi m-a salutat vag şi pe mine. Eu nu intram în schemă; deja îşi avea fraierul. Arnie ar fi putut la fel de bine să-i înmâneze lui LeBay portofelul său.

– Cât costă? a întrebat Arnie, şi atunci s-a repezit. Oricât cereţi pentru EA, tot n-ar fi prea mult.

În loc să oftez, am gemut în sinea mea. Carnetul lui de cecuri tocmai se alăturase portofelului.

Pentru o clipă, rânjetul lui LeBay a şovăit puţin, iar ochii i s-au îngustat suspicioşi. Cred că evalua posibilitatea că cineva îşi bătea joc de el. A studiat faţa deschisă, doritoare, a lui Arnie, căutând semne de înşelătorie, apoi a pus acea întrebare ucigător de perfectă:

– Fiule, ai deţinut vreodată o maşină?

– Are un Mustang Mach II, am spus eu repede. Ai lui i-au cumpărat-o. Are cutie de viteze Hurst, compresor de supraalimentare şi poate să mănânce şoseaua în viteza întâi. Ea...

– Nu, a spus Arnie încet. Tocmai mi-am luat permisul de conducere în primăvara aceasta.

LeBay mi-a aruncat o uitătură scurtă, dar vicleană, apoi şi-a îndreptat întreaga atenţie spre principalul vânat. Şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a întins. A răspândit în jur o duhoare acră de transpiraţie.

– Am avut în armată o problemă cu spinarea, a spus el. Invaliditate totală. Doctorii n-au putut să-mi facă nimic. Dacă te-ntreabă cineva, băiete, ce-i în neregulă cu lumea asta, să-i spui că-s trei lucruri:

doctorii, comuniştii şi cioroii radicali. Dintre cele trei, comuniştii sunt cei mai răi, urmaţi îndeaproape de doctori. Şi dacă vrea să ştie cine ţi-a spus asta, spune-i că Roland D. LeBay. Da, dom'le.

A atins capota veche, scorojită, a Plymouth-ului cu un fel de dragoste uluită.

– Asta de aici este cea mai bună maşină pe care am avut-o eu vreodată. Am cumpărat-o în septembrie 1957. Pe atunci, asta era perioada când îţi puteai cumpăra noul model al anului, în septembrie. Cât era vara de lungă îţi arătau poze cu maşini sub copertine şi maşini sub prelate, până când pur şi simplu mureai să ştii cum arată pe dedesubt. Nu ca acum. Vocea lui împroşca dezgust pentru vremurile decadente pe care trăise să le vadă. Nou-nouţă a fost EA. Avea mirosul unei maşini nou-nouţe, iar acela-i aproape cel mai fin miros din lume.

S-a gândit.

– Cu excepţia, poate, a celui de păsărică.

M-am uitat la Arnie, muşcându-mi interiorul obrajilor ca să-mi stăpânesc hohotele de râs. Arnie mi-a întors stupefiat privirea. Bătrânul nu părea să ne bage în seamă; el se afla pe altă planetă.

– Am fost treizeci şi cinci de ani în kaki, ne-a spus LeBay, încă ţinându-şi mâna pe capota maşinii. M-am înrolat la şaisprezece ani, în 1923. Am înghiţit praf în Texas şi am văzut crabi şi homari imenşi în vizuinile puturoase din Nogales. Am văzut oameni cu maţele ieşindu-le pe ureche în timpul Marelui Doi. Asta am văzut în Franţa. Le ieşeau maţele afară pe *urechi.* Crezi asta, fiule?

– Da, dom'le, a spus Arnie.

Nu cred că a auzit vreun cuvânt din ce a spus LeBay. Se bălăbănea de pe un picior pe altul ca şi când ar fi avut nevoie urgentă să meargă la baie.

– Totuşi, în legătură cu maşina...

– Eşti la Universitate? a lătrat brusc LeBay. Acolo sus, la Horlichs?

– Nu, dom'le, sunt la Liceul Libertyville.

– Bine, a spus LeBay morocănos. Stai departe de colegii. Sunt pline de iubitori de cioroi care vor să dea din mână Canalul Panama.

Ei le denumesc „Locaşuri de Gândire". „Locaşuri de Ticăloşi" aş spune eu.

A privit cu dragoste spre maşina care stătea pe jantă, cu vopseaua scorojită, încălzindu-se în soarele după-amiezii.

– Mi-am paradit spatele în primăvara lui '57, a spus el. Chiar şi pe atunci armata începuse să decadă. Am ieşit la timp. M-am întors în Libertyville. Am studiat fiarele pe roţi. Nu m-am grăbit. Apoi am intrat în Reprezentanţa Plymouth a lui Norman Cobb, unde este acum pista de bowling pe Main Street, şi am comandat maşina asta. I-am spus că vreau modelul din anul următor, în roşu şi alb. Roşu ca un stingător de incendiu. Şi mi-au făcut-o. Când am luat-o, avea în total 10 kilometri pe ceasul de kilometraj. Da, dom'le.

A scuipat.

M-am uitat peste umărul lui Arnie la ceasul de kilometraj. Geamul era murdar, dar totuşi am putut să citesc dezastrul: 155 891 kilometri. Şi şase zecimi. Sfinte Sisoe!

– Dacă iubeşti maşina asta atât de mult, atunci de ce o vinzi? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire lăptoasă, mai degrabă înfricoşătoare:

– Fiule, încerci să faci pe deşteptul cu mine?

După ce ne-am duelat din priviri câteva clipe (pe care Arnie le-a ignorat total; el mângâia, iubitor, una dintre aripile din spate ale maşinii), mi-a spus:

– Nu mai pot să conduc. Mă doare spatele prea rău. Vederea mi-a slăbit.

Brusc am înţeles... sau am crezut că înţeleg. Dacă ne-a dat datele corect, atunci avea şaptezeci şi unu de ani. Iar la şaptezeci de ani legile acestui stat te obligă să-ţi faci examenul oftalmologic înainte de a-ţi reînnoi permisul de conducere. LeBay ori nu corespunsese la acest examen, ori îi era teamă că nu-l vor găsi apt. Oricum, însemna acelaşi lucru. Mai degrabă decât să se expună acestei înjosiri, mai bine vindea Plymouth-ul. În afară de asta, maşina îmbătrânise foarte repede.

– Cât cereţi pe ea? a întrebat iarăşi Arnie.

Oh, de-abia aştepta să fie măcelărit.

LeBay şi-a întors faţa spre cer, în aparenţă cercetând semnele de ploaie. Apoi a privit iarăşi în jos spre Arnie şi i-a aruncat un zâmbet larg, binevoitor, care din punctul meu de vedere semăna prea mult cu rânjetul mefistofelic de mai înainte.

– Am cerut trei sute, a spus el. Dar tu pari un flăcău destul de simpatic. Pentru tine, las la două sute cincizeci.

– Oh, Hristoase! am exclamat eu.

Dar el cunoştea care îi este fraierul şi ştia cu exactitate cum să bage zâzanie între noi. După cum spunea bunicul meu, el nu căzuse ieri dintr-o căruţă cu fân.

– Bine, a spus el brusc. Dacă aşa vreţi voi... Eu trebuie să mă uit la serialul de la 4.30. *Marginea nopţii.* Dacă pot, nu-l pierd niciodată. Băieţi, mi-a făcut plăcere să discut cu voi. La revedere.

Arnie mi-a aruncat o privire fioroasă, aşa de plină de durere şi mânie, încât m-am dat un pas înapoi. S-a dus după bătrân şi l-a apucat de umăr. Au vorbit. N-am putut să aud tot, dar am văzut mai mult decât îndeajuns. Mândria bătrânului era rănită. Arnie era serios şi plin de scuze. Bătrânul doar spera că Arnie înţelege că el nu putea suporta să-şi vadă insultată maşina care l-a slujit cu devotament atâţia ani. Arnie l-a aprobat. Încetul cu încetul, bătrânul s-a lăsat condus înapoi. Şi iarăşi am simţit ceva teribil în legătură cu el... era ca şi cum un vânt rece de noiembrie ar fi putut gândi. Mai bine de atât nu mă pot exprima.

– Dacă mai spune măcar un singur cuvânt, eu mă spăl pe mâini de toată tărăşenia, a spus LeBay şi şi-a îndreptat înspre mine un deget contorsionat, plin de bătături.

– Nu o să spună, nu o să spună, a zis Arnie în grabă. Aţi spus trei sute?

– Da, cred că ăsta era...

– Două sute cincizeci a fost preţul exprimat, am spus eu tare.

Arnie arăta stupefiat, înfricoşat că bătrânul o să plece iarăşi, dar LeBay nu-şi asuma riscuri. Peştele aproape că ieşise afară din iaz.

– Bănuiesc că mă mulţumesc cu două sute cincizeci, s-a-nvoit LeBay.

Mi-a aruncat din nou o privire, iar eu am văzut că ne înţelegeam unul pe altul, el nu mă plăcea şi eu nu-l sufeream.

Spre oroarea mea crescândă, Arnie şi-a scos portofelul şi a început să caute prin el. Peste noi trei se lăsase tăcerea. LeBay privea. Eu mă uitam la un puşti care încerca să se sinucidă pe un skateboard prăzuliu. Undeva un câine a lătrat. Pe trotuar au trecut două fete care păreau a fi în clasa a opta sau a noua, chicotind şi ţinând la sânii îmbobociţi pachete cu cărţi de la bibliotecă. Mai aveam doar o singură speranţă ca să-l scot pe Arnie din tărăşenia asta: era ziua dinaintea salariilor. Dacă mi se acorda timp, chiar şi douăzeci şi patru de ore, această febră nebunească s-ar putea să dispară. Arnie începea să-mi reamintească de Toad din Toad Hall.

Când m-am uitat înapoi, Arnie şi LeBay priveau la două bancnote de cinci şi şase de un dolar, în aparenţă, tot ceea ce se găsise în portofelul său.

– Ce spuneţi despre un cec? a întrebat Arnie.

LeBay i-a oferit un zâmbet uscat şi nu a spus nimic.

– E un cec valabil, a protestat Arnie.

Bineînţeles că era. Noi lucrasem toată vara pentru fraţii Carson, la extensia I-376, cea despre care localnicii din zona Pittsburg credeau cu fermitate că nu va fi niciodată terminată cu adevărat. Câteodată Arnie declara că Penn-DOT începuse că înregistreze pariuri asupra lucrărilor de la I-376 la scurt timp după ce s-a terminat războiul civil. Totuşi, niciunul dintre noi doi nu aveam dreptul să ne plângem; o mulţime de tineri lucrau pentru salarii de mizerie în acea vară sau nu munceau deloc. Noi câştigam bani buni şi chiar lucram ore suplimentare. Brad Jeffries, şeful de echipă, fusese foarte reticent să angajeze un puşti ca Arnie, dar până la urmă consimţise să-l folosească drept purtător de steag; fata pe care plănuia s-o angajeze rămăsese gravidă şi fugise de acasă ca să se mărite. Deci Arnie începuse prin a agita steagul în iunie, dar trecuse încetul cu încetul la munci mai grele, descurcându-se mai mult din curaj şi hotărâre.

Era prima slujbă adevărată pe care o făcuse el vreodată, şi nu dorea să dea chix. Brad a fost destul de impresionat, iar soarele verii chiar a ajutat puţin tenul încărcat al lui Arnie. Poate erau ultravioletele.

– Sunt sigur, fiule, că-i un cec bun, a spus LeBay, dar trebuie să închei târgul pentru bani gheaţă. Înţelegi.

Nu ştiam dacă Arnie a înţeles, dar eu da. Ar fi fost mult prea uşor să se sisteze plata unui cec local dacă această găleată de rugină care era Plymouth-ul îşi arunca în drumul spre casă vreo pârghie sau i se rupea vreun piston.

– Puteţi să sunaţi la bancă, a spus Arnie, începând să pară disperat.

– Nu, a spus LeBay, scărpinându-şi subsuoara deasupra corsetului scabros. Este aproape 5.30! Băncile s-au închis de mult.

– Atunci un avans, a spus Arnie şi a întins cei şaisprezece dolari.

Arăta foarte încăpăţânat. S-ar putea să nu vă vină să credeţi că un puşti care era destul de în vârstă ca să voteze s-a putut ambala atât de mult doar în cincisprezece minute din cauza unei epave anonime şi învechite. Chiar şi mie de-abia îmi venea să cred. Dar Roland D. LeBay se acomodase cu situaţia pentru că presupun că era destul de bătrân ca să fi văzut deja toate ciudăţeniile. Doar mai târziu am început să bănuiesc că această siguranţă ciudată ar fi putut veni din alte surse. Oricare a fost situaţia, dacă vreodată prin venele lui cursese vreun lapte de bunătate omenească, acesta se transformase demult în smântână acră.

– Trebuie să-mi dai cel puţin zece la sută, a spus LeBay. (Peştele era acum tras pe uscat; într-o clipă va fi curăţat de solzi.) Dacă-mi dai zece la sută, o reţin timp de douăzeci şi patru de ore pentru tine.

– Dennis, poţi să-mi împrumuţi nouă dolari până mâine?

Aveam zece în portofel şi nu aveam niciun plan să-i cheltuiesc undeva. Zilele în care împrăştiasem nisip şi săpasem şanţuri pentru podele tubulare făcuseră minuni în ceea ce priveşte pregătirea pentru sezonul de fotbal, dar nu mai aveam deloc viaţă socială. În ultimul timp nici măcar nu mai asaltasem meterezele corpului prietenei mele animatoare în stilul în care era ea obişnuită. Eram bogat, dar singuratic.

– Vino aici şi o să vedem, i-am zis.

Sprâncenele lui LeBay se întunecaseră, dar putea vedea că depinde de ajutorul meu chiar dacă îi plăcea sau nu. Părul lui alb, ciufulit, se agita în adierea vântului. Îşi ţinea posesiv una dintre mâini pe capota Plymouth-ului.

Arnie venise înapoi spre locul unde maşina mea, un Duster '75, era parcată la bordura trotuarului. Mi-am pus mâna pe umărul lui Arnie. Fără niciun motiv mi-am amintit cum stătusem amândoi în camera lui într-o zi ploioasă, pe când aveam şase ani, desenele animate clipocind pe un televizor alb-negru vechi, în timp ce noi coloram cu Crayola uzate, aşezate într-o cutie veche de cafea. Această imagine m-a făcut să fiu trist şi puţin speriat. Ştiţi, există nişte zile când mi se pare că şase ani este o vârstă optimă şi de aceea durează doar 7,2 secunde în timp real.

– Îi ai, Dennis? Ţi-i înapoiez mâine după-amiază.

– Mda, îi am, am spus. Dar ce faci, pentru numele lui Dumnezeu, Arnie? Băşinosul ăla bătrân are pensie de invaliditate totală, ce Dumnezeu! Nu are nevoie de banii ăştia, iar tu nu eşti o instituţie de caritate.

– Nu pricep. Despre ce vorbeşti?

– Îşi bate joc de tine. Te tromboneşte pur şi simplu de plăcere. Dacă ar duce maşina aia la Darnell, nu ar putea obţine nici măcar cincizeci de dolari pentru piese. E un rahat.

– Nu. Nu, nu este.

Fără tenul prost, prietenul meu ar fi fost complet comun. Dar Dumnezeu dă fiecăruia măcar o trăsătură bună, cred eu, iar la Arnie erau ochii. În spatele ochelarilor, care în mod normal îi făceau obscuri, erau de un gri frumos, inteligent, culoarea norilor într-o zi înnegurată de toamnă. Atunci când se petrecea ceva care-i stârnea interesul, puteau fi incomod de pătrunzători şi cercetători, dar acum erau distanţi şi visători.

– Ba nu e deloc un rahat.

În acel moment am început să înţeleg cu adevărat că se petrecea ceva mai mult decât o decizie bruscă a lui Arnie că doreşte o

maşină. Până atunci nu-şi exprimase niciodată vreun interes să deţină una; era mulţumit să meargă cu mine, să contribuie la plata benzinei şi să pedaleze pe bicicleta lui cu trei viteze. Şi nici nu avea nevoie de un automobil ca să poată să iasă la plimbare; după cunoştinţele mele, Arnie nu curtase niciodată o fată. Aici era vorba de altceva. Era dragoste, sau ceva de acest gen.

– Cel puţin convinge-l s-o pornească pentru tine, Arnie, am spus. Şi ridică-i capota motorului. Dedesubt este o băltoacă de ulei. Cred că blocul motor ar putea fi crăpat. De fapt, cred...

– Poţi să-mi împrumuţi cei nouă dolari? Ochii lui mă fixau.

Am renunţat. Mi-am scos portofelul şi i-am dat banii.

– Mulţumesc, Dennis.

– E înmormântarea ta, omule.

Nu m-a băgat în seamă. A alăturat cei nouă dolari la cei şaisprezece ai săi şi s-a întors înapoi unde LeBay stătea lângă maşină. I-a dat banii, iar LeBay i-a numărat cu atenţie, umezindu-şi degetul mare.

– O reţin doar pentru douăzeci şi patru de ore, înţelegi, a spus LeBay.

– Da, domnule, este în regulă, a răspuns Arnie.

– O să merg în casă să-ţi scriu o chitanţă. Cum spuneai că te cheamă, soldatule?

Arnie a zâmbit puţin.

– Cunningham. Arnold Cunningham.

LeBay a gemut şi a traversat peluza nesănătoasă spre uşa din spate a casei. Uşa de afară era una dintre acele uşi nesofisticate de aluminiu, cu cifru, cu o literă rotitoare la mijloc, în acest caz un L mare.

Uşa s-a trântit în urma lui.

– Omul e straniu, Arnie. Individul este cu adevărat al naibii de s...

Dar Arnie nu era acolo. Stătea la volanul maşinii. Pe faţă avea aceeaşi expresie hotărâtă.

Am înconjurat botul maşinii şi am găsit pârghia de deschidere a capotei. Am tras de ea, iar capota s-a ridicat cu un ţipăt ruginit, care m-a făcut să mă gândesc la efectele sonore pe care le auzi în

unele dintre acele înregistrări făcute în casele bântuite de fantome. Fulgi de metal s-au împrăştiat în jur. Acumulatorul era un Allstate vechi, iar bornele erau atât de năclăite de cocleală, încât nu puteai spune care este plusul şi care minusul. Am scos filtrul de aer şi m-am uitat posac în carburatorul cvadricameral tot atât de negru ca un puţ de mină.

Am lăsat în jos capota şi m-am întors lângă Arnie, care mângâia bordul de deasupra vitezometrului calibrat până la un absurd 190 de kilometri pe oră. Oare chiar au mers vreodată maşinile atât de repede?

– Arnie, cred că blocul motor este crăpat. Chiar aşa. Maşina asta este varză, prietene. Este făcută total varză. Dacă vrei roţi, putem să-ţi găsim ceva cu mult mai bun pentru două sute cincizeci. Vorbesc serios. Cu *mult* mai bun.

– Are douăzeci de ani vechime, a spus el. Realizezi că un automobil este în mod oficial o antichitate când are mai mult de douăzeci de ani?

– Mda, am spus. Curtea de gunoaie din spatele lui Darnell's este plină de antichităţi oficiale, înţelegi ce vreau să spun?

– Dennis...

Uşa s-a trântit. LeBay venea înapoi. Cu atât mai bine; continuarea discuţiei nu ar fi avut sens. S-ar putea să nu fiu cel mai intuitiv om din lume, dar când semnalele sunt destul de puternice, le pot recepţiona. Arnie simţea că trebuie neapărat să aibă acel automobil, iar eu nu puteam să-i schimb părerea. Şi nu cred că ar fi putut reuşi cineva.

LeBay i-a dat chitanţa cu o plecăciune. Scrise pe o hârtie simplă de notiţe, cu un scris păienjenesc şi puţin tremurat, de om bătrân, erau următoarele: *Am primit de la Arnold Cunningham douăzeci şi cinci dolari drept avans pentru douăzeci şi patru de ore, pentru Plymouth-ul 1958, Christine.* Sub acestea îşi scrisese numele.

– Ce-i cu această Christine? am întrebat, gândindu-mă că probabil am citit prost sau că el a scris greşit.

Buzele i s-au strâns, iar umerii i s-au ridicat puţin ca şi când s-ar fi aşteptat să se râdă de el... sau de parcă m-ar fi provocat să-mi bat joc de el.

– Aşa i-am spus întotdeauna. Christine.

– Christine, a spus Arnie. Îmi place. Ţie nu, Dennis?

Acum dorea să-i dea şi un nume tâmpeniei. Totul începea să devină prea mult.

– Ce crezi, Dennis, îţi place?

– Nu, am spus. Dacă trebuie s-o botezi, Arnie, de ce nu îi spui Belea?

Părea jignit, dar mie nu-mi mai păsa. M-am întors la maşina mea şi l-am aşteptat acolo, dorindu-mi să fi ales altă rută spre casă.

2

PRIMA CEARTĂ ÎN FAMILIE

Doar spune-le prietenilor tăi golani de afară
Că nu ai timp să faci o plimbare cu maşina!
(Trăncăneli!)
Nu-mi întoarce vorba!

THE COASTERS

L-am dus pe Arnie acasă şi am intrat cu el ca să mănânc o bucată de prăjitură şi să beau un pahar cu lapte înainte de a mă îndrepta spre casă. A fost o decizie pe care am regretat-o foarte repede.

Arnie locuia pe Strada Laurel, care se afla într-un cartier liniştit de vile din partea de vest a Libertyville-ului. De fapt, în general, marea parte a Libertyville-ului era liniştită şi alcătuită din vile. Nu sunt foarte luxoase, precum cartierele suburbane ale Fox Chapel-ului (unde multe dintre case sunt de fapt conace ca acelea pe care le tot vezi în revista săptămânală *Columbo*) şi nici nu este ca Monroeville, cu magazine care se întind pe kilometri întregi, cu depozitele de cauciucuri ieftine şi cu marile librării pentru cărţi porcoase. Nu există nici un fel de industrie grea; în general este o comunitate de dormitoare pentru universitatea din apropiere. Nu luxoasă, dar într-un fel doxată, cel puţin.

Tot drumul spre casă, Arnie a fost tăcut şi contemplativ; am încercat să-l scot din această stare, dar nu am putut. L-am întrebat ce va face cu maşina.

– O s-o repar, mi-a răspuns absent şi a redevenit tăcut.

Ei bine, era în stare să facă asta; nu puneam la îndoială acest lucru. Se pricepea să lucreze cu ustensilele, putea să asculte, putea să izoleze hibele. Mâinile lui erau sensibile şi abile cu mecanismele; doar când era în preajma altor oameni, în special a fetelor, deveneau stângace şi agitate, dorind să-şi pocnească degetele sau să şi le vâre în buzunare sau, cel mai grav, să şi le ducă la faţă şi să le plimbe peste terenul zgrunţuros al obrajilor săi, peste bărbie şi frunte, atrăgând atenţia asupra feţei.

Putea să repare maşina, dar banii pe care-i câştigase în acea vară erau destinaţi pentru colegiu. Nu mai deţinuse niciodată înainte o maşină şi nu cred că avea vreo idee despre modul sinistru în care înghiţeau bani maşinile vechi. Cu aviditatea unui vampir care îţi suge sângele. Putea să scutească în multe cazuri mâna de lucru, făcând singur reparaţiile, dar numai piesele îl vor secătui de parale înainte de a termina treaba.

I-am spus câte ceva din toate acestea, dar nici măcar nu le-a recepţionat. Privirea îi era încă pierdută, visătoare. Nu pot să vă spun ce gândea el.

Michael şi Regina Cunningham erau amândoi acasă. Ea lucra la unul dintre acele puzzle idioate şi interminabile (acesta era un tablou cu şase mii de came şi roţi dinţate, pe un fundal simplu, alb; m-ar fi scos din minţi în aproape cincisprezece minute), iar el asculta casetofonul în salon.

Trebuie să înţelegeţi că Michael şi Regina erau oameni de universitate până în măduva oaselor. Erau dedicaţi binelui, iar asta pentru ei însemna că trebuiau să protesteze. Protestaseră în favoarea integrării rasiale la începutul anilor '60, apoi îşi mutaseră mai departe obiectivul spre Vietnam, iar când acesta s-a stins, au urmat Nixon, apoi problemele despre proporţiile de rasă în şcoli (îţi puteau cita cuvânt cu cuvânt din cazul lui Alan Bakke până când adormeai),

brutalitatea poliției și brutalitatea părintească. Apoi erau discuțiile... toată acea vorbărie. Erau tot atât de mult dedicați discuțiilor, cum erau dedicați protestelor. Întotdeauna erau dornici să ia parte la o șuetă toată noaptea pe tema programului spațial sau prezentării programului ERA, ori la un seminar pe tema alternativelor pentru combustibilii fosili, doar la simpla aruncare a unei opinii. Stătuseră, numai Dumnezeu știe de cât de multe ori, la capătul celălalt al firului unui telefon, răspunzând problemelor fierbinți, violuri, droguri, telefoane la care copiii fugiți de acasă puteau să vorbească cu un prieten și la bunul și bătrânul AJUTOR TELEFONIC, la care oamenii care se gândeau la sinucidere puteau să sune și să asculte o voce plină de înțelegere care să spună: nu o face, amice, ai o îndatorire socială pentru planeta Pământ. Douăzeci sau treizeci de ani de predare la universitate și erau pregătiți să dea din gură tot așa cum câinii lui Pavlov salivau la sunetul unui clopoțel. Cred că până la urmă sfârșeai prin a-ți plăcea așa ceva.

Regina (ei au insistat să le spun pe numele mic) avea patruzeci și cinci de ani și era chipeșă într-un fel mai degrabă rece, semiaristocratic, adică reușea să arate aristocratică chiar și atunci când purta blugi, ceea ce se întâmpla în majoritatea timpului. Domeniul ei era engleza, dar bineînțeles atunci când predai la nivelul colegiului, asta nu era niciodată îndeajuns; era ca și cum ai apune „America" atunci când cineva te întreabă de unde ești. Domeniul ei era rafinat și calibrat ca un spot pe ecranul unui radar. Se specializase în poeții timpurii englezi, iar subiectul tezei de doctorat fusese Robert Herrick.

Michael era la Catedra de Istorie. Arăta la fel de dezolant și de melancolic ca muzica pe care o asculta la casetofon, deși dezolarea și melancolia nu făceau parte în mod normal din atitudinea lui obișnuită. Câteodată el mă determina să mă gândesc la ceea ce se presupune că a spus Ringo Starr atunci când Beatles-ii au venit pentru prima dată în America și la o conferință de presă un reporter l-a întrebat dacă într-adevăr era tot atât de trist pe cât părea. „Nu, i-a replicat Ringo, este doar fața mea." Michael era tot așa. De asemenea,

fața lui slăbuță și ochelarii cu rame groase pe care-i purta îl făceau să arate precum caricatura unui profesor apărută într-o gazetă neprietenoasă. Părul lui se rărise și purta o țăcălie mică și ciufulită.

– Hello, Arnie, a spus Regina în timp ce intram. Hello, Dennis. Acestea au fost ultimele cuvinte voioase pe care ni le-a adresat vreunuia dintre noi în acea după-amiază.

Noi am salutat-o și ne-am luat prăjiturile și laptele. Ne-am așezat în colțul amenajat pentru micul dejun. Cina se cocea în cuptor și, îmi pare rău s-o spun, dar aroma pe care o degaja era puțin râncedă. Regina și Michael cochetaseră pentru un timp cu vegetarianismul, iar în acea seară mirosea ca și când Regina pregătise o plăcintă cu alge sau ceva similar. Speram să nu mă invite să rămân la cină.

Casetofonul s-a oprit și Michael a intrat în bucătărie. Era îmbrăcat în bermude de blugi, și arăta ca și cum tocmai îi murise cel mai bun prieten.

– Ați întârziat, băieți. S-a întâmplat ceva?

A deschis frigiderul și a început să se uite prin el. Poate că nici lui nu-i mirosea prea bine mâncarea de seară.

– Am cumpărat o mașină, a spus Arnie tăindu-și altă felie de prăjitură.

– Ce ai făcut? a strigat imediat mama lui din cealaltă cameră.

S-a ridicat mult prea grăbită și s-a auzit o bufnitură scurtă atunci când coapsele ei s-au lovit de marginea mesei de joc pe care își făcea puzzle-ul. Bufnitura a fost urmată de o ploaie de cartonașe care au căzut pe podea. Atunci a fost momentul în care am început să regret că nu m-am dus acasă.

Michael Cunningham se întorsese cu spatele la frigider și îl fixa, ținând într-o mână un măr Granny Smith, iar în cealaltă o cutie de iaurt simplu.

– Tu glumești, a spus el și dintr-unul dintre acele motive absurde am observat pentru prima dată că țăcălia lui, pe care începuse s-o poarte cam de prin 1970, avea destul de multe fire argintii. Arnie, glumești, nu-i așa? Spune-mi că glumești.

Regina a intrat în cameră înaltă, semiaristocratică şi a dracului de furioasă. S-a uitat îndeaproape la faţa lui Arnie şi *a realizat* că el nu glumeşte.

– Nu poţi să cumperi o maşină, a spus ea. Despre ce Dumnezeu vorbeşti? Ai doar şaptesprezece ani.

Arnie şi-a întors lent privirea de la tatăl său care stătea lângă frigider la mama lui care se afla în uşa care ducea în salon. Pe faţă avea o expresie încăpăţânată, împietrită, pe care nu-mi aminteam s-o fi văzut până atunci. Dacă ar fi arătat aşa de mai multe ori în incinta şcolii, m-am gândit, puştii de la atelier n-ar mai fi fost aşa de dornici să-şi bată joc de el.

– De fapt, vă înşelaţi, a spus el. Pot s-o cumpăr fără nicio bătaie de cap. N-aş putea s-o plătesc în rate, dar s-o cumpăr cu bani gheaţă nu prezintă probleme. Bineînţeles, să înmatriculez o maşină la şaptesprezece ani este cu totul altceva. Pentru asta am nevoie de consimţământul vostru.

Ei îl priveau cu surprindere, nelinişte şi, am văzut asta doar în ultimul moment şi am simţit un gol în stomac, cu mânie crescândă. Cu toată gândirea lor liberală şi angajamentul pentru muncitorii fermieri, pentru soţiile maltratate, pentru mamele nemăritate şi pentru toţi ceilalţi nefericiţi, totuşi îi dirijau destul de mult viaţa lui Arnie. Iar Arnie se lăsa dominat.

– Nu cred că este cazul să vorbeşti aşa cu mama ta, a spus Michael.

A pus la loc iaurtul, a reţinut mărul Granny Smith şi a închis încet frigiderul.

– Eşti prea tânăr ca să ai o maşină.

– Dennis are una, a răspuns prompt Arnie.

– Hei! Oau! Cât de târziu s-a făcut! am spus. Ar trebui să mă duc acasă! Ar trebui să mă duc acasă chiar acum! Eu...

– Ceea ce fac părinţii lui Dennis şi ceea ce fac părinţii tăi sunt lucruri diferite, a spus Regina Cunningham.

Nu i-am auzit niciodată vocea atât de rece. Niciodată.

– Şi tu nu ai niciun drept să faci aşa ceva fără să-l consulţi pe tatăl tău şi pe mine despre...

– Să vă consult! a urlat Arnie brusc.

Şi-a vărsat laptele. Venele de la gât îi ieşiseră în evidenţă ca nişte corzi.

Regina a făcut un pas înapoi, rămânând cu gura căscată. Aş fi dispus să pariez că niciodată fiul ei sperios nu mai urlase la ea. Michael arăta tot la fel de uluit. Simţeau acum gustul acelui ceva pe care eu îl cunoscusem deja – pentru nişte motive ale lui inexplicabile, Arnie dăduse în sfârşit peste ceva ce-şi dorea cu adevărat. Şi Dumnezeu să-l ajute pe cel care-i stătea în cale!

– Să vă *consult!* V-am cerut părerea asupra fiecărui lucru nenorocit pe care l-am făcut eu vreodată! Totul a fost până acum o întâlnire de comitet, iar dacă era ceva ce nu doream să fac, eram în minoritate de doi la unu! Dar asta nu este o întâlnire nenorocită de comitet. Am cumpărat un automobil şi asta... *este!*

– Cu certitudine nu este *aşa!* a spus Regina.

Buzele i se subţiaseră şi, curios (sau poate că nu), nu mai arăta doar semiaristocratică; acum arăta ca regina Angliei sau a altei ţări, cu toate că era îmbrăcată în blugi. Pentru moment, Michael ieşise din scenă. Arăta tot atât de zăpăcit şi de nefericit pe cât eram eu şi am simţit pentru o clipă o mare milă pentru el. El nu putea nici măcar să plece acasă la cină ca să scape de asta, el *era* acasă. Aici se desfăşura o luptă crudă între vechea gardă şi noua generaţie şi care se va decide în acelaşi mod cum se încheie toate aceste lucruri, cu o explozie monstruoasă de amărăciune şi sarcasm. În aparenţă, Regina era pregătită pentru aşa ceva chiar dacă Michael nu era. Dar eu nu doream să iau parte la ceartă. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

– L-ai lăsat să facă asta? a întrebat Regina.

M-a privit cu aroganţă, ca şi cum n-am fi râs niciodată împreună sau n-am fi copt prăjituri împreună, sau n-am fi mers la picnicuri.

– Dennis, m-ai dezamăgit.

Asta m-a înţepat, întotdeauna mi-a plăcut destul de mult mama lui Arnie, dar niciodată n-am avut deplină încredere în ea, cel puţin de când aveam în jur de opt ani şi a avut loc un mic incident.

Împreună cu Arnie ne-am dus în centrul oraşului, cu bicicletele, ca să vedem un film de sâmbătă după-amiaza. La întoarcere, Arnie a căzut în timp ce încerca să ocolească un câine şi şi-a zdrelit destul de rău piciorul. L-am dus până acasă pe bicicleta mea, iar Regina a mers cu el la Urgenţă unde doctorul i-a pus câteva copci. Iar atunci, din nu ştiu ce motiv, la urma urmelor totul trecuse şi era evident că Arnie nu păţise nimic grav, Regina a tăbărât asupra mea şi mi-a arătat ce limbă ascuţită poate să aibă. M-a boscorodit ca un sergent nemilos. Când a terminat, tremuram tot şi eram aproape să izbucnesc în plâns, ce dracu', aveam doar opt ani, iar în jur cursese destul de mult sânge. Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt acea ceartă, dar sentimentul general pe care mi l-a lăsat a fost răscolitor. După cât de bine îmi amintesc, ea a început prin a mă acuza că nu am avut destul de multă grijă de Arnie, ca şi cum el ar fi fost mult mai mic decât mine şi nu aproape de aceeaşi vârstă, şi a terminat spunând (sau părând să spună) că ar fi trebuit să fiu eu în locul lui Arnie.

Acum părea că se repetă exact acelaşi lucru – *Dennis, nu l-ai supravegheat îndeajuns de bine* – şi m-am înfuriat şi eu. Precauţia pe care o aveam faţă de Regina era doar o parte din cauza furiei, iar ca să fiu sincer, probabil cea mai mică parte. Atunci când eşti puşti (iar la urma urmei, ce altceva reprezintă şaptesprezece ani decât limita superioară a copilăriei) ai tendinţa să ţii partea celorlalţi puşti. Ştii dintr-un instinct puternic şi infailibil că dacă nu dărâmi nişte garduri şi dacă nu prăbuşeşti nişte porţi, părinţii tăi, cu cele mai bune intenţii, ar fi fericiţi să te ţină pentru totdeauna în starea de copilărie.

M-am înfuriat, dar am încercat să mă stăpânesc cât de bine am putut.

– Nu l-am *lăsat* să facă nimic. O dorea, a cumpărat-o.

Mai devreme poate le-aş fi spus că el n-a făcut nimic mai mult decât să plătească un avans, dar acum nu mai intenţionam să le comunic aşa ceva. Acum mă răzgândisem.

– De fapt, eu am încercat să-l conving de contrariu.

– Mă îndoiesc că ai încercat foarte mult, mi-a replicat Regina.

Ar fi putut tot la fel de bine să-mi spună: *Nu încerca să mă duci pe mine, Dennis, știu că sunteți băgați amândoi în chestia asta.* Obrajii i se îmbujoraseră, iar ochii ei aruncau săgeți. Încerca să mă facă iarăși să mă simt de opt ani și se descurca binișor. Dar m-am luptat cu ea.

– Știi ce, dacă ai deține toate faptele, ai vedea că nu ai de ce să te înfierbânți. A cumpărat-o pentru două sute cincizeci de dolari și...

– Două sute cincizeci de dolari! s-a băgat Michael în vorbă. Ce fel de mașină poți să obții pentru două sute cincizeci de dolari?

Disocierea lui inconfortabilă de până acum, dacă asta fusese și nu doar un simplu șoc simțit la auzul vocii liniștite a fiului său care se răstise protestând, dispăruse. Prețul mașinii îl scosese din amorțeală. Și și-a privit fiul cu un dezgust nedisimulat care m-a făcut să mă simt puțin rău. Mi-ar plăcea să am cândva copii, iar dacă o să am, sper să pot înlătura acea expresie din repertoriul meu.

Îmi tot spuneam să mă stăpânesc, că nu era treaba mea și nici lupta mea, nu era nimic pentru care să mă înfierbânt... dar prăjitura pe care o mâncasem îmi stătea în centrul stomacului ca un glob cleios și îmi simțeam pielea prea caldă. Cunninghamii reprezentaseră pentru mine o a doua familie de când eram mic, iar în sinea mea simțeam simptomele neliniștitoare ale unui conflict de familie.

– Poți să înveți foarte multe lucruri despre o mașină în timp ce repari una veche, am spus.

Brusc, mi s-a părut că sunt o imitație proastă a lui LeBay.

– Și o să necesite o mulțime de reparații până când o să fie măcar aptă să intre în circulație din punct de vedere legal. (Dacă va fi vreodată, m-am gândit.) O puteți considera ca un... un hobby...

– O consider o nebunie, a spus Regina.

Brusc, singurul lucru pe care-l doream era să plec. Bănuiesc că dacă vibrațiile emoționale din cameră nu ar fi devenit atât de puternice, aș fi putut considera situația amuzantă. Cumva, ajunsesem în postura de a apăra mașina lui Arnie, în timp ce de la bun început o considerasem ca un lucru ridicol.

– Cum spui tu, am murmurat. Doar să nu mă amestecați pe mine în chestia asta. Mă duc acasă.

– Bine, s-a răstit Regina.

– Asta este, a spus Arnie.

S-a ridicat în picioare.

– Eu plec dracului de aici.

Regina a icnit, iar Michael a clipit ca şi cum ar fi fost pălmuit.

– Ce ai spus? a reuşit să îngaime Regina. Ce ai...

– Nu înţeleg ce v-a supărat aşa de tare, le-a spus Arnie pe un ton controlat, cumplit, dar eu n-am de gând să stau aici şi să ascult de la niciunul dintre voi o mulţime de tâmpenii. Aţi vrut să urmez materiile pentru colegiu şi asta fac. A privit spre mama lui. Aţi dorit să fac parte din clubul de şah în loc de formaţia liceului. În ordine, asta am făcut. Am reuşit să mă descurc şaptesprezece ani fără să vă fac să vă simţiţi jenaţi la clubul de bridge şi fără să ajung la închisoare.

Ei îl priveau fix, cu ochii holbaţi ca şi când unuia dintre pereţii bucătăriei i-ar fi crescut buze şi ar fi început să vorbească.

Arnie îi privea, având în ochi o sclipire stranie şi periculoasă.

– Vă spun un lucru, am de gând să am maşina asta. Doar acest lucru.

– Arnie, asigurarea, a început Michael.

– Încetează, a strigat Regina.

Ea nu dorea să înceapă că vorbească despre problemele specifice, deoarece acesta era primul pas pe drumul spre o posibilă acceptare; ea voia pur şi simplu să strivească cu călcâiul cât mai repede şi complet orice urmă de rebeliune. Sunt momente în care adulţii te dezgustă în nişte moduri pe care ei nu le-ar înţelege niciodată; să ştiţi că eu cred acest lucru. Am avut atunci unul dintre acele momente care m-a făcut să mă simt şi mai prost. Când Regina a strigat la soţul ei, am văzut-o şi vulgară şi speriată, iar pentru că o iubeam, nu aş fi dorit s-o văd niciodată în vreuna dintre aceste situaţii.

Totuşi am rămas în cadrul uşii, dorind să plec, dar în acelaşi timp eram nefiresc de fascinat ce ceea ce se întâmpla, prima ceartă serioasă din familia Cunningham pe care o văzusem eu vreodată, probabil chiar prima. Şi cu siguranţă era un cutremur de cel puţin gradul zece pe scara Richter.

– Dennis, mai bine ai pleca în timp ce noi lămurim chestia asta, a spus morocănoasă Regina.

– Da. Dar nu vezi că faci din ţânţar armăsar? Maşina asta... Regina... Michael... dacă aţi putea s-o vedeţi... probabil că ajunge de la zero la 50 de kilometri pe oră în treizeci de minute, dacă se poate mişca...

– Dennis! *Pleacă!*

M-am dus.

În timp ce mă urcam în Duster, Arnie a ieşit pe uşa din spate, în aparenţă dorind să-şi îndeplinească ameninţarea de a pleca de acasă. Ai lui au ieşit după el, arătând acum şi îngrijoraţi şi supăraţi. Puteam vag să înţeleg ceea ce simţeam. Totul fusese la fel de brusc ca un ciclon apărut din senin.

Am pornit motorul şi am dat înapoi în strada liniştită. Se întâmplaseră foarte multe de când noi doi am plecat de la lucru la ora 4. Atunci eram atât de înfometat, încât aş fi putut mânca aproape orice (cu excepţia plăcintei cu alge). Acum stomacul meu era atât de răvăşit, încât simţeam că aş vărsa orice aş înghiţi.

Când am plecat, ei trei stăteau pe aleea din faţa garajului pentru două maşini (înăuntru erau Porsche-ul lui Michael şi duba Volvo a Reginei, *ei au maşinile lor*, îmi amintesc că m-am gândit puţin răutăcios, *ce le pasă lor?)* şi încă se certau.

Asta este, m-am gândit, fiind acum puţin trist şi supărat. *Or să-l învingă până la urmă, iar LeBay o să rămână cu cei douăzeci şi cinci de dolari şi acel Plymouth '58 o să stea acolo încă două mii de ani.* Îi mai făcuseră şi înainte chestii asemănătoare. Deoarece el era un învins. Chiar şi părinţii lui ştiau asta. Era inteligent, iar atunci când reuşeai să treci de exteriorul timid şi prudent, era plin de umor, de idei şi era... dulce, bănuiesc că acesta-i cuvântul pe care-l căutam. Dulce, dar un învins.

Ai lui ştiau asta tot la fel de bine ca golanii de la atelier care ţipau la el pe holuri şi îi murdăreau ochelarii. Ştiau că este un învins şi îl vor dovedi. Aşa îmi ziceam. Dar de acea dată m-am înşelat.

3

DIMINEAȚA URMĂTOARE

Bătrânul meu mi-a zis: „Fiule,
O să dau în darul beției
Dacă nu lași naibii
Lincoln-ul ăla de curse."

CHARLIE RYAN

Dimineața următoare, la ora 6.30, am trecut pe lângă casa lui Arnie și am parcat lângă bordură, nedorind să intru, chiar dacă știam că mama și tatăl lui erau încă în pat – în seara precedentă fuseseră prea multe unde rele în bucătărie ca să-mi priască obișnuitele cornulețe și cafeaua dinainte de lucru.

Arnie a întârziat cinci minute, iar eu am început să mă întreb dacă nu cumva se ținuse de promisiune și plecase de acasă. Apoi ușa din spatele casei s-a deschis, iar el a apărut pe alee cu punga cu mâncare de prânz lovindu-i-se de picior.

A urcat în mașină, a trântit ușa și a spus:

– Hai să mergem, Jeeves.

Era una dintre vorbele glumețe ale lui Arnie atunci când era în bună dispoziție.

Am condus mai departe, uitându-mă prudent spre el; aproape m-am decis să spun ceva, apoi m-am gândit că este mai bine să aştept să înceapă el... dacă avea ceva de spus.

Mult timp a părut că nu are. Am mers aproape tot drumul spre şantier fără să vorbim, tăcerea fiind spartă doar de sunetul radioului acordat pe WMDY, postul local de rock-and-roll. Arnie bătea absent ritmul pe genunchi.

Până la urmă a spus:

– Îmi pare rău că aseară a trebuit să asişti, omule.

– E-n ordine, Arnie.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte, a spus el brusc, că părinţii nu sunt altceva decât nişte copii mari până când copiii lor îi târăsc în maturitate? De obicei cu mare agitaţie şi multe ţipete?

Am dat din cap.

– Să-ţi spun la ce mă gândesc, a zis el.

Ne apropiam acum de şantier; trailerul fraţilor Garson era doar la două aruncături de băţ. Acum, dis-de-dimineaţă, traficul era sporadic şi somnolent. Cerul avea culoarea dulce a piersicii.

– Eu cred că a fi părinte înseamnă în mare parte să încerci să-ţi ucizi copiii.

– Asta sună foarte logic, am spus. Ai mei tot timpul încearcă să mă omoare. Aseară a fost rândul mamei să se furişeze în dormitor şi să îmi apese peste faţă o pernă. Noaptea trecută tata ne alerga pe mine şi pe soră-mea, ameninţându-ne cu o şurubelniţă.

Glumeam, dar mă întrebam ce ar gândi Michael şi Regina dacă ar putea să audă aceste tâmpenii.

– Ştiu că la început pare puţin aberant, a spus Arnie neperturbat, dar sunt o mulţime de lucruri care par nebunii până stai să le analizezi. Invidia penisului. Conflictele oedipale. Giulgiul din Torino.

– Mie mi se par tâmpenii, am spus. Te-ai certat cu părinţii, atâta tot.

– Totuşi, eu chiar cred asta, a spus Arnie gânditor. Nu că ei ştiu ce fac; asta nu o cred. Şi ştii de ce?

– Spune-mi.

– Deoarece, de îndată ce ai un copil, ştii cu siguranţă că o să mori. Când ai un copil, îţi vezi piatra de mormânt.

– Ştii ce, Arnie?

– Ce?

– Cred că asta-i a naibii de morbid, am spus, şi am izbucnit amândoi în râs.

– Nu am vrut să sune aşa.

Am dus maşina în parcare şi am oprit motorul. Am stat acolo câteva clipe.

– Le-am spus că renunţ la materiile pentru colegiu, spuse el. Le-am spus că mă înscriu la CP chiar împotriva voinţei lor.

CP erau cursurile profesionale. Aceeaşi pregătire pe care o primesc băieţii de la şcolile de corecţie, cu excepţia faptului că ei nu merg acasă noaptea. Ei au ceea ce aţi putea numi o viaţă de internat impusă.

– Arnie, am început eu, neştiind bine cum voi continua. Modul în care toată treaba asta izbucnise din nimic mă speria încă. Arnie, eşti încă minor. Ei trebuie să-şi dea acordul pentru opţiunile...

– Sigur, bineînţeles, a spus Arnie.

Mi-a zâmbit fără umor, iar în lumina rece a zorilor arăta în acelaşi timp mai bătrân şi mult, mult mai tânăr... cumva, ca un prunc cinic.

– Ei au puterea să-mi anuleze tot programul pentru încă un an, dacă o doresc, şi să mi-l impună pe al lor. Pot să mă înscrie la Economie, Geografie sau Modă, dacă vor. Legea spune că au dreptul să facă asta. Dar nicio lege nu spune că eu trebuie să iau note de trecere la ce mi-au ales ei.

Asta m-a lămurit... vreau să spun cât de departe mersese el. Cum de ajunsese rabla aia de maşină să însemne atât de mult pentru el, atât de *repede*? În zilele care au urmat, această întrebare m-a tot asaltat în mai multe moduri, tot aşa cum îmi imaginam că ar face-o o suferinţă recentă. Când Arnie le-a spus lui Michael şi Reginei că intenţionează s-o aibă, fără îndoială că nu a glumit. Îi lovise tocmai în punctul în care speranţele pe care ei şi le puseseră în el erau foarte vii şi făcuse asta cu o rapiditate şi cu o cruzime care

m-au uimit. De fapt mi-au uluit şi rahatul din mine. Toate se reduceau la faptul că dacă Arnie îşi făcea anul terminal la CP, colegiul zbura pe fereastră. Iar pentru Michael şi Regina aceasta era o imposibilitate.

– Deci ei pur şi simplu... au renunţat?

Mai era foarte puţin până la începerea programului, dar nu puteam să întrerup discuţia până când nu aflam totul.

– Nu chiar aşa, nu. Le-am spus că o să-mi găsesc un garaj şi că nu o să încerc s-o duc la inspecţie sau s-o înregistrez până când nu am aprobarea lor.

– Crezi că o s-o obţii?

Mi-a aruncat un zâmbet sinistru care era în acelaşi timp şi încrezător şi speriat. Era zâmbetul unui mecanic de buldozer care lasă în jos lama unui D-9 Cat în faţa unei rădăcini imense.

– O s-o obţin, a spus el. Când o să fiu gata, o s-o obţin.

Şi vreţi să ştiţi ceva? Am fost convins că aşa se va întâmpla.

4

ARNIE SE ÎNSOARĂ

Îmi amintesc ziua
Când am ales-o dintre toate celelalte vechituri,
M-am gândit că pot să spun
Că sub învelișul de rugină, ea era aur,
Nu o rablă...

THE BEACH BOYS

Puteam să muncim două ore suplimentare în acea după-amiază de vineri, dar am refuzat. Ne-am luat cecurile de la birou şi am mers la filiala din Libertyville a Băncii Savings and Loan din Pittsburg şi le-am încasat. Eu am vărsat majoritatea banilor în contul de economii, am pus cincizeci în contul de cecuri (doar să am unul dintre acestea mă făcea să mă simt în mod ciudat adult; sentimentul, bănuiesc, se uzează, cu timpul) şi am reţinut douăzeci, bani-gheaţă. Arnie şi-a reţinut toţi banii.

– Ţine, a spus el, întinzându-mi o bancnotă de zece.

– Nu, i-am spus. Păstreaz-o, omule. O să ai nevoie de fiecare bănuţ până când o să termini de reparat rabla.

– Ia-o, a spus el. Eu îmi plătesc datoriile, Dennis.

– Păstreaz-o. Te rog.

– Ia-o.

Îmi întindea banii neînduplecat.

Am luat-o. Dar l-am rugat să accepte dolarul lui. *El* nu dorea să-l ia.

Conducând de-a lungul oraşului spre casa lui LeBay, Arnie a devenit mai nervos, a dat radioul mult mai tare şi tot timpul a bătut darabana pe genunchi şi pe bord. Au început sa cânte Foreigner cu melodia *Băieţii albi, mârşavi.*

– Povestea vieţii mele, Arnie, amice, am spus eu şi el a râs prea zgomotos şi prea mult.

Se manifesta ca un bărbat care-şi aşteaptă soţia să nască. Până la urmă am înţeles că-i era teamă că LeBay a vândut maşina.

– Arnie, stai calm. O să fie acolo.

– Sunt calm, sunt calm, şi mi-a oferit un zâmbet larg, radios şi fals.

În acea zi tenul lui arăta mai rău decât l-am văzut vreodată şi m-am întrebat (nu pentru prima şi nici pentru ultima dată) cum era să fii Arnie Cunningham, tot timpul prizonier în spatele acelei feţe supurante, şi...

– Ei bine, nu mai transpira. Te porţi de parcă ai avea de gând să faci limonadă în pantaloni înainte să ajungem acolo.

– Nu-i aşa, a spus el, şi a bătut o rafală nervoasă pe bord doar ca să-mi arate cât de nervos nu era.

Băieţii albi mârşavi de Foreigner s-a terminat şi a început *Jukebox Heroes* tot de Foreigner. Era vineri după-amiază, iar la FM-104 începuse emisiunea *Petrecerea de weekend.*

Când privesc înapoi la acel an, anul meu terminal, mi se pare că îl pot delimita în pachete de melodii rock... şi într-o escaladare ca de coşmar a sentimentului de teroare.

– Ce se întâmplă exact? am întrebat. Ce are maşina asta atât de deosebit?

Un lung răstimp a privit îndelung Libertyville Avenue fără să spună nimic, apoi a închis cu o mişcare bruscă radioul, întrerupându-i pe Foreigner în mijlocul melodiei.

– Nu ştiu exact, a spus el. Poate pentru că, prima dată de când am împlinit unsprezece ani şi au început să-mi apară coşurile, am văzut ceva care este chiar mai urât decât mine. Asta doreai să-ţi spun? Te face asta să te simţi mai liniştit?

– Hei, Arnie, am spus. Eu sunt Dennis. Îţi aminteşti de mine?

– Îmi amintesc, a spus. Şi suntem încă prieteni, nu-i aşa?

– Bineînţeles, aşa era ultima dată când am verificat. Dar ce are asta de a face cu...

– Iar asta înseamnă că nu trebuie să ne mintim unul pe altul, sau cel puţin asta ar trebui să însemne. Deci trebuie să-ţi spun, poate că nu-i o tâmpenie. Eu ştiu ce sunt. Sunt urât. Nu-mi fac uşor prieteni. Cumva... îi îndepărtez pe oameni. Nu vreau să fac asta, dar într-un fel sau altul aşa se întâmplă, înţelegi?

Am aprobat cu puţină reticenţă. Aşa cum a spus, eram prieteni, iar asta însemna să menţinem între noi un minimum de înşelătorie şi de tâmpenii.

Arnie a dat la rândul lui din cap destul de nonşalant.

– Alte persoane, a continuat el şi apoi a adăugat precaut de exemplu tu, Dennis, nu înţeleg întotdeauna ce înseamnă acest lucru. Atunci când eşti urât şi oamenii râd de tine, ţi se schimbă viziunea despre lume. Este greu atunci să-ţi păstrezi simţul umorului. Te râcâie pe creier. De multe ori te face să nu-ţi fie uşor să-ţi păstrezi luciditatea.

– Hm, pot să înţeleg asta. Dar...

– Nu, a spus el încet. Nu poţi să pricepi asta. Ai putea să crezi că poţi, dar nu-i aşa. Nu-i chiar aşa. Dar ţie-ţi place de mine, Dennis...

– Te iubesc, omule, am spus. Ştii asta.

– Poate că da. Şi apreciez asta. Dacă mă iubeşti este pentru că ştii că există altceva, ceva dedesubtul coşurilor şi al feţei mele de prostănac...

– Faţa ta nu-i stupidă, Arnie, am spus. Poate arată bizar, dar nu stupid.

– Du-te dracului, a spus el zâmbind.

– Împreună cu calul tău, Range Rider.

– Oricum, cu maşina aia este acelaşi lucru. Există ceva dedesubt. Altceva. Ceva mai bun. Eu văd asta, atâta tot.

– Chiar aşa?

– Mda, Dennis, a spus el încet. Văd.

Am cotit pe Main Street. Acum ne apropiam de LeBay. Şi brusc, mi-a venit o idee cu adevărat răutăcioasă. Să presupunem că tatăl lui Arnie şi-a trimis unul dintre prieteni, sau pe unul dintre studenţi, la casa lui LeBay ca să cumpere maşina de sub nasul fiului său. O lovitură machiavelică aţi putea spune, dar mintea lui Michael Cunningham era mai mult decât vicleană. Specialitatea lui era istoria militară.

– Am văzut maşina aia... şi am simţit o asemenea *atracţie* pentru ea... nu pot să mi-o explic prea bine nici mie. Dar...

S-a întrerupt, privind visător înainte cu acei ochi gri.

– Dar am văzut că pot s-o fac să arate mai bine, a continuat el.

– S-o repari, vrei să spui?

– Mda... ei bine, nu. Este prea impersonal. Repari mese, scaune, lucruri de felul ăsta. Maşina de tuns iarba, atunci când nu porneşte. Şi maşini obişnuite.

Probabil că mi-a văzut sprâncenele ridicându-se. Oricum, a râs, un râs defensiv.

– Mda, ştiu cum sună, a spus el. Nici măcar nu-mi place s-o spun, pentru că ştiu cum sună. Dar tu îmi eşti prieten, Dennis. Iar asta înseamnă un minimum de minciuni. Nu cred că este o maşină obişnuită. Nu ştiu de ce cred asta... dar aşa e.

Am deschis gura ca să spun ceva ce s-ar fi putut să regret mai târziu, ceva despre încercarea de a menţine lucrurile într-o lumină normală, sau chiar despre faptul că trebuie să evităm o comportare obsesivă. Dar chiar atunci am cotit pe strada lui LeBay.

Arnie a tras aer în plămâni, icnind aspru şi dureros.

Pe peluza lui LeBay era un dreptunghi de iarbă chiar mai galbenă, mai rară şi mai urâtă decât restul. Lângă una dintre laturi era o pată bolnăvicioasă de ulei care se impregnase în pământ şi omorâse totul în acea zonă. Zona dreptunghiulară de pământ era atât

de viciată, încât aproape că am crezut că dacă mă uit prea mult la ea o să orbesc.

Acolo era locul unde ieri stătuse Plymouth-ul.

Terenul era încă acolo, dar Plymouth-ul dispăruse.

– Arnie, am spus, în timp ce parcam maşina lângă bordură, ia-o uşor. Nu te ambala, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu mi-a dat nici cea mai mică atenţie. Mă îndoiesc că măcar m-a auzit. Pălise. Bubele care-i acopereau faţa se reliefau roşii, lucitoare. A deschis uşa şi a început să coboare înainte ca eu să opresc maşina.

– Arnie...

– Este taică-meu, a spus el plin de furie şi nedumerire. Îl pot mirosi pe nenorocit *peste tot.*

Şi a dispărut fugind peste peluză, spre uşa lui LeBay.

M-am dat jos şi m-am grăbit după el, gândindu-mă că porcăria asta aberantă nu se va sfârşi niciodată. De-abia puteam să cred că tocmai l-am auzit pe Arnie Cunningham numindu-l pe Michael nenorocit.

Arnie şi-a ridicat pumnul ca să bată în uşă când aceasta s-a deschis. În cadrul uşii stătea însuşi Roland D. LeBay. Astăzi purta o cămaşă peste corsetul care-i susţinea spatele. A privit faţa furioasă a lui Arnie cu un zâmbet hrăpăreţ, benign.

– Bună, fiule, a spus el.

– Unde este EA? a urlat Arnie. Aveam o înţelegere! La dracu', aveam o înţelegere! Am chitanţa!

– Potoleşte-te, a spus LeBay.

M-a văzut cum stăteam pe prima treaptă, cu mâinile înfipte în buzunare.

– Ce s-a întâmplat, fiule, cu prietenul tău?

– Maşina a dispărut, am spus. Asta-i în neregulă cu el.

– Cine a cumpărat-o? a strigat Arnie.

Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. Dacă atunci ar fi avut o armă, cred că ar fi lipit-o de tâmpla lui LeBay. Eram fascinat. Era ca şi cum un iepure ar fi devenit brusc carnivor. Dumnezeu să mă ajute, pentru o clipă chiar m-am întrebat dacă nu are o tumoare pe creier.

– Cine a cumpărat-o? a repetat blând LeBay. Păi, nimeni încă, fiule. Dar tu ai un drept asupra ei. Am dus-o în garaj, atâta tot. Am pus cauciucul de rezervă şi am schimbat uleiul.

Şi-a aranjat părul şi apoi ne-a oferit amândurora un zâmbet absurd de mărinimos.

– Eşti un adevărat om de onoare, am spus.

Arnie l-a privit nesigur, apoi a întors capul puţin să se uite la uşa închisă a modestului garaj pentru o singură maşină, care era legat de casă printr-un pasaj acoperit. Pasajul acoperit, ca de altfel totul de pe lângă casa lui LeBay, văzuse zile mult mai bune.

– De altfel, n-am vrut s-o las afară odată ce tu mi-ai plătit un aconto pentru ea, a spus el. Am avut nişte necazuri cu câţiva vecini de pe stradă. Într-o noapte un puşti a aruncat cu o piatră în ea. O, da, am nişte vecini care fac parte chiar din bătrâna BT.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Brigada Ticăloşilor, fiule.

A măturat marginea îndepărtată a străzii cu o privire rea, prinzând în ea maşinile curate ale navetiştilor care se întorseseră de la lucru, copiii care jucau coarda şi şotronul, oamenii care stăteau pe verandă consumându-şi primele băuturi în răcoarea după-amiezii.

– Mi-ar plăcea să ştiu cine a aruncat piatra aia, a spus el, încet. Da, domnule, cât de mult aş vrea să ştiu!

Arnie îşi drese glasul.

– Îmi pare rău că am făcut o scenă.

– Nu-i nimic, a spus LeBay repede. Îmi place să văd un tip care ştie să se bată pentru ce-i al lui... sau aproape al lui. Puştiule, ai adus banii?

– Da, îi am.

– Bine, hai în casă. Poate să intre şi prietenul tău. O să semnăm actele şi apoi bem o bere ca să sărbătorim tranzacţia.

– Nu, mulţumesc, am spus. O să stau aici, dacă nu vă supăraţi.

– Cum vrei, fiule, a spus LeBay... şi mi-a făcut cu ochiul.

Până în ziua de azi nu am nicio idee despre ce trebuia să însemne asta. Au intrat în casă şi uşa s-a trântit în urma lor. Peştele fusese prins şi urma acum să fie curăţat.

Simţindu-mă deprimat, am mers prin pasaj spre garaj şi am încercat uşa. S-a deschis cu uşurinţă şi a emanat aceleaşi mirosuri pe care le-am simţit când am deschis ieri uşa Plymouth-ului, ulei, tapiţerie veche, căldura acumulată a unei veri lungi.

De-a lungul unuia dintre pereţi erau aruncate greble şi unelte vechi de grădinărit. Pe altul erau un furtun vechi, o pompă de bicicletă şi un sac antic de golf, plin cu crose ruginite. În centru, cu botul spre exterior, era maşina lui Arnie, Christine, arătând lungă de un kilometru şi jumătate în aceste zile şi în această eră când până şi Cadillac-urile arată bondoace, ca nişte cutiuţe. Păienjenişul rânjit de crăpături de pe marginea parbrizului prindea lumina şi o reflecta într-un argint-viu opac. Un puşti cu o piatră, cum spusese LeBay, sau poate un mic accident în timp ce venea acasă de la casa VFW[1] după o noapte de băutură şi de povestiri despre bătălia de pe Bulge sau de la Parc Chop Hill. Vremurile bune de demult, când un om putea să vadă Europa, Pacificul şi misteriosul Est din spatele ochitorului unei bazooka. Cine ştie... şi ce importanţă avea? În orice caz, nu va fi uşor să găsească un înlocuitor pentru un parbriz atât de mare ca acesta.

Sau ieftin.

Oh, Arnie, m-am gândit. *Omule, te afunzi atât de adânc!*

Cauciucul pe care LeBay îl scosese era sprijinit de perete. M-am lăsat jos pe mâini şi genunchi şi am privit sub maşină. O pată proaspătă de ulei începuse să se formeze acolo lângă umbra maro a alteia mai vechi, mai mari, care se impregnase în ciment de-a lungul anilor. Nu a reuşit să-mi uşureze deprimarea. Blocul motor era cu siguranţă crăpat.

M-am dus lângă uşa şoferului şi în timp ce apucam mânerul am văzut un tomberon de gunoi în colţul îndepărtat al garajului. Din coş se vedea o sticlă mare de plastic. Pe deasupra marginii erau vizibile literele SAPPH.

Am gemut. Oh, într-adevăr schimbase uleiul. Frumos din partea lui. Golise motorul de cel vechi sau ce mai rămăsese din el şi

[1] Veterani de război.

turnase înăuntru câțiva litri de ulei de motor Sapphire. Acesta-i genul de lubrifiant pe care-l poți obține contra a trei dolari și jumătate pentru bidonul de cinci galoane de ulei reciclat de la Mammoth Mart. Roland D. LeBay era un adevărat prinț. Roland D. LeBay era bunătatea întruchipată.

Am deschis ușa mașinii și m-am așezat la volan. Acum mirosul de garaj nu mai părea atât de greu, sau atât de încărcat de nefolosință și înfrângere. Volanul mașinii era mare și roșu, un volan sigur. M-am uitat iarăși la uimitorul vitezometru, acela care era calibrat nu până la 110 sau 130 de kilometri pe oră, ci tocmai până la 190. Nu existau cifre scrise dedesubt cu roșu; când această puicuță ieșise de pe banda de asamblare, ideea sistemului metric nu îi venise încă nimănui de la Washington. Nu exista niciun 90 mare roșu pe vitezometru. Pe atunci, benzina costa 29,9 un galon, poate chiar mai puțin dacă în oraș era în vigoare o reducere pentru război. Embargourile arabe și limitarea de viteză erau încă la depărtare de cincisprezece ani.

Vremurile bune de demult, am gândit și am zâmbit puțin. Am căutat jos, în partea stângă, și am găsit mica manetă care îți dădea posibilitatea să miști scaunul înainte și înapoi, în sus și în jos (dacă încă mai mergea). Numai surprize plăcute, după cum spune o veche zicală. Existau și un sistem de ventilație (acesta *cu siguranță* nu va funcționa), un buton de control al vitezei economice, un buton mare cu mult crom pentru pornirea radioului – acesta avea, bineînțeles, numai banda AM. În 1958, FM era în mare parte un teren nefolosit.

Mi-am pus mâinile pe volan și s-a întâmplat ceva. Chiar și acum, după multă gândire, nu sunt sigur ce a fost. Poate o viziune, dar dacă asta a fost, cu siguranță nu a fost mare brânză. Doar că, pentru o clipă, tapițeria ruptă a părut că dispare. Acoperitoarele scaunelor erau întregi și miroseau plăcut a vinilin... sau poate că acel miros era cel al pielii adevărate. De pe volan au dispărut locurile uzate; alămurile sclipeau plăcut în lumina de după-amiază a verii, care intra prin ușa garajului.

Hai să facem o plimbare, durule, părea să-mi şoptească Christine în tăcerea caldă de vară a garajului lui LeBay. *Hai să hoinărim.*

Şi, doar pentru o clipă, mi s-a părut că *totul* s-a schimbat. Acel rânjet urât de crăpături din parbriz dispăruse, sau aşa părea. Peticul mic din curtea lui LeBay pe care-l puteam vedea nu era îngălbenit, rărit şi murdar, ci era de un verde-închis, de iarbă proaspăt tunsă. Trotuarul din faţă era de curând cimentat, fără nicio crăpătură. Am văzut (sau am crezut că văd) un Cadillac '57 trecând prin faţă. Acel GM de mare viteză era de un verde-închis fără nicio pată de rugină, cu cauciucuri mari, albe, preferatele gangsterilor, şi cu capacele roţilor tot atât de reflectorizante ca oglinzile. Un Cadillac de mărimea unui vapor, şi de ce nu? Benzina era pe vremea aceea aproape la fel de ieftină ca apa de la robinet.

Hai să facem o plimbare, durule... Hai să hoinărim.

Sigur, de ce nu? Aş putea ieşi afară să mă îndrept spre centrul oraşului, spre vechiul liceu care încă exista – mai trebuiau să treacă încă şase ani până să ardă, în 1964 – şi aş putea să dau drumul la radio să-l ascult pe Chuck Berry cântând *Maybellin* sau pe Everlys cu *Trezeşte-te, micuţă Susie* sau poate pe Robin Luke jeluindu-se: *Susie Darling.* Iar apoi aş...

Apoi am coborât din maşină cât de repede am putut. Uşa s-a deschis cu un scârţâit ruginit, infernal, şi mi-am lovit cotul destul de rău de peretele garajului. Am împins uşa să se închidă (de fapt nici măcar nu doream s-o ating, ca să vă spun adevărul). Apoi am stat acolo privind Plymouth-ul care, dacă nu va interveni un miracol, va fi în curând al prietenului meu, Arnie. Mi-am frecat cotul zgâriat. Inima îmi bătea prea repede.

Nimic. Nici alămuri noi, nici tapiţerie nouă. În contrast, destule zgârieturi şi rugină, un far lipsă (nu observasem asta cu o zi înainte), antena radioului aberant de îndoită. Şi acel miros prăfuit, murdar, de bătrâneţe.

Chiar atunci m-am decis că nu-mi place maşina prietenului meu Arnie.

Am ieşit din garaj, uitându-mă tot timpul peste umăr, nu ştiu de ce, dar nu-mi plăcea s-o ştiu în spatele meu. Ştiu cât de stupid sună asta, dar aşa am simţit. Iar ea stătea acolo, cu masca zimţată şi ruginită, fără nimic sinistru sau chiar misterios, doar un Plymouth foarte vechi, cu un abţibild de revizie tehnică care expirase la 1 iunie 1976, de mult, mult timp.

Arnie şi LeBay ieşeau din casă. Arnie avea în mână o foaie albă de hârtie, chitanţa lui în urma vânzării, am presupus. Mâinile lui LeBay erau goale; deja pusese deoparte banii.

– Sper să te bucuri de EA, a spus LeBay.

Din nu ştiu ce motiv, m-am gândit la un bătrân codoş făcând reclamă unui băiat foarte tânăr. Am simţit un val de dezgust pentru el, cu psoriazisul de pe tigvă şi cu corsetul îmbibat de transpiraţie.

– Cred că aşa o să se întâmple. Cu timpul.

Ochii lui reumatici m-au găsit pe mine, mi-au ţinut pentru o clipă privirea, apoi s-au întors la Arnie.

– Cu timpul, a repetat el.

– Da, domnule, sunt sigur, a spus Arnie absent.

S-a îndreptat spre garaj ca un somnambul şi a stat acolo privindu-şi maşina.

– Cheile sunt înăuntru, a spus LeBay. Trebuie s-o duci de aici. Înţelegi asta, nu-i aşa?

– O să pornească?

– Aseară a pornit pentru mine, a spus LeBay, dar ochii lui s-au îndreptat spre orizont.

Iar atunci, cu tonul unuia care s-a spălat pe mâini de tot, a spus:

– Socotesc că prietenul tău are un cablu de remorcare în portbagaj.

Ei bine, la drept vorbind, aveam un cablu în portbagaj, dar nu-mi plăcea prea mult că LeBay a ghicit. Nu-mi plăcea ca el să ghicească pentru că... Am oftat puţin. Deoarece nu doream să mă implic în viitoarea relaţie a lui Arnie cu rabla veche pe care o cumpărase, dar puteam să văd că sunt târât pas cu pas spre aşa ceva.

Arnie se retrăsese complet din conversaţie. Intrase în garaj şi se urcase în maşină. Razele după-amiezii intrau acum din plin înăuntru şi am văzut un norişor de praf care s-a ridicat când Arnie s-a aşezat şi mi-am scuturat automat turul pantalonilor. Pentru o clipă doar a stat, acolo, cu mâinile uşor sprijinite de volan şi eu am simţit cum îmi revine neliniştea. Într-un fel, era ca şi cum maşina l-ar fi înghiţit. Mi-am spus să încetez, că n-am nici măcar un motiv nenorocit ca să mă port atât de tâmpit, ca o fetiţă de clasa a şaptea.

Apoi Arnie s-a aplecat puţin. Motorul a început să hârâie. M-am întors şi i-am aruncat lui LeBay o privire acuzatoare, dar el încă studia cerul, ca şi cum ar fi căutat semne de ploaie.

Nu avea de gând să pornească, sub nicio formă nu va porni. Dusterul meu era într-o formă destul de bună, dar cele două maşini pe care le-am avut înainte fuseseră rable (rable *modificate;* niciuna nu era în aceeaşi clasă cu Christine) şi devenisem foarte obişnuit cu acel sunet în dimineţile de iarnă, acel cloncănit încet, obosit, care însemna că bateria este descărcată.

Rurr-rurr-rurr-rurr... rur... rurr... rurr... rurr...

– Nu te obosi, Arnie, am spus. Nu o să pornească.

Nici măcar nu şi-a ridicat capul. A întors cheia pe poziţia oprit şi apoi din nou pe pornire. Motorul a uruit cu o încetineală dureroasă. M-am dus la LeBay.

– Nici măcar n-ai putut s-o laşi să meargă destul ca să se încarce puţin bateria, nu-i aşa? l-am întrebat.

LeBay m-a privit cu acei ochi galbeni, reumatici, n-a spus nimic, apoi a reînceput că cerceteze semnele de ploaie de pe cer.

– Sau poate că nici nu a pornit. Poate că pur şi simplu ţi-ai chemat câţiva prieteni să te ajute s-o împingi în garaj. Dacă un bătrân rahat ca tine are vreun prieten.

S-a uitat în jos spre mine.

– Fiule, mi-a spus. Nu le ştii pe toate. Încă nu ţi s-a uscat nici caşul de la gură. Când îţi croieşti drumul prin câteva războaie cum am făcut eu...

Am spus deliberat:

– Mă piș pe câteva războaie, și am luat-o spre garaj, unde Arnie încerca încă să pornească mașina.

Ar fi putut la fel de bine să încerce să golească Atlanticul cu un pai sau să călătorească pe un balon cu aer cald până pe Marte, m-am gândit.

Rurr... rurr... rurr...

Foarte curând ultimul ohm și ultimul erg vor fi supți din bateria aceea Sears veche și corodată, iar atunci nu va mai fi nimic cu excepția celui mai jalnic dintre sunetele scoase de motoarele cu ardere internă, cel mai frecvent auzit pe străzile lăturalnice plouate și pe autostrăzile din deșert: plictisitorul, sterilul clinchet al bendixului, urmat de acel sunet îngrozitor, ca un horcăit de moarte.

Am deschis portiera șoferului.

– Aduc cablurile mele, am spus. S-a uitat în sus.

– Cred că o să pornească pentru mine.

Mi-am simțit buzele întinzându-se într-un zâmbet larg, neconvingător.

– Cum crezi. Eu o să le aduc, în caz că va fi nevoie.

– Sigur, dacă dorești, a spus el absent, apoi cu o voce atât de joasă, încât de-abia am putut-o auzi, a șoptit: Haide, Christine. Ce spui?

În aceeași clipă, acea voce s-a trezit în mintea mea și a vorbit iarăși – *Hai să facem o plimbare, durule... Hai să hoinărim* – și am tresărit.

El a întors iarăși cheia. Eu mă așteptam la acel clinchet plictisitor și horcăitul de moarte. Ce am auzit a fost „clanc"-ul lent al motorului care brusc s-a întețit. Motorul a prins, a mers puțin, apoi s-a oprit. Arnie a întors din nou cheia. Motorul a cloncănit mai repede. A urmat un rateu care a sunat în spațiul închis al garajului ca explozia unei bombe artizanale. Eu am sărit. Arnie nu. El era pierdut în lumea lui proprie.

În acest punct eu aș fi înjurat-o de câteva ori ca s-o îndemn. *Haide, stricato!* este întotdeauna o frază bună. *Hai să mergem, muisto!* are meritele ei, iar câteodată un bun, inimos *Fir'ai a dracului!* va rezolva problema. Mulți dintre tipii pe care-i cunosc ar

face același lucru; cred că este unul dintre lucrurile pe care le înveți de la tatăl tău.

Ce-ți lasă mama sunt de obicei sfaturi foarte practice: dacă-ți tai unghiile de două ori pe lună, nu o să ai găuri în ciorapi; pune lucrul ăla jos, nu știi de unde provine; mănâncă morcovi, îți fac bine... dar de la tatăl tău te alegi cu vrăjile, cu talismanele, cu cuvintele atotputernice. Dacă o mașină nu pornește, înjur-o... și asigură-te că o înjuri ca pe o femeie. Dacă te duci înapoi șapte generații, o să-l găsești probabil pe unul dintre strămoși înjurând-o pe căţeaua nenorocită de măgăriță care s-a oprit în mijlocul uliței undeva în Sussex sau Fraga.

Dar Arnie n-a înjurat-o. El a murmurat:

– Haide, păpușo, ce spui?

A răsucit cheia. Motorul s-a rotit de două ori, a dat rateuri iarăși, apoi a pornit. Suna oribil, ca și când poate patru sau opt pistoane își luaseră zi liberă, dar o făcuse să meargă. De-abia îmi venea să cred, dar nu voiam să stau prin preajmă și să discut acest subiect cu el. Garajul se umplea rapid cu fum și gaze. Am ieșit afară.

– Până la urmă tot a pornit, nu-i așa? a spus LeBay. Și nu a trebuit să-ți riști bateria ta prețioasă, a scuipat.

Nu am găsit nimic potrivit să-i spun. Ca să vă zic adevărul, mă simțeam puțin jenat.

Mașina a ieșit încet din garaj, arătând atât de absurd de lungă, încât te făcea să vrei să râzi sau să plângi sau, în orice caz, să faci ceva. Nu-mi venea să cred cât de lungă arăta. Era ca o iluzie optică. Iar Arnie părea foarte mic la volan.

A deschis geamul și m-a chemat la el. A trebuit să strigăm ca să ne putem face auziți, asta era încă o caracteristică a Christinei, prietena lui Arnie, avea o voce extrem de sonoră și răgușită. Trebuia să fie acordată grabnic. Asta în cazul în care pe lângă dantelăria de rugină mai rămăsese îndeajuns de mult din țeava de eșapament ca să poți să atașezi un amortizor de sunet. De când Arnie se așezase la volan, micuțul contabil din secțiunea automobilistică a creierului meu adunase cheltuielile și ajunsese la

un total de şase sute de dolari, fără să pun la socoteală parbrizul crăpat. Dumnezeu ştie cât de mult ar putea să coste să-l înlocuieşti.

– O duc la Darnell! a urlat Arnie. Anunţul lui din ziar spune că o pot parca într-una din nişele din spate, pentru douăzeci de dolari pe săptămână.

– Arnie, douăzeci de dolari pentru una dintre nişele din spate este prea mult! am zbierat eu.

Aici era vorba despre un adevărat furt pe seama celor tineri şi inocenţi. Garajul Darnell se afla alături de un cimitir de maşini întins pe patru hectare, care era cunoscut sub denumirea de Depozitul de Piese de Schimb Refolosibile Darnell. Am fost acolo de câteva ori, o dată ca să-mi iau un demaror pentru Duster, altă dată ca să iau un carburator recondiţionat pentru Mercury-ul care a fost prima mea maşină. Will Darnell era un porc mare şi gras care bea mult şi fuma trabucuri lungi şi rău mirositoare, cu toate că se zicea că suferă de un astm destul de grav. Se lăuda că-i urăşte pe toţi adolescenţii din Libertyville care aveau maşină... dar asta nu-l oprea să le procure piese de schimb şi să-i cureţe de bani.

– Ştiu, a urlat Arnie pe deasupra uruitului motorului. Dar asta-i o soluţie numai pentru o săptămână sau două, până găsesc un loc mai ieftin. Nu o pot duce acasă în starea asta, Dennis, taică-meu şi maică-mea ar face infarct!

Asta era cu siguranţă adevărat. Am deschis gura să mai spun ceva, poate să-l implor să se oprească din această nebunie înainte de a ieşi complet de sub control. Apoi am închis gura. Târgul se făcuse. De altfel, nu aveam chef să mă iau iarăşi la întrecere cu acea tobă de eşapament uruitoare sau să mai stau acolo să inhalez gazele toxice de eşapament.

– În ordine, am spus. Te urmez.

– Foarte bine, a spus el rânjind. O iau pe Walnut Street şi Basin Drive. Vreau să fiu cât mai departe de străzile principale.

– Bine.

– Mersi, Dennis.

A schimbat iarăşi în viteza întâi şi Plymouth-ul s-a urnit brusc, cam vreo 60 de centimetri, după care aproape s-a oprit. Arnie a apăsat puţin pe acceleraţie şi Christine a dat un rateu.

Plymouth-ul s-a târât de-a lungul aleii lui LeBay spre stradă. Atunci când el a frânat, doar una dintre luminile roşii s-a aprins. Contabilul meu mecanic a mai marcat încă cinci dolari.

A rotit volanul spre stânga şi a intrat pe stradă. Rămăşiţele tobei de eşapament s-au frecat de bordura trotuarului. Arnie a apăsat pe acceleraţie şi maşina a urlat ca un refugiat de la derby-ul demonstrativ din Philly Plains. De-a lungul străzii, oamenii s-au aplecat peste verandă sau au ieşit în uşă ca să vadă ce se întâmplă.

Urlând şi mârâind, Christine se deplasa pe stradă cu aproximativ 15 kilometri pe oră, împroşcând nori mari şi albaştri de fum, care apoi rămâneau parcă suspendaţi în aerul liniştit al serii de august.

La stop, patruzeci de metri mai încolo, motorul s-a oprit. Un puşti, pe o bicicletă Raleigh, a trecut pe lângă matahală. Strigătul lui ironic, impertinent, a ajuns până la mine:

– Domnule, arunc-o la gunoi!

Arnie şi-a scos pumnul pe fereastră. Degetul mare ieşea afară printre arătător şi mijlociu. Altă noutate! Nu l-am mai văzut niciodată pe Arnie arătându-i cuiva acest gest obscen.

Demarorul a gemut, motorul a tuşit şi a pornit. De această dată a urmat o rafală de rateuri. Era ca şi cum cineva tocmai ar fi început să tragă cu o mitralieră pe Laurel Drive, Libertyville, SUA. Eu am gemut.

Cineva va chema în curând poliţia, reclamând tulburarea liniştii publice, iar ei îl vor înhăţa pe Arnie pentru conducerea unei maşini neînmatriculate, fără revizie tehnică, şi probabil şi pentru tulburarea liniştii. Acest lucru nu ar avea darul să uşureze situaţia de acasă.

A urmat o bubuitură finală, răsunătoare, ce s-a rostogolit pe stradă ca explozia obuzului unui tun mic, apoi Plymouth-ul a cotit la stânga pe Martin Street, care, la doi kilometri mai sus, se intersecta cu Walnut. Razele soarelui i-au transformat o clipă corpul

roşu într-un auriu superb. Am văzut că Arnie îşi scosese cotul pe geam.

M-am întors spre LeBay, iarăşi foarte furios, gata de o nouă ceartă. Vă spun că-mi simţeam inima însângerată. Dar ceea ce am văzut m-a oprit pe loc.

Roland D. LeBay plângea.

Era oribil şi era grotesc, dar înainte de toate era jalnic. Când aveam nouă ani, am avut o pisică pe care o botezasem Captain Beefheart. Pisoiul a fost lovit de un camion UPS. L-am dus la veterinar, mama mea a trebuit să conducă încet fiindcă plângea şi din această cauză nu vedea prea bine, iar eu am stat în spate cu Captain Beefheart. El se afla într-o cutie, iar eu îi tot spuneam că veterinarul o să-l salveze, că totul o să fie bine, dar chiar şi un prostuţ de nouă ani, cum eram eu, putea să-şi dea seama că nimic nu va mai fi bine pentru Captain Beefheart, deoarece îi ieşiseră câteva maţe afară, pe fund îi curgea sânge, iar pe cutie şi pe blană era rahat, pisoiul murea. Am încercat să-l mângâi, iar el m-a muşcat de mână, chiar de acea parte sensibilă dintre degetul mare şi arătător. Durerea a fost intensă; acel teribil sentiment de milă a fost mai rău. De atunci nu mai simţisem aşa ceva. Nu mă plâng din această cauză, înţelegeţi; nu cred că oamenii ar trebui să aibă asemenea sentimente prea des. Dacă ai simţi aşa ceva de prea multe ori, bănuiesc că ai ajunge la azilul de nebuni şi ai împleti coşuri toată viaţa.

LeBay stătea pe peluza cheală, nu departe de locul unde pata mare de ulei arsese totul şi îşi ştergea ochii cu o batistă imensă, tipică bătrânilor. Îşi ţinea capul în jos. Lacrimile străluceau uleios pe obraji, arătând mai mult ca transpiraţia. Mărul lui Adam îi urca şi cobora.

Mi-am întors capul ca să nu-l mai privesc cum plânge şi privirea mi-a căzut pe garaj. Înainte, păruse într-adevăr plin... chestiile de lângă pereţi, bineînţeles, dar, înainte de toate, acea maşină imensă, cu farurile duble, cu parbrizul panoramic şi cu capota nesfârşită. Acum materialele de pe lângă pereţi păreau doar să accentueze goliciunea esenţială a garajului. Se căsca precum o gură fără dinţi.

Această imagine era aproape la fel de mizerabilă ca aceea a lui LeBay. Dar când m-am uitat iarăşi la el, bătrânul ticălos îşi recăpătase controlul, hm, în mare parte. Încetase să dea apă la şoareci şi îşi îndesase batista în buzunarul din spate al blugilor peticiţi. Dar faţa lui era încă palidă. Foarte palidă.

– Ei bine, asta este, a spus el răguşit. Am scăpat de ea, fiule.

– Domnule LeBay, am spus, singurul lucru pe care-l doresc este ca prietenul meu să poată spune acelaşi lucru. Dacă aţi şti câte necazuri are cu bătrânii lui din cauza acestei ruginituri.

– Cară-te de aici. Vorbeşti de parcă ai fi o oaie nenorocită. Doar bee, bee, bee, asta-i tot ce aud din gura ta. Cred că prietenul tău ştie mai multe decât tine. Du-te şi vezi dacă are nevoie de ajutor.

Am pornit pe peluză spre maşina mea. Nu-mi mai ardea să stau nici măcar o secundă în plus în preajma lui LeBay.

– Nimic în afară de bee, bee, bee! a urlat el arţăgos în urma mea, făcându-mă să mă gândesc la un cântec vechi al formaţiei Youngbloods, *Sunt un om care ştie o singură notă, / Pe care o fredonez tot timpul.* Nu ştii nici pe jumătate din cât crezi!

M-am urcat în maşină şi am plecat. M-am uitat o singură dată înapoi, în timp ce coteam pe Martin Street şi l-am văzut stând pe peluză, cu soarele strălucindu-i în chelie.

După cum aveau să se desfăşoare lucrurile, a avut dreptate. Nu ştiam nici pe jumătate din câte credeam că ştiu.

5

CUM AM AJUNS NOI LA DARNELL

Am o maşină '34 căreia îi spunem răbluţă,
Ştii că nu-i o prospătură,
E o bătrânică, dar e bunicică...

JAN AND DEAN

Am mers pe Martin spre Walnut, am cotit la dreapta spre Basin Drive. Nu a durat mult până l-am prins din urmă pe Arnie. Parcase lângă marginea trotuarului, iar capota portbagajului Christinei era ridicată. De bara îndoită de protecţie din spate era sprijinit un cric atât de vechi încât părea să fi folosit cândva pentru schimbatul roţilor la căruţele Canestoga. Cauciucul din dreapta din spate era pe jantă.

Am oprit în spatele lui şi nici nu m-am dat bine jos din maşină când o femeie tânără a venit spre noi dinspre casa ei, ocolind o colecţie destul de frumoasă de animale fantastice din plastic, care erau răspândite pe peluză (doi flamingi roz, patru sau cinci răţuşte în şir indian în urma mamei raţe, şi o felicitare frumoasă din plastic cu flori plantate într-un coş). Ea avea mare nevoie de un doctor dietetician.

– Nu puteţi să lăsaţi gunoiul ăsta aici, a spus ea mestecând gumă. Nu puteţi să lăsaţi gunoiul ăsta parcat în faţa casei noastre, sper că ştiţi asta.

– Doamnă, a spus Arnie, am pană, asta-i tot. Plec de aici, cât de repede pot să...

– Nu puteţi s-o lăsaţi aici şi sper că ştiţi asta, a spus ea cu o simetrie înnebunitoare. Soţul meu va veni acasă în curând. Lui nu-i place ca vreun gunoi de maşină să stea în faţa casei noastre.

– Nu e gunoi, a spus Arnie şi ceva din tonul lui a făcut-o să se retragă un pas.

– Nu folosi tonul ăsta cu mine, băiete, a spus arţăgos această grasă regină a bee-bop-ului. Nu-i trebuie mult soţului meu ca să se înfurie.

– Uite, a început Arnie cu aceeaşi voce ameninţătoare pe care a folosit-o atunci când Michael şi Regina au tăbărât asupra lui. L-am apucat strâns de umăr. Nu aveam nevoie de alte frecuşuri.

– Mulţumim, doamnă, am spus. Rezolvăm imediat problema. O s-o rezolvăm atât de repede, încât o să credeţi că aţi avut o halucinaţie.

– Ar fi bine, a spus ea, apoi a arătat cu degetul spre Duster-ul meu. Şi maşina *ta* este oprită în faţa aleii mele.

Am dat Duster-ul înapoi. M-a privit şi apoi s-a grăbit spre casă, unde un băieţel şi o fetiţă stăteau înghesuiţi în uşă. Şi ei erau aproape ca nişte porcuşori. Fiecare mânca un hrănitor Devil Dog.

– Ţe s-a-ntâmplat, Ma? a întrebat băieţelul. Ţe s-a-ntâmplat cu maşina omului ăla, Ma? Ţe s-a-ntâmplat?

– Taci din gură, a spus regina bee-bop şi i-a împins pe amândoi înăuntru.

Întotdeauna îmi place să văd asemenea părinţi luminaţi; îmi dau speranţe pentru viitor. M-am întors la Arnie.

– Ei bine, am spus, făcând singurul spirit la care m-am putut gândi. Este doar un cauciuc tocit. Corect?

– Denis, am o mică problemă, a zâmbit vag

Ştiam care-i era problema; nu avea roată de rezervă.

Arnie şi-a scos iarăşi portmoneul... mă durea să-l văd făcând asta... şi s-a uitat înăuntru.

– Trebuie să cumpăr o roată nouă.

– Da, cred că trebuie. Una reşapată.

– Fără cauciucuri reşapate. Nu vreau să încep în felul ăsta.

Nu am spus nimic, dar m-am uitat spre Duster-ul meu. Aveam la el două anvelope reşapate şi credeam că-s destul de bune.

– Dennis, cât crezi că ar costa un Goodyear nou sau un Firestone?

Am ridicat din umeri şi l-am consultat pe micul contabil auto, care bănuia că Arnie ar putea obţine un cauciuc nou de spate pentru aproximativ treizeci şi cinci de dolari.

A scos două bancnote de douăzeci şi mi le-a înmânat.

– Dacă-i mai mult, cu taxe şi adaosuri, o să ţi-i returnez.

M-am uitat la el cu tristeţe.

– Arnie, cât ţi-a mai rămas din salariul pe săptămâna asta?

Ochii i s-au îngustat şi au privit în altă parte.

– Destul, a spus el.

M-am decis să mai încerc încă o dată; trebuie să reţineţi că aveam doar şaptesprezece ani şi aveam încă impresia că le puteam arăta oamenilor care le este adevăratul interes:

– N-ai mai putea să joci acum nici măcar un poker pe mărunţiş. Ţi-ai băgat tot mălaiul în maşina aia. Să-ţi scoţi portmoneul o să devină o acţiune foarte obişnuită pentru tine, Arnie. Te rog, omule. Mai gândeşte-te.

Ochii lui au devenit duri. Era o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată pe faţa lui. Deşi v-aţi putea gândi că eram cel mai naiv adolescent din America, nu-mi puteam aminti s-o mai fi văzut vreodată pe *vreun* chip. Am avut un sentiment de surpriză şi panică, m-am simţit de parcă aş fi descoperit brusc că încercam să port o conversaţie raţională cu un tip nebun. Totuşi, de atunci am mai văzut acea expresie; îmi imaginez că şi dumneavoastră aţi văzut-o. Parcă se închisese total faţă de lume. A fost expresia pe care o are un bărbat când îi spui că femeia pe care o iubeşte se prostituează în spatele lui.

– Nu mai insista, Dennis, a spus el.

Mi-am ridicat exasperat mâinile.

– În ordine! În ordine!

– Şi, de asemenea, nu-i nevoie să te duci după nenorocitul de cauciuc dacă nu doreşti.

Acea expresie dură, insensibilă, şi, Dumnezeu să mă ajute, dar este adevărat, stupid de încăpăţânată era încă întipărită pe chipul lui.

– O să mă descurc şi singur.

Am început să-i răspund şi s-ar fi putut să-i fi spus ceva foarte dur, dar tocmai atunci m-am uitat spre stânga. Cei doi puşti grăsuţi se aflau la marginea peluzei lor. Aveau lângă ei triciclete identice, iar degetele le erau mânjite cu ciocolată. Ne priveau solemn.

– Nu-i mare brânză, omule, i-am spus. O să-ţi cumpăr cauciucul.

– Doar dacă vrei, Dennis. Ştiu că s-a făcut târziu.

– Este răcoare, am spus.

– Domnule? a spus băieţelul lingându-şi ciocolata de pe degete.

– Ce este? l-a întrebat Arnie.

– Mama mea spune că maşina aia este câh.

– Aşa-i, a îngânat fetiţa. Caca-câh.

– Caca-câh, a spus Arnie. Oau! Ce înţelegere profundă, nu-i aşa, copii? Mama voastră este filozoafă?

– Nu, a spus băieţelul. Este Capricorn. Eu sunt Balanţă. Sora mea este...

– Mă întorc cât pot de repede, am spus eu stângaci.

– Sigur.

– Păstrează-ţi calmul.

– Nu-ţi face griji, n-am de gând să pocnesc pe nimeni.

Am alergat spre maşina mea. În timp ce mă aşezam la volan, am auzit-o pe fetiţă întrebându-l zgomotos pe Arnie:

– Domnule, de ce faţa dumneavoastră este aşa de urâtă?

Am mers doi kilometri şi jumătate până la JFK Drive, care, după cum spunea mama mea care a crescut în Libertyville, era, pe vremea când Kennedy a fost asasinat în Dallas, centrul unuia dintre cele mai căutate cartiere ale oraşului. Poate că schimbarea denumirii de Barnswallow Drive şi botezarea lui cu numele preşedintelui ucis au adus după ele ghinionul, deoarece, de la începutul anilor '60 vecinătatea străzii degenerase într-o mahala suburbană.

Existau acolo un cinematograf-parcare, un McDonald's, un Burger King, un Arby's şi bowlingul Big Twenty Lanes. Mai erau acolo şi opt sau zece benzinării, din moment ce JFK Drive duce la autostrada cu taxare Pennsylvania.

În mod normal ar fi trebuit să cumpăr foarte repede cauciucul, dar primele două benzinării pe lângă care am trecut erau dintre acelea cu autoservire, la care nu se vinde nici măcar ulei; au doar benzină şi o fată, aproape retardată, care stă într-o cuşetă făcută din geam securit, în faţa terminalului unui computer, citeşte *National Enquirer* şi mestecă o porţie de Bubblicious Gum, destul de mare ca să se înece cu ea şi un măgar de Missouri.

A treia era o benzinărie Texaco, care avea şi un magazin de anvelope. I-am cumpărat lui Arnie un cauciuc care să se potrivească la Plymouth-ul lui (nu puteam s-o numesc Christine sau chiar să mă gândesc la EA – *ea* – dându-i acest nume) care m-a costat douăzeci şi opt de dolari şi cincizeci de cenţi plus adaosul comercial, dar exista un singur angajat acolo şi acesta a fost nevoit să pună cauciucul pe jantă şi în acelaşi timp să-i servească cu benzină pe ceilalţi clienţi. Totul a durat mai mult de patruzeci şi cinci de minute. M-am oferit să deservesc eu pompa de benzină în timp ce el punea cauciucul, dar mi-a spus că dacă şeful lui ar auzi aşa ceva l-ar împuşca.

Pe când pusesem cauciucul în portbagajul meu şi îi plătisem tipului doi dolari pentru munca lui, lumina de început de după-amiază se transformase în purpuriul şters al începutului serii. Umbra fiecărui tufiş era lungă şi catifelată, iar în timp ce mă întorceam încet pe stradă am văzut ultimele raze de lumină ale zilei prelingându-se aproape orizontal între Arby's şi terenul de bowling. Acea lumină, ca aurul lichid, era aproape îngrozitoare în frumuseţea ei stranie, neaşteptată.

Am fost luat prin surprindere de o panică înecăcioasă care îmi urca în gât ca un foc uscat. Mi se întâmpla pentru prima dată în acel an, acel an lung şi straniu, să am acel sentiment, dar nu a fost pentru ultima dată. Şi totuşi îmi este greu să-l explic sau să-l definesc. Avea legătură cu faptul că am realizat că era 11 august 1978, că peste o lună intram în ultima clasă de liceu, iar când va începe

şcoala va însemna sfârşitul unei faze lungi şi liniştite a vieţii mele. Mă pregăteam să devin adult, iar acest fapt l-am văzut parcă cu ochii, l-am văzut fără putinţă de tăgadă, pentru prima dată în acea ploaie de lumină aurie, într-un fel parcă bătrână, care inunda aleea dintre un teren de bowling şi un chioşc cu fripturi de vacă. Şi cred că am înţeles atunci că ce-i sperie de fapt pe oameni în procesul de maturizare este faptul că încetezi să porţi o mască a vieţii şi o înlocuieşti cu alta. Dacă să fii copil înseamnă să înveţi să trăieşti, atunci să fii adult înseamnă să înveţi să mori.

Sentimentul s-a stins, dar în urma lui m-am simţit zguduit şi melancolic. Niciuna dintre aceste stări nu-mi era caracteristică.

Când am cotit pe Basin Drive m-am simţit brusc detaşat de problemele lui Arnie în timp ce încercam să fac faţă problemei mele, gândurile despre maturizare mă conduseseră în mod firesc spre asemenea idei grandioase (cel puţin mie mi se păreau grandioase) cum ar fi colegiul, faptul că o să trăiesc departe de casă şi cum să fac să intru în echipa de fotbal a statului când or să fie şaizeci de tineri care or să concureze pentru locul meu, în loc de doar zece sau doisprezece câţi erau acum. Deci poate că dumneavoastră spuneţi: Mare brânză, Dennis, avem nişte noutăţi pentru tine: unui miliard de chinezi roşii nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă intră sau nu în prima echipa a statului. De acord! Eu doar încerc să spun că aceste lucruri pentru prima dată mi se păreau foarte importante... şi de-a dreptul înfricoşătoare. Mintea te duce câteodată în astfel de călătorii, iar dacă tu nu vrei să le faci, te obligă oricum.

Această stare sufletească pe care o aveam nu a fost afectată deloc de faptul că soţul reginei jazzului într-adevăr venise acasă, iar el şi Arnie stăteau aproape nas în nas, gata-gata să se ia la bătaie.

Cei doi copii încă mai stăteau solemn lângă triciclete, ochii lor trecând de la Arnie la tati, apoi înapoi la Arnie, ca nişte spectatori ai unui meci de tenis apocaliptic, în care arbitrul de-abia aşteaptă să-l împuşte pe învins. Păreau că sunt în aşteptarea momentului culminant în care tati îl va lipi de pământ pe prietenul meu slăbuţ şi îl va toca din cap până în picioare.

Am parcat în grabă, m-am dat jos și m-am dus spre ei aproape alergând.

– Și cu asta am terminat! a mugit tatăl. Îți spun că vreau să dispară de aici și vreau să dispară chiar acum!

Avea un nas mare și borcănat, cu multe vene sparte. Obrajii îi erau de culoarea cărămizilor noi, iar deasupra gulerului salopetei gri, de lucru, venele gâtului se conturau proeminent.

– Nu am de gând să plec cu ea fără roată, a spus Arnie. Ți-am spus. Nici tu n-ai face așa ceva dacă ar fi a ta.

– O să te conduc eu pe tine pe osie, Față-de-Pizza, a spus tati, probabil vrând să le demonstreze copiilor cum își rezolvă oamenii mari problemele în Lumea Adevărată. Nu am chef să-ți parchezi tu căcăciosul de automobil de curse în fața casei mele. Nu mă scoate din țâțâni, puștiule, că o s-o pățești.

– N-o s-o pățească nimeni, am spus. Haide, domnule. Mai slăbește-ne!

Ochii lui Arnie s-au întors spre mine plini de recunoștință și am văzut cât de speriat fusese, cât de speriat era încă. Dintotdeauna un outsider, știa că era ceva în ființa lui, Dumnezeu știe ce, care-i făcea pe indivizii de un anumit soi să dorească să-l bată măr. Cred că era foarte convins că i se va întâmpla iarăși acest lucru, dar de această dată nu se retrăgea cu coada între picioare.

Ochii omului s-au întors spre mine.

– Altul, a spus el ca și cum se mira cât de mulți dobitoci sunt pe lume. Vrei să vă bat pe amândoi? Asta vrei? Crede-mă, pot s-o fac.

Da, știam genul. Dacă ar fi avut cu zece ani mai puțin, ar fi fost unul dintre tipii de la școală care gândesc că este grozav de amuzant să-i zboare lui Arnie cărțile din brațe când el se îndrepta spre o sală de curs, sau să-l bage sub duș cu toate hainele pe el după ora de educație fizică. Acești indivizi nu-și schimbă niciodată caracterul. Doar îmbătrânesc și fac cancer la plămâni fumând prea multe Lucky Strike, sau sunt doborâți la cincizeci de ani de embolie.

– Nu vrem să ne punem cu tine, am răspuns. A avut o pană, pentru numele lui Dumnezeu! N-ai avut niciodată o pană?

– Ralph, vreau să plece de aici!

Nevasta lui grăsană stătea pe verandă. Vocea îi era piţigăiată şi excitată. Ce se întâmpla în faţa casei ei era mai interesant decât *Phil Donahue Show.* Câţiva dintre vecini ieşiseră să vadă spectacolul, iar eu m-am gândit iarăşi foarte dezgustat că dacă cineva n-a chemat încă poliţia, asta se va întâmpla în curând.

– Niciodată când am avut o pană n-am lăsat o bucată de gunoi timp de trei ore în faţa casei cuiva, a spus tare Ralph.

Buzele i se ridicaseră, iar în lumina apusului de soare, saliva îi lucea pe dinţi.

– A trecut o oră, am spus eu încet, sau nici măcar.

– Nu face pe deşteptul cu mine, puştiule. Nu mă interesează. Nu sunt ca voi. Eu lucrez ca să-mi asigur traiul. Vin acasă obosit şi n-am timp de ceartă. Vreau s-o duceţi de aici şi vreau să dispară *acum!*

– Am roata de rezervă în portbagaj, am spus. Vrem doar s-o...

– Şi dacă ai avea puţin bun-simţ... a început Arnie înfierbântat.

Asta aproape a pus capac. Mai presus de orice, amicul nostru Ralph nu suporta să i se pună la îndoială bunul-simţ în faţa propriilor copii. S-a răsucit spre Arnie. Nu ştiu care ar fi fost finalul, probabil cu Arnie în închisoare şi cu preţioasa lui maşină sechestrată, dar, cumva, am reuşit să-mi ridic mâna şi s-o prind pe cea a lui Ralph. În momentul impactului s-a auzit un pocnet surd. Fetiţa grăsuţă a izbucnit în plâns.

Băieţelul grăsuţ stătea lângă tricicletă, cu maxilarul atârnându-i aproape până la piept.

Arnie, care întotdeauna se furişa grăbit pe lângă locul pentru fumat de la şcoală de parcă ar fi fost o zonă bântuită, nici măcar nu a clipit. De fapt se părea că *a dorit* să se întâmple asta.

Ralph s-a întors spre mine, cu ochii ieşiţi din orbite de furie.

– Bine, căcat mic, a spus. Tu eşti primul.

L-am ţinut de braţ, încordându-mă.

– Haide, omule, i-am spus cu voce joasă. Roata de schimb este în portbagajul meu. Acordă-ne cinci minute ca s-o punem şi plecăm. Te rog.

Încetul cu încetul presiunea din braţul lui a început să se diminueze. A privit spre puştii lui, fetiţa trăgându-şi nasul, iar băieţelul holbându-se la noi, iar asta l-a decis.

– Cinci minute, a aprobat. S-a uitat la Arnie. Eşti al naibii de norocos că nu chem poliţia. Chestia aia n-are revizia făcută şi n-are nici numere de înmatriculare.

M-am aşteptat ca Arnie să mai spună ceva inflamator, să pună iarăşi paie pe foc, dar probabil că totuşi nu uitase tot ce ştia despre discreţie.

– Mulţumesc, a spus. Îmi pare rău că v-am enervat.

Ralph a mormăit ceva şi şi-a băgat cămaşa în pantaloni cu mişcări bruşte. S-a uitat iarăşi spre copiii lui.

– Intraţi în casă! a mugit. Ce căutaţi afară? Vreţi să vă aplic un bang-zdrang-bang?

O, Doamne, ce familie onomatopeică, m-am gândit. Pentru numele lui Dumnezeu, tăticule, nu le aplica un bang-zdrang-bang, pentru că ar putea să facă caca-câh în pantaloni.

Copiii s-au refugiat lângă mama lor, lăsând în urmă tricicletele abandonate.

– Cinci minute, a adăugat Ralph, privindu-ne ameninţător.

Iar mai târziu în acea seară, când va pune ţara la cale împreună cu amicii, le va povesti cum şi-a adus el contribuţia în punerea la punct a generaţiei depravate. Chiar aşa, băieţi, le-am spus să-şi ia nenorocitul de gunoi din faţa casei mele înainte să le aplic un bang-zdrang-bang. Şi credeţi-mă că s-au mişcat de parcă picioarele le-ar fi luat foc şi văpaia ameninţa să le ajungă la fund. Apoi îşi va aprinde o Lucky. Sau un Camel.

Am montat cricul lui Arnie sub maşină. După ce Arnie a rotit manivela de două sau trei ori, cricul s-a rupt în două. Când s-a prăbuşit a scos un sunet spart, iar în jur s-a împrăştiat rugină. Arnie s-a uitat spre mine, din nou cu o privire umilă şi speriată.

– Nu contează, i-am spus. O să-l folosim pe al meu.

Soarele deja asfinţise şi începuse să se întunece. Inima îmi bătea încă foarte tare, iar în gură aveam un gust amar ca urmare a confruntării cu Marea Brânză din Basin Drive nr. 119.

– Îmi pare rău, Dennis, mi-a spus Arnie încet. Promit că nu o să te mai pun într-o situaţie de acest gen.

– Las-o baltă. Hai să punem roata.

Am folosit cricul meu ca să ridicăm Plymouth-ul (pentru câteva clipe îngrozitoare am crezut că bara de protecţie din spate o să se fărâmiţeze) şi am scos cauciucul stricat. L-am pus pe cel nou, am strâns puţin şuruburile, apoi am lăsat jos maşina. A fost o mare uşurare să văd iarăşi maşina pe patru roţi; modul în care bara de protecţie ruginită se curbase sub acţiunea cricului mă speriase.

– Aşa, a spus Arnie potrivind capacul vechi şi plin de găuri peste şuruburi.

Stăteam şi mă uitam la Plymouth, şi m-a cuprins brusc acelaşi sentiment pe care l-am avut în garajul lui LeBay. Acest sentiment m-a asaltat în momentul când m-am uitat la noul cauciuc Firestone. Anvelopa mai avea încă pe ea unul dintre abţibildurile fabricantului şi semnele galbene de cretă pe care băiatul de la benzinărie le făcuse când o fixase pe jantă.

Am tremurat puţin... mi se părea imposibil să înlătur gândul nebunesc pe care-l aveam. Era ca şi cum văzusem un şarpe care se pregătea să-şi înlăture pielea veche şi o bucăţică din acea piele căzuse dezvăluind noutatea strălucitoare de dedesubt...

Ralph stătea pe verandă, încruntându-se la noi. Într-o mână ţinea un hamburger făcut cu Pâine-Minune. În cealaltă avea o cutie de bere Iron City.

– E arătos, nu-i aşa? am murmurat către Arnie în timp ce aruncam cricul rupt în portbagajul Plymouth-ului.

– Un adevărat Robert Deadford, a mormăit Arnie.

Şi asta a fost, am început amândoi să chicotim, aşa cum se întâmplă câteodată după ce treci de o situaţie grea şi tensionată.

Arnie a aruncat cauciucul spart în portbagaj, deasupra cricului, apoi a pufnit în râs şi şi-a pus mâinile peste gură. Arăta ca un copil

care tocmai a fost prins făcând o năzbâtie. Gândindu-mă la asta am izbucnit şi eu în hohote.

– De ce râdeţi, păduchioşilor? a urlat Ralph. A coborât treptele verandei. Hm? Vreţi să vedeţi cum este să râdeţi pe partea cealaltă a capului? Credeţi-mă, pot să vă arăt cum!

– Pleacă de aici *repede*, i-am spus lui Arnie şi m-am îndreptat spre Duster-ul meu.

Nimic nu-mi mai putea opri acum hohotele de râs, pur şi simplu mi se rostogoleau din gură. M-am trântit pe scaun şi am pornit motorul, sughiţând din cauza râsului. În faţa mea, Plymouth-ul lui Arnie a pornit cu un răget răsunător, împroşcând un nor mare şi albastru de gaze de eşapament. Chiar şi cu acest zgomot infernal, tot mai auzeam hohotele de râs ale lui Arnie, aproape isterice.

Ralph a traversat ameninţător peluza, ţinând încă în mâini hamburgerul şi berea.

– *De ce râdeţi, păduchioşilor?*

– *De tine, tolomacule!* a strigat Arnie triumfător şi a pornit cu o salvă de rateuri.

Am apăsat şi eu pe pedala de acceleraţie şi a trebuit să cotesc brusc ca să-l evit pe Ralph care era acum hotărât să facă moarte de om. Încă râdeam, dar nu mai era un râs benefic (dacă fusese vreodată), era un sunet acut, care stopa respiraţia, aproape ca un ţipăt.

– *Te omor, păduchiosule!* a mugit Ralph.

Am apăsat iarăşi pe acceleraţie şi de această dată aproape l-am pocnit pe Arnie.

I-am arătat lui Ralph un gest obscen.

– *Prostii!* am urlat.

Apoi a rămas în urma noastră. A încercat să ne ajungă; timp de câteva secunde a alergat pe trotuar, apoi s-a oprit, respirând greu şi mârâind.

– Ce zi aiurită, am spus cu voce tare, puţin speriat de tonul tremurat şi aspru al vocii mele. În gură aveam iarăşi acel gust amar. Ce zi aiurită şi nenorocită!

Garajul Darnell, pe Hampton Street, era o clădire lungă, cu pereți și acoperiș de tablă galvanizată ruginită. În față era un indicator pătat de ulei pe care scria: ECONOMISIȚI BANII! ȘTIȚI CUM: FOLOSIND UNELTELE NOASTRE! Dedesubt era un alt anunț, scris cu litere mici: *Închiriem Spațiu de Parcare pentru o Săptămână, o Lună sau un An.*

Cimitirul de automobile era în spatele garajului. Un spațiu cam de mărimea unui cvartal, împrejmuit cu gard din tablă galvanizată, ondulată, înalt cam de doi metri: conformarea apatică a lui Will Darnell la Legea de Zonare a Orașului. Nu că ar fi existat vreo șansă ca să fie vreodată amendat, și nici pentru că doi dintre cei trei membri ai Comitetului de zonare erau prietenii lui Darnell. Will Darnell îi cunoștea cam pe toți oamenii influenți din Libertyville. El era unul dintre acei indivizi pe care-i găsești în orice orășel sau oraș de mărime medie și care se mișcă tiptil în spatele multor scene importante.

Am auzit că era amestecat în traficul de droguri de la Liceul Libertyville și Gimnaziul Darby și am auzit, de asemenea, că îi cunoștea pe escrocii din Pittsburg și Philly. Nu am crezut chestiile astea – cel puțin, nu *mă gândeam* că da –, dar știam că dacă vrei să faci rost de pocnitori, bombe artizanale sau cocteiluri Molotov pentru 4 Iulie, Will Darnell ți le procura. De asemenea, auzisem de la tatăl meu că Will fusese pus sub acuzare în urmă cu doisprezece ani, când eu eram doar un băiețel, pe motivul că era una dintre verigile importante ale unei rețele de hoți de mașini, care se întindea din partea noastră de țară spre New York City și se termina în Bangor, Maine. Până la urmă acuzațiile au fost retrase. Dar tatăl meu mi-a spus că el este aproape sigur ca Will Darnell ar putea să fie implicat până peste cap în alte activități dubioase; orice, de la deturnarea de camioane până la falsificarea obiectelor de artă vechi.

Un loc de care este bine să te ferești, Dennis, îmi spusese tata. Asta se întâmpla cu un an în urmă, la puțin timp după ce-mi luasem prima rablă și închiriasem pentru douăzeci de dolari una din boxele lui Darnell ca să-mi repar singur mașina; să încerc să-i înlocuiesc carburatorul, un experiment soldat cu un eșec total.

Un loc de care este bine să te ferești – și aici eram, intrând pe poarta principală, după căderea întunericului, în spatele prietenului meu, Arnie; din zi nu mai rămăsese aproape nimic, decât o dâră stacojie, spre orizont. Farurile mele luminau destule resturi de mașini stricate, automobile avariate și mizerie generală, ca să mă facă să mă simt mai deprimat și mai obosit ca niciodată. Mi-am amintit că n-am sunat acasă și că mama și tata se vor întreba probabil unde naiba sunt.

Arnie a mers până la o ușă mare a garajului deasupra căreia scria: CLAXONEAZĂ CA SĂ INTRI. De la o fereastră foarte murdară de lângă ușă licărea o lumină slabă – cineva era acolo – și de-abia m-am abținut să nu mă aplec pe geamul portierei și să-i spun lui Arnie să conducă până acasă la mine și să lase mașina acolo în noaptea aceea. Am avut o viziune cum că o să dăm peste Will Darnell și amicii lui (făcând inventarul televizoarelor color de contrabandă sau reparând Cadillac-uri furate). Băieții Răi din Libertyville.

Arnie pur și simplu stătea acolo, neclaxonând, nefăcând nimic și mă pregăteam să mă duc să-l întreb ce s-a întâmplat când a venit el la mine. Chiar și în lumina aceea foarte slabă, arăta foarte rușinat.

– Te superi dacă claxonezi tu în locul meu, Dennis? a spus el umil. Se pare că Christine nu merge.

– Desigur.

– Mulțumesc.

Am apăsat de două ori pe claxonul meu și după o scurtă pauză ușa mare a garajului a început să se ridice zăngănind. În spatele ei stătea chiar Will Darnell, cu burta revărsată peste curea. I-a făcut semn nerăbdător lui Arnie să intre.

Am întors mașina, am parcat-o cu fața spre ieșire, apoi am intrat.

Interiorul era imens ca o pivniță și foarte tăcut la sfârșitul zilei. Înăuntru erau cam șaizeci de rampe de parcare, fiecare echipată cu o trusă de unelte ca să-ți repari singur mașina; dar înăuntru erau doar mașini stricate, nu și unelte. Tavanul era foarte înalt și prevăzut cu reflectoare așezate pe poduri rulante.

Peste tot erau amplasate afişe: TOATE USTENSILELE TREBUIE VERIFICATE ÎNAINTE DE PLECARE; PENTRU MACARA TREBUIE SĂ VĂ ÎNSCRIEŢI DIN TIMP; CÂND VENIŢI PRIMA DATĂ PROCURAŢI-VĂ MANUALE DESPRE FUNCŢIONAREA MOTOARELOR şi NU VOR FI TOLERATE PROFANĂRILE ŞI ÎNJURĂTURILE. Multe altele; oriunde te întorceai, părea să-ţi sară unul în ochi. Lui Will Darnell îi plăceau mult afişele.

– Rampa douăzeci! Rampa douăzeci! ţipa Darnell la Arnie cu vocea lui iritată, şuierătoare. Du-o acolo şi opreşte-o, până nu ne înecăm cu toţii!

„Cu toţii" însemna un grup de bărbaţi aşezaţi la o masă imensă de joc plasată în colţul îndepărtat. Pe ea erau jetoane de poker, cărţi şi sticle de bere. Indivizii se uitau la noua achiziţie a lui Arnie cu diverse expresii de dezgust şi amuzament.

Arnie a mers până la rampa douăzeci, a parcat maşina şi a oprit motorul. În spaţiul ca o cavernă s-au răspândit gaze de eşapament.

Darnell s-a întors spre mine. Purta o cămaşă albă de doc şi pantaloni kaki. De-a lungul bărbiei îi atârnau guşe duble de grăsime, iar gâtul părea o succesiune de covrigi.

– Puştiule, a spus el cu aceeaşi voce şuierată, dacă tu i-ai vândut rahatul ăla, ar trebui să-ţi fie ruşine.

– Nu eu i-am vândut-o.

Din nu ştiu din ce motiv absurd am simţit că trebuie să mă justific în faţa acestui grăsan hapsân, într-un fel în care n-aş fi făcut-o nici în faţa tatălui meu.

– Eu am încercat să-l conving să n-o cumpere.

– Ar fi trebuit să te străduieşti mai mult.

S-a îndreptat spre locul unde-şi parcase Arnie maşina, iar acum cobora din ea. A trântit uşa, şi rugina a căzut de pe aripa din faţă, răspândindu-se într-un norişor roşu fin.

Astmatic sau nu, Darnell umbla cu graţia aproape feminină a unui om care este de mult timp gras şi care vede în faţa lui o lungă perspectivă de obezitate. Şi a început să urle la Arnie chiar

înainte ca acesta să se poată întoarce spre el, astmatic sau nu. Bănuiesc că-l puteţi cataloga drept un om care nu se lasă copleşit de infirmităţile lui.

La fel ca puştii de la şcoală care frecventează locul pentru fumat, la fel ca Ralph din Etasin Drive, la fel ca Buddy Repperton (mi-e teamă că vom vorbi mult prea curând despre el), el simţise din capul locului un dezgust pentru Arnie, era un caz de aversiune la prima vedere.

– OK, asta-i ultima oară când mai porneşti dobitocenia asta aici fără să aibă un furtun ataşat la ţeava de eşapament! a urlat el. Dacă te prind măcar o dată, zbori de aici, ai înţeles?

– Da.

Arnie părea mic, obosit şi descurajat. Energia sălbatică pe care o avusese până acum dispăruse. Mi se rupea inima să-l văd în starea aceea.

– Eu...

Darnell nu l-a lăsat să continue.

– Îţi trebuie un furtun pentru evacuarea gazelor de eşapament, asta te costă doi dolari şi jumătate, şi trebuie să-ţi faci o rezervare prealabilă. Şi chiar acum îţi mai spun ceva şi vreau să bagi bine la cap, prietene. Nu suport niciun fel de tâmpenii de la puştime. Nu am de ce. Locul ăsta este pentru tipi care muncesc şi care trebuie să-şi repare maşinile ca să pună mâncare pe masă şi nu pentru puştii de bani gata de la colegiu care vor doar să se distreze. Dacă vrei o ţigară, te duci afară în cimitirul de maşini.

– Eu nu fu...

– Nu mă întrerupe, băiete. Nu mă întrerupe şi nu face pe deşteptul, a spus Darnell.

Acum stătea în faţa lui Arnie. Era şi mai înalt şi mai masiv, astfel încât îl domina în întregime pe prietenul meu.

Am început iarăşi să mă înfurii. De fapt, simţeam cum îmi geme corpul din cauza neîntreruptului şir de emoţii la care fusesem supus din momentul când ajunsesem la LeBay şi văzusem că nenorocita de maşină nu mai este pe peluză.

Puștii sunt o clasă asuprită; după câțiva ani înveți să aplici propria versiune de Unchiul Tom când te afli în preajma unor persoane care nu suferă copiii; așa cum era Will Darnell. *Da, dom'le, nu, dom'le, OK, sigur că da!* Dar, Iisuse, el deja întrecuse măsura!

Brusc l-am apucat pe Darnell de braț.

– Sir!

S-a răsucit spre mine. Am observat ceva: pe măsură ce-mi crește disprețul față de un om cu atât sunt mai capabil să-i spun „sir".

– Ce este?

– Oamenii ăia de acolo fumează. Ar trebui să le spuneți să termine.

Am arătat spre indivizii de la masa de poker. Împărțiseră o mână nouă. Deasupra mesei plutea un nor albastru de fum.

Darnell s-a uitat spre ei și înapoi spre mine. Fața lui era solemnă.

– Junioare, încerci să-l ajuți pe amicul tău să zboare de aici?

– Nu, sir, am spus eu.

– Atunci tacă-ți fleanca.

S-a întors înapoi spre Arnie și și-a pus mâinile cărnoase peste șoldurile imense.

– Recunosc un găinar imediat cum îl văd, a spus el, și cred că acum am în fața mea unul. Acum o să te pun la încercare, puștiule. Dacă doar o singură dată nu faci cum îți spun eu, și nu contează pentru cât timp îmi plătești în avans, te trimit de aici cu un șut în fund.

Dinspre stomac mi s-a ridicat o senzație de furie oarbă, iar capul a început să-mi pulseze. În sinea mea mă rugam de Arnie să-i spună tâmpitului ăsta gras că poate să-l pupe-n cur. Bineînțeles că atunci ar intra în scenă și amicii de poker ai lui Darnell și am sfârși probabil amândoi această încântătoare seară în sala de urgență a Spitalului Libertyville Community, cu capetele sparte... Dar aproape că ar merita.

Arnie, mă rugam în interiorul meu, *spune-i să te pupe-n cur și hai să plecăm de aici. Împotrivește-i-te, Arnie. Nu-l lăsa să te facă de rahat. Nu mai fi un învins, Arnie, dacă i te-ai putut împotrivi mamei tale, poți să i te împotrivești și acestui imbecil. Doar de data asta nu mai fi un învins.*

Arnie a stat mult timp tăcut şi cu capul plecat, apoi a spus:

– Da, dom'le.

A spus cuvintele atât de încet încât aproape nu s-au auzit. Au sunat de parcă s-ar fi înecat cu ele.

– Ce ai spus?

Arnie s-a uitat în sus. Faţa lui avea o paloare de moarte. Ochii îi înotau în lacrimi. Nu puteam să-l privesc. Mă durea prea tare dacă-l priveam. M-am întors. Pokeriştii îşi întrerupseseră jocul ca să privească deznodământul întâmplărilor de la rampa douăzeci.

– Am spus: „Da, dom'le", a zis Arnie cu voce tremurătoare.

Era ca şi cum s-ar fi semnat pe o declaraţie teribilă. M-am uitat iarăşi la maşină, la Plymouth-ul '58, care stătea acolo, când locul ei era în cimitirul de maşini din spate, laolaltă cu restul rablelor ruginite ale lui Darnell, şi iarăşi am simţit că o urăsc pentru ce îi făcea lui Arnie.

– În ordine, căraţi-vă, a spus Darnell. Am închis.

Arnie a pornit împleticindu-se orbeşte. Ar fi intrat direct într-un morman de cauciucuri roase dacă nu l-aş fi prins de braţ şi l-aş fi tras spre mine. Darnell s-a întors la masa de poker. Când a ajuns acolo le-a spus celorlalţi ceva cu vocea lui şuierătoare. Toţi au izbucnit în râs.

– Mă simt bine, Dennis, a spus Arnie ca şi când l-aş fi întrebat.

Îşi ţinea dinţii încleştaţi, iar pieptul i se ridica şi cobora în respiraţii ample.

– Mă simt bine, lasă-mă în pace, mă simt bine, e-n ordine.

Mi-am luat mâna de pe braţul lui. Ne-am îndreptat spre uşă, iar Darnell a urlat la noi:

– Şi să nu îndrăzneşti să-ţi aduci golanii de prieteni aici, că zbori!

Unul dintre ceilalţi a adăugat:

– Şi lasă-ţi drogurile acasă.

Arnie s-a făcut mic. Eu eram prietenul lui, dar nu suportam să-l văd când se umilea aşa.

Am ieşit în întunericul răcoros. Uşa s-a trântit în urma noastră. Şi în acest fel am dus-o pe Christine la Garajul Darnell. Ne-am distrat bine, nu-i aşa?

6

AFARĂ

Mi-am cumpărat o maşină şi ceva benzină,
Le-am spus tuturor că pot să mă pupe-n cur...
GLENN FREY

Ne-am urcat în maşina mea şi am ieşit din curte. Trecuse de ora 9. Ce repede zboară timpul când te distrezi! Pe cer luna era ca un covrig. Ea şi luminile portocalii din parcarea mare de la Monroeville Mall nu lăsau să se vadă nicio stea bună care ar fi putut fi pe cer.

Cale de două sau trei cvartale, am condus în tăcere, apoi Arnie a izbucnit brusc în hohote de plâns. Mă gândisem că s-ar putea să plângă, dar această furie a lacrimilor m-a înfricoşat. Am oprit imediat.

– Arnie!

Dar m-am oprit imediat. O să plângă până-i vor seca lacrimile. Lacrimile şi suspinele veneau într-un şuvoi amar şi fără nicio stavilă. Arnie îşi folosise deja rezerva de stăpânire din acea zi. La început nu a părut să fie nimic altceva decât o reacţie normală; şi eu mă simţeam la fel, doar că la mine totul se răsfrânsese asupra capului, făcându-l să mă doară foarte tare, şi asupra stomacului, unde simţeam o senzaţie de greaţă.

Deci, da, la început am crezut că era doar o reacţie normală, o uşurare spontană şi poate că la început aşa a fost. Dar, după un minut sau două, am realizat că era mai mult decât atât: venea mult mai din adânc. Şi am început să disting cuvinte printre suspine: la început doar câteva, apoi o întreagă tiradă.

– *O să le arăt eu lor!* a strigat el mânios printre suspine. *O să le arăt eu acestor ticăloşi nenorociţi, o să le arăt eu, Dennis, o să-i fac să le pară rău, o să-i fac pe dobitocii ăia s-o mănânce... S-O MĂNÂNCE... S-O MĂNÂNCE!*

– Opreşte-te, i-am spus eu speriat. Arnie, încetează!

Dar nu intenţiona aşa ceva. A început să bată cu pumnii pe bordul Duster-ului, destul de tare ca să lase urme.

– *O să le arăt eu lor, o să vezi!*

În lumina slabă a lunii şi a lămpilor de pe stradă, faţa lui arăta răvăşită şi schimonosită. Atunci a fost ca un străin pentru mine. Era plecat plimbându-se în locurile reci ale Universului pe care un Dumnezeu care se amuză le rezervă pentru oamenii ca Arnie. Nu îl cunoşteam. Nu doream să-l cunosc. Puteam doar să stau acolo neajutorat şi să sper că Arnie pe care-l ştiam eu se va întoarce. După un timp, s-a întors.

Cuvintele isterice s-au transformat iarăşi în suspine. Ura a dispărut, iar el pur şi simplu plângea. Erau nişte sunete adânci, tânguitoare, foarte dezorientate.

Am stat acolo, la volanul maşinii mele, nesigur de ce ar trebui să fac, dorindu-mi să fiu în altă parte, oriunde altundeva, încercând pantofi la Thom McAn's, completând o cerere pentru un credit, să stau în faţa unui WC cu plată având diaree şi neavând bani. Oriunde. Nu neapărat Monte Carlo. De fapt, stăteam acolo şi-mi doream să fiu mai bătrân. Îmi doream să fim amândoi mai bătrâni.

Dar asta era o reacţie de laş. Ştiam ce trebuia să fac. Fără tragere de inimă, nedorindu-mi aşa ceva, m-am aplecat şi l-am luat în braţe. Îi puteam simţi faţa, fierbinte, lipită de pieptul meu. Am stat aşa poate cinci minute, apoi l-am dus acasă şi l-am lăsat acolo. După aceea m-am dus şi eu acasă. Niciunul dintre noi n-a vorbit

mai târziu despre acest incident, despre faptul că eu l-am ţinut în braţe. Nimeni n-a trecut pe acolo să ne vadă în maşina parcată lângă bordura trotuarului. Bănuiesc că dacă cineva ne-ar fi văzut, ar fi crezut că suntem homosexuali. Am stat acolo, l-am ţinut şi l-am iubit aşa cum m-am priceput şi m-am întrebat cum de eu sunt singurul prieten al lui Arnie Cunningham, deoarece atunci, credeţi-mă, nu-mi doream să fiu prietenul lui.

Totuşi, într-un fel – am realizat asta atunci, chiar dacă doar vag – poate că şi Christine va fi prietena lui. Nu eram sigur dacă-mi plăcea treaba asta, deşi trecuserăm amândoi prin aceleaşi furci caudine din cauza ei în ziua aceea.

Când am parcat pe trotuar în faţa casei lui, l-am întrebat:

– O să te descurci, omule?

A reuşit să-mi zâmbească.

– Da, o să mă descurc. M-a privit trist. Ştii, ar trebui să-ţi găseşti altă instituţie de caritate. Fundaţia pentru Inimă. Societatea de Luptă împotriva Cancerului. Ceva.

– Ahh, du-te de aici.

– Ştii ce vreau să spun.

– Dacă vrei să-mi spui că eşti un smiorcăit, nu-i nimic nou în asta.

Lumina de pe veranda din faţă s-a aprins. Michael şi Regina au ieşit grăbiţi afară, probabil să vadă dacă suntem noi sau Poliţia care venise să-i informeze că singurul lor odor fusese călcat pe autostradă.

– Arnold? a strigat Regina strident.

– Evaporă-te, Dennis, a spus Arnie, zâmbind mult mai natural acum. N-ai nevoie de porcăria care va urma.

A coborât din maşină şi a spus docil:

– Bună, mamă. Bună, tată.

– Unde ai fost? a întrebat Michael. Ai speriat-o tare pe mama ta, băiete.

Arnie avea dreptate. Puteam să mă lipsesc de scena aceea de familie. Am privit scurt în oglinda retrovizoare şi l-am văzut stând acolo, singur şi vulnerabil, apoi cei doi l-au înconjurat şi l-au mânat înapoi în cuibul de 60 000 de dolari, fără îndoială copleşindu-l cu toată forţa

autorității lor de părinți – Cursul de Eficiență Parentală și Dumnezeu mai știe ce. Erau foarte raționali în privința asta, aici era baiul. Jucaseră un rol atât de important în ceea ce devenise el și erau al dracului de raționali ca să-și dea seama de asta.

Am deschis radioul pe FM-104, unde continua *Petrecerea de weekend* și i-am prins pe Bob Seger și Silver Bullet Band cântând *Tot același*, dar coincidența era hidos de perfectă, așa că am comutat pe meciul Phillies-ilor.

Phillies-ii pierdeau. Era superb. Asta punea capac la toate.

7

COŞMARURI

Sunt un alergător de curse, iubito,
Şi nu mă poţi prinde.
Da, sunt un alergător de curse, iubito,
Şi nu poţi să ţii pasul cu mine.
Vino aici să ne întrecem,
Iubito, iubito, o să vezi.
Dă-te la o parte, iubito! Păstrează distanţa!
O să te împroşc cu noroi în ochi!

Bo Diddley

Când am ajuns acasă, tata şi sora mea erau în bucătărie şi mâncau sendvişuri cu zahăr caramel. Imediat mi s-a făcut foame şi mi-am dat seama că nu mâncasem nimic de cină.

– Unde ai fost, Boss? m-a întrebat Elaine abia ridicând capul dintr-o revistă: *16* sau *Creem* sau *Tiger Beat.* Mă poreclise „Boss" încă de anul trecut, de când îl descoperisem pe Bruce Springsteen şi devenisem un fanatic în această privinţă. Ea dorea doar să mă enerveze.

La paisprezece ani, Elaine începuse să lase în urmă copilăria şi să se transforme în adevărata frumuseţe americană care a devenit mai târziu, înaltă, brunetă, cu ochi albaştri. Dar la sfârşitul acelei

veri a anului 1978, era o adolescentă tipică. La nouă ani se îndrăgostise de Donny and Marie, apoi, la unsprezece, de John Travolta (într-o bună zi am făcut greşeala să-l numesc John Revolta şi ea m-a zgâriat atât de tare, încât aproape că a fost nevoie să mi se pună copci pe obraz – bănuiesc că, într-un fel, am meritat asta). La doisprezece ani se îndrăgostise până peste cap de Shaun. Apoi a urmat Andy Gibb. De curând începuse să aibă gusturi mai şocante: formaţii de hard-rock, cum ar fi Deep Purple şi un nou grup, Styx.

– L-am ajutat pe Arnie să-şi pună la loc sigur maşina, am răspuns, adresându-mă mai degrabă tatălui meu decât lui Ellie.

– Viermele ăla, a oftat Ellie, şi a întors pagina revistei.

Am simţit o pornire bruscă şi deosebit de puternică să-i smulg din mână revista, s-o rup în două şi apoi să i-o arunc în faţă. Acest impuls mi-a arătat foarte clar cât de stresantă fusese ziua aceea pentru mine. De fapt Elaine nu credea că Arnie era un vierme; doar căuta prin orice mijloace să mă enerveze. Dar poate că auzisem în ultimele ore de prea multe ori acest invectiv la adresa lui Arnie. Pentru numele lui Dumnezeu, lacrimile lui încă se mai uscau pe cămaşa mea şi poate că şi eu mă simţeam puţin prost.

– Ce mai fac cei de la Kiss zilele astea, dragă? am întrebat-o eu mieros. I-ai mai scris în ultimul timp răvaşe de dragoste lui Erik Estrada? „Oh, Erik, mor după tine, mi se opreşte inima de fiecare dată când mă gândesc la buzele tale groase, libidinoase, peste ale mele..."

– Eşti un animal, mi-a răspuns ea cu răceală. Doar un animal, asta eşti.

– Şi nu ştiu ce-aş putea face în privinţa asta.

– Corect.

Şi-a luat revista şi sendvişul şi a plecat în camera de zi.

– Ellie, să nu picuri zahăr caramel pe podea, a avertizat-o tata, stricându-i puţin ieşirea teatrală.

M-am dus la frigider şi am găsit înăuntru nişte salam de Bologna şi o roşie care părea cam stricată. De asemenea, mai era acolo o jumătate de pachet de brânză topită, dar mâncasem prea multă în şcoala primară, iar acum nu-mi mai plăcea. Până la urmă m-am hotărât

să beau o cană cu lapte, să mănânc un sendviș și să-mi prepar o supă de vacă din conservă.

– A cumpărat-o? m-a întrebat tata.

Tatăl meu este consultant în problema impozitelor la firma H & R Block. De asemenea, mai oferea asistență prin corespondență pentru alte firme și persoane. Mai demult a fost avocatul celei mai mari firme de arhitectură din Pittsburg, dar a suferit un infarct și a demisionat. Este un om bun.

– Mda, a cumpărat-o.

– Tot așa rău arată?

– Mai rău. Unde-i mama?

– La școală, a spus.

Ochii ni s-au întâlnit și aproape am izbucnit amândoi în râs. Imediat ne-am uitat în altă direcție, rușinați de noi înșine, dar chiar dacă eram rușinați, nu ajuta prea mult. Mama mea are patruzeci și trei de ani și este igienist dentar. Multă vreme nu și-a practicat meseria, dar după ce tata a făcut infarctul, și-a reluat serviciul.

Acum patru ani i-a intrat în cap că ea este o scriitoare nedescoperită. A început să scrie poeme despre flori și nuvele despre oameni bătrâni și cumsecade în toamna vieții. Din când în când devine „foarte" realistă și mai scrie câte o nuvelă despre o fată tânără care este tentată „să riște" și apoi se decide că ar fi cu mult mai bine dacă O Salvează pentru Patul Conjugal. În această vară se înscrisese la un curs de tehnică scriitoricească la Horlicks, unde predau Michael și Regina Cunningham, dacă vă mai amintiți, și își adună toate poemele și nuvelele într-o carte intitulată *Schițe despre dragoste și frumusețe.*

Acum, dumneavoastră ați putea gândi (și felicitări, dacă este așa) că nu este nimic ciudat dacă o femeie care a reușit să-și mențină o slujbă și să își crească odraslele se decide să încerce ceva nou, să-și extindă puțin orizontul. Și bineînțeles că aveți dreptate. De asemenea, v-ați putea gândi că eu și tatăl meu aveam toate motivele să ne simțim rușinați, că noi doi eram doar un cuplu de porci care grohăiam în bucătărie și iarăși ați avea perfectă dreptate. N-aș

încerca să vă schimb niciuna dintre păreri, deşi v-aş spune că dacă aţi fi supuşi uneia dintre desele recitări din *Schiţe despre dragoste şi frumuseţe*, aşa cum ni se întâmpla mie şi tatei, dar şi lui Elaine, aţi putea înţelege mai bine sursa râsului.

Ei bine, ea a fost şi este o mamă grozavă şi bănuiesc că şi o soţie minunată pentru tatăl meu – cel puţin nu l-am auzit niciodată plângându-se şi nu a stat vreodată până noaptea târziu în faţa unei sticle de tărie – şi tot ce pot spune în apărarea noastră este că n-am râs niciodată în faţa ei. Este o scuză foarte proastă, dar cel puţin este mai bună decât nimic. Pentru nimic în lume niciunul dintre noi n-ar fi rănit-o în acest mod.

Mi-am pus mâna la gură şi am încercat să-mi înăbuş râsul, tata s-a prefăcut că s-a înecat cu pâine şi zahăr. Nu ştiu la ce se gândea el, dar eu îmi amintisem de un eseu recent intitulat *Avea Iisus un câine?*

Adăugat la restul zilei, era deja prea mult.

M-am dus la dulapurile de deasupra chiuvetei, mi-am luat un pahar pentru lapte, iar când m-am uitat iarăşi, tata reuşise să se stăpânească. Asta m-a ajutat şi pe mine să mă controlez.

– Arătai foarte mohorât când ai intrat, a spus el. Dennis, totul este în ordine cu Arnie?

– Arnie se descurcă, am spus în timp ce puneam supa într-o oală ca s-o încălzesc. Tocmai şi-a cumpărat o maşină, iar asta este o porcărie, dar cu Arnie totul e în regulă.

Bineînţeles că nu era aşa, dar sunt anumite lucruri pe care nu i le poţi spune tatălui tău, indiferent de cât de bine reuşise în meseria de părinte.

– Câteodată oamenii nu pot să înţeleagă unele lucruri până când nu le simt pe pielea lor, a spus el.

– Ei bine, sper că o să-şi dea seama cât de curând. A dus maşina la Darnell pentru douăzeci de dolari pe săptămână, deoarece părinţii lui nu doresc ca el s-o ţină acasă.

– Douăzeci pe săptămână? Doar pentru rampă? Sau pentru rampă şi unelte?

– Doar pentru rampă.

– Asta-i hoţie la drumul mare.

– Cam aşa, am spus observând că tatăl meu nu a făcut nicio ofertă ca Arnie s-o parcheze la noi acasă.

– Vrei să jucăm cribbage[1]?

– Ar fi o idee, am spus.

– Înveseleşte-te, Dennis. Nu poţi să rezolvi greşelile altor persoane.

– Asta cam aşa este.

Am jucat două sau trei mâini de cribbage şi m-a bătut de fiecare dată, aproape întotdeauna se întâmplă aşa, doar dacă nu este foarte obosit sau a băut câteva pahare. Totuşi, nu mă supăr. Asta înseamnă că mă bucur cu atât mai mult când reuşesc să-l bat. Am continuat să jucăm, iar după câtva timp a venit acasă mama, îmbujorată la faţă şi cu ochii strălucitori, arătând prea tânără ca să fie mama mea; îşi ţinea la piept cartea de schiţe şi povestiri. L-a sărutat pe tata, nu fugar, ca de obicei, ci un sărut adevărat, care m-a făcut brusc să simt că ar trebui să fiu în altă parte.

Mi-a pus aceleaşi întrebări ca tata despre Arnie şi maşina lui, care devenise foarte repede cel mai important subiect de conversaţie în casa noastră, de când fratele mamei, Sid, a dat faliment şi i-a cerut tatei un împrumut. I-am dat aceleaşi răspunsuri. Apoi m-am dus sus să mă culc. Îmi simţeam picioarele foarte grele şi se părea că mama şi tata aveau o treabă a lor de rezolvat... deşi acesta este un subiect pe care nu-l analizez prea adânc în minte, după cum bine cred că înţelegeţi.

Elaine stătea pe patul ei ascultând ultimele hituri. Am rugat-o să dea muzica mai încet deoarece doream să dorm. Mi-a scos limba; în niciun fel nu puteam să tolerez aşa ceva. Am intrat în cameră şi am gâdilat-o până când mi-a spus că dacă nu încetez o să verse. I-am zis: dă-i drumul, varsă, e patul tău, şi am mai gâdilat-o puţin. Apoi a adoptat expresia: „Nu-ţi bate joc de mine, Dennis, pentru că este ceva *teribil* de important", a devenit solemnă şi m-a întrebat

[1] Joc de cărţi.

dacă este adevărat că poţi să aprinzi „vânturile". Una dintre prietenele ei, Carolyn Shombliss, spusese că da, dar Carolyn minte aproape despre *orice.*

I-am spus să-l întrebe pe Milton Dodd, prietenul ei tâmpiţel. Atunci Elaine s-a înfuriat cu adevărat, a încercat să mă lovească şi m-a întrebat: „De ce trebuie tu să fii întotdeauna aşa de *afurisit,* Dennis?" Deci i-am răspuns că da, poţi să aprinzi „vânturile" şi am sfătuit-o să nu încerce, i-am dat un pupic (ceea ce, de fapt, nu prea mai făceam – acest lucru începuse să mă facă să mă simt prost de când îi crescuseră sânii şi, ca să fiu sincer, la fel se întâmpla şi când o gâdilam), apoi m-am dus să mă culc.

În timp ce mă dezbrăcam m-am gândit că ziua nu s-a terminat la urma urmei aşa de prost. În jurul meu sunt oameni care gândesc că eu sunt o fiinţă umană şi, de asemenea, cred acelaşi lucru despre Arnie. O să-l conving să vină mâine sau duminică pe aici să mai discutăm, să vedem la televizor meciul echipei Phillies şi poate să jucăm ceva prostesc: „Monopoly" sau „Viaţa" sau poate acel vechi „Cheia" şi să ne debarasăm de tensiunile dintre noi. Să ne simţim iarăşi bine.

Deci m-am băgat în pat cu toate ideile în ordine şi ar fi trebuit să adorm imediat, dar n-am reuşit. Deoarece nu era totul *în ordine,* şi ştiam asta. Lucrurile încep să se întâmple şi câteodată nu ştii ce dracu' înseamnă.

Motoare. Ăsta este un alt aspect despre perioada de adolescenţă. Există toate aceste motoare şi, cumva, te trezeşti că ai în mână cheile de contact de la unele dintre ele şi le porneşti, dar nu ştii ce dracu-i cu ele sau ce se presupune că trebuie să facă. Există chei, dar asta-i tot. Şi chestia cu drogurile este la fel, tot aşa şi alcoolul, sexul şi câteodată şi alte treburi, o slujbă de vară care îţi generează un nou interes, o excursie, o materie de la şcoală. Motoare. Ei îţi dau cheile şi câteva informaţii şi îţi spun: „Porneşte-o, vezi ce va face", iar câteodată urmarea te împinge spre o viaţă foarte bună şi mulţumitoare şi câteodată te duce drept pe autostradă, spre iad şi te lasă bătut şi însângerat pe marginea drumului.

Motoare.

Dintre cele mari. Precum 382-urile pe care le montau în maşinile vechi. Precum Christine.

M-am tot răsucit în pat până când aşternutul s-a mototolit şi s-a strâns sub mine şi m-am gândit la LeBay spunând: *Numele El este Christine.* Şi, cumva, Arnie preluase ideea cu numele. Când am fost mici, am avut triciclete, apoi biciclete, iar eu le-am botezat pe ale mele, dar Arnie nu, el spunea că numele sunt pentru câini, pisici şi peştişori. Dar asta a fost atunci, iar acum treaba se schimbase. Acum spunea acelui Plymouth Christine şi, ceea ce era într-un fel şi mai rău, era întotdeauna „EA" în loc de „ea".

Nu-mi plăcea treaba asta şi nu ştiam de ce.

Şi chiar tatăl meu vorbise de ea ca şi când Arnie, în loc să-şi cumpere o rablă veche, se însurase. Dar nu era aşa. Chiar deloc. Sau aşa era?

Opreşte maşina, Dennis. Du-te înapoi... Vreau să mă mai uit o dată la EA.

Pur şi simplu.

Fără să stea niciun pic pe gânduri, iar asta nu-i stătea lui Arnie în caracter, care de obicei se gândea foarte mult la lucruri, viaţa îl făcuse foarte conştient despre ce li se întâmplă băieţilor ca el când făceau ceva din impuls. Dar de această dată se comportase ca un bărbat care întâlneşte o dansatoare de cabaret, îi face curte foarte grăbit, iar lunea se trezeşte cu o migrenă groaznică şi cu o nouă nevastă.

Fusese ca o... ei bine... o dragoste la prima vedere.

Nu contează, m-am gândit. O s-o luăm de la început. Mâine o s-o luăm de la început. O să ne lămurim ce-i cu treaba asta.

Şi aşa, până la urmă, am adormit. Şi am visat.

Rotirea tânguitoare a demarorului în întuneric.
Liniște.
Demarorul, tânguindu-se iarăşi.
Motorul părând că porneşte, apoi oprindu-se, apoi pornind.
Un motor duduind în întuneric.

Apoi faruri care se aprind; faza lungă; faruri demodate, țintuindu-mă ca pe o gâză pe un geam.

Eu stăteam în ușa deschisă a garajului lui Roland D. LeBay, iar Christine era înăuntru, o Christine nouă, fără nicio zgârietură sau o pată de rugină pe ea. Parbrizul curat, fără pată, întunecându-se până la un albastru-polarizat spre marginea de sus. De la radio se auzeau sunetele ritmice ale melodiei Susie-Q, *cântată de Dale Hawkins, o voce dintr-o eră moartă, plină de o vitalitate înfricoșătoare.*

Motorul murmurând cuvinte despre putere prin galerii.

Și, cumva, știam că există înăuntru o cutie de viteze Hurst și un carburator Feully; uleiul Quaker State tocmai fusese schimbat, era curat și de culoarea chihlimbarului, sângele mecanismelor automobilelor.

Brusc, ștergătoarele au început să funcționeze, iar asta era straniu, deoarece la volan nu era nimeni, mașina era goală.

– Haide, durule. Hai să facem o plimbare. Hai să călătorim.

Am clătinat din cap. Nu vreau să intru acolo. Mi-e frică să intru acolo. Nu vreau să călătoresc. Și, dintr-o dată, motorul a început să se ambaleze, să încetinească, să se ambaleze și să încetinească; este un sunet înfometat, înfricoșător, iar de fiecare dată când motorul se ambalează, Christine pare să înainteze puțin, ca un câine rău într-o zgardă moale... iar eu vreau să mă mișc... dar picioarele parcă mi-s bătute în cuie pe aleea crăpată.

Ultima șansă, durule.

Și înainte să-i pot răspunde sau să mă gândesc la un răspuns se aude țipătul teribil al cauciucurilor care sărută cimentul și Christine se repede la mine, masca radiatorului rânjind ca o gură deschisă plină de dinți de crom, farurile ei scânteind...

M-am trezit urlând la 2 noaptea, în întuneric beznă, speriindu-mă de vocea mea și am auzit pași grăbiți care veneau pe hol, care m-au speriat și mai tare. Între mâini strângeam cearșaful. I-am dat drumul imediat; era tot adunat în mijlocul patului. Eram leoarcă de transpirație.

De la capătul holului Ellie a strigat și ea speriată:

– Ce-a fost asta?

Lumina din cameră s-a aprins şi am văzut-o pe mama într-o cămaşă de noapte scurtă care lăsa să se vadă mai mult decât ar fi îngăduit ea în mod normal, cu excepţia celor mai critice împrejurări, iar în spatele ei era tata, legându-şi halatul sub care nu avea nimic:

– Puişor, ce s-a întâmplat? m-a întrebat mama.

Ochii ei erau mari şi speriaţi. Nu-mi puteam aminti când mi-a spus ultima dată „puişor" în acest fel – când aveam paisprezece ani? Doisprezece? Poate zece? Nu mai ştiam.

– Dennis? a întrebat tata.

Apoi în spatele lor a apărut Elaine, tremurând.

– Duceţi-vă înapoi în pat, am spus. A fost un vis, asta-i tot. Nimic.

– Oau! a spus Elaine, plină de respect la această oră târzie din noapte. Trebuie să fi fost un adevărat film de groază. Ce a fost, Dennis?

– Am visat că te-ai măritat cu Milton Dodd, apoi aţi venit să locuiţi cu mine.

– N-o tachina pe sora ta, a spus mama. Ce a fost, Dennis?

– Nu-mi amintesc.

Brusc mi-am dat seama că cearşaful cu care mă înveleam era răvăşit, că se vedea un smoc negru de păr pubian. Am rearanjat totul grăbit, cu gânduri vinovate de masturbare, vise erotice şi Dumnezeu ştie ce mi-a mai trecut prin minte. Pierdusem complet contactul cu realitatea. În primul moment nici măcar n-am fost sigur care-mi era vârsta, a existat doar acea imagine neagră, îngrozitoare şi imensă a maşinii repezindu-se în faţă câte puţin de fiecare dată când motorul se ambala, retrăgându-se, repezindu-se iarăşi; capota vibrând deasupra motorului, masca radiatorului ca nişte dinţi de oţel...

Ultima şansă, durule.

Apoi am simţit pe frunte mâna mamei, rece şi uscată.

– E-n ordine, mamă. Nu a fost nimic. Doar un coşmar.

– Dar nu-ţi aminteşti.

– Nu. Acum s-a terminat.

– M-am speriat, a spus ea şi a râs tremurat. Bănuiesc că nu ştii ce înseamnă frica până când unul dintre copiii tăi ţipă în întuneric.

– Uh, chiar, nu mai spune, a zis Elaine.

– Du-te să te culci, micuţo, a spus tata, şi a bătut-o uşor cu palma peste fund.

A plecat, arătând puţin dezamăgită. Poate că după ce-i trecuse sperietura iniţială, sperase că eu o să încep să plâng, să am istericale. Asta i-ar fi furnizat o ştire senzaţională pe care s-o împărtăşească prietenelor în recreaţie.

– Chiar te simţi bine? a întrebat mama. Dennis? Puiule?

Iarăşi acel cuvânt, care reamintea de genunchii juliţi când căzeam din leagăn; faţa ei, aplecată peste patul meu cum fusese şi când avusesem febra bolilor obişnuite ale copilăriei, varicelă, pojar şi un acces de scarlatină. Aproape că doream, absurd, să plâng. Acum eram mai înalt cu douăzeci şi trei de centimetri şi aveam cu treizeci şi cinci de kilograme mai mult decât ea.

– Sigur.

– În ordine, a spus. Lasă lumina aprinsă. Câteodată ajută.

Aruncându-i o ultimă privire nesigură tatălui meu, a ieşit.

Aici era ceva care m-a uluit, ideea că mama mea a avut vreodată coşmaruri. Bănuiesc că este unul dintre lucrurile la care nu te gândeşti niciodată. Oricare ar fi fost coşmarurile ei, niciunul nu-şi găsise loc în *Schiţe despre dragoste şi frumuseţe.* Tata s-a aşezat pe pat.

– Chiar nu-ţi mai aminteşti despre ce era?

Am clătinat din cap.

– Trebuie să fi fost groaznic dacă te-a făcut să urli aşa, Dennis.

Ochii lui erau aţintiţi asupra mea, întrebându-mă grav dacă era vorba despre ceva care ar trebui să ştie şi el.

Aproape i-am povestit, maşina, era nenorocita de maşină a lui Arnie, Christine, Regina Ruginii, în vârstă de douăzeci de ani, o urâţenie. Aproape i-am povestit. Dar cuvintele mi s-au oprit apoi în gât, ca şi cum, dacă aş fi vorbit, mi-aş fi trădat cel mai bun prieten. Bunul şi bătrânul Arnie, pe care un Dumnezeu pus pe glume se decisese să-l atingă cu bagheta urâţeniei.

– În ordine, a spus el şi m-a sărutat pe obraz.

Îi simţeam barba, acei peri mici şi tari care cresc noaptea, mirosul de transpiraţie şi dragostea. L-am strâns tare în braţe şi el mi-a răspuns la fel.

Plecaseră toţi, iar eu am rămas acolo, cu lumina de pe noptieră aprinsă, fiindu-mi frică să adorm. Am luat o carte şi m-am întins, ştiind că părinţii mei nu dorm şi se întreabă dacă nu cumva am dat de nişte necazuri sau am băgat pe altcineva, poate pe majoreta cu corp fantastic, în bucluc.

M-am decis că somnul este o imposibilitate. Aveam de gând să citesc până la ziuă şi să dorm mâine după-amiază în timpul pauzei meciului. Şi gândindu-mă la asta, am adormit şi m-am trezit de dimineaţă cu cartea nedeschisă care căzuse lângă pat.

8

PRIMELE SCHIMBĂRI

Dac-aş avea bani, îţi spun ce aş face,
M-aş duce în centru să cumpăr un Mercury sau două,
Mi-aş cumpăra un Mercury,
Şi m-aş plimba în sus şi în jos pe drumul ăsta.

THE STEVE MILLER BAND

M-am gândit că Arnie o să treacă pe la mine în sâmbăta aceea, deci am stat prin preajmă – am tuns peluza, am făcut curăţenie în garaj, chiar am spălat cele trei maşini. Mama a privit toată această hărnicie cu destulă uimire şi în timpul mesei de prânz (crenvurşti şi salată de crudităţi) a spus că poate ar trebui să am mai des coşmaruri.

Nu voiam să sun la Arnie acasă, după toate certurile neplăcute care au avut loc acolo în ultimul timp, dar când a început spectacolul dinaintea meciului şi el încă nu venise, mi-am făcut curaj şi am sunat. A răspuns Regina şi, deşi încerca să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mi s-a părut că simt o nouă răceală în vocea ei. Asta m-a întristat. Singurul ei fiu fusese sedus de o bătrână şi bolnavă prostituată numită Christine, iar bătrânul amic Dennis trebuie să fi fost complice la acest fapt. Poate că tocmai el intermediase

afacerea. Mi-a spus că Arnie nu este acasă. Era la Garajul Darnell. Era acolo de la 9 dimineaţa.

– Oh, am spus eu spăsit. Oh, n-am ştiut.

Sunase ca o minciună. Chiar mai mult, se *simţise* ca o minciună.

– Nu? a spus Regina cu aceeaşi răceală în glas. La revedere, Dennis.

Telefonul era mort în mâinile mele. Pentru un timp m-am uitat prosteşte la el, apoi am închis.

Tata se postase în faţa televizorului, îmbrăcat cu bermudele lui ordinare şi cu tenişi şi-şi pusese în răcitorul de lângă fotoliu şase cutii de bere Stroh. Ăia din Philadelphia aveau o zi bună; îi băteau măr pe cei din Atlanta. Mama plecase să-şi viziteze una dintre colegele de clasă (cred că-şi citeau una alteia povestioarele şi poemele şi se entuziasmau împreună). Elaine se dusese la Della, prietena ei. Casa era liniştită; afară soarele se juca de-a v-aţi ascunselea cu câţiva norişori inofensivi. Tata mi-a dat o bere, ceea ce face doar când se simte foarte bine.

Dar sâmbăta încă părea plicticoasă. Continuam să mă gândesc la Arnie, care nu se uita la meci, nu făcea plajă şi nici nu-şi înverzea picioarele tunzând peluza. Arnie, în umbra uleioasă a atelierului lui Will Darnell, jucându-se cu rabla aia ruginită în timp ce în jur oamenii strigau, uneltele cădeau zăngănind pe ciment, cu acel sunet metalic acut, şurubelniţa pneumatică desfăcând bolţuri vechi, vocea şuierătoare a lui Will Darnell şi tusea lui astmatică.

Şi, dracu' s-o ia, eram *gelos?* Asta era, de fapt?

După a şaptea repunere de la centru, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

– Unde te duci?

Mda, unde mă duceam? Acolo? Ca să mă uit la el, să-mi exprim părerea şi să-l ascult pe Will Darnell cum îl boscorodeşte? Mă îndreptam spre altă doză de mizerie? Dă-o dracului. Arnie era acum băiat mare.

– Niciunde, am spus.

Am găsit un baton de ciocolată Twinkie ascuns cu grijă în spatele cutiei pentru pâine şi l-am luat cu o anumită doză de răutate,

ştiind cât de supărată va fi Elaine când se va ridica în timpul uneia dintre reclamele de la show-ul *Saturday Night Live* şi va descoperi că nu mai este acolo.

– Niciunde.

M-am întors în camera de zi, m-am aşezat, am mai luat o bere şi am mâncat Twinkie-ul lui Elaine şi chiar am lins ambalajul. I-am privit pe Phillies desăvârşind ruinarea celor de la Atlanta („Îi mănâncă fripţi, Dennis, parcă-l auzeam pe bunicul spunând cu vocea hodorogită, de om bătrân, au scos untul din ei". Bunicul murise acum cinci ani.) şi nu m-am mai gândit deloc la Arnie Cunningham.

Aproape deloc.

A venit a doua zi după-amiază pe semicursiera lui veche cu trei viteze, în timp ce eu şi Elaine jucam crochet pe peluza din spatele casei. Elaine mă tot acuza că trişez. Era într-una din pasele alea proaste ale ei. Întotdeauna intra în pasă proastă când „îi venea ciclul". Era mândră de asta. De paisprezece luni începuse să-i vină cu regularitate.

– Hei, a spus Arnie, venind agale de după colţul casei, aici se află Monstrul din Laguna Neagră şi Mireasa lui Frankenstein, sau Dennis şi Ellie?

– Ce ai spus, omule? am întrebat. Ia-ţi o crosă.

– Eu nu mai joc, a spus Elaine, aruncându-şi crosa pe jos. El trişează chiar mai mult decât tine. *Bărbaţii!*

În timp ce ea se îndepărta, Arnie a spus cu voce tremurătoare şi afectată:

– Dennis, asta-i prima dată când ea mi-a spus că-s bărbat!

A căzut în genunchi, cu o expresie de adoraţie întipărită pe chip. Am izbucnit în râs. Când dorea, Arnie ştia să joace foarte bine teatru. Ăsta era unul dintre motivele pentru care îmi plăcea atât de mult de el. Şi, ştiţi, într-un fel, era un secret. Nu cred că altcineva, cu excepţia mea, realiza că el are acest simţ al umorului. Am auzit odată de un milionar care avea în pivniţă un Rembrandt furat, pe care doar el putea să-l vadă. Îl înţelegeam pe bogătaşul ăla. Nu vreau

să spun că Arnie era un Rembrandt, sau chiar un mare umorist, dar puteam să înţeleg atracţia care o reprezenta faptul că doar tu ştii despre ceva valoros... ceva care este valoros, dar este secret.

Pentru un timp ne-am agitat pe terenul de crochet, nejucând serios, doar obosindu-ne unul pe altul. Până la urmă am trimis o minge prin gard pe peluza casei Blackford şi după ce m-am târât ca s-o recuperez, niciunul dintre noi n-a mai avut chef să joace. Ne-am trântit în şezlonguri. Destul de repede, pisica noastră, Jay Hawkins Scandalagiul, înlocuitorul lui Captain Beefheart, a ieşit de sub verandă, sperând probabil să găsească vreo veveriţă drăguţă pe care s-o omoare lent şi răutăcios. Ochii lui verzi-chihlimbarii sclipeau în lumina după-amiezii înnorate şi mohorâte.

– Ieri te-am aşteptat să ne uităm împreună la meci, am spus. A fost bun.

– Am fost la Darnell. Totuşi, l-am ascultat la radio. Şi-a ridicat tonul vocii cu trei octave şi l-a imitat foarte bine pe bunicul meu: Îi mănâncă fripţi! Îi mănâncă fripţi!

Am râs şi l-am aprobat. Era ceva cu el în acea zi – poate lumina, care era destul de intensă şi totuşi îndeajuns de mohorâtă – ceva ce-l făcea să arate schimbat. Cu siguranţă, arăta obosit, avea cearcăne la ochi, dar, în acelaşi timp, tenul lui arăta puţintel mai bine decât fusese în ultimul timp. La serviciu băuse multă cola, ştiind că n-ar fi trebuit, bineînţeles, dar nereuşind din când în când să reziste tentaţiei. Problemele lui cu pielea aveau tendinţa să fie ciclice, aşa cum se întâmplă la majoritatea adolescenţilor, doar că în cazul lui Arnie ciclurile se schimbau din rău în mai rău, apoi înapoi la rău. Sau poate că era doar lumina.

– Ce ai făcut la maşină? l-am întrebat.

– Nu prea multe. I-am schimbat uleiul. M-am uitat la blocul motor. Prima chestie, Dennis, nu este crăpat. LeBay sau altcineva a uitat să detaşeze pompa de evacuare a uleiului folosit din motor, asta a fost tot. Mult din uleiul vechi cursese. Am avut noroc că n-am prăjit un piston când am mers vineri seară cu EA.

– Cum de ai obţinut macaraua? Credeam că trebuie să ai o rezervare pentru ea.

Şi-a îndreptat privirea în altă parte.

– N-a fost prea greu s-o obţin, a spus, dar în vocea lui se simţea minciuna. Am făcut o serie de comisioane pentru domnul Darnell.

Am deschis gura ca să-l întreb ce fel de comisioane, dar apoi m-am decis că nu mă interesează. Probabil „o serie de comisioane" însemnau mult mai mult decât să meargă până la colţ la Schirmer's Luncheonette şi să cumpere cafea pentru clienţi sau să aranjeze piesele automobilelor folosite. Dar nu doream să mă implic în „latura Christine" a vieţii lui Arnie, iar asta includea şi modul în care reuşea el să se descurce (sau să nu se descurce) la Garajul Darnell.

Şi mai era ceva, un sentiment că ar fi mai bine s-o las baltă. Atunci n-am putut, sau n-am vrut, să definesc mai bine acest sentiment. Acum probabil aş spune că a fost acelaşi sentiment pe care-l ai când cel mai bun prieten se îndrăgosteşte şi se însoară cu o snoabă înţepată. Ţie nu-ţi place de ea, iar în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri snoaba nu te suferă, deci pur şi simplu pui capăt acestui aspect al prieteniei tale. Când lucrul este fapt consumat, nu mai discuţi acest subiect, altfel o să observi că prietenul tău te lasă baltă, de obicei cu aprobarea entuziastă a snoabei.

– Hai să mergem la film, a spus Arnie agitat.

– Ce rulează?

– Ei bine, la State Twin este unul dintre acele filme super cu Kung-fu, ce zici? *Heee-iah!*

S-a făcut că-i administrează Scandalagiului Jay Hawkins o lovitură sălbatică, iar pisica a plecat ca din puşcă.

– Pare destul de interesant. Bruce Lee?

– Nu, altul.

– Care-i titlul?

– Nu ştiu. Pumnii Periculoşi. Palmele Zburătoare ale Morţii. Sau poate că Testiculele Furiei, nu ştiu. Ce spui? Când ne întoarcem o să-i povestim lui Ellie scenele tari ca s-o facem să vomite.

– S-a făcut. Numai dacă mai putem să intrăm doar cu un dolar fiecare.

– Da, până la ora 3 se poate.

– Hai să mergem.

Ne-am dus. S-a dovedit a fi un film cu Chuck Norris, deloc rău. Iar luni ne-am întors la şantierul de construcţii. Am uitat visul meu. Încet, încet, mi-am dat seama că nu-l mai văd pe Arnie aşa de des ca înainte; iarăşi era modul în care pierzi legătura cu un tip care de-abia s-a căsătorit. De altfel, prietenia mea cu animatoarea a început să se înfierbânte pe atunci. Chestia mea se înfierbânta, şi încă cum!, aproape în fiecare seară mă întorceam acasă după hârjoneli la cinematograful-parcare, iar coaiele mă dureau atât de tare încât de-abia puteam să merg.

Între timp, Arnie îşi petrecea la Darnell aproape toate serile.

9

BUDDY REPPERTON

Şi ştiu că indiferent care-i preţul,
Oooooh, ţeava dublă de eşapament
Face motorul meu să plângă,
Iubita mea are mers de Cadillac.

MOON MARTIN

Ultima noastră săptămână de lucru plină dinainte de începerea şcolii a fost cea premergătoare Zilei Muncii[1]. Când am parcat în acea dimineaţă în faţa casei lui Arnie ca să mergem la serviciu, el a apărut cu o vânătaie imensă la un ochi şi o zgârietură urâtă pe faţă.

– Ce ai păţit?

– Nu vreau să discutăm despre asta, a spus el ursuz. A trebuit să le tot povestesc părinţilor până când am crezut că o să înnebunesc.

Şi-a aruncat pe bancheta din spate punga cu sendvişuri şi a căzut într-o tăcere îndărătnică pe care a menţinut-o tot drumul. Unii dintre tipii din echipă l-au ironizat în legătură cu vânătaia, dar Arnie ridica pur şi simplu din umeri.

---

[1] *Labor Day.* În SUA este prima zi de luni din septembrie.

În drum spre casă n-am pomenit nimic despre acest subiect, am dat drumul la radio şi m-am gândit la ale mele. Şi aş fi putut să nu aflu niciodată acea întâmplare dacă n-aş fi fost ademenit de broscarul ăla pe nume Gino, tocmai când coteam pe Main Street.

Pe atunci Gino reuşea întotdeauna să mă ademenească, putea să treacă şi prin geamul închis al unei maşini şi să facă asta. Gino's Fine Italian Pizza este situată la intersecţia dintre Main şi Basin Drive şi de fiecare dată când vedeam firma cu pizza zburând în aer şi i-urile punctate cu trifoi (noaptea se aprindeau şi se stingeau; aşa-i că poţi să te şi sperii?), simţeam că începe ademenirea. Iar în această seară mama mea era la şcoală, ceea ce însemna că trebuia să-mi încropesc o cină. Această perspectivă nu mă încânta. Nici eu, nici tatăl meu nu eram prea buni bucătari, iar Ellie ar fi reuşit să ardă şi apa.

– Hai să luăm o pizza, am spus eu intrând în parcarea din faţa pizzeriei. Ce spui? Una mare şi unsuroasă care să miroasă ca subsuorile transpirate.

– Iisuse, Dennis, ce scârbos!

– Ca subsuorile *curate,* m-am corectat. Haide.

– Nu, nu prea am bani, a spus Arnie cu indiferenţă.

– Fac cinste. Chiar pot să-ţi dau pe jumătatea ta acele anşoa oribile. Ce părere ai?

– Dennis, chiar n-ar trebui.

– Şi un pepsi, am spus.

– Pepsiul îmi face rău la ten. Ştii asta.

– Mda, ştiu. Un pepsi superb, *imens,* Arnie.

Ochii lui gri au strălucit pentru prima dată în acea zi.

– Un pepsi superb, *imens,* a îngânat el. Gândeşte-te la asta. Dennis, eşti josnic. Chiar aşa.

– Două, dacă vrei.

Eram într-adevăr josnic, era ca şi cum aş fi oferit batoane Hershey de ciocolată celei mai grase doamne dintr-un circ.

– Două, a spus el strângându-mă de umăr. Două pepsi, Dennis! A început să se agite în scaun, zgâriindu-şi gâtul şi strigând: Două! Repede! Două! Repede!

Râdeam atât de tare încât era să ne lovim cu Duster-ul într-un zid de beton, iar în timp ce coboram din maşină m-am gândit: de ce n-am bea câteva pepsi-uri? În ultimul timp Arnie părea că scăpase de coşuri. Vaga îmbunătăţire a aspectului tenului său, pe care o observasem în acea duminică mohorâtă de acum două săptămâni, era acum foarte evidentă. Încă mai avea destule coşuri şi găuri în obraz, dar nu multe dintre ele – iertaţi-mă, dar trebuie s-o spun – supurau. Şi din alte puncte de vedere arăta mai bine. O vară întreagă în care muncise pe şantier îl bronzase profund şi îl făcuse să arate mai bine ca niciodată. Deci m-am gândit că-şi merita pepsi-ul. Pentru învingător toate onorurile.

Pizzeria Gino este condusă de un italian minunat pe nume Pat Donahue. Pe aparatul de taxat are un abţibild pe care scrie MAFIA IRLANDEZĂ, serveşte bere verde în ziua Sfântului Patrick (pe 17 martie nici nu poţi să te apropii de Gino, iar una dintre melodiile de pe tonomat este a lui Rosemary Clooney, care cântă: *Când ochii irlandezi zâmbesc*) şi întotdeauna are pe cap o pălărie bombată cu boruri scurte, pe care de obicei o poartă dată pe ceafă.

Tonomatul este un Wurlizer vechi, o rămăşiţă a anilor '40, iar toate cântecele, nu numai cel al lui Rosemary Clooney, sunt dintre cele preistorice. S-ar putea să fie ultimul tonomat din America de la care obţii trei melodii pentru douăzeci şi cinci de cenţi. În rarele ocazii când fumez droguri, fanteziile mele se îndreaptă spre Gino: să intru acolo şi să comand trei pizza foarte încărcate, o ladă de pepsi şi şase sau şapte dintre brioşele cu cremă făcute în casă de Pat Donahue. Apoi îmi închipui că stau jos şi înfulec totul, în timp ce în jurul meu se aude muzica Rolling Stones-ilor şi a celor de la Beach Boys.

Am intrat, am comandat şi am stat să-i privim pe cei trei bucătari aruncând turtele în aer şi apoi prinzându-le înapoi în tigaie. Între ei vorbeau cu acele fraze înţelepte italieneşti cum ar fi: „Te-am văzut aseară la dansul de la Shrines, Howie. Cine era puicuţa cu care era frate-tu?" „O, *ea?* Era sor'ta."

Adică, este un fel de a spune: cât de european poţi să rămâi?

Consumatorii intrau și ieșeau, mulți dintre ei fiind puști de la școală. Nu peste mult timp o să-i văd iar prin clase și am simțit recurența acelei nostalgii puternice și acea frică. Puteam să aud în minte clopoțelul, dar, într-un fel, tunetul lui lung era ca o alarmă: *Iarăși începem, Dennis, pentru ultima oară; după acest an va trebui să înveți să fii un adult.* Auzeam închizându-se ușile vestiarelor, auzeam *cla-clanc, cla-clanc, cla-clanc*-ul monoton al mijlocașilor lovind manechinele de antrenament, îl auzeam pe Marty Bellerman urlând exuberant: „Curul meu și fața ta, Pedersen! Amintește-ți asta! Curul meu și fața ta! Este mai ușor să-i deosebești pe afurisiții de gemeni Bobbsey!" Mirosul uscat al prafului de cretă din clasele de Matematică. Zgomotul mașinilor de scris din marile săli de dactilografie, de la etajul doi. Domnul Meechan, directorul, rostind anunțurile la sfârșitul zilei cu vocea lui uscată și pompoasă. Masa de prânz luată pe peluză atunci când vremea era frumoasă. Noii boboci care arată speriați și pierduți. Și la sfârșit de tot mărșăluiești pe coridorul principal, îmbrăcat în roba mare roșie, iar asta-i tot. Liceul este gata. Ți se dă drumul într-o lume necunoscută.

– Dennis, îl cunoști pe Buddy Repperton? m-a întrebat Arnie, întrerupându-mi visarea.

Pizza noastră sosise.

– Care Buddy?

– Repperton.

Numele îmi era cunoscut. Mâncam din partea mea de pizza și încercam să asociez un chip acestui nume. După un timp mi-am amintit. Am avut o ciocnire cu el pe vremea când eu eram un boboc sperios. S-a întâmplat la o reuniune dansantă. Muzicanții făcuseră o pauză, iar eu așteptam la rând ca să-mi cumpăr ceva răcoritor. Repperton m-a împins și mi-a spus că bobocii trebuie să aștepte până când toți seniorii își cumpără băutură. Pe atunci el era în anul doi, era înalt, masiv și josnic. Avea bărbia pătrată, o claie de păr negru și slinos, ochii mici și apropiați. Dar acei ochi nu erau cu totul idioți, în ei sclipea o inteligență vicleană. El este unul dintre tipii care-și petrec anii de liceu perfecționându-se în Zona de Fumat.

Eu am spus erezia că dacă eşti într-o clasă mai mare nu influenţează cu nimic poziţia din rândul pentru băuturi răcoritoare. Repperton m-a invitat să ies afară cu el. Pe atunci coada se rupsese şi se rearanjase într-unul dintre acele cercuri precaute care de obicei premerg o încăierare. Atunci a apărut unul dintre pedagogi şi i-a împrăştiat pe privitori. Repperton a promis că se va ocupa de mine, dar asta nu s-a întâmplat. Iar acela fusese singurul contact pe care-l avusesem cu el, cu excepţia faptului că-i vedeam numele din când în când pe lista de penalizări care apărea la sfârşitul zilei. Mi se părea că fusese eliminat de câteva ori din şcoală, iar când se întâmpla acest lucru era un semn destul de bun că tipul nu făcea parte din Liga Tinerilor Creştini.

I-am povestit lui Arnie despre singura mea întâlnire cu Repperton şi el a încuviinţat plictisit. Şi-a atins vânătaia care se transforma într-un galben ca de lămâie.

– El a fost.

– Repperton ţi-a burduşit mutra?

– Mda.

Arnie mi-a spus că-l cunoaşte pe Repperton de la cursurile de mecanică auto. Una dintre ironiile vieţii hăituite şi nefericite de licean a lui Arnie era că interesele şi talentele lui îl aduceau în legătură directă cu acel gen de oameni care consideră că este de datoria lor să-i burduşească pe Arnii Cunninghamii acestei lumi.

Când Arnie era în anul doi şi urma o materie numită Bazele Motoarelor (care obişnuia să se numească Mecanică Auto I până când şcoala a primit din partea guvernului federal o sumă importantă de bani pentru educaţia practică), un puşti pe nume Roger Gilman l-a snopit în bătaie. Am spus-o destul de vulgar, dar nu există un mod mai elegant de a mă exprima. Gilman pur şi simplu l-a snopit în bătaie pe Arnie. Bătaia a fost destul de rea încât să-l ţină pe Arnie două zile acasă, iar Gilman a primit o săptămână de vacanţă prin bunăvoinţa direcţiunii. Acum Gilman se afla în puşcărie, acuzat de furt. Buddy Repperton făcuse parte din cercul de prieteni ai lui

Roger Gilman şi, mai mult sau mai puţin, moştenise conducerea grupului acestuia.

Pentru Arnie, să se ducă la ore în zona atelierelor era ca şi cum ar fi intrat într-o zonă demilitarizată. Apoi, dacă se întorcea viu după ora a şaptea, alerga până în partea cealaltă a şcolii cu tabla de şah sub braţ pentru o partidă la club.

Îmi amintesc că m-am dus anul trecut la un turneu de şah orăşenesc în Squirell Hill (Dealul Veveriţei) şi am văzut ceva ce pentru mine a simbolizat viaţa schizofrenică de licean a prietenului meu. Stătea acolo, aplecat solemn peste tabla de şah, în tăcerea adâncă care se aşterne la asemenea turnee. După o pauză lungă în care s-a gândit, a mutat un turn cu mâna care era impregnată cu ulei de motor, fiind atât de murdară încât niciun detergent nu o mai putea albi.

Bineînţeles, nu toţi colegii de acolo doreau să-l bată; existau destui băieţi de treabă, dar mulţi dintre ei ori îşi făcuseră propriile cercuri de prieteni sau erau în permanenţă drogaţi. Cei care formaseră „bisericuţe" proveneau de obicei din cartierele mai sărace ale Libertyville-ului (şi să nu lăsaţi vreodată pe cineva să vă spună că elevii nu sunt categorisiţi din punctul de vedere al cărei părţi din oraş provin; aşa se întâmplă) şi sunt aşa de serioşi şi de tăcuţi încât aţi putea face greşeala să-i credeţi proşti. Mulţi dintre ei arată ca nişte rămăşiţe din anul 1968, cu părul lung prins în coadă de cal şi ginşii şi tricourile vopsite, dar în 1978 niciunul dintre aceşti puşti nu dorea să răstoarne guvernul; doreau să devină ca domnul Goodwrench.

Iar atelierul este ultima oprire pentru inadaptabilii şi înrăiţii care de fapt sunt mai degrabă încarceraţi acolo. Iar acum, când Arnie amintise numele lui Repperton, mă mai gândeam la încă alţi tipi care-l înconjurau ca un sistem planetar. Mulţi dintre ei aveau douăzeci de ani şi încă se luptau să-şi termine şcoala. Don Vanderberg, Sandy Galton, Moochie Welch. Adevăratul nume al lui Moochie era Peter, dar toţi puştii îi spuneau Moochie, fiindcă întotdeauna îl vedeai cerşind în faţa sălilor de concerte rock din Pittsburg.

Buddy Repperton îşi luase un Camaro de doi ani, care se rostogolise de câteva ori pe Route 46 lângă Squantic Hill State Park,

îl cumpărase de la unul dintre amicii de poker ai lui Darnell, mi-a spus Arnie. Motorul era în regulă, dar caroseria suferise mult de pe urma accidentului. Repperton îl adusese la Darnell cam la o săptămână după ce Arnie o dusese acolo pe Christine, cu toate că Buddy se învârtea de mult timp prin acele locuri.

În primele zile, Repperton nu păruse că-i acordă nicio atenţie lui Arnie, iar Arnie, bineînţeles, era fericit că n-a fost observat. Totuşi Repperton se înţelegea bine cu Darnell. Părea că nu întâmpină nicio dificultate ca să obţină sculele foarte solicitate, care de obicei le puteai avea doar dacă le rezervai înainte.

Apoi Repperton începuse să se ocupe de cazul lui Arnie. Trecea pe lângă el când se întorcea de la automatul de coca sau de la toaletă şi răsturna o cutie plină cu unelte pe care Arnie le folosea. Sau dacă Arnie avea o cană cu cafea pe raft, Repperton o lovea cu cotul şi o vărsa. Apoi murmura „Ei bine, scuză-...MĂ!" precum Steve Martin, cu acel zâmbet mare şi ironic pe chipul lui. Atunci Darnell începea să urle la Arnie să strângă uneltele înainte ca una dintre ele să cadă într-un canal din podea.

Destul de curând, Repperton începuse să se abată pe la Arnie şi să-l lovească tare pe spate, urlând:

– Ce mai faci, Găoază?

Arnie a suportat aceste salve de început cu stoicismul unuia care mai văzuse aşa ceva şi mai trecuse prin tot focul de artilerie. Probabil spera să se întâmple una dintre cele două situaţii posibile: ori sâcâiala va atinge un nivel constant de neplăcere şi se va opri acolo, sau Buddy Repperton îşi va găsi o altă victimă şi-l va abandona pe el. Mai exista totuşi şi o a treia posibilitate, una aproape prea frumoasă ca să speri că va fi aşa, întotdeauna era posibil ca Buddy să fie arestat pentru ceva şi să dispară din scenă ca vechiul său amic, Roger Gilman.

Sâmbăta trecută se ajunsese la lovituri. Arnie îşi ungea motorul de la maşină, mai mult pentru că nu acumulase încă destule fonduri ca să facă una dintre celelalte sute de reparaţii necesare. Repperton a trecut pe acolo, fluierând voios cu o cola şi o pungă de arahide

într-o mână şi cu o manivelă în cealaltă. Şi, în timp ce trecea pe lângă boxa douăzeci, a dat cu manivela în lături şi a spart unul dintre farurile lui Christine.

– L-a făcut bucăţele, mi-a spus Arnie.

– O, Doamne, iote ce-am făcut! a spus Buddy Repperton, cu o expresie de regret ipocrit. Ei bine, scuuuu...

Dar asta-i tot ce-a reuşit să spună. Atacul asupra Christinei reuşise ceea ce atacurile asupra lui Arnie nu putuseră să realizeze, l-a provocat să riposteze. A înconjurat Plymouth-ul cu palmele strânse în pumni şi a lovit orbeşte. Într-o carte sau într-un film, probabil că l-ar fi lovit pe Repperton tocmai în butonul de knock-out, ca să-l pună la pământ şi să-l numere până la zece.

Rareori se întâmplă aşa în realitate. Arnie n-a lovit nici măcar pe lângă bărbia lui Repperton. În schimb a nimerit mâna lui Buddy; punga cu arahide s-a vărsat pe podea, iar coca-cola s-a împrăştiat pe faţa şi cămaşa lui Repperton.

– În ordine, puţă mică şi nenorocită! a strigat Repperton.

S-a uitat în jur foarte mirat:

– Vai de curul tău!

L-a atacat pe Arnie cu manivela.

Atunci câţiva dintre ceilalţi clienţi au alergat spre ei, iar unul dintre ei i-a spus lui Repperton să lase manivela şi să lupte cinstit. Repperton a aruncat-o şi s-a apropiat.

– Darnell n-a încercat să pună capăt luptei? l-am întrebat pe Arnie.

– Nu era acolo, Dennis. A dispărut cu cincisprezece minute sau jumătate de oră înainte să înceapă lupta. Era ca şi cum *ar fi ştiut* ce avea să se întâmple.

Arnie a spus că lui Repperton nu i-a trebuit mult ca să-l învineţească. Prima dată i-a înnegrit ochiul, zgârietura de pe faţă (făcută de inelul clasei pe care Repperton şi-l cumpărase într-unul din mulţii ani doi pe care-i făcuse) a urmat imediat.

– Plus alte vânătăi, a spus el.

– Ce alte vânătăi?

Stăteam într-unul din separeurile din spate. Arnie s-a uitat în jur ca să fie sigur că nimeni nu ne privea, apoi şi-a ridicat tricoul. Când am văzut ce era acolo, am scos o şuierătură. Pe pieptul şi stomacul lui Arnie era un teribil curcubeu de vânătăi: galbene, roşii, purpurii, maro. Tocmai începuseră să se estompeze. Nu puteam să înţeleg cum fusese în stare să vină la lucru după ce fusese burduşit în halul ăsta.

– Omule, eşti sigur că nu ţi-a rupt vreo coastă? l-am întrebat.

Eram de-a dreptul îngrozit. Ochiul vânăt şi zgârietura de pe obraz erau nimic pe lângă acest rahat. Bineînţeles, am văzut încăierări în liceu, chiar luasem parte la unele, dar mă uitam pentru prima dată în viaţă la urmările unei bătăi serioase.

– Foarte sigur, a spus el calm. Am fost norocos.

– Cred că da.

Arnie nu mi-a mai spus prea multe, dar a fost acolo şi un băiat pe care-l cunoşteam, Randy Turner, şi care mi-a povestit restul după ce a început şcoala. Mi-a spus că Arnie ar fi putut s-o încaseze şi mai rău, dar se repezise la Buddy mult mai tare şi mult mai cu furie decât se aşteptase Buddy.

De fapt, a spus Randy, Arnie l-a atacat pe Buddy Repperton ca şi când diavolul i-ar fi băgat în cur o încărcătură de ardei iute. Braţele lui se rotiseră ca nişte monştri, pumnii lui fuseseră peste tot. Urlase, înjurase, împrăştiase salivă. Am încercat să mi-l imaginez şi n-am putut, imaginea care mi se tot forma în faţă era aceea a lui Arnie lovind cu pumnii în bordul maşinii, destul de tare ca să lase gropi şi ţipând că o să-i facă să şi-o mănânce.

L-a făcut pe Repperton să se retragă până la mijlocul garajului, i-a însângerat nasul (mai mult din pur noroc) şi l-a lovit cu pumnul în gât, ceea ce l-a făcut pe Repperton să înceapă să tuşească, să se înece şi să-şi piardă interesul în burduşirea fundului lui Arnie.

Buddy s-a întors cu spatele, ţinându-se de gât şi încercând să vomite, iar Arnie l-a lovit pe Repperton cu piciorul în fund, făcându-l să cadă pe burtă. Repperton încă tuşea şi îşi ţinea gâtul cu o mână, iar nasul îi sângera abundent şi (iarăşi după cum a spus

Randy Turner) Arnie se pregătea să-i dea lovitura de grație când Will Darnell a apărut ca prin miracol, urlând cu vocea lui șuierătoare să se termine cu rahatul de acolo, să se termine cu rahatul, să se termine cu *rahatul.*

– Arnie credea că acea luptă trebuia să aibă loc, i-am spus lui Randy. El crede că a fost ceva plănuit.

Randy a ridicat din umeri.

– Poate. S-ar putea. Cu siguranță a fost ciudat modul cum a apărut Darnell când Repperton începuse să piardă.

Cam șapte bărbați l-au înșfăcat pe Arnie și l-au îndepărtat. La început s-a luptat ca un nebun cu ei, strigându-le să-l lase în pace, strigând că dacă Repperton nu-i plătește pentru farul spart o să-l ucidă. Apoi s-a liniștit, stupefiat și abia realizând că Repperton era pe jos și el era încă în picioare.

Până la urmă Repperton s-a ridicat, cu tricoul pătat de sânge și unsoare și cu nasul încă sângerând. S-a repezit spre Arnie. Randy a spus că a părut că face asta cu jumătate de inimă, mai mult doar pentru salvarea aparențelor. Câțiva dintre ceilalți tipi l-au prins și l-au dus de acolo. Darnell s-a dus la Arnie și i-a spus să-i predea uneltele și cheile și să plece de acolo.

– Iisuse, Arnie! De ce nu m-ai chemat sâmbătă după-amiază?

A oftat.

– Eram prea deprimat.

Ne-am terminat pizza și i-am cumpărat lui Arnie al treilea pepsi. Această băutură îi face foarte rău tenului, dar este foarte bună pentru stări depresive.

– Nu știu dacă a vrut să spună să plec de acolo doar sâmbătă sau pentru totdeauna, mi-a spus Arnie în drum spre casă. Ce crezi, Dennis? Crezi că m-a dat afară?

– Ai spus că ți-a cerut cheia de la cutia cu scule, nu-i așa?

– Mda. Mda, așa e. Nimeni nu m-a mai dat afară de *undeva.*

Aproape a izbucnit în plâns.

– Oricum locul ăla te scoate din pepeni. Will Darnell e un ticălos.

– Bănuiesc că ar fi o prostie s-O mai ţin acolo, a spus el. Chiar dacă Darnell mă reprimeşte, Repperton e acolo. Dacă iarăşi mă bat cu el...

Am încercat să fredonez melodia din *Rocky*.

– Da, du-te dracului, Călăreţule Singuratic, împreună cu mârţoaga ta, a spus zâmbind puţin. Chiar că *m-aş bate* cu el. Dar Repperton s-ar putea s-O atace iarăşi cu manivela aia când eu nu sunt acolo. Nu cred că Darnell l-ar opri.

Nu i-am răspuns şi poate că Arnie a crezut că eram de acord cu el, dar nu eram. Nu credeam că acea găleată veche de rugină, marca Plymouth Fury, era principala ţintă. Iar dacă Repperton simţea că nu poate să realizeze de unul singur demolarea ţintei principale, pur şi simplu va apela la o mână de ajutor din partea prietenilor, Don Vanderberg, Moochie Welch *et comp.* Băieţi, luaţi-vă cizmele de motociclişti, diseară ne vom distra de pomină.

Mi-a trecut prin minte gândul că l-ar putea omorî. Nu doar să-l doboare, ci de-a dreptul să-l *ucidă*. Indivizii de soiul ăla făceau câteodată aşa ceva. Lucrurile mergeau puţin prea departe şi murea un puşti. Câteodată citeşti despre asta în ziare.

– S-O ţin?

– Hm?

Nu fusesem atent la ce spusese. Casa lui Arnie se vedea în depărtare.

– Te întrebam dacă ai vreo idee unde aş putea s-O ţin.

Maşina, maşina, maşina, numai despre asta vorbea. Începea să semene cu o placă stricată. Şi, ba încă mai rău, era întotdeauna EA, EA, EA. Era destul de deştept ca să-şi dea seama că EA – ea, drace, ea, *ea* – îl obseda din ce în ce mai mult, dar nu dorea să se corecteze.

N-avea nicio intenţie să se corecteze.

– Arnie, i-am spus. Omule, ai treburi mai importante la care să te gândeşti decât locul unde-ţi vei ţine maşina. Eu vreau să ştiu unde ai de gând să te ţii pe *tine*.

– Ce? Despre ce vorbeşti?

– Te întreb ce ai de gând să faci dacă Buddy şi amicii lui se decid că vor să te pună pe targă.

Brusc, chipul lui a devenit gânditor, a devenit gânditor atât de repede, încât m-am speriat. Expresia era gânditoare, neajutorată şi răbdătoare. Era o expresie pe care o văzusem la televizor când aveam opt sau nouă ani, chipul soldaţilor îmbrăcaţi în salopete negre care-i bătuseră şi îi speriaseră de moarte pe cei mai buni şi mai bine echipaţi soldaţi din lume.

– Dennis, a spus el, o să fac tot ce pot.

10

MOARE LEBAY

Nu am mașină și asta-mi frânge inima
Dar am găsit un șofer, iar ăsta-i un început...
LENNON ȘI MCCARTNEY

Tocmai apăruse la cinematograf versiunea de film a lui *Grease* și, în acea seară, m-am dus cu animatoarea să-l vedem. Mie mi s-a părut stupid. Animatoarei i-a plăcut la nebunie. Eu am stat acolo, privindu-i pe acei adolescenți ireali dansând și cântând (dacă vreau adolescenți *reali*, ei bine, mai mult sau mai puțin, o să mă duc o dată să revăd *Jungla școlii)* și mi-am lăsat gândurile să hoinărească. Și brusc, în mintea mea parcă s-a produs o furtună, așa cum se întâmplă de multe ori când nu te gândești la nimic special.

M-am scuzat și m-am dus în holul cinematografului să dau un telefon. Am sunat la Arnie acasă, formând numărul foarte repede și cu mare siguranță. Memorasem numărul lui cam de când aveam opt ani. Aș fi putut să aștept până se termina filmul, dar ideea mi se păruse a dracului de bună.

Mi-a răspuns chiar Arnie.

– Alo?

– Arnie, Dennis la telefon.

– Oh, Dennis.

Vocea îi era atât de ciudată şi de egală încât m-am speriat puţin.

– Arnie? Te simţi bine?

– Ce? Sigur. Credeam că te-ai dus cu Roseanne la film.

– De acolo te sun.

– Înseamnă că nu-i prea interesant, a spus Arnie.

Vocea lui era tot plată şi tristă.

– Roseannei îi place mult.

Credeam că asta o să-l facă să râdă, dar a urmat doar o tăcere răbdătoare.

– Ascultă, i-am spus. M-am gândit la o soluţie.

– O soluţie?

– Sigur. LeBay. LeBay este soluţia.

– Le... a spus el pe un ton straniu, ridicat... iar apoi a urmat iarăşi tăcerea.

Începeam să devin mult mai speriat. Niciodată nu se mai comportase aşa.

– Sigur, am bălmăjit, LeBay, LeBay are un garaj şi după părerea mea el ar mânca şi un sendviş cu şobolan dacă i-ar ieşi un profit din asta. Dacă-l abordezi în legătură cu o chirie de, să zicem, şaisprezece-şaptesprezece dolari pe săptămână...

– Foarte amuzant, Dennis.

Vocea lui era rece şi răutăcioasă.

– Arnie, ce...

A închis.

Am stat acolo, uitându-mă la telefon şi întrebându-mă ce dracu' s-a întâmplat. O nouă mutare din partea părinţilor lui? Sau poate că se dusese înapoi la Darnell şi descoperise o nouă stricăciune la maşină? Sau...

M-a fulgerat o bănuială... sau poate o certitudine. Am pus receptorul în furcă, m-am îndreptat spre standul cu de toate şi am întrebat dacă au vreun ziar din ziua aceea. Până la urmă vânzătoarea a găsit unul şi apoi a stat acolo rumegându-şi guma, în timp ce eu m-am uitat pe ultimele pagini, unde se publică necrologurile.

Bănuiesc că ţinea să se asigure că n-am de gând să fac vreo perversiune ciudată cu el sau poate să-l mănânc.

N-am văzut nimic... sau aşa am crezut la început. Apoi am întors pagina şi am observat titlul. VETERAN DIN LIBERTYVILLE MOARE LA ŞAPTEZECI ŞI UNU DE ANI. Acolo era o poză a lui Roland D. LeBay îmbrăcat în uniformă, arătând cu douăzeci de ani mai tânăr şi cu ochii mult mai vii decât îi avusese când îl văzusem eu şi Arnie. Necrologul era concis. LeBay murise subit sâmbătă după-amiază. Lăsase în urmă un frate, George, şi o soră, Marcia. Serviciul funerar era programat marţi la ora 2.

Subit.

În necrologuri întotdeauna se spune „după o lungă suferinţă", „după o scurtă suferinţă" sau „subit". Subit poate să însemne orice de la o comoţie cerebrală până la a te electrocuta singur în cada de baie. Mi-a amintit ceva ce-i făcusem lui Ellie când era bebeluş, poate avea trei ani. Am speriat-o foarte rău cu un omuleţ pe arcuri. Marele frate Dennis învârtea o manivelă micuţă şi făcea muzică. Nu era rău. Destul de amuzant. Şi apoi... *Ka-BONZO!* Iese afară un tip cu faţa rânjită şi cu nasul urât şi strâmb, aproape lovind-o în ochi. Ellie a plecat urlând s-o găsească pe mama, iar eu am rămas acolo uitându-mă la omuleţ cum dă din cap înainte şi înapoi, ştiind că probabil o să fiu certat, că probabil *meritam* să fiu certat... ştiusem că ea o să se sperie când îl va vedea pe clovn pe neaşteptate şi însoţit de o bubuitură. Ieşind afară din cutie atât de brusc.

Am înapoiat ziarul şi am rămas în hol uitându-mă absent la afişele care anunţau VIITORUL FILM şi ce va fi ÎN CURÂND.

Sâmbătă după-amiază.

Subit.

Ciudat cum se rezolvă lucrurile uneori. Ideea mea fusese că poate Arnie ar putea s-o ducă înapoi pe Christine de unde EA venise; poate că îi putea plăti chirie lui LeBay. Acum LeBay era mort. Murise, la drept vorbind, în aceeaşi zi în care Arnie se bătuse cu Buddy Repperton, în aceeaşi zi în care Buddy spărsese farul Christinei.

Dintr-odată în minte mi s-a format o imagine irațională a lui Buddy Repperton lovind cu manivela, *și exact în același moment* ochiul lui LeBay împroașcă sânge și brusc, foarte brusc...

Termină cu prostiile, Dennis, mi-am spus. *Termină cu...*

Iar atunci, undeva în străfundul minții, undeva aproape de centrul ei, a șoptit o voce: *Haide, durule, hai să ne plimbăm*, apoi s-a stins.

Vânzătoarea a pocnit un balon de gumă și a spus:

– Pierzi sfârșitul filmului. Asta-i partea cea mai bună.

– Da, mulțumesc.

M-am îndreptat spre intrarea în sală, dar am făcut un ocol până la țâșnitoare. Gâtul îmi era foarte uscat.

Până să-mi astâmpăr setea, ușile s-au deschis și spectatorii au început să iasă. Pe deasupra capetelor lor am văzut ecranul. Apoi a ieșit și Roseanne, uitându-se în jur, căutându-mă. Atrăgea multe priviri admirative la care răspundea în felul ei visător și sigur.

– Den-Den, a spus ea luându-mă de mână.

Nu este cea mai mare nenorocire din lume să mi se spună Den-Den – să ți se scoată ochii cu un fier înroșit sau să ți se amputeze piciorul cu o drujbă este probabil mai rău –, dar nu pot să suport așa ceva.

– Unde ai fost? Ai pierdut sfârșitul. Finalul este...

– ...partea cea mai bună, am terminat eu. Iartă-mă. A trebuit să răspund unei urgențe naturale. Mi-a venit foarte brusc.

– Îți povestesc totul dacă ne ducem puțin până la Embankment, mi-a spus presându-mi ușor mâna de sânul ei moale. Asta doar dacă vrei să vorbim.

– A fost un final fericit?

Mi-a zâmbit, cu ochii mari, dulci și puțin încețoșați, așa cum erau tot timpul. Mi-a apăsat și mai tare mâna pe sân.

– Foarte fericit, a spus. Îmi plac finalurile fericite, ție nu, Den-Den?

– Mă dau în vânt după ele.

Probabil că ar fi trebuit să mă gândesc la promisiunile pe care mi le făcea sânul ei, dar eu mă gândeam la Arnie.

În acea noapte am avut iarăşi un vis, dar de această dată Christine era bătrână – nu, nu doar bătrână, era străveche; o maşină imensă şi îngrozitoare, ceva ce te aştepţi să vezi într-un pachet de cărţi pentru Tarot; doar că în loc de Spânzuratul este Maşina Morţii. Ceva ce pare că-i de-o vârstă cu piramidele. Motorul duduia, se oprea şi arunca afară un fum albastru înecăcios.

Maşina nu era goală. La volan se bălăbănea Roland D. LeBay. Ochii lui erau deschişi, dar erau sticloşi şi morţi. De fiecare dată când motorul pornea şi corpul ruginit al Christinei vibra, el se mişca precum o păpuşă de cârpe. Tigva lui cheală se bălăbănea înainte şi înapoi.

Apoi cauciucurile au scos scârţâitul lor înfiorător, Plymouth-ul s-a repezit din garaj la mine şi în timp ce făcea asta rugina a dispărut, geamurile crăpate şi murdare au devenit clare, alămurile sclipeau nou-nouţe, iar cauciucurile vechi şi tocite s-au transformat brusc în Wide Ovals, fiecare striu părând tot atât de adânc ca Grand Canyon.

A urlat la mine, cu farurile aruncând cercuri albe de ură, iar în timp ce-mi ridicam mâinile într-un gest stupid, inutil, de apărare, m-am gândit: *Dumnezeule, furia ei nemărginită...*

M-am trezit.

Nu am ţipat. În noaptea aceea mi-am ţinut ţipătul în gât.

Dar am fost foarte aproape.

M-am ridicat în pat, pe care luna arunca o lumină albă şi rece şi m-am gândit: *A murit subit.*

În noaptea aceea n-am adormit aşa de repede.

11

ÎNMORMÂNTAREA

Aripi Eldorado, cauciucuri mari şi brizbizuri
Aleargă întocmai ca o părticică de rai aici pe pământ,
Ei bine, amice, când o să mor să-mi arunci corpul în spate,
Şi să mă duci la cimitirul de maşini în Cadillac-ul meu.

BRUCE SPRINGSTEEN

Brad Jeffries, şeful nostru de echipă, avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, începuse să chelească, era masiv şi în permanenţă ars de soare. Îi plăcea mult să strige, în special atunci când rămâneam în urmă cu planul, dar era un om destul de cumsecade. În timpul pauzei de cafea m-am dus la el ca să aflu dacă Arnie se învoise în acea după-amiază.

– A cerut o învoire de două ore ca să se ducă la o înmormântare, a spus Brad.

Şi-a scos ochelarii cu ramă de metal şi şi-a masat punctele roşii pe care aceştia i le lăsaseră pe nas.

– Acum să nu *mă rogi* şi tu, oricum vă pierd pe amândoi la sfârşitul săptămânii, şi-mi rămân doar labagiii.

– Brad, trebuie să te rog.

– De ce? Cine-i omul ăsta? Cunningham spune că el i-a vândut o maşină, că asta-i tot. Hristoase, credeam că nimeni nu

merge, în afară de familie, la înmormântarea unui negustor de mașini uzate.

– Nu era un negustor de mașini uzate, era doar un oarecare. Brad, Arnie are niște probleme în legătură cu asta. Simt că ar trebui să mă duc cu el.

Brad a oftat.

– OK, OK, OK. Poți să pleci de la 1 la 3, la fel ca el. *Dacă* ești de acord să lucrezi în pauza de prânz și marți seară să stai până la ora 6.

– Sigur. Mulțumesc, Brad.

– O să te pontez ca de obicei, a spus Brad. Iar dacă cineva de la Penn-DOT din Pittsburg află despre asta, o să dau de bucluc.

– Nu o să afle.

– O să-mi pară rău că vă pierd.

A ridicat ziarul și l-a deschis la pagina sportivă. Venind din partea lui Brad, această remarcă fusese un mare compliment.

– Și pentru noi a fost o vară bună.

– Îmi pare bine că asta-i părerea ta, Dennis. Acum șterge-o și lasă-mă să citesc ziarul.

Am plecat.

La ora 1 cineva m-a dus cu o mașină de profilat până la baraca principală. Arnie era înăuntru, atârnându-și casca galbenă de protecție și punându-și o cămașă curată. S-a uitat mirat la mine.

– Dennis! Ce faci aici?

– Mă pregătesc să merg la o înmormântare. Ca tine.

– Nu, a spus el imediat, și a fost acel cuvânt care, mai mult decât orice altceva – sâmbetele în care nu mai venea la mine, răceala lui Michael și-a Reginei când răspundeau la telefon, felul cum se comportase când îl sunasem de la cinematograf –, m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mă înlăturase din viața lui și cum acest lucru se întâmplase în același mod în care murise LeBay: subit.

– Ba da, am spus. Arnie, îl visez pe om. Mă auzi ce-ți spun? Îl *visez pe* omul ăla. Mă duc. Putem să mergem separat sau împreună, dar eu mă duc.

– NU glumeai, nu-i aşa?

– Ce?

– Când mi-ai telefonat de la cinematograf. Chiar nu ştiai că a murit?

– Iisuse Hristoase! Crezi că aş glumi în legătură cu aşa ceva?

– Nu, a spus, dar nu imediat.

Nu a spus *nu* până când nu s-a gândit foarte serios. Acum vedea posibilitatea ca toţi să-i fi întors spatele. Will Darnell îi făcuse asta, Buddy Repperton şi bănuiesc că şi mama şi tatăl lui. Dar nu erau numai ei, sau nu în special ei, deoarece niciunul dintre ei nu era motivul principal. Acela era maşina.

– Îl visezi?

– Da.

Stătea acolo, ţinând cămaşa curată în mâini, gândindu-se la acest fapt.

– În ziar scria că funeraliile sunt la Cimitirul Libertyville Heights, am spus în cele din urmă. Ai de gând să iei autobuzul sau mergi cu mine?

– Merg cu tine.

– Foarte bine.

Am stat pe un deal, deasupra locului unde se ţinea slujba de înmormântare, niciunul dintre noi neîndrăznind sau dorind să mergem jos şi să ne alăturăm oamenilor care erau în jurul gropii. Erau mai puţin de douăsprezece persoane, jumătate dintre ele indivizi bătrâni îmbrăcaţi în uniforme care păreau vechi şi bine păstrate, aproape puteai să simţi mirosul de naftalină. Coşciugul lui LeBay era aşezat pe nişte bârne deasupra gropii. Era acoperit cu un steag. Cuvintele predicatorului erau purtate spre noi de adierea fierbinte de sfârşit de august: omul este ca iarba care creşte şi apoi este tăiată, omul este ca o floare care înfloreşte primăvara şi se ofileşte, omul este îndrăgostit şi iubeşte ceea ce trece.

Când s-a terminat slujba, steagul a fost ridicat, iar un om care părea să aibă în jur de şaizeci de ani a aruncat în sicriu un pumn de ţărână. Bulgăraşii de pământ s-au împrăştiat şi au picat în groapă.

În necrolog se spunea că a lăsat în urmă un frate şi o soră. Acesta trebuie să fie fratele; asemănarea nu era izbitoare, dar exista. Evident, sora nu ajunsese la înmormântare; în jurul gropii nu mai era nimeni în afară de foştii camarazi.

Doi dintre veterani au împăturit steagul şi i l-au înmânat fratelui lui LeBay. Predicatorul L-a rugat pe Domnul să-i binecuvânteze şi să-i ţină, să îşi întoarcă faţa spre ei, să-i ridice şi să le dea pace. Îndoliaţii au început să plece. M-am uitat în jur după Arnie, dar Arnie nu mai era lângă mine. Se îndepărtase puţin. Stătea sub un copac. Avea lacrimi pe obraji.

– Te simţi bine, Arnie? l-am întrebat.

Am realizat că eram mai mult decât sigur că jos nu observasem nicio lacrimă, iar dacă Roland D. LeBay ar fi ştiut că Arnie Cunningham va fi singura persoană care va vărsa o lacrimă la înmormântarea scurtă dintr-unul dintre cele mai puţin cunoscute cimitire din Pennsylvania, s-ar putea să fi scăzut cincizeci de dolari din preţul pe care-l ceruse pe maşina lui căcăcioasă. La urma urmelor, Arnie încă ar mai fi plătit o sută cincizeci de dolari peste ce valora ea.

Şi-a trecut palmele peste obraji într-un gest aproape sălbatic.

– E-n ordine, a spus el răguşit. Haide.

– Sigur.

Credeam că se referise la faptul că era timpul să plecăm, dar el nu s-a îndreptat spre locul unde-mi parcasem Duster+ul; în schimb, a început să coboare dealul. Am vrut să-l întreb unde se duce şi apoi am închis gura. Ştiam foarte bine răspunsul; dorea să discute cu fratele lui LeBay.

Fratele stătea împreună cu doi dintre foştii camarazi, vorbind încet şi ţinând steagul sub braţ. Era îmbrăcat într-un costum tipic pentru un om aflat în prag de pensionare şi care dispunea de un venit destul de modest; era bleumarin în dungulițe, iar turul pantalonilor lucea slab. Cravata era boţită la vârf, iar cămaşa albă avea în jurul gulerului o urmă galbenă.

S-a uitat spre noi.

– Scuzați-mă, a spus Arnie, sunteți fratele domnului LeBay, nu-i așa?

– Da, sunt.

S-a uitat întrebător la Arnie și, m-am gândit eu, puțin precaut.

Arnie i-a întins mâna.

– Mă numesc Arnie Cunningham. L-am cunoscut puțin pe fratele dumneavoastră. Cu puțin timp în urmă am cumpărat de la el o mașină.

Când Arnie a întins mâna, în mod automat LeBay a întins-o pe a sa – când este vorba de americani, singurul gest care este probabil mai bine întipărit în reflexe decât strânsul mâinii cuiva este acela de a verifica dacă fermoarul de la șliț este închis atunci când ieși dintr-o toaletă publică. Dar când Arnie a continuat și i-a spus că a cumpărat o mașină de la LeBay, mâna fratelui a ezitat. Pentru un moment am crezut că n-are de gând să-i strângă mâna prietenului meu, că o să și-o retragă pe a sa și o să-l lase pe Arnie cu mâna întinsă în aer.

Dar nu a făcut asta... cel puțin, nu chiar. I-a strâns foarte repede mâna lui Arnie, retrăgându-se repede.

– Christine, a spus el cu voce uscată.

Da, asemănarea de familie exista – în modul cum sprâncenele îi umbreau ochii, în forma maxilarului, în culoarea ochilor. Dar fața acestui om era mai plăcută, aproape blândă; nu credeam că va avea vreodată aspectul viclean, de vulpe, care-l caracterizase pe Roland D. LeBay.

– În ultima scrisoare pe care am primit-o de la Rollie, îmi spunea că a vândut-O.

Bunule Dumnezeu, și el folosea acel nenorocit prenume feminin. Și *Rollie!* Era greu să ți-l imaginezi pe LeBay, cu țeasta lui plină de bube și cu corsetul pestilent, ca fiind Rollie-ul cuiva. Dar fratele lui pronunțase numele de alint cu aceeași voce uscată. În acea voce nu exista nicio urmă de afecțiune, cel puțin una pe care s-o pot percepe eu.

– Fratele meu nu-mi scria des, a continuat LeBay, dar avea o tendință să se umfle în pene, domnule Cunningham. Aș dori să existe

un cuvânt mai blând pentru asta, dar nu cred că există. În scrisorica lui, Rollie vorbea despre dumneavoastră ca despre un „muist" şi spunea că v-a dat ceea ce numea el „un futai regesc".

Am rămas cu gura căscată. M-am întors spre Arnie, aşteptându-mă la un acces de furie. Dar expresia de pe faţa lui nici măcar nu se schimbase.

– Dacă a fost un futai regesc, a spus el blajin, asta rămâne întotdeauna la aprecierea spectatorilor. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule LeBay?

LeBay a râs... puţin în silă, mi s-a părut.

– Acesta este prietenul meu. Era cu mine în ziua când am cumpărat maşina.

Am fost prezentat şi i-am strâns mâna lui George LeBay.

Foştii soldaţi s-au îndepărtat. Noi trei, LeBay, Arnie şi eu, ne priveam unul pe altul încurcaţi. LeBay a trecut dintr-o mână în alta steagul fratelui său.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule Cunningham? a întrebat LeBay până la urmă.

Arnie şi-a dres glasul.

– Mă întrebam în legătură cu garajul, a spus el. Vedeţi, eu lucrez la maşină, încercând s-o aduc iarăşi în stare de funcţionare. Părinţii mei nu sunt de acord s-o ţin acasă şi mă întrebam...

– Nu.

– ...dacă n-aş putea închiria garajul.

– Nu, nici nu se poate pune problema, de fapt este...

– V-aş plăti douăzeci de dolari pe săptămână. Douăzeci şi cinci, dacă vreţi.

M-am înfiorat. Era ca un copil care călcase în nisip mişcător şi se decisese să se înveselească mâncând câteva turtiţe cu arsenic.

– ...imposibil.

LeBay arăta din ce în ce mai abătut.

– Doar garajul, a spus Arnie, căruia calmul începuse să i se fisureze. Doar garajul unde *a fost* ea de la început.

– Nu se poate, a spus LeBay. Am înscris casa la „Secolul 21", „Agenţia Imobiliară Libertyville" şi „Casele din Pittsburg", chiar în această dimineaţă. Ei or să înceapă să prezinte casa...

– Da, sigur, cu timpul, dar până...

– ...şi n-ar fi bine ca tu să fii prin preajmă, înţelegi, nu-i aşa? S-a aplecat puţin spre Arnie. Te rog, nu mă înţelege greşit. În general nu am nimic împotriva adolescenţilor – şi dacă aş avea, până acum aş fi fost într-un azil de nebuni, deoarece predau la liceu în Paradise Falls, Ohio, de aproape douăzeci de ani –, iar tu pari să fii un exemplar foarte inteligent şi bine educat al genului adolescent. Dar tot ce vreau eu să fac aici în Libertyville este să vând casa şi să împart cu sora mea din Denver suma de bani pe care o voi obţine. Vreau să mă descotorosesc de această casă, domnule Cunningham, şi vreau să nu mai am nicio legătură cu viaţa fratelui meu.

– Înţeleg, a spus Arnie. V-aţi putea răzgândi dacă vă promit că aş avea grijă de casă? Aş tunde iarba? Aş zugrăvi? Aş face mici reparaţii? În acest fel v-aş putea ajuta.

– Să ştiţi că se pricepe foarte bine la aşa ceva, am intervenit eu.

M-am gândit că mi-ar prinde bine dacă Arnie şi-ar aminti mai târziu că am fost de partea lui... chiar dacă nu era aşa.

– Deja am angajat un om ca să supravegheze casa şi s-o întreţină puţin.

Părea plauzibil, dar am ştiut, pe neaşteptate şi foarte sigur, că era o minciună. Şi cred că şi Arnie şi-a dat seama.

– În ordine. Îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră. Părea un... om foarte încăpăţânat.

În timp ce spunea aceste cuvinte, mi-am amintit cum m-am întors şi l-am văzut pe LeBay cu lacrimi mari şi uleioase pe obraji. *Ei bine, asta este. M-am despărţit de EA, fiule.*

– Încăpăţânat? LeBay a zâmbit cinic. O, da. A fost un afurisit încăpăţânat. Părea să nu fi remarcat expresia şocată a lui Arnie. Mă scuzaţi, domnilor. Mi-e teamă că soarele mi-a făcut puţin rău la stomac.

A început să se îndepărteze de noi. Noi stăteam destul de aproape de mormânt şi îl priveam. Brusc s-a oprit, iar chipul lui

Arnie s-a luminat; el credea că LeBay şi-a schimbat pe neaşteptate părerea. Pentru un moment LeBay a rămas nemişcat, cu capul înclinat în poziţia unui om care gândeşte intens. Apoi s-a întors la noi.

– Sfatul pe care ţi-l dau este să uiţi maşina, i-a spus lui Arnie. Vinde-O. Dacă nimeni n-o să vrea s-O cumpere întreagă, vinde-O ca piese de schimb. Dacă nimeni n-O cumpără nici aşa, du-O la cimitir. Fă asta repede şi cu totul. Fă-o tot aşa cum te-ai dezvăţa de un obicei prost. Cred că vei fi mai fericit.

Stătea acolo, uitându-se la Arnie, aşteptând ca acesta să spună ceva, dar Arnie nu i-a dat niciun răspuns. Doar îi susţinea privirea lui LeBay. Ochii lui aveau acea culoare specială, cenuşiu-închis, pe care o aveau atunci când se hotăra asupra unei idei şi picioarele îi prindeau rădăcini. LeBay a înţeles acea privire şi a încuviinţat. Părea nefericit şi puţin bolnav.

– Domnilor, la revedere.

Arnie a oftat.

– Bănuiesc că asta-i tot.

Îl privea pe LeBay îndepărtându-se, plin de resentimente.

– Mda, am spus, sperând că am reuşit să am un ton mai nefericit decât în realitate.

Asta era din cauza visului. Nu-mi plăcea ideea s-o ştiu pe Christine înapoi în garaj. Semăna prea mult cu visul meu.

Am pornit spre maşină, fără să spunem nimic. LeBay nu-mi dădea pace. Nici unul dintre LeBay nu-mi dădea pace. Brusc, am ajuns la o decizie impulsivă, doar Dumnezeu ştie cât de diferit s-ar fi desfăşurat lucrurile dacă nu m-aş fi călăuzit după acest impuls.

– Hei, omule, am spus. Am o nevoie. Scuză-mă două-trei minute, OK?

– Sigur, a spus el, fără să ridice privirea.

A continuat să meargă, cu mâinile în buzunare şi cu ochii aţintiţi în pământ.

M-am îndreptat spre stânga, unde erau un semn mic şi discret şi o săgeată şi mai mică indicând direcţia spre toalete. Dar când am

trecut de primul dâmb şi am ieşit din raza vizuală a lui Arnie, am cotit spre dreapta şi am început să alerg spre parcare. L-am prins pe George LeBay tocmai când se aşeza fără grabă la volanul unei Chevette foarte mici, care avea pe parbriz un abţibild Hertz.

– Domnule LeBay! am gâfâit eu. Domnule LeBay!

S-a uitat curios în sus.

– Iertaţi-mă. Scuzaţi-mă că vă deranjez iarăşi.

– Nu-i nimic, a spus el, dar mi-e teamă că ce i-am spus prietenului tău este încă valabil. Nu pot să-l las să-şi gareze maşina acolo.

– Foarte bine, am spus.

Şi-a ridicat sprâncenele stufoase.

– Maşina, am spus. Plymouth-ul ăla Fury. Nu-mi place.

A continuat să mă privească fără să spună nimic.

– Nu cred că este benefică pentru el. Poate că spun asta în parte pentru că... nu ştiu...

– Eşti gelos? m-a întrebat el încet. Timpul pe care şi-l petrecea cu tine, acum şi-l petrece cu EA?

– Ei bine, da, corect, am spus. Este prietenul meu de mult timp. Dar eu, eu nu cred că asta-i totul.

– Nu?

– Nu.

M-am uitat în jur să văd dacă Arnie era prin preajmă, iar în timpul în care nu l-am privit, am reuşit să aflu răspunsul.

– De ce i-aţi spus s-O ducă la cimitirul de maşini şi s-O uite? De ce i-aţi spus că-i ca un obicei prost?

Nu mi-a răspuns şi mi-era teamă că nu are nimic de spus, cel puţin, nu mie. Apoi, aproape prea încet ca să aud, m-a întrebat:

– Fiule, eşti sigur că asta-i treaba ta?

– Nu ştiu.

Brusc mi s-a părut a fi foarte important să-i întâlnesc privirea.

– Dar, ştiţi, ţin la Arnie. Nu vreau să-l văd că suferă. Maşina asta i-a pricinuit deja necazuri. Nu vreau ca situaţia să se înrăutăţească.

– Vino la motel la mine în seara asta. Se află la ieşirea lui Western Avenue în 376. Poţi să-l găseşti?

– Eu am asfaltat laturile rambleului de acolo, am spus şi i-am arătat mâinile, încă am băşicile.

Eu am zâmbit, dar el nu.

– Motelul Rainbow. Sunt două moteluri la ieşirea aia. Al meu este cel mai ieftin.

– Mulţumesc, am spus eu cu greutate. Ascultaţi, zău...

– S-ar putea să nu fie treaba ta, sau a mea, sau a altcuiva, a spus LeBay cu vocea lui moale, profesorală, atât de diferită (dar cumva atât de straniu similară) de croncănitul sălbatic al fratelui său.

(Iar acela-i aproape cel mai fin miros din lume... poate cu excepţia celui de păsărică.)

– Dar pot să-ţi spun acum măcar atât. Fratele meu n-a fost un om bun. Cred că singurul lucru pe care l-a iubit cu adevărat în toată viaţa lui a fost acel Plymouth Fury pe care prietenul tău l-a cumpărat. Deci problema s-ar putea discuta doar între ei şi numai între ei, indiferent ce-mi spui tu, sau ce-ţi spun eu.

Mi-a zâmbit. Nu a fost un zâmbet plăcut, iar în acea fracţiune de secundă mi s-a părut că-l văd pe Roland D. LeBay privind prin ochii lui şi am tremurat.

– Fiule, eşti probabil prea tânăr ca să cauţi înţelepciune în cuvintele altor persoane cu excepţia ta, dar eu îţi spun asta: dragostea este duşmanul. A dat încetişor din cap. Da. Dintotdeauna şi câteodată voit, poeţii îi dau alt sens. Dragostea este bătrânul măcelar. Dragostea nu este oarbă. Dragostea este un canibal cu o perspicacitate extrem de acută. Dragostea este ca o insectă; întotdeauna e înfometată.

– Ce mănâncă? am întrebat eu fără să-mi dau seama că am de gând să vorbesc. Fiecare părticică a mea, în afară de gură, considera aberantă întreaga discuţie.

– Prietenia, a spus George La Bay. Mănâncă prietenia. Dacă aş fi în locul tău, Dennis, m-aş pregăti pentru ce-i mai rău.

A închis uşa Chevette-ului cu un *bang* uşor şi a pornit motorul de capacitate mică. S-a îndepărtat, lăsându-mă să stau acolo, pe marginea macadamului. Mi-am amintit brusc că Arnie ar trebui să mă

vadă întorcându-mă din direcţia toaletelor, deci m-am dus într-acolo cât de repede am putut.

În timp ce mergeam mi-am dat seama că groparii, sau cioclii, sau inginerii pentru eternitate, sau cum s-ar numi aceştia în ziua de azi, ar trebui să coboare în groapă sicriul lui LeBay. Ţărâna pe care George LeBay o aruncase la sfârşitul ceremoniei trebuia acum să fie întinsă pe capac, ca o mână biruitoare. Am încercat să înlătur din minte această imagine, dar, chiar mai rău, peste ea s-a suprapus alta: Roland D. LeBay, în interiorul sicriului tapetat cu mătase albă, îmbrăcat în cel mai bun costum şi cu lenjeria cea mai bună, bineînţeles, *fără* corsetul galben şi urât mirositor.

LeBay se afla în pământ. LeBay era în sicriul lui, cu mâinile încrucişate pe piept... dar de ce eram eu aşa de sigur că pe faţa lui era un rânjet larg, drăcesc?

12

PUȚINĂ ISTORIE DE FAMILIE

N-o poți auzi acolo în Needham?
Route 128, lângă liniile de înaltă tensiune,
E așa de frig aici în întuneric,
E atât de excitant în întuneric...
JONATHAN RICHMOND & THE MODERN LOVERS

Motelul Rainbow într-adevăr arăta destul de rău. Avea un singur etaj, pavajul din parcare era crăpat, două dintre literele firmei de neon erau arse. Era exact genul de motel unde te așteptai să găsești un profesor de engleză bătrân. Știu cât de deprimant sună, dar este adevărat. Iar mâine el va înapoia mașina închiriată la aeroport și va zbura acasă în Paradise Falls, Ohio.

Motelul Rainbow arăta ca o secție de geriatrie. Pe scaunele pliante pe care administrația hotelului le închiriază, în dreptul camerelor, stăteau grupuri de bătrâni, cu genunchii osoși încrucișați și cu șosetele albe trase peste gambele păroase. Toți bărbații arătau ca niște alpiniști în vârstă, slabi și vânjoși. Majoritatea femeilor erau înfloritoare datorită grăsimii de după cincizeci de ani și a lipsei de speranțe. De atunci am observat că există moteluri care par locuite numai de oameni care au peste cincizeci de ani, parcă ei ar auzi despre aceste

locuri de la vreun program „Oldies but Goodies Hotline". Aduceți-vă Histerectomia și Prostata Mărită la Nu-Atât-de-Pitorescul Motel Rainbow. N-avem Televiziune prin Cablu, dar Avem Degete Magice, Doar Douăzeci și Cinci de Cenți Masajul. În fața camerelor n-am văzut niciun tânăr, iar la unul dintre capetele clădirii, echipamentul ruginit al terenului de joacă era părăsit, aruncând pe pământ umbre lungi. Deasupra capului, deasupra firmei de neon, stătea un curcubeu arcuit. Zumzăia ca un roi de muște prins într-o sticlă.

LeBay stătea în fața camerei 14 ținând în mână un pahar. M-am dus la el și ne-am strâns mâinile.

– Ai dori ceva răcoritor? m-a întrebat. În hol există un automat.

– Nu, mulțumesc, am spus.

Am luat unul din scaunele pliante care se afla în fața unei camere libere și m-am așezat lângă el.

– Atunci hai să-ți spun tot ce pot, a zis el cu acea voce moale, cultivată. Sunt cu unsprezece ani mai tânăr decât Rollie și sunt încă un om care învață cum este să fii bătrân.

Mi-am schimbat stângaci poziția în scaun și n-am spus nimic.

– Am fost patru la părinți, a continuat el. Rollie era cel mai mare, eu cel mai mic. Celălalt frate al nostru, Drew, a murit în Franța, în 1944. El și Rollie erau amândoi militari de carieră. Noi am crescut aici, în Libertyville. Doar că Libertyville era pe atunci mult, mult mai mic. Destul de mic ca să aibă privilegiați și nedoriți. Noi eram nedoriți. Oameni săraci. Netoți. De partea proastă a drumului. Alege tu clișeul care-ți place.

A chicotit ușor în lumina amurgului și și-a mai turnat 7-Up în pahar.

– De fapt, îmi amintesc un singur lucru constant în legătură cu copilăria lui Rollie – la urma urmelor, când m-am născut eu, el era în clasa a cincea – dar asta-mi amintesc foarte bine.

– Despre ce-i vorba?

– Furia lui, a spus LeBay. Rollie era întotdeauna supărat. Era supărat că trebuia să se ducă la școală îmbrăcat cu hainele aruncate de alții, era furios că tatăl nostru era un bețiv care nu-și putea

păstra o slujbă la niciuna dintre oţelării, era supărat că mama nu-l putea convinge pe tata să nu mai bea. Era furios din cauza celor-lalţi trei copii mai mici – Drew, Marcia şi eu – care făceau sărăcia să fie insuportabilă.

A întins braţul către mine şi şi-a suflecat mâneca de la cămaşă ca să-mi arate tendoanele ofilite, ca nişte sfori, ale braţului său de om bătrân, care se aflau chiar sub pielea lucioasă şi întinsă. De la cot până la încheietura palmei şerpuia o cicatrice.

– Asta a fost un cadou de la Rollie. Am obţinut-o când aveam trei ani şi el paisprezece. Eu mă jucam cu câteva cubuleţe de lemn vopsit, care se presupunea că sunt maşini şi camioane; eram pe aleea din faţa casei când el a ieşit trântind uşa în drum spre şcoală. Bănuiesc că-i stăteam în cale. M-a împins, a ajuns până la trotuar, apoi s-a întors şi mi-a dat un brânci zdravăn. Când am aterizat mi-am înfipt braţul într-unul din ţăruşii gardului care înconjura terenul cu buruieni şi floarea-soarelui pe care mama insista să-l numească „grădină". Am sângerat destul de mult, cât să-i sperie până la lacrimi pe toţi – pe toţi, cu excepţia lui Rollie, care striga întruna: „De acum înainte să te fereşti din calea mea, mucos afurisit, să te fereşti din calea mea, auzi?"

M-am uitat fascinat la cicatricea veche, dându-mi seama că arăta ca dâra lăsată de un derapaj, deoarece acel braţ dolofan de copil de trei ani crescuse de-a lungul anilor şi se transformase în braţul slab şi lucios de om bătrân la care mă uitam acum. O rană care fusese o scobitură urâtă şi plină de sânge în anul 1921 se alungise lent, transformându-se în această succesiune argintie de semne ca nişte trepte. Rana se închisese, dar cicatricea... se întinsese.

Am simţit un fior teribil, fără speranţe. M-am gândit cum a lovit Arnie cu pumnii în bordul maşinii mele, cum a strigat răguşit că o să-i facă s-o mănânce, s-o mănânce, s-o mănânce.

George LeBay mă privea. Nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, dar şi-a lăsat încet mâneca în jos, iar când şi-a închis manşeta, acoperind cicatricea, a fost ca şi când a tras cortina peste un trecut aproape de nesuportat.

A mai băut nişte 7-Up.

– Tata a venit acasă în acea seară – fusese într-o peregrinare pe care o numea „vânarea unei slujbe" –, iar când a auzit ce a făcut Rollie, l-a snopit în bătaie. Dar Rollie nu era deloc dispus să dea înapoi. A plâns, dar nu s-a căit. LeBay a zâmbit puţin. La sfârşit mama era înspăimântată, strigându-i tatălui meu să se oprească, până nu-l omoară. Pe faţa lui Rollie se rostogoleau lacrimile, şi totuşi nu se căia. „Stătea în calea mea", spunea Rollie printre lacrimi. „Şi dacă-mi mai stă iarăşi în cale, o s-o fac din nou şi tu nu mă poţi opri, beţivan bătrân şi nenorocit!" Atunci tata l-a lovit în faţă, i-a dat borşul pe nas, Rollie a căzut jos, sângele curgându-i printre degete. Mama ţipa, Marcia plângea, Drew se retrăsese speriat într-un colţ, iar eu urlam din toţi rărunchii ţinându-mi braţul bandajat. Şi Rollie a continuat să strige: „Aş face-o iarăşi, beţivan-beţivan-bătrân-nenorocit-beţivan!"

Deasupra noastră începuseră să apară stelele. Dintr-o cameră a ieşit o femeie bătrână, a scos un geamantan jerpelit dintr-un Ford şi l-a dus înapoi în cameră. De undeva se auzea un radio. Nu era acordat pe muzica rock a postului FM-104.

– Furia lui nemărginită mi-o aduc cel mai bine aminte, a repetat încet LeBay. La şcoală se bătea cu oricine îşi bătea joc de hainele lui sau de felul cum era tuns, se lua la bătaie cu oricine, chiar dacă numai *bănuia* că se râde de el. Era tot timpul suspendat de la şcoală. Până la urmă a renunţat şi s-a înrolat în armată.

Anii '20 n-au reprezentat o perioadă prea bună ca să fii în cadrul armatei. Nu exista nicio demnitate, nu erau promovări, nu erau steaguri şi stindarde. Nu exista noblеţe. El a mers din unitate în unitate, la început în sud, apoi în sud-vest. Cam la trei luni primeam de la el o scrisoare. Încă era furios. Era supărat pe cei pe care el îi numea „căcănarii". Totul se întâmpla din vina „căcănarilor". Căcănarii nu-i aprobau promovarea pe care o merita, căcănarii îi anulaseră o permisie, căcănarii nu-şi puteau găsi propriile funduri cu mâinile şi cu ajutorul unei lanterne. În cel puţin două ocazii, căcănarii îl băgaseră la arest.

Armata l-a ţinut deoarece era un excelent mecanic, putea să menţină în stare de funcţionare vehiculele vechi şi degradate, care erau tot ceea ce Congresul permisese armatei.

Tulburat, m-am surprins iarăşi gândindu-mă la Arnie, care avea nişte mâini atât de iscusite.

LeBay s-a aplecat.

– Dar acest talent era o altă sursă a furiei lui, tinere. Iar această furie nu s-a stins până când şi-a cumpărat maşina aceea pe care acum o deţine prietenul tău.

– Ce vrei să spui?

LeBay a chicotit hârâit.

– El repara camioanele armatei, maşinile personalului, vehiculele pentru transportul muniţiei. Repara buldozere şi păstra în stare de funcţionare maşinile personalului folosind scuipatul şi sârma ordinară. Şi odată, când un congresmen a venit să viziteze Fort Arnold în vestul Texasului şi a avut o problemă la maşină, i s-a ordonat de către comandantul unităţii, care dorea cu disperare să facă o impresie bună, să repare Bentley-ul luxos al congresmenului. O, da, am primit o scrisoare de patru pagini despre acel anume „căcănar", patru pagini pline de furia şi vitriolul lui Rollie. A fost o minune că acele cuvinte nu fumegau pe pagină.

Toate acele vehicule... dar Rollie n-a deţinut niciodată o maşină proprie până după Al Doilea Război Mondial. Chiar şi atunci singurul lucru pe care şi l-a putut permite a fost un Chevrolet vechi care mergea prost şi era mâncat de rugină. În anii '20 şi '30 n-a avut niciodată bani îndeajuns, iar în timpul războiului a fost prea preocupat să rămână în viaţă.

În toţi acei ani a lucrat în garaje, a reparat mii de vehicule pentru căcănari şi niciodată n-a avut unul care să fie al său. Se repeta iarăşi situaţia din Libertyville. Chiar şi vechiul Chevrolet n-a putut să rezolve situaţia, sau vechiul Huston Hornet pe care l-a cumpărat la un an după ce s-a însurat.

– S-a însurat?

– Nu v-a spus asta, nu-i aşa? m-a întrebat LeBay. Ar fi fost bucuros să povestească şi să repovestească despre aventurile din armată şi despre confruntările pe care le-a avut cu căcănarii, atât timp cât tu şi prietenul tău puteaţi să-l ascultaţi fără să adormiţi... iar el ar fi avut mâna în buzunarul vostru pipăindu-vă portofelul. Dar nu s-ar fi obosit să vă spună despre Veronica sau Rita.

– Cine au fost?

– Veronica a fost soţia lui. S-au căsătorit în 1951, cu puţin timp înainte de plecarea lui Rollie în Coreea. Ştii, ar fi putut să rămână în ţară. Era însurat, nevasta lui era însărcinată, el se apropia de vârsta mijlocie. Dar a ales să plece.

LeBay s-a uitat gânditor la echipamentul părăsit al terenului de joacă.

– Ştii, asta a fost bigamie. În 1951, avea patruzeci şi patru de ani şi deja era însurat. Era însurat cu armata. Şi cu căcănarii.

Iarăşi a tăcut. Tăcerea lui avea o calitate morbidă.

– Vă simţiţi bine? l-am întrebat până la urmă.

– Da, mi-a răspuns. Doar mă gândeam. Gândeam rău despre morţi.

M-a privit calm, cu excepţia ochilor care erau întunecaţi şi răniţi.

– Ştii, tinere, toate astea mă fac să sufăr... Cum spuneai că te numeşti? Nu vreau să stau aici şi să cânt aceste melodii vechi şi triste unuia căruia nu pot să-i spun pe numele mic. Era Donald?

– Dennis, am spus. Uitaţi, domnule LeBay...

– Mă doare mai mult decât aş fi crezut, a continuat el. Dar acum, dacă am început, hai să termin, nu-i aşa? Am întâlnit-o pe Veronica doar de două ori. Era din West Virginia. De lângă Wheeling. Era o sudistă tipică şi nu prea deşteaptă. Rollie era în stare s-o domine, o considera un bun al său, ceva de la sine înţeles. Dar ea îl iubea, cred, cel puţin până la treaba murdară cu Rita. Cât despre Rollie, eu nu cred că s-a însurat cu o femeie. El s-a însurat cu un fel de... zid al plângerii. Scrisorile pe care ni le trimitea... ei bine, trebuie să-ţi aminteşti că părăsise şcoala foarte repede. Scrisorile, agramate cum erau, însemnau pentru fratele meu un efort foarte mare. Reprezentau puntea de care se agăţa, romanul lui, simfonia lui, marele

său efort. Nu cred că le scria ca să se descotorosească de veninul din inima lui. Cred că le scria ca să-l răspândească. Din momentul în care a avut-o pe Veronica, nu ne-a mai scris. Avea acum setul lui de urechi eterne şi nu mai trebuia să ne plictisească pe noi. Bănuiesc că i-a scris ei în timpul celor doi ani când a fost în Coreea. În acea perioadă eu am primit doar una şi cred că Marcia două. N-a simţit nicio bucurie când s-a născut fiică-sa, la începutul lui 1952, doar o plângere ursuză că mai avea acasă încă o gură de hrănit, iar căcănarii vor lua mai mult de la el.

– A avansat vreodată în rang? am întrebat.

Cu un an înainte văzusem un episod dintr-un lung serial de televiziune, unul dintre acele romane TV, numit *Odată Vultur.* Am văzut cartea la magazin în ziua următoare şi am cumpărat-o sperând o poveste bună de război. După cum s-a dovedit, am avut parte de război şi de pace şi de câteva idei noi despre serviciul militar. Una dintre ele era despre faptul că promovarea începe să devină foarte rapidă în timpul războiului. Îmi era greu să înţeleg cum a putut LeBay să se înroleze în anii '20, să treacă prin două războaie şi încă să fie un gunoi când Ike a devenit preşedinte.

LeBay a râs.

– Era ca Prewitt din *De aici până la eternitate.* Avansa, după care era retrogradat pentru ceva, insubordonare, impertinenţă sau beţie. Ţi-am spus că a petrecut mult timp la arest? Într-una din dăţi a stat acolo pentru că a urinat în vasul pentru punch de la Clubul Ofiţerilor din Fort Dix înaintea unei petreceri. Pentru ofensa asta a primit doar zece zile, deoarece cred că superiorii au privit în inimile lor şi s-au gândit că nu a fost nimic altceva decât o glumă de beţiv, după cum şi unii dintre ei au făcut probabil pe vremea când făceau parte din cluburile studenţeşti, ei nu aveau, nu *puteau* avea, vreo idee despre ura şi dispreţul adânc care se aflau în spatele acelui gest. Dar îmi imaginez că pe atunci Veronica le-ar fi putut spune adevărul.

M-am uitat la ceas. Era 9.15. LeBay vorbea de aproape o oră.

– Fratele meu s-a întors din Coreea în 1953 şi şi-a întâlnit atunci fiica pentru prima dată. Am înţeles că a privit-o timp de un minut

sau două, apoi i-a dat-o înapoi soției sale și s-a dus să mestereasă la vechiul Chevrolet pentru tot restul zilei... Te plictisești, Dennis?

– Nu, am spus sincer.

– În toți acei ani, singurul lucru pe care Rollie și-l dorea cu adevărat era o mașină nou-nouță. Nu un Cadillac sau un Lincoln; nu dorea să se alăture clasei superioare, ofițerilor, căcănarilor. El dorea un Plymouth nou, sau poate un Ford, sau un Dodge. Veronica ne scria din când în când și ne spunea că-și petreceau majoritatea duminicilor colindând magazinele de automobile din zonele unde era staționat Rollie. Ea și copilul stăteau în vechiul Hornet care-l aveau pe atunci, Veronica citindu-i povești Ritei, în timp ce Rollie colinda nenumărate parcări prăfuite, cu alți și alți negustori, discutând despre combustia internă, cai putere, rata de schimb a vitezelor... Câteodată mă gândesc la fetița care a crescut în sunetul de fond al ventilatoarelor imense care scoteau aerul fierbinte din garajele armatei dintr-o duzină de baze militare și nu știu dacă să râd sau să plâng. Gândurile mele s-au îndreptat iarăși spre Arnie.

– Care-i părerea dumneavoastră, era obsedat?

– Da. Aș spune că era obsedat. A început să-i dea Veronicăi bani să-i pună deoparte. În afară de insuccesul lui de a fi promovat mai mult decât sergent-major, fratele meu avea o problemă cu băutura. Nu era un alcoolic, dar dădea periodic câte un chiolhan, o dată la șase sau opt luni. Banii pe care reușeau să-i economisească se terminau la un asemenea chiolhan. Niciodată nu știa precis unde-i cheltuise.

Se presupunea că Veronica o să pună capăt acestui obicei. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care a luat-o de nevastă. Când începeau chiolhanurile, Rollie mergea la ea și-i cerea bani. O dată a amenințat-o cu cuțitul; i l-a pus la gât. Am aflat asta de la sora mea, care vorbea câteodată cu Veronica la telefon. Veronica nu a vrut să-i dea banii, care atunci, în 1955, totalizau în jur de opt sute de dolari. „Scumpule, amintește-ți de mașină", i-a spus ea cu vârful cuțitului lipit de gât. „N-o să-ți cumperi niciodată mașină dacă o să-i bei pe toți."

– Înseamnă că l-a iubit, am spus.

– Ei bine, poate că da. Dar, te rog, nu face romantica presupunere că dragostea a reuşit să-l schimbe în vreun fel pe Rollie. Apa poate să macine orice piatră, dar numai în sute de ani. Oamenii sunt muritori.

A părut că stă în cumpănă dacă să mai continue subiectul, apoi s-a decis că nu. Această tăcere mi s-a părut ciudată.

– Dar niciodată nu le-a lăsat vreo zgârietură, niciuneia, a continuat LeBay. Şi trebuie să-ţi aminteşti că era beat atunci când a ameninţat-o cu cuţitul. Acum în şcoli există proteste vehemente împotriva drogurilor şi nu mă opun acestui protest, deoarece cred că-i obscen să te gândeşti la copii de cincisprezece, şaisprezece ani, care-s tot timpul plini de droguri, dar eu totuşi cred că alcoolul este cel mai vulgar şi periculos drog care a fost inventat vreodată, şi este legal.

Când fratele meu s-a retras până la urmă din armată, în 1957, Veronica reuşise să strângă puţin peste o mie două sute de dolari. La aceştia se adăuga o pensie de invaliditate substanţială, pentru problema pe care o avea la spate, s-a luptat cu căcănarii pentru ea şi a câştigat.

Deci, până la urmă, aveau banii. Au cumpărat casa pe care aţi vizitat-o tu şi prietenul tău, dar înainte ca să se gândească măcar la casă au luat maşina. Maşina era prioritatea maximă. Vizitele la magazinele de automobile erau un iureş febril. Şi până la urmă s-a decis pentru Christine. Am primit o scrisoare lungă despre ea. Era un Fury 1958, sport, cu două uşi, iar în scrisoare mi-a dat toate datele de catalog. Nu mi le amintesc, dar pun pariu că prietenul tău poate să spună ca pe o poezie toate caracteristicile EI.

– Măsurile EI, am spus eu.

LeBay a zâmbit fără umor.

– Măsurile EI, da. Îmi amintesc că mi-a scris că preţul de vânzare era cu puţin sub trei mii de dolari, dar el i-a „jecmănit", după cum s-a exprimat, până la două mii o sută de dolari cu tot cu piesele de schimb. A făcut comanda pentru EA, a plătit un avans de zece la sută, iar când a primit-O, a plătit restul în bani gheaţă, în bancnote de zece şi douăzeci de dolari. Anul următor, Rita, care pe atunci avea şase ani, a murit.

Am sărit ca ars, încât aproape am răsturnat scaunul. Vocea lui blândă, profesorală, avea un ton adormitor, iar eu eram obosit; fusesem pe jumătate adormit. Ultima remarcă fusese ca un duş rece pe faţă.

– Da, este adevărat, a răspuns el expresiei întrebătoare şi uimite de pe faţa mea.

– Ieşiseră să facă o „motoraită" în acea zi. Asta înlocuise expediţiile de vânătoare de maşini: „motoraita". Asta era expresia lui. A preluat-o dintr-un rock-and-roll, unul din acelea pe care le asculta tot timpul. În fiecare sâmbătă, toţi trei plecau să facă o „motoraită". Şi în faţă şi în spate existau pungi pentru gunoi. Micuţei i se interzisese să arunce ceva pe jos. Îi era interzis să facă mizerie. Învăţase bine lecţia. Ea...

A căzut într-o tăcere stranie, gânditoare, apoi a abordat alt subiect.

– Rollie păstra scrumierele curate, întotdeauna. Era un fumător înrăit, dar scutura scrumul ţigării pe gemuleţ, nu în scrumieră, iar când termina de fumat, arunca mereu chiştocul pe geam. Dacă avea pe cineva cu el care folosea scrumiera, o golea şi apoi o ştergea cu un şerveţel de hârtie. Îşi spăla maşina de două ori pe săptămână şi o vopsea de două ori pe an. O repara singur, închiriind spaţiu la un garaj din localitate.

Mă întrebam dacă fusese Garajul Darnell.

– În acea duminică s-au oprit la un chioşc de pe marginea drumului ca să cumpere hamburgeri, când se întorceau spre casă. Ştii, pe vremea aceea nu exista McDonald's, erau doar chioşcuri. Iar ceea ce s-a întâmplat a fost... destul de simplu, bănuiesc...

Iarăşi acea tăcere, ca şi cum s-ar fi întrebat cât de mult ar trebui să-mi spună sau cum să separe ceea ce ştie de presupuneri.

– S-a înecat cu o bucată de carne, a spus până la urmă. Când a început să horcăie şi să-şi pună mâinile la gât, Rollie a tras la marginea drumului, a scos-o din maşină şi a bătut-o pe spate încercând s-o facă să scuipe. Bineînţeles acum există o metodă, manevra Heimlich, care funcţionează foarte bine în asemenea situaţii. O tânără, o profesoară, de fapt, a salvat un băiat care se înecase în cafeneaua liceului meu chiar anul trecut, folosind manevra Heimlich. Dar în acele

zile... Nepoata mea a murit pe marginea drumului. Îmi imaginez că a fost un mod murdar şi îngrozitor de a muri.

Vocea lui îşi reluase acea cadenţă adormitoare, de clasă de curs, dar mie nu-mi mai era somn. Chiar deloc.

– A încercat s-o salveze. Cred asta. Şi încerc să cred că faptul că a murit a fost doar un ghinion. El avusese un serviciu nemilos multă vreme şi nu cred că-şi iubea foarte mult fiica, dacă nu deloc. Dar câteodată, în situaţii-limită, lipsa dragostei poate fi salvatoare. Câteodată este nevoie de cruzime.

– Dar nu de data aceea, am spus.

– Până la urmă a întors-o pe dos şi a ţinut-o de glezne. A lovit-o în burtă, sperând s-o facă să vomite. Cred că ar fi încercat să-i facă o traheoctomie cu briceagul dacă ar fi avut cea mai vagă idee despre cum se face aşa ceva. Dar bineînţeles că nu ştia. Fetiţa a murit.

Marcia, soţul ei şi familia au venit la înmormântare. Şi eu la fel. A fost ultima reuniune de familie. Îmi amintesc cum mă gândeam că, bineînţeles, el o să vândă maşina. Într-un mod ciudat, eram puţin dezamăgit. Ocupase un loc atât de important în scrisorile Veronicăi şi în cele câteva pe care ni le trimisese Rollie, încât mi se părea că este aproape o membră a familiei. Dar nu a vândut-o. S-au dus la biserica metodistă din Libertyville în ea, şi era lustruită... şi sclipitoare... şi demnă de ură. Eu eram *plin de ură.*

S-a întors şi s-a uitat la mine.

– Crezi asta, Dennis?

A trebuit să înghit înainte să-i pot răspunde:

– Da, am spus. Da, cred.

LeBay a încuviinţat sinistru.

– Veronica stătea pe scaunul din faţă ca un manechin de ceară. Tot ceea ce fusese ea – tot ceea ce fusese în interiorul ei – se stinsese. Rollie avusese maşina, ea o avusese pe fetiţă. Nu numai că îşi plângea fiica. Murise.

Am încercat să-mi imaginez situaţia, am încercat să-mi imaginez ce aş fi făcut dacă mi s-ar fi întâmplat mie. Fiica mea să înceapă să horcăie şi să se înece în spatele maşinii mele şi apoi să moară

pe marginea drumului. Aş vinde maşina? De ce? Nu a fost *maşina* cea care a omorât-o; era ceea ce muşcase, îmbucătura de hamburger care-i blocase căile respiratorii. Deci de ce să vând maşina? În afară de micul amănunt că n-aş mai putea niciodată s-o privesc, n-aş putea să mă mai gândesc la ea fără oroare şi amărăciune. Oare aş vinde-o? Omule, se cacă ursul în pădure?

– L-ai întrebat despre asta?

– Sigur că l-am întrebat. Marcia era cu mine. Se întâmpla asta după slujbă. Fratele Veronicăi venise din Glory, West Virginia, şi a dus-o acasă după slujba de înmormântare; oricum, ea era ca în transă.

Am stat singuri cu el, Marcia şi cu mine. Aceea a fost reuniunea adevărată. L-am întrebat dacă intenţionează să vândă maşina. Era parcată chiar în spatele furgonetei de pompe funebre care o adusese pe fiica lui la cimitir – ştii, acelaşi cimitir în care a fost azi îngropat Rollie. Era albă cu roşu, Chrysler n-a oferit niciodată modelul Plymouth Fury 1958 în aceste culori; Rollie a vopsit-o la comandă. Stăteam cam la treizeci de metri depărtare de ea, şi am avut un sentiment foarte ciudat... cea mai ciudată *pornire*... să mă mai îndepărtez, ca şi cum ne-ar fi putut auzi.

– Ce aţi spus?

– L-am întrebat dacă are de gând să vândă maşina. Acea expresie hotărâtă, încăpăţânată ca de catâr, i s-a întipărit pe faţă, expresia pe care mi-o aminteam atât de bine din copilărie. Era privirea pe care o avusese când m-a aruncat în gardul cu ţepuşe. Privirea pe care o avusese când îi tot spunea beţivan tatălui meu, chiar şi după ce nasul îi sângera. Mi-a spus: „George, aş fi nebun s-o vând, are doar un an şi doar 16 000 de kilometri. Ştii că nu-ţi obţii niciodată banii din vânzarea unei maşini până când nu are trei ani."

I-am spus: „Rollie, dacă pentru tine asta-i o chestiune de bani, atunci înseamnă că cineva ţi-a furat ceea ce mai rămăsese din inima ta şi a pus în loc o piatră. Vrei ca nevastă-ta să se uite la ea în fiecare zi? Să *călătorească* cu ea? Dumnezeule mare, omule!" Expresia aceea nu s-a schimbat. Nu, până când nu s-a uitat la maşină, stând acolo în lumina soarelui, stând în spatele dricului. Doar în acel moment

chipul i s-a îmblânzit. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă se uitase vreodată aşa la Rita. Bănuiesc că nu. Nu cred că putea.

Câteva clipe a tăcut, apoi a continuat.

– Marcia i-a spus acelaşi lucru. Ei întotdeauna i-a fost frică de Rollie, dar în ziua aceea era mai mult furioasă decât înspăimântată– aminteşte-ţi, ea primise scrisori de la Veronica şi ştia cât de mult o iubise Veronica pe micuţă. I-a spus că atunci când cineva moare, arzi salteaua pe care a dormit, dai hainele persoanei la Armata Salvării, pui capăt acelei vieţi sub toate aspectele, astfel încât cei în viaţă să-şi poată vedea de treburile lor. I-a spus că soţia lui n-o să poată reveni la o viaţă normală atât timp cât maşina în care murise fiica ei se mai afla în garaj. Rollie a întrebat-o în stilul lui răutăcios, sarcastic, dacă dorea ca el să-şi ude maşina cu benzină şi să-i dea foc doar pentru că fiica lui murise înecată. Sora mea a început să plângă şi i-a spus că asta era o idee foarte bună. Până la urmă am luat-o de braţ şi am dus-o de acolo. Nu se putea discuta cu Rollie, nici atunci şi niciodată. Maşina era a lui şi putea să vorbească despre faptul că trebuie s-o ţină până când are trei ani, putea să vorbească despre kilometraj până se albăstrea la faţă, dar purul adevăr era că el avea de gând s-o ţină pentru că asta dorea.

Marcia şi familia ei s-au întors la Denver cu Ogarul Cenuşiu şi, din câte ştiu eu, nu l-au mai văzut niciodată pe Rollie şi nici nu i-au mai scris. N-au venit la înmormântarea Veronicăi. Nevasta lui. Prima datş copilul, apoi nevasta. Cumva, mi-am dat seama că aşa se întâmplase. Bang-bang. Dinspre picioare a început să-mi urce spre stomac un fel de amorţeală.

– A murit şase luni mai târziu, în ianuarie 1959.

– Dar n-a avut nicio legătură cu maşina, am spus. N-a avut nicio legătură cu maşina, nu?

– A fost în strânsă legătură cu maşina, a spus el încetişor.

M-am gândit că nu mai vreau să aud nimic. Dar bineînţeles că aveam să ascult în continuare. Deoarece prietenul meu deţinea acum maşina şi deoarece aceasta începuse să ocupe un loc mult prea important în viaţa lui.

– După ce Rita a murit, Veronica a avut o depresie nervoasă. Pur şi simplu n-a mai reuşit niciodată să-şi revină. Îşi făcuse câţiva prieteni în Libertyville, care au încercat s-o ajute... s-o ajute să-şi regăsească iarăşi un fel de viaţă. Cred că aşa se spune. Dar nu a fost în stare. Chiar deloc. Altfel, treburile mergeau bine. Pentru prima dată în viaţa fratelui meu, aveau destui bani. Avea pensia din partea armatei, pensia de invaliditate şi îşi găsise o slujbă de paznic de noapte la fabrica de anvelope din vestul oraşului. După înmormântare m-am dus până acolo, dar nu mai există.

– A dat faliment acum doisprezece ani, am spus eu. Eu eram copil pe atunci. Acum este o autoservire chinezească acolo.

– Plăteau împrumutul pe casă în două rate lunare. Şi, bineînţeles, nu mai aveau o fetiţă de care să aibă grijă. Dar pentru Veronica n-a mai existat niciodată lumină sau un imbold de a se însănătoşi.

S-a sinucis cu sânge rece, după câte am putut să aflu. Dacă ar fi existat manuale pentru cei care doresc să devină sinucigaşi, moartea ei ar fi putut fi inclusă ca un exemplu de urmat. S-a dus la magazinul Western Auto, din oraş – acelaşi de la care mi-am cumpărat eu prima mea bicicletă cu mulţi, mulţi ani în urmă – şi a cumpărat un furtun de cauciuc lung de 6 metri. Unul dintre capete l-a ataşat la ţeava de eşapament a Christinei, iar celălalt l-a băgat pe unul dintre geamurile din spate. Nu şi-a luat niciodată carnetul de conducere, dar ştia cum să pornească o maşină. Asta era tot ce avea nevoie să ştie.

Mi-am strâns buzele, apoi le-am umezit cu limba şi mi-am auzit glasul, aproape un fel de croncănit ruginit:

– Cred că acum aş bea ceva.

– Dacă eşti drăguţ, mai adu-mi şi mie o cutie, a spus el. O să mă ţină treaz, întotdeauna au acest efect asupra mea, dar bănuiesc că oricum nu voi dormi prea mult la noapte.

Bănuiam că şi mie mi se va întâmpla la fel. M-am dus să iau răcoritoarele din holul motelului, iar când mă întorceam m-am oprit la jumătatea parcării. El era doar o umbră mai închisă în faţa camerei sale, şosetele lui albe licărind ca nişte fantome micuţe. M-am gândit: *Poate că maşina este blestemată. Probabil aceasta-i explicaţia.*

Într-adevăr, pare o poveste cu fantome. În față este un indicator: următoarea oprire, Zona Crepusculară!

Dar asta era ridicol, nu-i așa?

Bineînțeles că da. Am continuat să merg. Mașinile nu poartă blesteme, după cum nici oamenii; acestea erau chestii pentru filme de groază, un fel de divertisment pentru o noapte de sâmbătă la cinematograful-parcare, dar foarte, foarte îndepărtate de faptele de zi cu zi care formează realitatea.

I-am înmânat cutia cu apă tonică și am ascultat restul povestirii, care poate fi rezumată într-o singură propoziție: apoi a trăit nefericit până la moarte. Unicul Roland D. LeBay și-a păstrat casa-vagon și Plymouth-ul 1958. În 1965 a renunțat la chipiul de paznic de noapte și la ceasul de pontaj. Și, cândva, tot în jurul acelei date, a renunțat să mai facă mari eforturi ca s-o păstreze pe Christine ca nouă, a lăsat-o să se deterioreze tot la fel cum altcineva nu s-ar mai ocupa de un ceas.

– Vrei să spui că a ținut-o acolo? am întrebat. Din 1965? Timp de treisprezece ani?

– Nu, a pus-o în garaj, bineînțeles, a spus LeBay. Vecinii n-ar fi tolerat priveliștea unei mașini care se deteriorează pe peluza din față. La țară, poate, dar nu în suburbia SUA.

– Dar era acolo când noi am...

– Da, știu. A pus-o pe peluză cu anunțul DE VÂNZARE prins pe parbriz. M-am interesat de chestia asta. Eram curios, deci am întrebat. La Legiune. Majoritatea pierduseră contactul cu Rollie, dar unul dintre ei mi-a spus că parcă văzuse mașina acolo, pe peluză, pentru prima dată în luna mai.

Am început să spun ceva, dar apoi m-am oprit. Îmi venise o idee îngrozitoare, care suna cam așa: *Era prea convenabil.* Mult prea convenabil. Christine a stat ani mulți în garajul întunecat, patru, opt, doisprezece, mai mulți. Apoi, cu câteva luni înainte ca Arnie și cu mine să trecem pe acolo și Arnie s-o vadă, Roland D. LeBay a scos-o brusc afară și a pus pe ea un anunț: DE VÂNZARE.

Mai târziu, mult mai târziu, am verificat anunțurile din ziarele din Pittsburg și ziarul local din Libertyville, *The Keystone.* Nu dăduse

niciun anunţ pentru vânzarea Fury-ului, cel puţin nu în ziare, aşa cum se procedează de obicei când vrei să vinzi o maşină. Pur şi simplu a scos-o la vedere pe strada lui de la periferie, nu era nici măcar o arteră principală, şi a aşteptat să treacă pe acolo un cumpărător.

Nu mi-am dat seama atunci de celelalte implicaţii ale acestui gând, cel puţin nu în mod logic, intelectual, dar ştiam destul ca să simt revenirea fiorului rece şi albastru al fricii. Era ca şi cum el a ştiut că va veni un cumpărător. Dacă nu în mai, atunci în iunie, sau iulie, sau august. Cândva curând.

Nu, această idee nu mi-a venit pe o cale logică sau raţională. În schimb în minte mi s-a format o imagine viscerală: o *dionea*[1] pe marginea unei mlaştini, cu fălcile ei verzi larg deschise, aşteptând să prindă o insectă.

Insecta *potrivită.*

– Eu m-am gândit că renunţă la ea deoarece nu dorea să rişte să pice la examenul de conducere, am spus eu până la urmă. După ce îmbătrâneşti, trebuie să dai câte un examen pe an. Reînnoirile carnetului de conducere depind de asta.

George LeBay a încuviinţat.

– Asta ar fi fost în firea lui Rollie. Dar...

– Dar ce?

– Îmi amintesc că am citit undeva, dar pentru nimic în lume nu-mi amintesc cine a spus-o sau cine a scris-o, că în existenţa umană sunt „timpuri". Că atunci când a venit „timpul motorului cu abur", o duzină de oameni l-au inventat. Poate că brevetul l-a obţinut doar unul singur, sau creditul din cărţile de istorie, dar dintr-o dată toţi, mulţi oameni, lucrau la aceeaşi idee. Cum îţi explici asta? Doar că a fost timpul pentru motorul cu abur.

LeBay a băut nişte apă tonică şi a privit în sus spre cer.

– Vine Războiul Civil şi dintr-odată este „timpul cuirasatelor". Apoi este „timpul mitralierelor". Fără să-ţi dai seama este „timpul electricităţii" şi „timpul radioului" şi, în sfârşit, este „timpul bombei

[1] Plantă insectivoră.

atomice". Ca şi cum aceste idei vin toate nu de la nişte indivizi, ci de la un mare val de inteligenţă care tot timpul se deplasează... un val de inteligenţă din afara umanităţii. Această idee mă sperie dacă mă gândesc prea mult la ea, Dennis. Pare să aibă o tentă... ei bine, foarte necreştinească.

– Iar pentru fratele dumneavoastră a existat un „timp al vânzării Christinei"?

– Probabil. *Ecleziastul* spune că există o Treime pentru orice, un timp pentru semănat, un timp pentru cules, un timp pentru război, un timp pentru pace, un timp în care să dărâmi şi un timp ca să pui pietrele una peste alta. Un negativ pentru un pozitiv. Deci, dacă în viaţa lui Rollie a existat „timpul Christinei", s-ar putea să fi venit, tot la fel de bine, o zi în care trebuia s-o vândă pe Christine. Dacă aşa a fost, atunci el ar fi ştiut când venise momentul. Era un animal, iar animalele se ghidează foarte bine după instinctele lor. Sau poate că până la urmă s-a plictisit de ea, a încheiat LeBay.

Am încuviinţat că poate aşa a fost, mai mult pentru că eram nerăbdător să plec şi nu neapărat pentru că aceasta explica întâmplările spre deplina mea satisfacţie. George LeBay nu văzuse maşina în ziua în care Arnie urlase la mine să mă întorc. Totuşi, eu o văzusem. 58-ul nu arăta ca o maşină care se odihnise liniştită într-un garaj. Fusese murdară şi zgâriată, cu parbrizul crăpat şi cu una din barele de protecţie aproape smulsă de la locul ei. Arătase ca un cadavru deshumat şi lăsat să se descompună la soare.

M-am gândit la Veronica LeBay şi am simţit un fior rece.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, oricum, o parte din ele, LeBay a spus:

– Ştiu foarte puţine despre modul cum a trăit sau despre ce a gândit fratele meu în ultimii ani ai vieţii lui, dar sunt foarte sigur de un lucru, Dennis. În 1965, sau când s-a întâmplat, când a simţit că este timpul să pună maşina în garaj, aşa a făcut. Iar când a simţit că trebuie s-o vândă, a expus-o pentru vânzare.

A făcut o pauză.

– Şi nu cred că mai am ce să-ţi spun... cu excepţia faptului că eu într-adevăr cred că prietenul tău ar fi mai fericit dacă s-ar descotorosi de maşina aia. L-am studiat foarte bine pe prietenul tău. Nu arată ca un tânăr prea fericit în prezent. Mă înşel?

M-am gândit foarte bine la întrebarea lui. Nu, fericirea nu îl caracteriza pe Arnie şi nu-l răsfăţase niciodată. Dar până când începuse povestea cu Plymouth-ul, păruse cel puţin mulţumit... ca şi când ar fi ajuns la un *modus vivendi.* Nu o relaţie pe deplin fericită, dar cel puţin una care mergea.

– Nu, am spus. Nu vă înşelaţi.

– Nu cred că maşina fratelui meu îl va face fericit. Dacă va avea cumva vreo influenţă, se va întâmpla invers.

Şi, ca şi când mi-ar fi citit gândurile de acum câteva minute, a continuat:

– Ştii, eu nu cred în blesteme. Nici în fantome sau în orice fapt supranatural. Dar cred că sentimentele şi unele evenimente au o anumită... rezonanţă care persistă. S-ar putea ca sentimentele să poată comunica între ele în anumite circumstanţe, dacă împrejurările sunt destul de speciale... la fel cum o cutie cu lapte lăsată fără capac în frigider poate să ia aroma altor alimente. Sau poate că asta este o idee ridicolă de-a mea. Sau doar că poate m-aş simţi mai bine dacă aş şti că maşina în care nepoată-mea a murit asfixiată şi în care cumnată-mea s-a sinucis este transformată într-un cub de metal presat. Poate că, de fapt, simt că s-a încălcat grosolan buna-cuviinţă.

– Domnule LeBay, ziceaţi că aţi angajat pe cineva care să aibă grijă de casa fratelui dumneavoastră până când este vândută. Este adevărat?

S-a foit puţin în scaun.

– Nu, nu este. Am minţit sub influenţa unui impuls. Nu-mi plăcea să mă gândesc că maşina aceea va fi înapoi în garaj... ca şi când şi-ar fi găsit drumul spre casă. Dacă mai există emoţie şi sentimente persistente, ele ar fi şi acolo la fel ca în EA – şi foarte repede s-a corectat – *ea.*

Nu mult după aceea mi-am luat la revedere şi am pornit cu maşina spre casă, prin întuneric, gândindu-mă la tot ce-mi spusese LeBay. M-am întrebat dacă pe Arnie l-ar impresiona dacă i-aş spune că o persoană a avut un accident mortal în maşina lui, iar alta s-a sinucis în ea. Ştiam destul de bine că nu; în felul său, Arnie putea fi tot atât de încăpăţânat ca Roland LeBay. Cearta frumuşică pe care o avusese cu părinţii lui din cauza maşinii demonstrase foarte concludent acest lucru. Faptul că se încăpăţâna să meargă la orele de mecanică auto acolo, în versiunea din Liceul Libertyville a unei zone demilitarizate, demonstra acelaşi lucru.

M-am gândit la LeBay spunând: *Nu-mi plăcea să mă gândesc că maşina aceea este înapoi în garaj... ca şi când şi-ar fi găsit drumul spre casă.*

De asemenea, spusese că fratele său îşi ducea undeva maşina ca să lucreze la ea. Iar singurul garaj din Libertyville unde puteai să faci asta era acum cel al lui Darnell. Bineînţeles, în anii '50 s-ar putea să mai fi existat şi altul, dar mă îndoiam. În inima mea aveam convingerea că Arnie meşterise la Christine într-un loc unde i se mai făcuseră şi înainte reparaţii.

I se mai făcuseră. Aceasta era fraza operantă. Din cauza bătăii cu Buddy Repperton, lui Arnie îi era teamă s-o mai lase acolo. Deci şi această cale spre trecutul Christinei s-ar putea să fie blocată.

Şi, bineînţeles, nu existau niciun fel de blesteme, chiar şi ideea lui LeBay despre emoţiile persistente era destul de trasă de păr. Mă îndoiam că măcar el o credea. Îmi arătase o cicatrice veche şi folosise cuvântul răzbunare. Iar acesta era probabil mult mai apropiat de adevăr decât orice porcărie aberantă şi supranaturală. Bineînţeles.

Nu; aveam şaptesprezece ani, mă pregăteam ca peste un an să merg la colegiu şi nu credeam în astfel de lucruri cum ar fi blesteme şi emoţii care persistă şi devin râncede, laptele stricat al viselor. Nu aş fi putut să concep că există o putere a trecutului care întinde oribile braţe descărnate spre cei vii.

Dar acum sunt puţin mai bătrân.

13

MAI TÂRZIU, ÎN ACEA SEARĂ

În timp ce făceam o motoraită pe deal
Am văzut-o pe Maybelline într-un Coupé de Ville.
Cadillac-ul rula pe şoseaua goală,
Dar nimic nu putea depăşi Ford-ul meu V8.

CHUCK BERRY

Mama şi Elaine se culcaseră, dar tata era încă treaz, urmărind la televizor ştirile de la ora 11.

– Unde ai fost, Dennis? m-a întrebat.

– La bowling, am spus, minciuna ieşindu-mi pe buze instinctiv şi foarte natural.

Nu doream ca tatăl meu să ştie nimic din cele întâmplate. Erau ciudate, dar totuşi nu destul de ciudate ca să prezinte un interes mai mult decât moderat. Sau aşa mi se părea mie.

– A sunat Arnie, mi-a spus tata. Te-a rugat să-i dai un telefon dacă te întorci înainte de 11.30.

M-am uitat la ceas. Era doar 11.20. Dar nu mă ocupasem îndeajuns pentru o singură zi de Arnie şi de problemele lui?

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ai de gând să-l suni?

Am oftat.

– Da, cred că da.

M-am dus în bucătărie, mi-am făcut un sendviş rece cu carne de pui, mi-am turnat într-un pahar nişte Hawaiian Punch (o porcărie, dar îmi plăcea foarte mult) şi l-am sunat pe Arnie. La al doilea apel a ridicat chiar el receptorul. Părea fericit şi excitat.

– Dennis! Unde ai fost?

– La bowling, am spus.

– Ascultă, în seara asta am fost la Darnell, ştii? Şi... e superb, Dennis, l-a dat afară pe Repperton! Repperton a plecat şi eu pot să stau!

Iarăşi am simţit în burtă acea senzaţie de frică nedefinită. Am pus sendvişul jos. Brusc, nu-mi mai era foame.

– Arnie, crezi că-i o idee atât de bună s-o duci înapoi acolo?

– Ce vrei să spui? Repperton nu mai este. *Ţie* asta nu ţi se pare o veste bună?

M-am gândit la Darnell, cum i-a spus lui Arnie să-şi oprească maşina ca să nu-i polueze garajul, la Darnell spunându-i lui Arnie că nu acceptă niciun fel de rahat de la puştii ca el. M-am gândit la felul în care şi-a întors Arnie ruşinat ochii când mi-a spus că a obţinut macaraua, ca să-şi schimbe uleiul, după ce-i făcuse lui Darnell „o serie de comisioane". Aveam o presimţire că lui Darnell i s-ar părea amuzant să-l transforme pe Arnie în servitorul lui tont. I-ar amuza de minune pe ceilalţi obişnuiţi ai garajului şi pe amicii lui. Arnie aduce cafea, Arnie aduce alune, Arnie schimbă sulul de hârtie igienică de la toalete şi umple aparatul de uscat cu şerveţele. *Hei, Will, cine-i patru-ochi ăla care curăţă toaletele?... El? Îl cheamă Cunningham. Părinţii lui sunt profesori la colegiu. El urmează acolo un curs postliceal despre cum se curăţă latrinele.* Iar ei ar râde. Arnie ar deveni batjocura tuturor de la Garajul Darnell de pe Hampton Street.

M-am gândit la toate acestea, dar nu le-am rostit. Mi s-a părut că Arnie poate să ia singur hotărâri în chestiunile importante pentru el. Asta nu putea continua la nesfârşit, Arnie era prea deştept. Sau aşa speram. Era urât, dar nu era idiot.

– Este o veste bună că Repperton nu mai e acolo, am spus. Numai că eu crezusem că Darnell este o soluţie temporară. Adică, douăzeci pe săptămână, Arnie, asta-i destul de mult pe lângă taxa pentru unelte, pentru macara şi pentru toate celelalte nimicuri.

– De asta mă gândeam că dacă aş fi închiriat garajul domnului LeBay ar fi fost superb, a spus Arnie. Socotisem că şi la douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână ieşeam în câştig.

– Ei bine, asta-i soluţia. Dă un anunţ la ziar că eşti în căutarea unui garaj, şi pariez că...

– Nu, nu, lasă-mă să termin, a spus Arnie. Era încă excitat. Când m-am dus acolo în după-amiaza asta, Darnell m-a luat imediat deoparte. Mi-a spus că regretă bătaia pe care mi-a dat-o Repperton. A spus că m-a judecat greşit.

– A spus el asta?

Bănuiesc că l-am crezut, dar n-aveam încredere în afirmaţiile lui Darnell.

– Mda. M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să lucrez pentru el în timpul liber. Zece, poate douăzeci de ore pe săptămână în timpul şcolii. Să fac ordine printre piese, să ung macaralele, ceva de genul ăsta. Şi pot să am boxa pentru zece dolari pe săptămână şi taxele pentru unelte şi macara la jumătate. Cum ţi se pare?

Mi se părea al dracului de frumos ca să fie adevărat.

– Păzeşte-ţi curul, Arnie!

– Ce?

– Tatăl meu spune că-i un pungaş.

– Nu mi-am dat seama. Eu cred că-i doar bârfă, Dennis. E gură-spartă, dar asta-i tot.

– Eu doar îţi spun să fii în gardă, nimic altceva.

Am mutat receptorul la cealaltă ureche şi am băut nişte Hawaiian Punch.

– Fii cu ochii-n patru şi pleacă repede dacă treaba începe să se-ngroaşe.

– Te referi la ceva în special?

M-am gândit la zvonurile vagi despre droguri și la altele, mai precise, despre mașini „fierbinți".

– Nu, am spus. Doar că n-am încredere în el.

– Ei bine..., a spus el bănuitor, lăsând totul în suspensie, apoi revenind la subiectul inițial: Christine.

Cu Arnie, întotdeauna ajungeai la Christine.

– Dar este o ușurare, o mare ușurare pentru mine, Dennis, dacă merge chestia asta. Christine... este foarte rănită. Am reușit să-i repar câteva chestii, dar cu fiecare lucru îndreptat, apar alte patru noi reparații necesare. Unele dintre ele nici nu știu cum să le fac, dar o să învăț.

– Mda, am spus și am mușcat din sendviș.

După discuția pe care o avusesem cu George LeBay, entuziasmul meu pentru Christine, iubita lui Arnie, scăzuse la zero și trecuse în zona negativă.

– Are nevoie de reglarea direcției, drace, are nevoie de un sistem de direcție nou și de saboți noi de frână... să-i schimb simeringurile... s-ar putea să trebuiască să alezez pistoanele... dar nu pot să fac toate astea cu trusa mea de scule de cincizeci și patru de dolari. Înțelegi la ce mă refer, Dennis?

Părea că se roagă pentru aprobarea mea. Simțind un gol în stomac, mi-am amintit pe neașteptate de un fost coleg al nostru. Îl chema Freddy Darlington. Freddy nu fusese un tip extraordinar, dar un băiat bun, cu un fin simț al umorului. Apoi a întâlnit o otreapă din Penn Hills, vreau să spun o adevărată otreapă, una mai mult decât fericită să deservească trupele, WC-ul tuturor; alegeți-vă dumneavoastră peiorativul. Miasma de Juicy-Fruit plutea în jurul ei într-un nor constant. A rămas însărcinată cam în același timp când Freddy s-a încurcat cu ea. Întotdeauna m-am gândit că el s-a agățat de ea fiindcă a fost prima fată care l-a lăsat să meargă până la capăt. Deci a părăsit școala, și-a luat o slujbă la un depozit, prințesa a născut copilul și el a apărut cu ea la o petrecere după examenele din decembrie trecut, dorind ca totul să fie ca înainte, când nimic nu mai era la fel; ea se uita la noi, băieții, cu acei ochi stinși, disprețuitori,

şi-şi mişca maxilarele în sus şi în jos ca o bovină care rumegă un fân gustos, iar noi toţi auzisem noutăţile; ea se întorsese pe pista de bowling, se întorsese la magazinul de muzică din Libertyville, se întorsese la Gino, ea făcea rondul în timp ce Freddy lucra, se întorsese cu forţe proaspete la „muncă", deservind găştile şi trupele. Ştiu că se spune că „sulele bătoase" n-au conştiinţă, dar vă spun acum că unele „pizde" au dinţi, iar când mă uitam la Freddy, arătând cu zece ani mai bătrân decât ar trebui, îmi venea să plâng. Iar când vorbea despre ea o făcea cu acelaşi ton rugător pe care-l auzisem chiar acum în vocea lui Arnie. *Nu-i aşa că într-adevăr o plăceţi, băieţi? E în ordine, nu-i aşa, băieţi? Nu am dat-o prea tare în bară, nu-i aşa, băieţi? Adică, probabil că-i doar un coşmar şi o să mă trezesc în curând, aşa-i? Aşa-i? Aşa-i?*

– Sigur, am spus în receptor.

Toată tărăşenia stupidă, urâtă, a lui Freddy Darlington îmi trecuse probabil prin minte în două secunde.

– Înţeleg ce vrei să spui, Arnie.

– Bine, a zis el uşurat.

– Doar să-ţi păzeşti curul. Şi să faci asta mai ales după ce începe şcoala. Fereşte-te de Buddy Repperton.

– Mda. Te cred.

– Arnie...

– Ce?

M-am oprit. Dorisem să-l întreb dacă Darnell spusese ceva despre faptul că Christine a mai fost în garajul lui, dacă a recunoscut-o. Chiar mai mult, voiam să-i spun ce se întâmplase cu doamna LeBay şi cu fiica ei, Rita. Dar nu am putut. Şi-ar fi dat seama imediat de unde am informaţiile. Iar în starea foarte susceptibilă pe care o avea în legătură cu nenorocita de maşină, ar fi fost în stare să creadă că l-am lucrat pe la spate, şi într-un fel aşa a fost. Dar să-i spun asta ar putea să însemne şi sfârşitul prieteniei noastre.

Mă săturasem de Christine, dar încă ţineam la Arnie. Ceea ce însemna că uşa acelui subiect fusese încuiată. Nu mai aveam de gând să mă furişez şi să pun întrebări. Nu mai aveam de gând să ţin predici.

– Nimic, am spus. Voiam să-ţi spun că ţi-ai găsit o casă pentru găleata ta de rugină. Felicitări.

– Dennis, mănânci ceva?

– Mda, un sendviş cu carne de pui. De ce?

– Mesteci în urechea mea. Sună oribil.

Am început să plescăi cât de tare puteam. Arnie a scos nişte sunete de parcă ar fi vomitat. Amândoi am început să râdem şi asta era bine, era ca pe vremuri, înainte de a se căsători el cu maşina aia afurisită.

– Eşti un idiot, Dennis.

– E adevărat. Am învăţat de la tine.

– Du-te dracului, a spus el şi a închis.

Mi-am terminat sendvişul şi punch-ul Hawaiian, am spălat farfuria şi paharul şi m-am întors în sufragerie, pregătit să fac un duş şi să mă bag în pat. Eram frânt.

În timpul conversaţiei telefonice auzisem că televizorul a fost închis şi presupusesem că tata se dusese sus. Dar mă înşelasem. Stătea în fotoliul lui, cu cămaşa descheiată. Am observat cu oarecare tulburare cât de cărunt devenise părul de pe pieptul său şi felul cum lumina veiozei de lângă el intra printre firele de păr şi se reflecta pe pielea capului. Începea să chelească. Tatăl meu nu mai era tânăr. Mi-am dat seama cu şi mai multă nelinişte că peste cinci ani, pe când eu o să termin colegiul, va avea cincizeci de ani şi va fi chel, un contabil tipic. Peste cinci ani va avea cincizeci, dacă nu va muri până atunci din cauza unui alt infarct. Primul nu fusese prea grav, muşchiul miocardic nu se fisurase, îmi spusese el când îl întrebasem. Dar nu-mi spusese că nu ar putea avea loc un al doilea infarct. Ştiam că asta se putea întâmpla, ştia şi mama, după cum ştia şi el. Doar Ellie mai credea că el este invulnerabil, dar oare n-am surprins o dată sau de două ori o privire întrebătoare în ochii ei? Mi se părea că da.

A murit subit.

Am simţit cum mi se ridica părul de pe cap. *Subit.* Ridicându-se de la biroul lui, ţinându-se de piept. *Subit.* Scăpându-şi racheta pe

terenul de tenis. Nu dorești să ai astfel de gânduri în legătură cu tatăl tău, dar câteodată n-ai încotro. Dumnezeu știe că le ai.

– N-am putut să nu aud câte ceva din discuție, a spus el.

– Da?

Eram precaut.

– Arnie Cunningham a intrat cu picioarele într-o găleată plină cu ceva cald și maroniu, Dennis?

– Nu... nu sunt foarte sigur, am spus eu încet.

Fiindcă, la urma urmelor, ce dovezi aveam? Doar niște aburi, atâta tot.

– Vrei să discutăm despre asta?

– Nu chiar acum, tati, dacă nu te superi.

– În regulă. Dar dacă... după cum ai spus la telefon, se-ngroașă gluma, dacă situația devine gravă, atunci o să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

– Da.

– OK.

M-am îndreptat spre scări și aproape ajunsesem la ele când m-a oprit, spunând:

– Știi, i-am făcut contabilitatea lui Will Darnell și i-am calculat impozitele aproape cincisprezece ani.

M-am întors foarte surprins spre el.

– Nu. Nu știam.

Tata a zâmbit. Era un zâmbet pe care nu-l mai văzusem, unul pe care bănuiesc că mama îl observase de câteva ori, iar sora mea deloc. La început puteai să crezi că-i un zâmbet obosit, dar dacă priveai mai atent vedeai că nu-i deloc obosit, era cinic, dur și atotcunoscător.

– Poți să păstrezi un secret, Dennis?

– Da, am spus. Cred că da.

– Nu-i de-ajuns doar să crezi că da.

– Da. Pot.

– Mai bine. I-am făcut contabilitatea până în 1975, iar de atunci m-a înlocuit cu Bill Upshaw din Monroeville.

Tata s-a uitat atent la mine.

– N-aş spune că Bill Upshaw este un escroc, dar pot să afirm că scrupulele lui sunt destul de subţiri ca să poţi citi un ziar printre ele. Iar anul trecut şi-a cumpărat o vilă stil Tudor în Sewickley, de trei sute de mii de dolari. La dracu' cu dobânzile, a plătit bani gheaţă.

A făcut un gest cu braţul drept, referindu-se la casa noastră, apoi şi l-a pus înapoi în poală. El şi mama o cumpăraseră cu un an înainte de a mă naşte eu, pentru şaizeci şi două de mii de dolari – acum probabil valora o sută cincizeci de mii de dolari – şi abia de curând reuşiseră să-şi achite toate datoriile la bancă. Vara trecută avusesem o mică petrecere la noi acasă, pe peluza din spate; tata aprinsese grătarul, pusese contractul de împrumut bancar într-o furculiţă şi fiecare dintre noi am ţinut-o cu rândul deasupra focului de cărbuni până a ars de tot.

– Aici, nici vorbă de stil Tudor, nu-i aşa, Denny?

– E foarte bună, am spus.

M-am întors în cameră şi m-am aşezat pe sofa.

– Darnell şi cu mine ne-am despărţit în termeni destul de amicali, a continuat tata, nu că mi-ar fi păsat vreodată prea mult de persoana lui. Întotdeauna am crezut că este un nemernic.

Am încuviinţat pentru că mi-a plăcut calificativul; exprima sentimentul pe care-l aveam instinctiv faţă de Darnell mai bine decât orice cuvânt urât.

– Dar există o mare diferenţă între relaţiile personale şi relaţiile de afaceri. În meseria mea ori înveţi acest lucru foarte repede, ori renunţi şi te faci comis-voiajor care vinde perii Fuller. Relaţiile noastre profesionale erau foarte bune, atât cât au durat... dar nu au mers prea departe. De aceea am renunţat să mai lucrez pentru el.

– Nu te înţeleg.

– Tot apăreau sume de bani. Mari sume de bani fără o proveniență clară. La indicaţiile lui Darnell am investit în două corporaţii, Pennsylvania Solar Heating şi New York Ticketing, care păreau a fi cele mai fantomatice dintre corporaţiile-fantomă de care am auzit eu vreodată. Până la urmă m-am dus să vorbesc cu el, deoarece doream să punem toate cărţile pe masă. I-am spus că opinia mea

profesională era că dacă va fi verificat ori de Fisc sau de băieţii de la Commonwealth-ul Pennsylvaniei, era în măsură să dea multe explicaţii, iar nu peste mult timp eu voi şti mult prea multe şi îi voi deveni complice.

– Ce ţi-a spus?

– A început să danseze, mi-a spus tata, având încă întipărit pe buze acel zâmbet obosit, cinic. În meseria mea, până când ajungi în jur de treizeci şi opt de ani, începi să te obişnuieşti cu paşii dansului... asta dacă eşti priceput la ceea ce faci. Iar eu sunt destul de bun. Dansul începe când tipul te întreabă dacă eşti mulţumit de munca ta, dacă el te plăteşte îndeajuns. Dacă răspunzi că munca îţi place, dar eşti sigur că ai merita mai mult, tipul te încurajează să vorbeşti de toate chestiile care te frământă: casa, maşina, taxele pentru şcoala copiilor, poate că ai o nevastă care are preferinţe pentru haine mai scumpe decât ţi-ai putea permite... Înţelegi?

– Te tatona?

– Era mai mult decât o tatonare, a spus tata, şi apoi a râs. Dar aşa-i. Dansul este manierat ca un menuet. Are tot felul de fraze, pauze şi paşi. După ce omul afla de ce fel de necazuri financiare ai vrea să te descotoroseşti, începe să te întrebe ce fel de lucruri ţi-ar plăcea să ai. Un Cadillac, o casă de vară în Catskills sau Paconos, poate o barcă.

La auzul ultimului cuvânt am tresărit puţin, fiindcă ştiam că tatăl meu îşi dorea pe atunci o barcă mai presus de orice; de câteva ori, în după-amiezile însorite de vară, am fost cu el la debarcaderele de pe Lacul King George şi Passeeonkee. El evalua preţul iahturilor mici cu o privire dornică în ochi. Acum am înţeles-o. Nu şi le putea permite. Poate că dacă viaţa lui ar fi luat o altă turnură, de exemplu dacă n-ar fi avut copii pe care să trebuiască să-i trimită la colegiu, ar fi putut să-şi cumpere un iaht.

– Şi tu ai spus *nu?* l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

– I-am sugerat foarte clar de la început că nu vreau să dansez. În primul rând, asta ar fi însemnat să mă implic mult mai mult din

punct de vedere personal şi, după cum ţi-am spus, îl consideram un ticălos. În al doilea rând, aceşti tipi sunt de o prostie crasă în privinţa cifrelor, din acest motiv mulţi dintre ei au înfundat puşcăria din cauza impozitelor. Ei cred că poţi să ascunzi veniturile ilicite. Sunt convinşi de asta. Toţi au această idee supranaturală, că poţi spăla banii ca pe haine, când, de fapt, tot ce poţi să faci este să jonglezi cu ei până când ceva îţi scapă din mână şi-ţi sparge capul.

– Astea ţi-au fost motivele?

– Două dintre ele. M-a privit în ochi. Dennis, nu sunt un nenorocit de escroc.

Atunci a fost un moment de comunicare electrică între noi, chiar şi acum, după patru ani, mi se face pielea de găină când mă gândesc la el, deşi nu sunt deloc convins că reuşesc să vi-l comunic. Asta nu s-a întâmplat fiindcă pentru prima dată m-a privit ca pe un egal, nici pentru că îmi arăta că sub faţa sa de omuleţ care se chinuie să agonisească o pâine în această lume murdară şi hapsână se ascundea un cavaler cu principii înalte. Cred că l-am simţit atunci ca pe o *realitate,* o persoană care a existat cu mult înainte de a intra eu în scenă, o persoană care-şi luase porţia de noroi. În acel moment cred că mi l-aş fi putut imagina făcând dragoste cu mama mea, amândoi transpiraţi şi muncind din greu ca să reuşească, şi n-aş fi fost jenat.

Apoi şi-a plecat ochii zâmbind încurcat şi l-a imitat pe Nixon; se pricepea foarte bine: „Voi, oamenii, aveţi dreptul să ştiţi dacă tatăl vostru este un escroc. Ei bine, eu nu sunt un escroc, aş fi putut lua banii, dar acest lucru... *hrrrrmmm!*... ar fi fost o faptă rea."

Am râs mult prea tare, o relaxare a tensiunii, am simţit cum trece momentul, dar deşi o parte din mine nu dorea ca acesta să treacă, altă parte o dorea; fusese prea intens. Cred că şi tata gândea acelaşi lucru.

– Sst, o s-o scoli pe mama şi o să ne ocărască pe amândoi că nu ne-am culcat.

– Da, iartă-mă. Tati, ştii cumva cu ce se ocupă Darnell?

– Atunci nu ştiam; nu dorisem să aflu deoarece atunci aş fi devenit complice. Aveam bănuielile mele şi auzisem câte ceva. Maşini

furate, îmi imaginez, dar nu le aducea în garajul din Hampton Street; nu este chiar atât de cretin, fiindcă doar un idiot se cacă acolo unde mănâncă. Poate că și deturnări.

– Arme și muniție? am întrebat cu o voce puțin răgușită.

– Nimic atât de romantic. Dacă trebuie să ghicesc, aș spune că în primul rând țigări și alcool, cele două eterne mărfuri. Contrabandă cu artificii. Poate din când în când câte un transport de cuptoare cu microunde și televizoare color, dacă riscul pare mic. Destul ca să-l țină ocupat mulți ani.

S-a uitat serios la mine.

– Până acum a învârtit bine treburile, dar a și fost norocos mult timp, Dennis. Sau poate că nici nu a avut prea mare nevoie de noroc aici în oraș – dacă ar fi vorba doar de Libertyville, bănuiesc că ar putea să continue la nesfârșit, sau cel puțin până când îl pune jos un infarct –, dar băieții de la Fiscul statal sunt rechini, iar federalii sunt rechini albi. A fost norocos, dar într-o bună zi, cât de curând, ei or să cadă peste el ca Marele Zid Chinezesc.

– Ai... ai auzit ceva?

– Nici măcar o șoaptă. Nici nu am de unde. Dar îmi place foarte mult Arnie Cunningham și știu că tu ești îngrijorat în legătură cu mașina aceea.

– Mda. Nu se... poartă normal, tati. Totul este numai despre mașină, mașină, mașină.

– Oamenii care nu posedă prea multe lucruri au tendința să facă asta. Câteodată este o mașină, câteodată este o fată, altă dată cariera sau un instrument muzical, sau obsesia nesănătoasă pe care o au pentru o persoană celebră. La colegiu am avut un coleg înalt, urât, pe nume Stork. Pentru Stork obsesia erau trenulețele electrice... era obsedat de machetele de trenuri de când era în clasa a treia, iar colecția lui era aproape a opta minune a lumii. A picat la toate examenele din semestrul doi al primului an. Notele lui erau groaznice și până la urmă a trebuit să aleagă între colegiu și locomotivele lui. Stork a ales trenulețele.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– S-a sinucis în 1961, a spus tata ridicându-se din fotoliu. Părerea mea este că oamenii capabili pot orbi uneori şi nu întotdeauna este vina lor. Probabil că Darnell o să uite de el, va fi doar un alt tip care meştereşte sub maşina lui. Dar dacă Darnell încearcă să-l folosească, tu să fii ochii lui, Dennis. Nu-l lăsa să intre în dans.

– În ordine. O să încerc. Dar s-ar putea să nu pot să fac prea multe.

– Mda. Cât de bine ştiu asta! Vrei să mergem sus?

– Sigur.

Ne-am dus sus şi, obosit cum eram, am rămas treaz pentru mult timp. Fusese o zi plină de evenimente. Afară vântul năbădăios tot izbea o cracă de zidul casei şi undeva, departe, se auzea zgomotul unei maşini sport care muşca asfaltul – scotea nişte sunete în noapte ca o femeie disperată care râde isteric.

14

CHRISTINE ŞI DARNELL

El spunea că a auzit despre un cuplu care trăia în SUA,
Spunea că şi-au vândut copilul pentru un Chevrolet:
Acum haideţi să vorbim despre viitor.
Am lăsat trecutul în urmă...

ELVIS COSTELLO

Lucrând în timpul zilelor la şantierul de construcţii şi serile la Christine, Arnie nu i-a văzut prea mult pe părinţii săi. Relaţiile dintre ei se înăspriseră şi deveniseră foarte încordate. Casa Cunningham-ilor, care întotdeauna fusese plăcută şi liniştită, acum era o tabără înarmată. Bănuiesc că este o stare de fapt pe care mulţi oameni şi-o amintesc din perioada lor de adolescenţă; poate chiar prea mulţi. Un puşti este destul de egoist ca să-şi închipuie că el sau ea este prima persoană din lume care descoperă un anume lucru (de obicei este o fată, dar nu este neapărat necesar); iar părinţii sunt prea speriaţi, neajutoraţi şi posesivi ca să slăbească frâiele, niciun război nu este atât de murdar şi de amar ca un război civil. Iar în cazul lui Arnie a fost deosebit de dureros, deoarece ruptura a venit atât de târziu, iar părinţii lui se obişnuiseră prea bine ca ei să dicteze. N-ar fi incorect să spun că-i planificaseră viaţa.

Deci când Michael şi Regina au propus un weekend de patru zile la căsuţa lor de pe malul unui lac din statul New York, înainte de începerea şcolii, Arnie a fost de acord, chiar dacă-şi dorea acele patru zile ca să lucreze la Christine. Din ce în ce mai des îmi spusese la slujbă cum avea el de gând să le „arate lor"; o s-o transforme pe Christine într-o adevărată maşină de curse şi „o să le arate el la toţi". Plănuia deja să readucă maşina la culoarea ei iniţială, roşu-aprins şi sidef, după ce termina reparaţiile.

Dar a plecat cu ei, hotărât să-şi aprobe şi să-şi îmbuneze părinţii în decursul celor patru zile şi să se distreze bine, sau cel puţin rezonabil. M-am dus pe la ei în seara dinaintea plecării şi am fost uşurat să constat că amândoi mă absolviseră de vina pe care mi-o atribuiseră la cumpărarea maşinii (pe care încă nu o văzuseră). În aparenţă se deciseseră că este o obsesie personală. Mie îmi convenea de minune.

Regina era ocupată cu împachetatul. Arnie, Michael şi cu mine am fixat barca Oldtown deasupra maşinii Scout. Când am terminat treaba, Michael i-a propus fiului său cu aerul unui rege puternic care-i acordă un nebănuit favor unuia dintre supuşii preferaţi să meargă înăuntru şi să aducă nişte beri.

Arnie, abordând o expresie şi un ton de o imensă gratitudine, a spus că ar fi minunat. Când a plecat, mi-a făcut cu ochiul.

Michael s-a sprijinit de maşină şi şi-a aprins o ţigară.

– Dennis, o să se plictisească el vreodată de maşina aceea?

– Nu ştiu.

– Vrei să-mi faci un serviciu?

– Sigur, dacă pot, am răspuns eu precaut.

Eram aproape sigur că o să mă roage să mă duc la Arnie, să joc rolul unchiului sfătos şi „să-l conving să renunţe".

Dar în schimb a spus:

– Dacă se iveşte vreo ocazie, du-te la Darnell cât suntem noi plecaţi, să vezi ce progrese a făcut. Mă interesează.

– De ce? l-am întrebat, gândindu-mă imediat că era o întrebare destul de nepoliticoasă, dar deja o rostisem.

– Deoarece vreau să reușească, a spus el simplu și s-a uitat la mine. Oh, Regina este încă foarte pornită împotriva ei. Dacă el are o mașină, asta înseamnă că se maturizează, asta înseamnă... foarte multe lucruri. Dar cu mine nu-i așa. Nu m-ai putea caracteriza ca fiind împotriva ei, cel puțin nu acum. Oh, la început m-a luat prin surprindere... Am avut niște viziuni despre un câine mort care va sta în fața casei noastre până când Arnie va pleca la colegiu, câinele sau el sufocându-se de moarte într-o noapte cu gazele de eșapament.

Imediat m-am gândit la Veronica LeBay.

– Dar acum...

A ridicat din umeri, s-a uitat spre ușa dintre garaj și bucătărie, a aruncat țigara și a atins-o.

– Este evident că-i foarte prins, își pune în joc orgoliul personal. Mi-ar plăcea să văd că măcar reușește s-o facă funcțională.

Poate că a văzut ceva pe fața mea; când a continuat, avea un ton defensiv.

– Nu am uitat chiar de tot cum este să fii tânăr. Știu că o mașină este importantă pentru un puști de vârsta lui Arnie. Regina nu poate să înțeleagă așa de bine chestia asta. Ea a fost întotdeauna luată cu mașina de un băiat. Ea nu a fost pusă niciodată față în față cu problemele celui care trebuie să conducă pe cineva. Îmi amintesc că o mașină este importantă... dacă un tânăr are de gând să iasă cu o fată.

Deci despre asta credea el că este vorba. O considera pe Christine ca pe un mijloc de rezolvare a unei dorințe și nu ca pe dorința însăși. Mă întrebam ce ar fi crezut Michael dacă i-aș fi spus că eu nu cred că Arnie s-a gândit vreodată la ce va face după ce va aduce Fury-ul în stare de funcționare și va obține revizia tehnică. Mă întrebam dacă asta l-ar determina să fie mai neliniștit sau nu.

S-a auzit ușa de la bucătărie.

– O să arunci o privire?

– Cred că da, am spus. Dacă dorești.

– Mulțumesc.

Arnie s-a întors cu berile.

– Pentru ce-i mulțumești? l-a întrebat pe Michael.

Vocea lui era nepăsătoare şi veselă, dar ochii lui ne cercetau cu atenţie. Am observat iarăşi că tenul într-adevăr i se curăţa, iar chipul îi părea mai ferm. Pentru prima dată cele două concepte, *Arnie* şi *întâlnirile*, nu se mai excludeau reciproc. Mi s-a părut că faţa lui era aproape chipeşă, nu în genul de bodyguard sau de rege al promoţiei, ci într-un fel interesant, meditativ. El n-ar fi niciodată genul Roseannei, dar...

– Pentru că ne-a ajutat să fixăm barca, a spus Michael nonşalant.

– Oh...

Ne-am băut berile. Am plecat acasă. În ziua următoare trioul fericit a plecat spre New York, ca să redescopere unitatea familiei, pierdută în ultima lună a verii.

Cu o zi înainte de întoarcerea lor m-am dus în oraş la Garajul Darnell ca să-mi satisfac atât propria curiozitate, cât şi pe cea a lui Michael Cunningham.

Garajul, situat în faţa marelui cimitir de maşini, arăta la fel de atrăgător la lumina zilei ca în seara când am adus-o pe Christine, adică era tot atât de simpatic ca un popândău mort.

Am parcat într-un loc liber din faţa magazinului de piese auto, bine aprovizionat cu piese de genul: carburatoare Feully, cutii de viteze Hurst şi compresoare de supraalimentare Ram-jet (fără îndoială, pentru toţi acei oameni ai muncii care trebuiau să-şi menţină vechiturile de maşini în stare de funcţionare, ca să poată să pună pe masă o pâine) ca să nu mai spun de o gamă de anvelope reşapate şi câteva modele de capace de roţi. Când te uitai prin vitrina magazinului lui Darnell te simţeai de parcă ai fi privit un aberant Disneyland de mecanică auto.

M-am dat jos din maşină şi am traversat curtea asfaltată spre garajul de unde se auzeau zgomotele uneltelor, strigătul şi duduitul mecanismelor pneumatice. Un tip deşirat, cu o jachetă de piele roasă, meşterea la o motocicletă BSA, scoţând sau montând garnitura de la galeria de evacuare. Pe obraz era murdar de noroi. Pe spatele scurtei de piele era desenat un craniu acoperit cu o beretă

verde şi încântătorul motto: UCIDE-I PE TOŢI ŞI LASĂ-L PE DUMNEZEU SĂ-I DEOSEBEASCĂ.

M-a privit cu nişte ochi de Rasputin, injectaţi de sânge şi deliranţi, apoi s-a întors la treburile lui. Lângă el erau împrăştiate o mulţime de unelte, ca de chirurg, fiecare dintre ele marcată cu inscripţia GARAJUL DARNELL.

Înăuntru, atmosfera era plină de ecouri, de zăngănitul sculelor şi de zgomotele pe care le făceau oamenii care lucrau la maşini şi urlau înjurături la adresa bucăţilor de fier la care munceau. Întotdeauna înjurături şi întotdeauna de gen feminin: ieşi de-acolo, căţea; desprinde-te, pizdă; vino până aici, Riff, şi ajută-mă s-o scot pe putoarea asta.

M-am uitat în jur căutându-l pe Darnell, dar nu era nicăieri. Nimeni nu mi-a acordat vreo atenţie deosebită, deci m-am îndreptat spre boxa douăzeci, unde se afla Christine, acum cu botul spre afară, ca şi cum ar fi avut tot dreptul din lume să fie acolo. În boxa din dreapta, doi indivizi îmbrăcaţi în salopete de bowling montau un dispozitiv pentru ataşarea unei remorci la spatele unui camion uzat. Boxa din stânga era liberă.

În timp ce mă apropiam de Christine, am simţit iarăşi aceiaşi fiori reci. Nu aveam niciun motiv să simt asta, dar eram incapabil să mă controlez şi, fără să mă gândesc, am făcut un pas în stânga spre boxa liberă. Nu doream să fiu în faţa Christinei.

Primul meu gând a fost că tenul lui Arnie se însănătoşise în tandem cu cel al Christinei. Al doilea gând a fost că Arnie făcuse reparaţiile într-un mod ciudat, la întâmplare... iar Arnie în mod normal este foarte pedant.

Antena îndoită şi răsucită fusese înlocuită cu una nouă, care lucea în lumina neoanelor. Jumătate din grila Fury-ului fusese înlocuită; cealaltă jumătate era încă scorojită şi mâncată de rugină. Şi mai era ceva...

Am cercetat partea dreaptă până la bara de protecţie din spate, încruntându-mă.

Ei bine, era pe partea cealaltă, asta-i tot, m-am gândit.

Deci m-am dus pe partea cealaltă şi nu era nici acolo.

Am stat în spatele boxei, încă încruntat, încercând să-mi amintesc. Eram aproape sigur că atunci când am văzut-o noi prima dată pe peluza lui LeBay, cu un anunţ DE VÂNZARE pe parbriz, pe una din laturi avusese o urmă de lovitură ruginită spre capătul din spate, soiul acela de urmă adâncă numită de bunicul meu „lovitură de copită". Dacă mergeam împreună pe autostradă şi treceam pe lângă o maşină care avea o asemenea lovitură, Grampy spunea: „Hei, Denny, uita-te acolo! Pe ăla l-a lovit un cal." Bunicul meu era unul dintre aceia care au o zicală pentru orice.

Am început să mă gândesc că poate mi-am imaginat, apoi am clătinat din cap. Acestea erau gânduri neglijente. Adâncitura fusese acolo; mi-o aminteam foarte clar. Doar pentru că acum nu exista, asta nu însemna că nu fusese acolo. Era evident că Arnie o îndreptase şi reuşise s-o mascheze chiar foarte bine.

Doar că...

Nu exista niciun *semn* că el făcuse ceva. Nu erau urme de grund, nici de chit, nici urme de vopsea îndepărtată. Doar vopseaua roşie şi albă a Christinei.

Dar, drace, *fusese acolo!* O adâncitură mare, plină de rugină pe una din părţi.

Dar dispăruse.

Am stat acolo în zdrăngănitul sculelor, al maşinăriilor şi m-am simţit singur şi, brusc, foarte speriat. Totul era în neregulă, totul era aberant. Înlocuise antena radioului când ţeava de eşapament aproape se târâia pe pământ. Înlocuise jumătate din grilă, dar nu şi restul. Îmi vorbise că trebuie să-i refacă sistemul de direcţie, dar în interior înlocuise tapiţeria prăfuită şi ruptă a banchetei din spate cu una nouă de culoare roşu-intens. Scaunele din faţă erau încă la fel de prăfuite ca înainte, iar din cel al pasagerului ieşea în afară un arc.

Nu-mi plăcea deloc. Era aberant şi nu era în stilul lui Arnie.

Brusc m-am gândit la ceva, o amintire vagă şi, fără să stau să mă gândesc mai bine, am făcut câţiva paşi înapoi şi am privit maşina

în ansamblu, nu doar ceva „acolo și ceva dincolo", ci la tot. Și mi-am dat seama, totul a devenit clar și m-a cuprins iarăși frigul.

Seara aceea când o adusesem aici. Cauciucul în pană. Înlocuirea lui. Privisem noua anvelopă pusă la acea mașină veche și mă gândeam că era ca și cum o părticică din vechea mașină fusese îndepărtată, iar noua mașină, proaspătă, splendidă, chiar ieșită de pe banda de asamblare în anul în care Ike era președinte și Batista era încă la conducerea Cubei, se întrevedea pe dedesubt.

Acum vedeam ceva tot de felul ăsta... doar că, în loc de un singur cauciuc nou, existau alte lucruri: antena, o sclipire de alamă nouă pe grilă, un far de frână roșu-intens și tapițeria nouă de pe bancheta din spate.

Iar acestea mi-au mai amintit un episod din copilărie. În fiecare vară, timp de două săptămâni, fusesem cu Arnie la Școala de Vacanță Biblia, unde în fiecare zi profesoara ne spunea câte o poveste din Biblie și o lăsa neterminată. Apoi îi dădea fiecărui copil o foaie albă de „hârtie magică". Iar dacă frecai foaia cu marginea unei monede, sau cu latura creionului, apărea încetul cu încetul o imagine: porumbelul aducându-i lui Noe ramura de măslin, zidurile în cădere ale Ierihonului, miracole de acest gen. Pe amândoi ne fascina să vedem cum apar aceste imagini. La început doar niște linii disparate... apoi acestea unindu-se între ele... căpătau coerență... căpătau *înțeles*...

Mă uitam cu crescândă groază la Christine a lui Arnie, încercând să mă debarasez de sentimentul că în ea vedeam ceva prea asemănător cu acele imagini miraculoase de pe hârtia magică.

Doream să mă uit sub capotă.

Brusc, mi se părea foarte important să mă uit sub capotă.

Am înconjurat botul (nu-mi plăcea să stau în fața ei; nu aveam niciun motiv palpabil, pur și simplu nu-mi plăcea) și am căutat maneta de ridicare a capotei. N-o găseam. Apoi mi-am dat seama că probabil era înăuntru.

Am început s-o înconjor și atunci am văzut altceva, ceva care m-a speriat grozav de tare. Bănuiesc că aș fi putut să mă înșel în legătură cu lovitura de copită. Știam că nu-i așa, dar cel puțin *teoretic*...

Însă aici era cu totul altceva.

Păienjenișul de crăpături din parbriz se diminuase.

Eram *sigur* că se diminuase.

Gândurile mi-au fugit la ziua din urmă cu o lună, când intrasem în garajul lui LeBay să mă uit la mașină în timp ce Arnie se afla în casă cu bătrânul ca să încheie afacerea. Toată partea stângă a parbrizului fusese un păienjeniș de crăpături care radiau de la o crăpătură centrală, care fusese probabil cauzată de o piatră.

Acum pânza de păianjen părea mai mică, mai simplă, puteai să vezi în mașină prin ea, iar asta fusese imposibil înainte *(este doar o farsă pe care ți-o joacă lumina, asta-i tot,* îmi șoptea mintea).

Totuși, *trebuia* să mă înșel, deoarece era imposibil. Pur și simplu imposibil. Poți să înlocuiești un parbriz; e floare la ureche dacă ai banii. Dar să faci un păienjeniș de crăpături să se *diminueze*...

Am râs puțin. A fost un sunet tremurător, iar unul dintre tipii care lucrau la camion s-a uitat curios la mine și i-a spus ceva amicului său. A fost un sunet tremurător, dar poate mai bun decât niciun sunet. *Bineînțeles* că de vină era lumina și nimic mai mult. Prima dată când văzusem mașina, soarele asfințitului luminase direct parbrizul crăpat, iar a doua oară o văzusem în umbra garajului lui LeBay. Acum o priveam în lumina intensă a tuburilor fluorescente. Trei calități diferite de lumină, iar tot ceea ce se întâmplase era o iluzie optică.

Totuși, doream să mă uit sub capotă. Mai mult decât oricând. M-am dus la portiera șoferului și am tras de ea. Ușa nu s-a deschis. Era încuiată, bineînțeles. Toate butoanele de blocare erau date în jos. Arnie n-ar fi lăsat-o aici descuiată ca oricine să poată să se urce și să se uite. Poate că Repperton plecase, dar genul *Furișătorus* era răspândit ca buruienile. Am râs iarăși – prostul de Dennis – dar de data aceasta a sunat și mai acut și tremurat. Începeam să mă simt buimăcit, cum mi se întâmplă câteodată în diminețile în care fumez prea multă „iarbă".

Să mă uit la ușile Fury-ului era un lucru foarte normal. Doar că, atunci când înconjurasem prima dată mașina, mi se păruse că toate butoanele de blocare erau în sus.

Iarăşi m-am dat încet înapoi, uitându-mă la maşină. Stătea acolo, încă nimic mai mult decât o masă de metal ruginit. Nu mă gândeam la nimic special, sunt foarte sigur de asta, doar că poate ea ştia că eu doream să intru şi să acţionez maneta de ridicare a capotei.

Şi pentru că ea nu dorea acest lucru, şi-a închis uşile?

Asta era într-adevăr o idee foarte năstruşnică. Atât de amuzantă, încât iarăşi am râs (acum mă priveau câţiva oameni în felul în care lumea îi priveşte pe cei care râd de unii singuri fără un motiv evident).

Am simţit pe umăr o mână grea care m-a răsucit. Era Darnell, cu un chiştoc de trabuc stins atârnându-i în colţul gurii. Capătul din gură al chiştocului era ud şi arăta foarte urât. Darnell purta nişte ochelari cu lentile pe jumătate, iar ochii din spatele lor erau reci şi întrebători.

– Ce faci aici, puştiule? m-a întrebat. Asta nu-i proprietatea ta.

Tipii din boxa de alături se uitau la noi cu mare interes. Unul dintre ei l-a înghiontit pe celălalt şi i-a şoptit ceva.

– Este a unui prieten de-al meu, am spus. Eram cu el când a cumpărat-o. Poate că vă amintiţi de mine. Eram cel cu tumoarea aceea mare la capătul nasului şi...

– Nu-mi pasă nici dacă ai intrat aici pe un skateboard, a spus el. Nu este proprietatea ta. Ia-ţi glumele proaste şi dispari, puştiule. Dispari.

Tata avusese dreptate, era un mizerabil. Şi aş fi fost mai mult decât fericit să dispar de acolo, mă puteam gândi la cel puţin şase mii de locuri unde mi-ar fi plăcut să fiu în penultima zi a vacanţei mele. Chiar şi Gaura Neagră a Calcuttei ar fi fost ceva mai bine. Poate nu cu mult, totuşi ceva mai bine. Dar maşina nu-mi dădea pace. O mulţime de amănunte mici se adunaseră şi-mi dăduseră o mare mâncărime pe care trebuia s-o scarpin. *Fii ochii lui,* îmi spusese tata, iar ăsta părea un sfat bun. Problema era că nu puteam să cred ce vedeam.

– Numele meu este Dennis Guilder, am spus. Tatăl meu îţi ţinea registrele, nu-i aşa?

S-a uitat la mine îndelung, fără nicio expresie în ochii aceia de porc, mici şi reci, şi brusc am fost foarte sigur că o să-mi spună că prea puţin îi pasă cine era tatăl meu, că ar fi mai bine să dispar şi să-i las pe oamenii care muncesc să-şi vadă de treabă ca să poată astfel să pună o pâine pe masă. Et caetera.

Apoi a zâmbit, dar zâmbetul nu i-a atins deloc ochii.

– Eşti băiatul lui Kenny Guilder?

– Da, aşa-i.

A bătut uşor cu o mână palidă şi grasă pe capota maşinii lui Arnie, avea două inele pe degete, iar piatra unuia dintre ele arăta ca un diamant adevărat. Totuşi, ce ştie un puşti ca mine?

– Atunci bănuiesc că eşti destul de cinstit. Dacă eşti puştiul lui Kenny.

A existat un moment în care am crezut că avea de gând să-mi ceară nişte acte de identitate.

Cei doi indivizi de lângă noi se reîntorseseră la lucru, decizându-se probabil că nu va transpira nimic deosebit din discuţia noastră.

– Hai în birou ca să vorbim puţin, a spus el, şi s-a întors, mişcându-se prin garaj fără să se uite nici măcar o dată în spate.

Faptul că o să-l urmez era presupus ca evident. Se mişca întocmai ca o corabie cu toate pânzele sus. Cămaşa îi flutura, iar amploarea şoldurilor şi a spinării sale era uimitoare, imposibilă. Întotdeauna oamenii foarte graşi mă afectează în acest mod, dându-mi un sentiment de improbabilitate, ca şi când aş privi o iluzie optică, dar asta pentru că provin dintr-un lung şir de oameni slabi. Pentru familia mea eu sunt un tip de categoria grea.

S-a oprit de câteva ori în drum spre biroul său, care avea un perete de sticlă în partea dinspre garaj. Îmi amintea puţin de Moloh, zeul despre care am învăţat la cursul de Originile literaturii, era acel zeu care se presupunea că poate să vadă peste tot cu singurul său ochi roşu. Darnell a urlat la un tip să-şi ataşeze furtunul la ţeava de eşapament înainte de a-l da afară; a urlat altceva la alt individ, cum că „Pe Nicky iarăşi îl supără spatele" (asta a iscat un hohot feroce de râs din partea amândurora); a zbierat altuia să ridice nenorocitele de cutii de pepsi-cola,

că ce dracu', se născuse într-un gunoi? În aparenţă, Will Darnell era complet străin de ceea ce mama mea numea un „ton normal al vocii".

După un moment de ezitare, l-am urmat. Curiozitatea a ucis pisica, aşa cum se spune.

Biroul lui era decorat în stilul Early American Carburetor, era acelaşi birou tipic de garaj pe care-l găseşti de la o coastă la alta a continentului. Exista acolo un calendar unsuros cu poza unei zeiţe blonde în şort foarte sumar şi o bluză deschisă la nasturi, care sărea un gard de ţară. Existau plachete indescifrabile de la câteva companii care vindeau piese auto. Vrafuri de registre. O maşină veche de socotit. Exista şi o fotografie, Dumnezeu să ne aibă în pază, a lui Will Darnell purtând un fes Shriner şi cocoţat pe o motocicletă miniaturală ce părea gata-gata să se năruie sub greutatea lui. Şi mai erau mirosurile transpiraţiei şi al fumului de trabuc.

Darnell stătea într-un scaun rotativ cu braţe de lemn. Perna şuiera sub el. Părea obosită şi resemnată. Darnell s-a lăsat pe spate. A luat un chibrit din capul spart al unui jocheu negru de ceramică, l-a scăpărat de o bandă de hârtie abrazivă care se afla pe toată lungimea biroului şi şi-a aprins trabucul. A tuşit lung şi tare, pieptul lui mare şi gras mişcându-se în sus şi în jos. Drept în spatele lui, agăţat pe perete, era un desen cu Garfield the Cat. „Vrei să faci o călătorie în Oraşul Dinţilor Mişcători?" întreba Garfield Motanul ţinându-şi o labă albă în sus. Părea să-l caracterizeze perfect pe Will Darnell, Mizerabilul la Domiciliu.

– Vrei un pepsi, puştiule?

– Nu, mulţumesc, am spus şi m-am aşezat pe un scaun fără spătar din faţa lui.

S-a uitat la mine – iarăşi aceeaşi privire rece, cântăritoare –, şi apoi a aprobat.

– Ce mai face tatăl tău, Dennis? E-n ordine cu inima?

– E bine. Când i-am spus că Arnie şi-a adus maşina aici, şi-a adus imediat aminte de dumneavoastră. Mi-a spus că acum contabilitatea v-o face Bill Upshaw.

– Mda. Un om bun. Un om bun. Nu atât de bun ca tatăl tău, dar bun.

Am încuviințat. Între noi s-a lăsat tăcerea și am început să mă simt prost. Will Darnell nu părea stânjenit, ci total nepăsător. Acea privire rece, cântăritoare, nu s-a schimbat.

– Te-a trimis amicul tău să afli dacă Repperton a plecat cu adevărat? m-a întrebat el atât de brusc încât am sărit în sus.

– Nu, am spus. Chiar deloc.

– Ei bine, să-i spui că așa este, a continuat Darnell, ignorând ceea ce spusesem. Găinar micuț. Eu le spun când au voie să-și arunce gunoaiele aici: se conformează sau pleacă. El lucra pentru mine, făcând puțin din asta și puțin din ailaltă și bănuiesc că se gândea că deține cheia de aur a tâmpeniilor. Găinar micuț și *putred.*

A început iarăși să tușească și i-a trebuit foarte mult ca să se oprească. Era un sunet bolnăvicios. Începusem să mă simt claustrat în biroul lui, chiar și cu peretele acela de sticlă care dădea spre garaj.

– Arnie e un băiat bun, a spus Darnell, tot cântărindu-mă din ochi. (Chiar și când tușise expresia aceea nu dispăruse.) A preluat ștafeta și se descurcă foarte bine.

Făcând ce? am vrut să întreb, dar n-am îndrăznit.

Mi-a spus Darnell oricum. Lăsând la o parte privirea rece, în aparență dorea să fie foarte amabil.

– Mătură pe jos, scoate prostiile din nișele garajului la sfârșitul zilei, ține inventarul sculelor împreună cu Jimmy Sykes. Aici trebuie să fii foarte grijuliu cu ustensilele, Dennis. Au tendința să facă picioare atunci când tu stai cu spatele. A râs, iar râsul s-a transformat într-un șuierat. L-am mai pus să scoată piesele refolosibile din mașinile din spate. Are mâini bune, dar gusturi foarte proaste în ce privește mașinile. N-am mai văzut de ani o javră ca acel '58.

– Ei bine, bănuiesc că el o consideră un hobby, am spus.

– Sigur, a spus Darnell expansiv. Sigur că așa este. Atât timp cât nu vrea să hoinărească cu ea, ca putregaiul ăla de Repperton. Dar nu sunt prea multe șanse de așa ceva pentru un timp, nu-i așa?

– Bănuiesc că nu. Arată foarte obosită.

– Ce dracu' face la ea? a întrebat Darnell.

S-a aplecat pe neașteptate, umerii lui s-au ridicat până la linia părului. Sprâncenele i s-au încruntat, iar ochii i-au dispărut cu excepția a două luminițe.

– Ce dracu' are de gând? Fac meseria asta de o viață și *niciodată* n-am văzut pe cineva care să repare o mașină în felul aberant în care o face el. Este o glumă? Un joc?

– Nu te înțeleg, am spus eu, deși nu era așa, îl înțelegeam perfect.

– Atunci, hai să-ți fac o descriere, a spus Darnell. O aduce aici, iar la început face toate lucrurile la care mă așteptam eu. Ce dracu', doar nu îi curg banii prin cur, corect? Dacă ar fi așa, n-ar fi aici. Îi schimbă uleiul. Schimbă filtrul. O unge, o lubrifiază, iar într-o zi am observat că a cumpărat două Firestone-uri pentru față ca să se potrivească cu cele două din spate.

Două în spate? m-am întrebat. Apoi am conchis că el pur și simplu cumpărase încă trei cauciucuri noi care să-l completeze pe cel pe care-l cumpărasem eu în seara când o adusesem aici.

– Apoi vin într-o zi și observ că a schimbat ștergătoarele de parbriz, a continuat Darnell. Nu-i așa de ciudat, doar că mașina n-o să circule oricum, nicăieri – ploaie sau soare – pentru mult timp. Apoi apare o nouă antenă radio, iar eu mă gândesc: o să asculte radioul în timp ce muncește la ea și o să-i consume bateria. Acum a pus o tapițerie nouă pe banchetă și a înlocuit jumătate de grilă. Deci ce este? Un joc?

– Nu știu, am răspuns. Piesele de schimb le-a cumpărat de la dumneavoastră?

– Nu, a spus Darnell, părând enervat. Nu știu de unde le ia. Grila nu are niciun pic de rugină pe ea. Probabil că a comandat-o undeva. La Atelierul Chrysler din New Jersey sau de altundeva. Dar unde-i cealaltă jumătate? În curul lui? N-am mai *auzit* niciodată despre o grilă livrată în două bucăți.

– Nu știu. Sincer.

Și-a stins trabucul.

– Să nu-mi spui totuşi că nu eşti curios. Am văzut cum te uitai la maşina aia.

Am ridicat din umeri.

– Arnie nu vorbeşte prea mult despre ea.

– Nu, pun pariu că aşa-i. E un afurisit taciturn. Totuşi este un luptător. Repperton a apăsat pe butonul greşit atunci când s-a dat la Cunningham. Dacă în toamna asta se descurcă bine, la iarnă s-ar putea să-i găsesc o slujbă permanentă. Jimmy Sykes este un băiat bun, dar nu stă grozav cu cerebelul. Ochii lui m-au cântărit. Crezi că-i un muncitor bun, Dennis?

– E OK.

– Eu am multe fiare puse la-nroşit, a spus el. Multe fiare. Închiriez camioane de marfă ălora care trebuie să-şi mute posesiunile în Philadelphia City. Depanez maşinile avariate după curse. Întotdeauna am nevoie de un ajutor. Un ajutor bun, de încredere.

Am început să am o bănuială oribilă că eram invitat la dans. M-am ridicat foarte repede, aproape răsturnând scaunul.

– Ar cam trebui să plec, am spus. Şi... domnule Darnell... v-aş fi recunoscător dacă nu i-aţi spune lui Arnie că am fost aici. E... e un pic susceptibil în legătură cu maşina. Ca să vă spun adevărul, tatăl lui era curios să ştie cum se descurcă el.

– A înghiţit ceva rahat acasă, nu-i aşa? Ochiul drept al lui Darnell s-a închis ironic în ceva ce nu era chiar o clipire. Părinţii lui au mâncat câteva kilograme de Ciocolax şi apoi au stat cu picioarele crăcănate deasupra lui, nu-i aşa?

– Da, ei bine, ştiţi dumneavoastră.

– Te cred şi eu că ştiu.

S-a ridicat dintr-o singură mişcare continuă şi m-a bătut pe spate destul de tare încât m-am clătinat. Respiraţie şuierătoare şi tuse, dar totuşi era un bărbat puternic.

– N-o să-i spun, a zis el conducându-mă până la uşă.

Mâna lui era încă pe umărul meu, iar asta mă făcea să fiu nervos şi puţin dezgustat.

– Să-ţi mai spun ce mă mai preocupă, a zis el. Probabil că aici văd o sută de mii de maşini pe an – ei bine, nu chiar atâtea, dar înţelegi ce vreau să spun –, şi am ochiul format. Ştii, aş putea să jur că pe asta am mai văzut-o. Când nu era atât de rablă. De unde a luat-o?

– De la unul pe nume Roland LeBay, am spus, gândindu-mă la fratele lui LeBay, care spunea că LeBay îşi întreţinuse maşina la un garaj din oraş. Omul a murit.

Darnell s-a oprit îngheţat.

– LeBay? *Rollie* LeBay?

– Da, corect.

– Armată? În retragere?

– Da.

– Sfinte Hristoase, sigur! A adus-o aici cu regularitate de ceasornic timp de şase, poate opt ani, apoi n-a mai venit. Cu mult timp în urmă. Mare ticălos era omul ăla! Dacă turnai apă fiartă pe gâtul codoşului ăluia, s-ar fi pişat cuburi de gheaţă. Nu se putea înţelege cu nimeni. Mi-a strâns umărul mai tare. Prietenul tău, Cunningham, ştie că nevasta lui LeBay s-a sinucis în maşina aia?

– Ce? am spus eu prefăcându-mă mirat, fiindcă n-aveam chef să-şi dea seama că mă interesase îndeajuns de mult chestiunea asta încât să discut cu fratele lui LeBay după înmormântare. Îmi era teamă că Darnell ar putea să-i repete acest lucru lui Arnie, inclusiv de unde aflase.

Darnell mi-a spus întreaga poveste. La început fiica, apoi mama.

– Nu, am spus când a terminat. Sunt aproape sigur că Arnie nu ştie. Aveţi de gând să-i spuneţi?

Din nou aceeaşi cântărire din ochi.

– Dar tu?

– Nu, am răspuns. Nu văd niciun motiv să fac asta.

– Atunci nici eu.

A deschis uşa şi aerul uleios al garajului mirosea aproape suav după duhoarea de trabuc din birou.

– Afurisitul de LeBay, să fiu al dracului! Sper că se răsuceşte acolo în mormânt.

Pentru un moment gura lui s-a schimonosit urât, apoi s-a uitat la Christine în boxa ei, cu vopseaua scorojită, antena nouă şi jumătatea nouă de grilă.

– Căţeaua *aia* este iarăşi înapoi, a spus şi apoi m-a privit pe mine. Ei bine, se spune că banii murdari întotdeauna ies la iveală, nu-i aşa?

– Da. Bănuiesc că da.

– Pe curând, puştiule, a spus vârându-şi în gură un nou trabuc. Salută-l pe tatăl tău din partea mea.

– O să-i transmit.

– Şi spune-i lui Cunnigham să se păzească de gunoiul ăla de Repperton. Mi se pare că-i din soiul ălora care umblă după răzbunări.

– Şi eu am aceeaşi părere.

Am ieşit din garaj, oprindu-mă o dată ca să mă uit înapoi, dar privită de acolo, Christine nu era nimic altceva decât o umbră printre umbre. *Banii murdari întotdeauna ies la iveală*, spusese Darnell. Vorbele astea m-au urmărit până acasă.

15

NECAZURI FOTBALISTICE

Am învățat să cânt la saxofon
Și cânt ce simt,
Beau whisky
Toată noaptea
Și mor la volan.

STEELY DAN

Școala a început și timp de o săptămână sau două nu s-a întâmplat nimic deosebit. Arnie n-a aflat c-am fost la garaj, iar eu eram mulțumit. Nu cred că ar fi reacționat plăcut dacă ar fi știut. Darnell, după cum a promis, și-a ținut gura (probabil din propriile lui motive). Într-o după-amiază, după școală, l-am sunat pe Michael când știam că Arnie este la garaj. I-am spus că Arnie făcuse câte ceva la mașină, dar încă nu putea trece revizia tehnică. I-am spus că, după părerea mea, Arnie făcuse deocamdată mai mult cârpeli. Michael a primit aceste vești cu un amestec de ușurare și surpriză, iar asta a pus capăt subiectului... pentru un timp.

Pe Arnie îl observam din când în când, dar doar ca pe ceva văzut în colțul ochiului. Îl vedeam pe coridoare, mergeam la trei cursuri împreună și câteodată venea pe la noi după școală sau în

weekenduri. Au fost ocazii în care într-adevăr părea că nimic nu s-a schimbat. Dar stătea la Darnell mult mai mult decât la noi, iar în după-amiezile de vineri se ducea la Philly Plains – pista de încercare a mașinilor – cu nătărăul de ajutor al lui Darnell, Jimmy Sykes. Acolo se încercau mașini sport și de putere, cel mai adesea Camaro-uri și Mustang-uri fără geamuri și cu bare de protecție instalate. Le scoteau de pe pistă folosindu-se de camionul lui Darnell și se întorceau cu gunoi proaspăt pentru cimitirul de mașini.

Cam pe atunci și-a vătămat spatele. Nu a fost ceva prea grav – sau așa a pretins el –, dar mama mea și-a dat seama imediat că ceva nu-i în ordine cu el. A venit într-o duminică ca să-i privim împreună pe Phillies, care în acel an se bucurau de o glorie moderată. În timpul celei de a treia pauze, s-a ridicat ca să ne toarne câte un pahar de suc de portocale. Mama stătea pe canapea cu tata și citea o carte. A privit în sus când Arnie s-a întors și a spus:

– Arnie, șchiopătezi?

Mi s-a părut că am văzut pe fața lui Arnie pentru câteva secunde o expresie surprinsă, neașteptată, o privire furișă, aproape vinovată. S-ar putea să mă fi înșelat. Dacă *a existat*, a dispărut într-o secundă.

– Bănuiesc că am făcut o întindere la spate când am fost seara trecută la Plains, a spus el dându-mi mie sucul de portocale, Jimmy Sykes a scăpat ultima mașină avariată tocmai când o urcasem pe platforma camionului. Am văzut-o cum se rostogolea înapoi și știam că amândoi o să mai muncim încă două ore dacă pica de acolo. Deci am împins-o. Cred că nu trebuia.

Părea o explicație prea elaborată pentru un șchiopătat atât de ușor, dar și în privința asta s-ar fi putut să mă înșel.

– Ar trebui să fii mai atent cu spinarea ta, a spus severă mama. Dumnezeu...

– Mami, putem să ne uităm acum la meci? am întrebat.

– ...îți dă doar una, a terminat ea.

– Da, doamnă Guilder, a spus Arnie spășit.

Elaine a intrat în cameră.

– Mai există suc sau voi, capete pătrate, l-aţi băut pe tot?

– Haide, mai scuteşte-mă! am urlat eu.

Fusese o fază foarte disputată şi o pierdusem în întregime.

– Dennis, nu striga la sora ta, a murmurat tatăl meu, care era cufundat în revista *The Hobbyist.*

– A rămas destul, Ellie, i-a spus Arnie.

– Câteodată, Arnie, i-a răspuns Elaine, mi se pare că eşti aproape uman.

A plecat în bucătărie.

– Aproape uman, Dennis! mi-a şoptit Arnie, prefăcându-se că-i gata să plângă de emoţie. Ai auzit ce-a spus? Aproape *uuuman.*

Probabil, aceasta este doar o retrospecţie sau imaginaţie care mă face să cred că umorul lui era forţat ireal, doar o faţadă. Amintire falsă sau adevărată, subiectul spatelui său a fost uitat, cu toate că şchiopătatul a tot revenit în cursul toamnei.

Şi eu eram destul de ocupat. Mă certasem cu animatoarea, dar de obicei puteam să găsesc pe cineva cu care să ies sâmbăta seara... dacă nu eram prea obosit după antrenamentele de fotbal.

Puffer, antrenorul, nu era un ticălos ca Will Darnell, dar nu era nici trandafir; ca jumătate din antrenorii din oraşele mici ale Americii, adoptase tehnica răposatului Vince Lombardi, a cărui maximă era că victoria nu este totul, ci *singurul* lucru. Aţi fi surprinşi să aflaţi cât de mulţi oameni, care ar trebui să ştie mai bine, cred în această tâmpenie.

O vară întreagă în care lucrasem pentru fraţii Garson mă adusese într-o formă fizică foarte bună şi cred că aş fi putut să rezist tot sezonul, dacă ar fi fost unul câştigător. Dar pe când Arnie şi eu am avut acea confruntare urâtă cu Buddy Repperton în spatele atelierului, şi cred că asta s-a întâmplat în timpul celei de a treia săptămâni, era destul de clar că nu vom avea un sezon câştigător. Aceasta l-a făcut pe Puffer un om cu care era extrem de greu de trăieşti, deoarece în cei zece ani de când era la liceul nostru nu avusese *niciun* sezon plin de înfrângeri.

A fost o lecţie grea pentru el... şi nici pentru noi n-a fost prea uşor.

Primul nostru meci, în deplasare, cu Luneburg Tigers, a fost pe 9 septembrie. Luneburg este, exact după cum o spune numele, un burg. Are un liceu rural prăpădit şi se află la marginea vestică a districtului nostru, iar în timpul pe care l-am petrecut la Libertyville, strigătul obişnuit de luptă după ce linia slabă de apărare a Luneburgului ne permitea un alt touchdown[1] era: SPUNE-ŢI-NE-CUM-ESTE-SĂ-AVEŢI-BĂLIGAR-PE-TĂLPI! Urmat de un tare şi sarcastic: HURAAAAYYYYY, LUNEBURG!

Trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când Luneburgul bătuse o echipă din Libertyville, dar în anul acela şi-au adunat forţele şi ne-au bătut măr. Eu jucam pe post de fundaş stânga şi pe la mijlocul meciului eram destul de sigur că o să am vânătăi pe spate pentru tot restul vieţii. Pe atunci scorul era 17–3. S-a terminat cu 30–10. Fanii Luneburgului erau în delir; au rupt porţile de ţintă ca şi cum ar fi fost meciul de finală regională şi i-au purtat triumfal pe umeri pe jucători.

Suporterii noştri, care veniseră cu autobuze special închiriate, stăteau posomorâţi la peluzele vizitatorilor în soarele alb de septembrie, muţi de consternare. La vestiare, Puffer, şocat şi palid, ne-a sugerat să cădem în genunchi şi să ne rugăm să ni se arate calea. Am ştiut atunci că suferinţa nu se sfârşise, ci de-abia începea.

Am căzut în genunchi, suferinzi, plini de vânătăi, frânţi de oboseală, dorindu-ne nimic altceva decât să intrăm sub duş şi să spălăm de pe noi mirosul înfrângerii şi l-am ascultat pe antrenorul Puffer explicându-i lui Dumnezeu situaţia într-o peroraţie de zece minute, care s-a terminat cu promisiunea că noi ne vom face datoria dacă El şi-o va îndeplini pe a Sa.

Săptămâna următoare ne-am antrenat câte trei ore pe zi (în locul obişnuitelor nouăzeci de minute sau două ore) sub soarele arzător. Noaptea cădeam în pat şi-i visam vocea de taur: *Loveşte-l pe fraier! Loveşte-l! Loveşte-l!* Am alergat suta de metri până când am simţit

[1] Marcarea a şase puncte la fotbal american, aflându-te în posesie reglementară a mingii, pe deasupra sau în spatele liniei de ţintă a adversarilor.

că picioarele or să mi se descompună spontan (iar în acelaşi moment probabil că plămânii îmi vor lua foc). Lenny Barongg, unul dintre fundaşii noştri, a făcut o uşoară insolaţie şi a fost, cel puţin el, scutit pentru tot restul săptămânii.

Deci l-am văzut pe Arnie; venea joia şi vinerea seara să ia masa cu noi, sâmbetele ne uitam din când în când la un meci, dar în afară de asta l-am pierdut aproape complet din vedere. Eu eram prea obosit să-mi târăsc vânătăile şi durerile la ore, la antrenamente, apoi acasă, în camera mea, ca să-mi fac temele.

Întorcându-mă la necazurile mele fotbalistice, cred că cel mai rău lucru a fost modul cum ne priveau colegii pe mine, pe Lenny şi pe toţi ceilalţi. Chestia aceea cu „spiritul unei şcoli" este doar o mare minciună scornită de administratorii şcolari care-şi aminteau cât de bine s-au distrat în tinereţile lor, la reuniunile de sâmbătă după-amiază, dar au uitat cu bună ştiinţă că distracţia provenea din faptul că erau beţi, excitaţi sau amândouă. Dacă s-ar fi ţinut un miting pentru legalizarea marijuanei aţi fi văzut acest spirit al unei şcoli. Dar în ce priveşte fotbalul, baschetul şi atletismul, majoritatea elevilor nu dau nici o ceapă degerată pe ele. Majoritatea sunt prea ocupaţi să încerce să intre la colegiu sau în pantalonii cuiva şi să dea de necazuri. Treburi obişnuite.

Oricum, te obişnuieşti să fii un învingător, începi să nu mai pui la îndoială această stare de fapt. Libertyville-ul dăduse echipe de fotbal câştigătoare pentru mult timp; ultima dată când liceul înregistrase o înfrângere, cel puţin înainte de anul meu terminal, fusese cu doisprezece ani în urmă, în 1966. Deci în săptămâna ce a urmat înfrângerii de la Luneburg nu au existat suspine şi dinţi strânşi, dar au existat în schimb durere, priviri nedumerite pe coridoare şi câteva huiduieli la obişnuita adunare de vineri la sfârşitul orei a şaptea. Huiduielile l-au făcut pe Puffer să se înroşească de ciudă şi i-a invitat pe infideli să vină sâmbătă după-amiază ca să urmărească revenirea spectaculoasă.

Nu ştiu dacă infidelii au venit, dar eu am fost acolo. Noi eram pe teren propriu, iar adversarii noştri erau Urşii din Ridge Rock.

Ridge Rock este un oraş minier şi băieţii de acolo nu sunt nişte mocofani molatici. Sunt nişte ţărănoi josnici, urâţi şi vânjoşi. Cu un an înainte echipa din Libertyville abia reuşise să le smulgă titlul regional, iar unul dintre comentatorii sportivi locali spusese că aceasta nu se întâmplase pentru că Libertyville avea o echipă mai bună, ci datorită faptului că avea mai mulţi susţinători entuziaşti. Pot să vă spun că atunci când a auzit aşa ceva, Puffer a sărit ca ars.

În orice caz, acesta era anul Urşilor. Au trecut ca o locomotivă peste noi. În prima repriză, din cauza unei contuzii, Fred Dann a trebuit să părăsească terenul. În repriza a doua, Norman Aleppo şi-a rupt mâna şi a trebuit să fie transportat la Spitalul Libertyville Community. În repriza a treia, Urşii au marcat trei touchdown-uri unul după altul, dintre care două din lovituri cu piciorul. Scorul final a fost 40–6. Lăsând la o parte falsa modestie, vă spun că eu le-am marcat pe cele şase. Dar odată cu modestia n-aş lăsa la o parte şi realismul: am fost norocos.

Deci... altă săptămână infernală pe terenul de antrenament. Altă săptămână în care antrenorul a urlat: *Loveşte-l pe fraier.* Într-una din zile ne-am antrenat timp de aproape patru ore, iar când Lenny i-a sugerat lui Puffer că ar fi frumos să ne lase ceva timp ca să ne facem temele, am crezut, doar pentru o clipă, că Puffer a avut de gând să-i dea o palmă. Căpătase ticul să-şi mute cheile dintr-o mână în alta, amintindu-mi de Căpitanul Queeg din *Revolta de pe Caine.* Eu cred că felul cum te comporţi când pierzi te caracterizează mult mai bine decât modul cum ştii să câştigi. Puffer, căruia în întreaga sa carieră de antrenor nu i se mai întâmplase să piardă de două ori, a reacţionat cu o furie nedumerită, fără sens, ca un tigru în cuşcă, şicanat de nişte copii cruzi.

În după-amiaza din vinerea următoare – asta trebuie să fi fost 22 septembrie –, adunarea obişnuită din pauza a şaptea nu s-a mai ţinut. Nu cred că a fost vreun jucător căruia i-a păsat; să stai acolo şi să fii prezentat de douăsprezece animatoare drăguţe era destul de plictisitor. Totuşi a fost un semn de rău augur. În acea seară Puffer ne-a invitat în sala de sport unde ne-a pus să vizionăm timp de

două ore filmele meciurilor în care am fost umiliți de Tigri și de Urși. Probabil că asta ar fi trebuit să ne ambiționeze, dar pe mine m-a deprimat.

În noaptea premergătoare celui de-al doilea meci pe care-l susțineam acasă, am avut un vis ciudat. Nu a fost chiar un coșmar, n-a semănat cu acela care m-a făcut să mă trezesc urlând, dar a fost... supărător. Noi jucam cu Dragonii din Philadelphia City, iar vântul bătea foarte tare. Sunetele uralelor, vocea spartă, distorsionată, a crainicului Chubby McCarthy care descria meciul, chiar și zgomotele făcute de jucători când se loveau între ei, toate păreau nefirești și aveau ecou în acel vânt aspru.

Fețele celor din tribune păreau galbene și straniu umbrite, precum chipurile măștilor chinezești. Animatoarele dansau și se scălămbăiau ca niște automate stricate. Cerul avea o culoare gri nefirească și era încărcat de nori. Noi eram conduși foarte drastic. Antrenorul Puffer ne striga indicații de joc pe care nimeni nu le auzea. Dragonii alergau mai repede decât noi. Mingea era totdeauna la ei. Lenny Barongg părea că suferă foarte mult, colțurile gurii îi erau trase în jos, formând un arc tremurător, ca o mască a tragediei.

Eu am fost lovit, aruncat la pământ și călcat în picioare. Am zăcut întins la pământ, mult în spatele liniei de mijloc, zvârcolindu-mă și încercând să-mi recapăt respirația. M-am uitat în sus și acolo, în mijlocul pistei de alergări, în fața peluzei spectatorilor, era Christine. Iarăși era strălucitoare și nou-nouță, ca și cum tocmai ar fi ieșit din sala de expoziție.

Arnie stătea pe capota de sus, cu picioarele încrucișate ca un Buddha, privindu-mă fără nicio expresie. Mi-a strigat ceva, dar vântul puternic i-a acoperit cuvintele. Mi se păruse că a spus: *Stai liniștit, Dennis. Le rezolvăm noi pe toate. Deci nu-ți face griji! Totu-i în ordine.*

Să rezolvăm ce? mă întrebam stând pe terenul de joc din vis (care în visul meu, din nu știu ce motive, devenise Astro-Turf), zbătându-mă să-mi recapăt respirația, penisul meu apăsându-mă cu cruzime chiar sub testicule. *Să rezolvăm ce?*

Ce?

N-am primit răspuns. Doar farurile galbene și răutăcioase ale Christinei și Arnie care stătea liniștit cu picioarele încrucișate pe capota ei, în acel vânt aspru.

A doua zi ne-am dus acolo și ne-am bătut iarăși pentru bunul și bătrânul Liceu Libertyville. Nu s-a întâmplat atât de rău ca în visul meu – în acea sâmbătă, nu s-a accidentat nimeni și, pentru scurt timp, în repriza a treia, chiar se părea că aveam o șansă –, dar mijlocașul de la Philadelphia City a fost norocos primind o serie de pase lungi (când lucrurile încep să meargă prost, *totul* merge prost) și iarăși am pierdut.

După meci, Puffer pur și simplu a stat pe bancă. Nu s-a uitat la niciunul dintre noi. Mai aveam de jucat încă unsprezece meciuri, dar el era deja un om înfrânt.

16

INTRĂ LEIGH, IESE BUDDY

Nu mă laud, fetițo, deci nu mă disprețui,
Dar am cel mai rapid set de roți din oraș,
Când cineva este în spatele meu nici nu încearcă
să mă depășească
Fiindcă dacă EA ar avea aripi,
Știu că ar putea să zboare,
EA este micuța mea mașină sport,
Tu nici nu știi ce am eu...

THE BEACH BOYS

Sunt foarte sigur că a fost în marţea de după înfrângerea luată de la Dragonii din Philadelphia, când lucrurile au început iarăşi să se pună în mişcare.

Eu şi Arnie aveam trei cursuri în comun, iar unul dintre ele era istoria Americii, curs obligatoriu, în orar era la ora a patra; în primele nouă săptămâni de şcoală era predat de domnul Thompson, şeful Catedrei de Istorie. Subiectul primelor nouă săptămâni era: Două sute de ani de prosperitate şi falimente. Arnie o denumea ora de bum-bum-chior-chior, deoarece era tocmai înainte de pauza de prânz şi stomacul fiecăruia părea să facă ceva interesant.

Când s-a terminat ora, a venit la Arnie o fată care l-a întrebat dacă are tema pentru engleză. O avea. A scos-o cu grijă din caiet, iar în timp ce el făcea asta, fata l-a privit foarte serioasă cu ochii ei albastru-închis, fără să-i abată de la faţa lui. Părul ei era blond-închis, culoarea mierii proaspete – nu cea prelucrată, ci mierea aşa cum iese din fagure –, şi prins la spate cu o bandă albastră care se asorta cu ochii. Privind-o, am simţit un gol în stomac. În timp ce ea copia tema, Arnie a privit-o.

Bineînţeles, atunci nu a fost prima dată când am văzut-o pe Leigh Cabot; ea se transferase în urmă cu trei săptămâni la Libertyville dintr-un oraş din Massachusetts, deci fusese prin preajmă. Cineva îmi spusese că tatăl ei lucrează pentru 3M, firma care fabrica banda adezivă scotch.

Nici măcar nu era prima dată când o remarcasem, deoarece Leigh Cabot era, ca s-o spunem foarte pe şleau, o fată frumoasă. În ficţiuni, am observat că întotdeauna scriitorii pun câte o imperfecţiune ici şi colo la femeile sau fetele pe care le inventează, poate fiindcă ei cred că adevărata frumuseţe este doar un clişeu sau poate că ei consideră că o imperfecţiune sau două le fac mai reale. Deci ea este frumoasă, doar că buza de jos este prea lungă, sau nasul este puţin prea ascuţit, sau poate pieptul este plat. Totdeauna există ceva.

Dar Leigh Cabot era pur şi simplu frumoasă, fără cusur. Pielea ei era curată şi perfectă cu o uşoară tentă rozalie. Avea în jur de un metru şaptezeci şi trei, înaltă pentru o fată, dar nu prea înaltă, iar silueta ei era încântătoare: sâni tari şi ridicaţi, o talie subţire, de părea că o poţi cuprinde cu mâinile (oricum, tânjeai să încerci), şolduri frumoase, picioare drepte. Chip frumos, siluetă sexy... bănuiesc că din punct de vedere artistic era plictisitoare, fără o buză inferioară prea lungă, un nas ascuţit sau o umflătură în plus pe undeva (nici măcar un dinte strâmb, cred că avea un stomatolog foarte bun), dar cu siguranţă că nu *ţi se părea* plictisitoare când o priveai.

Câţiva dintre băieţi îi propuseseră întâlniri, dar fuseseră refuzaţi cu mult tact. Se presupunea că probabil îi rămăsese credincioasă vreunui băiat din Andover, sau Braintree, sau cum se numea oraşul

de unde venise şi că, probabil, cu timpul, situaţia se va schimba. Două dintre cursurile pe care le aveam în comun cu Arnie le aveam şi cu ea şi eu aşteptam momentul potrivit ca să-mi fac mutarea.

Acum, privindu-i aruncându-şi priviri unul altuia în timp ce Arnie a căutat tema şi apoi i-a dat s-o copieze, mă întrebam dacă mai aveam vreo şansă să-mi fac mutarea. Apoi am început să rânjesc. Arnie Cunningham, însuşi Bătrânul Faţă-de-Pizza, şi Leigh Cabot. Asta era cu totul ridicol. Asta era...

Apoi acel rânjet interior a început să se stingă. Am observat pentru a treia oară, de data asta foarte evident, că tenul lui Arnie se curăţa cu o rapiditate uimitoare. Punctele negre dispăruseră. Unele dintre ele lăsaseră acele mici găuri şi cicatrice pe obrajii lui, adevărat, dar dacă faţa unui tip este puternică, acele mici adâncituri nu contează prea mult; pare aberant, dar adaugă caracter.

Arnie şi Leigh se studiau pe furiş unul pe altul, iar eu îl studiam pe ascuns pe Arnie, întrebându-mă exact cum şi când a avut loc acest miracol. Razele soarelui intrau puternice pe geamurile clasei domnului Thompson, scoţând în evidenţă trăsăturile feţei prietenului meu. Arăta... mai bătrân. Ca şi cum ar fi învins punctele negre şi acneea nu printr-o spălare regulată şi prin aplicarea unor creme speciale, ci parcă, într-un fel, a dat ceasul înainte cu trei ani. Şi părul şi-l aranjase altfel, era mai scurt, iar perciunii pe care-i purtase încă de când a putut să-i lase să crească (adică de vreo optsprezece luni) dispăruseră.

M-am gândit la după-amiaza noroasă când ne dusesem să vedem filmul *Kung-fu* cu Chuck Norris. Atunci fusese prima dată când remarcasem îmbunătăţirea. Imediat după ce-şi cumpărase maşina. Poate că asta era explicaţia. Adolescenţi din toată lumea, bucuraţi-vă! Problema dureroasă a acneelor s-a rezolvat pentru totdeauna. Cumpăraţi-vă o maşină veche şi ea va...

Rânjetul interior, care ieşise din nou la suprafaţă, a devenit pe neaşteptate acru.

Cumpăraţi-vă o maşină veche şi ea va?... Vă va schimba capul, modul de gândire şi în acest fel vă va modifica metabolismul? Vă va elibera adevăratul eu? Mi se părea că-l aud pe Stukey James,

bătrânul nostru profesor de matematică, şoptindu-şi eternul său refren: *Dacă urmărim acest raţionament până la ultimele consecinţe, doamnelor şi domnilor, unde o să ne ducă?*

Într-adevăr, unde?

– Mulţumesc, Arnie, a spus Leigh cu vocea ei blândă, clară.

Şi-a pus tema în caietul ei.

– E-n ordine, a spus el.

Privirile lor s-au întâlnit – acum se uitau unul la altul în loc să se studieze pe furiş – şi chiar şi eu am putut să văd cum se aprinde scânteia.

– Ne vedem la ora a şasea, a spus ea şi s-a îndepărtat cu şoldurile unduind uşor sub fusta croşetată şi cu părul săltând pe pulover.

– Ce ai cu ea la ora a şasea? am întrebat.

În acea oră eu aveam un seminar, unul ţinut de formidabila domnişoară Raypach, pe care toţi puştii o numeau Domnişoara Rat-Pack (Şobolan Bondoc)... dar niciodată în faţa ei, puteţi fi siguri de asta.

– Analiză, a spus el cu o voce visătoare, siropoasă, care-i era atât de necaracteristică încât am început să chicotesc.

El m-a privit cu sprâncenele încruntate.

– Dennis, de ce râzi?

– A-na-li-ză, am maimuţărit eu.

Mi-am dat ochii peste cap, am bătut din palme şi am râs mai tare.

A făcut un gest ca şi când ar fi vrut să mă pocnească.

– Fii atent, Guilder!

– Nu-i treaba mea, faţă-de-cartof.

– Te-au pus în prima echipă şi uită-te ce s-a întâmplat cu nenorocita de echipă de fotbal.

Domnul Holdei, care preda bobocilor fineţurile gramaticii (şi ştie şi cum să înjure, spun unii, cu mult spirit), a trecut întâmplător pe acolo chiar atunci, şi s-a încruntat sever la Arnie:

– Controlează-ţi cuvintele când eşti pe coridorul şcolii, a spus el şi a trecut mai departe cu servieta într-o mână şi în cealaltă cu un hamburger cumpărat de la chioşcul de gustări calde al liceului.

Arnie s-a înroşit ca un rac; întotdeauna i se întâmplă aşa când îi vorbeşte un profesor (era o reacţie atât de automată, încât atunci când eram în şcoala primară el sfârşea prin a fi pedepsit pentru lucruri pe care nu le făcuse doar pentru că *arăta* vinovat). Probabil că asta spune ceva despre modul cum l-au educat Michael şi Regina: eu sunt OK, tu eşti OK, eu sunt o persoană, tu eşti o persoană, amândoi ne respectăm foarte mult unul pe altul şi de fiecare dată când cineva greşeşte cu ceva, tu o să ai o reacţie alergică de vinovăţie. Bănuiesc că această opinie face parte din educaţia liberală americană.

– Controlează-ţi cuvintele, Cunningham, am spus. Eşti *îngropat* în necazuri.

Atunci a început şi el să râdă. Am mers împreună pe coridorul răsunător. Tinerii se grăbeau încoace şi încolo sau stăteau sprijiniţi de dulapurile lor şi mâncau. Nu aveam voie să mâncăm pe coridoare, dar mulţi încălcau regula.

– Ţi-ai adus prânzul? am întrebat.

– Mda, în pungă de hârtie.

– Du-te să-l iei. Hai să mergem afară, pe teren.

– Încă nu te-ai săturat de terenul de fotbal? m-a întrebat Arnie. Dacă sâmbăta trecută ai fi stat mai mult timp întins pe burtă, cred că unul dintre îngrijitori te-ar fi plantat.

– Nu mă deranjează. Săptămâna asta jucăm în deplasare. Şi vreau să ies de aici.

– În regulă, ne întâlnim acolo.

A plecat, iar eu m-am dus la dulapul meu ca să-mi iau de acolo prânzul. Pentru început, aveam patru saedvişuri. De când antrenorul Puffer începuse cu sesiunile-maraton de antrenament, tot timpul îmi era foame.

Am mers pe hol spre ieşire, gândindu-mă la Leigh Cabot şi cum, dacă cei doi vor începe să iasă împreună, toţi ceilalţi vor fi foarte nervoşi. Ştiţi, societatea dintr-un liceu este foarte conservatoare. Nu-i o mare filozofie, dar este adevărul. Fetele se îmbracă după ultima modă trăsnită, câteodată băieţii îşi poartă părul lung până

la fund, toată lumea fumează puţină „iarbă" sau prizează un pic de cocaină, dar toate acestea sunt doar lustru de suprafaţă, scutul de apărare pe care ţi-l pui până când reuşeşti să descoperi cu exactitate ce se va întâmpla cu viaţa ta. Este întocmai ca o oglindă cu care reflectezi lumina soarelui în ochii profesorilor şi ai părinţilor, sperând să-i derutezi înainte ca să te poată deruta ei mai mult decât eşti deja. În suflet, majoritatea liceenilor sunt la fel de aiuriţi ca un grup de bancheri republicani la slujba de la biserică. Sunt unele fete care poate au toate albumele lansate de Black Sabbath, dar dacă Ozzy Osbourne ar veni în vizită la liceul lor şi i-ar propune uneia dintre ele o întâlnire, acea fată (şi toate prietenele ei) ar râde cu lacrimi de absurditatea acestei idei.

Arnie arăta OK fără acnee şi coşuri, de fapt arăta mai mult decât bine. Dar nicio fată care i-a fost colegă atunci când tenul lui era în starea cea mai proastă n-ar fi acceptat să fie prietena lui. De fapt, ele nu-l vedeau aşa cum era el acum, vedeau o amintire a lui. Dar cu Leigh era altceva. Deoarece ea se transferase, habar nu avea cât de oribil arătase Arnie în primii trei ani de liceu. Bineînţeles că ar fi aflat dacă ar fi luat numărul de anul trecut al *Libertonian*-ului şi ar fi privit poza cu membrii clubului de şah, dar, destul de ciudat, aceeaşi tendinţă republicană ar face-o să neglijeze acea imagine. *Ce este acum este pentru totdeauna*, întrebaţi orice bancher republican şi vă va spune că ăsta-i modul în care ar trebui să fie lumea.

Liceeni şi bancheri republicani... când eşti mic consideri de la sine înţeles că totul se schimbă constant. Când eşti adult, este evident că totul se va schimba, indiferent cât de mult te străduieşti să menţii un *statu-quo* (chiar şi bancherii republicani ştiu asta, chiar dacă nu le place, totuşi o ştiu). Doar în adolescenţă vorbeşti tot timpul despre schimbări, dar în inima ta crezi că de fapt aşa ceva nu se întâmplă niciodată.

Am ieşit cu punga mea mare cu mâncare şi am luat-o prin parcare spre clădirea atelierului. Este o clădire lungă, ca un grajd, cu pereţi de tablă galvanizată vopsiţi în albastru, nu diferă prea mult din punctul de vedere al designului de garajul lui Will Darnell,

dar este mult mai îngrijită. În interiorul ei sunt atelierul de tâmplărie, atelierul auto şi catedra de arte plastice. În principiu, locul pentru fumat e în spatele atelierului, dar în zilele frumoase, în timpul pauzei de prânz, de obicei elevii de acolo stau de o parte şi de alta a clădirii, cu cizmele de motocicliști sprijinite de zid, fumând şi vorbind cu prietenele lor. Sau pipăindu-le.

Azi nu era nimeni de-a lungul laturii din dreapta a clădirii, iar asta ar fi trebuit să mă avertizeze că se întâmplă ceva, dar eu n-am reacţionat. Eram pierdut în gândurile amuzante despre Arnie şi Leigh Cabot şi psihologia Liceanului American Modem.

Adevărata zonă pentru fumat, zona „desemnată", este într-un mic *cul-de-sac* din spatele atelierului mecanic. Iar în spatele atelierelor, la cincisprezece sau douăzeci de metri depărtare, este terenul de fotbal, dominat de o mare tabelă electronică de marcaj cu emblema TERIERILOR, BATEŢI-I!

Chiar în spatele locului de fumat se adunase un grup de persoane, douăzeci sau treizeci, care formau un cerc strâns. Acea aranjare de obicei înseamnă „şase, luptă!" sau ceea ce Arnie numeşte o „pushy-pushy", doi tipi care nu sunt destul de furioşi ca să lupte şi care se împing unul pe altul şi se bat pe umeri încercând să-şi protejeze reputaţiile de duri.

M-am uitat în direcţia aia, dar nu cu prea mult interes. N-aveam chef să privesc o luptă; eu doream să mănânc de prânz şi să aflu dacă era ceva între Arnie şi Leigh Cabot. Dacă între ei începuse să se înfiripe ceva, asta i-ar putea abate gândurile de la obsesia lui cu Christine. Un lucru era sigur: Leigh Cabot nu avea niciun pic de rugină pe caroseria ei.

Apoi am auzit o fată ţipând şi pe altcineva care a strigat: „Hei, nu! Omule, lasă deoparte chestia aia!" Asta suna destul de rău. Am schimbat direcţia, mergând să văd ce se întâmplă.

Mi-am făcut loc prin mulţime şi l-am văzut pe Arnie în cerc, stând cu braţele întinse puţin în faţă la nivelul pieptului. Era palid şi speriat, dar nu intrase în panică. Puţin la stânga lui era o pungă cu mâncare care fusese storcită. În mijlocul ei era o amprentă clară

de gheată. Stând în faţa lui, îmbrăcat în jeanşi şi un tricou Hanes care se mula pe fiecare umflătură a pieptului, era Buddy Repperton. În mâna dreaptă avea un stilet pe care-l mişca lent, înainte şi înapoi, ca un magician.

Era înalt şi lat în umeri. Părul îi era lung şi negru. Îl purta în coadă de cal legată cu un şnur de piele. Faţa îi era masivă, stupidă şi ameninţătoare. Zâmbea doar puţin. Am simţit un amestec de panică şi frică rece. Nu arăta *doar* stupid şi ameninţător. Părea nebun.

– Ţi-am spus, omule, c-o să te prind, i-a spus încet lui Arnie.

A înclinat cuţitul şi a împuns aerul în direcţia lui Arnie. Arnie s-a retras puţin. Stiletul avea un mâner de sidef, cu un buton cromat pentru scoaterea lamei. Lama părea de vreo douăzeci de centimetri – aici nu era vorba de un cuţit, era o afurisită de baionetă.

– Hei, Buddy, înseamnă-l! a strigat voios Don Vandenberg, şi am simţit cum mi se usucă gura.

M-am uitat la puştiul care era lângă mine; un boboc tâmpiţel pe care nu-l cunoşteam. Părea total hipnotizat, tot numai ochi.

– Hei, i-am spus, iar când nu s-a uitat în jur, l-am lovit cu umărul. *Hei!*

A sărit şi s-a uitat terorizat la mine.

– Du-te şi cheamă-l pe domnul Casey. Îşi ia prânzul în cabinetul de la atelierul de tâmplărie. Du-te imediat.

Repperton s-a uitat la mine, apoi la Arnie.

– Haide, Cunningham, a spus el. Ce spui, vrei să ne batem?

– Aruncă cuţitul şi o să vin, căcănarule, a spus Arnie.

Vocea lui era perfect calmă. Căcănar, unde mai auzisem acest cuvânt? De la George LeBay, nu-i aşa? Sigur. Fusese cuvântul preferat al fratelui său.

Se părea că nu era un cuvânt care-i plăcea lui Repperton. S-a înroşit şi s-a apropiat de Arnie. Arnie s-a ferit. Credeam că foarte repede se va întâmpla ceva, poate una din acele chestii care cer copci şi lasă o cicatrice.

– Du-te *acum* să-l aduci pe Casey, i-am spus bobocului tâmpiţel.

Şi acesta a plecat.

Dar bănuiam că totul se va termina înainte de a veni domnul Casey... doar dacă nu puteam cumva să încetinesc ostilităţile.

– Repperton, aruncă cuţitul, am spus.

Iarăşi m-a privit.

– Ce surpriză! E prietenu' lu' Cunningham. Vrei să mă faci să-l arunc?

– Ai cuţit şi el n-are, am spus. În cazul meu, asta se cheamă că tu eşti un găinaţ.

Roşeaţa s-a accentuat. Acum concentrarea lui se spulberase. S-a uitat la Arnie, apoi la mine. Arnie mi-a aruncat o privire plină de recunoştinţă şi s-a apropiat puţin de Repperton. Asta nu mi-a plăcut.

– Pune-l jos! i-a strigat cineva lui Repperton.

Şi apoi altcineva: „Pune-l *jos!*" Au început să scandeze: „Pune-l *jos*, pune-l *jos*, pune-l *jos!*"

Lui Repperton nu i-a prea plăcut. Nu-l deranja să fie în centrul atenţiei, dar asta nu era o atenţie de bun augur. A început să privească nervos în jur, la Arnie, la mine, apoi la ceilalţi. Pe frunte i-a căzut o şuviţă de păr şi şi-a dat-o pe spate.

Când s-a uitat iarăşi la mine, m-am prefăcut că mă reped la el. Cuţitul s-a îndreptat în direcţia mea, iar Arnie s-a mişcat – s-a mişcat mai repede decât aş fi putut să cred. A lovit cu latul palmei, imitând destul de bine şi eficient o lovitură de karate. L-a pocnit tare pe Repperton în încheietura palmei zburându-i cuţitul din mână. Acesta s-a rostogolit pe punga de mâncare. Repperton s-a aplecat să-l înşface. Arnie şi-a coordonat mişcările cu mare acurateţe, iar când mâna lui Repperton a atins asfaltul, Arnie a călcat pe ea. Puternic. Repperton a urlat.

Atunci, foarte repede, Don Vandenberg a intrat în cerc, l-a împins pe Arnie şi l-a aruncat la pământ. Aproape inconştient că o s-o fac, am intrat în ring şi l-am lovit în fund pe Vandenberg cât de tare am putut – mai degrabă am ridicat piciorul decât l-am împins înainte, l-am lovit exact aşa cum se degajează o minge de fotbal.

Vandenberg, un tip înalt şi slab, care pe atunci avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, a început să urle şi să ţopăie ţinându-se de

fund. A uitat cu totul că trebuie să-l ajute pe Buddy; a încetat să mai fie un factor în desfășurarea lucrurilor. Pentru mine este uluitor faptul că nu l-am paralizat. N-am mai lovit niciodată atât de puternic pe cineva sau ceva; și oh, prietene, cât de bine m-am simțit!

Tocmai atunci cineva mi-a înconjurat gâtul cu brațul, iar între picioare am simțit o mână. Am realizat ce avea să se întâmple cu o secundă prea târziu ca să mai reușesc să previn total situația. Testiculelor mele li se aplica o presiune foarte mare, care iradia o durere cumplită pulsatorie în burtă, în stomac și apoi în jos, în picioare, înmuindu-mi-le așa de tare, încât, atunci când brațul care mă ținea de gât n-a mai fost acolo, am căzut ca un sac pe terenul de fumat!

– Cum ți s-a părut chestia asta, puțoiule? m-a întrebat un tip butucănos, cu dinții stricați.

Purta niște ochelari mici și delicați cu ramă subțire de metal, care păreau aberanți pe fața lui ca un bloc de piatră. Acesta era Moochie Welch, un alt prieten de-al lui Buddy.

Dintr-odată cercul de privitori a început să se împrăștie și am auzit o voce bărbătească strigând:

– Împrăștiați-vă! Împrăștiați-vă! Împrăștiați-vă *chiar acum!* Faceți o plimbare! Drace, mișcați-vă!

Era domnul Casey. În sfârșit, domnul Casey.

Buddy Repperton și-a înșfăcat de pe jos stiletul. A strâns lama și a băgat cuțitul cu o mișcare rapidă în buzunarul blugilor. Mâna lui era zgâriată, sângera și se părea că se va umfla. Afurisitul de ticălos, speram să i se umfle până când o să arate ca una dintre acele mănuși pe care le poartă Donald Duck în benzile desenate.

Moochie Welch s-a îndepărtat de mine, a privit în direcția de unde se auzea glasul domnului Casey și și-a atins delicat colțul gurii:

– Mai târziu, puțoiule, a spus.

Don Vandenberg dansa acum mai lent, dar încă își masa partea afectată. Pe față îi curgeau lacrimi de durere.

Apoi Arnie a venit lângă mine, punându-și un braț în jurul meu și ajutându-mă să mă ridic. Bluza îi era foarte murdară din cauza

căzăturii pe care i-o pricinuise Vandenberg. Pe genunchi i se lipiseră mucuri de ţigară.

– Te simţi bine, Dennis? Ce ţi-a făcut?

– Mi-a masat puţin coaiele. O să-mi revin.

Cel puţin aşa speram. Dacă sunteţi bărbat şi măcar o dată v-aţi lovit tare la boaşe (şi cărui bărbat nu i s-a-ntâmplat asta?), atunci ştiţi. Dacă sunteţi femeie, nu ştiţi, n-aveţi de unde. Agonia iniţială este doar începutul; se stinge ca să fie înlocuită de o presiune surdă, pulsatorie, care se cuibăreşte în stomac. Iar această presiune spune: *Bună, ce faci? Mă simt bine aici în fundul stomacului tău să te fac să-ţi doreşti în acelaşi timp să-ţi vomiţi prânzul şi să te caci în pantaloni! Cred că o să mai stau puţin pe aici, bine? Cum ţi se pare o jumătate de oră? Superb!* Să primeşti o lovitură în boaşe nu este chiar unul dintre deliciile vieţii.

Domnul Casey şi-a făcut loc printre spectatorii care se împrăştiau şi a observat situaţia. Nu era un tip masiv, ca antrenorul Puffer; nici măcar nu părea prea aspru. Avea înălţime şi vârstă medii şi începuse să chelească. Purta ochelari cu rame groase. Îi plăcea să poarte cămăşi simple, albe, fără cravată, iar acum era îmbrăcat chiar aşa. Nu era un tip masiv, dar era respectat. Nimeni nu îndrăznea să-şi bată joc de el, deoarece el nu era speriat de puşti aşa cum sunt în străfundul sufletului majoritatea profesorilor. Copiii ştiau asta. Buddy, Don şi Moochie ştiau şi ei; am văzut asta în felul spăsit cum şi-au lăsat ochii în jos şi au foit din picioare.

– Dispăreţi! le-a spus răstit domnul Casey celor câtorva privitori care rămăseseră.

Au început să se împrăştie. Moochie Welch s-a decis să încerce să dispară împreună cu ei.

– Tu nu, Peter, a spus domnul Casey.

– O, domnule Casey, eu n-am făcut nimic, a spus Moochie.

– Nici eu, a zis Don. Cum se face că întotdeauna vă căşunează pe noi?

Domnul Casey a venit spre mine şi Arnie.

– Dennis, ai păţit ceva?

Începusem în sfârşit să-mi revin – nu s-ar fi întâmplat asta dacă una dintre coapsele mele nu ar fi blocat parţial mâna lui Welch. Am încuviinţat.

Domnul Casey s-a dus înapoi spre locul unde Buddy Repperton, Moochie Welch şi Don Vandenberg stăteau înşiruiţi unul lângă altul. Don nu glumise; vorbise şi în numele celorlalţi. Ei chiar păreau că sunt învinuiţi pe nedrept.

– Sunteţi foarte deştepţi, nu-i aşa? a spus domnul Casey până la urmă. Trei contra doi. Asta-i stilul tău, Buddy? Ăştia doi par floare la ureche pentru tine.

Buddy şi-a ridicat privirea, s-a uitat plin de ură înăbuşită la domnul Casey, apoi şi-a coborât iarăşi ochii.

– Ei au început.

– Nu-i adevărat, a zis Arnie.

– Tacă-ţi gura, Faţă-de-cur, a spus Buddy.

A început să mai spună ceva, dar înainte să scoată un cuvânt, domnul Casey l-a înşfăcat şi l-a proiectat în zidul atelierului. Acolo era un indicator mic pe care scria: DOAR AICI SE FUMEAZĂ. Domnul Casey a început să-l lovească pe Buddy Repperton de plăcuţă şi de fiecare dată indicatorul zornăia ca o accentuare dramatică. Se purta cu Repperton tot aşa cum eu sau dumneavoastră am face-o cu o imensă păpuşă de cârpe. Bănuiesc că totuşi, pe undeva, avea nişte muşchi.

– Ar fi bine să-ţi ţii fleanca, a spus el, şi l-a lovit pe Buddy de indicator. Ar trebui să-ţi închizi gura sau să-ţi cureţi gura. Deoarece eu n-am chef să ascult porcăriile alea de la tine, Buddy.

A dat drumul cămăşii lui Repperton. Aceasta îi ieşise din pantaloni lăsând să se vadă burta albă, nebronzată. Apoi s-a uitat spre Arnie şi l-a întrebat:

– Ce spuneai?

– Am trecut pe lângă locul pentru fumat în drum spre terenul de fotbal unde doream să-mi iau prânzul, a spus Arnie. Repperton fuma aici cu prietenii lui. A venit la mine şi mi-a zburat din mână punga cu mâncare, apoi a călcat-o. A strivit-o.

A părut că mai vrea să adauge ceva, s-a gândit, dar a înghiţit în sec.

– Aşa a pornit bătaia.

Dar eu nu doream să tac. În mod normal, eu nu sunt un turnător sau un pârâcios, dar pare-se că Repperton decisese că era nevoie de mai mult decât o bătaie bună ca să se răzbune că fusese dat afară de la Darnell. Ar fi putut să-i găurească intestinele lui Arnie, ar fi putut să-l ucidă.

– Domnule Casey, am spus.

S-a uitat la mine. Din spatele lui, Buddy Repperton mi-a aruncat o privire ucigătoare, un avertisment. *Ţine-ţi gura, asta rămâne între noi.* Cu un an înainte, un fel de mândrie aberantă m-ar fi determinat să fiu de acord cu el şi să-i fac jocul, dar nu acum.

– Ce este, Dennis?

– Îl urmărea pe Arnie încă din vară. Are un cuţit la el şi părea că vrea să-l împlânte.

Arnie mă privea cu ochii opaci, cu o expresie de neînţeles în ei. M-am gândit cum îl făcuse căcănar pe Repperton – cuvântul lui LeBay – şi am simţit cum mi se strânge pielea pe la spate.

– Mincinos nenorocit! a strigat teatral Repperton. Nu am niciun cuţit.

Casey l-a privit fără să spună nimic. Acum Vandenberg şi Welch păreau foarte neliniştiţi, speriaţi. Pedeapsa pe care urma s-o primească pentru această mică încăierare se agravase trecând de la mustrare, cu care erau obişnuiţi, şi de suspendare, pe care o experimentaseră, spre limita supremă a exmatriculării.

Trebuia să mai spun doar un cuvânt. M-am mai gândit. Aproape renunţasem. Dar era vorba de Arnie, iar Arnie era prietenul meu. Iar în sinea mea, acolo unde contează, nu doar *credeam* că Buddy dorise să-l înjunghie, *ştiam* asta. Am rostit cuvântul.

– Era un stilet.

Acum ochii lui Buddy nu mai fulgerau; ardeau promiţând flăcările iadului, damnare şi o lungă perioadă de tortură.

– E o minciună, domnule Casey, a spus el răguşit. Minte. Jur pe Dumnezeu.

Domnul Casey încă tăcea. S-a uitat lent spre Arnie.

– Cunningham. Te-a amenințat Repperton cu stiletul?

La început Arnie n-a vrut să răspundă. Apoi, cu un glas stins care era doar cu puțin mai tare decât un oftat a spus: „Mda."

Acum Repperton ne arunca amândurora priviri pline de ură.

Casey s-a întors spre Moochie Welch și Don Vandenberg. Imediat, am observat că metoda lui de a face față acestei situații se schimbase: începuse să se miște încet și cu atenție ca și cum ar fi testat terenul înainte de a face fiecare pas. Domnul Casey cunoștea consecințele.

– A fost vorba și de un cuțit? i-a întrebat.

Moochie și Vandenberg s-au uitat în jos și n-au vrut să răspundă. Totuși acesta era un răspuns destul de evident.

– Buddy, întoarce-ți buzunarele pe dos, a spus domnul Casey.

– Pe dracu'!

Vocea lui era stridentă.

– Nu mă poți obliga!

– Dacă te referi la faptul că n-am voie, te înșeli, a spus domnul Casey. Iar dacă prin asta vrei să spui că nu pot să-ți întorc și singur buzunarele, și atunci te înșeli. Dar...

– Mda, încearcă, încearcă, a strigat Buddy la el. O să te scot prin zidul ăla, chelios idiot ce ești.

Stomacul mi se contracta neajutorat. Nu puteam să sufăr asemenea scene, aceste confruntări urâte, iar asta era cea mai scârboasă pe care o văzusem eu.

Dar domnul Casey ținea situația sub control și nu s-a abătut niciun pic de la linia pe care și-o alesese.

– Dar n-o s-o fac, a terminat el. O să-ți întorci singur buzunarele.

– S-o crezi tu! a spus Buddy.

Stătea sprijinit de zidul atelierului astfel încât umflătura din buzunarul de la șold să nu se vadă. Poalele cămășii îi atârnau peste pantaloni. Privea în toate direcțiile, ca un animal încolțit.

Domnul Casey s-a uitat la Moochie și la Don Vandenberg:

– Voi doi duceți-vă în cancelarie și așteptați-mă acolo, a spus el. Să nu vă duceți altundeva; aveți și așa destule necazuri.

S-au îndepărtat încet, stând apropiaţi ca şi când ar fi vrut să se protejeze unul pe altul. Moochie a aruncat o privire în spate. În clădirea principală a început să sune clopoţelul. Elevii au început să intre, unii dintre ei aruncându-ne priviri curioase. Noi nu ne luasem prânzul. Nu conta. Nu-mi mai era foame.

Domnul Casey şi-a îndreptat iarăşi atenţia spre Buddy.

– Acum eşti pe teritoriul şcolii. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că-i aşa, deoarece dacă ai un cuţit, Buddy, şi dacă l-ai scos, asta înseamnă atac cu armă albă. Şi atunci te paşte puşcăria.

– Dovedeşte-o, dovedeşte-o! a strigat Buddy.

Obrajii îi ardeau, respira sacadat şi nervos.

– Dacă nu-ţi întorci buzunarele pe dos chiar acum, o să-ţi scriu o scutire de ore. Apoi am să chem poliţia şi în clipa când vei ieşi pe poartă, o să te înhaţe. Vezi că eşti la înghesuială? S-a uitat nemilos la Buddy. Aici avem propriile noastre reguli. Dar dacă-ţi scriu scutirea, Buddy, curul tău e în mâna lor. Bineînţeles că dacă nu ai cuţit, eşti OK. Dar dacă ai şi ei îl găsesc...

A urmat un moment de tăcere. Toţi patru eram încremeniţi. Eu nu credeam că Buddy o s-o facă; o să-şi ia scutirea şi o să încerce să ascundă undeva cuţitul. Apoi se pare că şi-a dat seama că poliţiştii îl vor căuta şi îl vor găsi, fiindcă a scos cuţitul din buzunar şi l-a aruncat pe asfalt. A aterizat chiar pe butonul de acţionare. Lama a ţâşnit afară şi a sclipit în soarele după-amiezii; douăzeci de centimetri de oţel cromat. Arnie s-a uitat la el şi şi-a şters gura cu podul palmei.

– Buddy, du-te în cancelarie, a spus încetişor domnul Casey. Aşteaptă-mă acolo.

– Mă fut pe cancelarie! a strigat Buddy.

Glasul îi era subţire şi isteric din cauza furiei. Părul îi căzuse iarăşi peste frunte şi şi l-a dat la loc pe spate.

– Plec dracului din crescătoria asta de porci!

– Da, în ordine, foarte bine, a spus domnul Casey fără să aibă în glas alte inflexiuni sau emoţii decât ar fi avut dacă Buddy i-ar fi oferit o cafea.

Am ştiut atunci că Buddy îşi rupsese toate legăturile cu Liceul Libertyville. Acum nu mai era vorba de consemnare sau o vacanţă de trei zile; părinţii lui vor primi prin poştă formularul albastru de exmatriculare, formularul le va explica de ce fiul lor a fost exmatriculat şi îi va informa despre drepturile şi opţiunile pe care le aveau.

Buddy ne-a privit pe Arnie şi pe mine şi a zâmbit.

– O să vă aranjez eu! O să fim chit. O să vă doriţi atunci să nu vă fi născut niciodată.

A lovit cuţitul cu piciorul făcându-l să se rotească şi să arunce scântei. S-a oprit în punga cu mâncare, iar Buddy a plecat, bocănind cu tocurile cizmelor de motociclist.

Domnul Casey ne-a privit; faţa lui era tristă şi obosită.

– Îmi pare rău, a spus.

– E-n ordine, a răspuns Arnie.

– Doriţi nişte scutiri de ore? O să vi le scriu, dacă doriţi să mergeţi acasă pentru restul zilei.

M-am uitat la Arnie, care-şi scutura cămaşa. A clătinat din cap.

– Nu, nu-i nevoie, am spus.

– În ordine. Atunci doar scutiri pentru că aţi întârziat.

Ne-am dus în cabinetul domnului Casey şi ne-a dat scutiri pentru următoarea oră, care era una pe care o aveam în comun, fizică. Pentru avansaţi. Când am intrat în laboratorul de fizică, mulţi dintre colegi ne-au aruncat priviri curioase, iar în spatele nostru s-a şuşotit destul de mult.

Lista de absenţi din după-amiaza aceea a apărut la sfârşitul celei de a şasea ore. M-am uitat pe ea şi am văzut numele Repperton, Vandenberg şi Welch, fiecare având alăturată litera E. Am crezut că eu şi Arnie vom fi chemaţi la sfârşitul orelor în cancelarie ca să-i spunem domnului Lothrop, ofiţerul cu disciplina, ce se întâmplase. Dar n-a fost aşa.

După ore l-am căutat pe Arnie, gândindu-mă că vom merge împreună acasă şi o să vorbim puţin, dar şi de data aceasta mă înşelasem. El plecase deja spre Garajul Darnell ca să lucreze la Christine.

17

CHRISTINE A IEŞIT IARĂŞI PE STRADĂ

Am un Mustang-Ford 1966, vişiniu,
Are cu 380 cai putere mai mult decât e nevoie,
Ştii că-i mult prea puternic
Ca să se târâie pe drumurile astea de ţară.

CHUCK BERRY

Până după meciul care l-am avut sâmbăta următoare n-am mai avut ocazia să discut serios cu Arnie. Iar atunci a fost şi prima dată, din ziua în care o cumpărase, când Christine a ieşit iarăşi pe străzi.

Echipa s-a deplasat la Hidden Hills, cam la 25 de kilometri depărtare, iar aceea a fost cea mai liniştită călătorie cu autobuzul şcolii pe care am făcut-o eu vreodată. Ai fi putut crede că mergeam la ghilotină şi nu la un meci de fotbal. Chiar şi amănuntul că palmaresul lor, 1–2, era doar cu puţin mai bun decât al nostru, nu prea înveselea pe nimeni. Antrenorul Puffer stătea în spatele şoferului, palid şi tăcut, ca şi cum ar fi suferit de migrenă.

De obicei o deplasare la un meci era o combinaţie între o caravană şi un circ. Un al doilea autobuz, plin cu animatoarele, cu

fanfara şi cu toţi elevii de la liceu care se înscriseseră drept „microbişti" („microbişti", bunule Dumnezeu, dacă n-am fi trecut toţi prin liceu, cine dracu' ar crede-o?), venea în urma autocarului echipei. În spatele celor două autobuze să fi fost un şir de cincisprezece-douăzeci de maşini, majoritatea lor pline cu adolescenţi, cele mai multe purtând pe spate abţibilduri cu TERIERILOR, BURDUŞIŢI-I!, claxonând, cu farurile aprinse, toate acele lucruri pe care probabil vi le amintiţi din propria voastră viaţă de liceeni.

Dar în această deplasare mai era doar autobuzul cu animatoarele şi fanfara (şi nici acesta nu era plin: într-un an câştigător, dacă nu-ţi rezervai de marţi loc în al doilea autobuz, nu mai aveai noroc) şi trei sau patru maşini în spatele lui. Suporterii dispăruseră. Iar eu stăteam în autobuzul echipei, lângă Lenny Barongg, întrebându-mă posomorât dacă în după-amiaza aceea o să mă accidentez sau nu, total inconştient că una dintre cele câteva maşini din spatele autobuzului era Christine.

Am văzut-o când am coborât din autobuz, în parcarea Liceului Hidden Hills. Fanfara lor era deja pe teren, iar duduitul tobelor se auzea clar, ciudat amplificat de cerul înnorat. Era prima sâmbătă într-adevăr bună pentru fotbal, răcoroasă, înnorată, de toamnă.

S-o văd pe Christine parcată lângă autobuzul şcolii a fost o surpriză, dar când Arnie a coborât, iar pe cealaltă parte a coborât Leigh Cabot, am fost de-a dreptul împietrit de uimire şi mai mult decât puţin gelos. Leigh purta o pereche de pantaloni de stofă maro, mulaţi, şi un pulover alb croşetat, iar părul i se răsfira superb pe umeri.

– Arnie, am spus. Hei, omule!

– Bună, Dennis, a spus el puţin timid.

Eram conştient că unii dintre ceilalţi jucători care coborau din autobuz aruncau priviri crucişe; acolo era Faţă-de-Pizza Cunningham cu tipa fantastică din Massachusetts. Cum Dumnezeu s-a întâmplat *aşa ceva?*

– Ce mai faci?

– Bine, a spus. O cunoşti pe Leigh Cabot?

– De la ore. Bună, Leigh.

– Bună, Dennis. Azi aveţi de gând să câştigaţi?

Mi-am coborât glasul şi am şoptit răguşit:

– Totu-i aranjat. Poţi să pui pariu că da.

Arnie a roşit puţin, dar Leigh şi-a dus mâna la gură şi a chicotit.

– O să încercăm, dar nu ştiu, am spus.

– O să vă purtăm noi spre victorie, a zis Arnie. Parcă deja văd ziarele de mâine: Guilder a avut aripi, a doborât recordul campionatului.

– Mai degrabă: Guilder dus la spital cu fractură craniană, i-am replicat. Câţi colegi au venit? Zece? Cincisprezece?

– Asta înseamnă că noi, cei care am venit, o să avem mai mult loc în tribune, a spus Leigh.

L-a luat pe Arnie de braţ, surprinzându-l şi făcându-i o mare plăcere, bănuiesc. Deja îmi plăcea de ea. Ar fi putut fi o căţea sau ar fi putut avea mintea adormită, mie mi se pare că o mulţime dintre fetele cu adevărat frumoase fac parte din una dintre aceste categorii, dar nu era aşa.

– Ce-ţi mai face rabla? am întrebat şi m-am dus până la maşină.

– Nu prea rău.

A venit după mine încercând să nu zâmbească prea tare.

Reparaţiile progresaseră, iar acum făcuse destul de multe la Fury, astfel încât acesta nu mai arăta atât de aberant şi de alandala. Cealaltă jumătate a vechii şi ruginitei grile fusese înlocuită, iar crăpăturile din parbriz dispăruseră complet.

– Ai schimbat parbrizul, am spus.

Arnie a încuviinţat

– Şi capota.

Capota era curată, nou-nouţă şi strălucitoare, în contrast evident cu aripile pline de rugină. Era de culoarea focului. Roşu-electric. Arnie a atins-o posesiv, iar atingerea s-a transformat într-o mângâiere.

– Mda. Am montat-o chiar eu.

Ceva în toată chestia asta nu-mi dădea pace. Cum făcuse *totul* singur?

– Ai spus că ai de gând s-o transformi într-un exponat de vitrină. Cred că încep să te cred.

M-am dus până la portiera şoferului. Tapiţeria de pe interiorul uşilor şi de pe jos era încă murdară şi ruptă, dar scaunele din faţă erau îmbrăcate cu material nou, la fel şi bancheta din spate.

– O să fie frumoasă, a spus Leigh, dar vocea ei avea o inflexiune lipsită de interes – nu era tonul voios şi exuberant pe care-l folosise atunci când vorbisem despre meci –, care m-a făcut s-o privesc.

O privire scurtă a fost de ajuns. Mi-am dat seama imediat şi cât se poate de limpede, ca şi cum i-aş fi captat undele cerebrale din aer, că nu o plăcea pe Christine. Va încerca să pretindă că-i place, doar pentru că era a lui Arnie. Dar... niciodată nu îi va plăcea *cu adevărat.*

– Deci i-ai făcut revizia tehnică, am spus.

– Ei bine... Arnie părea jenat. Nu i-am făcut-o. Nu încă.

– Ce vrei să spui?

– Claxonul nu funcţionează şi, câteodată, când apăs pe frână, luminile de frână nu se aprind. Cred că undeva este un scurtcircuit, dar, deocamdată, n-am fost în stare să-l localizez.

M-am uitat la noul parbriz, pe el era aplicat un abţibild nou de revizie tehnică. Arnie mi-a urmărit privirea şi pe faţă i-a apărut o expresie ruşinată şi totuşi sfidătoare.

– Will mi-a dat abţibildul. Ştie că-i aproape în regulă.

Şi de altfel, m-am gândit eu, *aveai această întâlnire fierbinte, nu-i aşa?*

– Nu-i periculos? a întrebat Leigh, adresând întrebarea undeva între mine şi Arnie.

Sprâncenele ei s-au încruntat puţin; cred, poate, că simţise un curent rece între mine şi Arnie.

– Nu, am spus. Nu cred. Când mergi cu Arnie, eşti în mare siguranţă, e ca şi cum ar conduce Bătrânul Precaut.

Această remarcă a spulberat uşoara încordare care se crease între noi. Dinspre terenul de fotbal s-a auzit o cacofonie de alămuri, apoi am auzit vocea dirijorului fanfarei, vagă, dar foarte clară: *Încă o dată, vă rog! Asta-i Rogers şi Hammerstein, nu rock-and-ro-oll! Încă o dată, vă rog!*

Ne-am uitat unii la alţii. Eu şi Arnie am izbucnit în râs, iar după o clipă ni s-a alăturat şi Leigh. Privind-o, m-am simţit iarăşi gelos.

Pentru prietenul meu Arnie nu doream decât ce-i mai bun, dar ea era extraordinară: şaptesprezece spre optsprezece ani, superbă, perfectă, sănătoasă, plină de viaţă. În felul ei Roseanne era frumoasă, dar pe lângă Leigh era ca Muma-Pădurii adormită.

Oare atunci am început s-o doresc? Atunci am început s-o doresc pe prietena celui mai bun prieten al meu? Da, cred că atunci. Dar, vă jur, nu i-aş fi făcut vreodată un avans dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel. Doar că nu cred că se puteau desfăşura altfel. Ori poate că doar vreau să cred aşa ceva.

– Ar fi mai bine să mergem, Arnie, că de nu, s-ar putea să nu mai găsim locuri în tribuna oaspeţilor, a spus Leigh cu un sarcasm ca de doamnă.

Arnie a zâmbit. Ea încă îl ţinea de braţ, iar el părea copleşit de această favoare. Şi de ce nu? Dacă aş fi fost în locul lui şi la prima experienţă cu o fată vie, şi încă una aşa de drăguţă ca Leigh, aş fi fost deja pe trei sferturi îndrăgostit de ea. Nu îi doream decât fericire cu ea. Bănuiesc că încerc să vă fac să credeţi asta, chiar dacă de aici înainte nu o să mai credeţi nimic. Dacă cineva avea dreptul la puţină fericire, acela era Arnie.

Restul echipei se dusese în vestiarul oaspeţilor aflat în spatele sălii de sport a liceului, iar acum antrenorul Puffer şi-a scos capul pe uşă.

– Domnule Guilder, credeţi că ne-aţi putea onora cu prezenţa dumneavoastră? a strigat el. Ştiu că cer prea mult şi sper că mă veţi ierta dacă aveţi ceva mai important de făcut, dar, dacă nu, vrei să-ţi muţi fundul în vestiar?

– Asta-i Rogers şi Hammerstein, nu rock-and-ro-ool, am murmurat spre Arnie şi Leigh şi m-am grăbit spre vestiar.

Eu m-am îndreptat spre vestiar – Puffer intrase –, iar Arnie şi Leigh s-au dus spre tribune. M-am oprit pe la jumătatea drumului şi m-am întors la Christine. Cu toate că eram în întârziere, am înconjurat-o; încă aveam acel sentiment ciudat că nu trebuia să stau în faţa ei.

Pe spate am văzut un număr de înmatriculare de Pennsylvania, prins cu un arc. L-am tras în jos; pe spate era lipită o etichetă

Dymo: ACEST NUMĂR DE ÎNMATRICULARE ESTE PROPRIETATEA GARAJULUI DARNELL, LIBERTYVILLE, PA.

Am dat drumul plăcii şi m-am ridicat încruntându-mă. Darnell îi dăduse un abţibild de revizie tehnică ştiind că maşina era încă departe de a fi aptă s-o obţină; Darnell îi dăduse număr de înmatriculare ca el să poată folosi maşina şi s-o aducă pe Leigh la meci. De asemenea, încetase de a mai fi „Darnell" pentru Arnie; astăzi îi spusese „Will". Interesant, dar nu prea liniştitor.

M-am întrebat dacă Arnie este destul de prost ca să creadă că Will Darnell-ii acestei lumi fac favoruri dezinteresate. Speram că nu, dar nu eram sigur. Deja nu mai eram sigur în privinţa multor lucruri în legătură cu Arnie. În ultimele săptămâni se schimbase destul de mult.

Spre marea noastră surprindere, am câştigat meciul; după cum s-a dovedit până la urmă, acela a fost unul dintre cele două pe care le-am câştigat în acel sezon... dar eu nu mai eram în echipă când s-a terminat sezonul.

N-aveam niciun drept să câştigăm; am intrat pe teren cu sentimentul că suntem înfrânţi şi am pierdut lovitura de început. Hillmenii, Oamenii Dealurilor (tâmpit nume pentru o echipă, dar, de fapt, ce-i atât de deştept în a te numi Terierii?), au înaintat patruzeci de metri la primele lor două mingi, trecând prin linia noastră de apărare precum cuţitul prin brânză. Apoi, la a treia minge, al treilea atac la rând, atacantul lor a scăpat mingea. Gary Tardiff a înşfăcat-o şi a alergat şaizeci de metri până la terenul de ţintă, cu un rânjet mare întipărit pe faţă.

Hillmenii şi antrenorul lor au înnebunit protestând că mingea fusese „moartă" pe linia de mijloc, dar arbitrii nu au fost de acord, şi aşa am luat noi conducerea cu 6–0. De la locul meu de pe banca de rezerve am putut să văd că puţinii fani din Libertyville erau în delir. Bănuiesc că aveau tot dreptul; era pentru prima dată în acel sezon când noi conduceam. Arnie şi Leigh agitau steguleţe. Le-am făcut cu mâna. Leigh m-a văzut, mi-a răspuns, apoi l-a atenţionat

cu cotul pe Arnie. Arnie mi-a făcut cu mâna. Păreau că încep să se distreze foarte bine acolo şi asta m-a făcut să zâmbesc.

Cât despre meci, nu ne-am mai uitat înapoi după acel touchdown norocos. Atrăsesem de partea noastră acel lucru mistic, avântul, poate pentru singura dată în acel sezon. Nu am doborât recordul de touchdown-uri al campionatului după cum prezisese Arnie, dar am înscris de trei ori, o dată dintr-o cursă de 90 de metri, cea mai lungă din viaţa mea. La jumătatea meciului scorul era 17–0, iar Puffer era un om nou. Vedea în faţa noastră o completă răsturnare a situaţiei, cea mai fantastică revenire din istoria campionatului. S-a dovedit a fi un vis prostesc, bineînţeles, dar în acea zi era foarte entuziasmat, iar mie îmi părea bine pentru el, tot aşa cum simţeam şi pentru Arnie şi Leigh, care se cunoscuseră atât de uşor şi de benefic.

A doua jumătate n-a fost la fel de bună; linia noastră de apărare îşi reluase atitudinea pe care o avusese în primele trei meciuri, dar n-am fost deloc în pericol. Am câştigat cu 27–18.

Antrenorul m-a scos de pe teren la jumătatea reprizei a patra şi l-a băgat pe Brian McNolly, care trebuia să mă înlocuiască în anul următor; de fapt, până la urmă m-a înlocuit mult mai repede. Am făcut duş, m-am îmbrăcat şi am ieşit din vestiar când mai erau două minute până la finalul meciului.

Parcarea era plină de maşini, dar pustie de oameni. Dinspre stadion se auzeau ovaţii frenetice de la fanii echipei adverse, căreia îi cereau să facă imposibilul în ultimele două minute. De la această distanţă totul părea atât de neimportant, precum probabil era.

M-am îndreptat spre Christine.

Stătea acolo cu laturile ei ciupite de rugină, având capota nouă şi cu aripile din spate care păreau lungi de un kilometru şi jumătate. Un dinozaur din anii '50 când toţi milionarii petrolului proveneau din Texas şi când dolarul yankeu făcea de rahat yenul japonez şi nu invers. Din zilele când Cari Perkins cânta despre pedale roz, Jonny Horton cânta despre cum este să dansezi toată noaptea într-o speluncă pardosită cu lemn, iar cel mai mare idol al adolescenţilor din ţară era Edd „Kookie" Byrnes.

Am atins-o pe Christine. Am încercat s-o mângâi cum făcuse Arnie; să-mi placă de ea de dragul lui Arnie, după cum încerca Leigh. Cu siguranţă că dacă cineva ar fi în stare să înveţe s-o placă, acela ar trebui să fiu eu. Leigh îl cunoştea pe Arnie doar de o lună. Eu îl ştiam de-o viaţă.

Mi-am trecut mâna peste suprafaţa ruginită şi m-am gândit la George LeBay, Veronica şi Rita LeBay, iar la un moment dat, mâna care trebuia să mângâie s-a strâns într-un pumn cu care am lovit brusc, cât de tare am putut, în caroseria Christinei, destul de tare încât să mă doară mâna şi să icnesc de durere şi să mă întreb ce dracu' credeam că fac.

Sunetul ruginii căzând în fărâme pe asfalt. Răpăitul tobelor fanfarei de pe terenul de fotbal, precum bătăile inimii unui gigant.

Sunetul inimii mele.

Am încercat uşa din faţă.

Era închisă.

Mi-am umezit buzele, realizând că-mi este frică.

Era aproape ca şi cum – asta era foarte amuzant, era hilar – era aproape ca şi cum maşina nu mă plăcea, ca şi cum ea mă suspecta că vreau să mă interpun între ea şi Arnie şi că motivul pentru care nu doream să trec prin faţa ei era...

Iarăşi am râs, apoi mi-am amintit visul şi m-am oprit din râs. Situaţia de acum semăna prea mult cu el. Desigur, Chubby McCarthy nu se auzea strigând în megafoane, nu în Hidden Hills, dar restul aducea un sentiment neliniştitor de *déjà vu*: zgomotul uralelor, sunetele scoase de corpurile în contact, vântul şuierând printre copacii care arătau ca nişte cartoane sub cerul înnorat.

Motorul va porni. Maşina va plonja, se va retrage, se va năpusti în faţă, se va retrage. Apoi cauciucurile vor ţipa şi Christine va veni direct spre mine.

M-am scuturat de acest gând. Era timpul să încetez să mă autosugestionez cu toate aceste tâmpenii aberante. Era timpul – deja trecuse de mult – să-mi controlez imaginaţia. Aceasta era doar o maşină, nu o EA, ci o *ea*, de fapt nici măcar Christine, ci un

Plymouth Fury 1958, care ieşise de pe o linie de asamblare din Detroit împreună cu alte patru mii de automobile identice.

Am reuşit... cel puţin temporar. Doar ca să-mi demonstrez că nu mi-era frică de ea, m-am lăsat în genunchi şi m-am uitat dedesubt. Ceea ce am văzut acolo era chiar mai aberant decât modul alandala cum fusese reparată la suprafaţă. Erau trei amortizoare Pleasurizer noi, dar al patrulea era negru, plin de o unsoare care părea să fi fost acolo dintotdeauna. Ţeava de eşapament era atât de nouă, încât era argintie, dar toba părea că are cel puţin patruzeci de ani, iar galeria de evacuare era într-o stare jalnică. Uitându-mă la galerie şi gândindu-mă la gazele de eşapament care s-ar putea infiltra din ee în interiorul maşinii, mi-a venit iarăşi în minte Veronica LeBay. Deoarece gazele de eşapament pot să ucidă. Ele...

– Dennis, ce faci?

Bănuiesc că eram mai neliniştit decât am crezut, fiindcă am sărit în picioare ca din puşcă, cu inima bătându-mi în gât. Era Arnie. Arăta rece şi supărat.

Din cauză că mă uitam la maşina lui? De ce l-ar supăra asta?

Bună întrebare. Dar era evident că acesta era adevărul.

– Mă uitam la maşina ta deplorabilă, am spus, încercând să par nepăsător. Unde-i Leigh?

– S-a dus la toaletă, a spus el punând capăt subiectului. Ochii lui gri nu se desprindeau de pe faţa mea: Dennis, tu eşti cel mai bun prieten al meu. Probabil că tu m-ai scutit de o vizită la spital în ziua în care Repperton m-a ameninţat cu cuţitul şi ştiu asta. Dar nu mă lucra pe din dos, Dennis. Să nu faci niciodată asta.

De pe terenul de joc s-au auzit urale furtunoase, Hillmenii tocmai marcaseră ultimele puncte ale meciului, cu mai puţin de trei secunde înainte de final.

– Arnie, habar n-am despre ce dracu' vorbeşti, am spus, dar mă simţeam vinovat.

Mă simţeam vinovat, tot aşa cum se întâmplase când îi fusesem prezentat lui Leigh, când o măsurasem, dorind-o puţin, dorind fata

pe care evident şi el o dorea. Dar... să-l lucrez pe la spate? Oare asta făcusem?

Bănuiesc că el ar fi putut să gândească aşa. Ştiusem că iraţională – fixaţie, obsesie, numiţi-o cum vreţi – că iraţionala *legătură* pe care o avea cu maşina era camera interzisă din casa prieteniei noastre, locul unde nu puteam să intru fără să invit tot felul de necazuri. Iar dacă nu mă surprinsese în timp ce încercam să sparg uşa, cel puţin mă prinsese când încercam să mă uit pe gaura cheii.

– Şi cred că ştii *exact* la ce mă refer, a spus el.

Iar eu, cu un fel de panică obosită, am observat că el nu era doar un pic supărat; era furios.

– Tu, tata şi mama, toţi mă spionaţi pentru „binele meu", aşa se pune problema, nu? Te-au trimis la Garajul Darnell ca să adulmeci, nu-i aşa?

– Hei, Arnie, stai pu...

– Băiete, credeai că n-o să aflu? Atunci nu ţi-am spus nimic, fiindcă suntem prieteni. Dar nu ştiu, Dennis. Trebuie să existe o limită, şi cred că o s-o fixez. De ce nu-mi laşi maşina în pace şi să încetezi să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

– În primul rând, am spus, nu m-au trimis tatăl şi mama ta. Tatăl tău m-a luat deoparte şi m-a rugat să arunc o privire la ce-ai făcut la maşină. I-am zis că aşa o să fac, sigur că da, pentru că eram şi eu curios. Întotdeauna m-am înţeles bine cu tatăl tău. Ce puteam să-i spun?

– Trebuia să-l refuzi.

– Nu înţelegi. Este de partea ta. Mama ta încă speră că nu va ieşi nimic din asta, aşa am înţeles eu, dar Michael speră sincer că o s-o faci funcţionabilă. Aşa mi-a spus.

– Sigur, aşa te-a abordat. Aproape că mârâia. De fapt, tot ce-l interesează pe el este să fie sigur că eu sunt încă priponit. Asta-i tot ce-i interesează. Ei nu vor să mă maturizez pentru că dacă se întâmplă asta înseamnă că ei au început să îmbătrânească.

– Eşti prea rău, omule.

– Poate aşa crezi tu. Poate că provenind dintr-o familie pe jumătate normală, asta te face să fii moale la cap, Dennis. Mi-au oferit la absolvire o maşină nouă, ştiai asta? Tot ce trebuia să fac era să renunţ la Christine, să iau numai A-uri şi să fiu de acord să merg la Colegiul Horlicks... unde ei pot să mă mai ţină sub supraveghere încă patru ani.

Nu ştiam ce să spun. Ăsta era într-adevăr şantaj.

– Deci, Dennis, stai deoparte. Asta-i tot ce-ţi spun. O să fie mai bine pentru amândoi.

– Oricum, nu i-am spus nimic. Doar că tu ai făcut câteva reparaţii.

A părut destul de uşurat.

– Mda, te cred.

– Dar n-aveam nici cea mai mică idee că este într-un stadiu atât de avansat. Dar încă n-ai terminat totul. M-am uitat dedesubt, şi galeria de evacuare e o nenorocire. Sper că mergi cu geamurile deschise.

– Nu-mi spune mie cum s-o conduc! Ştiu mai multe despre maşini decât vei şti tu vreodată!

Atunci am început să mă enervez. Nu mi-a plăcut – nu doream să mă cert cu Arnie, în special nu acum, când Leigh urma să apară dintr-un moment în altul –, dar simţeam că cineva, acolo, în cămăruţa creierului începuse să apese, unul cate unul, butoanele roşii.

– Probabil că aşa e, am spus controlându-mi tonul vocii. Dar nu sunt sigur cât de multe ştii despre oameni. Will Darnell ţi-a dat un abţibild fals, dacă poliţiştii te prind, s-ar putea să-i ridice şi lui licenţa. Ţi-a dat plăci de înmatriculare. De ce crezi că a făcut chestiile astea, Arnie?

Pentru prima dată Arnie a părut că intră în defensivă.

– Ţi-am spus. Ştie că o să fac reparaţiile.

– Nu fi aşa găgăuţă. Individul ăla nu i-ar da unui crab olog o cârjă decât dacă ar şti că-i iese şi lui ceva, iar tu ştii asta.

– Dennis, pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă.

– Omule, am spus apropiindu-mă de el. Nu-mi pasă dacă ai sau nu o maşină. Pur şi simplu nu vreau să ai necazuri din cauza ei. Serios.

M-a privit cu nesiguranţă.

– Adică, de ce urlăm unul la altul? Fiindcă m-am uitat sub maşina ta ca să văd în ce stare este toba de eşapament?

Dar asta nu fusese tot ce făcusem. Şi cred că amândoi ştiam asta.

Pe terenul de joc s-a auzit fluierul final. Începuse să burniţeze şi se făcuse frig. Ne-am întors spre stadion şi am văzut-o pe Leigh venind, cu cele două fanioane. Ne-a făcut cu mâna. I-am răspuns.

– Dennis, pot să-mi port de grijă, a spus Arnie.

– OK. Aşa sper şi eu.

Dintr-odată doream să-l întreb cât de mult se implicase cu Darnell. Iar aceasta era o întrebare pe care nu puteam s-o pun; ar fi iscat o discuţie în contradictoriu şi mai amară. S-ar fi rostit cuvinte care n-ar mai putea fi niciodată reparate.

– Pot, a repetat el.

Şi-a atins maşina, iar privirea dură din ochi s-a mai îmblânzit.

Am simţit un amestec de relaxare şi spaimă, relaxare pentru că până la urmă nu ne certasem; amândoi evitasem să ne spunem ceva ireparabil. Dar în acelaşi timp mi se părea că nu numai o cameră a prieteniei noastre era încuiată; era o întreagă aripă de casă. El respinsese ceea ce-i spusesem cu mare fermitate şi fixase foarte clar condiţiile pentru viitoarea noastră prietenie: totul va fi în ordine atât timp cât faci cum spun eu.

Care, de fapt, era atitudinea părinţilor lui, dar el nu realiza acest amănunt. Dar, oricum, trebuise să înveţe asta de undeva.

Leigh a ajuns lângă noi, cu picături de ploaie sclipindu-i în păr. Avea bujori în obraji, ochii îi sclipeau de sănătate şi de entuziasm. Emana o sexualitate naivă şi inocentă care m-a făcut aproape să-mi pierd capul. Dar nu eu eram focarul atenţiei ei, ci Arnie.

– Cum s-a terminat? a întrebat Arnie.

– 27–18, a răspuns ea, şi apoi a adăugat bucuroasă: I-am *distrus.* Unde aţi fost voi doi?

– Am discutat despre maşini, am spus eu, iar Arnie mi-a aruncat o privire amuzată, cel puţin simţul umorului nu-i dispăruse o dată cu bunul-simţ. Şi mă gândeam că felul cum o privea era dătător de speranţe. Se îndrăgostise de ea lulea. Acum flacăra era destul

de mică, dar cu siguranţă că se va intensifica dacă totul mergea bine. Eram foarte curios să aflu cum de se întâmplase să se cupleze ei doi. Tenul lui Arnie se însănătoşise şi el arăta destul de bine, dar într-un stil de intelectual cu ochelari. Nu era genul de tip pe care te aşteptai să-l vezi cu Leigh Cabot; ai fi crezut-o mai degrabă la braţul versiunii de Apolo a liceanului american.

Oamenii începuseră să iasă de pe stadion; jucătorii noştri şi ai lor, fanii noştri şi ai lor.

– Am discutat despre maşini, a repetat Leigh, ironizându-ne.

Şi-a întors faţa către Arnie şi a zâmbit. A zâmbit şi el, un zâmbet energic, plin de admiraţie, care mi-a plăcut mult. Puteam să spun doar privindu-l că de câte ori Leigh îi zâmbea, Christine era ultimul lucru la care se gândea el; EA era retrogradată în locul care i se cuvenea: un simplu obiect, un mijloc de transport.

Asta-mi convenea de minune.

18

ÎN TRIBUNA STADIONULUI

O, Stăpâne, nu-mi cumperi un Mercedes-Benz?
Toţi prietenii mei conduc Porsche-uri,
Eu trebuie să fac compromisuri...

JANIS JOPLIN

În primele două săptămâni din octombrie i-am văzut destul de des pe Arnie şi Leigh pe coridoarele liceului, la început sprijinindu-se de dulapul lui sau de al ei, vorbind înainte de sunetul clopoţelului; apoi ţinându-se de mână; apoi ieşind de la şcoală ţinându-se unul pe altul de talie. Se întâmplase. În jargonul liceului, ei „ieşeau împreună". Eu credeam că-i mai mult decât atât. Credeam că sunt îndrăgostiţi.

Pe Christine n-o mai văzusem din ziua când îi învinsesem pe cei din Hidden Hills. În aparenţă EA era înapoi la Darnell pentru alte reparaţii, poate că asta făcuse parte din înţelegerea dintre Arnie şi Darnell când acesta îi dăduse numerele de înmatriculare şi abţibildul fals de revizie tehnică. Nu am văzut Fury-ul, dar i-am văzut des pe Arnie şi Leigh... şi am auzit multe despre ei. Erau pe locul întâi în bârfa şcolii. Fetele doreau să ştie ce *a găsit* ea la el, pentru numele lui Dumnezeu!; băieţii, întotdeauna mai practici şi prozaici, doreau doar să ştie dacă mojicul de prieten al meu reuşise să-i

scoată chiloții. Mie nu-mi păsa nici de una, nici de alta, dar din când în când mă întrebam ce credeau Regina și Michael despre cazul grav de dragoste în premieră al fiului lor.

Pe la mijlocul lui octombrie, într-o luni, eu și Arnie ne-am luat împreună prânzul în tribunele terenului de fotbal, așa cum plănuiserăm să facem în ziua când Buddy Repperton scosese cuțitul – Repperton fusese într-adevăr exmatriculat pentru asta, Moochie și Don primiseră o suspendare de trei zile. De atunci erau băieți destul de buni. Și, tot între timp, echipa de fotbal mai pierduse două meciuri. Palmaresul nostru era 1–5, iar antrenorul Puffer căzuse într-o tăcere ursuză.

Punga mea cu mâncare nu era tot atât de plină ca în ziua cu Repperton și cuțitul; singura virtute pe care o vedeam în a avea 1–5 era că acum eram atât de mult în urma Urșilor din Ridge Rock (ei aveau 5–0–1) încât ar fi fost imposibil pentru noi să mai facem ceva în campionat, în afara cazului în care autobuzul cu echipa lor s-ar fi prăbușit într-o prăpastie.

Stăteam în soarele blând de octombrie – nu era departe timpul pentru micii spiriduși înfășurați în cearșafuri, pentru măști de carnaval și pentru costumele Darth Vader de la Woolworth – mestecând și vorbind foarte puțin. Arnie mi-a dat un ou fiert în schimbul unui sendviș cu carne. Părinții cunosc foarte puține despre viața secretă a copiilor lor. Încă din clasa întâi, în fiecare luni, Regina Cunningham pusese un ou fiert în punga lui Arnie, iar în fiecare zi care urma după o cină cu friptură (care de obicei era duminică), eu avusesem un sendviș cu carne în punga mea. Eu întotdeauna am urât friptura rece și Arnie ouăle fierte, cu toate că nu l-am văzut niciodată aruncând vreunul. Și m-am întrebat de multe ori ce ar fi crezut mamele noastre dacă ar fi știut cât de puține din sutele de ouă fierte și sendvișuri cu friptură care s-au aflat în pungile noastre cu mâncare au fost de fapt mâncate de cel căruia îi fuseseră destinate.

Eu ajunsesem la prăjiturile mele, iar Arnie la batoanele lui cu smochine. S-a uitat spre mine ca să se asigure că-l priveam, apoi și-a

băgat toate cele șase batoane în gură și le-a îndesat. Obrajii i s-au umflat grotesc.

– O, Iisuse, ce scârbos! am strigat eu.

– Ung-ung-goot-ung, a răspuns Arnie.

Am început să-l împung cu degetele în coaste, unde întotdeauna se gâdila foarte tare, și am strigat:

– Goange! Fii atent, Arnie, am pus goangele pe tine!

Arnie a început să râdă, împroșcând bucățele mestecate de smochine. Știu cât de respingătoare trebuie să vi se pară scena, dar era foarte amuzantă.

– Termină, Dennis! a spus Arnie, cu gura încă plină de smochine.

– Ce ai spus? Nu te înțeleg, barbarule afurisit.

Continuam să-l împung cu degetele în coaste, aplicându-i ceea ce în copilărie obișnuiam să denumim „goange" (motivul s-a pierdut undeva în negura timpului), iar el tot tremura, se zbătea și râdea.

A înghițit din greu, apoi a râgâit.

– Ești al dracului de porcos, Cunningham, am spus.

– Știu.

Părea de-a dreptul mulțumit. Probabil că era; după câte știu eu, el nu mai făcuse în fața altcuiva chestia cu cele șase batoane dintr-odată. Dacă ar fi făcut-o în fața părinților lui, cred că Regina ar fi avut un atac, iar Michael o hemoragie cerebrală.

– Care-i maximum pe care l-ai reușit? l-am întrebat.

– O dată am reușit douăsprezece. Dar am crezut că o să vomit.

Am râs fornăit.

– I-ai arătat asta și lui Leigh?

– Nu, țin chestia asta pentru absolvire. O să-i dau și ei niște „goange".

Am început să râdem și mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise Arnie câteodată – eu aveam fotbalul, întrunirile consiliului elevilor, o nouă prietenă care (speram) va consimți să-mi acorde o „treabă de mână" înainte de a se închide cinematograful-parcare. Nu aveam prea mari speranțe ca să obțin mai mult de la ea; era un pic prea mult îndrăgostită de sine. Totuși, era amuzant să încerc.

Chiar şi cu acest program încărcat, Arnie îmi lipsise. La început fusese Christine, acum erau Leigh şi Christine. Speram că aceasta era ordinea.

– Unde este ea astăzi? am întrebat.

– Bolnavă. I-a venit ciclul şi bănuiesc că într-adevăr o doare.

Mintal, am ridicat din sprâncene. Dacă ea discutase chestiunile femeieşti cu el, atunci înseamnă că deveniseră foarte apropiaţi.

– Cum de ai invitat-o la meciul de fotbal în ziua aia? am întrebat. Când am jucat cu Hidden Hills.

A râs.

– Singurul meci de fotbal la care am fost din primul an şi până acum. V-am purtat noroc, Dennis.

– Pur şi simplu ai sunat-o şi ai invitat-o?

– Eram gata-gata să nu. Aia a fost prima întâlnire a mea. M-a privit timid. Nu cred că am dormit mai mult de două ore cu o noapte înainte. După ce am sunat-o şi ea a fost de acord să meargă cu mine, eram atât de speriat că o să mă fac de ruşine, sau că o să apară Buddy Repperton şi o să vrea să ne batem, sau că se va întâmpla altceva.

– Păreai că te descurci foarte bine.

– Chiar aşa? Părea mulţumit. Ooo, asta-i bine. Dar eram speriat. Ea vorbea cu mine pe coridoare, ştii tu, mă ruga să-i dau temele şi chestii de genul ăsta. S-a înscris la clubul de şah chiar dacă nu e prea bună... dar progresează. Eu o învăţ.

Sunt sigur, câine ce eşti, m-am gândit, dar n-am îndrăznit s-o spun: încă îmi aminteam felul cum se răţoise la mine în ziua acea la Hidden Hills. De altfel, doream să aflu mai multe. Eram foarte curios; să cucerească o fată atât de fascinantă, cum era Leigh Cabot, fusese o adevărată lovitură de maestru.

– Deci, după un timp, am început să cred că o interesez, a continuat Arnie. Probabil că mi-a trebuit mai mult timp ca să-mi cadă fisa, faţă de cât le-ar fi trebuit altora, tipi ca tine, Dennis.

– Sigur. Eu sunt mişto. Ceea ce James Brown denumea *a sex machine.*

– Nu, nu ești așa ceva, dar te pricepi la fete, a spus el cu seriozitate. Le înțelegi. Eu întotdeauna am fost speriat de ele. Cu Leigh e altfel. Mi-a fost frică s-o invit. A tăcut părând că se gândește. Vreau să spun: este o fată frumoasă, într-adevăr frumoasă. Nu crezi asta, Dennis?

– Da. După părerea mea, este cea mai drăguță fată din liceu.

A zâmbit mulțumit.

– Asta-i și părerea mea... dar credeam că o văd așa doar pentru că o iubesc.

L-am privit pe prietenul meu, sperând că n-o să intre în mai multe belele decât puteau suporta umerii lui. La vremea aceea bineînțeles că habar nu aveam ce înseamnă cu adevărat belelele.

– Oricum, într-o zi, la laboratorul de chimie, i-am auzit pe băieți discutând, pe Lenny Barongg și Ned Stroughman, iar Ned îi spunea lui Lenny că o invitase la o plimbare și ea îl refuzase, dar într-un mod foarte frumos... ca și cum dacă ar mai fi invitat-o încă o dată poate n-ar mai fi refuzat. Și am avut imaginea asta: că până la primăvară ea va fi prietena lui Ned și am început să fiu foarte gelos. Este ridicol. Adică ea l-a refuzat și eu eram gelos, pricepi ce vreau să spun?

Am zâmbit și am încuviințat. Pe teren animatoarele repetau un program nou. Nu credeam că vor reuși să ajute echipa prea mult, dar era plăcut să le privești. Umbrele lor le urmăreau pe iarbă, în soarele amiezii.

– Celălalt aspect care m-a convins a fost că Ned nu părea nici enervat sau... sau rușinat... sau frustrat, sau ceva de felul ăsta. A încercat să obțină o întâlnire și a fost refuzat, asta era tot. M-am decis că și eu puteam să fac asta. Totuși, când am sunat-o, eram leoarcă de transpirație. Omule, a fost cumplit. Îmi tot imaginam că o să râdă de mine și o să spună ceva de genul: *Eu să ies cu tine, prăpăditule? Cred că visezi! Încă n-am ajuns atât de rău!*

– Mda, am spus. Nu pot să pricep de ce a făcut-o.

M-a lovit în stomac.

– Goange, Dennis! Te fac să verși!

– Nu contează. Spune-mi restul.

A ridicat din umeri.

– Nu prea mai sunt multe de spus. Când am sunat, mama ei a răspuns la telefon și a spus că o cheamă. Am auzit cum receptorul a fost pus pe masă și era cât pe ce să închid.

Arnie a ridicat două degete, ținându-le foarte apropiate.

– Atât de aproape am fost să închid. Nu mint.

– Știu sentimentul, am spus eu, și așa era, te gândești că o să ți se râdă în nas, îți imaginezi că va exista dispreț, indiferent că ești jucător de fotbal sau un prăpădit de ochelarist, dar nu cred că puteam înțelege *intensitatea* cu care simțise aceste lucruri. Ceea ce făcuse el cerea un curaj monumental. O întâlnire este o chestie minoră, dar, în societatea noastră, în spatele acestui concept simplu există o mulțime de forțe potrivnice, adică vreau să spun că există o mulțime de puști care trec prin liceu și *niciodată* nu reușesc să adune destul curaj ca să propună o întâlnire unei fete. Nici măcar *o dată* în patru ani. Iar aceștia nu se numără pe degete, sunt foarte mulți. Și sunt o mulțime de fete triste care nu sunt invitate niciodată. Este o situație foarte neplăcută, dacă stai să te gândești mai bine. O sumedenie de adolescenți sunt răniți în acest fel. De-abia pot să-mi imaginez groaza pe care trebuie s-o fi simțit Arnie așteptând-o pe Leigh să vină la telefon, sentimentul de uimire terifiantă că el nu doar are de gând să propună o întâlnire unei fete, *ci celei mai drăguțe fete din liceu.*

– A răspuns, a continuat Arnie. A spus „Alo?" și, omule, n-am putut să zic nimic. Am încercat, dar n-am reușit decât să scot aer pe gură. Deci ea a spus „Alo, cine este?", de parcă ar fi fost o glumă, știi tu, iar eu m-am gândit: Asta-i ridicol. Dacă pot să vorbesc cu ea la școală, ar trebui să pot vorbi și la nenorocitul de telefon, iar ea poate să spună nu, adică nu poate să mă *împuște* sau altceva dacă îi cer o întâlnire. Deci am spus: „Bună, este Arnie Cunningham", iar ea a spus „Bună" și bla-bla-bla-bla, rahat-rahat-rahat, apoi mi-am dat seama că nici măcar nu știu unde vreau s-o invit și nu prea mai aveam ce să ne spunem și în curând ea va închide. Deci am spus primul lucru la care m-am gândit: dacă ar vrea să mergem împreună

sâmbătă la meciul de fotbal. Ea a zis că i-ar plăcea foarte mult, imediat, chiar aşa, ca şi când ar fi aşteptat s-o invit, ştii?

– Probabil aşa era.

– Mda, probabil, a analizat Arnie, mirat de această posibilitate.

Clopoţelul a sunat, anunţând că mai sunt cinci minute până la ora a cincea. Ne-am ridicat. Animatoarele au ieşit de pe teren, cu fustiţele săltând ademenitor.

Am coborât din tribune, am aruncat pungile goale într-un coş de gunoi vopsit în culorile liceului – portocaliu şi negru, ca de Halloween – şi ne-am îndreptat spre şcoală.

Arnie încă zâmbea, amintindu-şi probabil cum se rezolvase situaţia cu Leigh.

– S-o invit la meci a fost soluţia disperată pe care am găsit-o.

– Mulţumesc foarte mult, am spus. Asta-i răsplata că mă zbat pe teren în fiecare după-amiază de sâmbătă?

– Ştii la ce mă refer. Apoi, după ce ea a acceptat, am avut un gând îngrozitor şi te-am sunat... îţi aminteşti?

Brusc, mi-am amintit. Mă sunase să mă întrebe dacă meciul era acasă sau în deplasare şi păruse absurd de descurajat când i-am spus că-i la Hidden Hills.

– Deci, asta era situaţia, aveam întâlnire cu cea mai drăguţă fată din liceu, sunt nebun după ea, şi se dovedea a fi un meci în deplasare, iar maşina mea este în garajul lui Will.

– Ai fi putut lua autobuzul.

– Acum ştiu, dar atunci habar nu aveam. Autobuzul era, de regulă, ocupat cu o săptămână înainte de meci. Nu ştiam că atât de mulţi fani or să se dezumfle dacă echipa începea să piardă.

– Nu-mi mai aduce aminte.

– Deci m-am dus la Will. Ştiam că Christine se poate descurca, dar sub nicio formă nu era aptă de revizia tehnică. Adică, eram disperat.

Cât de disperat? m-am întrebat brusc şi cu răceală.

– Iar el mi-a venit în ajutor. A zis că înţelege cât de important era pentru mine şi dacă... Arnie s-a oprit părând să se gândească. Şi asta a fost istoria marii întâlniri, a terminat el brusc.

Şi dacă...

Dar nu era treaba mea.

Fii ochii lui, îmi spusese tata.

Dar am îndepărtat şi acest gând.

Acum treceam pe lângă zona pentru fumat, goală, cu excepţia a trei băieţi şi a două fete, care terminau în grabă o ţigară cu „iarbă". O ţineau cu o agrafă, iar mirosul evocator al marijuanei, atât de asemănător cu cel al frunzelor de toamnă arse, mi s-a insinuat în nări.

– L-ai mai văzut prin preajmă pe Buddy Repperton? am întrebat.

– Nu, a spus el. Şi nici nu-mi doresc. Tu?

Îl văzusem o dată, în faţă la Vandenburg's Happy Gas, o benzinărie din Monroeville pe Route 22. Era proprietatea tatălui lui Don Vandenburg, şi era pe marginea falimentului încă de când arabii instituiseră în '73 embargoul de petrol. Buddy nu mă observase.

– Nu atât de aproape ca să vorbesc cu el.

– Adică vrei să spui că el poate vorbi? a spus Arnie cu un dispreţ care nu-i era caracteristic. Ce căcănar!

Am tresărit. Iarăşi cuvântul acela. M-am gândit, mi-am spus „ce dracu'!" şi l-am întrebat de unde preluase acest termen specific.

S-a uitat gânditor la mine. Clopoţelul a sunat pe neaşteptate. Eram în întârziere, dar nu-mi păsa chiar deloc.

– Îţi aminteşti ziua când am cumpărat maşina? Nu cea în care am plătit avansul, ci ziua în care am luat-o cu adevărat?

– Desigur.

– Eu am intrat în casă cu LeBay şi tu ai rămas afară. Avea o bucătărie mică şi o masă cu o muşama roşie în carouri. M-am aşezat pe scaun şi el mi-a oferit o bere. Mi s-a părut că-i bine să accept. Îmi doream foarte mult maşina şi nu doream să, ştii tu, să-l jignesc în vreun fel. Deci am băut fiecare câte o bere şi el şi-a dat drumul cu litania aia lungă... Cum i-ai spune tu? Trăncăneală, cred. A trăncănit despre cum toţi căcănarii sunt împotriva lui. Era cuvântul său, Dennis. Căcănarii. Mi-a spus că căcănarii îl obligau să-şi vândă maşina.

– Ce voia să spună?

– Bănuiesc că voia să spună că-i prea bătrân ca să mai conducă, dar nu dorea să recunoască deschis. Era numai vina lor. A căcănarilor. Căcănarii îl obligau să dea un test de conducere o dată la doi ani şi un control al ochilor în fiecare an. Examenul ochilor îl deranja pe el. Şi mi-a spus că lor nu le plăcea ca el să fie pe străzi, nimănui nu-i plăcea. Deci, cineva a aruncat cu o piatră în maşină.

– Asta am înţeles. Dar nu pricep de ce...

Arnie s-a oprit în uşă, fără să-i pese că întârzia la oră. Îşi băgase mâinile în buzunarele din spate ale jeanşilor şi se-ncruntase.

– Nu pricep de ce a lăsat-o pe Christine să se degradeze în halul ăla, Dennis. Cum era când am cumpărat-o. Mai cu seamă a vorbit despre ea de parcă ar fi iubit-o – ştiu că tu crezi că a fost doar un truc de negustor, dar te înşeli –, iar la sfârşit, când număra banii, aproape a mârâit: „Maşina aia căcăcioasă, să fiu al naibii dacă ştiu de ce o vrei, băiete. Este asul de pică." Iar eu am spus că pot s-o repar foarte bine. Iar el a spus: „Şi chiar mai mult de atât. Dacă or să te lase căcănarii."

Am intrat în şcoală. Domnul Leheureux, profesorul de franceză, se grăbea undeva, ţeasta lui cheală lucind în lumina neoanelor.

– Aţi întârziat, băieţi, a spus el cu voce rârâită, care mi-a amintit de iepurele alb din *Alice în Ţara Minunilor.*

Am grăbit pasul până când am ieşit din raza lui vizuală, apoi am încetinit.

– Când Buddy Repperton s-a dat la mine, am fost foarte speriat.

Şi-a coborât glasul, zâmbind, dar totuşi foarte serios.

– Aproape am făcut în pantaloni, dacă vrei să ştii adevărul.Oricum, bănuiesc că am folosit cuvântul lui LeBay fără să mă gândesc. În cazul lui Repperton se potriveşte, nu crezi?

– Da.

– Tre' să plec, a spus Arnie. Analiză, apoi Mecanică Auto III. Oricum în ultimele două luni de când lucrez la Christine cred că am şi învăţat cursul ăsta.

A plecat în grabă, iar eu am rămas pe hol timp de un minut, privindu-l. Ora a şasea, lunea, aveam seminar cu doamna Rat-Pack şi

m-am gândit că mă pot furişa neobservat în spate... o mai făcusem şi altă dată. De altfel, descoperisem destul de repede că seniorilor li se permite orice.

Am stat pe loc, încercând să mă debarasez de un sentiment de teamă, care de atunci încolo n-a mai fost aşa de amorf şi nedefinit. Ceva nu era în regulă, ceva nu era firesc, era deplasat. Simţeam un fior pe care nu l-a putut înlătura nici soarele de octombrie care intra pe geamuri... Lucrurile erau aşa cum fuseseră întotdeauna, dar se pregăteau să se schimbe, o simţeam.

Am rămas pe loc, încercând să mă redresez, încercând să mă conving că acel frison era rezultatul temerilor în legătură cu viitorul meu şi că eram neliniştit de schimbările normale pe care le aveam în faţă. Poate că şi acestea contribuiseră. Dar nu erau totul. *Maşina aia căcăcioasă, să fiu al naibii dacă ştiu de ce o vrei, băiete. Este asul de pică.* L-am văzut pe domnul Leheureux întorcându-se de la cancelarie şi m-am urnit.

Eu cred că fiecare om are în creier o supapă de reglare, iar în momentele de stres sau de necazuri o poţi deschide şi să bagi totul în şanţul de drenaj din fundul minţii: te descotoroseşti de problemă. O îngropi. Doar că acel şanţ de drenaj duce în subconştient şi câteodată, în vise, cadavrele de acolo se trezesc şi umblă. În noaptea aceea am visat-o iarăşi pe Christine, de data aceasta cu Arnie la volan şi cadavrul în descompunere al lui Roland D. LeBay bălăbănindu-se obscen pe „locul mortului", în timp ce maşina zbiera la mine din garaj, ţintuindu-mă cu cercurile sălbatice ale farurilor.

M-am trezit cu perna presată peste gură ca să-mi înăbuş urletele.

19

ACCIDENTUL

Atinge-o, atinge-o,
Amice, am de gând să te desființez.
THE BEACH BOYS

Aceea a fost ultima dată când am vorbit cu Arnie – adică mă refer la o discuție serioasă –, până la Ziua Recunoștinței, deoarece sâmbăta următoare a fost ziua când m-am accidentat. Aceea a fost ziua când am jucat iarăși cu Urșii din Ridge Rock, iar de data aceea am pierdut la o diferență spectaculoasă: 46–3. Oricum, la sfârșitul meciului eu nu mai eram prin preajmă. Cam după ce trecuseră șapte minute din repriza a treia, am ajuns într-o zonă liberă, am primit o pasă și mă pregăteam să alerg când am fost lovit simultan de trei Urși din linia de apărare. A urmat o clipă de durere teribilă, o flacără intensă, ca și cum m-aș fi aflat în zona zero a unei explozii nucleare. Apoi a urmat mult întuneric.

Totul a rămas întunecat pentru mult timp, deși mie nu mi s-a părut mult. Cam cincizeci de ore am fost inconștient, iar când m-am trezit, târziu, în după-amiaza zilei de luni, 23 octombrie, eram în Spitalul Libertyville Community. Tata și mama erau acolo. Tot așa și Ellie, care era palidă și obosită. Avea cearcăne negre la ochi, iar eu

am fost foarte mişcat; găsise în inima ei resurse ca să plângă pentru mine în ciuda tuturor Twinkies-urilor şi a Yodels-urilor pe care i le furam din cutia de pâine după ce ea se culca, în ciuda faptului că atunci când avea doisprezece ani îi dădusem o punguţă cu Vigoro după ce observasem că stătea toată ziua privindu-se în oglindă, îmbrăcată cu cel mai strâmt tricou, ca să vadă dacă i-au mai crescut sânişorii (ea izbucnise în plâns, iar mama a fost timp de două săptămâni foarte supărată pe mine); în ciuda tuturor tachinărilor şi a micilor jocuri prosteşti în care eu eram cel deştept.

Când mi-am revenit, Arnie nu era acolo, dar a apărut şi el destul de curând; el şi Leigh fuseseră în sala de aşteptare. În acea seară au venit şi unchiul şi mătuşa din Albany, iar restul săptămânii a fost un pelerinaj de rude şi prieteni, m-a vizitat toată echipa de fotbal, inclusiv Puffer care părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani. Probabil descoperise că există şi lucruri mai grave decât un sezon de înfrângeri. Antrenorul a fost cel care mi-a dat vestea că n-am să mai joc niciodată fotbal şi, după expresia chinuită şi tensionată de pe chipul lui, nu ştiu la ce se aştepta, să izbucnesc în plâns sau să fac o criză de isterie. Dar aproape că n-am avut nicio reacţie exterioară sau lăuntrică. Eram mulţumit că trăiesc şi că voi fi în stare, cu timpul, să merg.

Dacă aş fi fost lovit doar o singură dată, probabil aş fi fost în stare să mă recuperez şi să joc în continuare. Dar corpul omenesc nu a fost conceput să poată prelua concomitent şocuri din trei direcţii diferite. Aveam picioarele rupte; stângul în două locuri. Când am căzut îmi prinsesem braţul la spate şi mi-am rupt antebraţul. Dar toate acestea erau doar floare la ureche. De asemenea, îmi fracturasem craniul şi suferisem ceea ce doctorul care se ocupa de cazul meu a numit „un accident în partea inferioară a coloanei", ceea ce se pare că însemna că trecusem la un milimetru de a fi paralizat pe viaţă de la talie în jos.

Am avut o mulţime de vizitatori, de flori, de felicitări. Totul a fost destul de plăcut într-un fel, ca şi cum aş fi fost viu şi aş fi luat parte la parastasul meu.

Dar am mai avut parte şi de multă durere şi de multe nopţi în care n-am putut să dorm; un braţ îmi era suspendat deasupra corpului, cu greutăţi şi un scripete, la fel şi un picior (amândouă îmi provocau tot timpul mâncărimi sub ghips), şi aveam un ghips temporar – ceea ce se cheamă „un corset... terapeutic" – în jurul taliei. De asemenea, bineînţeles, aveam perspectiva unei spitalizări îndelungate şi a nesfârşitelor excursii în scaunul cu rotile în acea cameră a ororilor care se cheamă, atât de inocent, Sala de Terapie.

Oh, şi încă ceva, aveam la dispoziţie mult timp liber.

Am citit ziarele, am pus întrebări celor care mă vizitau şi în mai multe ocazii, în timp ce lucrurile progresau şi bănuielile mele mi-au scăpat de sub control, m-am întrebat dacă nu cumva începusem să înnebunesc.

Am stat în spital până la Crăciun, iar când am plecat acasă bănuielile mele ajunseseră aproape să se concretizeze. Deja mi se părea din ce în ce mai greu să neg acea concluzie monstruoasă şi ştiam al naibii de bine că nu-mi pierdusem minţile. Din unele puncte de vedere ar fi fost mai bine, mai reconfortant, dacă aş fi putut să cred aşa ceva. Pe atunci eram extrem de speriat şi mai mult decât pe jumătate îndrăgostit de prietena celui mai bun prieten al meu.

Timp să mă gândesc... prea mult timp.

Timp ca să mă autocritic pentru ceea ce gândeam despre Leigh. Timp ca să privesc tavanul camerei mele şi să-mi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată pe Arnie Cunningham... sau pe Leigh Cabot... sau pe Christine.

II

ARNIE

CÂNTECELE DE DRAGOSTE

ALE ADOLESCENȚEI

20

A DOUA CEARTĂ ÎN FAMILIE

Negustorul a venit la mine şi mi-a spus:
„Vinde-ţi Ford-ul,
Şi am să te pun într-o maşină care va
Mânca drumul!
Spune-mi doar ce-ţi doreşti şi
Semnează aici
O să ţi-o aduc
Cam peste o oră."
O să-mi iau o maşină
Şi-o s-o pornesc la drum.
Iar atunci n-o să trebuiască să-mi mai pese
De rabla aia de Ford.

CHUCK BERRY

Plymouth-ul 1958 al lui Arnie Cunningham a primit revizia tehnică în după-amiaza zilei de 1 noiembrie 1978. Astfel el a pus capăt procesului care, de fapt, începuse în seara când, împreună cu Dennis Guilder, schimbase cauciucul aflat pe jantă, prin plătirea unei taxe de accize de opt dolari şi jumătate, a unei taxe municipale rutiere de doi dolari (care de asemenea îi dădea dreptul să parcheze oriunde în

centru) şi o taxă de înmatriculare de cincisprezece dolari. I-au fost date numere de înmatriculare de Pennsylvania, HY-6241-J, de către Biroul Vehiculelor Motorizate (BVM) din Monroeville.

S-a întors înapoi de la BVM cu o maşină pe care i-o închiriase Will Darnell şi a ieşit apoi din Garajul Darnell la volanul Christinei. A dus-o acasă.

O oră sau două mai târziu, tatăl şi mama lui au venit împreună de la Horlicks University. Cearta a început aproape imediat.

– Aţi văzut-o? a întrebat Arnie vorbindu-le amândurora, dar probabil adresându-se mai mult tatălui său. Am înregistrat-o chiar azi după-amiază.

Era mândru; avea motive să fie. Christine tocmai fusese spălată, lustruită şi strălucea în soarele după-amiezei. Încă mai avea destulă rugină pe ea, dar arăta de o mie de ori mai bine decât în ziua în care o cumpărase Arnie. Aripile, ca şi capota şi partea din spate erau noi-nouţe. Interiorul era curat ca lacrima. Geamurile şi alămurile sclipeau.

– Da, eu, a început Michael.

– Bineînţeles că am văzut-o, s-a răstit Regina.

Ea îşi pregătea o băutură, amestecând furioasă în direcţie antiorară cu un pai într-un pahar Waterford.

– Aproape că ne-am ciocnit de ea. Nu vreau să fie parcată aici. Aleea noastră arată ca un cimitir de fiare vechi.

– Mamă! a exclamat Arnie împietrit şi rănit.

S-a uitat spre Michael, dar Michael plecase să-şi facă şi el o băutură, probabil că-i simţea nevoia.

– Ei bine, aşa arată, a spus Regina Cunningham.

Faţa ei era un pic mai palidă ca de obicei; fardul de pe obraji ieşea în evidenţă aproape ca machiajul unui clovn. A băut dintr-o singură înghiţitură jumătate din cantitatea de gin şi tonic, făcând o grimasă, aşa cum se strâmbă oamenii la gustul unui medicament rău.

– Du-o înapoi unde ai ţinut-o până acum. Eu nu vreau să fie aici şi nu o să stea aici, Arnie. Asta-i decizia mea.

– S-o duc înapoi? a întrebat Arnie, şi furios şi rănit acum. E minunat, nu-i aşa? Acolo mă costă douăzeci de dolari pe săptămână!

– Te costă mai mult decât atât! a spus Regina.

Şi-a golit paharul, apoi l-a pus jos. S-a întors şi s-a uitat la Arnie.

– Am aruncat o privire zilele trecute în contul tău de la bancă...

– *Ce* ai făcut!!??

Arnie a holbat ochii.

Ea s-a înroşit puţin, dar nu şi-a coborât privirea. Michael s-a întors şi a rămas în cadrul uşii, uitându-se nefericit de la nevastă la fiul lui.

– Doream să ştiu cât de mult ai cheltuit pe nenorocita aia de maşină. Ţi se pare aberant? Anul viitor trebuie să mergi la colegiu. Din câte ştiu eu, în Pennsylvania educaţia la colegiu nu este pe gratis.

– Deci te-ai dus în camera mea şi ai scotocit până mi-ai găsit carnetul de cont de la bancă? a spus Arnie. Ochii lui cenuşii erau oţeliţi de supărare. Poate că scotoceai şi după „iarbă". Sau cărţi cu fetiţe. Sau poate semne grăitoare pe aşternuturi.

Regina a rămas cu gura căscată. Probabil că se aşteptase la durere şi mânie din partea lui, dar nu la această furie fără margini.

– Arnie! s-a răstit Michael.

– Ei bine, de ce nu? a strigat Arnie. Credeam că astea-s treburile *mele!*

– Sunt foarte dezamăgită, Arnold, că gândeşti în acest mod. Dezamăgită şi rănită. Te comporţi ca...

– Nu-mi spune mie cum mă comport! Cum crezi că mă simt? Am muncit ca un catâr ca să fac maşina aptă de revizia tehnică, două luni şi jumătate am lucrat la ea, şi când o aduc acasă, primul lucru pe care mi-l spui este s-o iau de pe alee. Cum ar trebui să mă simt? Fericit?

– Asta nu-i un motiv ca să foloseşti acest ton cu mama ta, a spus Michael.

În ciuda cuvintelor, folosise un ton conciliant.

– Sau să foloseşti acest limbaj. Regina a întins paharul spre soţul său.

– Fă-mi încă o porţie. În cămara este o sticlă neîncepută de gin.

– Tată, stai aici. Te rog. Hai să lămurim chestia asta.

Michael Cunningham s-a uitat la soţia sa; la fiul său; iarăşi la soţia sa. A văzut scântei în ambele locuri. S-a retras în bucătărie ţinând strâns în mână paharul.

Regina s-a întors ameninţătoare spre fiul ei. Ruptura finală dintre ei era coaptă încă din vară; probabil că ea îşi dăduse seama că asta era ultima şansă a ei ca s-o îndepărteze.

– În iulie aveai aproape patru mii de dolari la bancă. Aproape trei sferturi din banii pe care i-ai câştigat din clasa a noua până atunci, plus dobânzile...

– Oh, tu chiar că te-ai informat pas cu pas, nu? a spus Arnie.

S-a aşezat brusc jos, privind-o pe mama sa. Tonul lui exprima o surpriză dezgustată.

– Mamă, de ce nu iei nenorociţii de bani ca să-i depui pe numele tău?

– Deoarece până nu de mult păreai că înţelegi ce destinaţie au aceşti bani. În ultimele două luni totul a fost numai maşină-maşină-maşină şi, mai nou, numai prietena-prietena-prietena. De parcă ai fi înnebunit în ambele privinţe.

– O, mulţumesc! Nu-mi strică niciodată o opinie sinceră şi fără prejudecăţi despre felul cum îmi aştern eu viaţa.

– În iulie aveai aproape patru mii de dolari. Pentru *educaţia* ta, Arnie. Pentru *educaţia* ta. Acum ai doar cu puţin peste două mii opt sute. Poţi să protestezi cât doreşti că te-am spionat – şi admit că asta doare puţin –, dar este un adevăr. Ai risipit o mie două sute de dolari în două luni. Poate că de asta nu vreau să văd în ochi maşina aceea. Ar trebui să înţelegi lucrul ăsta. Pentru mine arată ca...

– Ascultă...

– ...ca o chitanţă grasă care îşi ia zborul.

– Pot să-ţi spun câte ceva?

– Nu, Arnie, nu cred, a spus ea tăios. Nu cred.

Michael se întorsese cu paharul ei pe jumătate plin cu gin. De la bar a adăugat sifon. Regina a băut, strâmbându-se iarăşi. Arnie şedea pe scaunul de lângă televizor, privind-o gânditor.

– Predai la colegiu? a întrebat el. Predai la colegiu şi asta-i atitudinea ta? „Eu am vorbit. Voi ceilalţi puteţi să tăceţi din gură." Superb! Îi compătimesc pe studenţii tăi.

– Fii atent, Arnie, a spus ea, ameninţându-l cu degetul! Fii atent!

– Pot sau nu să-ţi spun câte ceva?

– Dă-i drumul. Dar, oricum, nu schimbă cu nimic situaţia.

Michael şi-a dres glasul:

– Reg, cred că Arnie are dreptate, asta nu-i tocmai o atitudine constructivă.

S-a răsucit spre el ca o pisică.

– Nici tu să nu spui niciun cuvânt!

Michael s-a retras ca trăsnit.

– Primul lucru este ăsta, a spus Arnie. Dacă ai cercetat cu mare atenţie carnetul meu de conturi şi sunt sigur că aşa ai făcut, cu siguranţă ai observat că economiile mele ajunseseră la sfârşitul lui septembrie la două mii două sute de dolari. A trebuit să cumpăr un nou sistem de direcţie pentru Christine.

– După cum vorbeşti, pari a fi mândru de asta, a spus ea supărată.

– Sunt... A privit-o drept în ochi. Am montat singur sistemul de direcţie, fără ajutorul nimănui. Şi am făcut treabă bună. N-ai putea, aici vocea lui a tremurat puţin, apoi a devenit iarăşi fermă, n-ai putea să-l deosebeşti de cel original. Dar ce vreau eu să spun este că de atunci am pus la loc şase sute de dolari. Deoarece lui Will Darnell i-a plăcut cum muncesc eu şi m-a angajat. Dacă la fiecare două luni pot să adaug şase sute de dolari la economiile mele, şi s-ar putea să mă descurc şi mai bine dacă el o să înceapă să mă trimită la Albany, de unde cumpără maşinile folosite, asta înseamnă patru mii şase sute de dolari în contul meu atunci când se va termina şcoala. Iar dacă vara viitoare voi lucra opt ore la garaj, când va începe colegiul voi avea şapte mii de dolari. Iar asta numai datorită maşinii pe care tu o urăşti atât de mult.

– Asta n-o să fie o bucurie prea mare dacă n-o să poţi să intri la un colegiu bun, a contraatacat ea, schimbându-şi imediat argumentele, aşa cum mai făcuse şi la atâtea întâlniri de catedră, când cineva

îndrăznea să-i pună la îndoială una dintre opiniile ei... ceea ce nu se întâmpla prea des. N-a recunoscut acel adevăr; pur şi simplu a trecut la alt subiect.Notele tale au început să scadă.

– Nu îndeajuns ca să conteze, a spus Arnie.

– Ce vrei să spui prin „nu îndeajuns ca să conteze"? Ai primit un Insuficient la Analiză! Doar săptămâna trecută am primit o carte roşie!

Cărţile roşii, câteodată cunoscute în lumea liceenilor drept cărţi-de-picare, erau distribuite, la jumătatea fiecărei perioade de notare, fiecărui elev care obţinuse un procentaj mai mic de 75 la sută în primele cinci săptămâni ale trimestrului.

– Se baza doar pe o singură examinare, a spus Arnie calm. Domnul Fenderson este bine-cunoscut pentru faptul că dă foarte puţine extemporale în prima jumătate a trimestrului, astfel încât tu să duci acasă o carte roşie cu un F pe ea fiindcă n-ai înţeles un singur concept de bază, şi să sfârşeşti apoi cu un A la finalul trimestrului. Toate astea ţi le-aş fi spus dacă m-ai fi întrebat. Nu ai vrut. Şi unde mai pui că asta-i doar a treia carte roşie pe care am luat-o de la începutul liceului. Media calificativelor mele este încă de 93 la sută şi ştii cât de bună este în comp...

– O să scadă! a spus ea iritată şi a păşit spre el. Din cauza obsesiei pe care o ai pentru maşina asta nenorocită! Ai o prietenă; cred că asta-i bine, minunat, superb! Dar chestia cu maşina este o demenţă! Chiar şi Dennis...

Arnie s-a ridicat, şi încă foarte repede, ajungând atât de aproape, încât ea a făcut un pas înapoi, înlocuind pe moment furia cu uimirea provocată de mânia lui.

– Nu-l amesteca pe Dennis, a spus el cu o voce potolită, dar foarte ameninţătoare. Asta ne priveşte doar pe noi.

– Bine, a spus ea schimbând iarăşi subiectul. Purul adevăr este că rezultatele tale la învăţătură au început să scadă. Eu ştiu asta, tatăl tău ştie asta, iar cartea roşie de la matematică este o dovadă evidentă.

Arnie a zâmbit încrezător, iar Regina a devenit prudentă.

– Bine, a zis el. Să-ţi spun ceva. Lasă-mă să-mi ţin maşina aici până la sfârşitul trimestrului. Dacă obţin vreun calificativ mai mic decât C, o să i-o vând lui Darnell. O s-o cumpere; ştie că în starea în care este acum poate să obţină o mie de dolari pe ea. Iar valoarea ei va mai creşte.

Arnie s-a mai gândit.

– Să-ţi fac o propunere şi mai bună. Dacă nu sunt pe lista de onoare la sfârşitul trimestrului, o să mă descotorosesc de ea. Asta înseamnă că pun pariu pe maşina mea că o să iau B la Analiză pe întregul trimestru. Ce spui?

– Nu, a răspuns repede Regina.

I-a aruncat o privire ameninţătoare soţului ei: *Nu te băga.*

Michael, care deschisese gura, a închis-o brusc.

– De ce nu? a întrebat Arnie cu o falsă docilitate.

– Deoarece este un truc, iar tu ştii că este un truc! a strigat Regina; furia ei era dintr-odată totală şi necontrolabilă. Şi nu mai am de gând să stau aici şi să discutăm despre rabla aia şi să aud insolenţele tale! Eu-eu ţi-am schimbat scutecele murdare! Am spus s-o duci de aici, plimbă-te cu ea dacă trebuie, dar n-o lăsa într-un loc unde eu sunt obligată s-o văd! Asta e! Punct!

– Tată, care-i părerea ta? a întrebat Arnie mutându-şi privirea.

Michael a deschis iarăşi gura.

– Exact aceeaşi, a spus Regina.

Arnie s-a uitat iarăşi la ea. Ochii lor, având aceeaşi nuanţă de gri, s-au întâlnit.

– Nu contează părerea mea, nu-i aşa?

– Cred că deja am discutat mult prea în...

A început să se întoarcă, cu gura încă încleştată şi hotărâtă, în ochi având o privire ciudat de confuză. Arnie a prins-o de braţ chiar deasupra cotului.

– Nu contează, nu-i aşa? Fiindcă atunci când tu ai luat o hotărâre despre ceva, nu mai vezi, nu mai auzi, nu mai *gândeşti.*

– Arnie, încetează! a strigat Michael.

Arnie s-a uitat la ea, iar Regina l-a privit. Ochii lor erau înghețați, încrâncenați.

– Să-ți spun eu de ce nu vrei să te uiți la ea, a spus el cu aceeași voce domoală. Nu din cauza banilor, pentru că mașina mi-a facilitat legătura cu o meserie la care sunt talentat și din care voi obține bani. Știi asta. Și nici din cauza notelor. Nu sunt mai proaste decât altă dată. Și asta o știi foarte bine. Adevăratul motiv este că nu suporți să nu mă ai la degetul mic, așa cum este catedra ta, așa cum este *el* – a îndreptat arătătorul spre Michael, care arăta furios, vinovat și nenorocit în același timp –, așa cum am fost eu întotdeauna.

Acum Arnie se înroșise la față, iar palmele îi erau încleștate în pumni.

– Totdeauna ai fluturat gogoșile alea de concepții liberale despre cum familia ia în comun deciziile, discută împreună problemele, rezolvă necazurile împreună. Dar adevărul este că întotdeauna *tu* ai fost cea care mi-a ales hainele de școală, pantofii, cu cine trebuie să mă joc și cu cine nu, *tu* ai decis unde să ne petrecem vacanțele, *tu* i-ai spus lui când să schimbe mașinile și cu ce. Ei bine, acesta-i un lucru pe care nu-l poți conduce și nu-ți convine deloc, nu-i așa?

Ea l-a pălmuit. În sufragerie, palma a sunat ca un pocnet de pistol. Afară se înserа, iar mașinile treceau pe stradă; niște forme fără contur clar, cu farurile ca niște ochi galbeni. Christine se afla pe aleea asfaltată a Cunninghamilor tot așa cum stătuse și pe peluza lui Roland D. LeBay, dar acum arăta mult mai bine decât atunci, părea rezervată și total detașată de toată această urâtă râcă de familie. EA avansase probabil pe scara socială.

Pe neașteptate, șocant, Regina Cunningham a început să plângă. Acesta era un fenomen asemănător cu ploaia în deșert, pe care Arnie îl mai văzuse doar de patru sau cinci ori în viața lui, iar în niciuna dintre celelalte ocazii nu fusese el cauza lacrimilor.

Mai târziu i-a spus lui Dennis că lacrimile ei au fost înfricoșătoare doar pentru simplul fapt că au existat. Asta ar fi fost destul, dar a fost și mai mult, lacrimile au îmbătrânit-o brusc, ca și când ea ar fi făcut un salt de cincisprezece ani în timp în decursul câtorva

secunde. Strălucirea gri de oţel a ochilor ei s-a înceţoşat şi, pe neaşteptate, lacrimile i se rostogoleau pe obraji, lăsând dâre în fard.

A căutat pe şemineu paharul cu gin şi l-a răsturnat cu vârfurile degetelor. A *căzut* pe jos şi s-a spart. Între cei trei s-a lăsat un fel de tăcere stânjenitoare şi o uimire mare că lucrurile au mers atât de departe.

Şi, cumva, chiar şi prin slăbiciunea lacrimilor, ea a reuşit să spună:

– Nu accept să stea în garajul nostru sau pe aleea noastră, Arnie.

– Nici eu n-aş vrea să stea aici, mamă, a răspuns Arnie cu răceală.

S-a îndreptat spre uşă, s-a întors către ei şi i-a privit pe amândoi.

– Mulţumesc. Pentru că aţi fost atât de înţelegători. Vă mulţumesc mult.

Apoi a plecat.

21

ARNIE ŞI MICHAEL

Încă de când ai plecat
Eu port ochelari de soare
Dar ştiu că totul se va rezolva
Cât timp pot să-mi fac tuciuriul Caddy să strălucească.

MOON MARTIN

Michael l-a ajuns din urmă pe Arnie pe alee, în timp ce acesta se îndrepta spre Christine. L-a prins de umăr. Arnie s-a scuturat şi a mers mai departe, căutând în buzunare cheile maşinii.

– Arnie. Te rog.

Arnie s-a răsucit brusc. Pentru un moment a părut gata să facă total dezastrul acelei seri şi să-l lovească pe tatăl său. Apoi ceva din încordarea din corpul lui s-a risipit, iar el s-a sprijinit de maşină atingând-o cu mâna stângă, mângâind-o, părând să-şi tragă putere de la ea.

– În ordine. Ce doreşti?

Michael a deschis gura, apoi a părut că nu ştie ce să spună. Pe faţă i s-a aşternut o expresie de neajutorare – ar fi fost amuzantă dacă situaţia nu era atât de rea. Părea că a îmbătrânit, că a încărunţit şi că muşchii feţei i-au căzut.

– Arnie, a spus el părând că împinge cuvintele împotriva unui obstacol foarte mare. Arnie, îmi pare atât de rău.

– Mda, a spus Arnie şi s-a întors cu spatele ca să deschidă uşa şoferului. Din interior s-a răspândit un miros plăcut de curăţenie. Mi-am dat seama după modul în care mi-ai luat apărarea.

– Te rog. Îmi este foarte greu. Mai greu decât ai crede tu.

Ceva din glasul lui l-a făcut pe Arnie să se întoarcă. Ochii tatălui său erau disperaţi şi nefericiţi.

– Nu am spus că am vrut să-ţi iau apărarea. Ştii, înţeleg şi poziţia ei. Am văzut cum ai enervat-o, cum erai hotărât cu orice preţ să nu renunţi la opiniile tale.

Arnie a râs răguşit.

– Cu alte cuvinte, exact ca ea.

– Mama ta trece printr-o mare schimbare în viaţa ei, a spus Michael încet. A fost extrem de dificil pentru ea.

Arnie a clipit, la început nefiind sigur dacă a auzit bine. Era ca şi cum, foarte brusc, tatăl lui ar fi început să vorbească pe limba păsărească; părea că are tot atâta legătură cu ce discutaseră până atunci ca scorul unui meci de baseball.

– C-Ce?

– Schimbarea. Este speriată, a început să bea prea mult, iar câteodată are şi dureri. Nu prea des, a adăugat el văzând expresia alarmată de pe faţa lui Arnie. S-a dus la doctor, dar nu-i nimic altceva decât schimbarea. Dar are o grămadă de sentimente contradictorii. Tu eşti singurul ei copil, iar în starea în care este acum tot ce poate să vadă este că-şi doreşte, indiferent cu ce preţ, tot ce este mai bun pentru tine.

– Vrea ca totul să se facă aşa cum doreşte ea. Iar asta nu-i nicio noutate. *Întotdeauna* a fost aşa.

– Este de la sine înţeles că ceea ce consideră ea că este cel mai bine pentru tine nu poate fi pus sub semnul îndoielii. Dar ce te face să crezi că tu eşti altfel? Sau mai bun? Când eram înăuntru ai atacat-o tot timpul, şi ea şi-a dat seama. Eu la fel.

– Ea a început...

– Nu, tu ai început când ai adus maşina acasă. Ştiai care-i părerea ei. Şi ea mai are dreptate în legătură cu ceva. Te-ai schimbat. Din prima zi când ai venit acasă cu Dennis şi ne-ai anunţat că ţi-ai cumpărat o maşină; atunci a început totul. Crezi că asta n-a mâhnit-o? Sau pe mine? Copilul tău să înceapă să aibă comportări ameninţătoare pe care tu nici nu le bănuiai?

– Hei, tată, haide! Asta-i puţin cam...

– Aproape că nu te mai vedem, tot timpul meştereşti la maşină sau te întâlneşti cu Leigh.

– Începi să vorbeşti ca mama.

Pe neaşteptate, Michael a zâmbit, dar era un zâmbet trist.

– Te înşeli în privinţa asta. Te înşeli amarnic. *Ea* vorbeşte ca ea, *tu* vorbeşti ca ea, dar *eu,* pur şi simplu, mi se pare că sunt ca unul aflat la conducerea unei tâmpite forţe ONU de menţinere a păcii şi care este pe cale să-şi bage în bucluc oamenii.

Arnie s-a fâstâcit puţin; apoi mâna sa a atins iarăşi maşina şi a început s-o mângâie, s-o mângâie.

– În ordine. Cred că înţeleg ce vrei să spui. Habar nu am de ce o laşi să te dirijeze în felul ăsta, dar înţeleg.

Zâmbetul trist, umilit, a rămas pe buzele lui Michael, semănând puţin cu rânjetul unui câine care a alergat prea mult după un băţ de lemn într-o zi caniculară de vară.

– Poate că unele lucruri au devenit un mod de viaţă. Şi probabil că există compensaţii pe care tu nu le înţelegi şi pe care eu nu ţi le pot explica acum. Cum ar fi... ei bine, ştii, eu o iubesc.

Arnie a ridicat din umeri.

– Deci... ce facem acum?

– Putem să facem o plimbare?

Arnie a părut surprins, apoi mulţumit.

– Sigur. Urcă. Ai vreo preferinţă?

– La aeroport.

Arnie a ridicat din sprâncene.

– La aeroport? De ce?

– Îţi spun pe drum.

– Ce o să spună Regina?

– Mama ta s-a dus să se culce, a spus Michael încetişor, iar Arnie a avut bunul-simţ să roşească puţin.

Arnie conducea sigur şi bine. Farurile noi ale Christinei tăiau întunericul timpuriu cu un tunel adânc şi clar de lumină. A trecut pe lângă casa Guilder, apoi a cotit la stânga pe Elm Street, îndreptându-se spre JFK Drive. I-376 i-a dus în I-278, apoi spre aeroport. Traficul era sporadic. Motorul murmura uşor. Aparatele de bord împrăştiau o lumină verde, mistică.

Arnie a deschis radioul şi a găsit postul WDIL, pe frecvenţa AM, care emitea din Pittsburg şi difuza numai *oldies*. Gene Chandler cânta *The Duke of Earl*.

– Maşina merge ca un vis, a spus Michael Cunningham uimit.

– Mulţumesc, a răspuns Arnie zâmbind.

Michael a inspirat adânc.

– Miroase a *nou*.

– Multe lucruri sunt noi. Tapiţeria de pe scaune m-a costat optzeci de dolari. O parte din banii în legătură cu care tuna Regina. M-am dus la bibliotecă, am luat o mulţime de cărţi şi am încercat să copiez totul, cât de bine am putut. Dar nu a fost atât de uşor pe cât ar crede unii.

– De ce nu?

– Ei bine, în primul rând Plymouth-ul Fury '58 nu a fost conceput ca să fie un automobil clasic, deci nimeni n-a scris prea multe despre el, nici măcar în cataloagele retrospective, *Maşinile americane, Clasicul american, Maşinile anilor 1950,* chestii de genul ăsta. Pontiac-ul '58 a fost un clasic, iar după doi ani Pontiac a creat modelul Bonneville; iar T-Bird-ul '58 cu aripile ca nişte urechi de iepure cred că a fost ultimul model senzaţional de Thunderbird; şi...

– Habar nu aveam că tu cunoşti atât de multe despre maşinile vechi, a spus Michael. De cât timp te preocupă, Arnie?

A ridicat vag din umeri.

– Oricum, cealaltă problemă a fost că LeBay a făcut o comandă specială pentru modelul obişnuit livrat de Detroit, în primul rând,

Plymouth-ul n-a oferit Fury-ul în culorile roşu şi alb, iar eu am încercat să refac maşina aşa cum a dorit-o el şi nu cum au conceput-o ăia din Detroit. Deci, într-un fel, m-am ghidat mai mult după instinct.

– De ce ai vrut s-o refaci aşa cum a avut-o LeBay?

Iarăşi acea ridicare vagă din umeri.

– Nu ştiu. Aşa mi s-a părut că-i bine.

– Ei bine, părerea mea este că ai făcut o treabă fantastică.

– Mulţumesc.

Tatăl lui s-a aplecat spre el, uitându-se la instrumentele de bord.

– La ce te uiţi? a întrebat Arnie puţin răstit.

– Să fiu al dracului! a răspuns Michael. N-am mai văzut niciodată *aşa ceva.*

– Ce? Arnie a privit în jos. Oh. Ceasul de kilometraj?

– Merge înapoi, nu-i aşa?

Într-adevăr, ceasul de kilometraj mergea înapoi; în acel moment, în seara de 1 noiembrie, arăta 125 000 de kilometri. În timp ce Michael privea, indicatorul zecimilor de kilometru s-a rotit de la 2 la 1, apoi la 0. Când a ajuns la 9, cifra kilometrilor a dat înapoi cu unul.

Michael a râs.

– Fiule, ăsta-i un lucru pe care l-ai neglijat.

Arnie a zâmbit, un zâmbet vag.

– Ai dreptate. Will spune că pe undeva pe acolo trebuie să fie un fir inversat. Nu cred că o să încerc să-l descopăr. Într-un fel este original să am un ceas de kilometraj care funcţionează invers.

– Este precis?

– Cum?

– Ei bine, dacă mergi de la noi acasă la Station Square, reduce 8 kilometri din total?

– Oh, a spus Arnie. Am priceput. Nu, nu-i deloc precis. Reduce doi sau trei kilometri la fiecare kilometru parcurs. Câteodată mai mult. Mai devreme sau mai târziu, cablul vitezometrului se va rupe, iar când o să-l înlocuiesc se va rezolva şi cealaltă problemă.

Michael, căruia în viaţa lui i se rupseseră două cabluri de vitezometru, s-a uitat la ceasul indicator căutând tremurul caracteristic care

putea arăta că acolo sunt ceva probleme. Dar acul stătea nemişcat deasupra cifrei patruzeci. Vitezometrul părea în regulă; dar ceasul de kilometraj mergea în bozii. Şi chiar credea Arnie că vitezometrul şi ceasul de kilometraj mergeau cu acelaşi cablu? Cu siguranţă că nu.

A râs şi a spus:

– Fiule, asta-i o trăsnaie.

– De ce la aeroport? a întrebat Arnie.

– Am de gând să-ţi fac cinste cu plata unui loc de parcare pentru o lună. Cinci dolari. Mai ieftin decât la Garajul Darnell. Şi poţi să-ţi scoţi maşina de acolo de câte ori vrei. La aeroport există staţie permanentă de autobuz. De fapt, este capăt de linie.

– Sfinte Sisoe, asta-i cea mai aberantă sugestie pe care am auzit-o! a strigat Arnie.

A oprit brusc în faţa unei curăţătorii chimice.

– Să iau autobuzul 30 de kilometri până la aeroport ca să-mi iau maşina când am nevoie de ea? Este ca în *Catch-22!* Nu! Nicio şansă!

Era gata să mai spună ceva, când a fost apucat de gât.

– Ascultă, a spus Michael. Sunt tatăl tău, deci ascultă-mă bine. Mama ta are dreptate, Arnie. În ultimele luni ai devenit un om cu care nu se poate discuta. Mai mult decât atât, ai devenit de-a dreptul straniu.

– Dă-mi drumul, a spus Arnie scuturându-se din strânsoarea tatălui său.

Michael nu i-a dat dramul, dar a slăbit presiunea:

– Să-ţi prezint altfel situaţia. Da, până la aeroport ai de făcut cale destul de lungă, dar aceeaşi monedă de douăzeci şi cinci de cenţi pe care o foloseşti ca să ajungi la Darnell o să te ducă şi acolo. Există parcări şi mai aproape, dar în oraş a crescut numărul de vandalizări şi furturi de maşini. În schimb, aeroportul este mai sigur.

– Nicio parcare publică nu-i sigură.

– În al doilea rând, este mai ieftină decât o parcare din oraş şi *mult* mai ieftin decât la Darnell.

– Nu asta-i problema şi ştii prea bine!

– Poate că ai dreptate, a spus Michael. Dar şi tu pierzi ceva din vedere, Arnie. Pierzi din vedere *adevărata* problemă.

– Ei bine, spune-mi tu care-i *adevărata* problemă.

– În ordine, o să-ţi spun.

Michael a făcut o pauză, privindu-şi cu fermitate fiul. Când a continuat, vocea lui era înceată şi egală, aproape tot atât de muzicală cât casetofonul lui.

– Împreună cu bunul-simţ, se pare că ţi-ai pierdut şi simţul perspectivei. Ai aproape optsprezece ani şi eşti în ultimul an la un liceu public. Eu cred că te-ai hotărât să nu mergi la Horlicks; am văzut broşurile colegiilor pe care le-ai adus acasă.

– Nu, nu mă duc la Horlicks, a spus Arnie. Acum părea puţin mai calm. Nu, după tot ce s-a întâmplat. Habar n-ai cât de mult doresc să plec departe, sau poate că ştii.

– Da. Ştiu. Şi poate că-i mai bine. Mai bine decât această tensiune constantă între tine şi mama. Tot ce te rog eu este să nu-i spui încă; aşteaptă până când trebuie să trimiţi cererile de înscriere.

Arnie a ridicat din umeri, nepromiţând nimic.

– O să-ţi iei maşina la şcoală, asta dacă va mai funcţiona...

– O să funcţioneze.

– Şi dacă va fi o şcoală care permite bobocilor să-şi aducă maşinile în campus.

Arnie s-a întors spre tatăl său, surpriza înlocuindu-i furia clocotitoare, surpriza şi neliniştea. Aceasta era o posibilitate pe care n-o luase niciodată în calcul.

– N-o să mă duc la o şcoală care spune că nu pot să am roţile mele.

Tonul vocii lui era răbdător, genul de voce pe care l-ar folosi un instructor într-o clasă de copii înapoiaţi.

– Vezi? a întrebat Michael. Regina are dreptate. Să-ţi bazezi alegerea colegiului pe politica acestuia în privinţa bobocilor şi a maşinilor este total iraţional. Ai devenit obsedat de maşina asta.

– Nici nu mă aşteptam să înţelegi.

Michael şi-a strâns buzele.

– Oricum, ce înseamnă că te duci până la aeroport ca să-ţi iei maşina, dacă vrei să te întâlneşti cu Leigh? Este o neplăcere, dar nu prea mare. Asta înseamnă, în primul rând, că nu trebuie s-o foloseşti dacă n-ai într-adevăr nevoie de ea şi o să economiseşti banii de benzină. Mama ta se poate bucura de o mică victorie; nu o să trebuiască să o vadă. Michael s-a oprit şi iarăşi a zâmbit trist. Ea nu vede de fapt în ea un mijloc de a cheltui banii, amândoi ştim asta. O vede ca pe primul pas decisiv pe care l-ai făcut să te îndepărtezi de ea... de noi. Bănuiesc că ea... oh, rahat, nu ştiu.

S-a oprit privindu-şi fiul. Arnie l-a studiat gânditor.

– Ia-o la colegiu cu tine; chiar dacă alegi un colegiu care nu permite bobocilor să-şi ţină maşina în campus, există modalităţi de eludare...

– Cum ar fi, de exemplu, s-o parchez la aeroport?

– Da. Aşa. Când o să vii acasă în weekenduri, Regina o să fie atât de fericită să te vadă, încât nu o va mai interesa maşina. Drace, probabil că va veni pe alee şi o să te ajute s-o speli şi s-o lustruieşti, ca în acest fel să afle ce ai mai făcut. Zece luni. Apoi o să se sfârşească. Putem să avem iarăşi pace în familie. Haide, Arnie. Porneşte.

Arnie a plecat din faţa curăţătoriei chimice şi s-a înscris în trafic.

– Este asigurată? a întrebat brusc Michael.

Arnie a râs.

– Glumeşti? În statul ăsta, dacă n-ai o asigurare de responsabilitate şi dacă faci un accident, sticleţii te omoară. Fără această asigurare, este vina ta chiar dacă cealaltă maşină pică din cer şi aterizează chiar pe tine. Este una dintre modalităţile prin care căcănarii reuşesc să reducă numărul adolescenţilor de pe drumurile Pennsylvaniei.

Michael s-a gândit să-i spună lui Arnie că în patruzeci şi unu la sută din accidentele fatale din Pennsylvania sunt implicaţi şoferi adolescenţi. (Regina îi citise această statistică dintr-un supliment de duminică, accentuând numărul cu accente apocaliptice: „*Patruzeci şi unu la sută!*", la scurt timp după ce Arnie îşi cumpărase maşina), dar pe urmă s-a decis că nu era ceva ce ar fi dorit Arnie să audă... nu în starea de acum.

– Doar responsabilitate?

Treceau pe sub un indicator reflectorizant pe care scria: PENTRU AEROPORT FOLOSIȚI BANDA STÂNGĂ. Arnie a semnalizat și a schimbat benzile. Michael părea că se relaxează puțin.

– Până când împlinești douăzeci de ani nu poți să-ți faci asigurare contra coliziunilor. Toate companiile astea căcănare de asigurări sunt putred de bogate, dar nu te asigură până când șansele de risc nu sunt *scandalos* de minime pentru ele.

În glasul lui Arnie era o notă amară, cumva arțăgoasă, pe care Michael n-o mai auzise până atunci. Și deși nu a spus nimic, era puțin șocat și speriat de cuvintele folosite de fiul său, presupusese că Arnie folosea acest gen de cuvinte cu amicii lui (sau așa i-a relatat mai târziu lui Dennis Guilder, în aparență total neștiutor că până în anul final, Arnie nu mai avusese niciun prieten cu excepția lui Guilder), dar nu le mai folosise niciodată în fața Reginei și a lui.

– Palmaresul tău de șofer sau faptul dacă ai sau nu permis de conducere nu contează deloc, a continuat Arnie. Motivul pentru care nu poți să obții asigurarea contra coliziunilor este pentru că afurisitele de norme actuale *spun* că nu poți. La douăzeci și unu de ani poți să obții dacă ești pregătit să cheltuiești o avere, de obicei primele de asigurare te costă mai mult decât valorează mașina până când împlinești douăzeci și trei, în afară de cazul în care ești căsătorit. Oh, căcănarii au calculat totul. Știu foarte bine cum să obțină totul de la tine.

În depărtare străluceau luminile aeroportului, pistele fiind delimitate prin linii paralele de lumini albastre ireale.

– Dacă mă întreabă cineva care-i cea mai joasă formă de viață umană, o să-i spun că este un agent de asigurări.

– Ai făcut un adevărat studiu despre ei, a comentat Michael.

Nu prea îndrăznea să mai spună și altceva; se părea că Arnie nu are nevoie decât de un mic impuls ca să izbucnească iarăși într-un acces de furie.

– M-am dus la cinci companii diferite. În ciuda celor spuse de mama, nu doresc să arunc banii pe fereastră.

– Și ai reușit să obții doar asigurare de responsabilitate?

– Da, așa-i. Șase sute cincizeci de dolari pe an.

Michael a fluierat.

– Ai dreptate, a încuviințat Arnie.

Alt indicator care anunța că cele două benzi din stânga sunt pentru parcare, iar cea din dreapta pentru plecări. La intrarea în parcare, drumul se bifurca iarăși. Spre dreapta era o poartă automată, de unde cumpărai un tichet pentru parcare de scurtă durată. Spre dreapta era o cabină de sticlă în care stătea paznicul parcării, uitându-se la un televizor alb-negru și fumând.

Arnie a oftat.

– Poate că ai dreptate. Poate că asta-i cea mai bună soluție.

– Bineînțeles că da, a spus Michael ușurat.

Arnie părea să fi redevenit cel dintotdeauna și, până la urmă, acea sclipire îndârjită din ochii lui se stinsese.

– Zece luni, atâta tot.

– Desigur.

A condus până la cabină, iar paznicul, un tip tânăr cu un pulover negru cu portocaliu în culorile liceului și cu emblema acestuia înscrisă pe buzunare, a tras geamul și s-a aplecat în afară.

– Pot să vă ajut?

– Aș dori un tichet pentru treizeci de zile, a spus Arnie căutându-și portofelul.

Michael și-a pus mâna peste cea a lui Arnie.

– Fac eu cinste.

Arnie i-a îndepărtat blând, dar ferm mâna și și-a scos portofelul.

– Este mașina mea. Îmi rezolv singur problemele.

– Eu doar doream... a început Michael.

– Știu. Dar nu-i nevoie. Michael a oftat.

– Știu. Tu și mama ta. Totul va fi în ordine dacă faci cum spun eu.

Buzele lui Arnie s-au strâns pentru o clipă, apoi a zâmbit.

– Ei bine... da.

S-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs.

În momentul când s-a întâmplat asta, motorul Christinei s-a oprit. Până atunci funcționase perfect. Acum pur și simplu se oprise; lumina de avertizare a temperaturii uleiului și cea a bateriei s-au stins.

Michael a ridicat din sprâncene:

– Ce-i asta?

– Nu ştiu, a răspuns Arnie încruntându-se. Nu s-a mai întâmplat niciodată.

A întors cheia în contact şi motorul a pornit imediat.

– Nimic, bănuiesc, a spus Michael.

– Săptămâna asta vreau să verific reglarea aprinderii, a murmurat Arnie.

A ambalat motorul şi l-a ascultat cu atenţie. Iar în clipa aceea, Michael s-a gândit că Arnie nu seamănă deloc cu fiul său. Părea a fi altcineva, cineva mult mai bătrân şi mai dur. A simţit în piept un scurt şi ameninţător fior de teamă.

– Hei, vrei tichetul ăsta sau ai de gând să stai acolo toată noaptea şi să vorbeşti despre reglarea aprinderii? a întrebat paznicul.

Lui Arnie i s-a părut vag cunoscut, aşa cum ţi se par persoanele pe care le-ai văzut pe coridoarele şcolii, dar cu care nu ai avut de-a face.

– O, da. Iartă-mă.

Arnie i-a înmânat o bancnotă de cinci dolari, iar paznicul i-a dat un tichet.

– În spatele parcării, a spus paznicul. Dacă doreşti acelaşi loc de parcare, să-ţi reînnoieşti tichetul cu cinci zile înainte de expirarea termenului.

– Am înţeles.

Arnie a condus până la locul desemnat, umbra Christinei micşorându-se şi mărindu-se în timp ce treceau pe sub luminile copertinelor. A găsit un spaţiu liber şi a parcat-o pe Christine cu spatele. În timp ce oprea motorul, s-a strâmbat şi şi-a dus o mână la spate.

– Încă te mai deranjează? l-a întrebat Michael.

– Doar puţin. Aproape îmi trecuse, dar ieri a revenit. Probabil că am ridicat ceva şi nu trebuia. Nu uita să blochezi uşa.

Au ieşit şi au încuiat. Odată afară, Michael s-a simţit mai bine, se simţea mai apropiat de fiul său şi, lucru la fel de important probabil, nu i se mai părea că a jucat rolul prostului impotent agitând nişte clopoţei, în cearta care avusese loc în acea seară. Odată ieşit din

maşină, i se părea că a mai reparat câteva, poate chiar multe, dintre dezastrele acelei zile.

– Hai să vedem cât de rapid este autobuzul ăla, a spus Arnie şi au început să meargă de-a lungul parcării spre staţie, foarte apropiaţi unul de altul.

În drumul spre aeroport, Michael îşi formase o părere despre Christine. Era impresionat de restaurările pe care le făcuse Arnie, dar maşina ca atare îi displăcea, nu putea s-o sufere. Presupunea că-i ridicol să ai asemenea sentimente despre un obiect fără viaţă, dar antipatia totuşi exista, intensă şi de neconfundat, ca un nod în gât.

Sursa aversiunii era imposibil de izolat. Ea cauzase necazuri amare în familie, iar el presupunea că acesta-i adevăratul motiv... dar nu era numai atât. Nu îi plăcuse modul în care *îl simţise* pe Arnie când se aflase la volan: cumva arogant şi capricios în acelaşi timp, ca un rege şovăitor. Modul obraznic în care protestase despre asigurări... folosirea acelui cuvânt izbitor: „căcănarii"... chiar şi felul cum maşina se oprise când ei râseseră împreună.

Şi avea un miros. Nu îl simţeai imediat, dar era acolo. Nu mirosul noii tapiţerii de pe scaune, care era chiar plăcut; acesta era un submiros, amar, aproape secret. Era un miros vechi. *Ei bine,* şi-a spus Michael, *maşina este veche, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te aştepţi să miroasă a nou?* În ciuda lucrului într-adevăr fantastic pe care-l făcuse Arnie, Fury-ul avea douăzeci de ani. Mirosul amărui, de mucegai, putea veni de la tapiţeria veche din portbagaj sau de sub covoraşele noi de pe jos; probabil provenea de la umplutura iniţială a scaunelor. Doar un miros al vârstei.

Şi totuşi, acel submiros, urât şi vag greţos, îl neliniştea. Părea că apare şi dispare în valuri; câteodată foarte pregnant, alteori indetectabil. Părea că nu are o sursă precisă. Când se simţea cel mai tare, duhnea precum hoitul în descompunere al unui animal mic – o pisică, o marmotă, poate o veveriţă – care intrase în portbagaj sau poate se târâse în radiator şi murise acolo.

Michael era mândru de ceea ce realizase fiul său... şi foarte bucuros să iasă din maşina acestuia.

22

SANDY

La început am hoinărit pe lângă Stop & Shop,
Apoi am trecut la volan pe lângă Stop & Shop.
Mi-a plăcut mult mai mult la volan
pe lângă Stop & Shop,
Fiindcă aveam radioul deschis.
JONATHAN RICHMOND & THE MODERN LOVERS

Paznicul parcării din acea seară – de fapt din fiecare seară, începând de la 6 până la 10 – era un tânăr pe nume Sandy Galton, singurul din cercul de huligani al lui Buddy Repperton care nu fusese în zona fumătorilor în ziua când Repperton a fost exmatriculat din şcoală. Arnie nu-l recunoscuse, dar Galton l-a recunoscut pe Arnie.

Buddy Repperton, dat afară din şcoală şi fără nicio intenţie să facă demersurile necesare pentru a fi readmis la începutul semestrului de primăvară, în ianuarie, se angajase la staţia de benzină a tatălui lui Don Vandenberg. În cele câteva săptămâni de când era acolo, se apucase deja de câteva din obişnuitele găinării: să ciupească din restul clienţilor care păreau a fi în mare grabă ca să mai stea să numere banii; şmecheria cu cauciucuri reşapate (care însemna să-l taxezi pe un client pentru un cauciuc nou, după care să-i montezi

unul reşapat şi să-ţi bagi în buzunar diferenţa de la cincisprezece până la şaizeci de dolari); făcea acelaşi lucru cu piesele refolosibile şi, în plus, vindea abţibilduri de revizie tehnică puştilor de la liceu şi de la colegiul din Horlicks, puşti disperaţi să-şi menţină pe şosea capcanele mortale.

Benzinăria era deschisă douăzeci şi patru de ore pe zi, iar Buddy lucra în ultimul schimb, de la 9 seara la 5 dimineaţa. În jur de ora 11 era posibil să treacă pe acolo Moochie Welch şi Sandy Galton, în Mustang-ul rablagit al lui Sandy; s-ar fi putut să dea pe acolo şi Richie Trelawney, în Fierbird-ul lui; şi Don, bineînţeles, era prin preajmă tot timpul, atunci când nu era la şcoală. În orice zi a săptămânii, pe la miezul nopţii, puteai găsi şase sau opt inşi în birou, bând bere din căni murdare, dând din mână în mână o sticlă de Texas Driver de-a lui Buddy, fumând un joint sau puţin haşiş, băşindu-se, spunând bancuri porcoase, întrecându-se în minciuni despre cât de multe pizde au avut şi ajutându-l poate pe Buddy la micile lui scheme.

În timpul uneia dintre aceste întâlniri de noapte de la începutul lui noiembrie, Sandy a menţionat, din lipsă de altceva, că Arnie Cunningham îşi ţinea maşina în parcarea pe termen lung de la aeroport. De fapt cumpărase un tichet pentru treizeci de zile.

Buddy, a cărui comportare obişnuită în cursul acestor sesiuni de noapte era retrasă şi posacă, şi-a readus scaunul de plastic pe toate cele patru picioare şi a pus sticla de Driver cu zgomot pe tejghea.

– Ce ai spus? a întrebat el. Cunningham? Bătrânu' Faţă-de-Cur?

– Mda, a spus Sandy surprins şi puţin neliniştit. Chiar el.

– Eşti sigur? Gagiul care m-a dat pe mine afară din şcoală?

Sandy l-a privit cu nelinişte crescândă.

– Mda. De ce?

– Şi şi-a luat un tichet de treizeci de zile, adică a parcat-o în zonă pe termen lung?

– Mda. Poate că ai lui nu au vrut s-o ţină a...

Sandy a lăsat fraza în suspensie. Buddy Repperton începuse să zâmbească. Zâmbetul ăla nu era o privelişte plăcută, nu doar din

cauză că dinţii pe care-i dezgolea erau deja foarte stricaţi. Era ca şi cum, undeva, o maşinărie îngrozitoare tocmai se trezise la viaţă şi începuse să se învârtă ca să ajungă la viteza de regim.

Buddy şi-a plimbat privirea de la Sandy, la Don, la Moochie şi la Richie Trelawney. Aceştia l-au privit înapoi, interesaţi, şi puţin speriaţi.

– Faţă-de-Cur, a spus el cu o voce înceată şi uimită. Bătrânu' Faţă-de-Cur a obţinut revizia tehnică pentru maşina lui şi deştepţii lui de părinţi l-au obligat să şi-o ţină la aeroport.

A râs.

Moochie şi Don au schimbat o privire care era într-un fel şi neliniştită şi pofticioasă.

Buddy s-a aplecat spre ei punându-şi coatele pe genunchi.

– Ascultaţi.

23

ARNIE ŞI LEIGH

Plimbându-mă în automobilul meu
Cu drăguţa mea alături
Fur câte un sărut la fiecare milă.
Curiozitatea mea este nebună...
Plimbându-mă şi ascultând radioul,
Fără nicio direcţie precisă.

CHUCK BERRY

Radioul maşinii mergea pe WDIL, iar Dion cânta *Runaround Sue* cu vocea lui dură, de vagabond, dar niciunul dintre ei nu-l asculta.

Mâna lui se insinuase în sus, sub tricou, şi găsise moliciunea glorioasă a sânilor ei, încununaţi de sfârcuri care erau strânse şi tari de excitare. Respiraţia ei era sacadată. Iar pentru prima dată, mâna ei se dusese unde o dorea el, unde *avea* el *nevoie* de ea, în poala lui, unde presa, se răsucea şi se mişca fără experienţă, dar cu îndeajuns de multă dorinţă ca să compenseze nepriceperea.

A sărutat-o, iar gura ei s-a deschis largă, limba ei era acolo, iar sărutul era ca şi cum ar fi inspirat aroma curată a unei păduri în timpul ploii. Simţea cum excitarea şi dorinţa creşteau în ea ca o flacără.

S-a aplecat spre ea, *s-a întins* spre ea, cu toată ființa lui, iar pentru un moment a putut să-i simtă răspunsul cu o pasiune pură, curată.

Apoi ea a plecat.

Arnie stătea acolo, zăpăcit și stupefiat, puțin la dreapta volanului, în timp ce lumina din plafon a Christinei s-a aprins. Doar pentru scurt timp; ușa pasagerului s-a închis, iar lumina s-a stins.

El a mai stat puțin, neștiind ce s-a întâmplat, pe moment nefiind sigur unde se afla. Corpul îi clocotea, un amalgam de emoții și reacții fizice erotice care erau pe jumătate minunate și pe jumătate îngrozitoare. Glandele îl dureau; penisul era tare ca un fier; testiculele îi pulsau surd. Putea să simtă cum adrenalina i se răspândește rapid în sânge, în tot corpul.

Și-a strâns mâna în pumn și s-a lovit tare în picior. Apoi s-a îndreptat în scaun, a deschis ușa și s-a dus după ea.

Leigh stătea pe marginea Embankment-ului, privind în jos în întuneric. Într-un dreptunghi luminos în mijlocul întunericului, Sylvester Stallone mergea în noapte îmbrăcat în costumul unui tânăr lider sindical din anii '30. Iarăși Arnie a avut sentimentul că trăiește un vis minunat care în orice moment se putea transforma într-un coșmar... probabil că transformarea începuse deja.

Ea stătea prea aproape de margine, a prins-o de braț și a tras-o cu blândețe înapoi. Acolo, sus, terenul era uscat și sfărâmicios. Nu exista un gard sau o balustradă. Dacă pământul de la margine s-ar desprinde, Leigh ar cădea; ar ateriza pe undeva în cartierul suburban și foarte împrăștiat din jurul cinematografului-parcare din Liberty Hill.

Embankment-ul era aleea îndrăgostiților din timpuri imemoriale. Se afla la capătul căii Stanson, o șosea lungă și șerpuitoare cu două benzi, care mai întâi se îndepărta de oraș, apoi cotea înapoi către el, înfundându-se în Libertyville Heights, unde fusese cândva o fermă.

Era 4 noiembrie, iar ploaia, care începuse mai devreme în acea seară de sâmbătă, se transformase treptat în moină. Aveau doar pentru ei Embankment-ul și spectacolul pe gratis (chiar dacă lipsit de sonor) de la cinematograful-parcare. A condus-o înapoi la mașină – ea n-a opus rezistență – gândindu-se că obrajii ei sunt uzi de ploaie.

Doar înăuntru, în lumina verde, fantomatică, împrăştiată de aparatele de la bord, a văzut limpede că plângea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o. Ce-ai păţit?

Ea a clătinat din cap şi a plâns mai tare.

– Am făcut eu... era ceva ce nu doreai să faci?

A înghiţit şi s-a forţat să spună:

– Să mă atingi aşa?

Ea a clătinat iarăşi din cap, dar el nu era sigur ce a însemnat asta. Arnie a ţinut-o în braţe, stângaci şi îngrijorat. Iar în fundul minţii lui se gândea la moină, la drumul de întoarcere, la faptul că nu-i pusese încă Christinei cauciucurile pentru zăpadă.

– N-am făcut asta niciunui băiat, a spus ea în umărul lui. Asta-i prima dată când am atins... ştii tu. Am făcut-o pentru că am vrut. Pentru că am vrut, asta-i tot.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– Nu pot... aici.

Cuvintele au ieşit cu greu şi dureros, unul câte unul, cu o şovăială aproape dureroasă.

– Pe Embankment? a spus Arnie privind în jur, gândindu-se prosteşte că poate ea a crezut că el într-adevăr a adus-o aici sus ca să vadă *F.I.S.T.* pe gratis.

– În maşina asta! a strigat ea brusc. Nu pot să fac dragoste cu tine în maşina asta!

– Hm?

O privea consternat.

– Despre ce vorbeşti? De ce nu?

– Pentru că... pentru că... nu ştiu!

A încercat să mai spună ceva, apoi a izbucnit iarăşi în plâns. Arnie a luat-o în braţe până s-a liniştit.

– Pur şi simplu nu ştiu pe care dintre noi o iubeşti mai mult, a spus Leigh când a reuşit să vorbească.

– Asta-i...

Arnie s-a întrerupt, a clătinat din cap şi a zâmbit.

– Leigh, asta-i o nebunie.

– Oare? a întrebat ea căutându-i chipul. Cu care dintre noi îţi petreci mai mult timp? Cu mine... sau cu EA?

– Te referi la Christine?

S-a uitat în jur, pe faţă aşternându-i-se acel zâmbet încurcat pe care ea-l considera sau foarte drăguţ, sau oribil; câteodată avea amândouă calităţile în acelaşi timp.

– Da, a spus ea fără intonaţie. La EA mă refer.

Şi-a privit mâinile care stăteau parcă fără viaţă pe pantalonii de lână.

– Bănuiesc că-i o prostie.

– Îmi petrec mult timp cu tine, a spus Arnie. A clătinat din cap. Asta-i aberant. Sau poate că-i normal, poate că doar mie mi se pare aberant, pentru că până acum n-am mai avut o prietenă.

A întins mâna şi a atins cascada părului ei, acolo unde acesta cădea pe gulerul hainei. Pe tricoul de dedesubt scria DĂ-MI LIBERTYVILLE-UL SAU DĂ-MI MOARTEA, iar sfârcurile împungeau materialul subţire de bumbac într-un fel foarte sexy, care-l excita grozav pe Arnie.

– Credeam că fetele sunt geloase pe alte fete. Nu pe maşini.

Leigh a râs scurt.

– Ai dreptate. Asta pentru că n-ai mai avut o prietenă. Maşinile *sunt* fete. Nu ştiai asta?

– Oh, haide...

– Atunci, de ce nu o numeşti Christopher?

Şi, brusc, a lovit puternic bancheta cu palma. Arnie a tresărit.

– Haide, Leigh, încetează.

– Nu-ţi place să-ţi pălmuiesc prietena? a întrebat ea cu un neaşteptat venin.

Apoi a văzut privirea îndurerată din ochii lui.

– Arnie, îmi pare rău.

– Chiar aşa? a întrebat el privind-o fără expresie. Se pare că nimănui nu-i place maşina mea, nici ţie, nici tatei sau mamei, nici măcar lui Dennis. Am muncit pe brânci, şi pentru toată lumea este un zero.

– Înseamnă ceva pentru mine, a spus ea blând. *Efortul* cerut.

– Mda, a răspuns el morocănos.

Pasiunea, căldura dispăruseră. Îi era frig și puțin greață la stomac.

– Uite, ar fi mai bine să plecăm. Nu am cauciucuri pentru zăpadă. Ai tăi ar crede că-i foarte nostim că ne-am dus la bowling și apoi ne-am împotmolit pe Stanson Road.

Ea a chicotit.

– Ei nu știu unde se termină Stanson Road.

Arnie a ridicat dintr-o sprânceană, recăpătându-și o parte din vechiul lui umor.

– Asta crezi *tu*.

La întoarcere a condus precaut, iar Christine a luat curbele abrupte ale drumului cu foarte mare siguranță. Stropii de stele pământești care erau Libertyville-ul și Monroeville-ul s-au mărit și s-au apropiat unele de altele, apoi n-au mai avut nicio noimă. Leigh privea aceste imagini cu puțină tristețe, simțind că cea mai bună parte a unei seri care ar fi putut fi minunată se sfârșise. Era iritată, enervată, întoarsă pe dos – presupunea că era nesatisfăcută. În sâni simțea o durere surdă. Nu știa dacă avusese de gând să-l lase să meargă „până la capăt", după cum se spunea eufemistic, dar după ce ajunsese la un anumit punct, nimic nu mai fusese cum sperase ea... și toate astea pentru că deschisese gura.

Corpul și gândurile ei erau o adevărată harababură. Pe drumul de întoarcere deschisese de nu știu câte ori gura încercând să clarifice ceea ce simțea... iar apoi o închisese, temându-se să nu fie prost înțeleasă, deoarece nici ea nu mai pricepea nimic.

Nu era geloasă pe Christine... și totuși era. În această privință Arnie nu spusese adevărul. Ea avea o idee destul de exactă despre cât timp își petrecea Arnie meșterind la mașină. Dar era atât de anormal? El avea mâini talentate, îi plăcea să lucreze la ea, iar mașina mergea ca un ceas... cu excepția acelui amănunt ciudat cu ceasul de kilometraj care funcționa invers.

Mașinile sunt *fete*, afirmase ea. Nu se gândise la ceea ce spusese; pur și simplu cuvintele îi ieșiseră din gură. Iar cu siguranță acest

fapt nu era întotdeauna adevărat; ea nu se gândea la automobilul familiei ca având un anumit gen; era doar un Ford.

Dar...

Las-o baltă, uită toate aceste prostii și tâmpenii. Adevărul era mult mai brutal și chiar mai aberant, nu-i așa? Nu putea să facă dragoste cu el, nu putea să-l atingă în acel fel intim, dar să se mai gândească să-l aducă astfel la orgasm în mașină (sau în celălalt mod, cel adevărat; se gândea foarte mult la asta când stătea noaptea în patul ei simțind cum o cuprinde o excitare fantastică).

Nu în mașină.

Fiindcă – asta era partea cea mai aberantă – simțea că Christine îi *privește*. Că EA era geloasă, că îi dezaproba, poate chiar îi ura. Deoarece existau momente (cum era seara aceasta, când Arnie conducea atât de sigur și de delicat Plymouth-ul) când ei i se părea că cei doi, Arnie și Christine, erau sudați într-o neliniștitoare parodie de dramă erotică! Deoarece Leigh nu simțea că *merge* cu Christine; când se urca în ea ca să meargă undeva cu Arnie se simțea *înghițită* de Christine. Iar actul de a-l săruta sau de a face dragoste cu el părea o perversiune, mai oribilă decât o aberație sexuală sau decât exhibiționismul, era ca și cum ar fi făcut dragoste în corpul rivalei sale.

Dar nebunia cea mai mare era că ea o ura pe Christine.

O ura și îi era frică de EA. Avea o vagă reticență să treacă prin fața noii grile sau prin spatele portbagajului; avea gânduri vagi despre frânele de siguranță care se decuplează sau despre schimbătorul de viteze care sare din punctul mort într-una dintre viteze. Gânduri pe care nu le avusese niciodată în legătură cu Sedan-ul familiei.

Dar, în primul rând, nu dorea să facă nimic în mașină... sau chiar să meargă undeva cu ea, dacă acest fapt se putea evita. Arnie părea cumva schimbat când era în mașină, o persoană pe care ea n-o cunoștea. Îi plăcea să-i simtă mâinile pe corpul ei, pe sâni, pe coapse (încă nu-i permisese s-o atingă în centru, dar își dorea mâinile lui acolo; i se părea că dacă o s-o atingă acolo se va topi). Atingerile lui îi provocau totdeauna excitare; i se părea atunci că

fiecare simţ al ei trăieşte şi este delicios acordat. Dar în maşină acel sentiment se estompa... poate pentru că în maşină Arnie părea că nu mai este cu adevărat cuprins de pasiune, părea mai degrabă libidinos.

În timp ce intrau pe strada ei a deschis iarăşi gura încercând să explice câte ceva dintre aceste gânduri, şi iarăşi n-a putut să spună nimic. De ce ar face-o? Nu era nimic de explicat, toate erau numai impresii. Nimic decât impresii vagi. Ei bine... era ceva. Dar nu putea să-i spună lui; l-ar răni mult prea tare. Nu dorea să-l rănească, deoarece credea că începuse să-l iubească.

Dar acel ceva exista.

Mirosul, un iz pregnant de putregai care se simţea sub mirosurile noii tapiţerii şi al lichidului de curăţat pe care-l folosea Arnie. Era acolo, vag, dar foarte neplăcut. Aproape greţos.

Ca şi cum, cândva, ceva se strecurase în maşină şi murise acolo.

A sărutat-o de noapte bună în uşa casei ei, moina strălucind argintie în conul de lumină gălbuie aruncat de felinarul de pe verandă. Sclipea în părul ei blond-închis ca nişte pietre preţioase. Lui i-ar fi plăcut s-o sărute cu adevărat, dar posibilitatea ca părinţii ei să-i privească din sufragerie – de fapt, probabil că aşa era – l-a determinat s-o sărute aproape normal, aşa cum ai face-o cu o verişoară dragă.

– Îmi pare rău, a spus ea. Am fost o caraghioasă.

– Nu, a răspuns Arnie, afirmând evident contrariul.

– Doar că – iar mintea i-a furnizat un fel de amalgam curios de minciună şi adevăr – nu mi se pare potrivit să o facem în maşină. În *orice* maşină. Doresc să fim împreună, dar nu opriţi undeva în întuneric, în locul unde se-nfundă o şosea. Înţelegi?

– Da.

Sus la Embankment, în maşină, fusese puţin furios pe ea... ei bine, ca să fie sincer, fusese foarte enervat. Dar acum, stând la poarta casei ei, i se părea că poate să înţeleagă, ba chiar să se minuneze cum de a putut să-i refuze ceva, sau s-o supere cu ceva.

– Înţeleg exact ce vrei să spui.

Ea l-a pupat, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului. Haina îi era încă descheiată, iar el putea să-i simtă greutatea dulce, înnebunitoare, a sânilor.

– Te iubesc, i-a spus ea pentru prima dată, şi apoi a intrat în casă, lăsându-l pe trepte, plăcut împietrit şi mult mai încălzit decât ar fi trebuit să fie în lapoviţa aceea deasă şi rece de sfârşit de toamnă.

Gândul că familiei Cabot i s-ar putea părea ciudat dacă el ar sta mai mult timp pe treptele verandei lor i-a străbătut în cele din urmă mintea uluită. A pornit pe aleea plină de zloată, pocnind din degete şi zâmbind. Acum călătorea într-un montaigne-russe, iar asta-i cea mai fantastică excursie, cea pe care ei te lasă s-o faci doar o singură dată.

S-a oprit brusc aproape de locul unde aleea se unea cu trotuarul, iar zâmbetul i-a dispărut. Christine stătea lângă bordură cu picături de zăpadă topită pe parbriz, clipind din luminile idiotului de pe bord, iar el s-a gândit care este sursa acelei expresii de jargon, *luminile idiotului;* era un termen neplăcut. Apoi acel gând a fost înlăturat de altul mai important. O lăsase pe Christine mergând, iar ea se oprise. Se întâmpla pentru a doua oară.

– Sunt ude firele, a murmurat el. Asta-i tot.

Nu putea fi din cauza bujiilor; doar alaltăieri, la Will, montase un set nou. Opt bujii Champion şi...

Cu care dintre noi îţi petreci mai mult timp? Cu mine... sau cu EA?

Zâmbetul s-a reîntors, dar de această dată era nelinişte. Ei bine, îşi petrecea, în *general,* mai mult timp în preajma maşinilor, bineînţeles. Ăsta era rezultatul muncii pe care o făcea pentru Will. Dar era ridicol să crezi că...

Ai minţit-o. Acesta-i adevărul, nu-i aşa?

Nu, şi-a răspuns el tulburat. *Nu, nu cred că poţi să spui că într-adevăr am minţit-o...*

Nu? Atunci ce ai făcut?

Pentru prima dată de când o dusese la meciul de fotbal din Hidden Hills, îi spusese o minciună gogonată. Deoarece adevărul era că-şi petrecea mai mult timp cu Christine şi nu suferea s-o ştie parcată la aeroport în bătaia vântului şi a ploii, în curând a zăpezii...

O minţise.

Îşi petrecea mai mult timp cu Christine.

Iar asta era...

Era...

– Greşit, a croncănit el, iar cuvântul de-abia s-a auzit în zgomotul aproape misterios produs de moină.

A stat pe trotuar, privindu-şi maşina oprită, un călător în timp uimitor reînviat din epoca lui Buddy Holly, Hruşciov, Laika şi a Câinelui Spaţial şi brusc a început s-o urască. Ea îi făcuse ceva, nu era sigur ce. Ceva.

Luminile idiotului, distorsionate de umezeala de pe parbriz, care le făcea să pară nişte ochi roşii ca mingile de fotbal, păreau că-şi bat joc de el şi că îi fac reproşuri.

A deschis uşa şoferului, s-a aşezat la volan, apoi a trântit uşa. A închis ochii. Peste el s-a aşternut pacea, iar lucrurile au început să se clarifice. Da, o minţise, dar fusese o minciună mică. O minciună aproape fără importanţă. Nu, o minciună *fără nicio* importanţă.

Şi-a întins mâna fără să deschidă ochii şi a atins brelocul pătrat de piele care era ataşat la chei, vechi şi zgâriat, având arse pe el iniţialele RDL. Nu avusese niciun motiv ca să pună un nou inel de chei sau o bucată de piele cu iniţialele lui.

Dar în legătură cu eticheta de piele la care erau ataşate cheile era ceva straniu, nu-i aşa? Da. Într-adevăr, foarte straniu.

Când numărase banii pe masa din bucătăria lui LeBay, iar LeBay împinsese cheile de-a lungul muşamalei în carouri roşii şi albe, pătratul de piele era zgâriat şi înnegrit de vreme, iniţialele aproape şterse de timp, de frecarea constantă cu monedele din buzunarul bătrânului şi cu materialul pantalonilor.

Acum iniţialele erau iarăşi proaspete şi clare. Fuseseră reînnoite.

Dar, la fel ca minciuna, nici acest lucru nu era într-adevăr important. Stând înăuntrul carapacei de metal a Christinei, avea un sentiment foarte puternic că ăsta era adevărul.

Ştia. Toate erau fără importanţă.

A răsucit cheia în contact. Starterul a țiuit, dar pentru mult timp motorul nu a vrut să pornească. Fire umede. Bineînțeles că aceasta era cauza.

– Te rog, a șoptit el. Totul este în ordine, nu te îngrijora, nu s-a schimbat nimic.

Motorul a prins, apoi s-a oprit. Starterul țiuia continuu. Lapovița cădea rece pe geamuri. Înăuntru era bine; uscat și cald. Dacă motorul ar fi pornit.

– Haide, a șoptit Arnie. Haide, Christine. Haide, scumpo.

Motorul a pornit iarăși și nu s-a mai oprit. Luminile idiotului au pâlpâit și s-au stins. Indicatorul de încărcare a bateriei a pulsat iarăși slab în timp ce motorul trepida, apoi s-a stins definitiv, pe măsură ce bătăile motorului s-au egalizat și au devenit un zumzet constant.

Instalația de încălzire a început să împrăștie aer călduț în jurul picioarelor lui, negând frigul iernii de afară.

Lui i se părea că sunt lucruri pe care Leigh nu le poate înțelege, lucruri pe care ea nu le va înțelege niciodată. Deoarece ea nu fusese acolo dintotdeauna. Coșurile. Strigătele de: *Hei, Față-de-Pizza!* Dorința de a vorbi, dorința de a se alătura altor persoane și imposibilitatea de a face asta. Impotența. Lui i se părea că ea nu poate să înțeleagă faptul simplu că dacă n-ar fi fost Christine, el n-ar fi avut niciodată curajul s-o sune chiar dacă ea și-ar fi tatuat pe frunte: EU VREAU SĂ FIU PRIETENA LUI ARNIE CUNNINGHAM. Ea nu putea să înțeleagă că el câteodată se simțea cu treizeci de ani mai bătrân – nu! mai degrabă cincizeci! – și nu un băiat, ci un veteran foarte rănit într-un război nedeclarat.

A mângâiat volanul. Ochii verzi de pisică de pe panoul de bord îl priveau reconfortant.

– OK, a spus el. Aproape a oftat.

A mutat schimbătorul de viteze pe poziția D și a pornit radioul. Dee Dee Sharp cânta *Mashed Potato Time;* prostii mistice venind din întuneric pe undele radio.

A dat înapoi, plănuind să se îndrepte spre aeroport, unde să-și lase mașina și apoi să ia autobuzul înapoi spre oraș. Și a făcut asta,

dar nu la timp ca să prindă autobuzul de la ora 11 seara după cum intenţionase. În schimb a luat autobuzul de la miezul nopţii şi, până când nu a ajuns în pat şi şi-a amintit de sărutările calde ale lui Leigh în loc de modul în care Christine nu dorea să pornească, nu şi-a dat seama că undeva în cursul acelei seri, după ce plecase de la casa familiei Cabot şi până când ajunsese la aeroport, pierduse o oră. Era atât de evident, încât se simţea ca un om care a răscolit toată casa căutând o scrisoare vitală doar ca să descopere că o ţinuse tot timpul în mână. Evident... şi puţin înfiorător.

Unde fusese?

Îşi amintea ca prin ceaţă că a plecat din faţa casei lui Leigh, apoi pur şi simplu...

...pur şi simplu s-a plimbat.

Mda. S-a plimbat. Asta era tot. Nu mare scofală.

S-a plimbat prin lapoviţa din ce în ce mai deasă, pe străzi pustii care erau acoperite de mâzgă, s-a plimbat fără cauciucuri pentru zăpadă (şi totuşi Christine, cu o siguranţă incredibilă, n-a patinat niciodată şi nici n-a derapat la vreun colţ; Christine părea să găsească drumul sigur ca prin miracol; plimbarea fusese la fel de sigură ca şi când cauciucurile ar fi avut lanţuri), plimbându-se cu radioul pornit din care se revărsa un şuvoi continuu de cântece vechi, ale căror titluri erau numai nume de fete: Peggy Sue, Carol, Barbara-Ann, Susie Darlin'.

I se părea că la un moment dat i se făcuse puţin teamă şi apăsase pe unul din butoanele cromate ale convertorului pe care-l instalase, dar în loc de FM-104 şi *Petrecerea de weekend* dăduse iarăşi peste WDIL, doar că acum disc-jockey-ul semăna aberant cu Alan Freed, iar vocea care urmase fusese cea a lui Jay Hawkins Scandalagiul, foarte răguşită şi care cânta: *Te-am fermecat... pentru că eşti a meeeeaa...*

Şi până la urmă apăruse aeroportul cu reflectoarele de ceaţă aprinse şi care pulsau constant ca o inimă. Muzica de la radio s-a transformat în nişte pârâituri de neînţeles şi el îl stinsese. Când s-a dat jos din maşină simţise o uşurare de neînţeles.

Acum stătea întins în pat, simţind nevoia somnului, dar neputând să adoarmă. Lapoviţa se înteţise şi se transformase în fulgi mari de zăpadă.

Nu era bine.

Ceva se declanşase, ceva ce nu era în regulă. Nu putea să se mintă nici măcar pe el şi să spună că nu ştia despre ce-i vorba. O mulţime de oameni făcuseră remarce despre cât de frumos restaurase maşina, pe Christine. Se dusese cu ea la şcoală, iar băieţii de la atelier o asaltaseră; se vârâseră sub ea ca să cerceteze noul sistem de evacuare a gazelor, noile amortizoare, reparaţiile. Intraseră până la brâu în compartimentul motor, verificând curelele de transmisie şi radiatorul, care parcă printr-un miracol era lipsit de rugină şi de acea depunere verde care este reziduul anilor îndelungaţi de folosinţă a antigelului; verificând alternatorul şi pistoanele foarte bine ajustate în cilindri. Chiar şi instalaţia de aer condiţionat era nouă, având numerele 3, 1, 8 inscripţionate în partea de sus ca să indice cele trei viteze de funcţionare.

Da, devenise un fel de erou pentru colegii lui de la atelier şi primise toate comentariile şi complimentele cu un zâmbet superior. Dar, chiar şi atunci, nedumerirea nu fusese oare acolo, undeva foarte bine ascunsă? Desigur.

Deoarece nu-şi putea aminti ce îi făcuse Christinei şi ce nu îi făcuse.

Timpul pe care şi-l petrecuse lucrând la EA la Garajul Darnell era acum doar o ceaţă, tot aşa cum fusese şi drumul până la aeroport din seara aceasta. Îşi amintea când a început reparaţiile la caroserie, la aripa lovită din spate, dar nu îşi putea aminti când le terminase. Îşi amintea că a vopsit capota – acoperise parbrizul şi farurile cu apărătoare şi aplicase vopseaua în atelierul din spate –, dar când exact înlocuise arcurile habar nu avea. De asemenea, nu ştia de unde şi le procurase. Tot ce-şi putea aminti cu siguranţă era că stătuse mult timp la volan, stupefiat de fericire... simţindu-se întocmai ca atunci când Leigh îi şoptise „Te iubesc" înainte de a dispărea pe uşa casei ei. Stătuse acolo după ce mulţi dintre indivizii care meştereau la maşinile lor în Garajul Darnell plecaseră acasă la cină. Stătuse

acolo şi câteodată dăduse drumul la radio să asculte cântecele vechi de la WDIL.

Poate că cea mai gravă problemă era cea a parbrizului.

Nu cumpărase un parbriz nou pentru Christine; de asta era sigur. Contul lui de la bancă ar fi fost mult mai scăzut dacă el ar fi cumpărat unul dintre acele parbrize imense. N-ar fi trebuit totuşi să aibă o chitanţă? Chiar căutase înnebunit aşa ceva într-unul dintre sertarele biroului de acasă etichetat ACTE PENTRU MAŞINĂ. Dar nu găsise niciuna, iar adevărul era că răscolise fără prea mare convingere.

Dennis spusese ceva, că păienjenişul de crăpături arăta mai restrâns, mai puţin serios. Apoi, în acea zi la Hidden Hills, pur şi simplu... ei bine, dispăruse. Parbrizul fusese curat şi fără defecte.

Dar *când* se întâmplase asta? *Cum* se întâmplase?

Nu ştia.

Până la urmă a adormit şi a visat urât, răsucind şi adunând aşternuturile de sub el, în timp ce norii se destrămau şi stelele începeau să strălucească pe cerul rece de toamnă.

24

VĂZUTĂ ÎN NOAPTE

Te iau la o plimbare în a mea maşină-maşină.
Te iau la o plimbare în a mea maşină-maşină.
Te iau la o plimbare
Te iau la o plimbare.
Te iau la o plimbare în a mea maşină-maşină.

WODY GUTHRIE

Fusese un vis, ea a fost convinsă aproape până la sfârşit că sigur fusese un vis.

În vis, se trezise dintr-un vis în care făcuse dragoste cu Arnie, nu în maşină, ci în camera albastră răcoroasă care nu era mobilată, cu excepţia unui covor albastru şi a pernelor de satin albastru-deschis împrăştiate în jurul lui... Se trezise din acel vis în orele mici ale dimineţii de duminică.

De afară se auzea un automobil. S-a dus la fereastră şi s-a uitat jos.

Christine stătea lângă bordură. Motorul mergea – Leigh vedea fumul ieşind pe ţeava de eşapament –, dar era goală. În vis crezuse că Arnie trebuie să fie la uşă, cu toate că încă nu bătuse nimeni. Ar trebui să coboare şi încă foarte repede. Dacă tatăl ei se trezea şi-l găsea pe Arnie la uşa lor la 4 dimineaţa, ar fi furios.

Dar ea nu s-a mişcat. S-a uitat la maşină şi s-a gândit cât de mult o ura şi cât de frică îi era de ea.

Iar maşina o ura pe ea.

Rivale, s-a gândit, iar gândul, în acest vis, nu a fost crunt şi înveninat de gelozie, ci mai degrabă disperat şi temător. Ea stătea acolo, lângă bordură, ea era acolo – *EA* era acolo – parcată în faţa casei ei în primele ore ale dimineţii. Aşteptând-o pe Leigh. *Coboară, scumpo. Haide. O să ne plimbăm şi o să discutăm care dintre noi are mai multă nevoie de el, care ţine mai mult la el şi care ar fi mai bună pentru el pe viitor. Haide... doar nu ţi-e teamă, nu-i aşa?*

Era îngrozită.

Nu este drept. EA e mai bătrână, ştie toate trucurile, o să-i sucească minţile.

– Pleacă, a şoptitLeigh în vis şi a dat în geam cu pumnii.

Geamul era rece; pumnii ei lăsaseră urme mici pe sticla aburită. Era uimitor cât de reale puteau fi unele vise.

Dar *trebuia* să fie un vis. Trebuia să fie un vis pentru că maşina a auzit-o. De-abia îi ieşiseră cuvintele din gură când ştergătoarele au început să se agite dând la o parte zăpada umedă de pe parbriz, cu mişcările parcă pline de dispreţ.

Apoi maşina – sau EA – s-a îndepărtat uşurel de lângă bordură şi a dispărut de-a lungul străzii. Cu nimeni la volan.

Leigh era sigură de lucrul ăsta... cât de sigur poate fi un om care visează. Geamul pasagerului fusese acoperit de zăpadă, dar nu opacizat. Putuse să privească înăuntru, iar la volan nu se aflase nimeni. Deci fusese un vis, bineînţeles.

S-a întors în pat (în care nu adusese niciodată un iubit; ca şi Arnie, ea nu avusese niciun iubit) gândindu-se la un Crăciun de demult, de acum doisprezece, poate paisprezece ani. Cu siguranţă că pe atunci nu avea mai mult de patru ani. Se afla împreună cu mama ei într-un mare magazin universal din Boston, poate Filene...

Şi-a pus capul pe pernă şi a adormit (în visul ei) cu ochii deschişi privind lumina slabă a zorilor, apoi (în vise se poate întâmpla orice)

a văzut raionul de jucării de la Filene de partea cealaltă a ferestrei: beteală, strălucire, beculeţe.

Ele căutau ceva pentru Bruce, singurul nepot al mamei şi al tatei. Undeva, un Moş Crăciun al magazinului hohotea în sistemul de amplificare, iar sunetul nu era vesel, ci ameninţător cumva, râsul unui maniac care vine noaptea nu cu daruri, ci cu un satâr.

Ea întinsese mâna spre una dintre vitrine, arătase cu degetul şi îi spusese mamei că ea doreşte ca Moş Crăciun să-i aducă *aia.*

Nu, scumpo, Moş Crăciun nu-ţi poate aduce aia. Este o jucărie de băiat.

Dar o vreau!

Moş Crăciun o să-ţi aducă o păpuşă frumoasă, poate chiar o Barbie.

Vreau aia!...

Pe acelea le fac doar spiriduşii-băieţi, Lee-Lee, dragostea mea. Pentru băieţi. Spiriduşii-fetiţe fac păpuşi frumoase...

Nu vreau o PĂPUŞĂ! Nu vreau o BARBIE! Eu... vreau AIA!

Dacă ai de gând să faci istericale, o să trebuiască să te duc acasă, Leigh. Să ştii că nu glumesc.

Deci cedase şi Crăciunul îi adusese nu numai o Malibu Barbie, ci şi un Malibu Ken, iar ea se bucurase de ele (aşa bănuia), dar încă îşi mai amintea micuţa maşină de curse Remco, roşie, aşezată pe un fundal de dealuri înverzite şi care mergea fără cordon ataşat, de-a lungul unui drum atât de perfect, încât avea şi mici balustrade de protecţie, un drum a cărui iluzie optică esenţială era dată de circularitatea sa. Ah, dar mergea repede maşina aceea, iar în mintea şi în ochii ei roşul avusese o calitate magică? Avusese. Iar iluzia pe care o crea maşina era de ceva magic. Acea iluzie fusese atât de fascinantă, încât îi furase inima. Bineînţeles, iluzia constase în faptul că maşina părea să meargă singură. Ea ştia că de fapt o dirija un angajat al magazinului, dintr-o cabină din dreapta apăsând butoanele unei telecomenzi. Mama îi spusese că aşa se întâmplă, deci aşa trebuie să fie, dar ochii ei negaseră acest fapt.

Inima ei negase.

Stătuse fascinată cu mânuţele înmănuşate încleştate pe balustrada zonei de exponate, privind-o cum alerga pe pistă, mişcându-se repede, conducându-se singură, până când mama o trăsese blând de acolo.

Şi atotputernic, părând că face să vibreze beteala care orna tavanul, acel râs malefic al Moş Crăciunului din magazin.

Leigh a dormit mai adânc, visele şi amintirile stingându-se încet, iar afară lumina zilei a venit furişându-se ca un lapte rece, iluminând o stradă goală şi tăcută, de dimineaţă de duminică. Prima ninsoare a sezonului era neatinsă, cu excepţia urmelor de cauciuc care se abăteau spre bordură în faţa casei familiei Cabot, apoi se îndepărtau fără întreruperi spre intersecţia de la capătul cvartalului suburban.

Leigh nu s-a trezit până la ora 10 (mama ei, care nu era de acord cu lenevia în pat, a chemat-o până la urmă să-şi ia micul dejun înainte de prânz), şi între timp temperatura crescuse până la aproape 16°C – în vestul Pennsylvaniei, începutul de noiembrie poate fi la fel de capricios ca începutul de aprilie. Deci până la ora 10 zăpada se topise. Iar urmele dispăruseră.

25

BUDDY VIZITEAZĂ AEROPORTUL

Le-am luat piuitul şi apoi i-am distrus.
BRUCE SPRINGSTEEN

Într-o noapte, zece zile mai târziu, cam pe când la ferestrele şcolilor primare începuseră să apară curcanii de carton şi cornuri ale abundenţei confecţionate din carton, un Camaro albastru, atât de deşelat încât părea că zgârie asfaltul, a intrat pe banda pentru parcare pe termen lung de la aeroport.

Sandy Galton a privit nervos pe geamul gheretei sale. De pe locul şoferului îi zâmbea fericit chipul lui Buddy Repperton. Faţa lui Buddy era acoperită cu o barbă de o săptămână, iar ochii lui aveau o strălucire de maniac care însemna mai degrabă cocaină decât veselia obişnuită de Ziua Recunoştinţei; el şi băieţii consumaseră o porţie bună în acea seară. Una peste alta, Buddy semăna cu un Clint Eastwood depravat.

– Cum mai spânzură lucrurile, Sandy? a întrebat Buddy.

Acest spirit a fost întâmpinat de hohote respectuoase în Camaro. Cu Buddy mai erau Don Vandenberg, Moochie Welch şi Richie Trelawney, iar după gramul de cocaină consumat şi cele şase sticle de Texas Driver pe care Buddy le procurase pentru acea ocazie,

se simţeau foarte euforici şi foarte duri. Veniseră să-i facă o trebuşoară murdară Plymouth-ului lui Arnie Cunningham.

– Ascultaţi, dacă sunteţi prinşi, eu o să-mi pierd slujba, a spus Sandy nervos.

Era singurul treaz şi regreta până şi faptul că le spusese că Arnie Cunningham îşi ţinea maşina aici. Din fericire, nu-i trecuse prin minte şi gândul că ar putea foarte bine să intre la închisoare pentru aşa ceva.

– Dacă tu sau or'care altu' de la fututa de Misiune Inposibilă sunteţi prinzi, Secretaru' va niega că aţi trăit v'odată, a spus Moochie de pe bancheta din spate şi iarăşi au izbucnit toţi în râs.

Sandy a privit în jur după alte maşini – martori –, dar, pentru mai mult de o oră nu erau programate sosiri de avioane, iar parcarea era tot atât de pustie ca munţii de pe Lună. Vremea devenise foarte rece, iar vântul, tăios ca o lamă de bărbierit, şuiera de-a lungul pistelor de aterizare şi de rulare şi se învolbura aprig în jurul maşinilor goale din parcare. Spre stânga, reclama Apco se bălăbănea întruna.

– Poţi să râzi, handicapatule, a spus Sandy. Nu te-am văzut niciodată, asta-i tot. Dacă o să vă prindă, o să spun că tocmai mă căcam.

– Iisuse, ce bebeluş, a spus Buddy. Părea amărât. N-am crezut niciodată că eşti aşa un bebeluş, Sandy. Sincer.

– Arf! Arf! a lătrat Richie şi iarăşi au râs. Rostogoleşte-te şi fă pe mortul pentru Dolarii de Război ai Tăticului, Sandy!

Sandy s-a înroşit.

– Nu-mi pasă. Doar fiţi atenţi.

– O să fim, omule, a spus Buddy sincer.

Păstrase o a şaptea sticlă de Texas Driver şi o porţie destul de decentă de cocaină. I le-a dat pe amândouă lui Sandy.

– Uite. Distrează-te.

Sandy a rânjit în ciuda sentimentelor pe care le avea.

– OK, a spus, apoi a adăugat doar ca ei să ştie că el nu-i un fricos: Faceţi o treabă bună.

Zâmbetul lui Buddy s-a mărit devenind metalic. Lumina din ochi i s-a stins; au devenit maţi, fără viaţă şi înfricoşători.

– Oh, aşa o să facem. Aşa o să facem.

Camaro-ul a intrat în parcare. Pentru un timp Sandy a putut să-l urmărească spre partea din spate după luminile de frână. Apoi Buddy le-a stins. Zgomotul motorului a fost purtat câteva momente de vânt, apoi a dispărut şi el.

Sandy a pus cocaina pe tejghea lângă televizorul portabil şi a acoperit-o cu o bancnotă. Apoi s-a apucat să bea Texas Driver-ul. Ştia că dacă este prins beat în timpul serviciului va fi dat afară, dar nu îi păsa prea mult. Să fie beat era mai bine decât să fie nervos şi să se uite tot timpul în jur după una din maşinile gri de la Securitatea Aeroportului.

Vântul bătea spre el şi putea să audă, putea să audă prea multe. Un zornăit de geam spart, râsete înfundate, un *bang* puternic, metalic.

Alte geamuri sparte. O pauză.

Voci înăbuşite aduse spre el de vântul rece. Nu putea să distingă cuvintele; erau distorsionate.

Pe neaşteptate s-a auzit perfect o salvă de lovituri; Sandy a tresărit puternic. Alte geamuri sparte în întuneric şi un zăngănit de metal căzut pe asfalt, crom sau altceva, a bănuit el. S-a surprins dorindu-şi ca Buddy să fi adus mai multă cocaină. Cocaina era o chestie înveselitoare şi cu siguranţă că avea nevoie de ceva care să-l înveselească acum. După ce se auzea, în partea din spate a parcării se petreceau lucruri foarte neplăcute.

Apoi o voce spartă, răstită şi dominantă; cu siguranţă a lui Buddy:

– Fă-o aici!

Un murmur de protest.

Iarăşi Buddy:

– Nu contează asta! Am spus: pe tabloul de bord! Alt murmur.

Buddy:

– Nu *dau* niciun rahat!

Şi, dintr-un anumit motiv, această remarcă a iscat un hohot de râs.

Sandy, transpirând în ciuda frigului tăios, şi-a închis brusc geamul şi a pornit televizorul. A băut o duşcă mare, strâmbându-se la gustul de suc de fructe amestecat cu vin ieftin. Nu îi plăcea, dar

Texas Drive era ceea ce toţi beau atunci când nu aveau bere Iron City, şi ce putea el să facă? Să spună că-i mai breaz decât ei? Asta l-ar prăji mai devreme sau mai târziu. Lui Buddy nu-i plăceau răzvrătiţii.

A băut şi a început să se simtă mai bine, sau cel puţin mai beat. Când *a trecut* una dintre maşinile Securităţii Aeroportului, el nici măcar nu a clipit. Poliţistul a ridicat o mână spre Sandy. Sandy l-a salutat şi el, cât se poate de nonşalant.

Cam la cincisprezece minute după ce intrase în parcare, Camaro-ul albastru a reapărut, de data aceasta pe banda de ieşire. Buddy stătea nepăsător şi relaxat la volan, având între picioare o sticlă de Drive pe trei sferturi goală. Zâmbea, iar Sandy a observat neliniştit cât de ciudaţi şi de injectaţi îi erau ochii. Asta nu era numai din cauza vinului şi nici din cauza cocainei. Buddy Repperton nu era un om pe care să-l calci pe bătături; Cunningham va afla asta.

– Am rezolvat toate problemele, omule, a spus Buddy.

– Bine, a răspuns Sandy şi a încercat să zâmbească.

Se simţea puţin rău. N-avea niciun fel de sentimente pentru Cunningham şi nici nu era un ins cu o imaginaţie prea bogată, dar putea să bănuiască destul de bine cum se va simţi Cunningham când va vedea ce s-a ales din toată munca lui de restaurare a Plymouth-ului Fury, roşu cu alb. Totuşi, era treaba lui Buddy, nu a lui.

– Bine, a spus el iarăşi.

– Păstrează-ţi instrumentul, omule, a zis Richie şi a chicotit.

– Sigur.

Sandy era bucuros că plecau. Poate că după chestia asta nu se va mai duce atât de des pe la Benzinăria Fericită Vandenberg. Poate că nu va mai avea chef. În noaptea asta se întâmplase ceva grav. Poate prea grav. Şi poate că va urma nişte cursuri la seral. Va trebui să renunţe la slujbă, dar poate că n-ar fi chiar atât de rău, era o slujbă a naibii de plictisitoare.

Buddy încă îl mai privea, zâmbind rece, bătos, iar Sandy a tras o duşcă mare de Texas Drive. Era gata-gata să se înece. Pentru o clipă s-a văzut cum împroaşcă faţa lui Buddy cu lichid, iar neliniştea lui a devenit teroare.

– Dacă sticleţii or să se ocupe de chestia asta, a spus Buddy, tu nu ştii nimic, nu ai văzut nimic. După cum ai spus, în jur de 9.30 a trebuit să te duci la toaletă.

– Sigur, Buddy.

– Toţi am purtat mănuşi. Nu am lăsat nicio amprentă.

– Sigur.

– Fii calm, Sandy, a spus Buddy încetişor.

– Mda, OK.

Camaro-ul a început să se deplaseze. Sandy a ridicat poarta de la butonul manual. Maşina s-a îndreptat cu viteză medie spre banda de ieşire din aeroport.

Cineva a strigat: „Arf! Arf!“ Sunetul a fost purtat de vânt până la urechile lui Sandy.

Preocupat, acesta s-a aşezat pe scaun şi s-a uitat la televizor.

Cu puţin înainte de a începe să sosească pasagerii cursei de Cleveland de la 10.30, a vărsat pe geam ce mai rămăsese din Drive. Nu mai avea chef să bea.

26

CHRISTINE ESTE BOLNAVĂ

Transfuzie, transfuzie,
Oh, niciodată-niciodată-niciodată n-am să mai accelerez.
Dă-mi sângele, Bud.

„NERVOUS" NORVUS

A doua zi Arnie şi Leigh s-au dus împreună, după ore, la aeroport ca să o ia pe Christine. Plănuiseră o excursie la Pittsburg ca să facă nişte cumpărături pentru Crăciun şi de-abia aşteptau să le facă împreună, părea ceva foarte matur.

În autobuz Arnie a fost într-o dispoziţie foarte bună, făcând tot felul de glume despre ceilalţi pasageri şi determinând-o pe ea să râdă în ciuda faptului că-i venise ciclul, care era întotdeauna deprimant şi aproape de fiecare dată dureros. Grasa cu pantofi bărbăteşti era o călugăriţă păcătoasă, spunea el. Puştiul cu pălăria de cowboy era un escroc. Şi tot aşa. Ea a reuşit să intre în atmosferă, dar nu se pricepea s-o facă la fel de bine ca el. Era uluitor cum el ieşise din carapace, modul în care *înflorise.* Acesta era într-adevăr singurul cuvânt potrivit. Ea simţea satisfacţia îngâmfată şi mulţumită a unui geolog care bănuise după anumite semne existenţa aurului şi avusese dreptate. Îl iubea şi avea dreptate să-l iubească.

Au coborât împreună la capăt de linie şi au luat-o spre parcare.

– Nu-i rău, a spus Leigh.

Era prima dată când venea cu el ca s-o ia pe Christine.

– Douăzeci şi cinci de minute de la şcoală.

– Mda, e OK, a spus Arnie. Păstrează pacea în familie, ăsta-i lucrul important. Îţi spun, în seara aceea, când mama a venit acasă şi a văzut-o pe Christine pe alee, a înnebunit total.

Leigh a râs, iar vântul îi răsfira părul. Temperatura mai crescuse faţă de frigul din noaptea trecută, dar încă era răcoare. Ea era mulţumită. Fără o anumită răcoare în aer, nu i-ar fi plăcut să facă cumpărături de Crăciun. Destul de rău că la Pittsburg încă nu începuse împodobirea oraşului. Dar nu era rău; era bine. Şi, brusc, s-a simţit mulţumită de toate, în principal fericită că trăia. Şi că era îndrăgostită.

Se gândise la asta, la modul cum îl iubea pe el. Mai existaseră înainte „focuri de paie", iar odată, în Massachusetts, crezuse că s-ar *putea* să fie îndrăgostită, dar în legătură cu acest băiat nu exista nicio îndoială. Câteodată o îngrijora, interesul lui pentru maşină părea aproape obsesiv, dar chiar şi neliniştile ocazionale jucau un rol în sentimentele ei, care erau mai bogate decât orice cunoscuse ea vreodată. Iar o parte din ele, trebuia să recunoască, erau bineînţeles egoiste, începuse doar de câteva săptămâni să-l formeze... să-l *completeze.*

Au trecut printre maşini, îndreptându-se spre locul de parcare. Deasupra, un jet US Air îşi efectua ultima survolare înainte de aterizare, tunetul motoarelor lui rostogolindu-se în jur. Arnie a spus ceva, dar avionul a acoperit total vocea lui după primele cuvinte, ceva despre cina de Ziua Recunoştinţei, iar ea s-a răsucit să-i privească faţa, amuzată de gura care parcă vorbea în gol.

Apoi, foarte brusc, gura lui nu s-a mai mişcat. El s-a oprit din mers. A holbat ochii... apoi a părut că se umflă. Gura a început să i se *strâmbe,* iar mâna care o ţinea pe Leigh s-a strâns fără milă, presându-i degetele dureros unul de altul.

– Arnie...

Duduitul avionului a început să se stingă, dar el părea că n-a auzit-o. Mâna lui s-a încleştat mai tare. Acum avea gura închisă şi strânsă într-o grimasă de surpriză şi teroare. *Are un atac de inimă,* s-a gândit ea... *un infarct... ceva.*

– Arnie, ce s-a întâmplat? a strigat ea. *Arnie... aaaauuu, mă doare!*

Pentru un moment de nesuportat, presiunea asupra mâinii ei, pe care el o ţinuse atât de blând doar cu puţin timp înainte, s-a intensificat până când se părea că oasele i se vor sfărâma. Roşeaţa din obraji îi dispăruse, iar pielea îi căpătase o culoare ca de stâncă.

A spus un singur cuvânt – „Christine!" – şi brusc i-a dat drumul. A început să alerge, lovindu-se la picior în bara de protecţie a unui Cadillac, s-a răsucit, a fost gata-gata să cadă, s-a redresat şi a început iar să fugă.

Leigh şi-a dat seama până la urmă că era ceva în legătură cu maşina (maşina, maşina, întotdeauna afurisita de maşină) şi în ea a crescut o furie amară care era în acelaşi timp şi disperată. Pentru prima dată s-a întrebat dacă era posibil să-l iubească; dacă el îi va îngădui asta.

Furia ei s-a stins în momentul când a privit... şi a văzut.

Arnie a alergat spre ceea ce mai rămăsese din maşina sa, cu mâinile întinse şi s-a oprit atât de brusc în faţa ei, încât gestul părea să fie aproape ca o apărare îngrozită; postura clasică a victimei unui accident din filme, chiar cu o clipă înaintea coliziunii.

A stat un moment în acea poziţie, ca şi când ar fi vrut să oprească maşina, sau întreaga lume. Apoi şi-a coborât braţele. Mărul lui Adam i s-a mişcat de două ori în sus şi în jos de parcă s-ar fi chinuit să înghită ceva, un geamăt, un strigăt, apoi gâtul i-a devenit parcă rigid, cu fiecare muşchi şi tendon bine conturat, chiar şi vasele de sânge reliefându-se foarte bine. Era gâtul unui om care încearcă să ridice un pian.

Leigh s-a apropiat încet de el. Mâna încă îi pulsa, iar a doua zi va fi umflată şi de nefolosit, dar acum uitase de ea. Inima i s-a înmuiat şi a părut că o simte pe a lui; a simţit amărăciunea lui şi i-a împărtăşit-o, sau aşa i s-a părut ei. Doar mai târziu şi-a dat seama cât

de mult a îndepărtat-o Arnie în acea zi, cât de mult din suferinţă şi-a ţinut-o pentru el şi cât de mult şi-a ascuns din ura pe care o simţea.

– Arnie, cine a făcut asta? a întrebat ea cu vocea frântă de suferinţă.

Nu, nu îi plăcuse maşina, dar când a văzut-o în acea stare jalnică a înţeles pe deplin cât de mult se ataşase Arnie de ea şi nu a mai putut s-o urască, sau aşa a crezut.

Arnie nu i-a răspuns. Stătea uitându-se la Christine, cu ochii arzând şi cu capul puţin înclinat.

Parbrizul fusese spart în două locuri; pe scaunele sfâşiate din faţă erau împrăştiate fragmente de sticlă securit ca nişte diamante lipsite de valoare. Jumătate din bara de protecţie din faţă fusese smulsă şi atârna pe asfalt lângă un morman de fire negre, precum tentaculele unei caracatiţe. Trei din cele patru geamuri laterale fuseseră de asemenea sparte. Lateralele caroseriei aveau găuri care se întindeau într-o linie neregulată, vălurită. Pare-se că se folosise un instrument ascuţit, greu, poate capătul îndoit al unui levier. Uşa pasagerului era deschisă, şi ea a văzut astfel că toate instrumentele de la bord erau sparte. Peste tot erau împrăştiate bucăţi de tapiţerie şi de umplutură. Acul indicator al vitezometrului se afla pe covorul de sub volan.

Arnie şi-a înconjurat încet maşina, observând toate acestea. Leigh i-a vorbit de două ori. El n-a răspuns. Acum culoarea pământie de pe chipul lui era întreruptă de două cercuri roşii, aprinse, de pe pomeţi. A ridicat chestia aia ca o caracatiţă care zăcea pe asfalt, iar ea a observat că este un capac de delco, tatăl ei i-l arătase odată pe când meşterea la maşină.

El l-a studiat un moment ca şi când ar fi examinat un specimen zoologic exotic, apoi l-a aruncat. Sub picioarele lor străluceau cioburi de sticlă. Ea i-a vorbit iarăşi. El n-a răspuns, iar acum, pe lângă mila pe care o simţea pentru el, a început să-i fie şi frică. Mai târziu i-a spus lui Dennis Guilder că i s-a părut, cel puţin atunci, că ar fi fost foarte posibil ca Arnie să-şi fi pierdut minţile.

Arnie a îndepărtat cu piciorul o bucată de tijă cromată. Aceasta s-a lovit cu un zăngănit de gardul din spatele parcării. Luminile de

frână fuseseră sparte; alte pietre prețioase fără valoare, de această dată rubine, aflându-se nu pe scaune, ci pe asfalt.

– Arnie... a dat ea iarăși să-i vorbească.

El s-a oprit. Privea prin gaura din parbriz din dreptul șoferului. Din piept a început să-i iasă un sunet înfundat, îngrozitor. Leigh s-a uitat peste umărul lui și, brusc, a simțit o nevoie turbată să râdă, să țipe și să leșine în același timp. Pe tabloul de bord... la început nu observase, în mijlocul acelui dezastru general ea nu observase ce era pe tabloul de bord. Și s-a întrebat, cu voma urcându-i în gât, cine a putut fi atât de abject, atât de josnic încât să facă așa ceva, ca să...

– Căcănarii! a strigat Arnie, dar vocea nu era a sa. Era acută, stridentă și spartă de furie.

Leigh s-a întors și a vărsat, sprijinindu-se orbește de mașina de lângă Christine, văzând în fața ochilor puncte mici și albe care se dilatau întocmai ca orezul expandat. Vag, prin minte i-au trecut imaginile de la un iarmaroc de țară, în fiecare an se urca o mașină veche pe o platformă de scânduri și lângă ea se punea un baros; pentru douăzeci și cinci de cenți puteai să dai trei lovituri. Ideea era să distrugi mașina. Dar nu să... nu să...

– *Căcănari* ordinari! a țipat Arnie. O să v-o plătesc! O să v-o plătesc chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac! Chiar dacă va fi ultimul lucru nenorocit pe care-l *voi face eu vreodată!*

Leigh a vomitat iarăși și preț de o clipă, un moment îngrozitor, și-a dorit să nu-l fi întâlnit niciodată pe Arnie Cunningham.

27

ARNIE ŞI REGINA

Ţi-ar plăcea să te plimbi
În Buick-ul meu '59?
Am spus, ţi-ar plăcea să te plimbi
În Buick-ul meu '59?
Are două carburatoare
Şi, în plus, un compresor de supraalimentare.

THE MEDALLIONS

În acea seară Arnie a intrat în casă la ora 11.45. Hainele cu care se îmbrăcase ca să meargă la Pittsburg pentru cumpărături erau pătate de unsoare şi transpiraţie. Mâinile îi erau impregnate de murdărie, iar pe spatele palmei stângi avea o tăietură lungă ca o bandă. Chipul îi era sălbatic şi împietrit. La ochi avea cearcăne negre.

Mama lui stătea la masă, făcând o pasienţă Solitaire. Îl aşteptase să vină acasă, dar se şi temuse foarte mult de acel moment. Leigh o sunase şi îi povestise ce se întâmplase. Fata, care-i făcuse o impresie destul de bună Reginei (deşi, poate nu era destul de bună pentru fiul ei), păruse că plânge.

Regina, alarmată, închisese cât de repede putuse, şi apoi formase numărul de la Garajul Darnell. Leigh îi spusese că Arnie închiriase

de acolo un camion pentru remorcare şi că se dusese apoi la garaj. Pe ea o urcase într-un taxi în ciuda protestelor ei. Telefonul sunase de două ori, apoi răspunsese o voce şuierătoare şi gravă.

– Da. Darnell.

Regina închisese, realizând că ar fi fost o greşeală să discute cu el când se afla acolo, şi se părea că ea şi Mike făcuseră deja destule greşeli în ceea ce-i privea pe Arnie şi maşina lui. Va aştepta până el va veni acasă. O să-i spună tot ce avea de zis privindu-l în ochi.

A spus-o acum:

– Arnie, îmi pare rău.

Ar fi fost mai bine dacă şi Mike s-ar fi aflat acolo. Dar era în Kansas City, la un simpozion despre comerţul şi începutul liberei iniţiative din Evul Mediu. Nu trebuia să se întoarcă până duminică, doar dacă această situaţie nu-l va aduce acasă mai devreme. Ea se gândea că era probabil. Şi-a dat seama, nu fără oarecare remuşcări, că doar acum începuse să înţeleagă adevărata gravitate a acestei situaţii.

– Îmi pare rău, a îngânat Arnie cu o voce egală, fără intonaţie.

– Da. Eu, adică *noi*...

Nu putea să continue. În expresia ca de mort de pe faţa lui era ceva groaznic. Ochii lui erau goi. Ea nu putea decât să privească şi să clatine din cap, cu ochii înţepători şi cu gustul rău al lacrimilor în gură şi în gât. Nu îi plăcea să plângă. Încăpăţânată, una dintre cele două fete ale unei familii catolice formate din tatăl ei, care fusese muncitor constructor, din mama istovită şi din şapte fraţi, hotărâtă să meargă la colegiu în ciuda părerii tatălui ei că singurul lucru pe care fetele îl învaţă acolo era cum să nu mai fie virgine şi cum să se lepede de biserică, avusese parte de multe lacrimi şi necazuri. Iar dacă propria ei familie o considera câteodată dură, asta era pentru că ei nu înţelegeau că atunci când ai trecut prin infern ieşi de acolo călită de foc. Iar când a trebuit să arzi ca să poţi să-ţi îndeplineşti dorinţele, atunci niciodată nu mai renunţi.

– Ştii ceva? a întrebat-o Arnie.

Ea a clătinat din cap, simţind încă sub pleoape arsura înţepătoare a lacrimilor.

– M-ai face să râd dacă n-aş fi atât de obosit încât de-abia mă mai ţin pe picioare. Ai fi putut să fii acolo agitând leviere şi ciocane împreună cu ăia care-au făcut-o. Eşti probabil mai bucuroasă decât ei.

– Arnie, nu-i drept!

– *Este* drept! a urlat el cu ochii brusc însufleţiţi de un foc oribil.

Pentru prima dată în viaţă, Reginei i-a fost frică de fiul ei.

– Ideea ta să n-o ţin pe alee! Ideea lui s-o duc la parcarea din aeroport! Cine crezi că-i de vină? Ce crezi? Crezi că asta s-ar fi întâmplat dacă era aici? Hm?

A făcut un pas spre ea, cu pumnii încleştaţi, iar ea s-a abţinut din răsputeri să nu se dea înapoi.

– Arnie, putem să vorbim despre asta? Ca două fiinţe raţionale?

– Unul dintre ei s-a căcat pe tabloul de bord al maşinii mele, a spus el rece. Cam cât de raţională este chestia asta, mamă?

Ea crezuse sincer că reuşise să-şi controleze lacrimile, dar aceste noutăţi, noutăţi despre o furie atât de stupidă, iraţională, i le-au adus înapoi. A plâns. A plâns de durere pentru ceea ce văzuse fiul ei. Şi-a plecat capul şi a plâns de stupoare, suferinţă şi teamă.

În toată viaţa ei de mamă se considerase, în secret, superioară femeilor din jur, ai căror copii erau mai mari decât Arnie. Când el avea un an, celelalte mame clătinaseră jalnic din cap şi îi spuseseră să aştepte până când va împlini cinci ani, că atunci vor începe necazurile, atunci erau îndeajuns de mari ca să spună „rahat" în faţa bunicii şi să se joace cu chibriturile când sunt singuri acasă. Dar Arnie, bun ca pâinea caldă când avea un an, încă era bun ca pâinea caldă şi la cinci. Atunci celelalte mame şi-au dat ochii peste cap şi i-au spus să aştepte până când va avea zece ani, apoi până la cincisprezece, căci atunci devin ei cu adevărat dificili, cu toate drogurile alea, concertele de rock şi cu fetele care acceptă orice şi, Doamne fereşte, o să fure capace de roţi, şi acele... ei bine, boli.

Iar ea tot timpul continuase să zâmbească în sinea ei, deoarece toate mergeau conform planului, totul se desfăşura aşa cum credea ea că ar fi trebuit să fie copilăria ei. Fiul ei avea părinţi calzi, care-l iubeau şi-l ajutau, care i-ar fi dat orice (în limitele bunului-simţ), care

l-ar trimite fericiţi la colegiul pe care el şi l-a ales (atât timp cât era unul bun), terminând astfel cu succes jocul/afacerea/vocaţia de părinţi. Dacă i-ai fi sugerat că Arnie avea puţini prieteni şi de multe ori era bătaia de joc a celorlalţi, ţi-ar fi subliniat rigid că *ea* a urmat o şcoală parohială dintr-un cartier dur, în care, câteodată, chiloţii de bumbac ai fetelor erau smulşi din glumă şi li se dădea foc cu brichetele Zippo, care aveau gravat pe ele corpul răstignit al lui Iisus. Iar dacă i-ai fi sugerat că metodele ei de educaţie diferă doar din punctul de vedere al ţelurilor materiale de cele ale tatălui ei detestat, ea ar fi fost furioasă şi ţi l-ar fi arătat pe fiul ei ca pe un copil perfect.

Dar iată-l acum pe bunul ei băiat palid, epuizat, murdar până la coate de unsoare, părând să vibreze cu aceeaşi mânie reţinută care fusese caracteristică bunicului lui, chiar *semănând cu* el. Totul părea că se năruise.

– Arnie, o să vorbim mâine dimineaţă despre ce trebuie să facem, a spus ea încercând să se adune şi să-şi învingă lacrimile. O să discutăm mâine dimineaţă.

– Doar dacă te scoli foarte devreme, a spus el părând să-şi piardă interesul. Mă duc sus să dorm vreo patru ore, şi după aceea mă întorc la garaj.

– De ce?

El a râs ca un nebun şi şi-a întins braţele fluturându-le ca şi cum ar fi vrut să zboare.

– De ce crezi? Am multe de făcut! Mai multe decât ai putea crede!

– Nu, mâine ai şcoală... eu... îţi interzic, Arnie, îţi...

S-a întors s-o privească, s-o studieze, iar ea a tresărit. Ce se întâmpla acum semăna cu un coşmar înfiorător, interminabil.

– O să merg la şcoală. O să-mi iau cu mine nişte haine de schimb şi chiar o să fac un duş ca să nu jignesc pe nimeni din clasă cu mirosul meu. Apoi, după şcoală, o să mă întorc la Darnell. Am foarte multe de făcut, dar sunt în stare să le fac... ştiu că pot... o să-mi mănânce mult din economii, totuşi. În plus, mai am şi treburile pe care le fac pentru Will.

– Temele tale... Studiile tale!

– Oh, studiile. Pe faţă i s-a aşternut acel zâmbet mort, mecanic, al păpuşilor de la ceasuri. Bineînţeles că or să sufere. N-am cum să te mint în privinţa asta. Nu mai pot să-ţi promit un procentaj de nouăzeci şi trei la sută. Dar o să mă descurc. Pot să obţin C-uri. Poate şi câteva B-uri.

– Nu! Trebuie să te gândeşti la colegiu!

El s-a întors lângă masă, şchiopătând iarăşi, chiar foarte rău. Şi-a pus palmele pe masă în faţa ei şi s-a aplecat încet. Ea s-a gândit: *Un străin... fiul meu este un străin pentru mine. Să fie într-adevăr vina mea? Oare? Pentru că am dorit numai ce-i mai bun pentru el? Poate să fie asta? Te rog, Doamne, fă ca ăsta să fie un coşmar din care o să mă trezesc cu lacrimi, fiindcă a fost atât de real.*

– Chiar acum, a spus el încetişor privind-o în ochi, singurele lucruri de care îmi pasă sunt Christine, Leigh şi să nu-l supăr pe Will Darnell, ca s-o pot face ca nouă. Nu-mi pasă de colegiu nici cât de un rahat. Şi dacă nu mă laşi în pace, o să renunţ şi la liceu. Iar asta ar trebui să-ţi taie piuitul, dacă altceva nu.

– Nu poţi, a spus ea întâlnindu-i privirea. Înţelegi asta, Arnold. Poate că merit... cruzimea ta... dar o să mă lupt prin toate mijloacele cu această latură autodistructivă a ta. Deci nu mă mai ameninţa că renunţi la şcoală.

– Dar să ştii că o s-o fac, a răspuns el. Să nu te păcăleşti singură crezând că n-aş face-o. În februarie o să împlinesc optsprezece ani şi atunci o să pot să iau singur hotărârile, dacă tu n-o să încetezi să te amesteci în această chestie. Mă înţelegi?

– Du-te să te culci, a spus ea printre lacrimi. Du-te să te culci, îmi zdrobeşti inima.

– Chiar aşa? A râs şocant. Doare, nu-i aşa? Ştiu.

Apoi a plecat, mergând încet, şchiopătatul trăgându-i puţin corpul spre stânga. După scurt timp, ea i-a auzit bocănitul pantofilor pe trepte, un sunet care-i aducea foarte bine aminte de copilăria ei, când ea îşi spunea de fiecare dată: *Căpcăunul se duce la culcare.*

A izbucnit într-un nou acces de plâns, s-a ridicat stângaci şi a ieşit afară pe uşa din spate, ca să plângă nevăzută de nimeni. Şi-a cuprins

corpul cu braţele, o consolare măruntă, dar totuşi mai bună decât niciuna, şi a privit în sus la luna ca un covrig care se multiplicase prin filmul lacrimilor. Totul se schimbase şi asta se întâmplase cu viteza unui ciclon. Fiul ei o ura; văzuse asta pe faţa lui, nu erau istericale, o iritare temporară, o criză adolescentină trecătoare. El o *ura*, iar asta n-ar fi trebuit să se întâmple cu băiatul ei bun; chiar deloc.

Chiar *deloc*.

A stat pe trepte şi a plâns până când lacrimile au început să sece, iar suspinele s-au redus doar la câteva sughiţuri şi oftaturi ocazionale. Frigul i-a înconjurat gleznele şi a început să muşte din ce în ce mai insistent prin capot. A intrat în casă şi s-a dus sus. A stat indecisă câteva clipe în faţa camerei lui Arnie, înainte să intre.

El adormise pe cuvertură. Încă avea pantalonii pe el. Părea mai degrabă inconştient decât adormit, iar chipul lui era oribil de bătrân. O rază de lumină care venea din hol şi cădea de deasupra umărului ei în cameră a făcut-o să i se pară pentru un moment că părul lui se rărise, iar gura deschisă nu avea dinţi. Printre degetele palmei care-i acoperea gura s-a strecurat un ţipăt scurt de spaimă şi ea s-a grăbit către el.

Umbra ei, care căzuse pe pat, s-a mişcat împreună cu ea şi a văzut că era doar Arnie; impresia de vârstă înaintată fusese dată de lumină, de propria ei epuizare şi confuzie.

A privit spre radioul cu ceas şi a observat că este programat să pornească la 4.30. S-a gândit să anuleze alarma, chiar a întins mâna spre buton. Până la urmă nu a putut.

În schimb s-a dus în dormitorul ei, s-a aşezat pe pat şi a ridicat receptorul telefonului. L-a ţinut un moment în mână, gândindu-se. Dacă-l suna pe Mike în mijlocul nopţii, el ar putea crede că...

Că s-a întâmplat ceva îngrozitor?

A chicotit. Ei bine, *nu era aşa?* Desigur. Şi încă se întâmpla.

A format numărul hotelului Ramada Inn din Kansas City unde stătea soţul ei, realizând vag că era pentru prima dată când cerea ajutor de când părăsise casa mohorâtă cu trei etaje din Rocksburg ca să meargă la colegiu.

28

LEIGH FACE O VIZITĂ

Nu vreau să creez agitaţie,
Dar pot să cumpăr autobuzul vostru magic?
Nu-mi pasă cât de mult plătesc,
Vreau să mă duc cu el la a mea iu-bi-tă.
Îl doresc... îl doresc... îl doresc...
(Nu-l poţi avea...)

THE WHO

A reuşit să rămână calmă aproape tot timpul cât i-a povestit, stând pe unul dintre cele două scaune, cu genunchii presaţi unul de altul şi cu gleznele încrucişate, îmbrăcată frumos cu un pulover de lână multicolor şi o fustă maro de catifea-cord. Doar spre final a început să plângă şi nu-şi putea găsi batista. Dennis Guilder i-a întins cutia cu şerveţele de pe noptieră.

– Linişteşte-te, Leigh.

– Nu p-p-p-o-ot! N-a mai venit să mă vadă... iar la şcoală pare atât de obosit... şi tu s-spui că n-a venit nici aici...

– Va veni dacă are nevoie de mine, a spus Dennis.

– Eşti plin de go-go-go-şi p-p-rosteşti! a spus ea, apoi a părut comic înmărmurită de ceea ce zisese.

Lacrimile formaseră dâre în machiajul fin pe care şi-l aplicase. S-au uitat un moment unul la altul, apoi au râs. Dar a fost un râs scurt şi nu prea bun.

– L-a văzut Motormouth (Gură spartă)? a întrebat Dennis.

– Cine?

– Motormouth. Aşa l-a poreclit Lenny Barongg pe domnul Vickers, responsabilul cu probleme educaţionale.

– Oh! Da, cred că da. L-a chemat alaltăieri, luni, în cabinetul lui. Dar nu mi-a spus nimic. Iar eu n-am îndrăznit să-l întreb. Nu vrea să discute. A devenit atât de straniu!

Dennis a încuviinţat. Deşi nu credea că Leigh îşi dă seama – ea era absorbită de propriile ei necazuri şi confuzii –, el simţea o frică din ce în ce mai mare pentru Arnie şi era neajutorat. Din veştile care se infiltraseră în această cameră în ultimele zile, Arnie părea a fi în pragul unei depresii nervoase; relatarea lui Leigh era cea mai recentă şi cea mai descriptivă. Niciodată nu-şi dorise atât de mult să fie *afară* cum îşi dorea acum. Bineînţeles, îl putea suna pe Vickers şi-l putea întreba dacă el poate face ceva. Şi îl putea suna pe Arnie, doar că, din cele spuse de Leigh, Arnie era acum ori la şcoală, ori la Darnell, ori dormea. Tatăl lui se întorsese mai repede de la un simpozion şi urmase altă ceartă, îi povestise Leigh. Deşi Arnie nu îi spusese aşa ceva, Leigh i-a mărturisit lui Dennis că ea credea că fusese foarte aproape să plece de acasă.

Dennis nu dorea să discute cu Arnie când acesta se afla la garaj.

– Ce pot să fac? a întrebat ea. Ce ai face tu în locul meu?

– Aş aştepta. Nu ştiu ce altceva ai putea să faci.

– Dar astăzi este cel mai greu lucru, a răspuns ea cu o voce atât de joasă încât de-abia s-a auzit.

Mâinile ei mototoleau Kleenex-ul, îl fărâmiţau, murdărindu-şi fusta cu bucăţele de hârtie.

– Părinţii mei doresc ca eu să încetez să-l mai văd... să-l părăsesc. Le este teamă... că Repperton şi ceilalţi băieţi or să încerce şi altceva.

– Eşti sigură că au fost Repperton şi prietenii lui?

– Da. Toți cred asta. Domnul Cunningnam a chemat poliția, chiar dacă Arnie i-a spus că nu-i nevoie. El a spus că o să egalizeze scorul în felul lui, iar asta i-a speriat pe amândoi. Și pe mine mă sperie. Poliția i-a ridicat pe Buddy Repperton și pe unul dintre prietenii lui, cel pe care l-au poreclit Moochie, știi la cine mă refer?

– Da.

– Și pe băiatul care lucrează în schimbul de noapte la parcarea de la aeroport. Îl cheamă Galton.

– Sandy.

– Au crezut că este și el implicat, că poate el i-a lăsat să intre.

– Într-adevăr este înhăitat cu ei, dar nu-i chiar atât de degenerat precum ceilalți. Leigh, dacă n-ai vorbit cu Arnie înseamnă că ai discutat cu altcineva.

– La început cu doamna Cunningham, apoi cu tatăl lui. Nu cred că vreunul dintre ei știe că am stat de vorbă cu celălalt. Ei sunt...

– Supărați, a sugerat Dennis.

Ea a clătinat din cap.

– Este mai mult decât atât, a spus ea. Amândoi par că sunt pur și simplu... stupefiați. Nu poate să-mi fie milă de *ea*, cred că ea vrea să-și impună voința, dar îl plâng pe domnul Cunningham. El pare așa de... de... S-a întrerupt, apoi a continuat: Când am ajuns ieri acolo după ce s-a terminat școala, doamna Cunningham m-a rugat să-i spun Regina, dar nu pot să fac asta.

Dennis a rânjit.

– Tu poți? a întrebat Leigh.

– Ei bine, da, dar am mult antrenament.

Ea a zâmbit, primul zâmbet bun al vizitei ei.

– Poate că asta ar crea o *diferență*. Oricum, când am ajuns acolo, ea era acasă, dar domnul Cunningham era încă la școală... adică la universitate.

– Mda.

– Ea și-a luat toată săptămâna liberă, ce-a mai rămas din ea. A spus că nu mai poate să meargă la ore nici măcar în cele trei zile dinainte de Ziua Recunoștinței.

– Cum arată?

– Pare zdrobită, a spus Leigh şi a luat un Kleenex curat. A început să-i rupă marginile. Arată cu zece ani mai bătrână faţă de acum o lună când am întâlnit-o prima dată.

– Şi el? Michael?

– Mai bătrân, dar mai călit, a spus Leigh ezitând. Ca şi când problema asta l-ar fi... l-ar fi determinat să preia conducerea.

Dennis era tăcut. Îl cunoştea pe Michael Cunningham de treisprezece ani şi niciodată nu-l văzuse stăpân pe situaţie. Întotdeauna Regina fusese cea care dictase; Michael se menţinuse în siajul ei şi preparase băuturile la petrecerile (majoritatea petreceri din mediul universitar) pe care le găzduise familia Cunningham. El asculta muzică la casetofon, arăta melancolic... dar Dennis, nici dacă se străduia foarte tare nu şi-l putea imagina „la conducere".

Triumful final, spusese odată tatăl lui Dennis stând la geam şi urmărind-o pe Regina ducându-l pe Arnie de mână spre maşina în care îi aştepta Michael. Pe atunci Arnie şi Dennis aveau cam şapte ani. *Matriarhatul suprem. Mă întreb dacă-l va obliga pe bietul nenorocit să aştepte în maşină când Arnie se va însura. Sau poate că...*

Mama lui Dennis se încruntase spre soţul ei şi îi făcuse semn din ochi să tacă. Dennis n-a uitat acel gest şi nici cuvintele tatălui său, la şapte ani nu le înţelesese pe deplin, dar chiar şi atunci ştiuse perfect ce înseamnă „un biet nenorocit". Şi chiar şi atunci a înţeles destul de vag de ce tatăl lui îl considera aşa pe Michael Cunningham. Îi fusese milă de Michael Cunningham... iar acel sentiment persistase până în prezent.

– El a venit acasă cam pe când ea îşi termina de spus versiunea, a continuat Leigh. M-au invitat să rămân la cină, Arnie mănâncă la Darnell, dar le-am spus că trebuie să plec. Domnul Cunningham s-a oferit să mă conducă, iar în drum spre casă am aflat varianta lui.

– Sunt versiuni diferite?

– Nu prea, dar... De exemplu, domnul Cunningham a fost cel care s-a dus la poliție. Arnie n-a vrut, iar doamna Cunningham, Regina, nu a putut.

– Chiar încearcă s-o repare iarăși pe vrăjitoarea aia? a întrebat Dennis prudent.

– Da, a șoptit ea, și apoi a izbucnit strident: Dar asta nu-i tot! S-a implicat foarte tare în afacerile tipului ăla, Darnell, știu asta! Ieri, în timpul celei de-a treia ore mi-a spus că are de gând să pună un sistem de direcție nou la mașină în după-amiaza asta, iar eu l-am întrebat dacă nu va fi prea scump și el a spus că să nu-mi fac griji deoarece creditul lui este bun.

– Mai rar.

Iarăși plângea.

– Creditul lui este bun, deoarece el și un anume Jimmy Sykes or să-i facă vineri și sâmbătă niște comisioane lui Will. Asta a zis. Și... eu nu cred că treburile pe care le face pentru afurisitul ăla sunt legale!

– Ce le-a spus celor de la poliție când au venit să-l întrebe de Christine?

– Le-a spus cum am găsit-o... Starea în care era. Ei l-au întrebat dacă bănuiește pe cineva, iar Arnie a răspuns că nu. L-au întrebat dacă-i adevărat că se bătuse cu Buddy Repperton, că Buddy îl amenințase cu cuțitul și că fusese exmatriculat pentru asta. Arnie le-a spus că Repperton i-a călcat în picioare punga cu mâncare, după aceea domnul Casey a venit din atelier și a pus capăt incidentului. L-au întrebat dacă Repperton nu l-a amenințat că o să se răzbune pe el, iar Arnie a răspuns că s-ar putea să fi spus ceva de acest gen, dar fuseseră vorbe goale.

Dennis n-a spus nimic și a privit pe fereastră cerul mohorât de noiembrie, analizând aceste lucruri. I se păreau de rău augur. Dacă Leigh nu se înșela în legătură cu interviul luat de poliție, atunci Arnie nu spusese nicio minciună... dar relatase faptele astfel încât cele întâmplate în spatele atelierului să pară o ceartă oarecare.

Acest lucru i se părea lui Dennis că era de foarte rău augur.

– Ai vreo idee despre ce ar putea Arnie să facă pentru Darnell? a întrebat Leigh.

– Nu, a răspuns Dennis, dar avea câteva bănuieli.

În mintea lui a pornit un mic casetofon și l-a auzit pe tatăl său spunând: *Am auzit câte ceva... mașini furate... țigări și alcool... contrabandă... A avut noroc mult timp, Dennis.*

S-a uitat la fața lui Leigh, prea palidă, cu machiajul stricat de lacrimi. Ea se agăța, se agăța cât de bine putea de Arnie. Poate că învăța câte ceva despre cum te călești, lucruri pe care, după cum arăta ea, nu le-ar fi aflat încă zece ani de aici înainte. Dar asta nu făcea situația să fie mai ușoară și nici nu o făcea potrivită. Brusc, aproape la întâmplare, s-a gândit la faptul că observase pentru prima dată îmbunătățirea din tenul lui Arnie cam cu o lună înainte ca Arnie și Leigh să se cupleze... dar după ce Arnie și Christine se cuplaseră!

– O să vorbesc cu el, a promis Dennis.

– Bine, a spus ea. S-a ridicat. Eu... eu nu doresc ca totul să fie ca înainte, Dennis. Știu că așa ceva nu se poate. Dar încă îl iubesc și... și aș dori să-i spui asta.

– Da, OK.

Erau amândoi stânjeniți și niciunul dintre ei nu a mai putut să spună nimic pentru mult, mult timp. Dennis se gândea că, într-un cântec, acesta ar fi momentul în care Cel Mai Bun Prieten ar intra în scenă. Iar o părticică ticăloasă, mârșavă (și mitocănească) a sa nu s-ar fi împotrivit acestui fapt. Chiar deloc. Se simțea încă foarte atras de ea, mult mai mult decât îl atrăsese vreodată altă fată. Lasă-l pe Arnie să ducă artificii și bombe artizanale la Burlington, și să se ocupe de mașina lui. Între timp, el și Leigh s-ar putea cunoaște mai bine. Un pic de ajutor și de mângâiere. Știți cum este.

Iar în acel moment stânjenitor, după ce ea și-a declarat dragostea pentru Arnie, el a avut sentimentul că poate să realizeze așa ceva; era vulnerabilă. Probabil că învăța cum să fie dură, dar aceasta nu este o școală pe care o urmezi de bunăvoie. El ar putea să-i spună ceva, ceva-ul potrivit, poate doar *Vino aici*, iar ea ar veni, s-ar așeza pe marginea patului, ar mai discuta, poate, despre lucruri mai plăcute

şi poate că el ar săruta-o. Gura ei era superbă şi plină, senzuală, făcută ca să sărute şi să fie sărutată. Mai întâi pentru a o mângâia. Apoi din prietenie. Iar a treia oară... Da, simţea, cu acel instinct care până acum nu dăduse greş, că ar fi posibil.

Dar n-a spus niciunul din cuvintele care ar fi putut porni acele lucruri, şi nici Leigh n-a făcut-o. Arnie se afla între ei şi cu siguranţă că aşa va fi întotdeauna. Arnie şi doamna lui. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de oribilă, el ar fi putut să râdă.

– Când te externează? a întrebat Leigh.

– Trebuie întâi să avertizeze populaţia, a spus el şi a început să chicotească.

După un moment i s-a alăturat şi ea.

– Da, ceva de genul ăsta, a spus Leigh şi apoi a devenit iarăşi serioasă. Îmi pare rău.

– N-ai de ce. Toată viaţa oamenii au râs de mine. Sunt obişnuit. Mi-au spus că sunt pironit aici până în ianuarie, dar am de gând să-i păcălesc. De Crăciun mă duc acasă. Am muncit ca un catâr în camera de tortură.

– Camera de tortură?

– Terapie fizică. Spatele meu arată destul de bine. Celelalte oase se sudează cu sârg, câteodată mâncărimea este groaznică. Înfulec măceşe în cantităţi imense. Doctorul Arroway spune că ăsta-i doar folclor. Dar Puffer, antrenorul, se jură că sunt foarte bune şi verifică provizia de fiecare dată când vine în vizită.

– Vine des?

– Da, vine. Acum aproape m-a făcut să cred că măceşele ajută oasele să se sudeze mai repede. Bineînţeles, nu o să mai joc niciodată fotbal. Pentru un timp o să merg cu ajutorul cârjelor şi după aceea, cu puţin noroc, o să trec la un baston. Veselul doctor Anderson mi-a spus că o să şchiopătez câţiva ani. Sau poate pentru totdeauna.

– Îmi pare atât de rău, a spus ea încetişor, îmi pare rău că a trebuit să i se întâmple asta unui băiat atât de drăguţ ca tine, Dennis, dar în parte este egoism din partea mea. Mă întreb dacă toate astea,

toate chestiile astea, toate chestiile astea oribile în legătură cu Arnie s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi fost sănătos.

– E adevărat, a spus Dennis, rostogolindu-şi teatral ochii. Dă vina pe mine.

Dar ea nu a zâmbit.

– Am început să mă îngrijorez în legătură cu sănătatea lui mintală, ştiai asta? Ăsta-i un lucru pe care nu l-am spus nimănui, nici părinţilor lui sau alor mei. Dar cred că mama lui... ea s-ar putea... nu ştiu ce i-a spus ei în noaptea aceea, după ce am găsit maşina distrusă, dar... cred că şi-au scos ghearele unul la altul.

Dennis a încuviinţat.

– Dar totul este aşa de... de nebunesc! Părinţii lui s-au oferit să-i cumpere o maşină bună de mâna a doua care s-o înlocuiască pe Christine, iar el a refuzat. Apoi domnul Cunningham mi-a spus în drum spre casă că i-a propus lui Arnie să-i cumpere o maşină nouă... să-şi încaseze nişte obligaţiuni pe care le are din 1955. Arnie a spus că nu poate să accepte un asemenea cadou. Iar domnul Cunningham i-a spus că înţelege acest lucru şi că nu trebuie să-l considere un cadou, că Arnie ar putea să-i restituie banii, ar accepta chiar şi o dobândă dacă aşa dorea Arnie... Dennis, înţelegi ce spun?

– Mda. Nu poate fi orice maşină. Trebuie să fie *acea* maşină. Christine.

– Dar mie mi se pare că este o obsesie. A găsit un obiect şi s-a fixat pe el. Nu asta înseamnă o obsesie? Mi-e frică, iar câteodată sunt cuprinsă de ură... dar nu de el îmi este teamă. Nu pe el îl urăsc. Nu, ci pe *afurisita* aia de maşină. Căţeaua aia de Christine!

Obrajii i s-au îmbujorat. Ochii i s-au îngustat. Colţurile gurii i s-au lăsat în jos. Brusc, faţa ei nu mai era frumoasă, nici măcar drăguţă; lumina din ea era nemiloasă, transformând-o în ceva ce nu era urât, dar totuşi izbitor, irezistibil. Pentru prima dată Dennis a realizat de ce gelozia era denumită „monstrul", „monstrul cu ochi-verzi".

– Îţi spun ce aş dori să se întâmple, a spus Leigh. As dori ca, într-o noapte, din greşeală, cineva să i-o ia pe preţioasa şi afurisita

de Christine şi s-o ducă în locul unde sunt depozitate epavele de la Philly Plains. Ochii ei sclipeau veninoşi. Iar a doua zi macaraua aia mare cu magnetul rotund să o ridice şi s-o pună sub presă şi mi-aş dori ca cineva să apese pe buton, apoi EA să iasă de acolo sub forma unui cub de metal. Atunci totul s-ar sfârşi, nu-i aşa?

Dennis n-a răspuns, iar după un moment aproape că a văzut monstrul cum se răsuceşte, îşi înfăşoară coada în jurul corpului şi părăseşte faţa ei. Umerii ei au căzut deznădăjduiţi.

– Bănuiesc că sună destul de oribil, nu-i aşa? Ca şi cum aş spune că aş fi dorit ca huliganii ăia să fi terminat treaba.

– Îţi înţeleg sentimentele.

– Oare? a întrebat ea.

Dennis s-a gândit la expresia lui Arnie în timp ce lovea cu pumnii în tabloul de bord. Acea sclipire maniacală care se aprindea în ochii lui atunci când se afla în preajma EI. S-a gândit la cum a stat el la volan în garajul lui LeBay şi la viziunea pe care o avusese atunci.

Şi în cele din urmă s-a gândit la visul lui: luminile farurilor ţintuindu-l şi cauciucurile ţipând isteric ca o femeie.

– Da. Cred că da.

S-au privit unul pe altul în camera de spital.

29

ZIUA RECUNOȘTINȚEI

Au trecut două-trei ore.
Altitudinea a scăzut la 505
Consumul de combustibil este prea slab,
Lasă-mă să merg acasă înainte să rămânem fără benzină.
Acum nu mă poți prinde...
Nu, iubito, nu mă poți prinde...
Fiindcă dacă te apropii prea mult,
O să dispar ca o adiere rece.

CHUCK BERRY

La spital, masa de Ziua Recunoștinței se servea între ora 11 dimineața și 1 după-amiază. Dennis a fost servit la 12.15: trei felii de piept de curcan, o farfurie de supă, o cupă de cartofi fierți, care avea aceeași formă ca o minge de fotbal (lipsindu-i doar cusăturile roșii, s-a gândit Dennis amuzat), o cupă asemănătoare cu bostani înghețați, foarte portocalii, și o cutie mică de plastic cu jeleu de merișoare. Pentru desert îi aduseseră înghețată. În colțul tăvii exista un cartonaș albastru.

Familiarizat deja cu obiceiurile spitalului – după ce ai ajuns în situația să fii tratat pentru primele răni care ți-au apărut pe fund,

descoperise Dennis, eşti mai familiarizat decât ţi-ai fi dorit cu obiceiurile unui spital –, a întrebat-o pe asistenta care a venit să-i ia tava ce primeau la masa de Ziua Recunoştinţei cei care aveau cartonaşe galbene şi roşii. Cei cu cartonaşe galbene primeau două felii de curcan, fără supă, cartofi, fără bostănei şi pentru desert Jell-O. Cei cu cartonaş roşu primeau o felie de carne slabă pasată şi cartofi. Aceştia erau hrăniţi, în majoritatea cazurilor.

Lui Dennis i s-a părut destul de deprimant. Îi era prea uşor să şi-o închipuie pe mama sa aducând la masă, pe la 4 după-amiaza, un clapon mare, bine rumenit; pe tatăl său ascuţindu-şi cuţitul, pe sora sa, îmbujorată de emoţie şi importanţă, cu o fundă de catifea roşie în păr, turnând fiecăruia câte un pahar de vin roşu. De asemenea, îi era uşor să-şi imagineze mirosurile ademenitoare şi buna dispoziţie atunci când se aşezau la masă.

Uşor de imaginat... dar probabil o greşeală.

De fapt, a fost cea mai deprimantă Zi a Recunoştinţei a vieţii lui. După-amiază a dormit puţin (nu avea terapie fizică, fiind vacanţă) şi a avut un vis neliniştitor în care câteva asistente mergeau prin saloanele de reanimare şi băgau suc de curcan în aparatele respiratorii şi în perfuzii.

De dimineaţă, mama, tatăl şi sora lui îi făcuseră o vizită scurtă şi pentru prima dată simţise la Ellie o nerăbdare să plece de acolo. Fuseseră invitaţi la familia Callison pentru o mică gustare de Ziua Recunoştinţei, iar Lou Callison, unul dintre cei trei băieţi ai familiei Callison, avea paisprezece ani şi era „nostim". Fratele ei invalid devenise plictisitor. Nu îi descoperiseră nicio formă rară şi tragică de cancer în oase. Nu va fi paralizat pentru tot restul vieţii. Nu era nimic melodramatic în legătură cu el.

Îl sunaseră de la familia Callison în jur de 12.30, iar tatăl lui păruse puţin ameţit, Dennis credea că deja ajunsese la al doilea Bloody Mary şi probabil încasa priviri dezaprobatoare din partea mamei. Dennis tocmai îşi termina masa lui dietetică de Ziua Recunoştinţei – singura masă de felul ăsta pe care reuşise s-o termine în cincisprezece minute – şi s-a străduit din răsputeri să pară vesel, nedorind să le

strice lor buna dispoziţie. Ellie a venit la telefon, părând foarte veselă şi cam agitată. Poate că discuţia cu Ellie îl obosise îndeajuns încât să simtă nevoia de somn.

Adormise (şi avusese acel vis neliniştitor) pe la ora 2. Azi spitalul era neobişnuit de liniştit, fiind deservit de un personal minim. Zumzetul obişnuit al televizoarelor şi al radiourilor din celelalte camere era foarte vag. Asistenta care i-a luat tava i-a zâmbit şi şi-a exprimat speranţa că el s-a bucurat de prânzul special. Dennis a asigurat-o că da. La urma urmelor, şi pentru ea era Ziua Recunoştinţei.

Şi deci a visat. Apoi visul a dispărut când a căzut într-un somn mai adânc, iar când s-a trezit se făcuse aproape ora 5 şi Arnie Cunningham stătea pe acelaşi scaun de plastic tare pe care stătuse prietena lui doar cu o zi înainte.

Dennis nu a fost deloc mirat să-l vadă acolo; pur şi simplu şi-a spus că-i un alt vis.

– Bună, Arnie. Cum merg treburile?

– Destul de bine, dar tu parcă nu te-ai trezit încă, Dennis. Vrei să-ţi dau nişte goange la cap? Or să te trezească.

În poală avea o pungă maro, iar Dennis s-a gândit cu mintea adormită: *Până la urmă a reuşit să-şi ia prânzul. Poate că Repperton nu l-a strivit chiar atât de rău precum credeam noi.* A încercat să se ridice în şezut în pat, folosindu-se de tabloul de comandă de deasupra patului. Motorul a gemut.

– Iisuse, chiar eşti tu!

– Îl aşteptai pe Ghidrah, Monstrul cu Trei Capete? a întrebat Arnie Cunningham binedispus.

– Dormeam. Mi se părea că încă dorm.

Dennis s-a frecat tare pe frunte ca să alunge ultimele rămăşiţe ale somnului.

– Zi a Recunoştinţei fericită, Arnie.

– Chiar aşa... Şi ţie la fel. Ţi-au dat curcan cu tot tacâmul?

Dennis a râs.

– Am primit ceva care arăta cam ca acele jucărele care existau în Bucătăria Fericită a lui Ellie pe când ea avea şapte ani.

Arnie şi-a pus mâinile la gură şi a scos nişte sunete groteşti.

– Îmi amintesc. Ce porcărie.

– Îmi pare foarte bine că ai venit, a spus Dennis şi pentru un moment a fost gata-gata să izbucnească în lacrimi.

Poate că până atunci nu-şi dăduse seama cât de deprimat se simţise. Şi-a reînnoit hotărârea să meargă acasă de Crăciun. Probabil că s-ar sinucide dacă şi-ar petrece aici şi Crăciunul.

– Părinţii tăi nu au venit?

– Bineînţeles că au fost, a răspuns Dennis, şi or să se întoarcă diseară – oricum, mama şi tata –, dar nu este acelaşi lucru. Ştii asta.

– Mda. Ei bine, ţi-am adus câte ceva. I-am spus doamnei de jos că-i halatul tău de baie.

Arnie a chicotit puţin.

– Ce *este* acolo? a întrebat Dennis, arătând spre pungă. Nu era o pungă pentru mâncare, era o plasă pentru cumpărături.

– A, am inspectat frigiderul după ce am mâncat pasărea. Mama şi tata s-au dus în vizită la nişte prieteni de la universitate, aşa fac în fiecare după-amiază de Ziua Recunoştinţei. Nu se întorc până în jur de ora 8.

În timp ce vorbea, scotea lucrurile din pungă. Dennis îl privea uimit. Două suporturi argintii de lumânări. Arnie a pus lumânările în suporturi, le-a aprins cu un chibrit dintr-o cutie pe care scria Garajul Darnell şi a stins lumina din tavan. Apoi patru sendvişuri înfăşurate neglijent în hârtie cerată.

– După cum îmi amintesc, a zis Arnie, tu întotdeauna spuneai că nişte sendvişuri de curcan încropite pe la 11 noaptea sunt mult mai bune decât cina din Ziua Recunoştinţei. Deoarece agitaţia a trecut.

– Mda. Sendvişuri în faţa televizorului. Şi un film vechi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Arnie, nu trebuia să...

– Ah, rahat, n-am mai venit să te văd de aproape trei săptămâni. Am avut noroc că dormeai când am intrat, altfel cred că mă împuşcai. I-a întins lui Dennis două sendvişuri. Cred că-s ceea ce-ţi place ţie. Carne albă cu maioneză pe Pâine-Minune.

Dennis a început să chicotească, apoi să râdă, apoi să hohotească. Arnie vedea că-l doare spatele, dar nu se putea opri. Pâinea-Minune a fost unul din cele mai mari secrete comune ale lor de când erau copii. Mamele lor fuseseră foarte serioase în privința pâinii; Regina cumpăra pâine dietetică și, din când în când, pâine de secară. Mama lui Dennis prefera sortimentul Roman Meal și felii de pâine amară de secară. Arnie și Dennis mâncau ceea ce li se dădea, dar amândoi erau în secret înnebuniți de Pâinea-Minune și de mai multe ori își puseseră mărunțișul în comun și în loc să-și cumpere dulciuri își luaseră un sfert de Minune și un borcan de muștar franțuzesc. Apoi se furișau în garajul lui Arnie (sau în căsuța din copac a lui Dennis, care a fost din păcate demolată cu nouă ani în urmă în timpul unei furtuni), înfulecau sendvișuri cu muștar și citeau benzi desenate până când terminau pâinea.

Arnie a început și el să râdă, iar pentru Dennis acela a fost cel mai frumos moment de la Ziua Recunoștinței.

De zece zile Dennis nu mai avea coleg de cameră, deci salonul era numai al lui. Arnie a închis ușa și a scos din punga maro un pachet cu șase beri Busch.

– Minunile nu se mai sfârșesc, a spus Dennis și a râs de jocul de cuvinte neintenționat pe care-l făcuse.

– Nu, a răspuns Arnie. Cred că n-o să se sfârșească niciodată.

A ciocnit cu Dennis pe deasupra lumânărilor.

– *Prosit.*

– Viață veșnică, a răspuns Dennis.

Au băut.

După ce și-au terminat sendvișurile groase cu curcan, Arnie a scos din punga aparent fără fund două cutii de plastic pentru prăjituri și a desfăcut capacele. Înăuntru erau două bucăți de plăcintă cu mere.

– Nu, omule, nu mai pot, a spus Dennis. O să explodez.

– Mănâncă, a comandat Arnie.

– Zău că nu mai pot, a spus Dennis luând cutia și o furculiță de plastic.

A terminat plăcinta din patru îmbucături gigantice, după care a râgâit. A băut ce mai rămăsese din a doua bere şi iar a râgâit.

– În Portugalia asta înseamnă un compliment pentru bucătar, a spus el. Capul îi zumzăia plăcut din cauza berii.

– Cum zici tu, a răspuns Arnie rânjind.

S-a ridicat, a aprins luminile de sus şi a stins lumânările. Afară o ploaie monotonă începuse să bată în geamuri; părea rece. Iar pentru Dennis, ceva din sentimentul cald de prietenie şi de adevărată Zi a Recunoştinţei a părut să se stingă odată cu lumânările.

– Mâine o să te urăsc, a spus el. Probabil că o să trebuiască să stau o oră pe closet. Şi nu-mi face bine la spate.

– Îţi aminteşti când Elaine a avut „vânturi"? a întrebat Arnie şi amândoi au izbucnit în râs. Am sâcâit-o până când mama ta ne-a certat foarte tare.

– Nu miroseau, dar erau zgomotoase, a spus Dennis zâmbind.

– Ca nişte împuşcături, a aprobat Arnie şi au râs amândoi, dar era un râs destul de trist, dacă aşa ceva există. De atunci cursese multă apă pe râu. Gândul că accesul de „vânturi" al lui Elaine se produsese acum şapte ani era mai degrabă tulburător decât amuzant. În realizarea că şapte ani pot să treacă atât de repede şi de uşor era o undă de mortalitate.

Conversaţia s-a întrerupt puţin, amândoi fiind adânciţi în propriile gânduri.

– Ieri m-a vizitat Leigh, a spus Dennis până la urmă. Mi-a povestit despre Christine. Îmi pare rău. Crede-mă.

Arnie a privit în sus, iar expresia lui de melancolie gânditoare s-a transformat într-un zâmbet vesel care l-a uimit pe Dennis.

– Mda. A fost o cruzime. Dar am avut o reacţie mult prea deplasată.

– Oricine ar fi reacţionat la fel, a spus Dennis, conştient că subit devenise atent; nu îi plăcea acest fapt, dar n-avea ce să facă.

Clipa de prietenie se terminase; fusese acolo, încălzind şi umplând camera, dar pur şi simplu se spulberase, efemer şi fragil.

Acum ei doar dansau. Ochii veseli ai lui Arnie erau opaci şi, ar fi putut să jure, la pândă.

– Sigur. M-am purtat urât cu mama. Cred că şi cu Leigh. A fost doar şocul pe care l-am avut când am văzut că toată munca... toată munca mea s-a dus pe apa sâmbetei. A clătinat din cap. Veşti proaste.

– O să reuşeşti să-i mai faci ceva?

Imediat Arnie s-a luminat, de această dată s-a luminat cu adevărat.

– Sigur! Am şi făcut. Dennis, nici nu ţi-ar veni să crezi dacă ai fi văzut-o cum arăta atunci în parcare. Pe atunci le făceau foarte rezistente, nu ca acum, când toate chestiile care par din metal sunt doar plastic strălucitor. Maşina aia este ca un tanc. Stricăciunile cele mai grave au fost la geamuri şi la cauciucuri, bineînţeles. Ei au tăiat cauciucurile.

– Dar motorul?

– Nu au ajuns până la el, a răspuns prompt Arnie, iar aceasta a fost prima minciună.

Ajunseseră chiar foarte bine până la el. În după-amiaza aceea, când Arnie şi Leigh s-au apropiat de Christine, capacul delcoului zăcea pe asfalt. Leigh îl recunoscuse şi îi povestise lui Dennis despre el. Dennis se întreba ce altceva mai făcuseră ei sub capotă. Radiatorul? Dacă cineva utilizase un levier ca să dea găuri în caroserie, oare nu a putut să folosească aceeaşi unealtă ca să spargă radiatorul în câteva locuri? Dar bujiile? Releul? Carburatorul?

Arnie, de ce mă minţi?

– Ce ai de gând să faci acum?

– Să cheltuiesc bani pe ea, ce altceva? a spus Arnie şi a râs aproape sincer.

Dennis ar fi putut să accepte că râsul a fost sincer, dacă nu ar fi auzit în timpul cinei de Ziua Recunoştinţei unul cu adevărat sincer.

– Cauciucuri noi, geamuri noi. Trebuie să-i fac câte ceva la caroserie, şi apoi va fi ca nouă.

Ca nouă. Dar Leigh spusese că ceea ce găsiseră ei nu era nimic altceva decât o masă de metal contorsionat, o epavă.

De ce minţi?

S-a întrebat un moment dacă nu cumva Arnie începuse să înnebunească, dar nu, nu aceasta era impresia pe care o dădea. Sentimentul pe care Dennis îl avea în legătură cu el era de... furişare. Şiretenie. Apoi, pentru prima dată, i-a venit acea idee aberantă, gândul că poate Arnie mintea doar pe jumătate, încercând să construiască o bază de fapte plauzibile pentru... pentru ce? Un caz de regenerare spontană? Dar asta era o nebunie, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Aşa era într-adevăr, a gândit Dennis, doar în cazul în care nu ai văzut o mulţime de crăpături într-un parbriz, care păreau să se diminueze în răstimp de câteva zile.

Doar o festă jucată de lumină. Asta ai crezut atunci şi aveai dreptate.

Dar o festă jucată de lumină nu explica modul alandala în care o reconstruise Arnie pe Christine, harababura de piese noi şi vechi. Nu explica sentimentul neplăcut pe care Dennis îl avusese la volanul Christinei în garajul lui LeBay, sau impresia, după ce noul cauciuc fusese montat în drum spre Darnell, că se uită la poza unei maşini vechi care era suprapusă peste fotografia unei maşini noi şi că în poza maşinii vechi fusese tăiată o gaură în locul în care fusese unul dintre cauciucurile vechi.

Şi nimic nu explica minciuna de acum a lui Arnie... sau privirea îngustă... gânditoare, cu care el se uita la Dennis ca să observe dacă minciuna lui va fi acceptată. Deci a zâmbit... un zâmbet mare, uşurat, nonşalant.

– Ei bine, asta-i superb.

Expresia aceea bănuitoare a mai rămas un moment pe faţa lui Arnie, apoi a zâmbit liniştit şi a ridicat din umeri.

– Noroc. Când mă gândesc la ce ar fi putut ăia să facă, să pună zahăr în rezervor, melasă în carburator, au fost proşti. Norocul meu.

– Repperton şi gaşca lui veselă? a întrebat încet Dennis.

Privirea bănuitoare, atât de neagră şi de necaracteristică pentru Arnie, a apărut iarăşi, apoi a dispărut. Arnie arăta acum aspru şi posac. A părut că vrea să vorbească, dar a oftat doar.

– Mda. Cine altcineva?

– Dar n-ai făcut reclamaţie.

– Tata a făcut-o.

– Asta mi-a spus şi Leigh.

– Ce altceva ţi-a mai zis? a întrebat Arnie tăios.

– Nimic şi n-am întrebat, a spus Dennis întinzând mâna. Este treaba ta, Arnie. Pace.

– Sigur.

A râs puţin, apoi s-a şters cu mâna pe faţă.

– Încă nu mi-am revenit. Drace! Nu cred că o să-mi revin vreodată, Dennis. Când am intrat cu Leigh în parcare mă simţeam de parcă aş fi fost stăpânul lumii, apoi am văzut-o...

– N-or să facă ei acelaşi lucru după ce o repari?

Chipul lui Arnie a devenit ca o mască de mort.

– N-or s-o facă încă o dată.

Ochii lui gri erau ca gheaţa de martie, iar Dennis a fost, brusc, foarte mulţumit că el nu era Buddy Repperton.

– Ce vrei să spui?

– O să o ţin acasă, asta vreau să spun, a zis el, şi iarăşi i-a apărut pe faţă acel rânjet mare, vesel, anormal. La ce credeai că mă refer?

– La nimic.

Acea imagine a gheţii a rămas. Acum părea o gheaţă subţire care putea să crape foarte uşor. Sub ea se afla o apă rece şi neagră.

– Dar nu ştiu, Arnie. Pari mult prea sigur că Repperton o să renunţe.

– Sper că el consideră că suntem chit, a spus Arnie încetişor. Noi am făcut să fie dat afară din şcoală.

– Şi-a făcut-o cu mâna lui! a zis Dennis pătimaş. A scos cuţitul, drace, nici măcar nu era un cuţit obişnuit, era un cuţit de înjunghiat porci!

– Eu doar îţi spun cum vede el situaţia, a spus Arnie, apoi a întins râzând mâna. Pace.

– Da, OK.

– Noi am fost cauza exmatriculării lui, sau, mai corect, eu, iar el şi amicii lui au bătut-o groaznic pe Christine. Egal. Sfârşit.

– Da, dacă așa consideră el.

– Eu cred că da. Polițiștii l-au interogat, și pe Moochie, și pe Richie Trelawney. I-au speriat. Și bănuiesc că aproape l-au făcut pe Sandy Galton să mărturisească. Arnie s-a strâmbat. Copil tâmpit.

Chestia asta îi era atât de necaracteristică bătrânului Arnie, încât Dennis s-a ridicat fără să-și dea seama, s-a strâmbat de durere și s-a așezat la loc.

– Iisuse, omule, pari că ai fi vrut să amuțească!

– Nu-mi pasă ce face el sau ceilalți căcănari, a spus Arnie, după care a adăugat cu un ton nonșalant, ciudat: Acum nu mai contează.

– Arnie, te simți bine?

Pentru un moment, pe fața lui Arnie s-a așternut o expresie de tristețe disperată, mai mult decât tristețe. Părea tracasat și hăituit. Dennis s-a gândit mai târziu (este atât de ușor să analizezi lucrurile mai târziu; mult mai ușor) că era chipul cuiva atât de buimăcit, de încurcat și de obosit de luptă, încât nici nu mai știe ce face.

Apoi acea expresie, precum și cea de neagră bănuială, a dispărut.

– Sigur. Chiar foarte bine. Doar că tu nu ești singurul pe care-l doare spatele. Îți amintești când mi l-am paradit la Philly Plaine?

Dennis a încuviințat.

– Uită-te la asta.

S-a ridicat în picioare și și-a scos cămașa din pantaloni. În ochii lui părea să danseze ceva. Undeva, în adâncurile întunecate, ceva se agita și se rotea.

Și-a ridicat cămașa. Nu era demodată, ca aceea a lui LeBay; și era și mai curată, o bandă egală, curată, parcă neîntreruptă de Lycra, cam de 12 centimetri lățime. Dar, s-a gândit Dennis, un corset este un corset. Era prea asemănător cu cel al lui LeBay.

– Iarăși l-am forțat când am dus-o pe Christine înapoi la Darnell. Nici nu-mi mai amintesc cum, atât de supărat eram. Cred că s-a întâmplat când am fixat-o pe remorcă, dar nu știu cu certitudine. La început nu a fost atât de rău, apoi s-a înrăutățit. Doctorul Marcia mi-a prescris... Dennis, te simți bine?

Făcând un efort fantastic, Dennis şi-a păstrat vocea calmă. Şi-a păstrat pe chip o expresie care exprima interes... dar totuşi în ochii lui Arnie dansa ceva, dansa şi dansa.

– O să te faci bine, a spus Dennis.

– Bănuiesc că da, a răspuns Arnie în timp ce-şi băga cămaşa în pantaloni. Trebuie să fiu atent la ceea ce ridic, ca să nu se accentueze întinderea.

I-a zâmbit lui Dennis.

– Dacă o să mai existe vreo mobilizare, asta o să mă scape de armată.

Încă o dată Dennis s-a abţinut să facă vreo mişcare care ar fi putut fi interpretată drept surpriză, dar şi-a băgat braţele sub pătură. Când văzuse acel corset atât de asemănător cu cel al lui LeBay, i se făcuse pielea ca de găină.

Ochii lui Arnie – ca apa neagră sub gheaţa subţire de martie. Apă neagră şi încântare dansând în adâncurile lor, precum corpul în descompunere al unui înecat.

– Ascultă, a spus Arnie. Tre' să plec. Sper că nu-ţi închipui că pot să-mi pierd toată noaptea într-un loc păduchios ca ăsta.

– Aşa eşti tu, totdeauna săritor. Serios, omule, mulţumesc. Mi-ai înveselit o zi mohorâtă.

Timp de o clipă foarte stranie, i s-a părut că Arnie are de gând să plângă. Acel lucru care dansa în adâncul ochilor lui dispăruse şi prietenul lui se reîntorsese, se reîntorsese cu adevărat. Apoi Arnie a zâmbit sincer.

– Doar să-ţi aminteşti un lucru, Dennis: nimeni nu-ţi simte lipsa. Nimeni.

– Cred că şi-ar omorî şi mamele ca să mă vadă, a spus Dennis solemn.

Arnie i-a arătat degetul mijlociu.

Formalităţile fiind îndeplinite, Arnie putea să plece. Şi-a luat punga maro, considerabil golită, cu sfeşnicele zornăind în interior.

Dennis a avut o idee neaşteptată. A bătut cu degetele în ghipsul de la picior.

– Arnie, vrei să te semnezi pe el?

– Am şi făcut-o, nu-i aşa?

– Da, dar s-a şters. Mai semnezi o dată?

Arnie a ridicat din umeri.

– Dacă ai un pix.

Dennis i-a dat unul din sertarul noptierei. Rânjind, Arnie s-a aplecat deasupra ghipsului care era ridicat deasupra patului prin intermediul unor greutăţi şi al unui scripete, a găsit un spaţiu gol în talmeş-balmeşul de nume şi mottouri şi a mâzgălit:

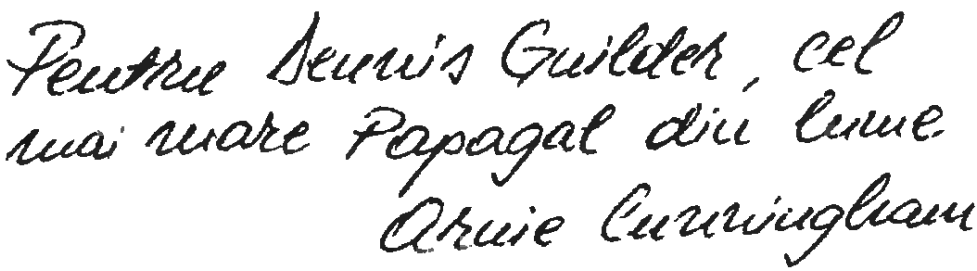

A bătut uşurel cu mâna în ghips când a terminat, apoi i-a înapoiat pixul lui Dennis.

– OK?

– Mda. Mulţumesc. Ai grijă, Arnie.

– Poţi să fii sigur. Sărbători fericite.

– La fel şi ţie.

Arnie a plecat. Mai târziu au venit mama şi tata lui Dennis; Ellie, obosită pare-se de veselia zilei, se dusese acasă să se culce. În drum spre casă, soţii Guilder şi-au spus unul altuia cât de deprimat păruse a fi Dennis.

– Bineînţeles că-i deprimat, a spus domnul Guilder. Vacanţele în spital nu sunt amuzante.

Cât despre Dennis, în seara aceea a petrecut mult timp examinând cele două semnături. Într-adevăr, Arnie semnase ghipsul, dar atunci când ambele picioare ale lui Dennis fuseseră ridicate. Prima dată, semnase pe ghipsul de la piciorul drept, acum semnase pe cel de la stângul.

Dennis a sunat să vină o asistentă şi şi-a folosit tot farmecul ca s-o determine să-i coboare piciorul ca să poată compara semnăturile una lângă alta. Ghipsul de la piciorul drept fusese tăiat şi urma ca peste o săptămână să fie scos. Semnătura lui Arnie nu se ştersese, aceasta fusese una dintre minciunile lui Dennis, dar aproape că fusese tăiată.

Pe piciorul drept Arnie nu scrisese niciun mesaj, doar semnătura. Cu ceva efort (şi ceva durere) Dennis şi asistenta au reuşit să alăture destul de bine picioarele ca el să poată compara semnăturile una lângă alta. Cu o voce atât de uscată şi de spartă încât de-abia şi-a putut-o recunoaşte, el a întrebat-o pe asistentă:

– Ţi se par scrise de aceeaşi mână?

– Nu. Am mai auzit de cecuri falsificate, dar niciodată de ghipsuri. Este o glumă?

– Sigur, a spus Dennis, simţind cum un fior rece i se ridică din stomac. Este o glumă.

S-a uitat la semnături; s-a uitat la ele comparativ şi a simţit cum răceala i se răspândeşte în tot corpul, scăzându-i temperatura, făcându-i părul de pe ceafă să se zburlească.

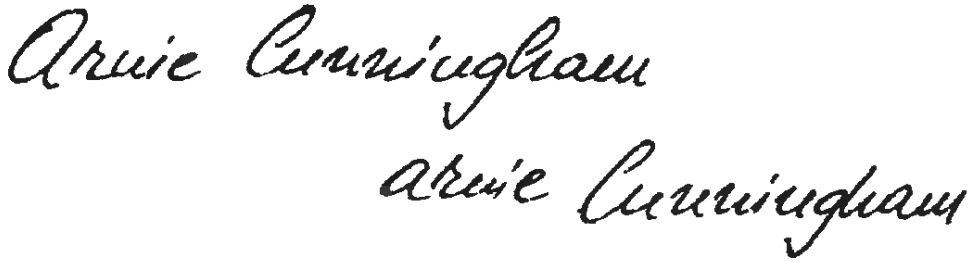

Nu semănau deloc.

Mai târziu, în acea noapte, s-a pornit un vânt rece, la început în rafale, apoi suflând constant.

Ochiul clar al lunii privea în jos de pe un cer negru. Ultimele frunze ruginii ale toamnei erau smulse din copaci şi împrăştiate pe pământ. Scoteau un sunet de oase rostogolite.

Iarna venise în Libertyville.

30

MOOCHIE WELCH

Noaptea era neagră; cerul întunecat,
Iar pe alee zbura o dubă de înghețată
Ușa s-a deschis zgomotos
Cineva a urlat
Ar fi trebuit să auzi ce am văzut eu.

BO DIDDLEY

Joia de după Ziua Recunoștinței era ultima zi de noiembrie, fiind noaptea în care Jackson Browne a cântat cu casa închisă la Centrul Civic din Pittsburg. Moochie Welch s-a dus acolo cu Richie Trelawney și Nickey Bilingham, dar s-a pierdut de ei încă înainte de începerea spectacolului. Cerșea și, ori pentru că apropiatul concert al lui Browne înmuiase inimile sau pentru că el devenise un fel de figură îndrăgită (lui Moochie, un romantic, îi plăcea să creadă în a doua variantă), avusese o noapte remarcabil de bună. Colectase aproape treizeci de dolari din mărunțișul care era distribuit prin toate buzunarele lui; Moochie zornăia ca o pușculiță-porcușor. Întoarcerea acasă fusese și ea foarte ușoară: cu tot traficul aglomerat din Centrul Civic, concertul s-a terminat la 11.40, iar el era înapoi în Libertyville la puțin timp după 1.15.

Ultimul care-l luase în maşină fusese un tip care se îndrepta spre Prestonville pe Route 63. Individul l-a lăsat la intersecţia lui 376 cu JFK Drive. Moochie s-a decis să treacă pe la Benzinăria Fericită Vandenberg, ca să-l vadă pe Buddy. Buddy avea maşină, ceea ce însemna că Moochie, care locuia departe în Kingsfield Pike, nu va trebui să meargă acasă pe jos. Autostopul era o muncă grea, odată ce ajungeai în hăţişuri, iar Kingsfield Pike era centrul hăţişurilor. Asta mai însemna că nu va ajunge acasă decât în zorii zilei, dar când era frig nu trebuia să dea cu piciorul la un drum sigur cu maşina.

Mersese 500 de metri de la intersecţie, în frigul pătrunzător, tocurile lui cu blacheuri bocănind pe trotuarul pustiu, umbra lui tremurând în lumina stranie, portocalie, a felinarelor, şi mai avea cam un kilometru şi jumătate de mers când a văzut în faţa lui o maşină parcată lângă bordură. Din ţeava dublă de eşapament ieşea fum care atârna în aerul rece şi nemişcat, înnorându-l, înainte de a se împrăştia leneş şi parcă în straturi. Grila radiatorului, crom-lucitor cu sclipiri portocalii, i se părea că ar fi o gură idioată. Moochie a recunoscut maşina. Era un Plymouth de două tone. În lumina puternică a felinarelor, cele două tone păreau să fie fildeş şi sânge închegat. Era Christine.

Moochie s-a oprit şi l-a străbătut un fel de uimire prostească – nu era frică, cel puţin nu în acel moment. Nu putea fi Christine, era imposibil, ei făcuseră o mulţime de găuri în radiatorul maşinii lui Faţă-de-Cur, vărsaseră în carburator aproape o sticlă întreagă de Texas Driver, iar Buddy avusese o pungă de două kilograme şi jumătate de zahăr Domino pe care o deşertase, prin mâinile făcute căuş ale lui Moochie, în rezervorul de benzină. Iar toate acestea fuseseră doar pentru început. Buddy dăduse dovadă de multă imaginaţie. Îl făcuse pe Moochie să se simtă şi minunat, şi neliniştit. Una peste alta, maşina n-ar fi trebuit să se poată mişca singură cel puţin şase luni, sau poate niciodată. Deci aceasta nu putea să fie Christine. Era alt Fury '58.

Numai că era Christine. Ştia asta.

Moochie a rămas acolo, pe trotuarul părăsit, cu urechile ieşindu-i de sub părul lung şi cu respiraţia îngheţând în aer.

Maşina stătea lângă trotuar, cu botul spre el, cu motorul duduind încetişor. Era imposibil să spui cine, dacă era cineva la volan; era oprită sub un felinar, iar becul portocaliu îşi trimitea razele direct pe parbrizul fără pată, lăsând parcă o cortină de foc.

Lui Moochie a început să-i fie frică.

Şi-a trecut limba peste buzele uscate şi s-a uitat în jur. Spre stânga era JFK Drive, cu şase benzi late arătând ca albia uscată a unui râu la această oră din noapte. Spre dreapta era un magazin de materiale fotografice pe a cărui vitrină scria KODAK cu litere portocalii bordate cu roşu.

S-a uitat înapoi la maşină. Stătea acolo, aşteptând.

A deschis gura ca să vorbească şi nu a scos niciun sunet. A încercat iarăşi şi a reuşit să croncănească.

– Hei, Cunningham!

Maşina stătea, părând că are gânduri negre. Motorul duduia, înghiţind benzina cu cifră octanică mare.

– Cunningham, tu eşti?

A mai făcut un pas. Un blacheu s-a hârşâit de ciment. Inima îi bătea foarte tare în gât. S-a uitat iarăşi în jur; cu siguranţă că va veni altă maşină, JFK Drive nu putea fi complet pustie nici măcar la 1.30 noaptea, nu-i aşa? Dar nu mai era nicio altă maşină, doar strălucirea portocalie a felinarelor.

Moochie şi-a dres glasul.

– Nu eşti supărat, nu-i aşa?

Farurile Christinei s-au aprins brusc, ţintuindu-l într-o lumină albă, orbitoare. Fury-ul s-a repezit spre el, cauciucurile ţipând şi lăsând dâre negre pe asfalt. Venea cu atâta putere, încât partea din spate părea că stă pe vine, ca picioarele din spate ale unui câine care se pregăteşte să sară, un câine sau o lupoaică. Roţile din dreapta s-au ridicat pe trotuar şi se năpustea spre Moochie înclinată, cu roţile din stânga pe stradă, roţile din dreapta pe trotuar. Şasiul freca bordura şi parcă ţipa, împrăştiind în jur o ploaie de scântei.

Moochie a urlat şi a încercat să se ferească. Marginea barei de protecţie a Christinei i-a atins razant gamba şi i-a smuls o bucată

de carne. Pe picior a început să curgă un şuvoi cald de sânge care-i umplea pantoful. Căldura sângelui l-a făcut să realizeze într-un mod confuz cât de friguroasă era noaptea.

S-a izbit cu şoldul în uşa magazinului foto, foarte aproape de vitrină. Doar câţiva centimetri mai la stânga şi s-ar fi prăbuşit peste mulţimea de Nikon-uri şi polaroide.

Auzea cum motorul maşinii era ambalat. Iarăşi acel oribil, nepământesc hârşâit al şasiului pe ciment. Moochie s-a răsucit, gâfâind din greu. Christine dădea înapoi, iar în timp ce a trecut pe lângă el, a văzut. A văzut.

La volan nu era nimeni. Panica a început să-i pulseze ca un ciocan în cap. Moochie a luat-o la fugă. A alergat în JFK Drive, sprintând spre partea cealaltă. Era acolo o alee între o piaţă şi o spălătorie chimică. Părea îngustă pentru maşină. Dacă putea să ajungă acolo...

Mărunţişul zornăia înnebunitor în buzunarele pantalonilor şi în cele cinci sau şase ale canadienei de tip militar. Douăzeci şi cinci de cenţi, monede de cinci cenţi, de zece cenţi. Genunchii i se ridicau aproape până la bărbie. Cizmele pingelite duduiau pe asfalt. Umbra lui încerca să-l prindă din urmă.

Undeva în spatele lui motorul maşinii s-a ambalat, s-a potolit, s-a ambalat, s-a potolit, apoi a început să ţipe. Cauciucurile au scârţâit, iar Christine a pornit ca un glonţ după Moochie Welch, trecând peste benzile JFK-ului în linie dreaptă. Moochie a urlat, dar nu s-a auzit pe sine, deoarece cauciucurile maşinii ţipau şi mai tare, maşina zbiera ca o femeie înnebunită de o furie ucigaşă. Şi urletul acela umplea lumea.

Umbra lui nu mai încerca să-l ajungă din urmă; era acum în faţa lui şi se lungea. În vitrina curăţătoriei chimice a văzut înflorind nişte ochi galbeni.

Nici măcar nu reuşise să se apropie de alee.

În ultimul moment, Moochie a încercat să se arunce spre stânga, dar Christine a cotit odată cu el, ca şi cum i-ar fi citit ultimul gând disperat. Plymouth-ul l-a lovit în plin, încă accelerând, rupându-i spinarea şi scoţându-l din cizmele cu blacheuri.

A fost catapultat la 10 metri distanţă şi a aterizat pe zidul mic de cărămidă care înconjura mica piaţă, iarăşi evitând de puţin un plonjon într-o vitrină.

Forţa impactului a fost destul de mare ca să-l rostogolească înapoi în stradă, lăsând o pată mare de sânge pe zidul de cărămidă. A doua zi, pe prima pagină a ziarului *Keystone* din Libertyville va apărea o fotografie a ei.

Christine a dat înapoi, s-a oprit derapând şi iarăşi s-a năpustit. Moochie era întins lângă bordură şi încerca să se ridice. Nu putea. Părea că nimic din el nu mai funcţionează, toate impulsurile nervoase erau întrerupte.

Era scăldat într-o lumină albă.

– Nu... a şoptit el cu gura plină de dinţi rupţi.

Maşina s-a repezit furioasă şi a trecut peste el. Mărunţişul a zburat peste tot. Moochie a fost împins şi rostogolit înainte şi înapoi atunci când Christine s-a retras iarăşi în stradă. A stat acolo, cu motorul ambalându-se şi potolindu-se, apoi ambalându-se din nou.

După aceea l-a atacat din nou. L-a lovit, a sărit pe trotuar, a derapat rotindu-se complet, a dat înapoi şi a revenit pe stradă.

S-a repezit, ţipând.

Şi din nou înapoi.

Şi înainte.

Farurile ei străluceau orbitor. Ţeava de eşapament împroşca fum albastru.

Chestia din stradă nu mai arăta ca o fiinţă umană; arăta ca un morman de cârpe abandonate.

Maşina a dat pentru ultima dată înapoi, a derapat rotindu-se cu o sută optzeci de grade, a accelerat, s-a repezit iarăşi peste mormanul însângerat, mergând înainte pe Drive, tunetul motorului ei intensificându-se încă, reverberând în pereţii clădirilor adormite, dar acum nu mai erau pe deplin adormite; luminile începeau să se aprindă, oamenii care-şi aveau apartamentele deasupra magazinelor ieşeau la ferestre ca să vadă ce fusese vacarmul acela din stradă, dacă avusese loc vreun accident.

Unul din farurile Christinei se spărsese. Celălalt pâlpâia intermitent, mânjit de sângele lui Moochie. Grila radiatorului se deformase înăuntru, iar adâncîturile din ea aveau aproximativ forma torsului lui Moochie, cu toată perfecţiunea sinistră a unei măşti mortuare. Capota era plină de sânge care se întindea în timp ce viteza maşinii creştea. Toba de eşapament scotea un zgomot strident, unul dintre cele două amortizoare de sunet ale Christinei fiind distrus.

Înăuntru, pe tabloul de bord, ceasul de kilometraj continua să se rotească în sens invers, ca şi cum, într-un fel, Christine s-ar fi întors în timp, lăsând în urmă nu numai scena accidentului, ci şi *realitatea* accidentului.

Amortizorul a fost primul.

Brusc, acel zgomot strident s-a estompat şi a dispărut. Sângele de pe capotă a început să se retragă spre botul maşinii, în ciuda vântului, ca şi cum un film ar fi fost rulat în sens invers.

Farul care pâlpâia a început dintr-odată să lumineze constant, iar după câţiva metri farul spart a reînceput să funcţioneze. Cu un clincănit nesemnificativ, foarte asemănător cu sunetul făcut de gheata unui copil atunci când sparge gheaţa de la suprafaţa unei bălţi, geamul farului s-a regenerat din nimic.

Din faţă s-a auzit un *cranc! cranc! cranc!* înfundat, sunetul scos de un metal care este îndoit, sunetul pe care-l face o cutie de bere strivită. Dar, în loc să se îndoaie, grila Christinei se îndrepta, un meşter tinichigiu cu cincizeci de ani experienţă în îndreptarea caroseriei n-ar fi putut să execute lucrarea mai bine.

Christine a cotit pe Hampton Street chiar înainte ca primii dintre cei treziţi de scrâşnetul cauciucurilor ei să ajungă la rămăşiţele lui Moochie. Sângele dispăruse. Ajunsese la capătul capotei şi dispăruse. Zgârieturile nu mai erau. Iar EA se îndrepta liniştită spre uşa garajului pe care scria CLAXONAŢI CA SĂ INTRAŢI şi s-a mai auzit doar un singur *cranc* când ultima adâncitură, aflată în partea stângă a barei de protecţie, în locul cu care Christine lovise gamba lui Moochie, s-a îndreptat.

Christine arăta ca nouă.

Maşina s-a oprit în faţa porţii imense a garajului, în mijlocul clădirii mari şi liniştite. Pe apărătoarea de soare a şoferului era ataşată o cutiuţă de plastic. Acesta era un mic dispozitiv pe care Will Darnell i-l dăduse lui Arnie atunci când acesta începuse să transporte ţigări şi alcool în statul New York, fiind, probabil, versiunea lui Darnell a cheii de aur pentru Rai.

Telecomanda a bâzâit scurt, iar uşa garajului s-a deschis ascultătoare. Lângă uşă mai exista un circuit care declanşa aprinderea câtorva lumini din interior.

Maneta de acţionare a farurilor a coborât şi luminile Christinei s-au stins. Ea a intrat şi a murmurat de-a lungul cimentului pătat de motorină. În spatele EI, uşa, care era programată să stea deschisă timp de treizeci de secunde, a coborât. Luminile s-au stins şi garajul s-a cufundat iarăşi în întuneric.

Brusc, cheia din contactul Christinei s-a rotit spre stânga. Motorul s-a oprit. Brelocul de piele, cu iniţialele RDL gravate pe el, a continuat să penduleze cu amplitudine din ce în ce mai mică... Apoi s-a oprit.

Christine stătea în întuneric, iar unicul sunet din Garajul Darnell era păcănitul domol al motorului care se răcea.

31

ZIUA URMĂTOARE

Am un Chevy '69 cu un 396,
Carburatoare Feully şi cutie Hurst,
Ea aşteaptă în seara asta
În parcarea
Din faţa magazinului 7-11...

BRUCE SPRINGSTEEN

A doua zi, Arnie Cunningham nu s-a dus la şcoală. A zis că i se pare că-l paşte o gripă. Dar seara le-a spus părinţilor că se simte destul de bine, aşa că se duce la Garajul Darnell să lucreze câte ceva la Christine.

Regina a protestat. Deşi s-a abţinut să rostească asta cu voce tare, i se părea că Arnie seamănă cu un mort viu. Acum faţa lui era complet eliberată de acnee, dar în schimb apăruse altceva: era mult prea palid, iar la ochi avea cearcăne negre ca şi când n-ar fi dormit. În plus, încă mai şchiopăta. Se întreba cu nelinişte dacă nu cumva fiul ei începuse să consume vreun drog, dacă nu cumva spinarea lui era mult mai traumatizată decât recunoştea şi începuse să ia nişte calmante ca să-şi poată continua reparaţiile la afurisita de maşină.

Apoi a înlăturat acest gând. Oricât de obsedat ar fi fost de maşină, Arnie n-ar putea să fie atât de prost.

– Mamă, zău că mă simt bine.

– Nu s-ar părea. Şi de-abia te-ai atins de masa de seară.

– O să îmbuc mai târziu ceva.

– Ce-ţi face spatele? Acolo nu ridici prea multe greutăţi, nu-i aşa?

– Nu, mamă.

Era o minciună. Iar spatele îl duruse foarte tare toată ziua. Îl duruse chiar mai rău decât în ziua când şi-l paradise la Philly Plains *(oh, acolo începuse?* a şoptit mintea lui, *oh, într-adevăr? Eşti sigur?).* Pentru un timp îşi scosese corsetul, iar spatele îl chinuise cumplit. Îşi pusese corsetul înapoi după numai cincisprezece minute, strângându-l foarte tare. Acum parcă era mai bine. Şi ştia motivul. Se ducea la EA. Acesta era motivul.

Regina l-a privit îngrijorată, neştiind ce ar putea să facă. Pentru prima dată în viaţa ei nu ştia cum să procedeze. Arnie ieşise de sub controlul ei. Această convingere îi producea un sentiment oribil de disperare, care din când în când îi umplea creierul de o răceală cumplită, pustie, mucegăită. În acele momente o cuprindea o disperare atât de totală, care o făcea să se întrebe pentru ce anume trăise ea astfel încât fiul ei să se îndrăgostească de o fată şi de o maşină în aceeaşi toamnă cumplită? Ăsta fusese scopul? Astfel încât să vadă în ochii lui gri cât de mult ajunsese el s-o urască? Acesta fusese scopul? Şi, de altfel, toate acestea nu aveau nimic de a face cu prietena lui, nu-i aşa? Nu. În mintea ei, totul se produsese din cauza maşinii. Odihna ei devenise agitată şi neliniştită, şi pentru prima dată de la avortul spontan pe care-l suferise în urmă cu douăzeci de ani, se gândea serios dacă nu e cumva cazul să-şi programeze o consultaţie la doctorul Marcia, pentru ca acesta să-i prescrie nişte pilule contra stresului, stării depresive şi a insomniei. În nopţile lungi şi fără somn, se gândea la Arnie şi la greşelile care nu pot fi niciodată rectificate; se gândea la modul în care timpul tindea să încline balanţa puterii şi la felul cum bătrâneţea părea

câteodată să privească prin oglindă, ca mâna unui mort care iese din pământ.

– Te întorci devreme? a întrebat ea, știind că era ultima răbufnire a unui părinte neputincios, urând acest adevăr și nemaiputând, acum, să-l schimbe.

– Desigur, a răspuns el, dar tonul vocii lui nu era prea sincer.

– Arnie, aș dori să stai acasă. Nu arăți deloc bine.

– O să mă descurc. Trebuie. Mâine trebuie să duc niște piese auto în Jamesburg, pentru Will.

– Nu, dacă te simți rău, a spus ea. Până acolo sunt aproape 200 de kilometri.

– N-ai nicio grijă.

A sărutat-o pe obraz, sărutul lipsit de orice afecțiune schimbat între cunoștințele de la un cocktail.

Tocmai deschidea ușa de la bucătărie ca să iasă când Regina l-a întrebat:

– Îl cunoșteai pe băiatul care a fost omorât azi-noapte pe Kennedy Drive?

El s-a întors s-o privească, cu chipul împietrit.

– Ce?

– În ziar scrie că fusese elev la Liceul Libertyville.

– Oh, accidentul acela... la asta te refereai.

– Da.

– Când eram în anul întâi am fost colegi la un curs. Așa cred. Nu, mamă, nu îl cunoșteam.

– Oh, da, a încuviințat ea mulțumită. Este foarte bine. În ziar se spune că în sângele lui s-au găsit urme de droguri. Tu nu o să consumi niciodată droguri, nu-i așa, Arnie?

Arnie a zâmbit blând.

– Nu, mamă.

– Iar dacă începe să te doară spatele, adică, *într-adevăr* să te doară, o să te duci să-l consulți pe doctorul Marcia, nu-i așa? N-o să cumperi nimic de la un... un traficant de droguri, așa-i?

– Nu, mamă, a repetat el și a plecat.

Din noaptea aceea de la Embankment mai ninsese o dată. Alt val de căldură topise zăpada aproape de tot, dar de această dată nu dispăruse complet; se retrăsese în locurile umbrite, unde forma gulere albe în jurul gardurilor, al tulpinilor copacilor şi sub streaşina garajului. Dar, în ciuda bordurilor de zăpadă – sau poate din cauza lor –, peluza casei i s-a părut lui Arnie ciudat de verde atunci când a ieşit în lumina amurgului. Iar tatăl lui părea ultimul refugiat al verii în timp ce grebla ultimele frunze ale toamnei.

Arnie l-a salutat scurt cu mâna şi a intenţionat să treacă pe lângă el fără să-i vorbească. Michael l-a strigat să vină la el. Arnie s-a dus fără chef. Nu voia să întârzie şi să piardă autobuzul.

Tatăl lui îmbătrânise şi el în timpul furtunilor dezlănţuite de Christine, deşi, fără îndoială, la aceasta contribuiseră şi alte lucruri. În acea vară candidase pentru postul de şef al Catedrei de Istorie la Colegiul Horlicks şi fusese respins foarte vehement. Iar la examenul medical din octombrie, doctorul îi descoperise o flebită incipientă – flebită, care aproape îl ucisese pe Nixon; flebită, o problemă a oamenilor bătrâni. În timp ce toamna târzie se derula inexorabil spre altă iarnă mohorâtă de Pennsylvania, Michael Cunningham părea din ce în ce mai posomorât.

– Bună, tată. Ascultă, trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind...

Când Michael şi-a ridicat privirea de la grămăjoara de frunze veştede pe care o strânsese, amurgul i-a căzut pe trăsăturile chipului, făcându-i parcă faţa să sângereze. Arnie a făcut involuntar un pas înapoi, puţin şocat. Faţa tatălui său era descompusă.

– Arnold, unde ai fost azi-noapte?

– Ce? a tresărit Arnie, apoi a închis lent gura. Cum? Aici. Aici, tati. Ştii asta.

– Toată noaptea?

– Bineînţeles. M-am băgat în pat la ora 10. Eram frânt. De ce?

– Fiindcă astăzi am primit un telefon de la poliţie, a spus Michael. În legătură cu băiatul acela care a fost omorât azi-noapte pe JFK Drive.

– Moochie Welch, a spus Arnie.

Şi-a privit tatăl cu ochi calmi, foarte încercănaţi şi înfundaţi în orbite. Dacă fiul fusese şocat de înfăţişarea tatălui său, la rândul său tatăl a fost şocat de aspectul fiului... pentru Michael, orbitele băiatului său semănau în acea lumină a apusului cu orbitele goale ale unui craniu.

– Da, numele de familie era Welch.

– Or să ne mai sune. Aşa cred. Mama nu ştie că el ar putea să fie unul dintre tipii care au distrus-o pe Christine?

– De la mine nu.

– Nici eu nu i-am spus. Aş fi foarte bucuros să nu afle.

– S-ar putea eventual să afle. De fapt, va afla cu siguranţă. Este o femeie foarte inteligentă, dacă n-ai remarcat asta. Dar nu o să afle de la mine.

Arnie a încuviinţat, apoi a zâmbit fără umor.

– „Unde ai fost azi-noapte?" Încrederea ta este mişcătoare, tată.

Michael s-a îmbujorat, dar nu şi-a plecat ochii.

– Poate că dacă în ultimele luni ai fi putut să te vezi cum arăţi, atunci ai înţelege de ce te-am întrebat.

Arnie a râs. A fost un râs dur, plin de dispreţ. Michael părea puţin speriat de el.

– Mama m-a întrebat dacă folosesc droguri. Poate şi pe tine te preocupă chestia asta. Arnie s-a prefăcut că vrea să-şi ridice mâneca de la canadiană. Vrei să vezi dacă am urme de înţepături?

– Nu trebuie să te întreb dacă foloseşti droguri. Eşti dependent de unul singur, şi asta-i destul. Este maşina aia afurisită.

Arnie s-a întors ca şi cum ar fi vrut să plece, dar Michael l-a tras înapoi.

– Ia-ţi mâna de pe braţul meu.

Michael şi-a retras mâna.

– Doream ca tu să fii conştient. Să cred că ai putea să ucizi pe cineva e ca şi cum aş crede că poţi să mergi pe apă. Dar poliţiştii or să te interogheze, Arnie, iar oamenii pot fi foarte surprinşi când poliţiştii apar pe neaşteptate. Iar pentru ei, surpriza poate fi similară cu vinovăţia.

– Toate astea pentru că vreun beţiv l-a lovit cu maşina pe căcănarul ăla de Welch?

– Nu a fost aşa, a spus Michael. Asta am aflat de la individul acela, Junkins, care m-a sunat. Oricine ar fi fost cel care l-a omorât pe Welch, a trecut peste el, şi s-a retras, apoi a trecut din nou peste el şi s-a retras *iarăşi* şi...

– Opreşte-te! a spus Arnie.

Dintr-odată arăta bolnav şi înfricoşat, iar Michael a avut cam acelaşi sentiment pe care-l avusese şi Dennis în Ziua Recunoştinţei: că în această nefericire tristă, adevăratul Arnie se afla pe neaşteptate foarte aproape de suprafaţă, poate chiar posibil de atins.

– A fost... incredibil de brutal, a continuat Michael. Aşa a spus Junkins. Vezi tu, nu pare deloc să fi fost un accident. Arată ca o crimă.

– Crimă, a spus Arnie năucit. Nu, eu niciodată...

– Ce? a întrebat Michael răstit. A înşfăcat iarăşi canadiana lui Arnie. Ce ai spus?

Arnie şi-a privit tatăl. Chipul lui era iarăşi ca o mască.

– Nu m-am gândit că aşa a putut să fie. Asta este tot ce voiam să spun.

– Eu doar doream să ştii, a zis Michael. Ei vor căuta pe cineva care ar fi avut un motiv, indiferent cât de banal. Ei ştiu ce s-a întâmplat cu maşina ta, şi că Welch s-ar putea să fi fost implicat, sau că tu ai fi putut *să crezi că el* a fost implicat.

– Nu am nimic de ascuns.

– Nu, bineînţeles că nu, a spus Michael. O să pierzi autobuzul.

– Mda. Tre' să plec.

Dar a mai rămas încă un moment privindu-şi tatăl.

Michael şi-a amintit brusc de ziua în care Arnie împlinise nouă ani. Se duseseră împreună la mica grădină zoologică din Philly Plains, luaseră prânzul afară şi terminaseră ziua jucând minigolf pe terenul din Basin Drive. Terenul acela arsese în 1975. Regina nu putuse atunci să vină; fusese ţinută la pat de o bronşită. Pentru Michael aceea fusese cea mai frumoasă zi de naştere a fiului său, cea

care simbolizase mai mult decât orice altceva copilăria americană, dulce şi fără probleme a băiatului său. Vizitaseră grădina zoologică, se întorseseră acasă şi nu se întâmplase nimic deosebit, doar că se distraseră de minune, Michael şi fiul lui, care-i fusese şi încă îi mai era foarte drag.

Şi-a umezit buzele şi a spus:

– Vinde-O, Arnie! De ce n-o faci? Când termini reparaţiile, vinde-O. Ai putea să obţii mulţi bani. Destui, poate trei mii de dolari.

Peste faţa lui Arnie s-a aşternut din nou acea expresie speriată, dar Michael nu putea să ştie sigur. Amurgul se redusese la o dungă portocalie la orizont, iar curtea mică era întunecată. Apoi expresia aceea – dacă fusese acolo – a dispărut.

– Nu, tati, n-aş putea face aşa ceva, a spus Arnie blând, ca şi când ar fi vorbit unui copil. N-aş putea face asta acum. Am investit prea mult în EA. Mult prea mult.

Şi a plecat, traversând curtea spre trotuar, alăturându-se celorlalte umbre. A mai stăruit doar zgomotul făcut de paşii lui, care s-a stins în curând.

Ai investit prea mult în ea? Chiar aşa? Cam cât exact, Arnie? Ce ai investit în ea?

Michael s-a uitat în jos la frunze, apoi în jur la curtea lui. Pe lângă gard şi sub streaşina garajului, zăpada sclipea rece în întuneric, lividă şi aşteptând încăpăţânată venirea întăririlor. Aşteptând iarna.

32

REGINA ŞI MICHAEL

E într-adevăr bun, al meu 409,
Cu patru viteze şi faruri cvadruple,
Al meu Positraction 409.

THE BEACH BOYS

Regina era obosită – pare-se că de la o vreme ea obosea mult mai uşor – şi s-au dus amândoi la culcare în jurul orei 9, cu mult înainte de întoarcerea lui Arnie. Au făcut dragoste din datorie şi fără entuziasm (în ultimul timp făceau des dragoste, întotdeauna era din datorie şi fără entuziasm, iar Michael începuse să aibă sentimentul neplăcut că soţia sa îi folosea penisul în loc de somnifere), după care, stând în pat, Michael a întrebat parcă din întâmplare:

– Cum ai dormit noaptea trecută?

– Destul de bine, a spus candid Regina şi Michael a ştiut că ea mintea. Foarte bine.

– Eu am urcat pe la 11 şi Arnie părea agitat, a spus Michael, păstrând încă un ton nonşalant.

Acum era foarte tulburat, pe faţa lui Arnie fusese ceva în seara asta, ceva ce el nu putuse să descifreze din cauza umbrelor nenorocite. Probabil că nu fusese nimic, chiar nimic, dar acest nimic

ardea în mintea lui ca o firmă de neon care nu dorea să se stingă. Păruse fiul său vinovat şi speriat? Sau fusese doar lumina? Dacă nu putea să rezolve dilema nu o să poată adormi în această seară, poate chiar deloc.

– Eu m-am trezit pe la ora 1, a spus Regina, după care s-a grăbit să adauge: doar ca să mă duc la baie. Am trecut pe la el. A râs puţin nostalgică. Obiceiurile vechi mor greu, nu-i aşa?

– Da. Cred că da.

– Atunci dormea adânc. Aş vrea să-l pot convinge să poarte pijama când este frig.

– Era în chiloţi?

– Da.

El s-a lăsat pe spate, extraordinar de uşurat şi foarte ruşinat de sine însuşi. Dar era mai bine să ştie... cu certitudine. Îi era foarte simplu să-i spună lui Arnie că el ştia că nu putea să comită o crimă, tot aşa cum nu era în stare să meargă pe apă. Dar mintea, acea maimuţă perversă, poate să-şi imagineze orice şi pare că obţine o mulţumire perversă din asta. Poate că, s-a gândit Michael încrucişându-şi mâinile sub ceafă şi privind tavanul, poate că acesta-i un blestem al vieţii. În minte, nevasta poate să se culce râzând cu cel mai bun prieten al tău; un prieten bun poate să ţească intrigi împotriva ta, să te lovească pe la spate; un fiu poate să comită o crimă.

Mai bine să fii ruşinat şi să trimiţi maimuţa la culcare.

La ora 1 noaptea Arnie fusese acasă. Era greu de crezut că Regina se înşela în privinţa orei, ceasul digital de pe birou afişa timpul cu cifre mari şi albastre. Fiul său fusese acasă la ora 1, iar Welch fusese omorât la 5 kilometri depărtare, doar douăzeci de minute mai târziu. Era imposibil să crezi că Arnie ar fi putut să se îmbrace, să iasă din casă (fără ca Regina, care cu siguranţă rămăsese trează, să-l audă), să se ducă la Darnell, s-o ia pe Christine şi să ajungă în locul unde a fost ucis Moochie Welch. Teoretic imposibil.

Ca să fim drepţi, nici nu crezuse vreodată aşa ceva.

Mintea-maimuţă era satisfăcută. Michael s-a întors pe partea dreaptă, a adormit şi a visat că jucase minigolf cu fiul său de nouă

ani pe nenumărate piste verzi, printre care se aflau mori miniaturale şi mici lacuri... şi a visat că erau singuri, foarte singuri în lume, deoarece mama fiului său murise la naştere – foarte trist; prietenii încă făceau comentarii despre cât de neconsolat fusese Michael –, dar când vor ajunge acasă, el şi fiul lui, casa va fi numai a lor, vor mânca spaghetele direct din cratiţă ca nişte burlaci, iar după ce vor spăla vasele, vor sta la masa de bucătărie ascunşi în spatele ziarelor şi vor construi maşini cu motoare din plastic.

În somnul său, Michael Cunningham a zâmbit. Lângă el, în celălalt pat, Regina nu a zâmbit. A rămas trează şi a aşteptat zgomotul uşii care-i va spune că fiul ei a venit din lumea de afară.

Când va auzi uşa deschizându-se şi închizându-se... când va auzi paşii pe scară... atunci va putea să adoarmă. Probabil.

33

JUNKINS

Cred că ar fi mai bine să încetineşti şi să mergi
cu mine, iubito...
Ce ai spus? Să tac şi să-mi văd de treabă?
Dar, iubito, tu eşti treaba mea! Tu eşti o treabă
buuuună, iubito,
Şi eu iubesc treburile bune! Ce fel de maşină conduc?
Conduc un Cadillac '48
Cu aripi Thunderbird,
Îţi spun, iubito, este o chestie iute,
Mergi înainte, Josephine, mergi înainte...

ELLAS MCDANIEL

Junkins a apărut în acea seară la Garajul Darnell în jur de ora 8.50. Arnie tocmai terminase ce avea de făcut la Christine. Îi înlocuise antena pe care banda lui Repperton o rupsese, iar cam de cincisprezece minute stătea la volan ascultând la WDIL *Cavalcada de aur de vineri noapte.*

Nu avusese de gând să facă nimic mai mult decât să pornească radioul şi să se asigure că montase corect antena, că nu apăreau interferenţe. Dar găsise semnalul puternic al WDIL-ului şi rămăsese

acolo, privind țintă prin parbriz cu ochii înceţoşaţi şi visători, în timp ce Babby Fulter cânta *I Fought the Law*, Frankie Lymon şi The Teenagers cântau *Why Do Fools Fall în Love?*, Eddie Cochran cânta *C'mon Everybody*, iar Buddy Holly, *Rave On*. Vineri noapte nu existau la WDIL reclame şi nici disc-jockey. Doar muzică. Dispărută din topuri, dar nu şi din inimile noastre. Din când în când intervenea o voce de femeie care îi spunea ceea ce el ştia deja, că asculta WDIL-Pittsburg, şi programul *Blue Suede Radio*.

Arnie şedea la volan visând; pe tabloul de bord sclipeau luminile roşii ale „idiotului", iar el bătea uşor darabana. Antena era bună. Da. Făcuse o treabă foarte bună. Aşa cum spunea Will, el avea mâini talentate. Uită-te la Christine; Christine o demonstra. Fusese o bucată de gunoi care stătea pe peluza lui LeBay, iar el o reînviase; apoi fusese o bucată de gunoi stând în parcarea de la aeroport şi el o reînviase iarăşi. El...

Bate câmpii... bate câmpii şi spune-mi...

Spune-mi... să nu fiu singur...

Ce făcuse?

Da, înlocuise antena. Şi îndreptase câteva adâncituri, de acestea îşi amintea. Dar nu comandase niciun geam, deşi toate erau înlocuite, nu comandase alte huse pentru scaune, dar acestea erau înlocuite, şi se uitase doar o singură dată foarte atent sub capotă, după care o trântise îngrozit de stricăciunile pe care le avea motorul Christinei.

Dar acum radiatorul era întreg, blocul motor curat şi lucios, pistoanele funcţionau liber şi cum trebuie. Iar ea torcea ca o pisică. Dar avusese vise.

Îl visase pe LeBay la volanul Christinei, LeBay îmbrăcat într-o uniformă pătată şi mânjită cu ţărâna din cimitir. Carnea lui LeBay se uscase şi căzuse. În unele locuri se întrezăreau oasele albe şi lucioase. Orbitele în care fuseseră ochii lui LeBay erau goale şi negre (dar ceva fremăta acolo, ah, da, ceva). Apoi farurile Christinei se aprinseseră şi cineva fusese ţintuit de ele ca o insectă pe o bucată de carton alb. Cineva cunoscut.

Moochie Welch?

Poate. Dar când Christine a țâșnit brusc, cu cauciucurile țipând, lui Arnie i s-a părut că fața terorizată de acolo de pe stradă se schimba chiar și când Plymouth-ul trecea peste ea; acum era chipul lui Repperton, acum era chipul lui Sandy Galton, acum era chipul dur și rotund ca o lună al lui Will Darnell.

Oricine o fi fost acolo, sărise într-o parte, dar LeBay o băgase pe Christine în marșarier, mânuind schimbătorul de viteze cu degete descărnate – pe unul dintre ele atârna o verighetă, tot atât de lejeră ca un lasou pe craca unui copac –, și apoi a schimbat viteza când silueta alerga spre partea cealaltă a străzii. Iar în timp ce Christine se apropia iarăși, capul siluetei se răsucise, aruncând în urmă o privire îngrozită, și Arnie văzuse fața mamei lui... fața lui Dennis Guilder... chipul lui Leigh, tot numai ochi, care pluteau într-un nor de păr blond-închis... iar până la urmă propriul său chip, gura strâmbă formând cuvintele *Nu! Nu! Nu!*

Acoperind totul, chiar și tunetul grav al tobei de eșapament (ceva cu siguranță se stricase acolo dedesubt), era vocea triumfătoare, putredă, a lui LeBay, venind dintr-un laringe degradat, trecând printre buzele care se retrăseseră deja de pe dinți și care erau tatuate cu firișoare de țărână, vocea stridentă, triumfătoare, a lui LeBay:

Așa, căcănarilor! Cum vă place chestia asta?

Apoi urmase bufnetul greu, mortal, al Christinei care lovea în carne, sclipirea unor ochelari în noapte, rostogolindu-se și rostogolindu-se, și Arnie se trezise în camera lui, ghemuit și strângând perna în brațe. Fusese ora 2 noaptea și primul lui sentiment fusese o mare ușurare că este încă în viață. El trăia și LeBay era mort, iar Christine era la adăpost. Singurele lucruri din lume care aveau importanță.

Oh, dar Arnie, cum ți-ai vătămat spatele?

O voce din interior, răutăcioasă și insinuantă, punând o întrebare la care lui îi era frică să răspundă.

Am pățit-o la Philly Plains, spusese el tuturor. *Una dintre mașinile avariate începuse să alunece de pe platforma remorcii camionului lui Will, iar eu am împins-o înapoi, nu am stat să mă gândesc; pur și*

simplu am făcut-o. Am făcut o întindere rea la un mușchi. Așa spusese. Iar una dintre mașinile avariate *a alunecat*, iar el a împins-o înapoi, dar nu așa făcuse întinderea de la spate, nu-i așa? Nu.

În noaptea aceea, după ce el și Leigh o găsiseră pe Christine zdrobită în parcare, stând pe patru anvelope sfârtecate... În noaptea aceea la Darnell, după ce toată lumea plecase... el deschisese radioul din biroul lui Will pe programul WDIL de *oldies*... De ce nu? Acum Will avea încredere în el. El transporta țigările peste granița statului, în New York; el transporta artificiile până la Burlington și, de două ori, dusese ceva împachetat în cutii maro până la Wheeling, unde un tip tânăr într-un Dodge Challenger i-a înmânat, în schimbul lor, un pachet, tot maro, puțin mai mare. Arnie se gândise că poate primise bani pe cocaină, dar nu dorea să afle cu certitudine.

În aceste călătorii conducea o imensitate: mașina personală a lui Will, un Imperial 1966, negru ca miezul nopții în Persia. Era tăcut ca o șoaptă, iar portbagajul avea fund fals. Dacă nu depășeai viteza legală, nu aveai probleme. De ce ar fi avut? Lucrul important era că acum avea cheile de la garaj. Putea să intre acolo după ce toată lumea plecase. Așa cum făcuse în noaptea aceea. Arnie pornise radioul pe WDIL... și apoi... și apoi...

Își vătămase cumva spatele.

Ce făcuse ca să-și vătămeze spatele?

Ca răspuns i-a venit, ridicându-se din subconștient, o frază stranie: *A fost doar o mică încordare amuzantă.*

Chiar dorea să știe? Nu. De fapt, existau momente când nu-și dorea deloc mașina. Existau momente când simțea că ar fi mai bine dacă... ei bine, dacă, ar arunca-o la cimitir. Nu că o va face, sau va putea să facă asta vreodată. Doar că, din când în când (în siajul transpirat, tremurător, al visului din noaptea trecută, de exemplu), simțea că dacă s-ar debarasa de ea, ar fi... mai fericit.

Brusc, radioul a scuipat o serie, aproape felină, de pârâituri.

– Stai ușurel, a șoptit Arnie.

Și-a trecut lent mâna peste tabloul de bord, plăcându-i această atingere. Da, câteodată mașina îl speria. Și presupunea că tatăl său

avea dreptate; îi schimbase într-o anumită măsură viaţa. Dar nu ar putea s-o arunce la gunoi, tot aşa cum nu s-ar putea sinucide.

Pârâiturile au încetat. The Marvelettes cântau *Please Mr. Postman.*

Apoi, foarte aproape, a auzit o voce:

– Arnold Cunningham?

A tresărit violent şi a închis radioul. S-a răsucit. Peste geamul Christinei era aplecat un om scund cu o expresie vioaie. Ochii lui erau căprui-închis, iar tenul îi era îmbujorat, de la frigul de afară, a bănuit Arnie.

– Da?

– Rudolph Junkins. Poliţia statală, Departamentul de Investigaţii. Junkins şi-a întins mâna prin geamul deschis.

Arnie s-a uitat un moment la ea. Deci tatăl său avusese dreptate. A zâmbit cât de plăcut a putut, a luat mâna, a strâns-o cu fermitate şi a spus:

– Nu trage, poliţaiule, o să-mi arunc pistoalele.

Junkins i-a zâmbit lui Arnie, dar acesta a observat că zâmbetul nu-i atingea ochii, care cercetau maşina într-o manieră profesională care nu i-a plăcut lui Arnie. Chiar deloc.

– Oho! Din câte am auzit de la poliţia locală, am crezut că tipii care au meşterit la maşina ta au tatuat-o foarte bine. Nu pare.

Arnie a ridicat din umeri şi s-a dat jos din maşină. În serile de vineri, activitatea de la garaj era cam anemică; Will venea destul de rar, iar în seara asta nu era acolo. Vizavi, în boxa zece, un tip, Gabbs, îşi monta un nou amortizor de sunet la vechiul său Valiant, iar la capătul îndepărtat al garajului se auzea din când în când zumzetul unei chei pneumatice. Aşadar, el şi Junkins erau singuri.

– Nu a fost atât de rău precum părea, a spus Arnie.

Se gândea că acest omuleţ zâmbitor şi energic s-ar putea să fie foarte inteligent. Gândindu-se la această posibilitate, şi-a pus mâna pe capota Christinei şi imediat s-a simţit mai bine. Putea să-i ţină piept acestui om, inteligent sau nu. La urma urmelor, de ce îşi făcea griji?

– N-a avut avarii structurale.

– Oh! Am înţeles că au perforat-o cu ceva foarte ascuţit, a spus Junkins uitându-se cu atenţie la caroseria Christinei. Să fiu al naibii dacă pot să văd reparaţiile. Arnie, tu trebuie să fii un tinichigiu genial. Dacă mă gândesc cum conduce nevastă-mea, poate că ar trebui să te angajez permanent.

A zâmbit dezarmant, dar ochii lui alergau de colo-colo pe suprafaţa maşinii. S-au abătut un moment pe faţa lui Arnie, şi apoi s-au întors la maşină. Lui Arnie îi plăcea din ce în ce mai puţin.

– Sunt bun, dar nu Dumnezeu, a răspuns el. Dacă vă uitaţi cu mare atenţie, se pot observa umpluturile. A arătat spre o adâncitură vagă din capota din spate a Christinei. Şi acolo. A arătat spre alta. Am fost destul de norocos să găsesc în Ruggles nişte elemente originale de caroserie Plymouth. Uşa din spate de pe partea asta am revopsit-o în întregime. Observaţi că vopseaua nu este aceeaşi? A bătut uşor cu degetele în uşă.

– Nu. Probabil că dacă aş avea un microscop aş putea să-mi dau seama de diferenţă, Arnie, dar altfel mi se pare că se potriveşte perfect.

A bătut şi el uşor cu degetele în portieră. Arnie s-a încruntat.

– Superbă lucrătură, a spus Junkins.

S-a îndreptat agale spre botul maşinii.

– *Superbă* lucrătură, Arnie. Meriţi să fii felicitat.

– Mulţumesc.

Privea, în timp ce Junkins, cu masca unui sincer admirator, îşi folosea ochii căprui şi ageri ca să caute imperfecţiunile, vopseaua adăugată, poate o pată de sânge sau un smoc de păr. Căuta urme ale lui Moochie Welch. Brusc, Arnie a fost convins că asta căuta căcănarul.

– Cu ce vă pot eu ajuta, detectiv Junkins?

Junkins a râs.

– Omule, ce protocolar eşti. Nu pot să sufăr aşa ceva! Spune-mi Rudy, OK?

– Sigur, a spus Arnie zâmbind. Rudy, cu ce te pot ajuta?

– Ştii, este amuzant, a spus Junkins, lăsându-se pe vine ca să se uite la farurile din partea şoferului.

A ciocănit uşurel într-unul din ele, apoi, cu o aparentă nepăsare, şi-a trecut degetul peste apărătoarea de metal a farului. Jacheta lui s-a lăsat un moment pe cimentul pătat de ulei. Apoi s-a ridicat.

– Noi primim reclamaţii în legătură cu orice de această natură, mă refer la distrugerea maşinii tale.

– Oh, hei, ei nu au *distrus-o* cu adevărat, a spus Arnie.

Începuse să fie foarte nervos şi iarăşi a atins-o pe Christine. Încă o dată, soliditatea EI, *realitatea* EI au părut să-l reconforteze.

– Ştii, au încercat, dar n-au făcut o treabă prea bună.

– OK. Cred că nu sunt la curent cu noua terminologie. Junkins a râs. Oricum, când mi s-a adus la cunoştinţă, ce crezi că am spus? „Unde sunt fotografiile?" Asta am spus. Ştii, am crezut că a fost o scăpare din partea lor. Deci am sunat la Poliţia din Libertyville, iar ei mi-au spus că nu *există* fotografii.

– Nu, a spus Arnie. Un puşti de vârsta mea nu poate să obţină decât o asigurare de responsabilitate, ştii asta. Chiar şi responsabilitatea m-a costat şapte sute de dolari. Dacă aş fi avut asigurare contra avariilor, aş fi făcut o grămadă de fotografii. Dar, din moment ce nu am, de ce să mă fi obosit? N-aveam chef să le pun în album.

– Nu, cred că nu, a spus Junkins, şi s-a îndreptat agale spre spatele maşinii, căutând cioburi de sticlă, urme, vinovăţie. Dar ştii ce mi s-a mai părut amuzant? Tu nici măcar n-ai reclamat fărădelegea!

Şi-a ridicat către Arnie ochii căprui şi plini de întrebări, l-a privit foarte atent, apoi a zâmbit, parcă foarte uluit.

– Nici măcar n-a reclamat! „Hm!", am spus eu. „Prăpăditul! Cine a făcut reclamaţia?" Tatăl băiatului, mi-au răspuns ei. Junkins a clătinat din cap. Arnie, chestia asta n-o pricep şi nu mă feresc să ţi-o spun. Un băiat munceşte pe brânci ca să refacă o maşină veche până când aceasta valorează două sau poate chiar cinci mii de dolari, apoi apar unii care o distrug.

– Ţi-am spus.

Rudy Junkins şi-a ridicat mâna şi a zâmbit dezarmant. Timp de o secundă, Arnie a avut impresia că are de gând să spună „Pace", aşa, cum obişnuia Dennis atunci când o discuţie devenea „fierbinte".

– Au avariat-o. Iartă-mă.

– Sigur.

– Oricum, după cele spuse de prietena ta, unul dintre făptaşi... ei bine, a defecat pe tabloul de bord. Aş fi crezut că tu ai fost ca dracu' de furios. M-aş fi aşteptat să faci o reclamaţie.

Acum zâmbetul a dispărut total, iar Junkins îl privea serios pe Arnie, chiar sever.

Ochii grei, reci ai lui Arnie i-au întâlnit pe cei căprui ai lui Junkins.

– Rahatul se spală, a spus el sec. Vreţi să ştiţi ceva, domnule Rudy? Vreţi să vă spun ceva?

– Sigur, fiule.

– Când aveam un an şi jumătate, am găsit o furculiţă şi am zgâriat un birou vechi pe care, ca să-l cumpere, mama făcuse economii timp de cinci ani. Făcuse economii la sânge, aşa mi-a spus. Bănuiesc că l-am zgâriat groaznic în foarte scurt timp. Bineînţeles că nu-mi amintesc, dar ea mi-a spus că s-a aşezat pe jos şi a plâns. Arnie a zâmbit puţin. Până anul acesta, nu puteam să mi-o închipui pe mama într-o asemenea postură. Acum cred că pot. Poate că am început să mă maturizez, ce credeţi?

Junkins şi-a aprins o ţigară.

– Pierd eu sensul, Arnie? Fiindcă încă nu înţeleg la ce te referi.

– Ea mi-a spus că ar fi preferat ca eu să fiu în scutece până la trei ani în loc să fi făcut acel lucru. Fiindcă, a spus ea, rahatul se spală. Arnie a zâmbit. Tragi apa după el şi a dispărut.

– Aşa cum a dispărut şi Moochie Welch? a întrebat Junkins.

– Nu ştiu nimic despre asta.

– Nu?

– Nu.

– Pe cuvânt de onoare? a întrebat Junkins.

Întrebarea era plină de umor, dar ochii lui nu; ei îl studiau pe Arnie, căutând cea mai mică fisură, o tresărire uşoară.

La capătul garajului, cel care folosise cheia pneumatică să-şi monteze cauciucurile pentru zăpadă a scăpat o unealtă pe ciment. A zdrăngănit muzical, iar el a cântat parcă pe mai multe voci:

– Oh, fir'ai a dracului de târfă!

Junkins şi Arnie s-au uitat scurt în acea direcţie, iar tensiunea momentului a fost spulberată.

– Desigur. Pe cuvânt de onoare, a spus Arnie. Uite, presupun că eşti obligat să faci asta, este meseria ta.

– Bineînţeles că este meseria mea, a încuviinţat Junkins încetişor. Băiatul a fost călcat de trei ori din ambele direcţii. Era terci. L-au adunat cu lopata.

– Haide, a spus Arnie îngălbenindu-se. Stomacul i s-a contractat.

– De ce? Nu aşa se procedează cu un rahat? Îl ridici cu o lopată?

– *Nu am avut niciun amestec!* a strigat Arnie, iar omul de vizavi, care-şi monta amortizorul de sunet, s-a uitat mirat în sus. Arnie şi-a coborât glasul. Îmi pare rău. Aş dori să mă laşi în pace. Ştii al naibii de bine că n-am niciun amestec în chestia asta. Tocmai ai cercetat în amănunt toată maşina. Dacă Christine l-ar fi lovit pe Welch de atâtea ori şi atât de puternic, ar fi fost şi ea stricată. Măcar atât ştiu şi eu de la televizor. Iar acum doi ani când aveam Mecanică Auto I, domnul Smolnack spunea că după câte ştie el, numai în două moduri poţi să distrugi total botul unei maşini: ori să loveşti un cerb, ori un om. Glumea puţin, dar nu spunea prostii... Ştii la ce mă refer.

Arnie a înghiţit în sec, iar gâtul său foarte uscat a hârâit.

– Corect, a spus Junkins. Maşina arată în ordine. Dar tu nu, băiete. Tu semeni cu un somnambul. Arăţi ca dracu'. Scuză-mi limbajul. Şi-a aruncat ţigara. Ştii ceva, Arnie?

– Ce?

– Cred că minţi mai repede decât poate să galopeze un cal. A bătut cu palma în capota Christinei. Sau poate ar trebui să spun mai repede decât poate să meargă un Plymouth.

Arnie l-a privit, ţinându-şi mâna pe oglinda retrovizoare de pe partea pasagerului. Nu a spus nimic.

– Nu cred că minţi în ce priveşte uciderea lui Welch. Dar cred că minţi în legătură cu ce i-au făcut ei maşinii tale; prietena ta a spus că ei au dezmembrat-o, iar ea este mult mai convingătoare decât tine.

În timp ce îmi povestea a plâns. Mi-a spus că erau peste tot cioburi de sticlă... De unde ai cumpărat geamurile, că veni vorba?

– McConnell's, a răspuns prompt Arnie. În Burg.

– Mai ai chitanța?

– Am aruncat-o.

– Dar ei își vor aminti de tine. O comandă atât de mare.

– S-ar putea, a spus Arnie, dar nu m-aș baza pe asta, Rudy. Sunt cei mai mari specialiști în geamuri de automobile de la vest de New York și de la est de Chicago. Asta înseamnă o zonă imensă. Fac foarte multe vânzări și o mulțime sunt pentru mașini vechi.

– Totuși, au registre.

– Am plătit cu bani gheață.

– Dar numele tău o să fie pe chitanțier.

– Nu, a spus Arnie, și a zâmbit rece. Garajul Darnell. Așa am obținut o reducere de zece la sută.

– Ai prevăzut totul, nu-i așa?

– Locotenent Junkins...

– Minți în legătură cu geamurile, deși să fiu al dracului dacă înțeleg de ce.

– Aș zice că după tine și Iisus Hristos a mințit pe Golgota, a spus Arnie iritat. De când este o crimă să-ți cumperi geamuri dacă cineva ți le-a spart pe celelalte? Sau să plătești cu bani gheață? Sau să obții o reducere?

– De niciodată, a răspuns Junkins.

– Atunci scutește-mă.

– Ba mai mult decât atât, eu cred că minți când spui că habar n-ai ce s-a întâmplat cu Welch. Știi ceva. Aș vrea să aflu ce.

– Nu știu nimic, a spus Arnie.

– Dar despre...

– Nu mai am nimic să-ți spun. Îmi pare rău.

– În ordine, a spus Junkins renunțând atât de repede, încât Arnie a devenit imediat bănuitor.

Junkins a căutat prin jacheta sport pe care o purta sub canadiană și și-a scos portofelul. Arnie a văzut că Junkins purta un pistol într-o

teacă de pe umăr şi a bănuit că poliţistul a vrut ca el să-l vadă. A scos o carte de vizită şi i-a dat-o lui Arnie.

– Mă găseşti la unul dintre numere, dacă vrei să discutăm. Despre orice.

Arnie a pus cartea de vizită în buzunarul de la piept. Junkins a mai înconjurat-o o dată pe Christine.

– Superbă lucrătură! a repetat el. S-a uitat chiorâş spre Arnie.De ce n-ai făcut reclamaţie?

– Fiindcă am crezut că totul se va sfârşi acolo. Am crezut că ei vor renunţa, a oftat Arnie din rărunchi.

– Mda, a spus Junkins. Bănuiam eu că ăsta a fost motivul. Noapte bună, fiule.

– Noapte bună.

Junkins a pornit spre ieşire, apoi s-a răsucit şi s-a întors.

– Mai gândeşte-te. Într-adevăr arăţi ca dracu', înţelegi ce vreau să spun? Ai o prietenă drăguţă. Este îngrijorată în privinţa ta şi îi pare rău de ce a păţit maşina ta. Şi tatăl tău este îngrijorat. Aşa mi s-a părut la telefon. Mai gândeşte-te şi sună-mă, fiule. O să dormi mai bine.

Arnie a simţit cum ceva tremură în spatele buzelor, ceva mic şi trist, ceva rănit. Ochii căprui ai lui Junkins erau blânzi. A deschis gura, doar Dumnezeu ştie ce ar fi putut să spună, apoi un puseu îngrozitor de durere l-a înjunghiat în spate, făcându-l să se încordeze brusc. Dar a avut şi efectul palmei aplicate unui isteric. S-a simţit mai calm, cu capul mai limpede.

– Noapte bună, a repetat el. Noapte bună, Rudy.

Junkins l-a mai privit tulburat încă puţin, apoi a plecat. Arnie a început să tremure din tot corpul. Tremuratul a început de la mâini şi s-a răspândit prin antebraţe la coate, apoi, pe neaşteptate, peste tot. A căutat orbeşte mânerul portierei, l-a găsit până la urmă şi a intrat în Christine, în mirosul liniştitor al maşinii şi al tapiţeriei noi. A pornit motorul la ralanti, luminile „idiotului" au clipit, iar el a căutat butoanele radioului.

În timp ce făcea asta, ochii i-au căzut pe brelocul de piele cu iniţialele RDL gravate pe el, iar visul i s-a întors brusc şi foarte

şocant: cadavrul în descompunere stând acolo unde se afla el acum; orbitele goale privind prin parbriz; degetele descărnate strângând volanul; rânjetul gol al dinţilor craniului; în timp ce Christine se năpustea peste Moochie Welch, iar la radio, potrivit pe WDIL, era melodia *Last Kiss* cântată de J. Franck Wilson & The Cavaliers.

Şi brusc i s-a făcut rău, foarte rău. Greaţa se agita continuu în stomac şi în gâtlej. Arnie s-a târât afară din maşină şi a fugit spre toaletă, zgomotul propriilor paşi izbindu-i nebuneşte urechile. De-abia a ajuns. Totul a ieşit afară; a vomitat de mai multe ori până nu a mai avut nimic în stomac, decât fiere. În faţa ochilor vedea stele verzi. Urechile îi ţiuiau, iar muşchii abdominali i se agitau spasmodic.

Şi-a privit în oglinda pătată faţa palidă, cearcănele negre de la ochi şi părul umed care i se lipise de frunte. Junkins avea dreptate. Arăta ca dracu'.

Dar coşurile îi dispăruseră.

A râs nebuneşte. N-ar renunţa la Christine, orice s-ar întâmpla. Ăsta era singurul lucru pe care nu l-ar face. El...

Şi, pe neaşteptate, a trebuit iarăşi să vomite, doar că nu mai avea nimic de dat afară; doar spasme seci, sfâşietoare, şi gustul acela amar de fiere.

Trebuia să discute cu Leigh. Foarte brusc, simţea nevoia să discute cu Leigh.

A intrat în biroul lui Will, în care singurul zgomot era ticăitul ceasului fixat pe perete. A format din memorie numărul familiei Cabot, dar a greşit de două ori deoarece degetele îi tremurau foarte tare.

I-a răspuns chiar Leigh cu voce somnoroasă.

– Arnie?

– Trebuie să vorbesc cu tine, Leigh. Trebuie să te văd.

– Arnie, este aproape ora 10. Tocmai am ieşit de la duş şi mă băgasem în pat... aproape adormisem...

– Te rog, a spus el şi a închis ochii.

– Mâine. Nu se poate în seara asta, părinţii mei nu m-ar lăsa să ies aşa de târziu.

– Este doar 10. Şi este vineri.

– Ei nu mai doresc să te văd prea des, Arnie. La început te plăceau, iar tata încă te place... dar amândoi au impresia că ai devenit puţin ciudat. A urmat o pauză lungă, lungă din partea lui Leigh. Şi eu cred asta, a spus ea până la urmă.

– Asta înseamnă că nu vrei să ne mai vedem? a întrebat el plictisit. Stomacul îl durea, spatele îl durea, totul îl durea.

– Nu.

Acum în vocea ei se strecurase un ton vag de reproş.

– Începusem să cred că *tu* nu mai doreşti să *mă vezi*... nu la şcoală, iar serile ţi le petreci întotdeauna la garaj, lucrând la maşină.

– Am terminat totul, a spus el. Iar apoi, cu un efort imens: Despre maşină doream să... *aaauu, la naiba!*

Şi-a dus mâna la spate, unde simţise iarăşi un puseu groaznic de durere şi a reuşit să apuce corsetul.

– Arnie? Ea era alarmată. Te simţi bine?

– Mda. Mă doare puţin spatele.

– Ce aveai de gând să spui?

– Mâine. O să mergem până la Baskin-Robins, o să mâncăm îngheţată, poate o să facem câteva cumpărături pentru Crăciun, o să cinăm acolo şi o să te duc acasă pe la 7. Şi n-o să mă port ciudat. Îţi promit.

Ea a râs puţin, iar Arnie a simţit o mare uşurare. Era ca un balsam.

– Mincinosule.

– Asta înseamnă că accepţi?

– Da, înseamnă că accept. Leigh a făcut o pauză şi apoi adăugat încetişor: Ţi-am spus că părinţii mei nu prea mai doresc ca eu să te văd. N-am spus că şi eu vreau asta.

– Mulţumesc, a spus el, luptându-se să-şi păstreze un ton calm. Mulţumesc.

– Despre ce voiai să discutăm?

Christine. Doream să discutăm despre EA şi despre visele mele. Şi despre motivele care mă fac să arăt ca dracu' şi de ce întotdeauna vreau să ascult acum WDIL, şi despre ce am făcut în seara aceea după

ce toată lumea a plecat... noaptea în care mi-am vătămat spatele. Oh, Leigh, doresc...

Alt puseu de durere în spate, ca niște gheare de pisică.

– Cred că tocmai am discutat.

– Oh. O pauză scurtă, caldă. Bine.

– Leigh?

– Hm?

– Acum o să am mai mult timp. Îți promit. Cât dorești tu. Și a gândit: *Fiindcă acum, când Dennis este în spital, tu ești tot ce mi-a rămas, tot ce a rămas între mine și... mine și...*

– Asta-i bine.

– Te iubesc.

– La revedere, Arnie.

Spune și tu! a dorit el brusc să strige. *Spune și tu, am nevoie să mi-o spui și tu!*

Dar în ureche a auzit doar clinchetul telefonului.

A rămas mult timp la biroul lui Will, cu capul plecat, încercând să-și revină. Ea nu trebuia să-i facă o declarație de dragoste ori de câte ori el îi făcea una, nu-i așa? Nu avea chiar atât de mare nevoie de asigurare? Sau avea?

Arnie s-a ridicat și s-a dus la ușă. Ea se întâlnea mâine cu el, ăsta era lucrul important. Vor face cumpărăturile de Crăciun pe care le plănuiseră în ziua aceea în care căcănarii au distrus-o pe Christine; se vor plimba și vor vorbi, se vor distra foarte bine. Ea îi va spune că îl iubește.

– O s-o spună, a șoptit el, stând în cadrul ușii.

Dar în mijlocul garajului stătea Christine ca o negare mută și stupidă, cu grila ei împungând aerul ca și cum ar fi vânat ceva.

Iar din subconștientul lui, acea voce macabră și sâcâitoare a șoptit: *Cum ți-ai vătămat spatele? Cum ți-ai vătămat spatele? Cum ți-ai vătămat spatele, Arnie?*

Această întrebare îl speria. Îi era frică de răspuns.

34

LEIGH ŞI CHRISTINE

Fetiţa mea a venit într-un Cadillac nou-nouţ,
Mi-a spus: „Hei, tati, vino-ncoace,
Nu mă mai întorc niciodată!"
Iubito, iubito, nu vrei să-mi asculţi rugămintea?
Haide, scumpo, întoarce-te la mine!
Mi-a spus „Du-te dracului, tati,
Nu mă mai întorc niciodată!"

THE CLASH

Era o zi mohorâtă care ameninţa cu ninsoare, dar Arnie a avut perfectă dreptate: s-au distrat foarte bine şi el nu s-a comportat ciudat. Doamna Cabot fusese acasă când Arnie ajunsese acolo, iar primirea iniţială pe care i-a făcut-o a fost destul de rece. Dar a trecut mult timp, poate douăzeci de minute, până când Leigh a coborât, îmbrăcată cu un pulover de culoarea caramelei care se mula superb peste sâni şi o pereche nouă de pantaloni care-i scoteau în evidenţă şoldurile. Această inexplicabilă întârziere la o fată care întotdeauna fusese punctuală era premeditată. Arnie o întrebase mai târziu despre asta, dar Leigh negase cu o inocenţă poate puţin prea prefăcută, dar îşi atinsese scopul.

Atunci când voia, Arnie putea să fie fermecător, iar cu doamna Cabot s-a pornit hotărât pe treabă. Înainte ca Leigh să coboare scările, prinzându-şi părul în coadă de cal, doamna Cabot capitulase. Îl servise pe Arnie cu un pepsi-cola şi asculta cu mare atenţie poveştile de la clubul de şah cu care o delecta el.

– Este singura activitate extraşcolară *civilizată* de care am auzit vreodată, i-a spus ea lui Leigh şi i-a zâmbit aprobator lui Arnie.

– *PLIIICCCTIIISI-toare*, a spus Leigh.

L-a cuprins pe Arnie de talie şi l-a sărutat zgomotos pe obraz.

– Leigh *Cabot!*

– Iartă-mă, Mums, dar arată nostim cu ruj pe obraz, nu-i aşa? Aşteaptă puţin, Arnie, am un Kleenex. Nu-l şterge cu *ghearele.*

A căutat şerveţelul în poşetă. Arnie s-a uitat spre doamna Cabot şi şi-a dat ochii peste cap. Natalie Cabot şi-a dus mâna la gură şi a chicotit. *Relaţiile bune* dintre ea şi Arnie erau pe deplin restabilite.

Arnie şi Leigh s-au dus la Baskin-Robins, unde stânjeneala iniţială, rămăşiţă a convorbirii telefonice din seara de dinainte, s-a topit. Arnie avea o teamă vagă că Christine nu va funcţiona bine sau că Leigh va spune ceva răutăcios despre EA; ei nu-i plăcuse niciodată să meargă cu maşina lui. Amândouă s-au dovedit a fi îngrijorări nefondate. Christine a funcţionat ca un ceas elveţian, iar singurele lucruri pe care Leigh le-a rostit despre Ea erau pline de mulţumire şi uluire.

– N-aş fi crezut niciodată, a spus ea în timp ce ieşeau din parcarea salonului de îngheţată şi intrau în traficul ce se îndrepta spre Monroeville Mall. Cred că ai muncit ca un catâr.

– Nu era atât de grav pe cât ţi s-a părut ţie, a spus Arnie. Te-ar deranja nişte muzică?

– Nu, bineînţeles că nu!

Arnie a deschis radioul. The Silhouettes interpretau în ritm îndrăcit melodia *Get a Job.*

Leigh s-a strâmbat.

– Uff, WDIL. Pot să-l schimb?

– Te rog.

Leigh a schimbat pe un post de muzică rock din Pittsburg şi l-a auzit pe Billy Joel. „Tu s-ar putea să ai dreptate", afirma Billy voios. „Eu s-ar putea să fiu nebun." Acestea au fost urmate de cuvintele lui Billy către prietena lui, Virginia, spunându-i că „fetele catolice o încep prea târziu" – era programul *Petrecerea de weekend. Acum,* se gândea Arnie. *Acum EA o să înceapă să sară... înapoi la... altceva.* Dar Christine continua să meargă înainte.

Centrul comercial era aglomerat cu oameni agitaţi, dar în majoritate voioşi, iureşul bezmetic şi câteodată urât de dinaintea Crăciunului era încă la o distanţă de două săptămâni. Aerul de sărbătoare era încă prea nou şi era posibil să te uiţi fără acreală la beteala care decora holurile largi ale magazinelor. Clincănitul constant de clopoţei al Moş Crăciunilor de la Armata Salvării nu devenise încă o iritare culpabilă; încă intonau urări, felicitări, nu acel monoton şi metalic cântec: *Săracii n-au Crăciun, săracii n-au Crăciun, săracii n-au Crăciun,* pe care Arnie părea întotdeauna să-l audă când mai erau puţine zile până la Crăciun şi atât vânzătoarele, cât şi Moş Crăciunii de la Armata Salvării erau din ce în ce mai tracasaţi.

S-au ţinut de mână până când pachetele au devenit prea multe, mult prea repede, apoi Arnie s-a plâns cu bonomie că ea îl transformase într-un animal de povară. În timp ce se îndreptau spre nivelul inferior şi spre B. Dalton, unde Arnie dorea să caute o carte despre arta construirii păpuşilor pentru tatăl lui Dennis Guilder, Leigh a observat că începuse să ningă. Au stat câteva secunde la una dintre ferestrele scării, privind ninsoarea ca nişte copii. Arnie a luat-o de mână, iar Leigh l-a privit zâmbind. El putea să-i miroasă pielea, curată şi aromată; simţea parfumul părului ei. Şi-a înclinat puţin capul; ea a făcut la fel. S-au sărutat uşor, iar ea i-a strâns mâna. Mai târziu, după ce au ieşit din librărie, au stat deasupra ringului din centrul magazinului, privind patinatorii care dansau şi făceau piruete în ritmul colindelor de Crăciun.

A fost o zi foarte frumoasă până în momentul în care Leigh Cabot a fost la un pas de moarte.

Dacă n-ar fi existat autostopistul, aproape cu siguranţă ea ar fi murit. Atunci ei se aflau pe drumul de întoarcere, iar amurgul timpuriu de decembrie se transformase într-un întuneric lăptos. Christine, având ca de obicei o aderenţă foarte bună, mergea liniştită prin cele patru degete de zăpadă depuse.

Arnie făcuse o rezervare pentru cină la British Lion Steak House, singurul restaurant într-adevăr bun din Libertyville, dar timpul trecuse fără ca ei să-şi dea seama şi se deciseseră să cumpere o cină frugală de la McDonald's de pe JFK Drive. Leigh îi promisese mamei sale că va ajunge acasă până la 8.30, deoarece familia Cabot avea invitaţi, iar când au părăsit centrul comercial era ora 7.45.

– Cu atât mai bine, a spus Arnie. Aproape am dat faliment.

Farurile l-au reliefat pe autostopist stând la intersecţia dintre Route 17 şi JFK Drive, la 8 kilometri depărtare de Libertyville. Avea părul negru lung până la umeri, presărat cu zăpadă, iar între picioare avea un sac militar.

În timp ce se apropiau de el, autostopistul a ridicat o pancartă pe care scria: LIBERTYVILLE, PA. Când au ajuns mai aproape, a întors-o pe cealaltă parte. Acolo scria: STUDENT LA COLEGIU NON-PSIHOPAT.

Leigh a izbucnit în râs.

– Haide să-l luăm, Arnie.

– Atunci când fac eforturi deosebite ca să arate că nu sunt psihopaţi, atunci trebuie să fii mai atent. Dar, OK.

A semnalizat că opreşte. În acea seară ar fi încercat să prindă luna cu un coş de nuiele dacă Leigh i-ar fi cerut aşa ceva.

Christine s-a îndreptat lin spre marginea drumului, cauciucurile având aderenţă bună. Dar când s-au oprit, radioul, la care fusese până atunci o melodie hard-rock, a început să pârâie, iar după ce bruiajul a trecut, s-a auzit vocea lui Big Bopper care interpreta *Chantilly Lace.*

– Ce s-a întâmplat cu *Petrecerea de weekend?* a întrebat Leigh în timp ce autostopistul alerga spre ei.

– Nu ştiu, a răspuns Arnie.

Dar știa. I se mai întâmplase și altă dată. Câteodată radioul Christinei prindea doar WDIL. Nu conta pe ce butoane apăsai sau cât de mult meștereai la adaptorul pentru FM de sub tabloul de bord; ori WDIL, ori nimic.

Brusc, și-a dat seama că oprirea ca să-l ia pe autostopist fusese o greșeală.

Dar acum era prea târziu pentru regrete; tipul deschisese una dintre ușile din spate ale Christinei, și-a aruncat pe podea sacul de armată și a urcat. Împreună cu el a intrat și o pală de aer rece și de zăpadă.

– Ah, omule, mulțumesc. A oftat. Degetele de la mâini și de la picioare au plecat de vreo douăzeci de minute spre Miami Beach. Oricum, trebuie să se fi dus undeva, fiindcă nu le mai simt.

– Mulțumește-i doamnei mele, a spus scurt Arnie.

– Mulțumesc, coniță, a spus autostopistul, ridicând galant o pălărie invizibilă.

– N-ai de ce, a zis Leigh, și a zâmbit. Sărbători fericite.

– La fel și vouă, deși n-ai spune că există așa ceva dacă ai sta acolo încercând să prinzi o ocazie în această seară. Oamenii trec pe lângă tine și dispar. *Vuumm.* S-a uitat apreciativ în jur. Frumoasă mașină, omule. A naibii de frumoasă.

– Mulțumesc, a spus Arnie.

– Ai refăcut-o singur?

– Mda.

Leigh îl privea nedumerită pe Arnie. Dispoziția expansivă pe care o avusese până atunci fusese înlocuită de o impolitețe care nu-l caracteriza. La radio, Big Bopper a terminat și a urmat Richie Valens, cu *La Bamba.*

Autostopistul a clătinat din cap și a râs:

– La început Big Bopper, apoi Richie Valens. Parcă-i noaptea morților la radio. Bunul și bătrânul WDIL.

– Ce vrei să spui? a întrebat Leigh.

Arnie a închis brusc radioul.

– Au murit într-un accident de avion. Împreună cu Buddy Holly.

– Oh! a exclamat Leigh cu voce tremurată.

Probabil că şi autostopistul a simţit schimbarea din dispoziţia lui Arnie; a devenit tăcut şi gânditor. Afară, ninsoarea se înteţise şi se îndesise. Era prima furtună adevărată a sezonului.

În cele din urmă, arcurile aurii ale firmei McDonald's au sclipit prin ninsoare.

– Arnie, vrei să mă duc eu înăuntru? a întrebat Leigh.

Arnie devenise aproape la fel de tăcut ca o stâncă, tăind elanurile ei pentru o conversaţie cu nişte mormăieli.

– Mă duc eu, a spus el şi a cotit spre parcare. Ce doreşti să-ţi iau?

– Doar un hamburger şi cartofi prăjiţi, te rog.

Intenţionase să ia meniul complet, Big Mac, milk-shake, chiar şi prăjiturele, dar apetitul ei părea că se redusese la zero.

Arnie a oprit. În lumina galbenă răspândită de peretele de cărămidă din spatele clădirii, faţa lui părea galbenă, parcă bolnavă. S-a întors cu braţul sprijinit de spătarul scaunului.

– Să-ţi iau şi ţie ceva?

– Nu, mulţumesc, a răspuns autostopistul. Mă aşteaptă părinţii la cină. Nu pot s-o dezamăgesc pe mama. Sacrifică cel mai gras viţel de câte ori mă duc ac...

Zgomotul uşii trântite i-a tăiat ultimul cuvânt. Arnie coborâse şi se îndrepta spre uşa de intrare, cizmele lui ridicând norişori de zăpadă.

– Întotdeauna este aşa de voios? a întrebat autostopistul. Sau câteodată devine cam taciturn?

– Este foarte drăguţ, a spus Leigh ferm.

Pe neaşteptate devenise nervoasă. Arnie oprise motorul şi luase cheile, lăsând-o singură cu acest străin de pe bancheta din spate. Îl putea vedea în oglinda retrovizoare şi, brusc, părul lui negru şi lung, zburlit de vânt, barba de o zi şi ochii negri îl făceau să pară sălbatic, să semene cu Manson.

– Unde faci şcoala? a întrebat ea.

Degetele ei trăgeau de pantaloni şi s-a forţat să se stăpânească.

– Pitt, a răspuns scurt autostopistul.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei în oglinda retrovizoare, iar ea şi i-a coborât foarte repede. Pantaloni de stofă roşii. Îi alesese deoarece

Arnie îi spusese odată că îi plac, probabil că erau cei mai strâmţi pantaloni pe care-i avea ea. Dintr-odată îşi dorea să fi purtat altceva, care ar fi putut fi considerat provocator, dar care să nu pună la încercare imaginaţia cuiva: poate o rochie-sac gri. A încercat să zâmbească, într-adevăr era un gând amuzant, o rochie-sac gri, obţine-o, ha-ha-ha, dar n-a reuşit. Nu avea cum să nu recunoască: Arnie o lăsase singură cu un străin (drept pedeapsă că ea avusese ideea să-l ia în maşină?) şi ea era acum speriată.

– Unde rele, a spus pe neaşteptate autostopistul, făcând-o pe ea să-şi ţină respiraţia.

Cuvintele lui erau egale şi finale. Ea îl vedea pe Arnie prin vitrină, stând, al cincilea sau al şaselea, la coadă. Mai trebuie să treacă destul timp până va ajunge în faţă. S-a surprins imaginându-şi-l pe autostopist punându-şi brusc mâinile înmănuşate în jurul gâtului ei. Bineînţeles că ea putea să ajungă la claxon, dar va funcţiona? Se îndoia, fără să aibă vreun motiv. Se gândea că ar putea să claxoneze de nouăzeci şi nouă de ori şi claxonul să funcţioneze. Dar dacă, la a suta oară era strangulată de acest autostopist în favoarea căruia ea intervenise, claxonul nu va scoate niciun sunet? Fiindcă... Christine o antipatiza. De fapt, credea că Christine o urăşte de moarte. Pur şi simplu. Aberant, dar aşa era.

– S-scuză-mă?

A privit în oglinda retrovizoare şi a fost extraordinar de uşurată când a văzut că autostopistul nu se uită la ea; el privea interiorul maşinii. A atins tapiţeria banchetei cu mâna, apoi şi-a trecut uşor degetele pe plafon.

– Unde rele, a spus el şi a clătinat din cap. Maşina asta, nu ştiu de ce, dar îmi transmite unde rele.

– Adevărat? a întrebat ea sperând că vocea ei a avut un ton neutru.

– Mda. Când eram mic am rămas odată blocat în lift. De atunci am atacuri de claustrofobie. Până acum nu mi s-a mai întâmplat în maşină, dar se întâmplă acum. Unul foarte rău. Cred că ai putea să aprinzi un chibrit pe limba mea, atât de uscată îmi este gura.

A râs scurt şi stânjenit.

– Dacă n-aş fi în aşa mare întârziere, aş coborî şi aş merge pe jos. N-o lua drept o jignire la adresa maşinii tipului tău, a adăugat el grăbit.

Când Leigh s-a uitat în oglindă, ochii lui nu mai păreau deloc sălbatici, erau doar nervoşi. În aparenţă nu glumise în legătură cu claustrofobia şi nu mai semăna deloc cu Charlie Manson. Leigh se întreba cum de putuse fi atât de proastă... doar că ştia acum şi de ce.

Ştia foarte bine.

Era maşina. Toată ziua se simţise foarte bine când mersese cu Christine, dar acum nervozitatea şi antipatia reapăruseră. Pur şi simplu ea îşi proiectase sentimentele asupra autostopistului deoarece... ei bine, deoarece poţi fi speriată şi nervoasă din cauza unui individ pe care l-ai luat de pe şosea, dar era o nebunie să fii speriată de o maşină, de o structură fără viaţă din oţel, sticlă, plastic şi crom. Asta nu era doar o excentricitate, era *nebunie.*

– Nu simţi niciun miros, nu-i aşa? a întrebat el brusc.

– Să miros ceva?

– Un miros rău.

– Nu, chiar deloc.

Acum degetele ei trăgeau de poalele puloverului, scoţând fire de angora. Inima îi bătea neplăcut.

– Trebuie să fie un rezultat al atacului tău de claustrofobie.

– Cred că da.

Dar ea *simţea* acel miros. Sub mirosurile plăcute ale pielii şi tapiţeriei noi exista un iz vag: cam ca de ouă stricate. Doar un damf... un damf puturos.

– Te deranjează dacă deschid puţin geamul?

– Dacă doreşti, a răspuns Leigh şi a trebuit să facă un efort destul de mare ca să-şi păstreze vocea egală şi calmă.

Pe neaşteptate ochii minţii i-au reprodus poza care apăruse cu o dimineaţă înainte în ziare, poza lui Moochie Welch, probabil luată dintr-un registru. Legenda de sub fotografie spunea: *Peter Welch, victima accidentului despre care poliţia crede că a fost o crimă.*

Autostopistul a deschis puţin geamul, iar înăuntru a pătruns aerul rece, proaspăt, risipind acel miros. La McDonald's, Arnie

ajunsese în față și făcea comanda. Privindu-l, Leigh a simțit un amestec atât de ciudat de dragoste și teamă, încât i s-a făcut rău; pentru cea de a treia oară în ultimul timp își dorea să-și fi îndreptat atenția asupra lui Dennis; Dennis care părea atât de sigur și de sensibil...

Și-a întors gândurile de la această dorință.

– Să-mi spui dacă ți se face frig, a spus autostopistul. Știu, sunt cam ciudat. A oftat. Câteodată cred că n-ar fi trebuit să renunț la droguri, știi?

Leigh a zâmbit.

Arnie a ieșit din clădire cu o pungă albă în mână, a alunecat puțin pe zăpadă, apoi s-a urcat la volan.

– Este ca un congelator aici, a bodogănit el.

– Iartă-mă, omule, a spus autostopistul din spatele mașinii și a ridicat geamul.

Leigh a așteptat să vadă dacă izul acela va reveni, dar acum nu se simțeau decât mirosurile de piele, tapițerie și aroma vagă a aftershave-ului lui Arnie.

– Uite, Leigh.

I-a dat un hamburger, cartofi prăjiți și o cola mică. El își luase un Big Mac.

– Omule, vreau să-ți mulțumesc încă o dată că m-ai luat în mașină, a spus autostopistul. Poți să mă lași la intersecția dintre JFK și Center, dacă nu te deranjează.

– În regulă, a spus scurt Arnie și a pornit mașina.

Ninsoarea era acum și mai deasă și vântul începuse să se întețească. Pentru prima dată Leigh a simțit-o pe Christine derapând puțin, încercând să-și păstreze aderența pe strada largă care acum era pustie. Erau la mai puțin de cincisprezece minute depărtare de casă.

Nemaiexistând acel iz, lui Leigh îi revenise apetitul. A înfulecat jumătate din hamburgerul ei, a băut niște cola și și-a oprit o râgâitură cu dosul palmei. Intersecția dintre Center și JFK, marcată de un memorial al războiului, a apărut pe partea stângă, iar Arnie a oprit lângă trotuar apăsând ușor pe frână astfel încât Christine să nu derapeze.

– Weekend plăcut, a spus Arnie.

Acum semăna mai mult cu cel dintotdeauna. Poate că tot ce-i trebuise fusese puţină mâncare, s-a gândit Leigh amuzată.

– La fel şi vouă, a spus autostopistul. Şi Crăciun fericit.

– Şi ţie, a spus Leigh.

A mai muşcat încă o dată din hamburger, a mestecat, a înghiţit... şi a simţit cum mâncarea se opreşte în gât. Pe neaşteptate nu mai putea să respire.

Autostopistul cobora din maşină. Zgomotul uşii care se deschidea a fost foarte puternic. Sunetul clanţei a părut ca bubuitul cifrului de la un seif bancar. Vântul părea o sirenă de fabrică.

(Este stupid, ştiu, dar nu pot, Arnie, nu pot să respir.)

Mă sufoc! a încercat ea să spună, dar n-a reuşit să scoată decât un şuierat vag pe care era sigură că l-a acoperit vântul. Şi-a dus mâna la gât şi l-a simţit umflat şi zvâcnind. A încercat să strige. Nu avea aer ca să strige, nu avea deloc

(Arnie, nu pot.)

aer, şi o *simţea* acolo, o bucată caldă de hamburger. A încercat s-o dea afară, dar n-a reuşit. Luminile de pe tabloul de bord, verde-intens, circulare,

(pisică, ochii unei pisici, bunule Dumnezeu, nu pot să RESPIR)

o priveau...

(Dumnezeule, nu pot să RESPIR, nu pot să RESPIR, nu pot.)

Pieptul ei a început să se agite, cerând aer. Iarăşi a încercat să dea afară bucata aceea pe jumătate mestecată de hamburger din gâtul ei, dar nu voia să iasă. Acum şuieratul vântului era mai puternic decât lumea, mai puternic decât orice sunet pe care-l auzise ea până atunci, iar Arnie în sfârşit îşi întorcea faţa de la autostopist ca să se uite la ea; se întorcea cu încetinitorul, cu ochii holbându-i-se aproape comic şi chiar şi vocea lui părea prea tare, ca tunetul, vocea lui Zeus adresându-se unui biet muritor din spatele unui plafon de nori furtunoşi.

– LEIGH... EŞTI... CE DRACU'?... SE SUFOCĂ! OH, DUMNEZEULE, EA SE...

S-a întins cu încetinitorul spre ea, apoi şi-a retras mâna, imobilizat de panică.

(Oh, ajută-mă, ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva, mor, oh, bunule Dumnezeu, mă sufoc din cauza unui hamburger McDonald's. Arnie, de ce nu MĂ AJUŢI?)

Şi bineînţeles că ştia motivul, el s-a retras deoarece Christine nu *dorea* ca ea să beneficieze de vreun ajutor, acesta era modul în care Christine o înlătura pe ea, modul Christinei de a scăpa de cealaltă femeie, iar acum instrumentele de pe tabloul de bord *erau* într-adevăr ochi, ochi mari, rotunzi, lipsiţi de emoţie, care o priveau cum se sufocă, ochi pe care ea îi vedea printr-o perdea din ce în ce mai mare de puncte negre, puncte negre care explodau şi se măreau în timp ce

(mamă, o draga mea, eu mor şi EA MĂ VEDE, EA ESTE VIE, VIE, VIE, OH, MAMĂ, DUMNEZEULE, CHRISTINE ESTE VIE)

Arnie se întindea iarăşi spre ea. Acum Leigh începuse să se zvârcolească pe scaun, pieptul ei se agita spasmodic, în timp ce se agăţa cu mâinile de gât. Ochii îi ieşiseră din orbite. Buzele începuseră să i se albăstrească. Arnie o bătea ineficient pe spate şi urla ceva. A apucat-o de umăr, părând că vrea s-o împingă afară din maşină, apoi pe neaşteptate s-a strâmbat şi s-a îndreptat, mâinile ducându-i-se involuntar la spate.

Leigh se zvârcolea. Blocajul din gât părea imens, fierbinte şi pulsator. Iarăşi a încercat să-l dea afară, dar nu mai avea putere. Bolul alimentar nu s-a clintit. Acum şuieratul vântului începuse să se atenueze, totul începuse să se atenueze, iar nevoia ei de aer nu mai părea atât de stringentă. Poate că murea, dar brusc asta nu mai părea atât de grav. Nimic nu mai era atât de rău, în afară de ochii aceia verzi care o priveau de pe panoul cu aparate. Nu mai erau lipsiţi de emoţie. Acum ardeau, plini de ură şi triumf.

(O, Dumnezeule, îmi pare sincer rău că Te-am ofensat, îmi pare rău pentru ofense, acesta este actul meu, actul meu de...)

Arnie o ţinea din partea şoferului. Uşa lui Leigh s-a deschis brusc şi ea s-a prăbuşit în frigul brutal şi tăios. Aerul a revitalizat-o puţin,

a făcut ca lupta pentru respiraţie să pară iarăşi importantă, dar obstrucţia nu se clintea... nu voia să se mişte.

De departe, a auzit vocea lui Arnie tunând încăpăţânată, vocea lui ZEUS: „*CE FACI? IA-ŢI MÂINILE DE PE EA!*"

Braţe în jurul ei. Braţe puternice. Vântul pe faţa ei. Ninsoarea intrându-i în ochi.

(O, Dumnezeule, ascult-o pe păcătoasa de mine, acesta este actul meu de căinţă, îmi pare sincer rău că Te-am ofensat. OH! AAUUU! Ce FACI, coastele mele dor ce, ce faci?)

şi brusc în jurul ei erau braţe strângând-o, şi o pereche de mâini erau încătuşate într-un nod chiar sub sânii ei, în adâncitura plexului solar. Şi pe neaşteptate s-a ridicat un deget mare, degetul mare al unui autostopist făcând semn, doar că degetul s-a implantat dureros în coşul pieptului. În acelaşi timp strânsoarea braţelor s-a accentuat brutal. Se simţea prinsă

(Ohhhbhh, îmi rupi COASTELE)

într-o îmbrăţişare de urs. Toată diafragma părea să-i salte şi ceva a zburat din gura ei cu forţa unui proiectil. A aterizat în zăpadă: un boţ umed de pâine şi carne.

– Dă-i *drumul!* striga Arnie în timp ce aluneca prin spatele Christinei, grăbindu-se spre locul în care autostopistul ţinea corpul fără vlagă al lui Leigh. Dă-i drumul, o ucizi!

Leigh a început să respire, cu gâfâituri sfâşietoare. Cu fiecare gură de aer rece pe care o inhala, prin gât şi plămâni părea să-i treacă un râu de foc. Îşi dădea vag seama că plângea.

Îmbrăţişarea brutală, ca de urs, s-a destins şi braţele i-au dat drumul.

– Totu-i în ordine, fato? Te simţi...

Apoi Arnie a trecut pe lângă ea, înşfăcându-l pe autostopist. Acesta s-a întors spre Arnie, cu părul lung fluturându-i în vânt, şi Arnie l-a lovit în gură. Autostopistul a zburat, cizmele i-au alunecat pe zăpadă şi a aterizat pe spate. În jurul lui s-a ridicat zăpada proaspătă, fină şi uscată ca zahărul pudră.

Arnie a înaintat câţiva paşi, cu pumnii ridicaţi, cu ochii mijiţi.

Ea a respirat convulsiv – oh, o durea, de parcă ar fi fost înjunghiată cu mai multe cuțite – și a țipat:

– *Ce faci, Arnie? Oprește-te!*

El s-a întors spre ea, buimăcit:

– Hm? Leigh?

– *Mi-a salvat viața, de ce îl lovești?*

Efortul a fost prea mare, iar punctele negre au început iarăși să danseze prin fața ochilor ei. S-ar fi putut sprijini de mașină, dar nu voia să se apropie de ea, nu dorea s-o atingă. Instrumentele de pe tabloul de bord. Ceva se întâmplase cu instrumentele de pe tabloul de bord. Ceva

(ochii s-au transformat în ochi)

la care ea nu dorea să se gândească.

S-a dus împleticit până la un stâlp de iluminat și s-a agățat de el ca bețivii, cu capul în jos, gâfâind. În jurul taliei a simțit o mână blândă, nesigură.

– Leigh... scumpo, te simți bine?

Ea și-a întors puțin capul și i-a văzut chipul palid, nenorocit. A izbucnit în lacrimi.

Autostopistul s-a apropiat precaut de ei, ștergându-și gura însângerată cu mâneca jachetei.

– Mulțumesc, a spus Leigh printre respirații sacadate.

Acum durerea începuse să se potolească puțin, iar vântul puternic și rece îi liniștea fața înfierbântată.

– Mă sufocam... Cred... cred că aș fi murit dacă tu n-ai fi...

Prea mult. Iarăși acele puncte negre, toate sunetele pierzându-se într-un tunel ciudat de vânt. Și-a lăsat capul în jos așteptând să-i treacă.

– Este manevra Heimlich, a spus autostopistul. Când vrei să lucrezi la o braserie ești obligat s-o înveți. La școală. Te antrenezi pe un manechin de cauciuc. Daisy Mac, așa este poreclit. Și o faci, dar habar nu ai dacă o să – știi tu – funcționeze pe o persoană reală.

Vocea lui era tremurată, sărind de la tonalități joase la cele înalte, apoi înapoi la cele joase, întocmai ca glasul unui puști în pragul pubertății. Vocea lui părea că vrea să râdă sau să plângă sau

cam așa ceva, și chiar în lumina incertă și prin ninsoarea deasă, Leigh a putut să vadă cât de palid era.

– Niciodată nu m-am gândit că va trebui s-o folosesc. Funcționează destul de bine. Ai văzut cum a zburat afurisitul ăla de dumicat?

Autostopistul s-a șters la gură și s-a uitat uimit la pata de sânge de pe mâna lui.

– Îmi pare rău că te-am lovit, a spus Arnie. Părea gata să izbucnească în plâns. Eram... eram...

– Sigur, omule, știu. L-a bătut pe Arnie pe umăr. Nicio problemă. Fată, te simți bine?

– Da, a spus Leigh.

Respirația ei era acum ritmică. Inima începea să i se potolească. Doar cu picioarele era mai rău; erau ca din elastic. *Dumnezeule*, s-a gândit ea. *Acum aș fi putut să fiu moartă. Dacă nu l-am fi luat în mașină pe omul ăsta, și era cât pe ce să n-o facem...*

I-a trecut prin minte că era norocoasă că trăia. Acest clișeu a izbit-o puternic, cu o forță stupidă, de netăgăduit, care a făcut-o să se simtă ametită. A început să plângă mai tare. Când Arnie a condus-o înapoi la mașină, s-a lăsat dusă, cu capul sprijinit de umărul lui.

– Ei bine, a spus încurcat autostopistul. Eu am plecat.

– Așteaptă, a zis Leigh. Cum te numești? Mi-ai salvat viața și mi-ar plăcea să-ți știu numele.

– Barry Gottfried, a răspuns el. La dispoziția dumneavoastră. A ridicat iarăși o pălărie imaginară.

– Leigh Cabot. Acesta este Arnie Cunningham. Mulțumesc.

– Chiar foarte mult, a adăugat Arnie.

Dar Leigh n-a auzit mulțumiri sincere în vocea lui, doar un tremur. A ajutat-o să se urce în mașină și brusc mirosul a asaltat-o, a atacat-o; de această dată nu era ceva vag, era mult mai mult decât un iz de dedesubt. Era mirosul putregaiului și al descompunerii, acut și otrăvitor. Și-a simțit creierul invadat de o teamă sălbatică și s-a gândit: *Este mirosul furiei EI...*

Lumea s-a dat peste cap. S-a aplecat afară din mașină și a vomitat.

Apoi, pentru scurt timp, totul a devenit plumburiu.

– Eşti sigură că te simţi bine? a întrebat-o Arnie cam pentru a suta oară.

Va trebui să fie şi pentru ultima dată, a realizat Leigh cu oarecare uşurare. Se simţea foarte, foarte obosită. În piept şi la tâmple avea o durere surdă, care zvâcnea mocnit.

– Acum sunt bine.

– Bine. Bine.

S-a mişcat şovăitor, ca şi când ar fi vrut să plece. Dar nu era sigur dacă venise încă momentul; nu, până când va mai pune încă o dată întrebarea lui eternă. Stăteau în faţa casei familiei Cabot. Benzi galbene de lumină, provenind de la ferestre, se întindeau uniform pe zăpada proaspătă, imaculată. Christine stătea lângă bordură, cu luminile de poziţie aprinse.

– M-ai speriat arunci când ai leşinat, a spus Arnie.

– Nu am leşinat... doar mi s-a înceţoşat vederea pentru câteva minute.

– Ei bine, m-ai speriat. Ştii, te iubesc.

Ea l-a privit cu gravitate.

– Oare?

– Bineînţeles că da! Leigh, ştii că te iubesc!

A tras aer adânc în piept. Era obosită, dar trebuia s-o spună, şi s-o spună chiar acum. Pentru că dacă n-o spunea acum, ceea ce s-a întâmplat până mâine dimineaţă va părea ridicol sau poate mai mult decât ridicol; în lumina dimineţii ideea va părea nebunească. Un miros care venea şi dispărea precum „duhoarea descompunerii" dintr-o poveste de groază gotică? Instrumente de bord care se transformă în ochi? Şi mai presus de toate sentimentul aberant că maşina încercase s-o ucidă?

Până mâine, chiar şi faptul că era să moară sufocată nu va fi nimic mai mult decât o vagă durere în pieptul ei şi o convingere că n-a fost nimic, chiar aşa, nu a fost o chemare prea apropiată.

Doar că totul era adevărat şi Arnie ştia asta – da, o parte din el ştia – şi acest lucru trebuia spus acum.

– Da, cred că mă iubeşti, a spus ea lent. L-a privit în ochi. Dar nu mai merg nicăieri cu tine în maşina aia. Şi dacă într-adevăr mă iubeşti, o să te descotoroseşti de ea.

Expresia de şoc de pe chipul lui a fost atât de mare şi de bruscă, de parcă ea l-ar fi pălmuit.

– Despre ce, despre ce vorbeşti, Leigh?

Oare şocul dăduse naştere la acea expresie buimacă? Ori un fel de vinovăţie?

– Ai auzit ce am spus. Nu cred că o să te descotoroseşti de ea, nu ştiu dacă mai poţi s-o faci, dar dacă vrei să mergi undeva cu mine, Arnie, mergem cu autobuzul. Sau cu avionul. Dar n-am de gând să mai merg vreodată în maşina ta. Este o capcană mortală.

Aşa. A rostit-o. Îi scăpase din gură.

Acum şocul de pe faţa lui se transforma în supărare, acel gen de supărare oarbă, îndărătnică, pe care ea o văzuse pe chipul lui atât de des în ultimul timp. Nu era cauzată numai de lucrurile importante, ci şi de cele minore – o femeie trecând pe galben; un poliţist care oprea circulaţia chiar înainte de a trece ei –, dar acum şi-a dat seama, cu forţa unei revelaţii, că supărarea, corozivă şi atât de diferită de restul personalităţii lui Arnie, era întotdeauna asociată cu maşina. Cu Christine.

– „Dacă mă iubeşti, o să te descotoroseşti de ea", a repetat el. Ştii cu cine semeni?

– Nu, Arnie.

– Cu mama mea, cu ea semeni.

– Îmi pare rău.

N-o să-şi permită să dea înapoi; nici n-o să se apere cu cuvinte sau o să încheie discuţia intrând în casă. Ar fi putut să facă asta dacă n-ar fi simţit nimic pentru el, dar îi păsa. Impresiile ei originare – că în spatele timidităţii tăcute, Arnie Cunningham era bun, decent şi blând (şi poate şi sexy) – nu se schimbaseră prea mult. Era maşina, atâta tot. Aceasta era schimbarea. Era ca şi cum ai observa o minte hotărâtă dând lent înapoi sub influenţa unui drog rău, coroziv, care creează dependenţă.

Arnie şi-a trecut degetele prin părul pudrat cu zăpadă, un gest caracteristic de uluire şi supărare.

– Ai avut un atac grav de sufocare în maşină, OK, şi-mi dau seama că numai plăcut n-a fost. Dar, Leigh, a fost din cauza *hamburgerului,* asta-i tot. Sau poate că nici măcar atât. Poate că încercai să vorbeşti în timp ce mestecai, sau respirai tocmai în secunda nepotrivită. Asta se-ntâmplă tuturor din când în când. Câteodată oamenii mor. Tu nu. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar să-mi învinuieşti maşina!

Da, părea perfect plauzibil. Şi *era.* Doar că în spatele ochilor gri ai lui Arnie se petrecea ceva. Ceva frenetic, care nu era chiar o minciună, ci o... raţionalizare! O negare voită a adevărului?

– Arnie, sunt obosită, mă doare pieptul, am o migrenă şi cred că am puterea să-ţi spun asta doar o singură dată. O să mă asculţi?

– Dacă este despre Christine, atunci îţi baţi gura de pomană, a răspuns el, şi expresia aceea încăpăţânată, de catâr, i se aşternuse iarăşi pe chip. Este aberant s-O învinuieşti pe EA şi tu ştii asta.

– Da, ştiu că este o nebunie, şi ştiu că-mi bat gura de pomană, a spus Leigh. Dar te rog să mă asculţi.

– Te ascult.

Ea a inspirat adânc, ignorând junghiul din piept. A privit-o pe Christine, împrăştiind norişori de vapori albi în ninsoarea deasă, apoi şi-a schimbat repede direcţia privirii. Acum luminile de avertizare semănau cu nişte ochi, ochii galbeni ai unui linx.

– Când m-am înecat... când mă sufocam... instrumentele de bord... luminile lor s-au schimbat. *S-au schimbat.* Erau... nu, n-aş merge atât de departe, *semănau* cu nişte ochi.

El a râs, un lătrat scurt în aerul rece. Într-o casă a fost ridicată perdeaua unei ferestre, cineva s-a uitat afară, apoi perdeaua a revenit în poziţia iniţială.

– Dacă autostopistul... acel Gottfried... dacă el n-ar fi fost acolo, eu aş fi murit, Arnie. Aş fi *murit.* I-a cercetat ochii, apoi a continuat. *O dată,* şi-a spus în sinea ei. *Trebuie s-o spun măcar de data asta.*

– Mi-ai spus că ai lucrat la bufetul de la liceu în primii trei ani. Am văzut afişul cu manevra Heimlich care se află pe uşa de la bucătărie. Şi tu trebuie să-l fi văzut. Dar n-ai încercat să-mi aplici acest procedeu, Arnie. Te pregăteai să mă baţi pe spate. Asta nu dă rezultate. În Massachusetts am lucrat la un restaurant şi primul lucru pe care trebuie să-l înveţi, chiar înainte de manevra Heimlich, este că *nu ajută la nimic să baţi pe spate pe cineva care se sufocă.*

– Ce spui? a întrebat el cu o voce slabă, gâfâită.

Ea n-a răspuns; doar s-a uitat la el. Privirile li s-au întâlnit doar pentru un moment, apoi ochii lui – supăraţi, zăpăciţi, aproape hăituiţi – au privit în altă parte.

– Leigh, oamenii sunt uituci. Ai dreptate, aşa ar fi trebuit să fac. Dar dacă tu ai urmat acest curs, atunci ştii că ţi-o poţi aplica şi singură.

Arnie şi-a împreunat mâinile într-un pumn cu unul dintre degetele mari ieşind în afară şi şi-a presat diafragma ca să-i demonstreze.

– Numai că în agitaţia acelui moment, oamenii uită...

– Da, aşa este. Iar tu pari să uiţi o mulţime de lucruri când eşti în maşina asta. De exemplu, cum să fii Arnie Cunningham.

Arnie clătină din cap.

– Ai nevoie de timp ca să te mai gândeşti la asta, Leigh. Ai nevoie...

– Tocmai de asta n-am nevoie, a spus ea cu o înverşunare de care n-ar fi crezut că mai este în stare. În viaţa mea n-am avut niciodată o experienţă supranaturală, nici măcar *n-am crezut* în chestii de genul ăsta, dar acum mă întreb ce anume se petrece şi ce se întâmplă cu tine. Arătau ca nişte *ochi,* Arnie. Iar mai târziu... după aceea... a fost un miros. Un miros oribil, de putregai.

Arnie a făcut un pas înapoi.

– Ştii despre ce vorbesc.

– Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

– Tocmai ai sărit de parcă dracul ţi-ar fi atins urechea.

– Îţi imaginezi, a spus Arnie. Îţi imaginezi prea multe.

– Acel miros a fost *acolo.* Şi mai sunt şi alte lucruri. Câteodată radioul tău nu prinde nimic altceva decât postul acela cu muzică veche...

Altă tresărire în ochii lui şi o zvâcnire uşoară în colţul stâng al gurii.

– Şi câteodată, când noi ne înţelegem şi ne simţim foarte bine, ea pur şi simplu se opreşte, ca şi când nu i-ar plăcea. *Ca şi când maşinii nu i-ar plăcea, Arnie.*

– Eşti tulburată, a zis el cu o voce ameninţătoare.

– Da, *sunt* tulburată, a spus ea începând să plângă. *Tu* nu eşti? Lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji. *Eu cred că pentru noi ăsta-i sfârşitul. Arnie, te iubesc, dar cred că s-a terminat. Într-adevăr cred asta, şi sunt foarte tristă şi îmi pare foarte rău.* Relaţiile tale cu părinţii tăi s-au transformat devenind cele dintr-o... tabără înarmată; transporţi Dumnezeu ştie ce în New York şi în Vermont, pentru porcul ăla gras de Will Darnell, şi maşina aceea... maşina aceea...

Nu mai putea să spună nimic. Vocea ei s-a stins. Şi-a scăpat pachetele din mână şi s-a aplecat orbeşte să le adune. Epuizată şi înlăcrimată, n-a reuşit decât să le împrăştie. Arnie s-a aplecat s-o ajute, dar ea l-a respins.

– Lasă-le în pace! Le iau eu!

El s-a ridicat cu chipul palid şi îndârjit. Expresia lui era de furie înlemnită, dar ochii... oh, pentru Leigh, ochii lui păreau pierduţi.

– Bine, a spus el, şi acum vocea îi era aspră de lacrimi. Bine. Dă-te şi tu de partea celorlalţi dacă doreşti. Pune şaua şi călăreşte împreună cu toţi ceilalţi căcănari. Crezi că-i pasă cuiva?

A tras aer în piept cu o respiraţie tremurată şi a scos un oftat dureros înainte de a-şi astupa gura cu mâna înmănuşată.

A început să meargă cu spatele spre maşină; a căutat Plymouth-ul orbeşte cu mâinile la spate, iar Christine era acolo.

– Dar trebuie să fii conştientă că eşti nebună. Ţi-ai ieşit din minţi! Deci, du-te şi fă-ţi jocurile! N-am nevoie de tine! N-am nevoie de *niciunul* dintre voi!

Vocea lui era acum un ţipăt acut, într-o drăcească armonie cu vântul.

– *N-am nevoie de tine, deci du-te dracului!*

A înconjurat grăbit maşina, picioarele i-au alunecat şi s-a sprijinit de Christine. EA era acolo, deci n-a căzut. S-a urcat, motorul s-a ambalat, farurile s-au aprins împrăştiind o lumină albă, orbitoare, iar Fury-ul a pornit cu cauciucurile din spate ridicând o trombă de zăpadă.

În timp ce stătea acolo şi privea luminile din spate cum se micşorează, devenind doar nişte puncte roşii şi dispărând când maşina a dat colţul, lacrimile au început să-i curgă mai repede şi mai abundent. Pachetele zăceau împrăştiate la picioarele ei.

Apoi, pe neaşteptate, mama ei se afla acolo, îmbrăcată absurd cu o haină de ploaie descheiată, cu cizme verzi de cauciuc şi cu cămaşa ei de noapte albastră.

– Scumpo, ce s-a întâmplat?

– Nimic, a hohotit Leigh.

Eram gata-gata să mor sufocată. Am simţit un miros care ar fi putut să provină de la un mormânt de-abia deschis şi cred... da, cred că într-un fel maşina aceea este vie... din ce în ce mai vie în fiecare zi. Parcă e un fel de vampir oribil, doar că EA se hrăneşte cu mintea lui Arnie. Cu mintea şi spiritul lui.

– Nimic, nu s-a întâmplat nimic. M-am certat cu Arnie, asta-i tot. Te rog, mă ajuţi să-mi adun lucrurile?

Au cules pachetele lui Leigh şi au intrat în casă. Uşa s-a închis în spatele lor şi noaptea a intrat cu totul în posesia vântului şi ninsorii. Până dimineaţă, stratul de zăpadă va avea mai mult de douăzeci de centimetri.

Arnie s-a plimbat cu maşina până după miezul nopţii şi mai târziu nu şi-a mai amintit nimic din acele ore. Zăpada umpluse străzile pustii şi fantomatice. Nu era o noapte pentru superbele maşini americane. Şi totuşi, Christine străbătea ninsoarea abundentă cu mare uşurinţă şi siguranţă, chiar şi fără cauciucuri pentru zăpadă. Din când în când se întrezărea fugar silueta preistorică a unui plug de zăpadă.

Radioul mergea. Pe toată scala se prindea numai WDIL. Au început ştirile. La convenţia AFL/CIO, Eisenhower prevăzuse că

în viitor muncitorii și patronii se vor înțelege foarte bine. Dave Beck negase că Sindicatul Teamsters era doar o fațadă pentru toate agitațiile. Cântărețul rock'n'roll Eddie Cochran murise în urma unui accident de mașină în drum spre Aeroportul Heathrow din Londra; operația care durase trei ore nu reușise să-i salveze viața. Rușii se mândreau cu ICBM[1]-urile lor, WDIL difuza toată săptămâna vechituri, dar în weekenduri deveneau într-adevăr specifice. Buletine de știri din anii '50. Asta era

(n-am mai auzit niciodată până acum așa ceva)

o idee originală. Asta era

(total aberant)

foarte original.

Buletinul meteorologic pronostica mai multă zăpadă.

Apoi iarăși muzică: Bobby Dann cu *Splish-Splash*, Ernie K-Doe cu *Mother-in-Law*, gemenii Kalin cântând *When*. Ștergătoarele marcau timpul.

A privit spre dreapta, iar pe locul „mortului" l-a văzut pe Roland D. LeBay.

Roland D. LeBay stătea acolo, îmbrăcat în pantaloni verzi și o cămașă decolorată de armată, privind prin orbitele goale. Într-una dintre ele se afla un cărăbuș.

Trebuie să-i faci să plătească, a spus Roland D. LeBay. *Trebuie să-i faci pe căcănari să plătească, Cunningham. Până la ultimul dobitoc.*

– Da, a șoptit Arnie.

Christine murmura prin noapte, tăind zăpada cu urme proaspete, neabătute.

– Da, asta-i de la sine înțeles.

Iar ștergătoarele de parbriz l-au aprobat.

[1] Rachetă balistică intercontinentală.

35

UN SCURT INTERLUDIU

Băiete, mână acel vechi Chrysler până în Mexic.

Z.Z. Top

La Liceul Libertyville, Puffer fusese înlocuit cu antrenorul Jones, iar centrul atenţiei se mutase de la fotbal la baschet. Dar, de fapt, nimic nu se schimbase cu adevărat: baschetbaliştii liceului nu se descurcau mult mai bine decât luptătorii fotbalişti, singurul punct luminos era Lenny Barongg, un tip polisportiv care excela la baschet. Cu încăpăţânare, Lenny a reuşit să aibă acel an superb de care avea nevoie dacă dorea să obţină bursa sportivă pentru Colegiul Marquette, după care tânjea.

Pe neaşteptate, Sandy Galton a părăsit oraşul. Peste noapte. Mama lui, o beţivă de patruzeci şi cinci de ani care arăta de şaizeci, nu a părut prea îngrijorată. Tot aşa a reacţionat şi fratele său mai mic, care era cel mai important furnizor de droguri din Gimnaziul Gornick. În Liceul Libertyville circula zvonul romantic că el fugise în Mexic. Altul, mai puţin romantic, propunea altă variantă: că Buddy Repperton se supărase dintr-un motiv sau altul pe Sandy, iar acesta a simţit că ar fi mai bine să dispară din oraş.

Vacanţa de Crăciun se apropia, iar atmosfera din şcoală a devenit agitată şi destul de tumultuoasă, aşa cum se întâmplă întotdeauna înaintea unei vacanţe lungi. În general, notele elevilor au înregistrat scăderea obişnuită dinainte de Crăciun. Referatele despre cărţi erau aduse târziu şi adesea semănau suspicios de mult cu rezumatele de pe copertă (la urma urmelor, câţi dintre elevii din clasa a zecea sunt capabili să caracterizeze *De veghe în lanul de secară;* „acest clasic arzător al adolescenţei postbelice"). Proiectele erau pe jumătate făcute sau nefăcute, procentajul perioadelor de suspendare date pentru sărutări şi mângâieri a crescut aberant, ca şi cererea de marijuana, în timp ce elevii Liceului Libertyville se lăsau duşi de euforia dinaintea Crăciunului. Deci mulţi dintre elevi erau veseli; crescuse absenteismul profesorilor; pe coridoare şi în clase fuseseră agăţate decoraţiunile de Crăciun.

Leigh Cabot nu era veselă. Pentru prima dată în viaţa ei de liceană căzuse la un examen şi obţinuse un D la un curs de secretariat. Nu putea să studieze; mintea ei rătăcea, fugea mereu la Christine, spre luminile verzi ale instrumentelor tabloului de bord care deveniseră ochi de pisică, plini de ură şi triumf atunci când se sufoca.

Dar, pentru majoritatea elevilor, ultima săptămână de şcoală de dinaintea vacanţei de Crăciun a fost o perioadă plăcută, când infracţiunile, care în oricare altă perioadă a anului ar fi cauzat pedepse, erau scuzate; când profesorii severi anulau din când în când un examen la care toată lumea se prezentase prost; când fetele care se certaseră rău se împăcau şi când băieţii care nu o dată se păruiseră, din cauza vreunei insulte reale sau imaginare, făceau acelaşi lucru. Probabil, cel mai elocvent exemplu pentru acea perioadă plăcută a fost faptul că domnişoara Rat-Pack, scorpia clasei 23, a fost văzută zâmbind... nu doar o singură dată, ci de mai multe ori.

În spital, Dennis Guilder începuse să se însănătoşească, i se schimbaseră ghipsurile speciale, adaptate pentru dispozitivele de suspendare, cu cele normale. Terapia fizică nu mai reprezenta o tortură.

Se plimba pe coridoarele pavoazate cu beteală și cu desene de Crăciun făcute de copiii din clasele primare, cârjele lui bocănind pe ciment și fiind câteodată în ritm cu colindele care se difuzau la radio.

Era o *caesura*, o acalmie, un interludiu, o perioadă de liniște. În cursul acestor plimbări parcă fără sfârșit pe coridoarele spitalului, Dennis se gândea că situația ar putea fi mai rea, mult, mult mai rea.

Așa a și devenit nu după mult timp.

36

BUDDY ŞI CHRISTINE

Ei bine, este acolo în depărtare
Şi se apropie de mine
Eu sunt fără apărare
Şi nimic nu mă poate salva.
Chiar şi un chior de un ochi poate să vadă
Că ceva rău mi se va întâmpla...

THE INMATES

În ziua de marţi, 12 decembrie, Terierii au pierdut în faţa Piraţilor cu 54–48, jucând în sala de sport a Liceului Libertyville. Majoritatea fanilor au plecat ieşind în frigul nopţii, fără să fie prea dezamăgiţi; toţi redactorii sportivi din zona Pittsburg-ului prezise-seră o altă înfrângere pentru Terieri. Rezultatul nu putea fi considerat o dezamăgire. În plus, fanii Terierilor erau mândri de Lenny Barongg: marcase treizeci şi patru de puncte, stabilind astfel un nou record al liceului.

Oricum, Buddy Repperton *era* dezamăgit.

Şi fiindcă el era dezamăgit, Richie Trelawney făcea mari eforturi ca să-i împărtăşească starea sufletească. Tot la fel se întâmpla şi cu Bobby Stanton care stătea pe bancheta din spate.

În cele câteva luni de când fusese dat afară din liceu, Buddy părea că a îmbătrânit. O parte din vină o purta barba. Acum semăna mai puțin cu Clint Eastwood și mai mult cu un actor tânăr și alcoolic care-l interpreta pe Captain Ahab. În ultimele săptămâni, Buddy băuse foarte mult. Începuse să aibă vise atât de îngrozitoare, încât de-abia și le reamintea. Se trezea transpirat și tremurând, simțind că scăpase ca prin urechile acului de o osândă oribilă, neagră și tăcută.

Totuși, alcoolul le tăia. Le tăia chiar de la afurisiții de genunchi. Al dracului de bine. Rezolvarea consta în lucrul de noapte și în somnul de zi.

A coborât geamul Camaro-ului său zgâriat și lovit, a tras o gură de aer rece și a azvârlit afară o sticlă goală. A întins mâna peste umăr și a spus:

– Încă un cocktail Molotov!

– Imediat, Buddy, a răspuns respectuos Bobby Stanton și a pus o sticlă de Texas Driver în palma lui Buddy.

Buddy îi ademenise după meci să meargă să bea o ladă din chestia aia, destul ca să paralizeze toată marină egipteană, spusese el.

A scos dopul, a agitat sticla, apoi a dat pe gât jumătate din conținut. După care i-a întins-o lui Richie și a scos un râgâit lung, ca de broască. Farurile Camaro-ului tăiau Route 46, care străbătea Pennsylvania ca o linie dreaptă. De fiecare parte a drumului se întindeau câmpuri acoperite feeric de zăpadă sclipind în milioane de puncte, imitând parcă stelele de pe cerul negru al iernii. Buddy se îndrepta – cumva nepăsător, pe jumătate beat – spre Dealurile Squantic. Pe drum n-ar fi fost imposibil să-și schimbe gândurile, dar dacă nu, dealurile erau un loc frumos și izolat, tocmai potrivit ca să te îmbeți în liniște.

Richie i-a dat sticla înapoi lui Bobby, care a băut însetat chiar dacă ura gustul de Texas Driver. Bănuia că atunci când se va ameți mai bine nu îi va mai păsa deloc de gust. Era posibil ca mâine să aibă o migrenă și să-i fie greață, dar până mâine mai erau o mie de ani. Bobby era încă foarte entuziasmat să fie cu ei; el era doar un boboc,

iar Buddy Repperton, cu reputaţia lui aproape mitică de măreţie şi răutate, era o personalitate la care el privea cu frică şi veneraţie.

– Clovni nenorociţi, a spus Buddy posac. Ce adunătură de clovni nenorociţi! Voi consideraţi că ăla a fost un meci de baschet?

– Toţi sunt o adunătură de handicapaţi, a aprobat Richie. Cu excepţia lui Barongg. Treizeci şi patru de puncte nu-i chiar de ici, de colo.

– Îl urăsc pe hârleţul ăla tâmpit, a spus Buddy, aruncându-i lui Richie o privire lungă, cântăritoare, de beţiv. Le iei apărarea iepuraşilor ălora?

– Nicio şansă, Buddy, a răspuns Richie prompt.

– Mai bine să nu. O să-l barongez.

– Ce vreţi mai întâi? a întrebat brusc Bobby din spate. Veştile bune sau cele proaste?

– Veştile proaste, a răspuns Buddy.

Ajunsese deja la a treia sticlă de Driver şi nu mai simţea nicio durere, doar o furie crescândă. Uitase, cel puţin pentru moment, că fusese exmatriculat; se concentra doar asupra faptului că echipa şcolii, adunătura aceea de handicapaţi nenorociţi şi tâmpiţi, îl dezamăgise.

– Întotdeauna să începi cu veştile proaste.

Camaro-ul rula cu 100 de kilometri pe oră spre nord-est, pe o şosea cu două benzi care era ca o dâră de vopsea neagră pe o podea albă, vălurită. Terenul începuse să fie uşor neregulat pe măsură ce se apropiau de Dealurile Squantic.

– Ei bine, vestea proastă este că un milion de marţieni tocmai au aterizat în New York, a spus Bobby. Acu' vrei să auzi vestea bună?

– Nu există veşti bune, a spus Buddy cu o voce joasă, posacă şi suferindă.

Lui Richie i-ar fi plăcut să-i spună puştiului că nu-i bine să încerci să-l înveseleşti pe Buddy când acesta era într-o astfel de stare sufletească; reuşeai numai să agravezi situaţia. Trebuia să-l laşi în pace.

Buddy se afla în această stare de când Moochie Welch, acel mic papagal cerşetor cu patru ochi, fusese strivit de un psihopat pe JFK Drive.

– Vestea bună este că ei mănâncă cioroi și se pișă benzină, a spus Bobby, și a izbucnit în râs.

A râs destul de mult timp, până când și-a dat seama că râdea singur. Apoi s-a oprit brusc. S-a uitat în sus și a văzut că ochii injectați cu sânge ai lui Buddy îl privesc peste partea de sus a bărbii, iar privirea aceea roșie de dihor care plutea în oglinda retrovizoare îi dădea un neplăcut sentiment de spaimă. Se gândea că s-ar fi putut să se fi oprit din râs o secundă prea târziu.

În spatele lor, în depărtare, probabil la o distanță de 5 kilometri, două faruri tremurau în noapte ca niște scântei galbene și insignifiante.

– Crezi că-i amuzant? a întrebat Buddy. Spui o nenorocită de glumă rasistă și crezi că-i *amuzantă*? Ești un fanatic căcăcios, știi asta?

Bobby a rămas cu gura căscată.

– Dar ai spus că...

– Am spus că nu-mi place Barongg. În general cred că hârlețele sunt tot atât de bune ca oamenii albi.

Buddy s-a mai gândit.

– Ei bine, aproape tot atât de bune.

– Dar...

– Mai bine fii atent, că altfel mergi pe jos acasă, a mârâit Buddy. Cu o fractură. Iar atunci o să poți să umpli ghipsul nenorocit cu inscripția EU URĂSC CIOROII.

– O, a spus Bobby cu vocea gâtuită de spaimă.

Se simțea de parcă ar fi încercat să aprindă o lumină și a fost zguduit de un șoc electric.

– Iartă-mă!

– Dă-mi sticla aia și ține-ți gura.

Bobby i-a dat sticla în mare grabă. Mâna îi tremura.

Buddy a golit-o. Au trecut pe lângă un indicator care anunța 5 KILOMETRI PÂNĂ LA REZERVAȚIA DEALURILE SQUANTIC. Lacul din centrul rezervației era o zonă foarte căutată în timpul verii, dar rezervația era închisă din noiembrie până în aprilie. Totuși, șoseaua care șerpuia prin parc până la lac

era deszăpezită periodic pentru manevrele Gărzii Naţionale şi pentru excursiile de iarnă ale Pionierilor Exploratori, iar Buddy descoperise o alee dosnică care înconjura poarta principală şi apoi se intersecta cu şoseaua. Lui Buddy îi plăcea să meargă în rezervaţia tăcută şi îngheţată, să se plimbe şi să bea.

În spatele lor, scânteile îndepărtate se transformaseră în cercuri, faruri duble cam la 2 kilometri depărtare.

– Mai dă-mi un cocktail Molotov, porc rasist nenorocit.

Bobby i-a întins o sticlă nouă de Driver, păstrând prudent tăcerea.

Buddy a băut îndelung, a râgâit, apoi i-a pasat sticla lui Richie.

– Nu, omule, mulţumesc.

– Bea-o, că de nu îţi fac o clismă cu ea.

– Sigur, OK, a spus Richie, dorindu-şi foarte tare să fi stat acasă în noaptea asta.

A băut.

Camaro-ul mergea înainte, cu luminile farurilor tăind bezna.

Buddy s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut cealaltă maşină. Acum se apropia cu repeziciune. S-a uitat la vitezometru şi a văzut că el mergea cu 100 de kilometri pe oră. Maşina din spatele lui trebuia să meargă cu aproape 110. Buddy a simţit ceva – un fel de dedublare curioasă a viselor pe care nu şi le amintea prea bine. Inima lui părea să fie apăsată uşor de un deget rece.

În faţă, şoseaua se bifurca, Route 46 continuând spre est spre New Stanton, celălalt drum cotea spre nord spre Rezervaţia Dealurile Squantic. Un indicator mare şi portocaliu avertiza: ÎNCHISĂ ÎN LUNILE DE IARNĂ.

Încetinind foarte puţin, Buddy a cotit spre stânga şi a început să urce dealul. Drumul de acces spre rezervaţie nu era prea bine deszăpezit, iar coroanele copacilor de pe margine împiedicaseră soarele amiezii să topească zăpada. Camaro-ul a derapat puţin înainte să muşte iar asfaltul. Pe bancheta din spate, Bobby Stanton a scos un geamăt neliniştit.

Buddy a privit în oglinda retrovizoare, aşteptându-se să vadă cealaltă maşină continuând să meargă pe Route 46, la urma urmelor, la capătul drumului pe care se aflau ei nu era nimic altceva decât o fundătură, din punctul de vedere al majorităţii şoferilor, dar, în schimb, aceasta a luat curba chiar mai repede decât o făcuse Buddy şi se grăbea în urma lor, acum la mai puţin de 400 de metri depărtare. Farurile ei erau patru cercuri albe strălucitoare care scăldau interiorul Camaro-ului.

Bobby şi Richie s-au întors ca să se uite.

– Ce dracu'? a murmurat Richie.

Dar Buddy ştia. Dintr-odată a ştiut. Era maşina care-l strivise pe Moochie. O, da, ea era. Nebunul care-l strivise pe Moochie era la volanul acelei maşini şi acum îl vâna pe Buddy.

A apăsat pe pedala de acceleraţie şi Camaro-ul a început să zboare. Acul vitezometrului a sărit la 110, apoi s-a apropiat lent de 120. Copacii fugeau pe lângă ei ca nişte umbre negre în noapte. Luminile din spatele lor n-au rămas în urmă; adevărul era că încă se apropiau. Farurile se transformaseră în doi ochi albi şi imenşi.

– Omule, ar trebui să încetineşti, a spus Richie. Şi-a înşfăcat centura de siguranţă, fiindcă acum era foarte speriat.

– Dacă mergem cu viteza asta...

Buddy n-a răspuns. S-a aplecat peste volan, privind când şoseaua, când oglinda retrovizoare, în care acele lumini creşteau şi creşteau.

– În faţă este o curbă, a spus Bobby răguşit.

Şi, în timp ce curba se apropia, cu ochii de pisică ai parapetului lucind în farurile Camaro-ului, a strigat:

– *Buddy! E o curbă! E o curbă!*

Buddy a schimbat în viteza a doua, iar motorul Camaro-ului a mugit protestând. Acul turometrului a atins 6 000 rpm, a dansat puţin timp la linia roşie de 7 000, apoi a căzut înapoi la o turaţie mai normală. Prin conductele Camaro-ului s-au auzit o mulţime de rateuri. Buddy a tras de volan, iar maşina s-a înscris în curba periculoasă. Roţile din spate au derapat pe zăpada întărită. În ultimul moment Buddy a schimbat vitezele, a apăsat pe pedala de acceleraţie,

lăsându-şi corpul moale când spatele Camaro-ului a lovit troianul de zăpadă săpând în el o adâncitură ca un coşciug, sărind apoi în cealaltă direcţie. Botul a derapat. Buddy l-a lăsat să alunece, apoi a apăsat pe acceleraţie. Pentru un moment s-a gândit că maşina n-o să răspundă, că derapajul va continua, iar ei vor merge într-o parte pe şosea cu 120 de kilometri pe oră, până când vor întâlni o zonă fără parapet şi se vor rostogoli.

Dar Camaro-ul s-a redresat.

– Sfinte Doamne, Buddy, încetineşte! s-a tânguit Richie.

Buddy stătea aplecat peste volan, rânjind, cu ochii injectaţi ieşiţi din orbite. Între picioare strângea sticla de Driver. *Aşa! Aşa, ucigaş nebun şi afurisit! Hai să vedem cum faci tu chestia asta fără să te rostogoleşti!*

Un moment mai târziu, farurile au reapărut, mai aproape ca niciodată. Rânjetul lui Buddy a tremurat şi a dispărut. Pentru prima dată a simţit un fior greţos, nedefinit, suindu-i-se prin picioare. Frica, frica adevărată, se furişa în el.

Bobby privise în urmă în timp ce maşina care-i urmărea lua curba, iar acum s-a răsucit, cu faţa trasă şi albă.

– Nici măcar n-a derapat, a spus el. Dar este imposibil! Este...

– Buddy, cine-i? a întrebat Richie.

A întins mâna să atingă cotul lui Buddy, dar i-a fost respinsă cu o asemenea forţă, încât palma i s-a lovit de geamul portierei.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi, a şoptit Buddy.

În faţa lor şoseaua se întindea dreaptă, acum nemaifiind asfalt negru, ci zăpadă albă, îngheţată şi înşelătoare. Camaro-ul rula pe această suprafaţă alunecoasă cu mai bine de 130 de kilometri pe oră, deasupra troienelor de pe margine văzându-i-se doar capota de sus şi antena care se termina cu o minge de ping-pong portocalie.

– Richie, să nu îndrăzneşti să mă atingi, când mergem atât de repede.

– Este... Richie s-a întrerupt şi n-a mai putut să continue.

Buddy i-a aruncat o privire, iar la vederea spaimei din ochii mici şi roşii ai lui Buddy, teroarea lui Richie i s-a ridicat în gât ca un ulei fierbinte.

– Mda, a răspuns Buddy. Cred că el este.

Acolo, sus, nu existau case; deja erau pe proprietatea statului. Acolo nu era nimic decât troiene de zăpadă şi pădurea întunecată.

– O să ne lovească! a ţipat Bobby de pe bancheta din spate.

Vocea lui era piţigăiată, ca de femeie bătrână. Între picioarele lui, restul de sticle de Texas Driver zdrăngăneau nebuneşte în cutie.

– Buddy! O să ne lovească!

Maşina din spatele lor ajunsese la 2 metri depărtare de bara de protecţie a Camaro-ului; farurile ei inundau maşina cu o lumină îndeajuns de intensă ca să poţi citi un scris mărunt. S-a apropiat şi mai mult. O secundă mai târziu s-a auzit o bufnitură.

Camaro-ul a oscilat pe şosea în timp ce maşina din spate a rămas puţin în urmă. Pentru Buddy a fost ca şi cum pe neaşteptate ei ar fi plutit şi a ştiut că se aflau la un pas de a intra într-un derapaj necontrolat, într-o rotaţie în care botul maşinii şi spatele îşi vor schimba de multe ori locurile până se vor ciocni de ceva şi se vor răsturna.

O picătură de transpiraţie, caldă şi înţepătoare ca o lacrimă, i-a intrat în ochi.

Treptat, Camaro-ul s-a redresat iarăşi.

Când a simţit că avea maşina sub control, Buddy a apăsat încet pe pedala de acceleraţie până la capăt. Dacă era Cunningham în vechea lui găleată de rugină, model '58 – ah, nu fusese ăsta unul din visele pe care nu şi le putea aminti? –, Camaro-ul o să-l lase în urmă.

Acum motorul ţipa. Acul turometrului se afla iarăşi la limita roşie de 7 000 rpm. Vitezometrul indica mai mult de 160 de kilometri pe oră, iar troienele de zăpadă zburau de o parte şi de alta, într-o tăcere fantomatică. În faţă şoseaua arăta ca un unghi văzut într-un film rulat cu o viteză foarte mare.

– Oh, bunule Dumnezeu, a bălmăjit Bobby, oh, bunule Dumnezeu, te rog, păzeşte-mă de moarte, oh, bunule Dumnezeu, oh, drace...

El nu era acolo în ziua în care noi am distrus maşina lui Faţă-de-Cur, s-a gândit Buddy. *El nu ştie ce se întâmplă. Biet nenorocit ghinionist!* De fapt nu-i era milă de Bobby, dar dacă ar fi putut simţi milă pentru cineva, ar fi fost pentru acest boboc fără minte. În dreapta lui, Richie Trelawney era încordat şi palid ca o piatră de mormânt, cu ochii holbaţi. Richie ştia foarte bine situaţia.

Maşina se apropia pe nesimţite de ei, cu farurile umflându-se în oglinda retrovizoare.

Nu poate să se apropie! a ţipat mintea lui Buddy. *Nu se poate!* Dar maşina din spatele lor într-adevăr câştiga teren şi Buddy a simţit că se pregătea pentru lovitura de graţie. Mintea lui alerga ca un şobolan într-o cuşcă, căutând o cale de scăpare şi negăsind niciuna. Trecuse deja de deschizătura din troienele de pe partea stângă, care marca aleea pe care el o folosea de obicei ca să evite poarta principală şi să intre în rezervaţie. Începuse să intre în criză de timp, de spaţiu şi de alternative.

S-a auzit un alt bufnet scurt şi iarăşi Camaro-ul a derapat, de data aceasta la 70 de kilometri pe oră. *Nicio speranţă, omule,* a fost gândul fatalist al lui Buddy. Şi-a ridicat mâinile de pe volan şi a apucat centura de siguranţă. Pentru prima dată în viaţă s-a încins cu ea.

În aceeaşi secundă, Bobby Stanton, de pe bancheta din spate, a scos un cumplit ţipăt de spaimă.

– *Poarta, omule! Oh, Iisuse, Buddy, este poaaaaa...*

Camaro-ul se afla pe vârful unul deal abrupt. Şoseaua cobora, iar în vale drumul se bifurca, devenind banda de intrare şi de ieşire din rezervaţie. Între cele două benzi era o căsuţă pe un postament de beton – în timpul verii, acolo stătea o doamnă pe un scaun de camping şi încasa taxa de la fiecare maşină care intra în parc.

Acum căsuţa era scăldată în lumina farurilor celor două maşini care se repezeau spre ea, Camaro-ul întorcându-se încet de-a curmezişul pe măsură ce derapajul se accentua.

– *Futu-te, Faţă-de-Cur!* a strigat Buddy. *Pe tine şi calul pe care-l călăreşti!*

A rotit complet volanul.

Bobby a urlat din nou. Richie Trelawney şi-a acoperit faţa cu mâinile, ultimul lui gând de pe lume fiind o repetare constantă: *Fereşte-te de cioburile de sticlă, fereşte-te de cioburile de sticlă, fereşte-te de cioburile de sticlă...*

Camaro-ul a descris un cerc complet, iar acum farurile maşinii urmăritoare îi loveau drept în faţă şi Buddy a început să urle. Fiindcă era într-adevăr maşina lui Faţă-de-Cur, grila aceea era imposibil de confundat, părea lată de 2 kilometri, *doar că nu era nimeni la volan. Maşina era complet goală.*

În ultimele două secunde înaintea impactului, farurile Christinei s-au abătut spre stânga lui Buddy. Fury-ul s-a repezit pe aleea de intrare, perfect şi exact ca traiectoria unui glonţ pe ţeavă. A fărâmiţat bariera de lemn, împrăştiind-o în noaptea neagră; ochii galbeni de pisică sclipeau.

Camaro-ul lui Buddy Repperton s-a izbit cu spatele de insula de beton pe care era aşezată ghereta. Limba de beton groasă de douăzeci de centimetri a ras tot spatele şasiului, lăsând conductele răsucite şi amortizoarele să zacă în zăpadă, ca o ciudată sculptură abstractă. Portbagajul a fost mai întâi comprimat ca un acordeon, apoi dislocat. Odată cu el a fost dislocat şi Bobby Stanton. Foarte vag, Buddy a simţit că ceva îl izbeşte în spate ca o găleată de apă caldă. Era sângele lui Bobby Stanton.

Spatele Camaro-ului s-a ridicat în aer – un proiectil ciopârţit – într-o ploaie de cioburi de sticlă şi plastic, cu una din luminile din spate clipind încă maniac. A descris un cerc complet, a căzut cu o bufnitură infernală şi s-a rostogolit. Peretele despărţitor dintre interiorul maşinii şi motor s-a rupt, iar blocul motor s-a desprins, a alunecat şi l-a strivit pe Richie Trelawney de la brâu în jos. Când Camaro-ul s-a oprit din rostogolire, s-a auzit o explozie de flăcări de la rezervorul de benzină crăpat.

Buddy Repperton trăia. Cioburile de sticlă îl tăiaseră în câteva locuri – una dintre urechi îi fusese retezată cu o precizie chirurgicală, lăsând o gaură roşie pe partea dreaptă a capului –, şi avea un picior rupt, dar trăia. Îl salvase centura de siguranţă. A apăsat pe

buton şi a îndepărtat-o. Pârâitul flăcărilor semăna cu zgomotul produs de o hârtie pe care o mototoleşti. Simţea căldura dogoritoare.

A încercat să deschidă uşa, dar aceasta era înţepenită.

Gâfâind răguşit, s-a aruncat în spaţiul liber unde fusese parbrizul, iar acolo se afla Christine.

EA stătea la depărtare de 40 de metri, înfruntându-l la capătul unor dâre lungi şerpuite. Huruitul motorului EI semăna cu gâfâitul domol al unui animal gigantic.

Buddy şi-a umezit buzele. Ceva în partea lui stângă îl durea, înjunghiindu-l la fiecare respiraţie. Şi acolo se rupsese ceva. Coaste.

Motorul Christinei a bubuit, apoi s-a domolit; a bubuit, apoi s-a domolit. Vag, ca într-un coşmar de nebun, Buddy îl auzea pe Elvis Presley cântând *Jailhouse Rock.*

Puncte de lumină portocalie-roşiatică pe zăpadă. Duduitul flăcărilor. O să explodeze. O să...

A explodat. Rezervorul de benzină al Camaro-ului a sărit în aer cu o bubuitură infernală. Buddy s-a simţit parcă lovit în spate de o mână brutală şi a zburat prin aer, aterizând în zăpadă pe partea unde era rănit. Jacheta îi ardea. A gemut şi s-a rostogolit prin zăpadă, stingând focul. Apoi a încercat să se ridice în genunchi. În spatele lui, Camaro-ul era un rug orbitor în întunericul nopţii.

Motorul Christinei, ambalându-se şi potolindu-se, ambalându-se şi potolindu-se, acum mult mai repede, mult mai nerăbdător.

Până la urmă Buddy a reuşit să se ridice în mâini şi în genunchi. S-a uitat la Plymouth-ul lui Cunningham printre dârele de transpiraţie care i se scurgeau pe ochi. Capota din faţă se ondulase atunci când Fury-ul zdrobise bariera, iar din radiator picura un amestec de apă şi antigel care se prelingea pe zăpadă, ca urmele proaspete ale unui animal.

Buddy şi-a umezit iarăşi buzele. Şi le simţea uscate ca pielea de şopârlă. Spatele îi era cald, de parcă ar fi fost puţin ars de soare; simţea miros de material ars, dar, în starea de şoc în care se afla, habar nu avea că şi canadiana şi cele două cămăşi arseseră.

– Ascultă, a spus el, aproape inconştient de faptul că vorbeşte. Ascultă, hei...

Motorul Christinei a urlat, iar EA s-a repezit spre el cu partea din spate pendulând în timp ce cauciucurile alunecau pe zăpada ca un zahăr. Capota ondulată arăta ca o gură încremenită într-un mârâit.

Buddy aştepta în genunchi şi pe braţe, rezistând impulsului puternic de a se ridica şi a se îndepărta imediat, rezistând cât de mult putea panicii sălbatice care-i sfărâma stăpânirea de sine. Nu era nimeni în maşină. Probabil că o persoană cu mai multă imaginaţie ar fi înnebunit deja.

În ultima secundă s-a rostogolit spre stânga, urlând când marginile ciobite ale osului rupt de la picior i-au intrat în carne. A simţit ceva ca un glonţ trecând la câţiva centimetri de el, pentru o clipă faţa i-a fost asaltată de un miros cald şi rău de gaze de eşapament, apoi zăpada s-a înroşit când s-au aprins luminile de frână ale Christinei.

EA s-a întors brusc, derapând, şi a venit spre el.

– Nu! a urlat Buddy. Durerea l-a săgetat în piept. Nu! Nu! N...

S-a aruncat, acţionând din reflex, iar de această dată glonţul a trecut foarte aproape, scrijelindu-i o cizmă şi amorţindu-i instantaneu piciorul stâng. S-a ridicat nebuneşte în mâini şi în genunchi, ca un copil mic care se joacă „Mărturisesc" la o petrecere de aniversare. Sângele din gură se amesteca acum cu mucii din nas; una dintre coaste îi perforase un plămân. Pe obraz îi curgea sângele din gaura unde fusese urechea. Expira violent aer îngheţat. Respiraţia îi era foarte sacadată.

Christine a făcut o pauză.

Din ţeava de eşapament se ridicau vapori albi; motorul EI duduia şi torcea. Parbrizul era o întindere neagră. În spatele lui Buddy, rămăşiţele Camaro-ului aruncau flăcări uleioase spre cer. Un vânt tăios le răscolea şi le împrăştia. Bobby Stanton se afla în infernul de pe bancheta din spate, cu capul înclinat şi cu un rânjet întipărit pe faţa înnegrită.

Se joacă cu mine, s-a gândit Buddy. *Asta face, se joacă cu mine. Ca o pisică cu un şoarece.*

– Te rog, a croncănit el.

Farurile erau orbitoare, transformând în negru sângele care-i picura de pe obraji şi din colţul gurii.

– Te rog... O... o să-i spun că-mi pare rău... o să mă târăsc în mâini şi în genunchi în faţa lui dacă asta doreşti... doar te rog... te...

Motorul a urlat. Christine s-a repezit asupra lui ca o veche osândă din vremuri întunecate. Buddy a ţipat şi s-a aruncat iarăşi într-o parte, dar de această dată bara de protecţie l-a lovit, i-a rupt celălalt picior şi l-a aruncat în parapetul de zăpadă de pe marginea drumului. El a căzut şi a rămas inert ca un sac cu grăunţe.

Christine s-a întors spre el, dar Buddy observase o posibilitate de scăpare, una foarte vagă. A început să urce înnebunit troianul, săpând în zăpadă cu mâinile goale din care orice simţire dispăruse, săpând cu picioarele, ignorând durerea îngrozitoare din membrele rupte. Acum respiraţia lui era o succesiune de ţipete scurte, iar farurile erau mai intense şi motorul se auzea mai tare; fiecare bulgăre de zăpadă îşi crea propria lui umbră neagră, iar el O simţea, O putea simţi în spatele lui, ca un tigru oribil.

S-a auzit un scârţâit, un zdrăngănit de metal, iar Buddy a urlat în timp ce unul din picioare îi era implantat în zăpadă de bara de protecţie a Christinei. Şi l-a smuls din zăpadă, lăsându-şi cizma îngropată adânc.

Râzând, bălmăjind, plângând, Buddy a ajuns pe vârful troianului făcut cu câteva zile în urmă de plugurile de deszăpezire ale Gărzii Naţionale, s-a bălăbănit încercând să-şi păstreze echilibrul, şi-a rotit braţele şi abia a reuşit să nu se rostogolească înapoi.

S-a întors cu faţa la Christine. Plymouth-ul dăduse cu spatele de-a curmezişul şoselei şi acum venea iarăşi cu anvelopele din spate tocând zăpada. S-a izbit de zidul de zăpadă la 30 de centimetri sub locul unde se căţărase Buddy, făcându-l pe el să se clatine şi declanşând o mică avalanşă. Lovitura i-a ondulat mai tare capota, dar Buddy

nu a fost atins. EA s-a retras iarăşi printr-o ceaţă de zăpadă, motorul părând că urlă de frustrare.

Buddy a zbierat triumfător, arătându-i degetul mijlociu.

– *Du-te dracului! Du-te dracului! Du-te dracului!*

De pe buzele lui s-a împrăştiat o ploaie fină de salivă şi sânge. Cu fiecare respiraţie sacadată, durerea părea să sape mai adânc în partea stângă, amorţindu-l, paralizându-l.

Christine s-a repezit şi s-a izbit iarăşi de zidul de zăpadă.

De astă dată s-a prăbuşit o porţiune mare din zid, şubrezită de prima lovitură, îngropând partea din faţă a Christinei, iar Buddy de-abia a evitat prăbuşirea. S-a salvat târându-se iute în sus, sprijinindu-se în fund şi trăgându-se cu mâinile care se încleştau în zăpadă ca nişte arcane. Picioarele îi erau în agonie şi s-a aşezat pe o parte, gâfâind ca un peşte pe uscat.

Christine a atacat iarăşi.

– Pleacă de *aici!* a strigat Buddy. Placă de *aici, TÂRFĂ* nebună!

EA a izbit iarăşi în troian, iar de data aceasta zăpada a îngropat-o până la parbriz. Ştergătoarele au început să funcţioneze arcuindu-se într-o parte şi în alta, îndepărtând zăpada.

S-a retras iarăşi, iar Buddy a realizat că încă o izbitură îl va trimite pe capota Christinei împreună cu zăpada. S-a lăsat să cadă pe spate şi s-a rostogolit pe cealaltă parte a zidului, ţipând de fiecare dată când coastele lui rupte atingeau suprafaţa. S-a oprit în zăpadă, privind în sus spre cer la stelele reci. Dinţii au început să-i clănţăne. Corpul îi era zguduit de spasme.

Christine nu a mai atacat, dar îi auzea murmurul motorului. Nu venea, dar aştepta.

A privit zidul de zăpadă înălţându-se spre cer. În spatele lui, incandescenţa Camaro-ului care ardea a început să pălească. Cât trecuse de la accident? Nu ştia. Oare va observa cineva focul şi va veni să-l salveze? Nici asta nu ştia.

Buddy a devenit conştient simultan de două lucruri: că din gură îi curgea sânge – şi curgea înfricoşător de repede – şi că i se făcuse foarte frig. Dacă nu va veni cineva, va muri îngheţat.

Iarăşi foarte înspăimântat, s-a luptat să se ridice în şezut. Încerca să se decidă dacă să se târască înapoi sus şi să privească maşina – era mai rău dacă nu putea s-o vadă –, când s-a uitat în sus la troianul de zăpadă şi respiraţia i s-a oprit.

Acolo se afla un om.

Doar că nu era un om, era un cadavru. Un cadavru putrezit, îmbrăcat în pantaloni verzi. Nu purta cămaşă, dar în jurul taliei avea un corset pătat cu ţărână. Prin pielea foarte întinsă peste chip luceau oasele albe.

– Asta-i pentru tine, căcănarule, a şoptit apariţia.

Ultimele rămăşiţe de autocontrol al lui Buddy s-au spulberat şi a început să urle isteric, cu ochii ieşindu-i din orbite, cu părul părând că se ridică într-o cască grotească în jurul feţei însângerate şi murdare, când fiecare fir s-a încordat şi s-a îndreptat. Din gură îi curgea sânge care-i păta gulerul canadienei; a încercat să se retragă, s-a agăţat cu mâinile de zăpadă şi a vrut să se târască pe fund, în timp ce arătarea venea spre el. Nu avea ochi. Ochii îi dispăruseră, mâncaţi de Dumnezeu ştie ce viermi. *Şi îi simţea mirosul, oh, Dumnezeule, putea să-l miroasă, iar mirosul era precum cel al roşiilor putrede, mirosul era moartea.*

Cadavrul lui Roland D. LeBay şi-a întins mâinile descărnate spre Buddy Repperton şi a rânjit.

Buddy a urlat. A răcnit. Apoi s-a încordat brusc, buzele lui formând un O de o perfectă finalitate, ca şi cum ar fi dorit să sărute oroarea care venea spre el. Mâinile lui s-au întins şi au zgâriat în partea stângă a canadienei rupte, deasupra inimii, care fusese până la urmă străpunsă de una din coastele rupte. A căzut pe spate, cu picioarele lovind zăpada, ultima lui răsuflare ieşind ca un jet lung şi alb din gura moale... ca gazele de eşapament.

Pe zidul de zăpadă, arătarea pe care el o văzuse dispăruse. Nu lăsase nicio urmă.

Din partea cealaltă, motorul Christinei a pornit cu un urlet triumfător care s-a izbit de coastele înzăpezite ale Dealurilor Squantic, apoi ecoul s-a întors.

Pe malul îndepărtat al Lacului Squantic, cam la 15 kilometri în linie dreaptă, un tânăr care făcea schi-fond la lumina stelelor a auzit sunetul şi s-a oprit brusc, cu mâinile pe bețe şi cu capul înclinat.

Pe neaşteptate, i s-a făcut pielea de găină pe spinare şi, deşi ştia că a fost numai o maşină undeva – aici urletul se auzea până foarte departe în nopţile reci de iarnă –, primul lui gând a fost că ceva preistoric se trezise la viaţă şi îşi prinsese prada: un lup mare sau poate un tigru cu dinţi imenşi.

Sunetul nu s-a mai repetat, iar el şi-a continuat drumul.

37

DARNELL MEDITEAZĂ

Iubito, lasă-mă să merg cu automobilul tău,
Hei, dragă, lasă-mă să merg cu automobilul tău!
Spune-mi, scumpo,
Spune-mi cum te simți.

CHESTER BURNETT

În noaptea în care Buddy Repperton și prietenii lui au întâlnit-o pe Christine în Dealurile Squantic, Will Darnell a stat la garaj până după miezul nopții. În acea zi, emfizemul îl supărase destul de mult. Când starea i se înrăutățea, îi era frică să se întindă în pat, cu toate că în mod obișnuit adora somnul.

Doctorul îi spusese că nu era deloc probabil să se sufoce în somn, dar pe măsură ce îmbătrânea și emfizemul punea din ce în ce mai mult stăpânire pe plămânii săi, îi era tot mai frică. Faptul că frica lui era irațională nu schimba cu nimic situația. Cu toate că de când avusese doisprezece ani – cu patruzeci și nouă de ani în urmă! – nu mai intrase în niciun fel de biserică, dăduse dovadă de un interes morbid în legătură cu circumstanțele decesului Papei Ioan Paul I din urmă cu zece săptămâni. Ioan Paul murise în pat și fusese găsit

dimineaţa. Probabil deja ţeapăn. Acesta era amănuntul care-l hăituia pe Will: *probabil deja ţeapăn.*

A intrat în garaj la 9.30, conducând Chrysler-ul Imperial model 1966 – ultima maşină pe care intenţiona s-o deţină – cam în acelaşi timp când Buddy Repperton observa în oglinda retrovizoare cele două puncte de lumină.

Will stătea pe vreo două milioane de dolari şi mai bine, dar banii nu-i mai produceau prea multă plăcere, dacă vreodată se întâmplase aşa ceva. Banii nici măcar nu mai păreau complet reali. Nimic nu mai părea real cu excepţia emfizemului. Acesta era hidos de real, iar Will accepta cu plăcere orice lucru care îi abătea gândurile de la el.

Problema lui Arnie Cunningham, da – *aceea* îi abătuse gândurile de la emfizem. Bănuia că din această cauză îl lăsase pe Cunningham să stea prin preajmă când cele mai puternice instincte ale lui îi spuneau să-l scoată pe puşti din garaj, deoarece era într-un anumit fel periculos. Ceva se întâmpla cu Cunningham şi cu '58-ul lui restaurat. Ceva foarte neobişnuit.

Puştiul nu era aici în această seară; el şi clubul de şah al liceului erau pentru trei zile la Philadelphia, la turneul de toamnă al statelor nordice. Cunningham făcuse haz pe chestia asta; se schimbase foarte mult faţă de puştiul plin de coşuri şi cu ochii mari pe care Buddy Repperton îl atacase, faţă de puştiul pe care Will îl catalogase imediat (şi eronat) drept un plângăreţ fricos şi poate chiar homosexual.

În primul rând, devenise cinic.

Ieri după-amiază, aflându-se în birou la un trabuc (băiatului începuseră să-i placă trabucurile; Will se îndoia că părinţii lui ştiau), îi spusese lui Will că pierduse atâtea şedinţe de la club, încât, conform regulamentului, el nu ar mai fi trebuit să fie membru. Slawson, profesorul coordonator, ştia asta foarte bine, dar omisese voit penalizările până la turneul statelor nordice.

– Am pierdut mai multe şedinţe decât oricare altul, dar de asemenea se întâmplă ca eu să joc cel mai bine şi căcănarul ştie.

Arnie s-a strâmbat şi şi-a dus pentru un moment mâinile la spate.

– Ar trebui să te duci la un doctor să te consulte, a remarcat Will.

Arnie a mijit ochii, arătând brusc mult mai bătrân decât cei aproape optsprezece ani pe care-i avea.

– N-am nevoie de nimic altceva decât un futai creştinesc ca să-mi îndrepte vertebra.

– Deci te duci la Philly?

Will fusese dezamăgit, chiar dacă Cunningham avea dreptul la nişte zile libere; asta însemna că în următoarele nopţi trebuia să se bizuie pe Jimmy Sykes, iar Jimmy nu putea să facă deosebirea între curul lui şi o îngheţată.

– Desigur. N-am chef să dau cu piciorul la trei zile în care o să fiu în centrul atenţiei, a spus Arnie. A observat faţa acră a lui Will şi a rânjit. Omule, nu te îngrijora. Fiind atât de aproape de Crăciun, toţi clienţii tăi cumpără jucării pentru prichindei în loc de cabluri pentru baterie sau seturi pentru carburator. Locul ăsta o să fie mort până la anul şi o ştii prea bine.

Era foarte adevărat, desigur, dar nu avea nevoie să-i spună asta un mucos.

– Faci un drum în Albany pentru mine după ce te întorci? l-a întrebat Will.

Arnie l-a privit precaut.

– Când?

– Weekendul ăsta.

– Sâmbătă?

– Da.

– Care-i mişcarea?

– Duci Chrysler-ul meu în Albany, asta-i afurisita de mişcare. Henry Buck are paisprezece maşini folosite „curate" de care vrea să scape. El *spune* că sunt curate. Tu te duci şi te uiţi la ele. O să-ţi dau un cec în alb. Dacă arată bine, faci afacerea. Dacă par „fierbinţi" spune-i să se ducă-n paştele mă-sii.

– Şi ce iau cu mine?

Will l-a privit îndelung.

– Începe să-ţi fie frică, Cunningham?

– Nu.

Arnie şi-a strivit trabucul pe jumătate fumat. L-a privit pe Will.

– Poate că de fiecare dată riscurile mi se par că devin mai mari. Este cocaină?

– O să-l trimit pe Jimmy, a răspuns brusc Will.

– Dar spune-mi ce este.

– Două sute de cartuşe de Winston.

– În ordine.

– Eşti sigur? Chiar aşa?

Arnie a râs.

– O să fie o schimbare bine venită după şah.

Will a parcat Chrysler-ul în boxa cea mai apropiată de biroul său, cea care avea scris deasupra DL DARNELL. NU BLOCAŢI! S-a dat jos şi a trântit portiera, gâfâind, luptându-se să respire. Emfizemul îl apăsa pe piept, iar în seara aceasta se părea că-şi adusese şi fratele. Nu, nu avea de gând să se întindă, indiferent ce spusese tâmpitul ăla de doctor.

Jimmy Sykes mânuia apatic mătura imensă. Jimmy era înalt şi tălâmb şi avea douăzeci şi cinci de ani. Debilitatea lui mintală îl făcea să pară cu opt ani mai tânăr. Începuse să-şi pieptene părul pe spate, în stilul anilor '50, imitându-l pe Cunningham, pe care Jimmy îl venera. Cu excepţia vagilor *fâşti, fâşti*-uri pe care le scotea mătura pe cimentul pătat de ulei, garajul era tăcut. Şi gol.

– Locul este aglomerat în seara asta, Jimmy, nu? a şuierat Will.

Jimmy a privit în jur.

– Nu, domnule Darnell, n-a mai fost nimeni de când domnul Hatch a venit şi şi-a luat Fairlane-ul, acum o jumătate de oră.

– Glumeam doar, a spus Will dorindu-şi iarăşi să fie Cunningham acolo.

Cu Jimmy nu puteai să discuţi decât foarte clar. Totuşi, poate o să-l invite la o ceaşcă de cafea cu puţin Courvoisier ca să-i dea gust. Să facă o tripletă. El, Jimmy şi emfizemul. Sau poate, din moment ce emfizemul îşi adusese în această seară fratele, trebuia să fie un grup de patru.

– Ce părere ai despre...

S-a întrerupt brusc, observând că boxa douăzeci era goală. Christine nu era acolo.

– A venit Arnie pe aici?

– Arnie? a repetat Jimmy, clipind stupid.

– Arnie, Arnie Cunningham, a spus Will enervat. Câți Arnie cunoști tu? Mașina lui nu-i aici.

Jimmy s-a uitat la boxa douăzeci și s-a încruntat.

– Oh. Da. Will a zâmbit.

– Copilul-minune a fost dat afară de la importantul turneu de șah, nu?

– Oh, chiar așa? a întrebat Jimmy. Of, asta-i foarte rău, nu?

Will s-a abținut să-l apuce pe Jimmy, să-l scuture și să-l plesnească. Nu trebuia să se enerveze; asta-i îngreuna respirația și va trebui să-și umple plămânii cu chestia aia cu gust oribil din aparatul respirator.

– Ei bine, Jimmy, ce ți-a spus? Ce ți-a spus când l-ai văzut?

Dar, pe neașteptate și foarte sigur, Will a știut că Jimmy nu l-a văzut pe Arnie.

Până la urmă Jimmy a înțeles la ce se referea Will.

– Oh, nu l-am *văzut.* Doar am văzut-o pe Christine ieșind pe poartă. Băiete, asta-i o mașină strașnică, nu-i așa? A reparat-o de parcă a vrăjit-o.

– Da, a spus Will. Ca o vrajă.

Era un cuvânt pe care-l asociase și înainte cu Cunningham când se gândise la el. Dintr-odată și-a schimbat intenția să-l invite pe Jimmy la cafea și coniac. Încă privind boxa douăzeci, a spus:

– Poți să pleci acasă, Jimmy.

– O, domnule Darnell, mi-ați spus că pot lucra șase ore în seara asta. Înseamnă până la 10.

– Atâta îți pontez.

Ochii tulburi ai lui Jimmy s-au luminat la auzul acestei bunăvoințe neașteptate, aproape de neimaginat.

– Într-adevăr?

– Mda, chiar aşa, chiar aşa. Ia-ţi picioarele la spinare şi pleacă, Jimmy, OK?

– Desigur, a spus Jimmy, gândindu-se că pentru prima dată în cei cinci sau şase ani de când lucra pentru Will (nu ştia prea bine câţi ani erau, dar mama lui ţinea evidenţa, tot aşa cum se ocupa şi de impozitele pe care trebuia să le plătească el) bătrânul ursuz suferea de veselia dinaintea Crăciunului. Tocmai ca în filmul acela despre cele trei fantome. Adunându-şi propria veselie de Crăciun, Jimmy a strigat: Asta-i o mare minune.

Will s-a strâmbat şi a intrat în birou. A pornit filtrul de cafea, Mr. Coffee, şi s-a aşezat la birou, privindu-l pe Jimmy cum pune mătura la loc, stinge aproape toate neoanele şi-şi ia paltonul.

Will s-a lăsat pe spate şi s-a gândit.

La urma urmelor, în toţi aceşti ani, creierul său îl ţinuse în viaţă, în viaţă şi cu un pas înainte; nu fusese niciodată chipeş, toată viaţa lui fusese gras şi avusese întotdeauna necazuri cu sănătatea. În copilărie, un acces de scarlatină avut primăvara fusese urmat de o formă uşoară de poliomielită; aceasta îl lăsase cu mâna dreaptă care funcţiona doar la şaptezeci şi cinci la sută din capacitate. Ca tânăr îndurase o erupţie de furunculi. Când Will avusese patruzeci şi trei de ani, doctorul îi descoperise la subraţ o excrescenţă mare, spongioasă. Se dovedise că nu era malignă, dar operaţia de extirpare îl ţinuse aproape toată vara la pat şi drept urmare avusese ulceraţii pe spate. Un an mai târziu fusese gata-gata să moară de pneumonie. Acum avea diabet incipient şi emfizem. Dar creierul lui fusese întotdeauna bun şi fercheş, şi tot el îl menţinuse cu un pas înainte.

Deci s-a lăsat pe spate şi s-a gândit la Arnie. Bănuia că unul din lucrurile care-l impresionaseră favorabil la Cunningham, după ce acesta i se împotrivise lui Repperton în ziua aceea, era o anumită asemănare cu adolescentul Will Darnell. Bineînţeles, Cunningham nu era bolnăvicios, dar suferise de acnee, fusese dispreţuit de ceilalţi, un singuratic. Prin toate acestea trecuse şi tânărul Will Darnell.

Şi Cunningham era deştept.

Era deştept şi avea maşina aceea. Maşina aceea stranie.

– Bună seara, domnule Darnell, a strigat Jimmy. A rămas lângă uşă un moment, apoi a adăugat nesigur: Crăciun fericit.

Will i-a făcut cu mâna. Jimmy a plecat. Will şi-a ridicat cu greutate masa enormă de pe scaun, s-a dus să ia sticla de Courvoisier din dulap şi a pus-o lângă filtrul de cafea. Apoi s-a aşezat. Prin minte i se desfăşura o cronologie aproximativă a faptelor.

August: Cunningham aduce la garaj epava unui Plymouth '58 şi o pune în boxa douăzeci. Maşina pare cunoscută şi aşa şi este. Este Plymouth-ul lui Rollie LeBay. Arnie nu ştie asta, nu are nevoie să ştie, dar odată, de mult, şi Rollie LeBay mai făcea câte un transport ocazional în Albany, sau Burlington, sau Portsmouth pentru Will Darnell... doar că în acele zile de demult, Will avea un Cadillac '54. Maşini diferite pentru transporturi, acelaşi fund dublu fals, cu compartimente pentru artificii, ţigări, alcool şi droguri. În acele zile Will nu auzise despre cocaină. Bănuia că pe atunci o foloseau doar cântăreţii de jazz din New York.

Sfârşitul lui august: Repperton şi Cunningham se ceartă, iar Darnell îl dă afară pe Repperton. S-a plictisit de Repperton, de lăudăroşenia lui eternă şi de mersul lui ţanţoş. Se poartă urât cu clienţii şi, în timp ce face toate transporturile în New York şi New England, este neglijent, iar neglijenţa este primejdioasă. Are o tendinţă să depăşească limita de viteză, a primit amenzi pentru asta. Era nevoie doar de un sticlele mai curios ca amândoi să ajungă la tribunal. Lui Darnell nu îi era frică de închisoare, nu în Libertyville, dar i-ar afecta reputaţia. Fusese o vreme când nu-i păsase prea mult de reputaţie, dar acum era mai bătrân.

Will s-a ridicat, şi-a turnat cafea şi a adăugat puţin coniac. S-a oprit, s-a gândit puţin, apoi a mai pus. S-a aşezat, a scos un trabuc din buzunarul de la piept, s-a uitat la el şi l-a aprins. Du-te dracului de emfizem! Suportă chestia asta!

Cu fumul aromat răspândindu-se în jurul lui, cu cafeaua bună întărită cu coniac în faţă, Darnell a privit în garajul plin de umbre şi a meditat mai departe.

Septembrie: Puştiul îl roagă să-i dea un abţibild de revizie tehnică şi să-i împrumute numere de înmatriculare ca să-şi poată duce prietena la un meci de fotbal. Darnell i le dă – drace, existaseră timpuri când el obişnuia să *vândă* un abţibild de revizie tehnică pentru şapte dolari fără să arunce măcar o privire la maşina pentru care era destinat. De altfel, maşina puştiului arăta bine. Încă nefinisată, poate, şi încă destul de zgomotoasă, dar în linii mari destul de bună. Făcuse o treabă într-adevăr bună.

Iar chestia asta, nu-i aşa, este a dracului de stranie, când te gândeşti că *nimeni nu l-a văzut vreodată lucrând la ea.*

Oh, mici reparaţii, sigur. A înlocuit becurile la luminile de avertizare. A schimbat cauciucurile. Puştiul nu-i o momâie în privinţa maşinilor: Will a stat într-o zi în scaunul lui şi l-a urmărit cum a schimbat tapiţeria banchetei din spate. Dar nimeni nu l-a văzut lucrând la sistemul de evacuare a gazelor arse, care era complet distrus când el a adus hârbul în garaj pentru prima dată. Şi nimeni nu l-a văzut făcând ceva la caroserie, deşi tabla Fury-ului, care suferise de cancer avansat când puştiul o adusese, arăta acum ca nouă.

Darnell ştia ce credea Jimmy Sykes, fiindcă îl întrebase o dată. Jimmy credea că Arnie făcea reparaţiile serioase în timpul nopţii, după ce pleca toată lumea de acolo.

– Al dracului de mult a lucrat noaptea, a spus Darnell cu voce tare şi a simţit brusc un fior rece pe care nici cafeaua cu coniac nu l-a putut înlătura. Mda, multe reparaţii făcute noaptea. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Deoarece în timpul zilelor tot ce făcuse puştiul fusese să asculte muzica veche difuzată la WDIL. Şi multă pierdere de timp.

– Bănuiesc că face reparaţiile serioase noaptea, spusese Jimmy cu încrederea deplină a unui copil care povesteşte cum intră Moş Crăciun pe horn sau cum a pus Moş Niculae cadourile în cizmuliţă.

Will nu credea nici în Moş Crăciun, nici în Moş Niculae şi nici nu credea că Arnie o restaurase pe Christine în timpul nopţilor.

Două alte certitudini se rostogoleau în mintea lui ca nişte bile de biliard care caută gaura în care să cadă.

Ştia că Cunningham o condusese pe Christine în cimitirul de maşini din spate de multe ori înainte ca aceasta să fie aptă de revizia tehnică. Pur şi simplu rulase încet pe aleile dintre maşinile stricate. Rula cu 10 kilometri pe oră, dând la nesfârşit ocoluri după căderea întunericului, după ce toţi plecaseră acasă, înconjurând macaraua mare cu electromagnet şi presa pentru compactat maşini. Plimbându-se. Singura dată când Darnell îl întrebase despre asta, Arnie îi răspunsese că trebuia să verifice centrarea roţilor din faţă. Dar puştiul habar nu avea să mintă. Nimeni nu verifica vreodată centrarea roţilor la o viteză de 10 kilometri pe oră.

Asta făcea Cunningham după ce toţi plecau acasă. Asta însemna munca lui de noapte. Plimbându-se prin cimitirul de maşini, printre mormanele de fiare vechi, cu luminile maşinii pâlpâind nesigur în suporturile lor mâncate de rugină.

Apoi mai era ceasul de kilometraj al Plymouth-ului. Acesta mergea invers. Cunningham scosese în evidenţă acest amănunt cu un zâmbet maliţios. Se derula invers cu mare rapiditate. El îi spusese lui Will că a observat că scade cu 10 kilometri la fiecare kilometru parcurs. Will fusese sincer uimit. Auzise de modificarea indicaţiilor ceasurilor de kilometraj în afacerile cu maşini uzate şi chiar el se pricepea foarte bine la aşa ceva (împreună cu căptuşirea sistemului de transmisie cu rumeguş ca să atenueze ţiuiturile şi umplerea radiatoarelor ireparabile cu fulgi de ovăz ca să le oprească temporar scurgerile), dar nu mai văzuse niciodată unul care să funcţioneze spontan în sens invers. Ar fi crezut că-i imposibil. Arnie zâmbise amuzat şi spusese că-i o mică defecţiune.

Într-adevăr, era o defecţiune, s-a gândit Will. O defecţiune a dracului de ciudată.

Băiete, asta-i o maşină straşnică, nu-i aşa? A reparat-o de parcă ar fi vrăjit-o.

Will nu credea în Moş Crăciun sau în Moş Niculae, dar era perfect de acord să recunoască că pe lume existau unele lucruri ciudate. Un om realist recunoştea acest fapt şi îl folosea dacă putea. Un prieten al lui Will, care locuia în Los Angeles, pretindea că

văzuse fantoma soţiei sale înainte de marele cutremur din '67, iar Will n-avea niciun motiv concret să pună la îndoială această afirmaţie (cu toate că n-ar fi crezut-o deloc dacă prietenul său ar fi avut ceva de câştigat). Quent Youngerman, alt prieten, pretinsese că-l văzuse pe tatăl său, de mult decedat, stând la piciorul patului de spital după ce Quent, un muncitor constructor, căzuse de pe schelă de la etajul patru al unei clădiri din Wood Street.

Will auzise asemenea relatări în tot timpul vieţii sale, aşa cum de bună seamă i s-a întâmplat oricui. Şi la fel cum au făcut majoritatea oamenilor care gândesc, le-a depozitat într-un dosar, nici crezându-le, nici necrezându-le, doar dacă povestitorul nu era un obsedat. Le-a stocat într-un dosar, deoarece nimeni nu ştia de unde vin oamenii când se nasc şi nimeni nu ştia unde se duc oamenii când mor şi nici măcar toţi pastorii unitarieni, gălăgioşii Iisuşi renăscuţi şi papii şi cercetătorii nu-l puteau convinge pe Will de contrariu. Doar pentru că unii oameni deveneau prea exaltaţi în legătură cu acest subiect, asta nu însemna că le ştiau pe toate. Punea astfel de poveşti într-un dosar deoarece nimic într-adevăr inexplicabil nu i se întâmplase lui însuşi.

Doar că poate ceva de acest gen tocmai i se întâmpla.

Noiembrie: Repperton şi bunii lui amici fac ferfeniţă la aeroport maşina lui Cunningham. Când o aduce cu camionul de remorcare, arată de parcă Gigantul Verde a călcat pe ea. Darnell o priveşte şi se gândeşte: *N-o să mai meargă niciodată. Asta-i tot; n-o să mai reuşească vreodată să se deplaseze nici măcar cu un metru.* Iar la sfârşitul lunii Welch este ucis pe JFK Drive.

Decembrie: Un detectiv de la poliţia statală vine şi adulmecă prin preajmă. Junkins. Într-una din zile vine şi adulmecă pe la garaj şi discută cu Cunningham, apoi vine şi adulmecă într-o zi când Cunningham nu este la garaj şi vrea să ştie de ce puştiul minte în legătură cu distrugerile pe care Repperton şi golanii lui (dintre care făcea parte şi răposatul Peter „Moochie" Welch) le-au cauzat Plymouth-ului lui Cunningham. *De ce mă întrebi pe mine?* spune Darnell, şuierând şi tuşind într-un nor de fum de trabuc. *Vorbeşte cu el, este afurisitul lui de Plymouth, nu al meu. Eu doar conduc acest*

garaj astfel încât tipii care muncesc să-şi poată menţine maşinile în stare de funcţionare, ca să fie în stare să pună o pâine pe masă pentru familiile lor.

Junkins ascultă răbdător această argumentaţie. El ştie că Will Darnell mai face al naibii de multe pe lângă patronarea unui garaj de reparaţii şi a unui cimitir de maşini, dar Darnell *ştie* că el ştie, deci este OK.

Junkins îşi aprinde o ţigară şi spune: *Discut cu tine pentru că deja am vorbit cu puştiul şi el nu vrea să-mi spună. La un moment dat am crezut că a vrut să-mi spună; am avut impresia că este verde de frică. Apoi s-a controlat şi n-a mai vrut să scoată un cuvânt.*

Darnell spune: *Dacă tu crezi că Arnie l-a călcat pe Welch, spune-o.*

Junkins zice: *Nu cred. Părinţii lui afirmă că era acasă şi dormea şi nu mi se pare că ei mint ca să-l acopere. Dar Welch era unul dintre cei care i-au distrus maşina, suntem foarte siguri de asta, iar eu sunt convins că el minte în legătură cu cât de rău au avariat-o, şi nu ştiu de ce şi mă înnebuneşte.*

Destul de rău, spune Darnell fără nicio simpatie.

Junkins întreabă: *Cât de rea era starea ei, domnule Darnell? Spune-mi tu.*

Iar Darnell spune prima şi singura minciună din discuţia cu Junkins: *Nici n-am observat.*

Observase chiar foarte bine şi ştia de ce Arnie minţise în această privinţă, încercând să minimalizeze incidentul, iar acest poliţai ar şti şi el motivul, dacă acesta nu ar fi atât de evident încât să treci peste el şi să nu-l observi. Cunningham mintea pentru că dezastrul fusese *oribil,* stricăciunile fuseseră mai mari decât putea să-şi imagineze acest copoi; huliganii ăia nu avariaseră '58-ul lui Cunningham, îl *uciseseră.* Cunningham mintea fiindcă, deşi nimeni nu-l văzuse făcând prea mult în timpul săptămânii care urmase incidentului, *maşina era ca nouă, chiar mai bună decât fusese înainte.*

Cunningham îl minţise pe poliţist deoarece adevărul era incredibil.

– Incredibil, a gândit Darnell cu voce tare şi a băut restul cafelei. A privit în jos la telefon, s-a întins spre el, apoi şi-a retras mâna.

Trebuia să dea un telefon, dar era mai bine ca înainte să-şi termine analiza să-şi pună gândurile în ordine.

El însuşi era singurul (în afară de Cunningham) care putea să aprecieze incredibilitatea celor întâmplate: regenerarea completă a maşinii. Jimmy era prea sărac cu duhul, iar ceilalţi veneau şi plecau, nefiind clienţi permanenţi. Totuşi, existaseră comentarii despre treaba fantastică pe care o făcuse Cunningham; o mulţime dintre indivizii care îşi făcuseră reparaţii la fiarele lor pe roţi în cursul acelei săptămâni din noiembrie folosiseră cuvântul incredibil, iar câţiva dintre ei păruseră tulburaţi. Johnny Pomberton, care cumpăra şi vindea camioane uzate, încercase să repare în săptămâna aceea un camion de transportat gunoi. Johnny se pricepea la maşini şi la camioane mai bine decât oricine altcineva din Libertyville, poate chiar din toată Pennsylvania. I-a spus sincer şi concis lui Will că el nu putea să creadă. *Este ca un voodoo,* afirmase Johnny Pomberton, apoi râsese, dar fără prea mare poftă. Will îl privise cu un interes politicos şi după una sau două secunde bătrânul a clătinat din cap şi a plecat.

Stând în biroul lui şi privind garajul, misterios de tăcut în perioada lejeră dinainte de Crăciun, Will s-a gândit (nu pentru prima dată) că majoritatea oamenilor ar accepta orice dacă ar vedea acest orice cu ochii lor. În realitate nu exista supranaturalul şi nici anormalul; ce s-a întâmplat s-a întâmplat şi asta era tot.

Jimmy Sykes: *De parcă-ar fi vrăjit-o.*

Junkins: *Minte în această privinţă, dar să fiu al dracului dacă ştiu de ce.*

Will a deschis sertarul biroului presându-şi burta şi a căutat agenda pentru anul 1978. I-a răsfoit paginile şi a găsit însemnarea sa mâzgălită: *Cunningham. Turneu de şah. Philly Sheraton. Dec. 11-13.*

A sunat la Informaţii, a aflat numărul de telefon al hotelului şi l-a format. Nu era prea mirat să-şi simtă inima luând-o la galop în timp ce telefonul a sunat şi când recepţionerul a răspuns.

De parcă ar fi vrăjit-o.

– Alo, Philadelphia Sheraton.

– Bună seara, a spus Will. Aţi organizat acolo un turneu de şah...

– Al statelor nordice, da, domnule, l-a întrerupt recepţionerul. Părea grăbit şi foarte tânăr.

– Sun din Libertyville, PA, a spus Will. Cred că la dumneavoastră stă un elev de la Liceul Libertyville, pe nume Arnie Cunningham. Este unul dintre participanţii la turneu. Aş dori să vorbesc cu el, dacă este acolo.

– Un moment, domnule. Să mă interesez.

Clanc. Will a fost lăsat să aştepte. S-a lăsat pe spate în scaunul rotativ şi i s-a părut că a stat aşa mult timp, cu toate că secundarul roşu al ceasului de pe perete s-a rotit doar o singură dată. El nu este acolo, iar dacă este, o să-mi mănânc...

– Alo?

Vocea era tânără, plină de curiozitate neliniştită şi, fără putinţă de tăgadă, a lui Cunningham. Will Darnell a simţit un gol care i s-a agitat în stomac, dar tonul vocii sale nu a trădat nimic; era prea bătrân pentru aşa ceva.

– Bună, Cunningham, a spus Darnell.

– Will?

– Mda.

– Care-i problema, Will?

– Puştiule, ce mai faci?

– Ieri am câştigat, iar azi am făcut remiză. Un joc de rahat. N-am reuşit să mă concentrez. Ce s-a întâmplat?

Da, era Cunningham, el era, fără nicio îndoială.

Will, care n-ar fi sunat pe cineva fără să aibă pregătit un motiv, tot aşa cum n-ar fi umblat fără indispensabili, a spus dulceag:

– Ţâncule, ai un creion?

– Desigur.

– Există un magazin pe North Broad Street, United Auto Parts. Crezi că poţi să treci pe acolo şi să vezi ce cauciucuri au?

– Reşapate? a întrebat Arnie.

– Nu, din cele de calitate.

– Sigur, pot să trec pe acolo. Mâine după-amiază sunt liber de la prânz până la ora 3.

– Este foarte bine. Întrebi de Roy Mustungerra şi îi spui numele meu.

– Zi-mi pe litere.

Will s-a conformat.

– Asta-i tot?

– Mda... doar că sper să-ţi ia foc curul.

– Nicio şansă, a spus Cunningham şi a râs.

Will i-a spus la revedere şi a închis.

Era Cunningham, niciun dubiu în această privinţă. În seara aceasta Cunningham era în Philadelphia, iar Philadelphia era la mai mult de 450 de kilometri depărtare.

Cui îi putuse da el un set de chei de rezervă?

Puştiului Guilder.

Sigur! Numai că puştiul Guilder era în spital.

Prietenei sale.

Dar ea nu avea carnet de conducere sau măcar un permis. Aşa spusese Arnie.

Altcuiva.

Nu mai exista altcineva. Cunningham nu mai era apropiat de altcineva cu excepţia lui Will însuşi, iar Will ştia al naibii de bine că Cunningham nu îi dăduse niciodată un set de chei de rezervă.

De parcă ar fi vrăjit-o.

Rahat.

Will s-a sprijinit iarăşi de spătarul scaunului şi şi-a luat un trabuc. După ce acesta s-a aprins, iar capătul tăiat se afla în scrumieră, s-a uitat în sus la fumul gros şi a analizat iarăşi situaţia. Nicio idee. Cunningham era în Philadelphia, se dusese acolo cu autobuzul liceului, dar maşina lui dispăruse. Jimmy Sykes o văzuse ieşind pe poartă, dar nu observase cine era la volan. Acum, exact, ce însemnau toate acestea? Ce înţeles aveau?

Treptat, mintea lui a luat-o pe alte cărări. S-a gândit la propriile sale zile de liceu, când deţinuse rolul principal într-o piesă

de teatru la o serbare. Personificase un pastor care se sinucide din cauza dorinţei carnale pentru Sadie Thompson, fata căreia încerca să-i salveze sufletul. Obţinuse aplauze furtunoase. Acela fusese momentul lui de glorie într-o perioadă de liceu lipsită de sport şi de triumfuri academice şi poate şi cel mai frumos moment al tinereţii sale – tatăl său fusese un beţiv, mama un cal de bătaie, iar singurul său frate murise în propriul său moment de glorie, undeva în Germania, dar aplauzele sale au fost bubuitul constant al obuzelor.

S-a gândit la singura sa prietenă, o blondă palidă pe nume Wanda Haskins, ai cărei obraji albi erau presăraţi cu pistrui, care deveneau dureros de mulţi la sfârşitul lui august. S-ar fi căsătorit aproape cu certitudine, Wanda era una dintre cele patru fete cu care Darnell se culcase (el excludea târfele din numărătoare). Cu siguranţă ea fusese singura pe care o iubise (întotdeauna presupunând că aşa ceva există şi, precum evenimentele supranaturale de care auzise din când în când, dar la care nu fusese martor, putea să pună la îndoială existenţa iubirii, dar nu o putea dezaproba), dar tatăl ei lucrase în armată, iar Wanda fusese un copil al armatei. La vârsta de cincisprezece ani, poate doar cu un an înaintea schimbării mistice a raportului de forţe din mâinile celor bătrâni în cele ale tinerilor, ea şi familia ei se mutaseră în Wichita, şi acela fusese sfârşitul.

Existase un anumit ruj pe care ea îl folosea, iar în acea îndepărtată vară a anului 1934 avusese gustul zmeurei proaspete pentru un Will care era încă destul de zvelt, avea ochii limpezi, era ambiţios şi tânăr. Fusese un gust care îi împinsese mâna stângă să se îndrepte spre penisul în erecţie, în mijlocul nopţii... şi chiar înainte ca Wanda Haskins să accepte, ei dansaseră, în visele lui Will Darnell, acel dans special şi dulce. În patul lui de copil, care era prea scurt pentru picioarele lui în creştere, dansaseră.

Iar acum, gândindu-se la acest dans, Will a încetat să mai mediteze, a început să viseze şi, încetând să viseze, a pornit iarăşi să danseze.

Cam trei ore mai târziu, s-a trezit din somnul care nu fusese niciun moment prea profund; s-a trezit la auzul zgomotului făcut de ușa garajului, care se ridica. Și lumina de deasupra ei, un tub fluorescent de 200 de waţi, se aprindea.

Will și-a pus în grabă scaunul pe toate picioarele. Pantofii lui au lovit covorașul de sub birou (pe el, cu litere de cauciuc în relief era scris BARDAHL), iar șocul miilor de furnicături din picioare l-a trezit complet.

Christine se deplasa încet prin garaj spre boxa douăzeci.

Will, de-abia convins chiar și acum că era treaz, a privit-o cu o curioasă lipsă de interes, care probabil aparţine numai celor treziţi direct din vise. Stătea încordat la birou, cu braţele ca niște șunci înfipte în coapse și o privea.

Motorul s-a ambalat o dată, de două ori. Ţeava de eșapament, nouă și strălucitoare, a împrăștiat fum albastru.

Apoi motorul s-a oprit.

Will stătea acolo fără să se mişte.

Ușa biroului era închisă, dar exista un interfon, întotdeauna pornit, între încăperea lui și garajul lung ca un grajd. Era același interfon la care auzise în august începutul luptei dintre Cunningham și Repperton. Prin intermediul difuzorului interfonului auzea păcănitul constant făcut de motorul în răcire. Altceva nu se auzea.

Nimeni n-a coborât din Christine, deoarece nu era nimeni în ea care să coboare.

Punea astfel de poveşti într-un dosar deoarece nimic cu adevărat inexplicabil nu i se întâmplase lui însuși... doar că poate ceva de acest gen tocmai i se întâmpla.

O văzuse traversând garajul spre boxa douăzeci, ușa automată zdrăngănind în timp ce se închidea împotriva nopţii reci de decembrie din spatele ei. Iar experţii, examinând mai târziu cazul, ar putea spune: *Martorul a moţăit, apoi a adormit, recunoaște acest fapt, și visa... ceea ce pretinde că a văzut este în mod evident nimic altceva decât o extensie a acelui vis, un stimul exterior cauzându-i o serie de imagini fantastice, subiective și spontane...*

Da, ei ar putea să afirme aşa ceva, la fel de bine cum Will putea să viseze că dansează cu puştoaica de cincisprezece ani, Wanda Haskins... dar în realitate era un om bătrân de şaizeci şi unu de ani, cu capul pe umeri, un om care de mult timp abandonase orice înclinaţii romantice.

Iar el *văzuse* '58-ul lui Cunningham alunecând gol de-a lungul garajului, volanul rotindu-se singur atunci când maşina a intrat în boxa ei. *Văzuse* farurile stingându-se şi auzise motorul cu opt cilindri când se oprise.

Acum, simţindu-se de parcă n-ar fi avut oase, Will Darnell s-a ridicat, a ezitat, s-a dus la uşa biroului, iarăşi a ezitat, apoi a deschis-o. A ieşit şi a luat-o pe lângă şirul de maşini parcate spre boxa douăzeci. Paşii lui aveau ecou, apoi se stingeau misterios.

A stat lângă maşină, lângă corpul ei de două tone, vopsit în roşu şi alb. Vopseaua era groasă, clară şi perfectă, neatinsă nici de cea mai mică ciupitură sau pată de rugină. Parbrizele erau clare şi intacte – nici măcar o ciobitură produsă de o pietricică.

Acum singurul zgomot era cel făcut de zăpada de sub şasiu, care se topea şi picura încet.

Will a atins capota. Era caldă.

A încercat portiera şoferului, iar aceasta s-a deschis imediat. Mirosul care s-a răspândit din interiorul maşinii era cel de piele nouă, plastic nou, alămuri noi, numai că părea să mai existe un iz, un miros mult mai neplăcut sub ele. Un miros de pământ. Will a inspirat adânc, dar n-a reuşit să-l identifice. S-a gândit la ceapa veche pe care tatăl său o ţinea într-o ladă în pivniţă şi a strâmbat din nas.

S-a aplecat înăuntru. În contact nu era nicio cheie. Ceasul de kilometraj indica 77 107,8 kilometri.

Pe neaşteptate, locaşul cheii de contact, montat în tabloul de bord, s-a răsucit, semnul negru trecând de pe poziţia OPRIT pe poziţia PORNIT. Motorul fierbinte a pornit imediat şi a început să duduie constant, plin de energie octanică.

Lui Will i s-a oprit inima în piept. La fel şi respiraţia. Gâfâind şi şuierând ca să respire, s-a grăbit înapoi în birou ca să găsească

aparatul de respirat de rezervă într-unul dintre sertare. Respirația lui, slabă și neputincioasă, suna ca un vânt de iarnă în pragul unei uși. Chipul lui căpătase culoarea cerii de lumânare. Degetele lui trăgeau fără odihnă de pielea gâtului.

Motorul Christinei s-a oprit iarăși.

Niciun zgomot, numai păcănitul și clinchetul metalului în răcire.

Will și-a găsit aparatul de respirat, l-a înfipt adânc în gât, a apăsat pe buton și a inhalat. Încetul cu încetul, sentimentul că pe pieptul lui se așezase o roabă plină cu cărămizi a dispărut. S-a așezat pe scaunul rotativ și a auzit, recunoscător, scârțâitul normal, așteptat, de protest al arcurilor. Și-a acoperit fața cu mâinile sale grase.

Nimic cu adevărat inexplicabil... până acum.

Văzuse.

Nimeni nu condusese mașina aceea. Intrase goală în garaj, mirosind precum ceapa stricată.

Iar chiar atunci, în ciuda spaimei, mintea lui Will a început să lucreze, și el a început să se întrebe cum ar putea să folosească în avantajul său ceea ce aflase.

38

RUPEREA RELAȚIILOR

Ei bine, domnule, doresc o decapotabilă galbenă,
Un De Ville cu patru uși,
Cu o roată de rezervă Continental și cu capace de roți cromate.
Vreau un motor puternic,
Și frâne puternice;
Vreau un motor puternic cu demaraj ca de avion...
Vreau radio cu unde scurte,
Vreau televizor și telefon,
Știi că trebuie să vorbesc cu iubita mea
Când mă plimb cu mașina.

CHUCK BERRY

Rămășițele arse ale Camaro-ului lui Buddy Repperton au fost găsite târziu în după-amiaza zilei de miercuri de un paznic al rezervației. O doamnă bătrână care locuia împreună cu soțul ei în micuțul oraș Upper Squantic sunase la cabana paznicilor de pe malul lacului. Ea suferea de artrită avansată, iar câteodată nu putea să doarmă. Credea că noaptea trecută văzuse flăcări în zona intrării din sud a parcului. La ce oră? Socotea că în jur de 10.15, deoarece privise filmul de vineri seara la CBS și fusese cam pe la jumătatea acestuia.

Joi, o fotografie a mașinii arse a apărut pe prima pagină a ziarului *Keystone* din Libertyville sub un titlu care spunea: TREI MORȚI ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAȘINĂ LA REZERVAȚIA DEALURILE SQUANTIC. Era citată o informație primită de la poliția statală în care se spunea că „alcoolul era probabil una din cauzele accidentului" – un mod oficial și opac de a spune că rămășițele sfărâmate ale unei duzini de sticle de suc cu vin, vândut sub denumirea de Texas Driver, fuseseră găsite în mașină.

Veștile au avut un impact foarte puternic la Liceul Libertyville; cei tineri acceptă întotdeauna cu mare greutate mărturii neplăcute despre propria lor mortalitate. Probabil că sezonul de vacanță a agravat situația.

Arnie Cunningham a fost teribil de deprimat de aceste vești. Deprimat și speriat. La început Moochie; acum Buddy, Richie Trelawney și Bobby Stanton. Bobby Stanton, un boboc mototol de care Arnie nu auzise niciodată; oricum, ce căutase un puști nătăfleț în compania unora ca Buddy Repperton și Richie Trelawney? Nu știuse că asta era ca și cum ar fi intrat într-o cușcă de tigri, fără altă măsură de protecție decât un pistol cu apă? I se părea extrem de greu să accepte versiunea vinului, care spunea pur și simplu că Buddy și prietenii lui se enervaseră la meciul de baschet, ieșiseră să se plimbe și să bea și avuseseră parte de un sfârșit groaznic.

Nu putea să se debaraseze de sentimentul că el era cumva implicat.

De când se certaseră, Leigh nu mai voia să vorbească cu el. Arnie nu a sunat-o, în parte din mândrie, în parte de rușine, în parte din dorința ca ea să-l sune prima și lucrurile să poată reveni la situația de... dinainte.

Dinainte de ce? a șoptit mintea lui. *Ei bine, înainte ca ea să fie gata-gata să moară sufocată în mașina ta, în primul rând. Înainte ca tu să încerci să-l bați măr pe tipul care i-a salvat viața.*

Dar ea dorea ca el s-o vândă pe Christine. Iar asta era pur și simplu imposibil... nu-i așa? Cum putea el să facă așa ceva după ce

investise în ea atât de mult timp, efort, sânge şi – da, era adevărat – chiar şi lacrimi?

Era o scuză veche, iar el nu dorea să se gândească la ea. Când a sunat ultimul clopoţel în acea joi care părea fără sfârşit, s-a dus în parcarea elevilor – aproape a alergat într-acolo –, şi s-a aruncat în Christine.

A stat la volan, a inspirat adânc, spasmodic, privind primii fulgi de zăpadă ai unei ninsori de după-amiază, care se agitau pe capota lucioasă. Şi-a băgat mâna în buzunar, a scos cheile şi a pornit-o pe Christine. Motorul a murmurat încurajator şi el a ieşit din parcare cu cauciucurile muşcând zăpada întărită. Se gândea că până la urmă tot o să trebuiască să monteze cauciucurile pentru zăpadă, dar adevărul era că Christine nu părea să aibă nevoie de ele. Avea cea mai bună tracţiune din câte maşini condusese el până acum.

A pipăit după butonul de pornire a radioului şi l-a potrivit pe WDIL. Sheb Wooley cânta *The Purple People Eater.* Până la urmă melodia l-a mai înveselit.

Simplul fapt că se afla la volanul Christinei, având controlul, făcea ca totul să pară mai puţin grav. Îl făcea să simtă că poate să se descurce în orice situaţie. Auzind despre modul cum fuseseră îndepărtaţi Repperton, Trelawney şi acel mic căcănar, avusese un şoc oribil, bineînţeles, iar după gândurile de răzbunare din vară şi toamnă, fusese probabil normal să se simtă puţin vinovat. Dar purul adevăr era că el fusese la Philly. Nu avea nimic de-a face cu accidentul; era imposibil.

Pur şi simplu fusese deprimat de situaţia generală. Dennis se afla în spital. Leigh se comporta stupid, ca şi când maşinii lui i-ar fi crescut braţe şi ea ar fi îndesat bucata de hamburger în gâtul ei. Pentru numele lui Dumnezeu! Iar astăzi părăsise clubul de şah.

Poate că partea cea mai rea fusese modul în care domnul Slawson, antrenorul de şah, îi acceptase decizia, fără ca măcar să încerce să-l convingă să se răzgândească. Arnie îi servise o serie de bazaconii despre cât de puţin timp liber are la dispoziţie în perioada asta şi cum era obligat să-şi reducă unele activităţi, iar domnul Slawson aprobase

scurt, şi îi spusese: *OK, Arnie, noi vom fi tot aici, în Sala 30, dacă te răzgândeşti.* Domnul Slawson îl privise cu ochii lui spălăciţi, pe care ochelarii cu lentile groase îi amplificau până la mărimea respingătoare a două ouă fierte. Şi în ei văzuse ceva – fusese reproş?

Poate că da. Dar individul nici măcar nu *încercase* să-l convingă să stea, aici era problema. Cel puţin ar fi trebuit să încerce, că doar Arnie era cel mai bun jucător al clubului de şah din liceu, iar Slawson era conştient de asta. Dacă ar fi încercat, poate că Arnie s-ar fi răzgândit. Adevărul era că el avea puţin mai mult timp liber acum, când Christine era... era...

Ce?

...ei bine, iarăşi reparată. Dacă domnul Slawson ar fi spus ceva de genul: *Hei, Arnie, nu fi atât de grăbit, hai să ne mai gândim, avem mare nevoie de tine...* dacă domnul Slawson ar fi spus aşa ceva, s-ar putea să se fi răzgândit. Dar nu. Doar că vom fi tot aici în Sala 30 dacă te răzgândeşti şi bla-bla-bla şi iac-iac: ce căcănar nenorocit, la fel ca toţi ceilalţi. Nu era vina sa că Liceul Libertyville fusese eliminat în runda semifinală; el câştigase patru meciuri înainte şi ar fi câştigat şi în finale dacă i s-ar fi oferit şansa. Căcănarii de Barry Qualson şi Mike Hicks pierduseră semifinala; amândoi jucaseră şah de parcă crezuseră că Ruy Lopez era o nouă băutură răcoritoare...

A rupt ambalajul şi staniolul unei lame de gumă, şi-a îndesat-o în gură, a mototolit ambalajul şi l-a aruncat cu mare precizie în punga de gunoi care atârna sub scrumiera Christinei.

– Fix în curul micuţului vagabond, a murmurat el şi apoi a rânjit.

Era un rânjet crud, fără umor. Deasupra lui, ochii săi se mişcau agitaţi într-o parte şi într-alta, privind fără încredere o lume plină de şoferi nebuni, pietoni zevzeci şi o idioţenie generală.

Arnie a colindat aiurea prin Libertyville, gândurile lui continuând să se deruleze în acelaşi stil uşor paranoic de alinare amară. Radioul împrăştia un torent de şlagăre vechi, iar astăzi toate erau instrumentale: *Rebel Rouster, Wild Weekend, Telstar,* dementialul *Teen Beat* al lui Sandy Nelson şi *Rumble* de Line Weay, cea mai cunoscută dintre toate. Spatele îl agasa, dar pe un ton moderat.

Fulguiala s-a intensificat, devenind ninsoare întunecată. Şi-a aprins farurile, dar foarte repede ninsoarea s-a oprit, iar norii s-au spart scoţând la iveală un soare frumos şi rece de iarnă.

S-a plimbat.

A ieşit din gândurile lui, care acum îi spuneau că, probabil, Repperton şi-a găsit, la urma urmelor, un sfârşit foarte potrivit, perfect, şi a fost şocat când şi-a dat seama că este aproape 5.45 şi că se lăsase întunericul. Pe partea stângă se apropia Pizzeria Gino, trifoiurile mici de neon clipind în întuneric. Arnie a oprit lângă bordură şi a coborât. A dat să traverseze strada şi apoi şi-a dat seama că lăsase cheile de contact în maşină.

S-a aplecat să le ia... şi, brusc, mirosul l-a asaltat, mirosul despre care-i spusese Leigh, şi pe care el îl negase.

Acum era acolo, ca şi cum ar fi ieşit de undeva când el părăsise maşina, un miros pătrunzător, de carne putrezită, care îi înţepa ochii şi îi bloca gâtul. A înşfăcat cheile şi s-a îndepărtat tremurând, privind-o pe Christine cu o expresie de oroare pe faţă.

A fost un miros, Arnie. Un miros oribil, de putregai... ştii despre ce vorbesc.

Nu, n-am nici cea mai vagă idee... ai început să-ţi imaginezi lucruri.

Dar, dacă ea îşi imaginase, atunci şi lui i se întâmpla acelaşi lucru.

Arnie s-a răsucit brusc şi a traversat în fugă strada spre Gino ca şi când dracul ar fi fost pe urmele lui.

Înăuntru a comandat o pizza pe care de fapt nu o dorea, a schimbat nişte monede de douăzeci şi cinci de cenţi în monede de zece şi a intrat în cabina telefonică de lângă tonomat. Din tonomat se auzea o melodie la modă pe care Arnie n-o mai ascultase.

Prima dată a sunat acasă. I-a răspuns tatăl său, cu o voce ciudată, fără inflexiuni. Arnie nu-l mai auzise pe Michael vorbind aşa, iar neliniştea lui s-a accentuat. Vocea tatălui său semăna cu cea a domnului Slawson. În această după-amiază şi seară de joi toţi vorbeau cu tonurile egale şi mohorâte dintr-un coşmar. În jurul cabinei telefonice alunecau, parcă fantasmatic, feţe ciudate, ca nişte baloane

pe care cineva a desenat schematic chipuri umane. Dumnezeu lucrase cu un Magic Marker.

Căcănari, s-a gândit el fără sens. *Toți sunt o adunătură de căcănari.*

– Bună, tată, a spus el nesigur. Uite, eu, hm, am pierdut șirul timpului. Îmi pare rău.

– E-n ordine, a spus Michael.

Vocea lui era aproape ca un bâzâit, iar Arnie a simțit cum neliniștea sporește, transformându-se în teamă.

– Unde ești, la garaj?

– Nu, hm, la Gino. La Pizzeria Gino. Tată, te simți bine? Vorbești ciudat.

– Sunt bine, a răspuns Michael. Tocmai am aruncat la gunoi cina ta, maică-ta este sus și iarăși plânge, iar tu mănânci pizza. Sunt bine. Te bucuri de mașina ta, Arnie?

Gâtul lui Arnie a funcționat, dar n-a putut să scoată un sunet.

– Tată, a reușit el să îngaime până la urmă. Nu cred că ești drept.

– Nu cred că mă mai interesează ceea ce crezi tu că-i drept sau nu, a spus Michael. La început aveai o anumită justificare pentru comportamentul tău; poate. Dar, în ultima lună te-ai transformat într-o persoană pe care nu o mai înțeleg deloc și se petrece ceva ce înțeleg și mai puțin. Nici mama ta nu înțelege, dar o simte și o face să sufere foarte rău. Știu că o parte din suferință este din vina ei, dar mă îndoiesc că asta schimbă cu ceva intensitatea durerii.

– Tată, pur și simplu nu mi-am dat seama de trecerea timpului, a strigat Arnie. Nu mai face din țânțar armăsar!

– Te-ai plimbat cu mașina?

– Da, dar...

– Am observat că de obicei atunci ți se întâmplă așa ceva, a spus Michael. Vii acasă în seara asta?

– Da, devreme, a răspuns Arnie. Și-a umezit buzele. Tocmai voiam să mă duc la garaj, am niște informații pe care Will mă rugase să le aflu când am fost la Philly...

– Scuză-mă, nici asta nu mă interesează, a spus Michael.

Vocea lui era încă politicoasă, înfiorător de distantă.

– Oh, a spus Arnie foarte încet.

Acum era foarte speriat, aproape tremura.

– Arnie?

– Ce este? aproape a şoptit Arnie.

– Ce *se* petrece?

– Nu ştiu la ce te referi.

– Te rog. Detectivul acela m-a vizitat la birou. Şi a căutat-o şi pe Regina. A supărat-o foarte tare. Nu cred că a intenţionat aşa ceva, dar...

– Ce a vrut de data asta? a întrebat Arnie vehement. Afurisitul ăla, ce a mai vrut de data asta? O să...

– Tu o să ce?

– Nimic.

A înghiţit ceva care avea gustul unui pumn de praf.

– Ce a vrut de data asta?

– Repperton, a răspuns tatăl său. Repperton şi ceilalţi doi băieţi. Ce altceva credeai? Situaţia geopolitică din Brazilia?

– Ce i s-a întâmplat lui Repperton a fost un *accident*, a spus Arnie. De ce a vrut să discute cu tine şi cu mama despre un *accident*, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu ştiu. Michael Cunningham a făcut o pauză. Tu ştii?

– Cum aş putea să ştiu? a urlat Arnie. Eram în Philadelphia, cum aş putea să ştiu ceva despre asta? Eu jucam şah, nu... nu... nu altceva, a terminat el cu un ton rugător.

– Încă o dată, a spus Michael Cunningham. Se petrece ceva, Arnie?

El s-a gândit la miros, la izul înţepător şi fetid. La Leigh sufocându-se, apucându-se de gât, învineţindu-se. El încercase s-o bată pe spate deoarece asta trebuia să faci când cineva se sufoca, nu exista nimic de genul manevrei Heimlich, deoarece nu fusese încă inventată şi de altfel aşa trebuia să se sfârşească, doar că nu în maşină... pe marginea drumului... în braţele lui...

A închis ochii, iar întreaga lume a părut că se înclină, că se roteşte înnebunitor.

– Arnie?

– *Nu se petrece nimic,* a spus el printre dinţii încleştaţi şi fără să deschidă ochii. Nimic, doar o mulţime de oameni care nu mă suferă pentru că până la urmă deţin ceva care-i al meu, şi am realizat asta singur.

– În ordine, a spus tatăl său; vocea lui lipsită de intonaţie era încă o dată foarte asemănătoare cu cea a domnului Slawson. Dacă vrei să discutăm despre asta, eu sunt aici. Întotdeauna am fost, deşi nu întotdeauna am spus asta atât de clar pe cât ar fi trebuit. Neapărat să-ţi săruţi mama când vii acasă, Arnie.

– Mda, aşa o să fac. Ascultă, Mi...

Clic.

A rămas în cabină, ascultând prosteşte în gol. Tatăl lui închisese. Nu exista nici măcar ton, fiindcă era o cabină telefonică... tâmpită... afurisită...

Şi-a băgat mâna în buzunar şi apoi a împrăştiat mărunţişul pe raftul micuţ de metal care se afla în cabină. A ridicat o monedă de zece cenţi, aproape a scăpat-o, apoi a introdus-o în telefon. Îi era rău şi foarte cald. Se simţea de parcă ar fi fost eficient renegat.

A format din memorie numărul lui Leigh.

Doamna Cabot a ridicat receptorul şi l-a recunoscut imediat. Vocea ei plăcută şi de obicei entuziastă a devenit pe loc aspră. Arnie îşi irosise ultima şansă cu *ea,* spunea acea voce.

– Ea nu vrea să vorbească cu tine şi nu doreşte să te vadă, a spus ea.

– Doamnă Cabot, vă rog, dacă aş putea doar să...

– Cred că ai făcut destul, a spus doamna Cabot cu răceală. Acum câteva seri a venit acasă plângând şi de atunci plânge întruna. A avut un fel de... experienţă cu tine ultima dată când v-aţi întâlnit şi eu mă rog să nu fi fost ceea ce gândesc eu. Eu...

Arnie a simţit că-i vine să râdă isteric. Leigh aproape că se sufocase de moarte cu o bucăţică de hamburger, iar mama ei se temea că Arnie încercase s-o violeze.

– Doamnă Cabot, trebuie să vorbesc cu ea.

– Mi-e teamă că nu.

El a încercat să se gândească ce să mai spună, la un fel de parolă cu ajutorul căreia să treacă peste dragonul care păzea poarta. Se simţea puţin ca un comis-voiajor pentru perii Fuller, care încerca s-o vadă pe stăpâna casei. Limba lui nu voia să se mişte. Ar fi fost un comis-voiajor foarte prost. O să urmeze un *clic* final, apoi acea tăcere deplină.

După care a auzit cum receptorul celălalt trece dintr-o mână în alta. Doamna Cabot a murmurat ceva proteste, iar Leigh i-a răspuns; cuvintele au fost prea înăbuşite ca să le audă. Apoi vocea lui Leigh s-a auzit:

– Arnie?

– Bună, a spus el. Leigh, am vrut să te sun şi să-ţi spun cât de rău îmi pare că...

– Da, a spus Leigh. Ştiu că aşa este şi îţi accept scuzele, Arnie. Dar nu o să... nu pot să mă mai întâlnesc cu tine. Până când nu se schimbă lucrurile.

– Roagă-mă ceva mai simplu, a şoptit Arnie.

– Asta-i tot ce... Vocea ei s-a ascuţit şi s-a îndepărtat puţin de telefon. Mami, te rog nu mă mai bate la cap! Mama ei a bombănit ceva, a urmat o pauză, apoi s-a auzit iarăşi vocea joasă a lui Leigh. Asta-i tot ce pot să-ţi spun, Arnie. Ştiu cât de aberant sună, dar totuşi cred că maşina ta a încercat să mă ucidă. Nu ştiu cum a putut să se întâmple aşa ceva, dar n-are importanţă cât de mult mă gândesc, căci eu tot cu convingerea asta rămân. *Ştiu* că asta a fost. Te-a acaparat, nu-i aşa?

– Leigh, dacă-mi scuzi limbajul, asta-i o idioţenie. *Este o maşină!* Poţi să spui asta pe litere? M-A-Ş-I-N-Ă, *maşină!* Nu este nimic...

– Da, a spus ea, iar acum vocea îi tremura de lacrimi. Te-a acaparat, *EA* te-a acaparat şi bănuiesc că nimeni, cu excepţia ta, nu te mai poate elibera.

Pe neaşteptate spatele lui s-a trezit şi a început să pulseze, trimiţând durerea în sus ca o radiaţie morbidă, care părea să aibă ecou şi să se amplifice în capul lui.

– Nu-i acesta adevărul, Arnie?

El nu a răspuns; nu a putut.

– Descotoroseşte-te de ea, a spus Leigh. Te rog. Am citit despre Repperton în ziarul de dimineaţă şi...

– Ce legătură are chestia asta cu noi? a mormăi Arnie. Şi pentru a doua oară: A fost un *accident.*

– Nu ştiu ce a fost. Poate că nu *doresc* să ştiu. Dar nu mai sunt îngrijorată în legătură cu prietenia noastră. Despre *tine* este vorba, Arnie. Sunt speriată pentru *tine.* Ar trebui să... nu, tu *trebuie* să te descotoroseşti de ea.

– Doar spune-mi că nu mă îndepărtezi, Leigh, a şoptit Arnie. OK?

Acum era şi mai aproape să izbucnească în plâns, poate că deja plângea.

– Promite-mi, Arnie. Trebuie să-mi promiţi, apoi trebuie chiar s-o faci. După aceea noi... o să vedem. Promite-mi că te descotoroseşti de maşina aceea. Asta-i tot ce-ţi cer, nimic altceva.

El a închis ochii şi a văzut-o pe Leigh mergând pe jos spre casă de la şcoală. Iar undeva pe stradă, hălăduind lângă bordură, era Christine. Aşteptând-o pe ea.

A deschis repede ochii ca şi cum ar fi văzut un demon într-o cameră întunecată.

– Nu pot să fac asta.

– Atunci nu mai avem prea multe de vorbit, aşa-i?

– Da! Da, avem. Noi...

– Nu. La revedere, Arnie. O să ne vedem la şcoală.

– Leigh, aşteaptă!

Clic. Şi acea tăcere moartă, deplină.

L-a cuprins o mânie totală. A avut un impuls brusc şi ucigaş ca să rotească receptorul telefonului negru în jurul capului său, ca un fel de *bolas* argentinian, să spargă pereţii de sticlă ai blestematei camere de tortură care era această cabină telefonică. Toţi îl părăsiseră, toţi. Şobolani care părăseau o navă care se scufundă.

Trebuie să fii gata să te ajuţi singur înainte ca oricine altcineva să te poată ajuta.

Dă-le dracului de aiureli! Ei erau şobolani care părăseau o navă ce se scufundă. Niciunul dintre ei, de la căcănarul ăla de Slawson cu

ochelarii lui cu lentile groase și ochii stranii ca niște ouă fierte, la bătrânul lui căcănar și putregăit care era așa de al dracului de impotent, încât ar trebui pur și simplu să-i dea ștoarfei ăleia cu care s-a însurat un brici și s-o invite să i-o taie, până la cățeaua aia ieftină din casa aia împopoțonată și care stă cu picioarele încrucișate, probabil că fusese pe stop și de aia se sufocase cu nenorocitul de hamburger, iar acei căcănari cu mașinile lor nenorocite de fandoseală și cu portbagajele pline de crose de golf, acei afurisiți de ofițeri mi-ar plăcea să-i îndoi peste strungul ăsta, aș juca golf cu ei, aș putea să găsesc gaura potrivită în care să bag mingile lor mici și albe, poți să pui pariu pe curul tău, dar când o să ies de aici nimeni n-o să-mi spună mie ce să fac, o să fie voința mea, a mea, a mea, a mea, a mea, A MEA...

Arnie și-a revenit la realitate, speriat, cu ochii holbați, respirând din greu. Ce se întâmplase cu el? Păruse că era cu totul altcineva pentru un moment, cineva declamând nebunește împotriva umanității în general...

Nu doar cineva. A fost LeBay.

Nu! Asta nu-i deloc adevărat!

Vocea lui Leigh: *Nu-i acesta adevărul, Arnie?*

Pe neașteptate s-a format un fel de viziune în mintea sa obosită, înnebunită. Auzea vocea unui pastor: *Arnold, o iei pe femeia aceasta ca să-ți fie iubitoare...*

Dar nu erau într-o biserică; se aflau într-un depozit de mașini de mâna a doua cu multe steguleț multicolore fluturând în adierea vântului. Peste tot fuseseră puse scaune de camping. Era depozitul lui Will Darnell, iar Will stătea lângă el în poziția de cavaler de onoare. Lângă el nu era nicio fată. Christine era parcată lângă el, strălucind în soarele de primăvară, chiar și roțile ei mari părând să lucească.

Vocea tatălui său: *Se petrece ceva?*

Vocea pastorului: *Cine încredințează femeia aceasta acestui bărbat?*

Roland D. LeBay s-a ridicat de pe unul din scaune, ca prova unui vas-fantomă din Hades. Rânjea. Pentru prima dată Arnie a văzut cine mai era în jurul său: Buddy Repperton, Richie Trelawney, Moochie Welch. Trelawney era negru și carbonizat, cu părul aproape în

totalitate ars. Sângele se scursese pe bărbia lui Buddy Repperton şi i se întărise pe cămaşă ca o vărsătură hidoasă. Dar Moochie arăta cel mai rău; Moochie Welch fusese sfâşiat ca un sac de spălătorie. Zâmbeau. Fiecare dintre ei zâmbea.

Eu, a croncănit Roland D. LeBay. A rânjit, iar din gaura puturoasă a gurii lui s-a rostogolit o limbă murdară de ţărână. *Eu o încredinţez, iar el e în posesia chitanţei care dovedeşte acest fapt. Este toată a lui. Căţeaua este asul de pică... şi este toată a lui.*

Arnie a devenit conştient că gemea în cabina telefonică, ţinând strâns receptorul la piept. Cu un efort imens s-a luptat să iasă din transă – viziune, orice fusese – şi să se controleze.

De această dată, când a întins mâna spre mărunţişul de pe raft, a împrăştiat jumătate pe jos. A băgat o monedă în aparat şi a căutat înfrigurat prin cartea de telefon până când a găsit numărul spitalului. Dennis. Dennis o să fie acolo, Dennis întotdeauna era. Dennis n-o să-l dezamăgească. Dennis o să-l ajute.

I-a răspuns fata de la centrală, iar Arnie a spus:

– Camera doi-patruzeci, vă rog.

Conexiunea a fost făcută. Telefonul a început să sune. A sunat, a sunat... şi a sunat. Tocmai când voia să renunţe, a răspuns o voce de femeie:

– Etajul doi, aripa C. Pe cine căutaţi?

– Guilder, a spus Arnie. Dennis Guilder.

– Domnul Guilder este acum în sala de terapie fizică, a spus vocea feminină. Puteţi să-l găsiţi la ora 8.

Arnie s-a gândit să-i spună că este ceva important, foarte important, dar brusc a fost copleşit de o dorinţă de a ieşi din cabina telefonică. Claustrofobia era ca o mână gigantică apăsându-l pe piept. Putea să-şi miroasă propria transpiraţie. Mirosul era acru, înţepător.

– Domnule?

– Da, OK, o să revin, a spus Arnie.

A întrerupt legătura şi a ieşit valvârtej din cabină, lăsând înăuntru mărunţişul împrăştiat pe raft şi pe podea. Câţiva oameni s-au răsucit

ca să-l privească, destul de interesaţi, apoi şi-au îndreptat iarăşi atenţia asupra mâncării lor.

– Pizza este gata, a spus omul de la tejghea.

Arnie s-a uitat în sus la ceas şi a văzut că a stat în cabina telefonică aproape douăzeci de minute. Faţa îi era scăldată de transpiraţie. Subsuorile îi erau ca o junglă. Picioarele îi tremurau, îşi simţea muşchii de la coapse de parcă din clipă în clipă se vor înmuia şi el se va prăvăli pe podea.

A plătit pentru pizza, aproape scăpându-şi portmoneul când a scos cei trei dolari din el.

– Te simţi bine? l-a întrebat omul. Pari cam prea palid.

– Sunt bine, a spus Arnie.

Acum îi venea să vomite. A înşfăcat pizza ambalată în cutia albă cu cuvintele GINO scrise pe ea şi a fugit în claritatea rece şi tăioasă a nopţii. Ultimii nori dispăruseră, iar stelele sclipeau ca nişte diamante mici. A stat un moment pe trotuar, privind la început stelele şi apoi pe Christine, parcată vizavi pe stradă, aşteptându-l credincioasă.

EA niciodată nu l-ar contrazice sau nu s-ar plânge, s-a gândit Arnie. Nu ar pretinde nimic. Puteai să intri în EA oricând şi să te odihneşti pe tapiţeria de pluş, să te odihneşti în căldura EI. EA nu s-ar dezice de el niciodată. EA... EA...

EA îl iubea.

DA; simţea că ăsta-i adevărul. La fel cum simţea câteodată că LeBay nu ar fi vândut-O altcuiva, nu pentru două sute cincizeci de dolari, nici pentru două mii. EA stătuse acolo aşteptându-l pe cumpărătorul potrivit. Unul care ar...

Unul care ar iubi-O pentru EA ÎNSĂŞI, a vorbit acea voce din interior.

Da. Asta era; exact aşa era.

Arnie a rămas acolo cu pizza uitată în mâinile lui, din cutie ridicându-se leneş aburul alb. A privit-o pe Christine, şi l-a străbătut un vârtej de emoţii atât de tulburătoare, încât în corpul lui ar fi putut fi un ciclon, rearanjând tot ce nu distrugea. Oh, O iubea şi

O detesta, O ura şi O preţuia, avea nevoie de EA şi simţea nevoia să fugă de EA. EA era a lui, iar el era al EI şi...

(Vă declar acum soţ şi soţie, uniţi din această zi înainte pentru totdeauna, până moartea vă va despărţi.)

Dar cel mai rău lucru era oroarea, oroarea teribilă, paralizantă, era conştiinţa faptului că... că...

(Cum ţi-ai vătămat spatele în noaptea aceea, Arnie, după ce Repperton, fostul Clarence „Buddy" Repperton, şi amicii lui au distrus-o? Cum ţi-ai vătămat spatele, încât acum trebuie să porţi tot timpul corsetul acela puturos? Cum ţi-ai vătămat spatele?)

Răspunsul a izbucnit, iar Arnie a început să alerge, încercând să fugă de acea realizare, să ajungă la Christine înainte să vadă totul foarte clar şi să înnebunească.

A alergat spre Christine, fugind din faţa emoţiilor lui încâlcite şi a realizării oribile; a alergat spre ea tot aşa cum un toxicoman aleargă spre furnizor atunci când tremuratul şi agitaţia devin atât de rele încât nu poate să se mai gândească decât la uşurare; a alergat aşa cum fug condamnaţii de pedeapsă; a alergat aşa cum aleargă un mire spre locul unde îl aşteaptă mireasa sa.

A alergat fiindcă la volanul Christinei niciunul dintre aceste lucruri nu conta, nici mama lui, tatăl său, Leigh, Dennis sau ce-şi făcuse la spate în noaptea aceea, când toată lumea plecase, în noaptea aceea când îşi luase de la aeroport Plymouth-ul aproape total distrus şi îl dusese la Darnell, iar după ce garajul a rămas gol, a băgat-o pe Christine la punctul mort şi a împins-O, a împins-O până a scos-O pe uşă şi a auzit vântul aspru de noiembrie şuierând în jurul mormanelor de maşini distruse; a împins-O până când transpiraţia curgea pe el în valuri, iar inima începuse să-i gonească în piept ca un cal în galop, iar spatele lui ţipa pentru iertare; a împins-O, corpul lui depunând un efort infernal; a împins-O, iar înăuntru ceasul de kilometraj se rotea lent în sens invers, iar când mai rămăseseră vreo 20 de metri până la uşă a început să-l doară spatele, dar a continuat să împingă şi spatele lui a început să strige de protest, iar el

a continuat să împingă târând-O pe cauciucurile sfâşiate, mâinile începuseră să-i amorţească, spatele lui ţipa, ţipa, ţipa. Apoi...

A ajuns la Christine şi s-a aruncat înăuntru, tremurând şi gâfâind. Pizza a căzut pe podea. A ridicat-o şi a pus-o pe scaun, simţind cum calmul se aşternea uşor asupra lui ca un balsam liniştitor. A atins volanul şi şi-a lăsat mâinile să alunece pe el, urmându-i curbura delicioasă. Şi-a scos una dintre mănuşi şi a căutat cheile în buzunar. Cheile lui LeBay.

Încă mai putea să-şi amintească ce se întâmplase în noaptea aceea, dar acum nu mai părea oribil; acum, stând la volanul Christinei, părea mai degrabă minunat.

Fusese un miracol.

Şi-a amintit cum pe neaşteptate a devenit mai uşor să împingă maşina deoarece cauciucurile se vindecau miraculos, refăcându-se fără nicio cicatrice, apoi se umflau. Geamurile sparte au început să se reasambleze din nimic, împletindu-se parcă cu mici sunete cristaline. Adânciturile din caroserie se îndreptau.

Pur şi simplu a împins-o până ce EA s-a făcut destul de teafără ca să funcţioneze, apoi el a condus-o, plimbându-se printre alei până când ceasul de kilometraj s-a întors peste ce făcuseră Repperton şi prietenii lui. Apoi Christine a fost OK.

Ce putea fi atât de oribil în asta?

– Nimic, a spus o voce.

A privit în jur. Roland D. LeBay stătea pe locul pasagerului, îmbrăcat cu un costum negru la două rânduri, o cămaşă albă şi o cravată albastră. Pe gulerul hainei atârnau câş un şir de medalii: erau hainele în care fusese îngropat; Arnie ştia asta chiar dacă niciodată nu le văzuse. Numai că LeBay arăta mai tânăr şi mai vânjos. Un om cu care nu era bine să te joci.

– Porneşte-O, a spus LeBay. Porneşte instalaţia de încălzire şi hai să facem o motoraită.

– Desigur, a spus Arnie şi a întors cheia în contact.

Christine a pornit, cauciucurile scârţâind pe zăpada întărită. O împinsese în noaptea aceea până aproape toate stricăciunile se

reparaseră. Nu, nu se reparaseră, *se negaseră.* Acesta era cuvântul potrivit pentru ceea ce se întâmplase. O readusese apoi în boxa douăzeci, lăsând ca restul să se facă de la sine.

– Hai să ascultăm niște muzică, a spus vocea de lângă el.

Arnie a deschis radioul. Dion cânta *Donna the Prima Donna.*

– Ai de gând să mănânci pizza aia sau nu? Vocea părea într-un fel că se schimbă.

– Desigur, a spus Arnie. Vrei și tu o bucată? Cu lăcomie: „Nu refuz niciodată nimic."

Arnie a deschis cutia cu pizza cu o mână și a rupt o bucată.

– Poftim...

A holbat ochii. Bucata de pizza a început să tremure, fâșiile lungi de cașcaval care atârnau au început să se agite precum firele rupte ale unei pânze de păianjen destrămate de vânt.

Acolo nu mai era LeBay.

Acolo era *el.*

Era Arnie Cunningham la vârsta de cincizeci de ani, nu atât de bătrân pe cât fusese LeBay când el și Dennis îl întâlniseră prima dată în acea zi de august, nu atât de bătrân, dar pe cale de a deveni prieteni și vecini, pe cale de a deveni. Alter egoul său mai bătrân purta un tricou puțin îngălbenit și blugi pătați de ulei. Ochelarii aveau rame de baga și erau prinși cu leucoplast într-o parte. Părul îi era tuns scurt și începuse să se rărească. Ochii gri erau tulburi și injectați de sânge. Gura luase forma dată de acreala singurătății. Pentru că acesta, acest lucru, strigoiul, sau ce o fi fost, era singur. Simțea asta.

Singur, cu excepția Christinei.

Această versiune a lui însuși și a lui Roland D. LeBay ar fi putut să fie imaginea unui tată cu fiul său: asemănarea era mare.

– Ai de gând să conduci? Sau ai de gând să te holbezi la mine? a întrebat chestia aceea, și a început să îmbătrânească pe neașteptate în fața ochilor împietriți ai lui Arnie.

Părul de culoare ruginie a devenit alb, tricoul s-a subțiat și a început să se rupă, corpul de dedesubt a început să se cocârjeze de

bătrâneţe. Ridurile au început să apară pe faţă şi s-au adâncit ca săpate de un acid. Ochii s-au înfundat în orbite şi colţurile li s-au îngălbenit. Acum numai nasul era proeminent– chipul unei păsări mâncătoare de hoituri, foarte bătrână, dar totuşi era chipul *său,* oh, da, totuşi era al său.

– Ai văzut ceva verde, a croncănit acest Arnie Cunningham sept... nu, octogenar, în timp ce corpul lui se răsucea şi se micşora pe bancheta roşie a Christinei.

– Vezi ceva verde? Vezi ceva verde? Vezi ceva...

Vocea croncănea şi tonul ei era din ce în ce mai strident tremurând senil, pielea a început să se spargă în răni şi tumori de suprafaţă, iar în spatele ochelarilor cataracte lăptoase au acoperit ochii ca nişte transperante coborâte. Făptura putrezea în faţa ochilor săi, iar mirosul ei era mirosul pe care-l simţise înainte în Christine, ceea ce simţise Leigh, doar că acum era mai rău, era mirosul greu şi pătrunzător, gazos, al descompunerii rapide, mirosul propriei sale morţi, şi Arnie a început să scâncească în timp ce Little Richard tocmai începea să cânte la radio *Tutti Frutti,* iar acum părul făpturii a început să cadă în smocuri albe, oasele umerilor au început să se întrevadă prin pielea subţire şi lucioasă de deasupra gulerului tricoului; ieşeau în afară ca nişte creioane albe şi groteşti. Buzele se zbârceau şi se retrăgeau de pe ultimii câţiva dinţi. Era el, era mort şi totuşi trăia – precum Christine, trăia.

– *Vezi ceva verde?* a bălmăjit arătarea. *Vezi ceva verde?*

Arnie a început să urle.

39

DIN NOU JUNKINS

Aripile frecau parapetul de protecţie,
Cei de lângă mine erau albi ca nişte fantome.
Unul spune: „Încetineşte, văd puncte,
Liniile de pe şosea arată ca nişte picăţele."

CHARLIE RYAN

Cam o oră mai târziu Arnie a intrat în Garajul Darnell. Pasagerul lui – dacă într-adevăr *existase* un pasager – dispăruse de mult. Dispăruse şi mirosul; fără niciun dubiu fusese doar o iluzie. Dacă te asociai prea mult timp cu căcănarii, s-a gândit Arnie, totul începea să miroasă a rahat. Iar asta-i făcea pe ei, bineînţeles, fericiţi.

Will stătea la masa lui de lucru în biroul împrejmuit de geamuri, mâncând un sendviş imens. A ridicat o mână unsuroasă, dar nu a ieşit. Arnie a claxonat şi a parcat.

Fusese un fel de vis. Pur şi simplu. Un fel de vis aberant. Să sune acasă, s-o sune pe Leigh, încercând să-l sune pe Dennis şi asistenta aceea să-i spună că Dennis era la terapie fizică, fusese ca şi cum cineva s-ar fi lepădat de tine de trei ori înainte de cântatul cocoşilor. Se speriase puţin. Oricine s-ar fi speriat după furtuna de rahat prin care trecuse începând din august. Era doar o problemă de perspectivă la

urma urmelor, nu-i aşa? Toată viaţa sa avusese o anumită imagine în ochii celorlalţi, iar acum ieşea din găoacea lui, transformându-se într-o persoană normală cu probleme de zi cu zi. Nu era deloc surprinzător că ceilalţi erau iritaţi de asta, deoarece când cineva se schimba

(la bine sau la rău, la bogăţie sau la sărăcie)

era normal ca oamenii să reacţioneze destul de ciudat. Le distrugeai astfel toate certitudinile.

Leigh vorbise de parcă el ar fi fost nebun, iar asta era o aiureală în adevăratul înţeles al cuvântului. Fusese tracasat, bineînţeles, dar tracasarea era o componentă naturală a vieţii. Dacă domnişoara Cu-Nasul-Pe-Sus Leigh Cabot credea altceva, atunci însemna că intrase în mare încurcătură, în mâinile celui mai mare violator: viaţa. Probabil va sfârşi prin a lua de dimineaţă Doxies ca să se poată trezi, iar seara Nembies sau Ludes ca să poată adormi.

Ah, dar o dorea, chiar acum, gândindu-se la ea, el a simţit o dorinţă imensă, de nestăvilit, care l-a străbătut ca un vânt rece, făcându-l să strângă înverşunat între degete volanul Christinei. Era o dorinţă fierbinte, mult prea mare şi elementară ca s-o poată denumi. Era propria lui Forţă.

Dar acum se simţea bine. Simţea că a... traversat ultimul pod, sau altceva de acest gen.

Când îşi revenise la realitate era în mijlocul unui drum îngust de acces din spatele parcării de la Monroeville Mall, ceea ce însemna că, în mare, se aflase la jumătatea drumului spre California. Coborând şi uitându-se în spatele maşinii văzuse o gaură făcută într-un troian de zăpadă, iar pe capota Christinei era împrăştiată zăpadă care se topea. În aparenţă el îşi pierduse controlul, derapase de-a lungul parcării (care, fiind sezonul de Crăciun, era surprinzător de goală) şi se izbise de troian. Mare noroc că nu făcuse un accident. *Mare* noroc.

A stat un timp acolo, ascultând radioul şi privind prin parbriz jumătatea de Lună care plutea acolo, sus. Bobby Helm începuse să cânte *Jingle Bell Rock*, un cântec de sezon, după cum spusese disc-jockey-ul, iar el zâmbise vag, simţindu-se mai bine. Nu-şi

putea aminti exact ce văzuse (sau crezuse că vede) şi de fapt nici nu dorea să-şi amintească. Orice fusese, era pentru prima şi ultima oară. Era foarte sigur de asta. Oamenii îl aduseseră în starea în care el să-şi imagineze anumite lucruri. Probabil că ei ar fi încântaţi dacă ar şti... dar el n-avea de gând să le dea această satisfacţie.

Situaţia se va îmbunătăţi pe toate planurile. Va încerca să refacă relaţiile proaste de acasă, de fapt, putea să înceapă încă din seara asta, uitându-se la televizor cu părinţii, întocmai ca în bunele zile de demult, şi putea s-o recâştige pe Leigh. Dacă ei nu-i plăcea maşina, indiferent cât de stranii erau motivele ei, foarte bine. Poate chiar îşi va cumpăra în curând altă maşină şi îi va spune că a vândut-o pe Christine. Putea s-o ţină pe Christine aici şi să închirieze spaţiul. Ceea ce Leigh nu va şti nu o va face să sufere. Şi Will. Acesta va fi ultimul transport pentru Will, în acest weekend. Lasă-l pe Will să creadă că el este un pui fricos dacă asta va dori. Un raport de delict pentru transport interstatal de ţigări şi alcool nu ar arăta foarte bine pe cererea de înscriere la colegiu, nu-i aşa? Un raport de delict *federal.* Nu. Nu ar fi prea bine.

A râs un pic. *Se simţea* mai bine. Purificat. În drum spre garaj şi-a mâncat pizza, chiar dacă se răcise. Era mort de foame. I se păruse puţin ciudat că lipsea o bucată, de fapt îl neliniştise puţin, dar a îndepărtat gândul. Probabil că o mâncase chiar în perioada stranie de transă, sau poate o aruncase pe geam. Uau, ce gânduri idioate! Gata cu rahatul ăsta. Şi iarăşi a râs, de această dată mai puţin tremurat.

Acum a coborât din maşină, a trântit uşa şi s-a îndreptat spre biroul lui Will ca să afle dacă în seara aceasta avea vreo îndatorire. Pe neaşteptate şi-a dat seama că mâine era ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de Crăciun, şi asta l-a făcut să-şi iuţească paşii.

Atunci s-a deschis uşa din zid de lângă poarta pentru maşini şi înăuntru a pătruns un bărbat. Era Junkins. Iarăşi.

A observat că Arnie îl priveşte şi a ridicat mâna.

– Bună, Arnie.

Arnie a privit spre Will. Prin geam, Will a ridicat din umeri şi a continuat să mănânce.

– Bună, a spus Arnie. Cu ce vă pot ajuta?

– Ei bine, nu știu, a răspuns Junkins.

A zâmbit, apoi privirea lui a alunecat de la Arnie la Christine, măsurând-o, căutând stricăciuni.

– Dorești să mă ajuți cu ceva?

– S-o crezi tu! l-a repezit Arnie.

Își simțea capul începând iarăși să pulseze de mânie.

Rudy Junkins a zâmbit, aparent neofensat.

– Doar am trecut pe aici. Ce mai faci?

I-a întins mâna. Arnie doar a privit-o. Deloc stânjenit, Junkins și-a coborât-o, s-a dus la Christine și a început s-o examineze. Arnie l-a urmărit cu privirea, strângându-și buzele atât de tare, încât aproape s-au albit. Simțea cum mânia îi creștea de fiecare dată când Junkins o atingea pe Christine.

– Uite, poate că tu ar trebui să-ți cumperi un bilet de sezon, sau ceva de felul ăsta, a spus Arnie. Cum ar fi să te duci la meciul echipei Steeler.

Junkins s-a întors și l-a privit întrebător.

– Nu contează, a spus Arnie posomorât.

Junkins a continuat să cerceteze.

– Știi, a zis el, este al naibii de straniu ce li s-a întâmplat lui Buddy Repperton și celorlalți doi băieți, nu-i așa?

Dă-o dracului, a gândit Arnie. *N-am de gând să-mi pierd timpul cu căcănarul ăsta.*

– Eu eram în Philadelphia. Turneu de șah.

– Știu, a spus Junkins.

– *Iisuse!* Tu chiar mă verifici!

Junkins s-a întors lângă Arnie. Pe chipul lui nu mai era niciun zâmbet.

– Da, este adevărat. Te verific. Trei dintre băieții despre care eu cred că au fost implicați în maltratarea mașinii tale sunt acum morți, împreună cu al patrulea care, în aparență, era acolo doar pentru acea plimbare de joi. Este o coincidență destul de stranie. Este mult prea mare pentru gustul meu. Poți să fii sigur că te verific.

Arnie l-a privit fix, nesigur, surprins de mânia sa.

– Am crezut că a fost un accident... că ei erau beţi şi mergând cu viteză mare...

– A mai fost o maşină implicată, a spus Junkins.

– De unde ştii asta?

– În primul rând, în zăpadă s-au păstrat urme. Din nefericire, vântul le-a spulberat destul de mult ca noi să mai putem ridica nişte amprente bune. Dar una dintre barierele de la Rezervaţia Dealurile Squantic era ruptă şi am găsit pe ea urme de vopsea roşie. Camaro-ul lui Buddy nu era roşu. Era albastru.

L-a cercetat pe Arnie cu privirea.

– De asemenea, întipărite pe pielea lui Moochie Welch am găsit urme de vopsea roşie, Arnie. Poţi să pricepi asta? *Întipărite.* Ştii cât de tare trebuie să lovească o maşină ca să întipărească vopsea pe pielea unui om?

– Ar trebui să ieşi afară şi să începi să numeri maşinile roşii, a spus Arnie cu răceală. O să ajungi la douăzeci, înainte să intri pe Basin Drive, îţi garantez.

– De asta sunt sigur, a răspuns Junkins. Dar noi am trimis probele la laboratorul FBI din Washington, unde există mostre pentru fiecare nuanţă de vopsea care a fost folosită vreodată în Detroit. Astăzi am primit rezultatele. Ai vreo idee despre ele? Vrei să ghiceşti?

Inima lui Arnie bătea surd în piept; tâmplele îi zvâcneau la fel.

– Din moment ce eşti aici, bănuiesc că era Roşu-de-Toamnă. Culoarea Christinei.

– Omul ăsta merită o păpuşă Kewpie! a exclamat Junkins.

Şi-a aprins o ţigară şi l-a privit pe Arnie prin fum. Abandonase orice simulacru de bună dispoziţie; privirea lui era împietrită.

Arnie şi-a împreunat mâinile pe cap într-un gest de exagerată exasperare.

– Superb, Roşu-de-Toamnă. Christine este o maşină făcută la comandă, dar din 1959 până în 1963 au existat Ford-uri vopsite în Roşu-de-Toamnă şi Thunderbird-uri, iar Chevrolet-ul a oferit această nuanţă din 1962 până în 1964, iar pentru o perioadă,

la mijlocul anilor '50, puteai să obţii un Rambler vopsit în Roşu-de-Toamnă. Deja lucrez la '58-ul meu de o jumătate de an, am cărţile maşinii; nu poţi să lucrezi la o maşină veche fără să ai cărţile ei, sau dacă nu, înseamnă că ai dat chix înainte să începi. Culoarea Roşu-de-Toamnă a fost foarte la modă. Eu ştiu asta, şi – s-a uitat fix la Junkins – şi tu o ştii. Nu-i aşa?

Junkins nu a spus nimic; doar a continuat să-l privească pe Arnie în felul acela, fix, împietrit, neliniştitor. Arnie nu fusese niciodată în viaţa lui privit în acest fel, dar a recunoscut privirea. Bănuia că oricui i s-ar întâmpla aşa. Era o privire de adâncă bănuială. Îl speria. Cu câteva luni în urmă, chiar şi acum câteva săptămâni, asta ar fi fost probabil tot ce s-ar fi întâmplat. Dar acum îl şi înfuria.

– Eşti foarte insistent. Exact, ce ai împotriva mea, domnule Junkins? De ce te ţii de capul meu?

Junkins a râs şi a început să umble, descriind un cerc mare. Garajul era complet gol cu excepţia lor şi a lui Will în biroul său, care-şi termina sendvişul, îşi lingea degetele pline cu ulei de măsline şi îi privea foarte atent.

– Ce avem noi împotriva ta? a întrebat el. Cum îţi sună crimă de gradul întâi, Arnie? Îţi spune ceva chestia asta?

Arnie a împietrit.

– Nu te îngrijora, a spus Junkins încă umblând. Nu o să-ţi fac o scenă de poliţist dur. Nu o să te ameninţ că te duc la secţie, numai că în acest caz secţia este în Harrisburg. N-o să-ţi citesc drepturile. Totul este încă bine pentru eroul nostru, Arnold Cunningham.

– Nu înţeleg nimic din ce vrei...

– *Tu... înţelegi... DESTULE!* a urlat Junkins.

Se oprise lângă un camion imens şi galben, altă achiziţie a lui Johnny Pomberton. L-a privit pe Arnie.

– Trei dintre puştii care ţi-au avariat maşina sunt morţi. Mostre de vopsea Roşu-de-Toamnă au fost ridicate de la ambele scene ale crimelor, determinându-ne să credem că vehiculul pe care l-a folosit făptaşul era măcar parţial vopsit în Roşu-de-Toamnă. Şi, ce chestie! Se dovedeşte că maşina pe care puştii aceia au distrus-o este în mare

parte vopsită cu Roşu-de-Toamnă. Iar tu stai aici, îţi împingi ochelarii în sus pe nas şi-mi spui că nu înţelegi despre ce vorbesc.

– Eu eram în Philadelphia când s-a întâmplat, a spus Arnie încet. Nu pricepi asta? Nu vrei să pricepi?

– Puştiule, a spus Junkins aruncându-şi ţigara, asta-i cea mai gravă componentă a situaţiei. Ăsta-i amănuntul care într-adevăr pute.

– Mi-aş dori ori să pleci de aici, ori să mă arestezi. Fiindcă am nişte treburi de făcut.

– Pentru moment, tot ce pot să fac este să discut. Prima dată, când Welch a fost ucis, se presupune că te aflai acasă în pat.

– Destul de subţire, ştiu, a spus Arnie. Crede-mă, dacă aş fi ştiut că tot rahatul ăsta o să cadă pe capul meu, aş fi angajat un prieten bolnav care să stea cu mine.

– O, nu, acela a fost *bun*, a spus Junkins. Mama şi tatăl tău n-au avut niciun motiv să-ţi pună la îndoială povestea. Pot să spun asta după ce am vorbit cu ei. Iar alibiurile, cele adevărate, au de obicei mai multe găuri decât costumele de la Armata Salvării. Eu devin nervos când ele încep să semene cu nişte armuri.

– Sfinte *Iisuse!* aproape a strigat Arnie. A fost un afurisit de turneu de *şah!* De patru ani sunt la clubul de şah.

– Până astăzi, a spus Junkins şi Arnie a împietrit iarăşi. Oh, da, am vorbit cu antrenorul de la club. Herbert Slawson. Mi-a spus că în primii trei ani nu ai lipsit de la nicio şedinţă, chiar te-ai dus acolo şi când erai gripat. Erai cel mai bun jucător al lui. Apoi, anul acesta, ai început să lipseşti chiar de la început.

– Trebuia să-mi repar maşina... şi mi-am făcut o prietenă...

– El mi-a spus că ai lipsit de la primele trei turnee şi că a fost destul de mirat când a văzut numele tău pe foaia de drum pentru întâlnirea statelor nordice. Crezuse că tu ţi-ai pierdut interesul pentru club.

– Ţi-am spus...

– Da, mi-ai spus. Prea ocupat. Maşini şi fete, exact ce-i face pe majoritatea puştilor să fie prea ocupaţi. Dar ţi-ai redobândit interesul îndeajuns de mult ca să te duci la Philly, apoi te-ai retras de la club. Mie mi se pare că-i foarte ciudat.

– Nu reuşesc să văd nimic straniu în asta, a spus Arnie, dar vocea lui părea distantă, aproape ca un vâjâit în urechi.

– Aiureli. Se pare că ştiai ce se va întâmpla şi ţi-ai creat un alibi de fier.

Vâjâitul din capul lui semăna acum cu zgomotul făcut de valuri, fiecare bătaie fiind acompaniată de un puseu surd de durere. Începea să aibă o migrenă, de ce nu voia să plece omul ăsta monstruos cu ochii lui căprui, scrutători? Nimic din ce spusese el nu era adevărat, nimic. Nu înscenase nimic, niciun alibi şi nici altceva. Fusese tot atât de surprins ca toţi ceilalţi când citise în ziar ce se întâmplase. Bineînţeles că fusese mirat. Nu se petrecea nimic straniu, doar dacă nu cumva totul era paranoia acestui lunatic şi

(oricum, Arnie, cum ţi-ai vătămat spatele? şi că veni vorba, vezi cumva ceva verde? vezi cumva)

a închis ochii, iar pentru un moment lumea a părut să iasă de pe orbita ei şi a văzut acel chip verde, rânjitor, putrezit, plutind în faţa sa şi spunând: *Porneşte-O. Dă drumul la instalaţia de încălzire şi hai să facem o motoraită. Şi cu ocazia asta hai să-i lovim pe căcănarii care au avariat maşina noastră. Hai să-i mânjim pe puţoii ăia mici, ce spui, băiete? Hai să-i lovim atât de tare, încât tăietorul de cadavre de la spitalul oraşului o să trebuiască să scoată bucăţelele de vopsea din hoiturile lor cu cleştii. Ce părere ai? Găseşte ceva muzică bună la radio şi hai să ne plimbăm. Hai să...*

Şi-a împins mâna în spate, a găsit-o pe Christine, suprafaţa ei tare, răcoroasă, reconfortantă, şi totul a devenit iarăşi normal. A deschis ochii.

– De fapt, mai există ceva, a spus Junkins, ceva foarte subiectiv. Care nu şi-ar găsi locul într-un raport. De această dată eşti diferit, Arnie. Mai dur, cumva. Este aproape ca şi cum ai fi îmbătrânit cu douăzeci de ani.

Arnie a râs şi a fost uşurat când a auzit că râsul pare destul de normal.

– Domnule Junkins, vă lipseşte o doagă.

Junkins n-a râs.

– Hm-hm. Știu. Totul este dubios, mai dubios decât orice am investigat eu în decurs de douăzeci de ani de când sunt detectiv. Data trecută am simțit că pot să ajung până la sufletul tău, Arnie. Am simțit că ești... nu știu. Pierdut, nefericit, căutai ceva, încercai să scapi. Acum nu mai simt așa ceva. Aproape mi se pare că ești o altă persoană. Și nu una prea simpatică.

– Nu mai am ce vorbi cu tine, a spus brusc Arnie și a pornit spre birou.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat, a strigat Junkins în urma lui. Și o să aflu. Crede-mă.

– Fă-mi un serviciu și stai departe de garaj. Ești nebun.

A intrat în birou, a închis ușa în urma lui și a observat că mâinile nu îi tremurau deloc. Camera era încărcată cu mirosurile de trabuc, ulei de măsline și usturoi. S-a apropiat de Will fără să-i vorbească, și-a luat din raft fișa de pontaj și a perforat-o: *crac.* Apoi s-a uitat pe geam și l-a văzut acolo pe Junkins, uitându-se la Christine. Will n-a spus nimic. Arnie îi auzea motorul zgomotos al respirației. Câteva minute mai târziu, Junkins a plecat.

– Polițai, a spus Will și a dat drumul unui râgâit lung.

Semăna cu zgomotul făcut de un ferăstrău cu lanț.

– Mda.

– Repperton?

– Mda. Crede că am o legătură.

– Chiar dacă tu erai la Philly?

Arnie a dat din cap.

– Nici măcar nu-i pasă de amănuntul ăsta.

Atunci înseamnă că-i un polițai deștept, s-a gândit Will. *Știe că evidențele nu se potrivesc, iar intuiția lui îi spune că-i ceva chiar mai rău decât această nepotrivire, deci sapă mai adânc decât a făcut-o vreodată alt polițai, dar ar putea să-și piardă un milion de ani și n-ar putea să ajungă până la adevăr.* S-a gândit la mașina goală care s-a condus singură în boxa douăzeci ca o jucărie stranie teleghidată. Locașul gol al cheii de contact învârtindu-se pe poziția PORNIT. Motorul ambalându-se o dată, ca un mârâit amenințător, apoi oprindu-se.

Gândindu-se la acestea, Will nu s-a încumetat să-l privească pe Arnie în ochi, chiar dacă propria sa experienţă de prefăcătorie era aproape veche de o viaţă.

– N-aş vrea să te trimit la Albany, dacă te urmăresc copoii.

– Nu-mi pasă dacă mă trimiţi sau nu la Albany, dar nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu presiunile lor. El este singurul poliţai pe care l-am văzut şi este nebun. Este interesat doar de cele două cazuri de omucidere.

Acum ochii lui Will i-au întâlnit pe cei ai lui Arnie; ai lui Arnie erau gri şi distanţi, ai lui Will o neculoare pală, cu colţurile vag galbene; erau ochii unui motan vagabond bătrân, care mazilise o mie de şoareci.

– Îl interesezi, a spus el. Mai bine-l trimit pe Jimmy.

– Ştii cum şofează Jimmy, nu-i aşa?

Will l-a privit un moment pe Arnie, apoi a oftat.

– OK. Dar dacă-l zăreşti pe poliţaiul ăla, te retragi. Iar dacă eşti prins cu o sacoşă în mână, Cunningham, este sacoşa ta. Înţelegi asta?

– Da, a spus Arnie. Vrei să fac ceva treabă în seara asta, sau nu?

– În boxa patruzeci şi nouă este un Buick '77. Scoate electromotorul. Verifică bobina. Dacă pare OK, scoate-o şi pe ea.

Arnie a încuviinţat şi a plecat. Privirea gânditoare a lui Will s-a îndreptat spre Christine. Nu făcea bine că-l trimitea la Albany în weekendul ăsta şi era conştient de asta. Şi puştiul o ştia, dar oricum avea de gând să meargă înainte. Promisese că o să meargă, şi avea de gând să se ducă. Iar dacă se întâmpla ceva, puştiul nu va ceda. Will era convins. Existase un timp când n-ar fi făcut aşa ceva, dar vremea aceea trecuse de mult.

Auzise toată discuţia prin interfon.

Junkins avusese dreptate.

Puştiul era acum mai dur.

Will a început să se uite iarăşi la '58-ul puştiului. Arnie se va duce în statul New York cu Chrysler-ul lui Will. Cât timp va fi el plecat, Will o s-o urmărească pe Christine. O s-o urmărească pe Christine şi va vedea ce se întâmplă.

40

ARNIE ARE NECAZURI

Cu fotolii Naugahyde în față și în spate
Totul e cromat, omule, chiar și geaca mea,
Apăs pe accelerație și EA pleacă
Oaaaauu! O să te las să privești
Dar să nu-mi atingi mașina făcută la comandă.

THE BEACH BOYS

În după-amiaza următoare, Rudolph Junkins și Rick Mercer de la Departamentul de Investigații al Poliției Statale din Pennsylvania stăteau și beau cafea într-un birou mic ai cărui pereți aveau zugrăveala scorojită. Afară cădea o amestecătură deprimantă de zăpadă și lapoviță.

– Sunt aproape sigur că ăsta va fi weekendul, a spus Junkins. Chrysler-ul acela s-a deplasat în ultimele opt luni la fiecare patru sau cinci săptămâni.

– Doar să înțelegi că demascarea lui Darnell și orice dinte ai tu împotriva puștiului ăluia sunt două probleme diferite.

– Pentru mine înseamnă același lucru, a replicat Junkins. Puștiul știe ceva. Dacă-l prindem la strâmtoare, s-ar putea să aflu ce.

– Crezi că are un complice? Cineva care a folosit maşina lui şi i-a ucis pe puştii aceia în timp ce el era la turneul de şah?

Junkins a clătinat din cap.

– Nu, fir-ar al dracului. Puştiul are exact un singur prieten bun, iar acesta-i în spital. Nu ştiu ce să cred, doar că maşina aia a fost implicată... şi că şi el a fost implicat.

Junkins şi-a pus jos cana de cafea şi a arătat cu degetul spre bărbatul aşezat de partea cealaltă a biroului.

– După ce reuşim să sigilăm garajul, vreau ca o echipă de tehnicieni de la laborator să o cerceteze bucăţică cu bucăţică, atât în interior, cât şi în exterior. Vreau să fie ridicată pe o rampă, vreau să se verifice dacă are lovituri, adâncituri, dacă a fost revopsită... Şi dacă are urme de sânge. Asta doresc cu adevărat, Rick. Doar o picătură de sânge.

– Nu-ţi place puştiul ăla, nu-i aşa? a întrebat Rick.

Junkins a râs scurt, uimit.

– Ştii, prima oară aproape mi-a plăcut. Mi-a plăcut şi mi-a fost milă de el. Mi s-a părut că poate acoperă pe cineva care-l avea cu ceva la mână. Dar de această dată nu mi-a plăcut deloc.

S-a mai gândit.

– Şi nici maşina aceea nu mi-a plăcut. Felul cum o tot atingea când îl încolţeam. A fost foarte ciudat.

– Atât timp cât îţi aminteşti că Darnell este cel pe care trebuie să-l demasc. Nimeni din Harrisburg nu se sinchiseşte de puştiul tău.

– O să-mi amintesc, a spus Junkins.

Şi-a ridicat iarăşi cafeaua şi l-a privit posac pe Rick.

– Deoarece el reprezintă un mijloc ca să ne atingem scopul. Am de gând să pun la zid persoana care i-a ucis pe puştii ăia, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care voi mai apuca să-l fac.

– S-ar putea să nu se întâmple nimic în weekendul ăsta, a spus Rick.

Dar s-a întâmplat.

În dimineaţa zilei de sâmbătă, 16 decembrie, doi poliţişti fără uniforme de la Secţia de Criminalistică a Poliţiei Statale din

Pennsylvania stăteau în cabina unei dube Datsun veche de patru ani privind cum Chrysler-ul negru al lui Darnell ieşea pe poarta mare a garajului. Bura uşor; nu era atât de frig ca să fie lapoviţă. Era una dintre acele zile ceţoase când este imposibil să-ţi dai seama unde se termină plafonul de nori şi unde începe ceaţa. Chrysler-ul avea luminile de avertizare aprinse în mod regulamentar. Arnie Cunningham era un şofer prudent.

Unul dintre poliţişti a luat un walkie-talkie şi a vorbit în el.

– Tocmai a ieşit cu maşina lui Darnell. Fiţi pe fază.

Au urmărit Chrysler-ul spre I-76. Când au văzut că Arnie se înscrie pe intrarea estică în direcţia Harrisburg, ei au cotit spre intrarea vestică spre Ohio şi au raportat. Vor ieşi de pe I-76 undeva mai jos şi se vor reîntoarce la postul lor iniţial de lângă garajul lui Darnell.

– OK, le-a răspuns vocea lui Junkins, hai să facem omleta.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Arnie mergea spre est cu viteza moderată şi legală de 65 de kilometri pe oră, trei poliţişti, având toate actele necesare, au bătut la uşa lui William Upshaw care locuia într-un cartier foarte la modă din suburbia Sewickley-ului. Upshaw, îmbrăcat în halat de baie, a deschis uşa. În spatele lui se auzeau zgomotele programului de desene animate de la televizor.

– Dragă, cine este? a întrebat soţia sa din bucătărie.

Upshaw a cercetat actele, care erau ordonanţe de la tribunal, şi a simţit că este cât pe-aci să leşine. Una dintre ele prevedea ca toate registrele de impozite care se refereau la Will Darnell (ca individ) şi Will Darnell (corporaţie) să fie sechestrate. Actele erau semnate de procurorul general al Pennsylvaniei şi de judecătorul Curţii Supreme.

– Cine este, dragule? a întrebat iarăşi nevasta lui, iar unul dintre copii a venit să privească, tot numai ochi.

Upshaw a încercat să vorbească, dar n-a reuşit decât să scoată un croncănit firav. Scadenţa venise. O tot visase şi până la urmă venise. Casa din Sewickley nu îl protejase de ea; femeia pe care o întreţinea la o distanţă sigură în King of Prussia nu îl protejase de ea; era aici: citea asta pe feţele calme ale acestor poliţişti, cu costumele lor de

serie. Cel mai rău lucru era că unul dintre ei era agent federal – Alcool, Tutun și Arme de Foc. Altul a scos o legitimație care spunea că este agent la ceva ce se numea Divizia Federală de Luptă Împotriva Drogurilor.

– Avem informații că tu ai și acasă un birou, a spus polițistul federal.

El arăta – de câți? Douăzeci și șase de ani? Treizeci? Trebuise el vreodată să-și facă griji cum să se descurce când ai trei copii și o nevastă căreia îi plăceau cam prea mult lucrurile frumoase? Bill Upshaw credea că nu. Când trebuia să te gândești la astfel de lucruri, fața ta nu rămânea atât de calmă. Chipul tău rămânea atât de calm când puteai să-ți permiți luxul gândurilor mărețe, lege și ordine, bine și rău, băieți buni și băieți răi.

A deschis gura ca să răspundă la întrebarea polițistului federal și iarăși a scos un croncănit aspru.

– Sunt corecte aceste informații? a întrebat răbdător polițistul federal.

– Da, a mormăit Bill Upshaw.

– Și alt birou pe strada Frankston nr. 100 din Monroeville?

– Da.

– Dragule, cine este? a întrebat Amber și a venit pe hol.

A văzut trei bărbați care stăteau pe scările de la intrare și și-a încheiat gulerul rochiei de casă.

Pe neașteptate Upshaw s-a gândit ușurat: *Este sfârșitul tuturor problemelor.*

Puștiul care ieșise din cameră să vadă cine venise în vizită atât de dimineață a izbucnit brusc în lacrimi și s-a năpustit spre protecția dată de desenele animate de pe Canalul 4.

Când Rudy Junkins a primit vestea că lui Upshaw i s-a înmânat citația și că toate actele referitoare la Darnell, atât din casa lui Upshaw, cât și din biroul din Monroeville, au fost sechestrate, a condus o jumătate de duzină de polițiști în ceea ce se spunea că în zilele de demult se chema un raid. Deși era în timpul sezonului de vacanță,

în garaj era destul de multă activitate în acea sâmbătă (cu toate că nu era activitatea frenetică din weekendurile de vară), iar când Junkins şi-a dus la gură un megafon cu baterii şi a început să-l folosească, poate că o sută de capete s-au ridicat. Despre acest lucru urma să se comenteze destul de mult până după Anul Nou.

– *Poliţia Statală din Pennsylvania!* a strigat Junkins în megafon.

Cuvintele s-au lovit de pereţi, cu ecou. El şi-a dat seama că şi în acest moment privirea lui era atrasă de Plymouth-ul roşu cu alb din boxa douăzeci. În viaţa lui avusese de-a face cu multe arme ale crimei, câteodată la locul faptei, mult mai frecvent în boxa martorilor, dar când se uita la maşina aceea simţea fiori reci.

Gitney, specialistul de la Fisc care venise la această plimbare specială cu sania, se încrunta spre el ca să continue. *Niciunul dintre voi nu ştie despre ce este vorba. Niciunul.* Dar a ridicat iarăşi megafonul la gură.

– *Acest local este închis! Repet, acest local este închis! Puteţi să vă luaţi vehiculele dacă sunt în stare de funcţionare, dacă nu, plecaţi repede şi în linişte! Garajul este închis!*

Megafonul a scos un *clic* amplificat când a fost închis.

Junkins s-a uitat spre birou şi a văzut că Will Darnell vorbea la telefon, cu un trabuc stins în colţul buzelor. Jimmy Sykes stătea lângă automatul de cola; faţa lui simplă, o imagine de uimire confuză, nu arăta cu mult diferit de puştiul lui Bill Upshaw cu o clipă înainte de a izbucni în lacrimi.

– Ai înţeles care-ţi sunt drepturile pe care ţi le-am citit? Poliţistul care conducea această acţiune era Rick Mercer.

În spate garajul era gol, cu excepţia poliţiştilor în uniformă care întocmeau lista maşinilor sechestrate când garajul s-a închis.

– Mda, a spus Will.

Faţa lui era stăpânită; singurele semne ale supărării erau şuieratul din ce în ce mai accentuat al respiraţiei, mişcarea rapidă a pieptului mare sub cămaşa albă, modul cum îşi ţinea aparatul de respirat în mână.

– Vrei să ne comunici ceva acum? a întrebat Mercer.

– Nu, până când ajunge avocatul meu aici.

– Avocatul tău se poate întâlni cu noi la Harrisburg, a spus Junkins.

Will s-a uitat dispreţuitor la Junkins şi nu a spus nimic. Afară, alţi poliţişti terminaseră de sigilat fiecare uşă şi geam ale garajului, cu excepţia uşii de lângă poarta mare. Până când se va ridica sechestrul, se va folosi doar acea intrare.

– Ăsta-i cel mai aberant lucru pe care l-am auzit eu vreodată, a zis până la urmă Will Darnell.

– O să devină şi mai aberant, a răspuns Mercer zâmbind sincer. Tu pleci departe pentru mult timp, Will. Poate că într-o zi or să te pună să conduci garajul închisorii.

– Pe tine te cunosc, a spus Will privindu-l. Numele tău este Mercer. Ţi-am cunoscut bine tatăl. El era cel mai mârşav poliţai care a existat vreodată.

Rick Mercer a pălit şi a ridicat mâna.

– Opreşte-te, Rick! a spus Junkins.

– Desigur, a spus Will. Daţi-i înainte, distraţi-vă. Spuneţi-vă glumele despre garajul închisorii. O să mă întorc aici şi o să fac afaceri în două săptămâni. Şi dacă nu ştiţi asta, sunteţi chiar mai proşti decât păreţi.

S-a uitat la ei, cu ochii inteligenţi, sardonici... şi hăituiţi. Pe neaşteptate şi-a pus la gură aparatul de respirat şi a inhalat adânc.

– Luaţi de aici sacul ăsta cu rahat, a spus Mercer. Era încă palid.

– Ţi-ai revenit? a întrebat Junkins.

O jumătate de oră mai târziu stăteau într-un Ford fără însemne ale poliţiei. Soarele se decisese să se arate şi strălucea orbitor pe zăpada care se topea şi pe străzile ude. Garajul Darnell era tăcut. Registrele lui Darnell – şi Plymouth-ul de curse al lui Cunningham – erau bine închise înăuntru.

– Porcăria aia care a spus-o despre tatăl meu, a rostit Mercer cu greutate. Rudy, tatăl meu s-a împuşcat. Şi-a zburat creierii. Iar eu

întotdeauna m-am gândit... În colegiu am citit... A ridicat din umeri. O mulțime de polițiști își vâră arma-n gură. Știi, asta a făcut Melvin Purvis. El a fost cel care l-a arestat pe Dillinger. Dar mă întrebi...

Mercer și-a aprins o țigară și a scos fumul printr-o expirație lungă, tremurată.

– Habar n-avea, a spus Junkins.

– *Pe dracu'* nu știa, a spus Mercer.

A deschis geamul și a aruncat țigara afară. A luat microfonul de sub tabloul de bord.

– Baza, aici Unitatea Doi.

– Zece-patru, Unitate Doi.

– Ce se întâmplă cu porumbelul nostru cărăuș?

– Este pe Interstate 84 și se apropie de Port Jervis.

Port Jervis era punctul de trecere între Pennsylvania și New York.

– New Yorkul este pregătit?

– Afirmativ.

– Să le mai repeți încă o dată că doresc ca el să fie înșfăcat la nord-est de Midletown, și să i se ia în evidență tichetul de autostradă.

– Zece-patru.

Mercer a repus microfonul în furcă și a zâmbit vag.

– Odată ce trece în New York, nu mai rămâne nicio îndoială că aceasta este o problemă federală, dar noi vom avea totuși întâietate. Nu-i superb?

Junkins nu a răspuns. Nimic nu era frumos în chestia asta, de la Darnell, cu aparatul lui de respirat, până la tatăl lui Mercer, care-și mâncase arma, nimic nu era frumos. Junkins era cuprins de un sentiment rău de inevitabilitate, un sentiment că lucrurile urâte nu se sfârșeau, ci doar începeau să se întâmple. Se simțea la jumătatea unei povești de groază, care putea să se dovedească prea oribilă spre final. Numai că acum trebuia s-o termine, nu-i așa? Da.

Sentimentul groaznic, imaginea groaznică persista: că prima dată când vorbise cu Arnie Cunningham, discutase cu un om care

se îneca, iar a doua oară când vorbise cu el înecarea se săvârşise, iar el discutase cu un cadavru.

Plafonul de nori din partea de vest a statului New York începuse să se destrame, iar moralul lui Arnie a început să crească. Întotdeauna se simţea bine când pleca din Libertyville, departe de... de toate. Nici chiar faptul că în portbagaj avea marfă de contrabandă nu putea să-i întunece acest sentiment. Cel puţin de data asta nu transporta droguri. Undeva în străfundurile minţii sale – nici măcar recunoscut, dar era acolo – era gândul aiuristic despre cât de diferit ar fi totul şi cum s-ar schimba viaţa lui dacă ar arunca ţigările şi ar continua să meargă înainte. Dacă ar lăsa în urma sa toate porcăriile deprimante.

Dar bineînţeles că nu ar face aşa ceva. S-O părăsească pe Christine după ce investise atât de mult în EA era desigur imposibil.

Încă mai zâmbea când maşina Poliţiei Statale din New York a intrat în linie cu el pe banda cealaltă. Megafonul de pe capota de sus a început să cânte: *Ne adresăm Chrysler-ului! Opreşte, Chrysler! Opreşte!*

Arnie s-a uitat într-o parte, iar zâmbetul de pe buze i s-a stins. Privea o pereche de ochelari de soare. Ochelari de poliţist. Teroarea care l-a cuprins era mai adâncă decât ar fi putut el să creadă că poate fi vreo emoţie, şi nu o simţea pentru el. Gura i s-a uscat de tot. Mintea a început să i se rotească nebuneşte. S-a văzut pe sine apăsând pe pedala de acceleraţie şi încercând să scape. Şi probabil că ar fi făcut-o dacă ar fi fost cu Christine... dar nu era. L-a văzut pe Will Darnell spunându-i că dacă va fi prins cu o sacoşă în mână, aceea era sacoşa *lui.* Înainte de orice îl vedea pe Junkins, Junkins cu ochii lui căprui, scrutători, şi şi-a dat seama că era lucrătura lui Junkins.

Şi-a dorit ca Rudolph Junkins să fie mort.

Opreşte, Chrysler! Eu nu vorbesc ca să-mi aud propria voce! Opreşte chiar acum!

Nu pot să spun nimic, s-a gândit Arnie incoerent în timp ce trecea pe banda de pe margine. În testicule simţea furnicături, stomacul i se agita nebuneşte. Putea să-şi vadă propriii ochi în oglinda

retrovizoare, plini de frică în spatele ochelarilor, totuşi, nu pentru el. Nu pentru el. Christine. Îi era frică pentru Christine. De ceea ce i-ar putea face ăia Christinei.

Mintea lui cuprinsă de panică teşea un caleidoscop de imagini haotice. Cereri de înscriere la colegiu, având scrise pe ele cuvintele RESPINS – CRIMINAL ARESTAT. Gratii de închisoare, oţel albăstrui. Un judecător aplecându-se asupra unei mese ridicate pe un podium, cu faţa albă şi acuzatoare. Homosexuali înrăiţi în curtea închisorii care caută carne proaspătă. Christine mergând pe banda rulantă spre presa de maşini în cimitirul din spatele garajului.

Şi mai apoi, în timp ce oprea Chrysler-ul şi îl scotea din viteză, iar maşina poliţiei se oprea în spatele lui (şi alta, apărută ca prin farmec, se oprea în faţa lui), din neant i-a venit un gând liniştitor: *Christine poate să-şi poarte singură de grijă.*

În timp ce poliţiştii coborau din maşini şi veneau spre el, unul dintre ei ţinând în mână un mandat de percheziţie, i-a venit un alt gând. Şi acesta a apărut tot din neant, dar a vibrat cu vocea răguşită, bătrână, a lui Roland D. LeBay.

Şi EA va avea grijă de tine, băiete. Tot ce trebuie să faci este să continui să crezi în EA, iar EA va avea grijă de tine.

Arnie a deschis portiera maşinii şi a ieşit afară cu un moment înainte ca poliţiştii să deschidă uşa.

– Arnold Richard Cunningham? l-a întrebat unul dintre poliţişti.

– Da, într-adevăr, a răspuns Arnie calm. Mergeam cu viteză prea mare?

– Nu, fiule, a spus unul dintre ceilalţi. Dar, oricum eşti până-n gât în necazuri.

Primul poliţist a făcut un pas în faţă, protocolar, ca un ofiţer de carieră.

– Am aici un document legal care ne permite să percheziţionăm acest Chrysler Imperial 1966, în numele oamenilor din statul New York, al Commonwealth-ului Pennsylvaniei şi al Statelor Unite ale Americii. În plus...

– Ei bine, asta acoperă toate nenorocitele de formalităţi, nu-i aşa? a spus Arnie.

Spatele a început să-l doară surd, iar el şi-a pus mâinile în şold. Ochii poliţistului s-au mărit puţin la auzul vocii de bătrân a acestui puşti, dar a continuat:

– În plus, să confiscăm orice marfă de contrabandă găsită în cursul percheziţiei în numele oamenilor din statul New York, al Commonwealth-ului Pennsylvaniei şi al Statelor Unite ale Americii.

– Bine, a spus Arnie.

Nimic nu părea real. Luminile albastre ale maşinilor de poliţie răspândeau confuzie. Oamenii care treceau în maşinile lor întorceau capul să privească, dar el a descoperit că nu are nicio dorinţă să le întoarcă spatele, să-şi ascundă faţa, iar asta era într-un fel o uşurare.

– Dă-mi cheile, puştiule, a spus unul dintre poliţişti.

– De ce nu le iei singur, căcănarule?

– Puştiule, nu-ţi uşurezi situaţia, a spus poliţistul, dar părea mirat şi puţin înfricoşat în acelaşi timp; pentru un moment vocea puştiului se asprise şi se îngroşase, iar băiatul păruse cu patruzeci de ani mai bătrân şi un client foarte dur, nesemănând deloc cu băiatul slăbuţ pe care-l vedea în faţa ochilor.

S-a aplecat, a luat cheile, iar trei dintre poliţişti s-au îndreptat imediat spre portbagaj. *Ştiu*, a gândit Arnie resemnat. Cel puţin chestia asta nu avea nicio legătură cu obsesia lui Junkins despre Buddy Repperton, Moochie Welch şi ceilalţi (cel puţin nu în mod direct, a admis el precaut); chestia asta mirosea ca o operaţiune bine planificată şi bine coordonată împotriva activităţilor de contrabandă ale lui Will, dinspre Libertyville spre New York şi New England.

– Puştiule, a spus unul dintre poliţişti, ai dori să răspunzi la nişte întrebări sau să faci o declaraţie? Dacă doreşti asta, îţi citesc chiar acum drepturile.

– Nu, a spus Arnie calm. Nu am nimic de spus.

– Ai putea să-ţi uşurezi mult situaţia.

– Asta-i constrângere, a spus Arnie zâmbind puţin. Fii atent că altfel o să ai mari probleme.

Poliţistul s-a înroşit.

– Dacă ţii neapărat să fii nesimţit, asta-i treaba ta.

Portbagajul Chrysler-ului a fost deschis. Au scos afară cauciucul de rezervă, cricul şi câteva cutii cu piese de rezervă, arcuri, şuruburi, bolţuri şi altele. Unul dintre poliţişti intrase aproape cu totul în portbagaj; doar picioarele în pantaloni albaştri ieşeau afară. Pentru un moment, Arnie a sperat vag că nu vor găsi compartimentul fals; apoi a renunţat la acest gând, era doar partea copilărească a lui, partea pe care el dorea s-o facă să dispară, deoarece în ultimul timp această parte a lui suferea. Îl vor găsi. Cu cât mai repede îl vor găsi, cu atât se va termina mai curând această scenă dezgustătoare de pe marginea drumului.

Ca şi cum un zeu i-ar fi auzit dorinţa şi s-a decis să i-o îndeplinească, poliţistul din portbagaj a strigat triumfător:

– Ţigări!

– În ordine, a spus poliţistul care citise mandatul. Închide-l.

S-a întors spre Arnie şi i-a citit drepturile.

– Ai înţeles care-ţi sunt drepturile pe care ţi le-am citit?

– Da, a răspuns Arnie.

– Vrei să faci o declaraţie?

– Nu.

– Intră în maşină, băiete. Eşti arestat.

Sunt arestat, s-a gândit Arnie şi aproape că a izbucnit în râs, atât era de grotesc gândul. Acesta era numai un vis, iar el se va trezi în curând. *Arestat.* Condus spre o maşină de poliţie. Oamenii îl priveau...

Lacrimi disperate, copilăreşti, sare fierbinte, i s-au ridicat în gât şi i l-au blocat.

Pieptul lui a tresărit, o dată, de două ori.

Poliţistul care-i citise drepturile l-a atins pe umăr, iar Arnie s-a scuturat cu un fel de disperare. Simţea că dacă se putea retrage repede în sine, totul va fi bine, dar compasiunea ar putea să-l înnebunească.

– Nu mă atinge!

– Faci cum vrei tu, fiule, a spus polițistul, retrăgându-și mâna.

A deschis ușa din spate a mașinii și i-a făcut semn lui Arnie să intre.

Poți să plângi în vise? Bineînțeles că da, nu citise el despre oameni care se treziseră din visele triste cu lacrimi pe obraji? Dar, vis sau nu, el nu avea de gând să plângă.

În schimb se va gândi la Christine. Nu la mama sau la tatăl său, nici la Leigh sau la Will Darnell, nici la Slawson, toți căcănarii mizerabili care îl trădaseră.

Se va gândi la Christine.

Arnie a închis ochii, și-a sprijinit în palme fața palidă și trasă și s-a gândit la EA. Și ca întotdeauna, gândindu-se la Christine s-a simțit mai bine. După un timp a fost în stare să se îndrepte, să se uite la peisajul din jur și să-și analizeze situația.

Michael Cunningham a repus încet receptorul în furcă, cu foarte mare grijă, ca și când, dacă ar fi făcut altfel, acesta ar fi putut să explodeze și să-i împroaște biroul cu aschii negre de plastic.

S-a reașezat în scaunul rotativ de la masa sa de lucru pe care se afla o mașină de scris IBM Correcting Selectric II, o scrumieră cu legenda UNIVERSITATEA HORLICKS scrisă cu litere aurite abia vizibile pe fundul murdar, precum și manuscrisul celei de a treia cărți la care lucra, un studiu despre cuirasatele *Monitor* și *Merrimac*. Ajunsese la jumătatea unei pagini când a sunat telefonul. Acum a acționat maneta de îndepărtare a foii de hârtie de pe partea dreaptă a mașinii de scris și a scos pagina, observându-i cinic curbarea. A pus-o deasupra manuscrisului, care era acum o junglă de corecturi făcute cu creionul.

Afară șuiera un vânt rece. Căldura dimineții înnorate se transformase într-o seară rece, înghețată, de decembrie. Zăpada, care mai devreme se topise, acum înghețase bocnă, iar fiul său era reținut la Albany sub diverse acuzații care se reduceau la contrabandă:

nu, domnule Cunningham, nu este marijuana, sunt ţigări, două sute de cartuşe de Winston fără forme legale.

De jos, auzea bâzâitul maşinii de cusut a Reginei. Acum va trebui să se ridice, să meargă la uşă, s-o deschidă, s-o ia pe hol spre scări, să le coboare, să intre în sufragerie, apoi în camera micuţă plină de plante care fusese cândva spălătorie, dar acum era cameră de croitorie, să stea acolo în timp ce Regina va ridica privirea spre el (ea o să poarte ochelarii de lucru) şi să spună: „Regina, Arnie a fost arestat de Poliţia statului New York."

Michael a încercat să înceapă acest proces prin a se ridica de pe scaunul biroului, dar scaunul a părut să simtă că el este debusolat. S-a rotit şi a căzut pe spate în acelaşi moment, iar Michael a trebuit să se agaţe de marginea biroului ca să nu cadă. S-a reaşezat cu greutate în scaun cu inima bătându-i dureros de rapid.

Pe neaşteptate a fost cuprins de un val atât de complex de disperare şi de amărăciune, încât a gemut şi şi-a cuprins fruntea cu mâinile, masându-şi tâmplele. Vechile lui gânduri au revenit, previzibile precum ţânţarii vara şi la fel de înnebunitoare. Acum şase luni totul fusese în ordine. Acum fiul său se afla într-o celulă de arest. Care fuseseră momentele irosite? Cum ar fi putut el, Michael, să schimbe evoluţia lucrurilor? Care era exact istoria faptelor? Când începuse boala să se strecoare înăuntru?

– Iiuse...

S-a masat mai tare, ascultând şuieratul vântului de afară. El şi Arnie montaseră jaluzelele doar luna trecută. Aceea fusese o zi frumoasă, nu-i aşa? La început Arnie ţinuse scara şi privise în sus, apoi el jos şi Arnie pe scară, el strigase la Arnie să fie atent, iar vântul îi răvăşise părul şi măturase frunze ruginii printre picioarele lui. Desigur, fusese o zi frumoasă. Chiar şi după ce acea bestie de maşină apăruse în scenă, părând că umbreşte viaţa fiului său ca o maladie fatală, mai existaseră câteva zile frumoase. Nu-i aşa?

– Iisuse, a spus el iarăşi cu o voce slabă, tremurată, pe care nu o putea suferi.

În faţa ochilor îi apăreau imagini spontane. Colegii privindu-l cu coada ochiului, probabil bârfindu-l la clubul facultăţii. Discuţii la micile petreceri în care numele lui va apărea tot timpul. Arnie mai avea încă două luni până împlinea optsprezece ani, iar asta însemna, bănuia el, că numele băiatului nu putea fi pomenit în ziare, dar toţi vor afla. Veştile proaste se răspândeau.

Subit, aberant, l-a văzut pe Arnie la patru ani, cocoţat pe o tricicletă roşie, pe care el şi Regina o cumpăraseră de la o vânzare de vechituri. Vopseaua roşie a tricicletei avea pete de rugină, cauciucurile erau roase, dar Arnie o iubea; dacă ar fi fost lăsat, ar fi luat tricicleta cu el în pat. Michael şi-a închis ochii şi l-a văzut pe Arnie pedalând pe ea încoace şi încolo pe alee, purtând pantaloni albaştri de doc, cu părul intrându-i în ochi, apoi ochii minţii au clipit, s-au tulburat, sau au făcut ceva, iar tricicleta ruginită şi roşie s-a transformat în Christine, cu vopseaua ei roşie, plină de rugină, cu geamurile mătuite de vreme.

A strâns din dinţi. Cineva care l-ar fi privit ar fi putut să creadă că rânjeşte ca un dement. A aşteptat până când a reuşit să-şi recapete cât de cât controlul, apoi s-a ridicat şi a coborât să-i spună Reginei ce se întâmplase. El îi va relata, iar ea se va gândi la ce vor face ei, aşa cum se întâmpla întotdeauna; ea va fura de la el impulsul de a merge înainte, luând acel balsam acru pe care îl dă *îndeplinirea* acţiunilor şi lăsându-l pe el doar cu o amărăciune grea şi cu conştiinţa faptului că acum fiul lui era cu totul altă persoană.

41

SE APROPIE FURTUNA

Ea a luat cheile Cadillac-ului meu,
A sărit în pisicuța mea și a dus-o departe.
BOB SEGER

Prima furtună serioasă din nord-est a acelei ierni a lovit Libertyville-ul în Ajunul Crăciunului, făcându-și drum de-a lungul treimii superioare a Statelor Unite, pe o traiectorie foarte ușor previzibilă. Dimineața ziua a fost însorită, temperatura fiind în jur de –1°C, dar animatorii de la posturile de radio deja prevesteau voioși sfârșitul lumii și mari nenorociri, rugându-i pe cei care nu și-au terminat ultimele cumpărături să și le facă până la mijlocul după-amiezii. Cei care-și planificaseră excursii la casele de vacanță pentru un Crăciun de modă veche erau sfătuiți să se mai gândească dacă drumul putea dura patru sau șase ore.

Dacă nu doriți să vă petreceți Crăciunul pe banda de oprire a autostrăzii I-76, undeva între Bedford și Carlisle, ați face bine să plecați cât mai repede sau deloc, îi sfătuia disc-jockey-ul de la FM-104 pe ascultătorii săi (din care marea majoritate erau atât de drogați, încât nici nu se gândeau să plece undeva). Apoi a rezumat *Petrecerea de*

Crăciun prin versiunea Springsteen a melodiei *Santa Claus Is Coming In Town.*

Pe la 11, când Dennis Guilder a părăsit până la urmă Spitalul Libertyville Community (după regulamentul spitalului, el nu avea voie să meargă în cârje până când nu ieşea din clădire; până acolo a fost împins de Elaine într-un scaun cu rotile), cerul începuse să se acopere de nori, iar în jurul soarelui se formase o aură vagă, misterioasă. Dennis a străbătut precaut parcarea, sprijinindu-se în cârje, părinţii lui învârtindu-se nervoşi în jurul lui, deşi parcarea fusese scrupulos presărată cu sare şi degajată de orice urmă de zăpadă şi gheaţă. S-a oprit lângă maşina familiei, întorcându-şi faţa în bătaia vântului răcoros. Să fie din nou în aer liber era ca o reînviere. Simţea că ar putea să stea acolo ore întregi şi tot să nu îi fie de ajuns.

Pe la ora 1 duba familiei Cunningham ajunsese la marginea oraşului Ligonier, la 130 de kilometri distanţă de Libertyville. Între timp cerul căpătase o nuanţă plumburie, uniformă, iar temperatura scăzuse cu şapte grade.

Fusese ideea lui Arnie ca ei să nu contramandeze vizita tradiţională din Ajunul Crăciunului la mătuşa Vicky şi unchiul Steven, sora Reginei şi soţul acesteia. Cele două familii creaseră de-a lungul anilor un ritual în care Vicky şi Steven veneau în vizită la ei în unii ani, iar familia Cunningham se ducea la Ligonier în ceilalţi ani. Vizita din acest an fusese stabilită de la începutul lui decembrie. Fusese contramandată după ce interveniseră ceea ce Regina numea cu încăpăţânare „necazurile lui Arnie", iar la începutul săptămânii trecute Arnie începuse să insiste ca să se facă această vizită.

Până la urmă, miercuri, după o lungă conversaţie telefonică cu sora ei, Regina cedase dorinţei lui Arnie – în principal deoarece Vicky păruse calmă şi înţelegătoare şi, mai presus de toate, aproape deloc curioasă în legătură cu cele întâmplate. Acest lucru era important pentru Regina – mai important decât ar fi mărturisit ea vreodată. Ei i se părea că în cele opt zile care trecuseră de când Arnie fusese arestat în New York trebuise să facă faţă unui torent nesfârşit de curiozitate bolnăvicioasă mascată sub pretenţia compasiunii.

Când vorbise la telefon cu Vicky, până la urmă cedase şi plânsese. Era pentru prima şi singura dată când îşi permisese acest lux amar de când Arnie fusese arestat în New York. Atunci Arnie se aflase în pat şi dormea. Michael, care începuse să bea mult prea mult şi pretindea că o face „în spiritul sezonului", plecase la O'Malley să bea o bere cu Paul Strickland, alt neadaptat al politicii facultăţii. Probabil că până la urmă berea se va transforma în şase, opt sau zece halbe. Iar dacă mai târziu ea va urca în biroul lui, îl va găsi stând încordat la masa de lucru, privind în întuneric, iar dialogul cu el va fi extrem de confuz şi axat prea mult pe trecut. Ea bănuia că soţul său s-ar putea să aibă o cădere nervoasă destul de paşnică. Nu îşi va permite acelaşi lux (pentru că, în starea ei de durere şi supărare, socotea că e un lux), iar în fiecare noapte mintea ei era plină de planuri şi scheme până aproape de 3 sau 4 dimineaţa. Toate aceste planuri şi scheme erau îndreptate spre un singur scop: „Să reuşim să trecem peste situaţia asta." Singurele două moduri în care îi permitea minţii ei să abordeze această stare de fapt erau însă vagi. Se gândea la „necazurile lui Arnie" şi la „să reuşim să trecem peste situaţia asta".

Dar, vorbind la telefon cu Vicky, la câteva zile după arestarea fiului ei, controlul de fier al Reginei se clătinase puţin. Plânsese de la distanţă pe umărul lui Vicky, iar Vicky o liniştise cu blândeţe, făcând-o pe Regina să se urască pe sine pentru toate şicanele meschine pe care i le făcuse lui Vicky de-a lungul anilor. Vicky, a cărei fiică se retrăsese de la colegiu ca să se mărite şi să devină casnică; al cărei unic fiu se mulţumise cu o educaţie practică (nimic de acest gen pentru fiul *ei!* se gândise Regina jubilând); Vicky, al cărei soţ vindea (cât de demn de dispreţ!) asigurări de viaţă. Iar Vicky (şi mai dezgustător!) vindea Tupperware. Dar Vicky fusese cea pe umărul căreia plânsese, Vicky fusese cea căreia putuse să-i destăinuie cel puţin o parte din sentimentele ei de dezamăgire, teroare şi durere, da, şi teribila *ruşine* a faptului că lumea vorbea şi că persoanele care de ani buni doriseră s-o vadă înfrântă erau acum satisfăcute. Era Vicky, probabil că întotdeauna fusese Vicky, iar Regina a luat hotărârea că dacă în acest an mizerabil va exista Crăciun pentru ei,

atunci va fi la ferma suburbană şi ordinară a lui Vicky şi Steven, situată la periferia caraghioasă şi de clasă mijlocie a urbei Ligonier, unde majoritatea locuitorilor încă deţineau maşini americane şi denumeau o descindere la un McDonald's „a mânca în oraş".

Mike, bineînţeles, s-a conformat deciziei ei; ea n-ar fi aşteptat altceva din partea lui.

Pentru Regina Cunningham cele trei zile care au urmat aflării veştii că „Arnie avea necazuri" fuseseră un exerciţiu de control rece, o luptă grea pentru supravieţuire. Supravieţuirea ei, supravieţuirea familiei, supravieţuirea lui Arnie – el s-ar putea să nu creadă acest lucru, dar Regina n-avea timp să-i pese de asta. În ecuaţiile ei, suferinţa lui Mike nu a intrat deloc; gândul că ei doi şi-ar putea oferi alinare unul celuilalt nici măcar nu i-a trecut prin minte. Pusese calmă husa peste maşina de cusut după ce Mike îi relatase veştile. După care se dusese la telefon şi se pusese pe treabă. Lacrimile pe care le va vărsa mai târziu, în timp ce va vorbi cu sora sa, fuseseră la o mie de ani depărtare. Trecuse pe lângă Michael de parcă acesta ar fi fost o mobilă, iar el o urmase nesigur aşa cum făcuse pe toată durata căsniciei lor.

Ea l-a sunat pe Tom Sprague, avocatul lor, care aflând că problema este de natură penală, a îndrumat-o grăbit spre un coleg al lui, Jim Warberg. L-a sunat pe Warberg şi a dat de un robot care nu a vrut să-i spună numărul de acasă al avocatului. A stat un moment lângă telefon, bătându-şi degetele de buze, apoi l-a sunat din nou pe avocatul familiei. Sprague nu dorea să-i dea numărul de acasă al lui Warberg, dar până la urmă a capitulat. Când Regina l-a lăsat în sfârşit în pace, Sprague părea buimăcit, aproape şocat de bombe. Când Regina se dezlănţuia, dădea naştere de multe ori unor asemenea reacţii.

L-a sunat pe Warberg, care i-a spus că sub niciun motiv nu putea prelua cazul. Regina îşi coborâse iarăşi lama de buldozer. Warberg sfârşise nu numai prin a accepta cazul, dar acceptase să se şi ducă imediat la Albany, unde era Arnie reţinut, ca să vadă ce poate face. Warberg, vorbind cu vocea slabă, uimită, a unui om îndopat cu

novocaină şi apoi călcat de un tractor, a încercat să protesteze că el cunoaşte un avocat foarte bun în Albany, care ar putea să se ocupe de primele formalităţi. Regina a fost de neclintit. Warberg s-a deplasat cu un avion privat şi i-a raportat patru ore mai târziu.

Arnie, a spus el, era deţinut pe baza unor acuzaţii neformulate. Va fi extrădat în Pennsylvania în ziua următoare. Pennsylvania şi New Yorkul coordonaseră acţiunea, în colaborare cu trei agenţii federale: Divizia Federală de Luptă împotriva Drogurilor, Fiscul şi Biroul Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Principala ţintă nu era Arnie, care era un peşte mic, ci Will Darnell şi oricine făcea afaceri cu el. Aceşti indivizi, a spus Warberg, cu legăturile lor suspecte cu crima organizată şi cu reţeaua de distribuţie a drogurilor, erau peştii cei mari.

– Să reţii pe cineva pe baza unor acuzaţii neformulate este ilegal, a replicat imediat Regina, bazându-se pe informaţiile aflate la televizor.

Warberg, nu prea fericit de locul în care se afla după ce-şi planificase să-şi petreacă o seară liniştită acasă citind o carte, i-a răspuns iritat:

– Eu aş fi în genunchi, mulţumindu-i lui Dumnezeu că lucrurile stau aşa. L-au prins cu un portbagaj plin de ţigări fără acte, iar dacă eu fac presiuni, ei ar fi foarte fericiţi să-l acuze, doamnă Cunningham. Vă sfătuiesc să veniţi cu soţul dumneavoastră aici la Albany. Repede.

– Parcă ai spus că mâine o să fie extrădat.

– Oh, da, asta s-a aranjat. Dacă trebuie să jucăm dur cu tipii ăştia, ar trebui să fim mulţumiţi că meciul se va desfăşura la noi acasă. Aici problema nu-i extrădarea.

– Dar care este?

– Federalii vor să-i aplice principiul dominoului lui Will Darnell. Ei vor să-l doboare pe Will Darnell prin fiul dumneavoastră. Arnold nu vrea să vorbească. Doresc să veniţi aici şi să-l convingeţi că este în interesul lui să vorbească.

– Oare? a întrebat ea ezitantă.

– Drace, da! a răspuns Warberg. Ăştia nu vor să-l bage la închisoare pe fiul dumneavoastră. Este un minor care provine dintr-o familie bună, n-are cazier penal, nici măcar probleme disciplinare la şcoală. Poate să iasă din asta fără să-l vadă măcar pe judecător. Dar trebuie să vorbească.

Deci se duseseră la Albany, iar Regina a fost condusă pe un hol scurt, faianţat, luminat de becuri puternice băgate în nişe mici din tavan şi acoperite cu sârmă. Holul mirosise vag a Lysol şi urină, iar ea tot încercase să se convingă că *fiul* ei era reţinut aici, *fiul* ei, dar ca să ajungă la această acceptare fusese un proces greu. Nu părea posibil să fie adevărat. Posibilitatea ca totul să fie o halucinaţie era mult mai reală.

Când îl văzuse pe Arnie, această posibilitate se spulberase rapid. Carapacea protectoare a şocului se destrămase; iar ea fusese cuprinsă de o frică rece, distrugătoare. În acel moment se agăţase prima dată de ideea „să reuşim să trecem peste situaţia asta", tot aşa cum un om care se îneacă se agaţă de un colac de salvare. Fusese Arnie, fusese fiul ei, nu într-o celulă de arest (acesta fusese singurul lucru de care a fost scutită, dar ea a fost recunoscătoare chiar şi pentru micile favoruri), ci într-o cameră mică, pătrată, în care singurul mobilier erau două scaune şi o masă plină de arsuri de ţigară.

Arnie o privise în ochi, iar faţa lui păruse oribil de ascuţită, ca un craniu. Doar cu o săptămână înainte se dusese la frizer şi îşi tunsese părul surprinzător de scurt (după mulţi ani în care îl purtase lung, imitându-l pe Dennis), iar acum lumina de deasupra capului lucea crud pe ceea ce mai rămăsese, făcându-l să pară chel, ca şi când poliţiştii l-ar fi ras în cap ca să-i descleştеze buzele.

– Arnie, a spus ea şi a înaintat spre el.

El şi-a întors capul, cu buzele strânse, iar ea s-a oprit. O femeie mai labilă ar fi izbucnit în lacrimi, dar Regina nu era aşa. Şi-a recăpătat stăpânirea şi răceala. Răceala era acum singurul lucru care o putea ajuta.

În loc să-l îmbrăţişeze – ceva ce în mod evident el nu dorea –, ea s-a aşezat pe scaun şi i-a spus ce trebuia făcut. Arnie a refuzat.

Ea i-a ordonat să le vorbească celor de la poliţie. El iarăşi a refuzat. Ea a încercat să-l facă să înţeleagă. El a refuzat. Ea s-a rugat de el. El a refuzat. Până la urmă ea a stat acolo nemişcată, cu o migrenă, şi l-a întrebat de ce. El a refuzat să-i spună.

– Am crezut că eşti deştept! a strigat ea până la urmă.

Era aproape înnebunită de frustrare, lucrul pe care ea îl ura cel mai mult era să nu-şi impună punctul de vedere atunci când dorea neapărat, când *avea nevoie* să şi-l impună; de fapt, acest lucru nu i se mai întâmplase niciodată de când părăsise casa părintească. Până acum. O scotea din minţi că acest băiat, care supsese lapte de la sânul ei, putea să o refuze atât de calm şi de hotărât.

– Am crezut că eşti deştept, dar eşti prost! Eşti un... un tâmpit! Or să te bage la închisoare! Vrei să înfunzi puşcăria pentru Darnell? Asta doreşti? El o să râdă de tine! O să *râdă* de tine!

Regina nu-şi putea imagina nimic mai rău, iar dezinteresul aparent al fiului ei în legătură cu faptul că se râdea sau nu de el o înfuria şi mai tare.

S-a ridicat de pe scaun, şi-a îndepărtat părul de pe frunte şi ochi, cu gestul inconştient al unei persoane gata de luptă. Respira precipitat, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Pentru Arnie ea arăta mult mai tânără şi în acelaşi timp mult mai bătrână decât o văzuse el vreodată.

– N-o fac pentru Darnell, a spus el încet, şi n-o să ajung la închisoare.

– Cine oi fi tu, Oliver Wendell Holmes? a atacat ea cu furie, dar mânia ei era întrucâtva diminuată de uşurare. Cel puţin el putea să spună *ceva*. Te-au prins în maşina lui, cu portbagajul plin de ţigări! Ţigări ilegale!

– Nu erau în portbagaj, a răspuns nonşalant Arnie. Erau într-un compartiment de sub portbagaj. Un compartiment secret. Şi maşina era a lui Will. Will mi-a spus să iau maşina lui.

Ea l-a privit.

– Vrei să spui că nu ştiai că erau acolo?

Arnie a privit-o cu o expresie pe care ea pur şi simplu nu putea s-o accepte, era atât de străină pentru chipul lui, era dispreţ. *Bun*

ca pâinea caldă, băiatul meu este bun ca pâinea caldă, s-a gândit ea inconştient.

– Ştiam. Şi Will ştia. Dar ei n-au cum să dovedească, nu-i aşa?

Ea îl privea uluită.

– Dacă într-un fel reuşesc să mă acuze, o să obţin o sentinţă cu suspendare.

– Arnie, a spus ea până la urmă, nu gândeşti corect. Poate tatăl tău...

– Da, a întrerupt-o el. Gândesc corect. Nu ştiu ce faci tu, dar eu gândesc foarte corect.

Şi s-a uitat la ea cu ochii lui gri, atât de opaci, încât ea n-a mai rezistat şi a plecat.

În camera de aşteptare, mică şi verde, a trecut orbeşte pe lângă soţul ei, care stătea pe o bancă împreună cu Warberg.

– Du-te tu acolo, a spus ea. Fă-l să înţeleagă.

A ieşit fără să aştepte răspunsul lui, fără să se oprească, până când a ajuns afară din clădire şi aerul rece de decembrie i-a colorat faţa înfierbântată.

Michael a intrat, dar nu a avut mai mult noroc; a ieşit de acolo doar cu un gât uscat şi cu un chip care arăta cu zece ani mai bătrân.

La motel, Regina i-a relatat lui Warberg ce îi spusese Arnie şi l-a întrebat dacă există o şansă ca băiatul să aibă dreptate.

Warberg a privit-o gânditor.

– Da, asta-i o apărare posibilă. Dar ar fi mult mai posibilă dacă Arnie ar fi prima piesă a dominoului. Nu este. Aici, în Albany, există un negustor de maşini de mâna a doua, pe nume Henry Buck. El era destinatarul. A fost arestat.

– Ce a declarat? a întrebat Michael.

– Habar n-am. Dar când am încercat să vorbesc cu avocatul lui, acesta a refuzat să discute cu mine. Asta-i de rău augur. Dacă Buck mărturiseşte, transferă vina asupra lui Arnie. Pun pariu pe casa mea că Buck poate să depună mărturie că fiul dumneavoastră ştia că există compartimentul secret, iar asta-i grav.

Warberg i-a privit atent.

– Vedeţi, ceea ce fiul dumneavoastră a spus este numai pe jumătate corect, doamnă Cunningham. Mâine o să vorbesc cu el, înainte de a fi trimis în Pennsylvania. Sper să-l fac să priceapă că există posibilitatea ca totul să se spargă în capul lui.

În timp ce intrau pe strada lui Vicky şi Steven, primii fulgi au început să se rostogolească din cerul înnorat. *Oare ninge deja în Libertyville?* s-a întrebat Arnie şi a atins cheile cu brelocul lor de piele care se aflau în buzunarul lui. Probabil că da.

Christine era încă sechestrată în Garajul Darnell. Asta era foarte bine. Cel puţin era ferită de vremea rea. O s-o ia de acolo. În curând.

Săptămâna trecută fusese ca un coşmar vijelios. Părinţii lui, care-l sâcâiseră în cămăruţa albă, păruseră să poarte măştile unor străini; măşti care vorbiseră o limbă străină. Avocatul pe care ei îl angajaseră, Warley sau Warmly sau cam aşa ceva, îi tot vorbise despre ceva ce el numea „principiul dominoului" şi despre faptul că trebuia să iasă „din grupul de acuzaţi înainte ca totul să se spargă în capul tău, băiete, sunt două state şi trei agenţii federale, care montează dinamita".

Dar Arnie fusese mai mult îngrijorat din cauza Christinei.

I se părea din ce în ce mai clar că Roland D. LeBay era ori cu el, ori plutind undeva prin preajmă – poate concreştea în interiorul său. Această idee nu-l speria pe Arnie; îl reconforta. Dar trebuia să fie prudent. Nu din cauza lui Junkins; simţea că Junkins are doar bănuieli şi că toate erau îndreptate într-o direcţie greşită, radiind *dinspre* Christine şi nu *spre* ea.

Dar Darnell... ar putea exista probleme cu Darnell. Da, probleme serioase.

În acea primă noapte în Albany, după ce mama şi tatăl lui se reîntorseseră la motel, Arnie fusese condus într-o celulă de arest, unde adormise cu o uşurinţă şi o viteză surprinzătoare. Şi avusese un vis – nu tocmai un coşmar, dar ceva teribil de neliniştitor. Se sculase alertat în mijlocul nopţii, scăldat în transpiraţie.

Visase că Christine fusese redusă la scara unui Plymouth '58 nu mai lung decât o palmă de om. Se afla pe o pistă pentru automobile de jucărie electrice, înconjurată de un peisaj care era uimitor de potrivit: aici era o stradă de plastic care putea fi Basin Drive, aici era alta care putea fi JFK Drive, unde fusese ucis Moochie Welch. O clădire Lego care arăta exact ca Liceul Libertyville. Case de plastic, pomi de hârtie...

...şi un gigantic, enorm Will Darnell era la aparatul de control, care dicta cât de repede sau cât de încet să meargă micuţul Fury. Respiraţia lui şuiera prin plămânii bolnavi ca vuietul unei furtuni.

Să nu cumva să deschizi gura, puştiule, a spus Will. Era aplecat ameninţător asupra lumii de jucărie, ca Omul-Colos. *Să nu cumva să te joci cu mine deoarece eu sunt la cârmă; aş putea să fac asta.*

Şi, lent, Will răsucise butonul de control până la poziţia REPEDE.

Nu! încercase să strige Arnie. *Nu, nu face asta, te rog! O iubesc! Te rog, o s-O ucizi!*

Pe pistă, micuţa Christine alerga prin miniaturalul Libertyville din ce în ce mai repede, partea din spate trepidând şi derapând la curbe, încercând să înfrângă forţa centrifugă. Acum era doar o ceaţă roşie-albă, iar motorul ei ţiuia strident.

Te rog! ţipase Arnie. *Te roooooooog!*

Până la urmă Will a început să răsucească butonul înapoi, părând mulţumit. Maşinuţa a început să încetinească.

Dacă începi să ai idei, ai face bine să-ţi aminteşti unde este maşina ta, puştiule. Ţine-ţi gura şi amândoi vom trăi ca să luptăm în continuare. Am fost în bucluc mai mari decât ăsta.

Arnie întinsese mâna ca să apuce maşinuţa, s-o salveze de pe pistă. Will cel din vis îi îndepărtase mâna.

A cui sacoşă este asta, puştiule?

Will, te rog...

Să te aud cum spui.

Este sacoşa mea.

Să-ţi aduci bine aminte acest lucru, puştiule.

Iar Arnie se trezise cu aceste cuvinte în urechi. În noaptea aceea nu mai putuse să adoarmă.

Era chiar atât de neverosimil ca Will să știe... ei bine, să știe ceva despre Christine? Nu. El vedea foarte mult din spatele acelui geam, dar știa cum să-și țină gura ferecată, cel puțin până la timpul potrivit ca să o deschidă. El ar putea să știe ce nu cunoștea Junkins, că regenerarea din noiembrie a Christinei nu fusese doar stranie, ci total imposibilă. El s-ar putea să știe că multe dintre reparații nu fuseseră făcute niciodată, cel puțin nu de Arnie.

Ce altceva ar mai putea să știe?

Simțind o răceală care i se strecura din picioare și urca în burtă, Arnie și-a dat seama până la urmă că Will ar fi putut să fie la garaj în noaptea când muriseră Repperton și ceilalți. De fapt, era mai mult decât posibil. Era *probabil.* Jimmy Sykes era prostuț, iar lui Will nu-i plăcea să-l lase singur.

Să nu cumva să deschizi gura. Să nu cumva să te joci cu mine, pentru că eu pot să fac asta...

Dar, chiar presupunând că Will știa, cine l-ar crede? Acum era prea târziu pentru autoamăgire, iar Arnie nu mai putea să înlăture gândul imposibil... acum nici nu mai dorea așa ceva. Cine l-ar crede pe Will dacă s-ar decide să spună cuiva că Christine câteodată mergea singură? Că fusese afară singură în noaptea când Moochie Welch a fost ucis și în noaptea când ceilalți netrebnici au fost omorâți? Ar crede poliția așa ceva? Ar face pe ei de râs. Junkins? În problema asta se făcea mai cald, dar Arnie nu credea că Junkins ar fi în stare să accepte așa ceva, chiar dacă dorea. Arnie îi văzuse ochii. Deci chiar dacă Will știa, ce beneficii putea obține din asta?

Apoi, cu oroare crescândă, Arnie și-a dat seama că nu contează. Will va fi eliberat pe cauțiune într-o zi sau două, și atunci Christine va fi ostatica lui. Putea s-o incendieze – incendiase destule mașini în viața lui, după cum bine știa din lăudăroseniile lui –, iar după ce va fi o masă carbonizată, neajutorată, exista presa din spatele garajului. Corpul carbonizat al Christinei va intra sub ea pe banda rulantă și va ieși de acolo sub forma unui cub de metal comprimat.

Poliţiştii au sigilat garajul.

Dar nici asta nu însemna mare brânză. Will Darnell era o vulpe foarte bătrână şi era pregătit pentru orice împrejurare neprevăzută. Dacă Will dorea să intre acolo şi s-o incendieze pe Christine, o s-o facă... deşi era mult mai probabil, s-a gândit Arnie, să angajeze un specialist de la asigurări pentru asta, un tip care ar arunca înăuntru un pumn de substanţă inflamabilă, apoi un chibrit aprins.

Cu ochii minţii Arnie vedea flăcările imense. Simţea mirosul de tapiţerie arsă.

A stat întins pe patul celulei, cu gura uscată, cu inima bătându-i iute.

Să nu cumva să deschizi gura. Să nu cumva să te joci cu mine...

Bineînţeles, dacă Will încerca ceva şi devenea neatent, doar un moment să-i slăbească atenţia, Christine se va ocupa de el. Dar, într-un fel, Arnie nu credea că Will ar putea deveni imprudent.

A doua zi fusese dus înapoi în Pennsylvania, acuzat şi eliberat pe cauţiune pentru o sumă neînsemnată. În ianuarie va fi o audiere preliminară şi deja existau zvonuri despre curtea cu juri. Acţiunea constituia subiectul de pe prima pagină a ziarelor din stat, cu toate că Arnie era identificat ca „un tânăr" al cărui nume „nu era dat în vileag de autorităţile federale datorită statutului său de minor".

Oricum, în Libertyville numele lui Arnie era foarte cunoscut. În ciuda noii extinderi suburbane a cinematografelor-parcare, a autoservirilor şi a pistelor de bowling, era încă un oraş intelectual, unde mulţi oameni se cunoşteau foarte bine între ei. Aceşti oameni, majoritatea lor având legături cu Universitatea Horlicks, ştiau cine făcuse transportul pentru Will Darnell şi cine fusese arestat în statul New York cu portbagajul plin de ţigări de contrabandă. Era coşmarul Reginei.

Arnie s-a dus acasă în custodia părinţilor, eliberat pentru o mie de dolari, după o scurtă şedere la închisoare. De fapt nu fusese nimic altceva decât un mare şi căcănar joc de Monopoly. Părinţii lui veniseră cu permisul de eliberare din arest. Previzibil.

– De ce zâmbeşti, Arnie? l-a întrebat Regina.

Michael conducea duba cu viteză mare, privind prin vârtejurile de zăpadă ca să observe ferma lui Vicky şi Steven.

– Zâmbeam?

– Da, a spus ea şi l-a mângâiat pe păr.

– Nu-mi amintesc, a zis el distant, iar ea şi-a îndepărtat mâna.

Duminică veniseră acasă, iar părinţii nu l-au sâcâit prea mult, ori pentru că nu ştiau cum să i se adreseze, ori pentru că erau foarte dezgustaţi de el... sau probabil era o combinaţie a celor două. Lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie care era motivul, iar acesta era adevărul. Se simţea secat, extenuat, o fantomă a propriei sale fiinţe. Mama lui se băgase în pat şi dormise toată după-amiaza, după ce scosese telefonul din priză. Tatăl lui îşi pierduse vremea în atelierul său, dând drumul periodic la raboteza electrică, apoi oprind-o.

Arnie a stat în salon şi a urmărit un rezumat al meciurilor de fotbal, neştiind cine joacă şi nepăsându-i, mulţumit să privească jucătorii alergând, la început în California însorită, apoi într-un amestec de ploaie şi lapoviţă, care transforma terenul de joc într-o mocirlă, în care nu se mai distingeau liniile de marcaj. În jurul orei 6 a aţipit. Şi a visat.

În noaptea aceea şi în următoarea a visat iarăşi în patul în care dormise din fragedă pruncie, ulmul de afară aruncându-şi umbra cunoscută (în fiecare iarnă ca un schelet care în luna mai căpăta miraculos un frunziş nou). Aceste vise nu semănau cu acela despre giganticul Will aplecat ameninţător peste automobilul-jucărie. De aceste vise nu-şi mai putea aminti după câteva momente după ce se trezea. Probabil că era mai bine. O siluetă pe marginea drumului... un deget descărnat bătând într-o palmă putrezită într-o lunatică parodie de indicaţie; un simţământ neliniştitor de libertate şi... evadare? Da, evadare. Nimic altceva în afară de...

Da, el evada din aceste vise şi ajungea înapoi la realitate cu o singură imagine repetată: el era la volanul Christinei, conducând încet printr-o furtună de zăpadă, ninsoarea fiind atât de deasă,

încât nu putea să vadă mai departe de botul maşinii. Vântul nu urla; producea un sunet mai grav, mai sinistru, un muget de bas. Apoi imaginea se schimba. Ninsoarea nu mai era de zăpadă; erau confetti. Vaietele vântului erau aclamaţiile mulţimii adunate de ambele părţi pe Fifth Avenue. Mulţimea îl aclama pe el. Ei o aclamau pe Christine. Ei ovaţionau pentru că el şi Christine...

Evadaseră.

De fiecare dată când acest vis confuz se retrăsese, el se gândise: *Când problema asta se rezolvă, plec. Cu siguranţă plec. Am de gând să merg în Mexic.* Iar Mexicul, aşa cum şi-l imagina el veşnic însorit şi idilic, părea mult mai real decât visele lui.

La scurt timp după ce se trezise din ultimul dintre aceste vise, îi venise ideea de a-şi petrece Crăciunul cu mătuşa Vicky şi unchiul Steven, întocmai ca în zilele bune de demult. S-a trezit cu această idee în minte, care a persistat. Părea să fie o idee extraordinară, una foarte importantă. Să plece din Libertyville înainte...

Ei bine, înainte de Crăciun. Ce altceva?

Deci a început să vorbească despre ea cu mama şi tatăl său, pisălogind-o mai ales pe Regina. Miercuri, ea a capitulat şi a aprobat. El ştia că ea vorbise cu Vicky, iar Vicky nu încercase să-i dea sfaturi, deci era în ordine.

Acum, în Ajunul Crăciunului, el simţea că în curând *totul* va fi în ordine.

– Acolo este, Mike, a spus Regina, şi o să treci pe lângă ea, aşa cum faci de fiecare dată când venim aici.

Michael a mormăit, apoi a cotit pe alee.

– Am văzut-o, a spus el cu acel ton defensiv pe care-l folosea întotdeauna când vorbea cu nevasta lui.

E un măgar, s-a gândit Arnie. *Ea îi vorbeşte ca unui măgar, îl călăreşte ca pe un măgar, iar el nechează ca un măgar.*

– Iarăşi zâmbeşti, a spus Regina.

– Tocmai mă gândeam cât de mult vă iubesc, a răspuns Arnie.

Tatăl său l-a privit, surprins şi mişcat; în ochii mamei sale era o lucire blândă care ar fi putut să fie provocată de lacrimi.

Chiar l-au crezut.

Căcănarii.

În acel Ajun de Crăciun, pe la ora 3, ninsoarea mai consta doar din câteva vârtejuri izolate de zăpadă, deşi vârtejurile începeau să se amestece unele cu altele. Întârzierea declanşării furtunii nu reprezenta un lucru prea bun, spuneau meteorologii. Asta însemna că furtuna se compactase şi devenise mult mai ameninţătoare. Prognoza acumulărilor posibile de zăpadă crescuse de la 30 la 45 de centimetri, cu posibilităţi mari de a se forma troiene foarte înalte din cauza vântului puternic.

Leigh Cabot se afla acasă în camera de zi, în faţa unui pom de Crăciun care deja începuse să-şi scuture acele (în casa lor, ea reprezenta vocea tradiţiei şi de patru ani reuşise să înfrângă dorinţa tatălui de a cumpăra un brad sintetic precum şi dorinţa mamei ei de a rezolva mesele de vacanţă cu clapon sau gâscă în locul tradiţionalului curcan de Ziua Recunoştinţei). Era singură acasă. Părinţii ei se duseseră la familia Stewart pentru o mică petrecere din Ajunul Crăciunului; domnul Stewart era noul şef al tatălui ei şi cei doi se înţelegeau foarte bine. Era o prietenie pe care doamna Cabot voia s-o încurajeze. În ultimii zece ani ei se mutaseră de şase ori, parcurgând aproape toată Coasta de Est, iar dintre toate localităţile în care stătuseră, mamei ei îi plăcea cel mai mult Libertyville-ul. Ea dorea să rămână aici, iar prietenia soţului ei cu domnul Stewart putea să contribuie la îndeplinirea acestei dorinţe.

Singură-singurică şi încă virgină, s-a gândit ea. Era un gând extrem de stupid, dar oricum s-a ridicat pe neaşteptate ca şi cum ar fi înţepat-o ceva. S-a dus la bucătărie, mult prea conştientă de micile sunete scoase de minunatele aparate casnice: ceasul electric, cuptorul unde se rumenea şunca (*opreşte-l la ora 5 dacă ei nu se întorc până atunci,* şi-a amintit), un „clanc" rece de la frigider, ceea ce însemna ca aparatul de gheaţă a mai produs un cub.

A deschis frigiderul, a văzut un pachet de şase coca-cola aşezat lângă berile tatălui ei şi s-a gândit: *Nu mă ispiti, Satană.* Apoi a luat oricum o cutie. N-avea importanţă că nu-i făcea bine la ten. Acum nu mai mergea nicăieri. Dacă făcea coşuri, ce dacă?

Casa goală o neliniştea. Asta nu i se mai întâmplase până atunci; întotdeauna se simţise mulţumită şi absurd de competentă când părinţii o lăsaseră singură – o rămăşiţă a zilelor de copilărie. Întotdeauna casa i se păruse reconfortantă. Dar acum zgomotele din bucătărie, vântul care se înteţea afară, lipăitul papucilor ei pe linoleum, aceste zgomote păreau sinistre, chiar înfricoşătoare. Dacă întâmplările s-ar fi desfăşurat diferit, Arnie ar fi putut fi acum cu ea. Părinţii ei, în special mama, îl plăcuseră. La început. Acum, bineînţeles, după cele ce se întâmplaseră, mama ei şi-ar spăla gura cu săpun dacă ar şti că Leigh măcar se gândeşte la el. Dar ea *se gândea* la el. Chiar prea mult timp. Întrebându-se de ce s-a schimbat, întrebându-se cum suporta el despărţirea, întrebându-se dacă el era bine.

Vântul a început să şuiere, apoi s-a potolit, amintindu-i ei, fără niciun motiv, bineînţeles, de motorul unei maşini care se ambalează şi apoi încetineşte.

Nu se va mai întoarce de la Curba Mortului, a şoptit straniu mintea ei şi, fără niciun motiv (bineînţeles), s-a dus la chiuvetă şi a vărsat coca-cola, întrebându-se dacă o să plângă sau o să vomite.

Şi-a dat seama destul de surprinsă că se afla într-o stare incipientă de teroare.

Fără niciun motiv.

Bineînţeles.

Cel puţin părinţii ei îşi lăsaseră maşina în garaj (maşini, numai maşini avea în minte). Nu-i plăcea să se gândească la tatăl ei conducând spre casă pe vremea asta, binedispus după trei sau patru Martini (doar că el totdeauna le denumea „martoonis", cu pisiceala tipică a unui adult). Se aflau doar la trei străzi depărtare, şi amândoi plecaseră din casă foarte binedispuşi, arătând ca nişte copii imenşi care au de gând să facă un om de zăpadă. Plimbarea spre casă îi va trezi. Le va face bine. Le va face bine dacă...

Vântul s-a înteţit iarăşi, învolburându-se în jurul streşinilor, apoi potolindu-se, iar ea i-a văzut pe neaşteptate pe părinţii ei venind spre casă prin vârtejurile de zăpadă, sprijinindu-se unul pe altul ca să nu cadă şi râzând. Poate tati ciupind-o pe mama prin pantaloni. Felul cum el o ciupea câteodată când era binedispus era încă ceva care o iritase pe ea dintotdeauna, deoarece i se părea un gest mult prea juvenil pentru un adult. Dar, bineînţeles că îi iubea pe amândoi. Dragostea pentru ei era o parte componentă a iritării ei, iar exasperarea ocazională pe care o simţea din cauza lor făcea şi ea parte din iubire.

Mergeau împreună printr-o ninsoare deasă ca un fum gros, iar în albul din spatele lor s-au deschis doi ochi verzi imenşi care păreau că plutesc... ochi care semănau teribil de mult cu cadranele circulare ale aparatelor de bord pe care le văzuse când se sufocase... şi deveneau din ce în ce mai mari... urmărindu-i pe părinţii ei veseli, neajutoraţi şi puţin abţiguiţi.

A respirat adânc şi s-a întors în camera ei. S-a apropiat de telefon, aproape l-a atins, apoi s-a răsucit brusc şi s-a dus la fereastră, privind albul de afară şi cuprinzându-şi coatele cu mâinile.

Ce avusese de gând să facă? Să-i sune? Să le spună că era singură în casă şi că ajunsese să se gândească la maşina veche şi cumva misterioasă a lui Arnie, Christine, prietena lui din oţel, şi că ea dorea ca ei să vină acasă fiindcă îi era teamă, pentru ei şi pentru ea? Ce avusese de gând să facă?

Isteţ, Leigh. Isteţ.

Asfaltul negru al străzii, care fusese deszăpezită, dispărea iarăşi sub zăpadă, dar lent; de-abia începuse să ningă tare, iar vântul încerca periodic să cureţe strada cu rafale puternice, care ridicau vârtejuri ca nişte fantome de fum ce păreau că se contopesc pe cerul alb-gri al după-amiezii furtunoase.

Oh, dar teroarea exista, era reală şi ceva se va întâmpla. Era convinsă. Fusese şocată să afle că Arnie a fost arestat pentru contrabandă, dar acea reacţie nu fusese nici pe departe atât de puternică precum frica bolnăvicioasă pe care o simţise cu câteva zile înainte,

când citise ce li se întâmplase lui Buddy Repperton şi celorlalţi doi băieţi în ziua aceea, când primul ei gând teribil, nebunesc şi cumva sigur fusese: *Christine.*

Iar acum plutea în jurul ei presimţirea că se pregăteau alte întâmplări negre, şi nu putea s-o înlăture; era aberant, se interesase în ziua aceea şi aflase că Arnie fusese în Philadelphia la un turneu de şah. Acesta era purul adevăr şi nu mai trebuia să se gândească la nebunia asta, va da drumul la radio şi la televizor, va umple casa de sunete, nu se va mai gândi la maşina care mirosea ca un mormânt, la maşina aceea care încercase s-o omoare, s-o ucidă...

– Oh, drace, a şoptit ea. Nu poţi să *încetezi?*

Pe braţe i s-a făcut pielea de găină.

Brusc s-a dus iarăşi la telefon, a găsit cartea de telefon şi, aşa cum făcuse Arnie într-o seară cu două săptămâni în urmă, a sunat la Spitalul Libertyville Community. O voce plăcută i-a comunicat că domnul Guilder ieşise din spital în acea dimineaţă. Leigh i-a mulţumit şi a închis.

A rămas gânditoare în camera de zi, privind micul brad, cadourile, mica iesle care se afla într-un colţ. Apoi a căutat în cartea de telefon numărul familiei Guilder şi l-a format.

– Leigh, a spus Dennis foarte bucuros.

Receptorul din mâna ei părea rece.

– Dennis, pot să vin să vorbesc cu tine?

– Astăzi? a întrebat el surprins.

Prin mintea ei au trecut gânduri confuze. Şunca din cuptor. Trebuia să oprească la ora 5 cuptorul. Părinţii ei vor veni acasă. Era Ajunul Crăciunului. Şi... şi nu credea că era prudent să iasă afară în seara asta. Afară, mergând pe trotuare, când orice se putea ivi ameninţător din perdeaua de zăpadă. Orice. Nu în seara asta; acum se vor întâmpla cele mai rele lucruri. Ea nu credea că în seara asta era bine să ieşi afară.

– Leigh?

– Nu în seara asta, a spus ea. Supraveghez casa. Ai mei sunt la o petrecere.

– Mda, şi ai mei, a spus Dennis amuzat. Joc Parcheesi cu sora mea. Trişează.

Vag: „Nu trişez!“

Altădată ar fi fost amuzant. Acum nu era.

– După Crăciun. Poate marţi. Pe 26. Este în ordine?

– Desigur. Leigh, este vorba de Arnie?

– Nu, a răspuns ea, strângând receptorul atât de tare, încât mâna i-a amorţit.

A trebuit să se lupte ca să-şi controleze vocea.

– Nu, nu de Arnie. Vreau să vorbesc cu tine despre Christine.

42

FURTUNA SE DEZLĂNȚUIE

Ei bine, ea are un motor rapid și cutie de viteze în podea,
Ea este un Roadrunner într-un Ford '32,
Mda, noaptea târziu, când sunt frânt de oboseală
Jur că mă gândesc la fața ta drăguță când o las să alerge.
Ei bine, uită-te acolo, vezi luminile orașului?
Haide, micuță dragă, hai să hoinărim în seara asta.

BRUCE SPRINGSTEEN

Pe la ora 5 în acea după-amiază, furtuna acoperise Pennsylvania; bântuia de-a lungul statului dintr-o graniță în alta, urla din gâtlejul plin de zăpadă. N-a mai existat acea ultima agitație din Ajunul Crăciunului, iar majoritatea vânzătorilor și negustorilor obosiți și tracasați erau recunoscători Mamei Natură, în ciuda faptului ca pierdeau banii pe care i-ar fi luat pentru orele lucrate în plus. Vor exista destule ore peste program când vor începe serviciul marți, și-au spus ei unul altuia stând în fața focurilor din șeminee, cu o băutură în mână.

În seara aceea Mama Natură n-a fost prea maternă, pe măsură ce asfințitul timpuriu făcea loc întunericului deplin și apoi nopții furtunoase. În noaptea aceea a fost o furtună păgână, o vrăjitoare bătrână, o baborniță călare pe vânt, pentru care Crăciunul nu avea nicio

însemnătate; a smuls pavoazările Camerei de Comerț, trimițându-le în înaltul cerului, a acoperit scena mitologică amplasată în fața clădirii poliției cu un troian de zăpadă, unde oile, caprele, Sfânta Fecioară și Copilul au rămas îngropate până la sfârșitul lui ianuarie, când dezghețul le-a descoperit. Și, ca un ultim gest de dispreț pentru sezonul de vacanță, a dezrădăcinat bradul de treisprezece metri din fața clădirii municipalității din Libertyville, proiectându-l printr-un geam în biroul consilierului juridic pentru impozite al orașului. Un loc foarte potrivit pentru brad, au spus mai târziu mulți.

Pe la ora 7, plugurile începuseră să nu mai facă față. Un autobuz Trailway și-a croit drum pe Main Street pe la ora 7.15, având în spatele lui câteva mașini care mergeau bară la bară, precum bobocii după mama-rață, apoi strada a rămas pustie cu excepția câtorva mașini parcate, care erau deja îngropate până la bara de protecție de plugurile care trecuseră. Până dimineață, cele mai multe dintre ele vor fi îngropate de tot. La intersecția dintre Main Street și Basin Drive, un stop intermitent, care nu dirija pe nimeni, dansa din cauza vântului, răsucind stâlpul cu cablurile electrice. S-a auzit brusc un pârâit și stopul s-a oprit. Doi sau trei dintre pasagerii ultimului autobuz al zilei traversau atunci strada; s-au uitat în sus, apoi s-au grăbit spre destinațiile lor.

Pe la ora 8, când domnul și doamna Cabot au ajuns până la urmă acasă (spre marea, dar nerostita ușurare a lui Leigh), posturile de radio locale difuzau rugămintea Poliției Statale a Pennsylvaniei ca locuitorii să nu iasă pe străzi.

Pe la ora 9, în timp ce Michael, Regina și Arnie Cunningham, dotați cu câte un punch de rom fierbinte (specialitatea de sezon a unchiului Steven), se așezau împreună cu mătușa Vicky și unchiul Steven în jurul televizorului ca să-l urmărească pe Alastair Sim în filmul *Un colind de Crăciun,* o porțiune de 60 de kilometri din autostrada Pennsylvania fusese blocată de troienele de zăpadă. Până la miezul nopții avea să fie blocată aproape toată autostrada.

Pe la 9.30, când farurile Christinei s-au aprins brusc în garajul părăsit al lui Will Darnell, tăind un arc luminos în întunericul din

interior, Libertyville era total nemişcat, cu excepţia câtorva pluguri de deszăpezire.

În garajul tăcut, motorul Christinei a duduit, apoi s-a oprit.

A duduit, apoi s-a oprit.

Lângă scaunul liber al şoferului, schimbătorul de viteze a intrat în poziţia *Drive.*

Christine s-a pus în mişcare.

Dispozitivul mic de telecomandă a bâzâit scurt. Zgomotul vag pe care l-a produs s-a pierdut în urletul vântului. Dar uşa l-a auzit; s-a ridicat ascultătoare. Zăpada a intrat învolburându-se în garaj.

Christine a ieşit din garaj, ca o fantomă pe fundalul zăpezii. A întors spre dreapta şi a intrat în stradă, cauciucurile EI tăind clar şi ferm zăpada, fără niciun rateu, alunecare sau ezitare.

Lumina de semnalizare s-a aprins – un ochi roşu, lucios, pe zăpadă. A cotit la stânga, spre JFK Drive.

Don Vandenberg stătea la biroul din benzinăria tatălui său. Şi picioarele, şi „instrumentul" lui erau sus. Citea una din cărţile porno ale tatălui său, un volum foarte excitant intitulat: *Pammie cea darnică.* Pammie o luase aproape de la toată lumea cu excepţia lăptarului şi a câinelui, iar lăptarul era în drum spre ea, şi câinele întins la picioarele ei, când clopoţelul a sunat, anunţând un client.

Don şi-a ridicat enervat privirea. Pe la ora 6, acum patru ore, îl sunase pe tatăl său şi îl întrebase dacă n-ar trebui să închidă benzinăria, în seara aceea n-o să câştige destui bani ca să acopere măcar costul electricităţii consumate de firma luminoasă. Tatăl său, aflându-se acasă la căldurică, îi spusese să ţină deschis până la miezul nopţii. Dacă existase vreodată un Harpagon, s-a gândit Don iritat în timp ce trântea receptorul, atunci tatăl său era acela.

Purul adevăr era că nu-i mai plăcea să fie singur noaptea. Cândva, de fapt nu cu mult timp în urmă, ar fi avut destulă tovărăşie. Buddy ar fi fost aici, iar Buddy era un magnet, atrăgându-i pe ceilalţi cu pileala lui, cu gramul lui ocazional de cocaină, şi în primul rând cu forţa personalităţii sale. Dar acum dispăruseră toţi. Toţi.

Numai că uneori lui Don i se părea că nu era așa. Câteodată i se părea (când era singur ca în noaptea aceasta) că ar putea să-și ridice privirea și să-i vadă stând acolo, într-o parte Richie Trelawney, în cealaltă Moochie, iar între ei Buddy, cu sticla de Texas Driver în mână și cu un joint pus la ureche. Toți trei, oribil de palizi, ca niște vampiri, cu ochi imobili ca de pește. Iar Buddy ar ridica sticla și ar șopti: *Ia și tu o gură, netrebnicule, foarte curând o să fii mort ca noi.*

Câteodată aceste fantezii erau atât de reale, încât îl lăsau cu gura uscată și cu mâinile tremurând.

Iar motivul nu-i era necunoscut lui Don. Ei n-ar fi trebuit să distrugă în noaptea aceea mașina lui Față-de-Cur. Fiecare dintre cei care făcuseră parte din gașcă în acea noapte avusese un sfârșit groaznic. Adică toți, cu excepția lui și a lui Sandy Galton, iar Sandy se urcase în Mustang-ul său rablagit și plecase nu se știe unde. În nopțile lungi când lucra, Don se gândea că și lui i-ar plăcea să facă la fel. Afară, clientul a claxonat.

Don a trântit cartea pe birou, lângă o mașină unsuroasă de cărți de credit, și-a pus canadiana, privind prin geam mașina și întrebându-se cine era atât de nebun ca să iasă afară într-o furtună împuțită ca asta. Din cauza ninsorii furioase era imposibil să observi ceva în legătură cu mașina sau șoferul; nu distingea nimic clar cu excepția farurilor și a formei mașinii, care era prea lungă ca să fie un automobil nou.

Într-o bună zi, s-a gândit el, punându-și mănușile și luându-și fără tragere de inimă la revedere de la erecția sa, tatăl său o să pună pompe automate și tot acest rahat se va termina: dacă unii erau atât de nebuni să iasă afară într-o noapte ca asta, ar trebui să-și pună singuri benzină.

Ușa aproape i-a zburat din mână. A reținut-o ca să nu se trântească de zidul de cărămidă al clădirii și să i se spargă geamul, iar din cauza efortului de-abia a reușit să nu cadă în fund. În ciuda șuieratului constant al vântului (pe care încercase să-l ignore), apreciase total greșit forța furtunii. Grosimea zăpezii, mai mult de doisprezece centimetri, l-a ajutat să-și mențină echilibrul. *Mașina aia*

nenorocită trebuie să fie pe schiuri, s-a gândit el iritat. *Dacă tipul îmi dă o carte de credit îl strâng de gât.*

Şi-a făcut potecă prin zăpadă, apropiindu-se de primul rând de refugii. Ticălosul parcase lângă cel mai îndepărtat rând. Don a încercat o dată să-şi ridice privirea, dar vântul i-a bombardat faţa cu ninsoare, iar el şi-a coborât repede capul, astfel încât gluga canadienei să-l protejeze.

A trecut prin faţa maşinii, scăldat pentru un moment în luminile intense, dar reci ale farurilor duble. S-a luptat să nu alunece când a cotit spre portiera şoferului. Luminile fluorescente ale pompei dădeau maşinii o culoare oribilă. Obrajii lui erau deja amorţiţi. *Dacă ăsta are de gând să obţină totul pentru banii lui şi-mi spune să-i verific uleiul, o să-l trimit la origini,* s-a gândit el şi şi-a ridicat faţa în bătaia ninsorii când geamul portierei s-a deschis.

– Pot să vă a... a zis el, iar *a*-ul de început al cuvântului *ajut* a devenit un ţipăt ascuţit, fără putere: *aaaaaa-hhhhhhhhhhaaaaa...*

Aplecat peste geam, la mai puţin de 10 centimetri de faţa sa, era un cadavru în putrefacţie. Ochii îi erau mari, orbite goale, buzele mumifiate, dezgolind câţiva dinţi galbeni şi stricaţi. Una din mâini se sprijinea pe volan. Cealaltă, clănţănind oribil, se întindea spre el.

Don s-a îndepărtat cu spatele, cu inima duduind ca o locomotivă şi teroarea ca o stâncă monstruoasă şi fierbinte în gât. Mortăciunea îl chema rânjind şi pe neaşteptate motorul maşinii a urlat, ambalându-se.

– *Fă-i plinul,* a şoptit cadavrul, şi, în ciuda şocului şi a groazei, Don a observat că acesta purta rămăşiţele unei uniforme militare, zdrenţuită şi jegoasă.

– *Fă-i plinul, căcănarule.*

Dinţii craniului au rânjit în lumina fluorescentă. Undeva în gură a sclipit o plombă de aur.

– *Ia şi tu o gură, netrebnicule,* a şoptit răguşit altă voce, iar Buddy Repperton s-a aplecat de pe bancheta din spate întinzând o sticlă de Texas Driver spre Don. În rânjetul lui colcăiau viermii. Printre rămăşiţele părului se târau cărăbuşi.

– *Cred că ai nevoie de un întăritor.*

Don a urlat înnebunit, sunetul ieşindu-i ca un glonţ din gură. S-a răsucit, alergând prin zăpadă cu paşi gigantici ca în desenele animate; a urlat iarăşi când motorul V-8 a ţipat cu toată puterea; a întors capul şi a văzut că lângă pompă stătea Christine, Christine a lui Arnie, care acum se mişca împroşcând zăpada cu cauciucurile din spate, iar hoiturile pe care le văzuse dispăruseră – asta era cumva şi mai rău. Arătările sinistre dispăruseră. Maşina mergea singură.

El se îndreptase spre stradă. Acum urca zidul de zăpadă ridicat de plugurile care deszăpeziseră şoseaua. Aici vântul măturase zăpada de pe asfalt lăsându-l curat, cu excepţia câte unei pete de gheaţă. Don a alunecat pe una dintre ele. Picioarele i-au zburat. A căzut pe spate.

Un moment mai târziu strada a fost inundată de o lumină albă. Don s-a rostogolit şi a privit în sus, cu ochii încordându-se sălbatic în orbite, la timp ca să vadă cercurile imense ale farurilor Christinei, care trecea prin zidul de zăpadă şi se repezea spre el ca o locomotivă.

Asemenea Galiei pe vremuri, Libertyville Heights era divizat în trei părţi: semicercul cel mai apropiat de oraş, care consta din dealuri lungi şi joase, fusese cunoscut până la mijlocul secolului nouăsprezece sub denumirea de Liberty Lookout (o placă bicentenară aşezată la intersecţia străzilor Rogers şi Tacklin reamintea acest fapt) şi era singura zonă săracă a oraşului. Era o îngrămădire nefericită de clădiri cu apartamente şi case de lemn. Frânghiile pentru rufe împestriţau curţile din spate care, în anotimpurile mai temperate, erau pline de puşti şi de jucării ieftine – cel mai adesea şi copiii, şi jucăriile erau zdrenţuiţi. Acest cartier, cândva de clasă mijlocie, începuse să se degradeze încă de când se desfiinţaseră în 1945 locurile de muncă oferite de industria de război. La început declinul a fost lent, apoi a luat viteză în perioada anilor '60 şi la începutul anilor '70. Acum apăruse cea mai rea degradare, deşi nimeni n-ar fi avut curajul s-o spună deschis, cel puţin nu în public, dacă vorbele lui sau ale ei puteau fi citate. Acum începuseră să se mute acolo negri. În particular se spunea, în zonele mai înstărite ale oraşului, la petrecerile în aer liber şi la un pahar: negrii, Dumnezeu să ne ajute, negrii descoperă Libertyville-ul. Această

zonă își avea propriul ei nume, nu Liberty Lookout, ci Low Heights. Era un nume care multora li se părea că este de ghetou. Editorul ziarului *Keystone* fusese avertizat pe ascuns de cei mai importanți oameni de afaceri care-și făceau reclamă acolo că, dacă va folosi acest nume în articole, i-ar face foarte nefericiți. Editorul, a cărui mamă nu crescuse proști, nu l-a utilizat niciodată.

Heights Avenue începea din Basin Drive, din adevăratul Libertyville, apoi urca. Străbătea Low Heights chiar prin mijloc, apoi lăsa acest cartier în urmă. După aceea drumul urca printr-o centură verde spre un cartier rezidențial. Această parte a orașului era cunoscută pur și simplu drept Heights. Toate aceste nume ar putea să vă dezorienteze – Heights-asta, Heights-astalaltă –, dar locuitorii Libertyville-ului știau foarte bine despre ce vorbeau. Când spuneau Low Heights, înțelegeai sărăcie, onorabilă sau nu. Când lăsai la o parte adjectivul „Low", înțelegeai exact opusul sărăciei. Aici existau case vechi și frumoase, majoritatea dintre ele așezate cu bun-gust, la distanță de stradă, iar cele mai frumoase erau ascunse în spatele unor garduri stufoase de arbuști. Aici locuiau cei care aveau un cuvânt de spus în Libertyville, directorul ziarului, patru doctori, nepoata bogată a omului care inventase sistemul de ejecție rapidă a cartușelor armelor automate. Dintre ceilalți, majoritatea erau avocați.

După această zonă de respectabilă bogăție de oraș mic, Heights Avenue trecea printr-o zonă împădurită care era prea groasă ca să fie denumită o centură verde; pădurea mărginea ambele părți ale drumului pe o distanță de 5 kilometri. În cel mai înalt punct al dealurilor, Stanson Road se bifurca spre stânga, terminându-se la Embankment, deasupra Libertyville-ului și a cinematografului-parcare.

Pe cealaltă parte a acestui munte mic (dar de asemenea cunoscut sub numele de Heights), era un cartier destul de vechi, de clasă mijlocie, în care existau case plăcute, vechi de patruzeci sau cincizeci de ani. Pe măsură ce această zonă se răsfira lăsând loc câmpurilor, Heights Avenue devenea County Road No. 2.

În Ajunul Crăciunului, la ora 10.30, un Plymouth 1958 de două tone urca Heights Avenue, sfredelind cu farurile întunericul înecat

în zăpadă. Cei care locuiau de mult timp în Heights ar fi spus că nimic, poate doar cu excepția unui vehicul cu dublă tracțiune, n-ar fi putut să urce în acea noapte Heights Avenue, dar Christine înainta cu o viteză constantă de 45 de kilometri pe oră, cu farurile luminând, cu ștergătoarele mișcându-se ritmic de la stânga la dreapta și total goală în interior. Urmele ei proaspete erau singurele existente, iar în unele locuri aveau aproape treizeci de centimetri adâncime. Vântul constant le umplea repede. Din când în când bara de protecție din față și capota explodau prin troienele adunate, îndepărtând cu ușurință zăpada.

Christine a depășit intersecția cu Stanson Road și Embankment, unde fuseseră cândva Arnie și Leigh. A ajuns pe vârful dealurilor Liberty Heights și a început să coboare pe partea cealaltă, inițial prin pădurea neagră tăiată doar de banda albă a șoselei, apoi pe lângă casele din suburbii cu saloanele lor plăcute și cu luminile frumoase ale pomilor de Crăciun. Într-una dintre aceste case, un bărbat care tocmai își terminase rolul de Moș Crăciun și care bea un pahar cu soția lui ca să sărbătorească seara s-a uitat pe geam din întâmplare și a văzut farurile. I le-a arătat și nevestei lui.

– Dacă individul ăsta a urcat în noaptea asta în Heights, a spus tânărul rânjind, atunci probabil că pe locul pasagerului stă satana.

– Lasă asta, i-a spus soția. Acum, după ce copiii au fost satisfăcuți, să vedem ce primesc *eu* de la Moș Crăciun.

El a zâmbit.

– Ne gândim noi la ceva.

Mai jos pe stradă, aproape în punctul unde Heights nu mai era Heights, Will Darnell se afla în salonul casei sale cu două niveluri, pe care o avea de treizeci de ani. Peste pantalonii de pijama purta un halat flaușat albastru, tocit și decolorat, iar burdihanul proeminent arăta ca o Lună umflată. Urmărea transformarea finală a Harpagonului Ebenezer în Bunătate și Generozitate, dar de fapt nu era atent. Mintea sa alerga iarăși prin enigma care devenea din ce în ce mai captivantă: Arnie, Welch, Repperton, Christine. De la acțiunea de demascare de acum o săptămână și ceva, Will

îmbătrânise cu zece ani. Îi spusese polițistului Mercer că se va întoarce și va face afaceri în două săptămâni, dar în sufletul lui se îndoia. În ultimul timp gâtul părea să-i fie tot timpul năclăit de gustul nenorocitului de aparat de respirat.

Arnie, Welch, Repperton... Christine.

– *Băiete!* a strigat Harpagon de la geamul său, o caricatură a Spiritului de Crăciun în cămașă de noapte și bonetă.

– Mai este curcanul acela imens în vitrina măcelarului?

– Ce? a întrebat băiatul. Ăla mare cât mine?

– Da, da, a răspuns Harpagon, chicotind vesel.

Parcă acele trei spirite, în loc să-l salveze, îl înnebuniseră.

– Ăla mare cât tine!

Arnie, Welch, Repperton... LeBay?

Câteodată se gândea că nu descinderea poliției îl obosise atât de tare și îl făcuse să se simtă tot timpul sleit și înfricoșat. Nici măcar faptul că făcuseră o descindere și la contabilul său preferat și nici că federalii de la impozite erau pe urmele lui, și de data asta erau puși pe fapte mari. Cei de la impozite nu reprezentau motivul pentru care el începuse să cerceteze strada în fiecare dimineață, înainte să iasă din casă; cabinetul procurorului general al statului nu avea nimic de-a face cu privirile bruște pe care el începuse să le arunce în spate, când se întorcea noaptea de la garaj.

Analizase de nenumărate ori ceea ce văzuse în noaptea aceea – sau ceea ce credea că a văzut – încercând să se convingă că fusese absolut ireal... sau că fusese absolut adevărat. Pentru prima dată după mulți ani și-a dat seama că avea dubii în legătură cu propriile sale simțuri, dar pe măsură ce evenimentul se pierdea în trecut, devenea mai ușor să creadă că dormise și visase totul.

De la descindere nu îl mai văzuse pe Arnie și nici nu încercase să-i dea telefon. La început se gândise să folosească amănuntele aflate despre Christine ca un fel de pârghie care să ferece gura lui Arnie, dacă puștiul începea să cedeze și ar fi avut ideea să vorbească, Dumnezeu știe că puștiul putea să contribuie foarte mult la trimiterea sa la închisoare colaborând cu polițiștii. Doar după ce polițiștii

cotrobăiseră peste tot îşi dăduse el seama cât de multe ştia băiatul şi avusese câteva momente de panică şi remuşcări (încă ceva care era iritant, deoarece era atât de străin caracterului său): ştiuseră toţi atât de multe? Repperton şi toţi golanii de teapa lui Repperton pe care-i folosise de-a lungul anilor? Chiar atât de prost să fi fost el?

Voia să creadă că nu. Doar Cunningham. Fiindcă Cunningham era diferit. Părea să înţeleagă aproape intuitiv unele lucruri. Nu era un lăudăros alcoolic şi drogat. Într-un fel ciudat, Will avea faţă de băiat sentimente aproape paterne, nu că ar fi ezitat să-l elimine dacă i se părea că puştiul a început să clatine barca. *Şi nici acum n-aş ezita,* s-a asigurat el.

La televizor, Harpagonul slăbuţ, alb-negru, era împreună cu Cratcheţii. Filmul era pe sfârşite. Toţi arătau ca nişte damblagii, acesta era adevărul, dar Harpagon era cel mai dezagreabil. Expresia de veselie nebună din ochii lui nu era prea diferită de privirea unui om pe care Will îl cunoscuse acum douăzeci de ani, un tip pe nume Everett Dingle, care plecase acasă de la garaj într-o după-amiază şi îşi omorâse întreaga familie.

Will şi-a aprins un trabuc. Orice, numai să înlăture din gură gustul aparatului de respirat, gustul acela de mucegai. În ultimul timp, i se părea din ce în ce mai greu să respire. Nenorocitele de trabucuri nu-l ajutau, dar era prea bătrân ca să renunţe acum.

Puştiul nu vorbise, cel puţin nu încă. Avocatul său îi spusese că Henry Buck vorbise; Henry, care avea şaizeci şi trei de ani şi era bunic, l-ar fi renegat de trei ori şi pe Hristos dacă i s-ar fi promis în schimb eliberarea sau măcar o sentinţă cu suspendare. Bătrânul Henry Buck ciripea tot ceea ce ştia, ceea ce din fericire nu era mare lucru. Ştia despre artificii şi despre ţigări, dar acestea erau doar două verigi dintr-un lanţ de şase sau şapte, incluzând alcool, maşini fierbinţi, arme casate (inclusiv câteva mitraliere vândute unor fanatici şi unor vânători nebuni, care doriseră să afle „dacă într-adevăr pot să rupă în două un cerb aşa cum au auzit") şi antichităţi furate din New England. Iar în ultimii ani, cocaină. Aceasta fusese o greşeală; acum ştia asta. Columbienii ăia din Miami erau tot atât de nebuni ca şobolanii dintr-o

latrină. Dacă te gândeai mai bine, erau şobolani de latrină. Slavă Domnului că nu l-au prins pe puşti cu jumătate de kilogram de cocaină.

Ei bine, de această dată n-avea cum să scape nevătămat – cât de mult sau cât de puţin, asta depindea foarte mult de puştiul ciudat de şaptesprezece ani sau poate de maşina lui stranie. Lucrurile stăteau într-un echilibru tot atât de delicat ca un castel din cărţi de joc, iar Will ezita să facă sau să spună ceva de frică să nu înrăutăţească situaţia. Iar întotdeauna exista posibilitatea ca acest Cunningham să-i râdă în faţă şi să-l facă nebun.

Will s-a ridicat cu trabucul strâns între fălci şi a închis televizorul. Ar fi trebuit să se bage în pat, dar poate că o să bea mai întâi un coniac. Acum era tot timpul obosit, dar adormea greu.

S-a întors spre bucătărie... şi atunci de afară au început să se audă claxoane. Sunetul străpungea şuieratul vântului în explozii scurte, poruncitoare.

Will a îngheţat în uşa bucătăriei şi şi-a legat cordonul în jurul burţii. Faţa îi era atentă, preocupată, vie şi pe neaşteptate chipul unui om tânăr. A mai stat acolo un moment.

Încă trei claxoane scurte şi ascuţite...

S-a întors scoţându-şi trabucul din gură şi a traversat încet camera de zi. L-a inundat ca o apă caldă un sentiment de *déjà vu,* ca într-un vis. Amestecat cu un sentiment de fatalitate. Chiar şi înainte de a da la o parte perdeaua şi de a se uita afară, a ştiut că acolo se afla Christine. Ea venise după el, aşa cum el bănuise că s-ar putea întâmpla.

Maşina stătea la capătul aleii, ca o fantomă în vârtejurile de zăpadă. Luminile ei străluceau în conuri care se măreau şi până la urmă dispăreau în furtună. Pentru un moment, lui Will i s-a părut că la volan este cineva, dar a clipit şi a văzut că maşina era goală. La fel de goală precum fusese şi în acea noapte când revenise la garaj.

Tiit. Tiit. Tit-Tiit.

Aproape ca şi cum ar fi vorbit.

Inima lui Will bătea iute. Brusc, s-a întors spre telefon. Deci, oricum, până la urmă sosise timpul să-l sune pe Cunningham. Să-l sune şi să-i spună să-şi potolească demonul.

Era la jumătatea distanței spre telefon când a auzit motorul mașinii țipând. Sunetul era ca țipătul unei femei care simte trădarea. Un moment mai târziu s-a auzit o bufnitură surdă. Will s-a întors la fereastră la timp ca să vadă mașina retrăgându-se din troianul de zăpadă care bloca aleea sa. Capota motorului, plină de zăpadă, se îndoise puțin. Motorul și-a crescut iarăși turația. Roțile din spate au patinat pe zăpada ca o pudră, apoi au căpătat aderență. Mașina a țâșnit pe drumul înzăpezit și a izbit iarăși troianul. Zăpada din el a explodat și a fost spulberată de vânt precum fumul de țigară îndepărtat de un ventilator.

N-o să reușești, s-a gândit Will. *Și chiar dacă ajungi pe alee, ce o să faci? Crezi că am de gând să ies afară să mă joc cu tine?*

Șuierând mai rău decât altă dată, s-a întors la telefon, a căutat numărul de acasă al lui Cunningham și a început să formeze. Degetele îi tremurau, a greșit, a înjurat, a apăsat pe furcă și l-a format iarăși.

Afară, motorul Christinei s-a ambalat. Un moment mai târziu s-a auzit o bufnitură când a lovit troianul pentru a treia oară. Vântul a șuierat și zăpada ca un nisip fin a lovit geamul imens al camerei de zi. Will și-a umezit buzele și a încercat să respire rar. Dar gâtul începuse să i se blocheze; putea să simtă asta.

În cealaltă parte a liniei, telefonul a început să sune. De trei ori. De patru.

Motorul Christinei a urlat. Apoi bufnetul surd când EA a lovit troianul de zăpadă pe care plugurile de deszăpezire îl ridicaseră la capătul aleii semicirculare a lui Will.

Șase apeluri. Șapte. Nu era nimeni acasă.

– Paștele mă-sii! a șoptit Will și a trântit receptorul în furcă.

Fața lui era palidă, nările îi fremătau precum cele ale unui animal care adulmecă focul în bătaia vântului. Trabucul i se stinsese. L-a aruncat pe covor și și-a înfundat mâna în buzunarul halatului, în timp ce mergea grăbit spre fereastră. Mâna lui a găsit forma reconfortantă a aparatului de respirat și degetele s-au încleștat în jurul lui.

O secundă a fost aproape orbit de lumina farurilor, iar Will și-a ridicat mâna liberă ca să-și protejeze ochii. Christine a lovit

iarăşi troianul. Puţin câte puţin îşi săpa drum spre alee. El a privit-o dând înapoi de-a curmezişul şoselei şi s-a rugat nebuneşte să treacă acum pe acolo un plug care s-o lovească în plin.

N-a apărut niciun plug. În schimb Christine a atacat iarăşi, cu motorul duduind. A izbit troianul, aruncând bulgări de zăpadă într-o parte şi în alta. Roţile din faţă au ajuns pe vârf, iar pentru un moment, Will a crezut că EA o să treacă peste ceea ce mai rămăsese din mormanul de zăpadă îngheţată şi tasată. Apoi roţile din spate şi-au pierdut aderenţa şi s-au rotit în gol.

EA s-a retras.

Will îşi simţea gâtlejul de parcă s-ar fi redus la diametrul unei găuri de ac. Plămânii lui gemeau după aer. A scos aparatul de respirat şi l-a folosit. Poliţia. Ar trebui să cheme poliţia. Ar veni. '58-ul lui Cunningham nu putea să ajungă la el. Era în siguranţă în casă. El era...

Christine a ţâşnit iarăşi, accelerând perpendicular pe şosea, iar de această dată a lovit troianul şi a trecut cu uşurinţă peste el, la început botul ridicându-i-se şi scăldând casa în lumină, apoi căzând pe zăpadă. Ajunsese pe alee. Da, în regulă, dar nu putea să vină mai departe, EA... ea...

Christine nici măcar nu a încetinit. Încă accelerând, a traversat tangenţial aleea semicirculară, a trecut prin zăpada destul de adâncă din curte şi apoi s-a năpustit direct spre fereastra panoramică de la care privea Will Darnell.

El s-a retras cu spatele, gâfâind din greu şi s-a împiedicat de unul din scaune.

Christine a lovit casa. Fereastra panoramică a explodat, lăsând să pătrundă vântul puternic. Cioburile de sticlă au zburat ca nişte săgeţi mortale, fiecare dintre ele reflectând luminile farurilor Christinei. Zăpada a intrat în casă, dansând în vârtejuri deasupra covorului. Farurile au luminat momentan camera cu strălucirea nenaturală a unui studio de televiziune, apoi EA s-a retras, cu bara de protecţie din faţă târându-se pe jos, cu capota ridicată, cu grila radiatorului transformată într-un rânjet spart şi plin de dinţi ciuntiţi.

Will era prăbuşit, sprijinindu-se în mâini şi în genunchi, luptându-se disperat să respire, cu pieptul tresăltându-i. Era vag conştient că, dacă nu s-ar fi împiedicat de scaun şi nu ar fi căzut, probabil că ar fi fost sfâşiat de cioburi. Halatul i se desfăcuse şi fâlfâia, în timp ce el se ridica în picioare. Vântul care intra urlând pe fereastră a smuls programul TV de pe măsuţa de lângă scaun, iar revista a zburat de-a lungul camerei până la baza scărilor, cu paginile agitându-se. Will a înşfăcat telefonul cu ambele mâini şi a format 0.

Christine a dat înapoi de-a lungul propriilor urme din zăpadă. S-a retras până la troianul zdrobit de la intrarea pe alee. Apoi a început să înainteze, accelerând, iar în timp ce se apropia, capota a început imediat să se îndrepte, grila să se regenereze. A izbit în zidul casei, chiar sub fereastra panoramică. Alte cioburi de sticlă au zburat prin aer; lemnul a trosnit, a gemut şi s-a crăpat. Rama de jos a ferestrei s-a rupt în două, iar parbrizul Christinei, acum crăpat şi lăptos, a părut pentru un moment că priveşte înăuntru, precum ochiul imens al unui extraterestru.

– Poliţia, i-a spus Will operatorului.

Aproape nu mai avea voce; şuiera şi fluiera. Halatul se agita în vântul puternic şi rece care intra prin geamul spart. A văzut că zidul de sub fereastră era aproape complet crăpat. Şipci rupte ieşeau din el ca nişte oase fracturate. Ea nu putea să intre, nu-i aşa? *Putea?*

– Îmi pare rău, domnule, trebuie să vorbiţi mai tare, a spus operatorul. Se pare că legătura telefonică este slabă.

Poliţia, a spus Will, dar de data aceasta cuvântul n-a fost nici măcar o şoaptă, doar un şuierat. Bunule Dumnezeu, se înăbuşea, se sufoca; pieptul său era ca un seif de bancă. Unde îi era aparatul de respirat?

– Domnule? a întrebat şovăitor operatorul.

Aparatul era acolo, pe podea. Will a scăpat receptorul şi s-a întins spre el.

Christine a atacat iarăşi, urlând de-a lungul peluzei şi izbind zidul casei. De această dată peretele a cedat împroşcând cioburi şi şipci, ca nişte schije. Incredibil, ca de coşmar: capota ruptă şi plină

de lovituri a Christinei era în camera sa de zi, EA era *înăuntru;* simţea mirosurile de gaze de eşapament şi de motor încins.

Şasiul Christinei s-a prins de ceva, iar EA a dat înapoi afară, cu un scrâşnet infernal, dar partea din faţă era o ruină găurită plină de zăpadă şi moloz. Dar se va reîntoarce în câteva secunde, iar atunci EA ar putea să... ar putea...

Will a apucat aparatul de respirat şi a alergat orbeşte spre scări.

A ajuns doar la jumătatea scărilor când a auzit iarăşi ţipătul motorului ambalat şi s-a întors să privească, mai degrabă sprijinindu-se de balustradă decât ţinându-se de ea.

Înălţimea scărilor îi crea o perspectivă de coşmar. A privit-O pe Christine venind de-a lungul peluzei acoperite de zăpadă, a văzut cum capota s-a ridicat astfel încât acum partea din faţă a EI semăna cu gura unui imens aligator roşu şi alb. Apoi capota s-a desprins de tot când EA a izbit casa, de aceasta dată cu o viteză de 60 de kilometri pe oră. A smuls complet rama ferestrei şi a împroşcat alte aşchii în cameră. Farurile au săltat, orbitoare, şi EA era *înăuntru,* EA era *în casa lui,* lăsând în spatele EI zidul cu o gaură imensă, din care atârna pe covor un cablu electric ca o arteră de sânge ruptă. În vântul rece dansau norişori de vată de sticlă, ca puful de păpădie.

Will a ţipat şi nu a putut să se audă deasupra mugetului asurzitor al motorului EI. Amortizoarele de sunet Sears pe care Arnie le montase – unul dintre puţinele lucruri pe care el într-adevăr le făcuse, s-a gândit Will nebuneşte – atârnau pe pervaz împreună cu o bună bucată din ţeava de eşapament.

Fury-ul s-a repezit de-a curmezişul camerei răsturnând pe o parte fotoliul lui Will, semănând acum cu un ponei mort. Sub Christine podeaua scârţâia, iar o parte a minţii lui Will a strigat: *Da! Prăbuşeşte-te! Prăbuşeşte-te! Aruncă blestemăţia în pivniţă! Hai să vedem cum iese de acolo!* Iar această imagine a fost înlocuită cu cea a unui tigru într-o groapă, săpată şi camuflată de băştinaşii din junglă.

Dar podeaua a rezistat, cel puţin pentru moment, a rezistat.

Christine se năpustea răcnind spre el. EA lăsa în urmă o urmă zigzagată de zăpadă pe covor. S-a izbit de scări. Will a fost proiectat

în zid. Aparatul de respirat i-a căzut din mână şi s-a rostogolit până la capătul scărilor.

Christine a dat cu spatele prin cameră, făcând podeaua să pârâie. Coada EI a lovit televizorul Sony şi tubul a explodat. S-a năpustit iarăşi şi a lovit scările, şubrezind lemnul şi zdrobind zugrăveala. Will simţea cum toată structura se clatină sub el. Avea o senzaţie groaznică de înclinare. Pentru un moment, Christine s-a aflat chiar sub el. Will putea să vadă măruntaiele uleioase ale compartimentului motor şi să simtă căldura motorului. EA s-a retras iarăşi, iar Will s-a repezit în sus pe scări, luptându-se să respire, agăţându-se de cârnatul gras care era gâtul lui, cu ochii holbaţi.

A ajuns sus cu o secundă înainte ca EA să izbească peretele, transformând scările într-o ruină. O bucată mare de lemn a căzut în motorul EI. Ventilatorul a măcinat-o şi a scuipat afară rumeguş şi aşchii mici. Toată casa mirosea a benzină şi gaze de eşapament. Urechile lui Will vibrau din cauza tunetului puternic al motorului EI nemilos.

Christine s-a retras iarăşi. Cauciucurile Ei lăsaseră urme adânci în covor. *Să merg pe hol,* s-a gândit Will. *În pod. În pod voi fi în siguranţă. Da, în p... oh, Dumnezeule... oh, Dumnezeule... oh, DUMNEZEULE...*

Durerea finală a venit cu o repeziciune mare, acută ca un pumnal. Ca şi cum inima i-ar fi fost străpunsă de un ţurţure. Mâna stângă i s-a blocat de durere. Tot nu putea să respire, pieptul lui tresălta fără folos. S-a bălăbănit în spate. Un picior a călcat în gol, iar el s-a rostogolit pe scări de două ori, cu braţele bătând aerul şi halatul albastru fluturând.

A căzut la capătul scărilor, iar Christine l-a izbit; l-a lovit, s-a retras, l-a lovit iarăşi, a rupt pilonul treptelor ca pe un băţ, s-a retras şi l-a lovit iarăşi.

Schimbătorul de viteze a trecut brusc în marşarier. Motorul a urlat şi EA a mers clătinându-se de-a lungul camerei, a ieşit prin gaura imensă din zidul casei lui Will Darnell, cu partea din spate lăsată, căzând câţiva centimetri în zăpadă. Cauciucurile s-au învârtit, au prins aderenţă şi au tras-o afară. S-a îndreptat şchiopătând spre

stradă, cu motorul înecându-se şi dând rateuri, răspândind în jurul ei fum albastru şi pierzând ulei.

Pe stradă, a cotit spre Libertyville. Schimbătorul de viteze a trecut în poziţia *Drive,* dar sistemul avariat al transmisiei nu a prins la început; când roţile dinţate au făcut contact, s-a îndepărtat încet de casă. În spatele ei, dinspre casa lui Will, zăpada era luminată de o pată care nu semăna deloc cu dreptunghiul de lumină al unei ferestre. Forma petei de lumină era fără sens, stranie.

A mers încet, bălăbănindu-se dintr-o parte în alta pe cauciucurile sparte ca o beţivă foarte bătrână care-şi croieşte drum pe o alee. Ninsoarea era foarte deasă.

Unul dintre farurile EI, spart în ultimul atac distructiv, a pâlpâit şi apoi a luminat.

Unul dintre cauciucuri a început să se umfle la loc, apoi şi celălalt.

Norii de fum înţepător au început să se destrame.

Bătăile ezitante ale motorului s-au atenuat, dispărând.

Capota lipsă a început să reapară, de la parbriz în jos, semănând straniu cu un fular sau un pulover împletit cu andrele invizibile; metalul brut creştea din nimic, lucind argintiu. Apoi s-a înroşit ca şi cum s-ar fi umplut de sânge.

Crăpăturile din parbriz au început să se retragă, lăsând sticla clară şi fără urme.

Celelalte faruri s-au aprins unul după altul; acum ea mergea cu mare siguranţă prin noaptea furtunoasă, în spatele perdelei luminoase a farurilor ei.

Ceasul de kilometraj se rotea constant în sens invers.

Patruzeci de minute mai târziu, EA se afla în garajul-atelier al fostului Will Darnell, în boxa douăzeci. Vântul urla şi gemea, printre stivele de maşini hârbuite din spate, ruginind caroseriile care probabil îşi aveau propriile lor fantome şi amintiri otrăvitoare, în timp ce zăpada se învolbura deasupra banchetelor rupte şi a covoraşelor tocite.

Motorul păcănea încet, răcindu-se.

III

CHRISTINE

CÂNTECELE DE MOARTE ALE ADOLESCENȚEI

43

LEIGH VINE ÎN VIZITĂ

James Dean într-un Mercury '49,
Junior Johnson Banner prin pădurile Carolinei,
Chiar şi Burt Reynolds în acel negru Trans-Am,
Toţi se vor întâlni la Cadillac Ranch.

BRUCE SPRINGSTEEN

Cam cu cincisprezece minute înainte de ora la care trebuia să sosească Leigh, mi-am pus cârjele la subraţ şi m-am deplasat până la scaunul cel mai apropiat de uşă, astfel încât să fiu sigur că o să mă audă când o să-i strig să intre. Apoi am luat revista *Esquire* şi am început să recitesc articolul intitulat „Viitorul Vietnam", care făcea parte din temele date la liceu. Nici acum n-am reuşit să-l citesc. Eram nervos şi speriat, iar unul dintre motive, cel mai important, era că mă simţeam foarte nerăbdător. Doream s-o revăd.

Eram singur acasă. La scurt timp după ce Leigh mă sunase în acel Ajun furtunos de Crăciun, l-am luat de o parte pe tatăl meu şi l-am rugat ca în după-amiaza zilei de 26 să plece undeva cu mama şi cu Elaine.

– De ce nu? mi-a răspuns el destul de amabil.

– Mulţumesc, tată.

– Desigur. Dar îmi rămâi dator, Dennis.

– Tată!

Mi-a făcut solemn cu ochiul.

– Serviciu contra serviciu.

– Eşti un băiat bun, am spus eu.

– Un adevărat prinţ, a încuviinţat el.

Tatăl meu, care nu-i un dobitoc, m-a întrebat dacă vizita are vreo legătură cu Arnie.

– Ea este prietena lui, nu-i aşa?

– Ei bine, am răspuns, nefiind foarte sigur care mai era situaţia şi stânjenit de propriile mele speranţe, a fost. Acum nu mai ştiu.

– Probleme?

– Nu am făcut o treabă prea bună ca veghetor al lui, nu-i aşa?

– Este greu să observi ceva de pe patul de spital, Dennis. O să mă asigur că mama şi Elaine nu vor fi acasă joi după-amiază. Dar fii atent, OK?

De atunci, m-am tot gândit la ce a vrut să spună prin remarca aceasta; cu siguranţă că el nu putea fi îngrijorat de faptul că eu aş încerca să sar pe Leigh, cu un picior încă în ghips şi cu un corset în jurul spatelui. Probabil că îi era teamă că se petrecuse ceva cu totul ieşit din comun cu prietenul meu din copilărie, care devenise un străin şi, pe deasupra, acum mai era şi eliberat pe cauţiune.

Eu eram sigur că era ceva cu totul ieşit din comun, şi făceam pe mine de frică. Ziarul *Keystone* nu apărea de Crăciun, dar toate cele trei reţele de televiziune din Pittsburg şi celelalte două posturi independente relataseră pe larg ceea ce i se întâmplase lui Will Darnell, prezentând poze bizare şi înfricoşătoare făcute la el acasă. Peretele dinspre stradă al casei fusese demolat în întregime. Era singurul cuvânt potrivit. Acea latură a casei arăta de parcă un nazist nebun trecuse prin ea cu un Panzer. Povestea apăruse în ziar în această dimineaţă sub titlul: ÎN MOARTEA BIZARĂ A SUSPECTULUI DE ACTIVITĂŢI ILEGALE SE BĂNUIEŞTE O MÂNĂ CRIMINALĂ. Asta ar fi fost destul de grav, chiar şi fără o altă fotografie a găurii imense din zidul casei lui Will Darnell.

Dar ca să afli și restul evenimentelor, trebuia să te uiți pe pagina a treia. Acest articol era mai scurt, deoarece Will Darnell fusese o „persoană suspectată de activități ilegale", iar Don Vandenberg doar un neînsemnat și un nenorocit care lucrase la o benzinărie.

LUCRĂTOR DE LA O BENZINĂRIE CĂLCAT DE UN AUTOMOBIL ÎN AJUNUL CRĂCIUNULUI spunea acest titlu. Urma după el doar o coloană. Articolul se termina cu teoria șefului poliției din Libertyville, cum că șoferul fusese probabil beat criță. Nici el și nici ziarul *Keystone* nu încercaseră să facă o legătură între cele două decese, care surveniseră la o distanță de 15 kilometri unul de altul, într-o noapte cu o furtună cumplită care blocase traficul din Ohio și vestul Pennsylvaniei. Dar eu puteam să fac legătura. Nu doream, dar nu mă puteam abține. Și oare nu mă privise ciudat tatăl meu de câteva ori în timpul dimineții? Ba da. O dată sau de două ori a părut că vrea să-mi spună ceva – nu știu ce ar fi fost dacă mi-ar fi vorbit; moartea lui Will Darnell, atât de bizară precum a fost, nu era nici pe departe la fel de bizară ca bănuielile mele. Dar el închisese gura fără să-mi vorbească. Acest lucru, ca să fiu foarte sincer, a fost o ușurare pentru mine.

La 2.02 am auzit țârâitul soneriei.

– Intră! am urlat, ridicându-mă oricum în cârje.

Ușa s-a deschis și a apărut capul lui Leigh.

– Dennis?

– Da. Intră.

A intrat, arătând foarte drăguță în canadiana de schi roșie și în pantaloni bleumarin. Și-a dat gluga jos.

– Stai jos, mi-a spus ea, desfăcând fermoarul canadienei. Hai, chiar acum, e un ordin. Arăți ca un bărzoi mare și prost cu cârjele astea.

– Ține-o tot așa, am răspuns eu, așezându-mă cu o trântitură dezagreabilă.

Când ești prins în ghips, nu se întâmplă ca în filme; niciodată nu reușești să te așezi precum Cary Grant pregătindu-se de cocktailuri la Ritz, împreună cu Ingrid Bergman. Totul se întâmplă dintr-o dată, iar dacă perna pe care aterizezi nu scoate un pârâit acut

ca şi cum tocmai ai fi tras un vânt, atunci trebuie să te consideri norocos. De această dată am fost.

– Sunt atât de însetat de complimente, încât mi-e rău.

– Cum te simţi, Dennis?

– Mă refac. Dar tu?

– S-ar putea şi ceva mai bine, a spus ea cu voce joasă şi şi-a muşcat buza inferioară.

Poate fi un gest provocator din partea unei fete, dar acum n-a fost.

– Pune-ţi canadiana în cuier şi aşază-te.

– OK.

Ochii ei s-au întâlnit cu ai mei, iar ca să-i privesc a fost prea mult. M-am uitat în altă direcţie, gândindu-mă la Arnie. Şi-a agăţat canadiana şi s-a întors încet în salon.

– Părinţii tăi...

– L-am rugat pe tata să plece cu toţii undeva. M-am gândit că poate, am ridicat din umeri, ar trebui să discutăm între patru ochi.

S-a oprit lângă sofa şi m-a privit. Iarăşi m-a izbit simplitatea frumuseţii ei, silueta ei încântătoare pusă în valoare de pantalonii bleumarin şi un pulover de o nuanţă mai deschisă de albastru, o toaletă care mă făcea să mă gândesc la schi. Părul ei era împletit în coadă şi cădea pe umărul stâng. Ochii aveau culoarea puloverului, poate o idee mai închişi. O frumuseţe tipic americană, aţi spune dumneavoastră, numai că pometii înalţi, care păreau puţin aroganţi, erau mărturia unei moşteniri mai vechi, mai exotice. Poate că în urmă cu cincisprezece sau douăzeci de generaţii în arborele ei genealogic exista un viking.

Sau poate că eu nu mă gândeam deloc la asta.

M-a văzut că mă uit cam mult la ea şi a roşit. Mi-am îndepărtat privirea.

– Dennis, eşti îngrijorat în legătură cu el?

– Îngrijorat? Speriat ar fi un cuvânt mai potrivit.

– Ce ştii despre maşina aceea? Ce ţi-a spus el despre ea?

– Nu prea multe. Uite, ţi-ar plăcea să bei ceva? Există câte ceva în frigider...

Am căutat cârjele.

– Stai acolo. Mi-ar plăcea să beau ceva, dar îmi iau singură. Tu?

– Aş vrea nişte ginger-ale[1], dacă a mai rămas.

Ea s-a dus la bucătărie, iar eu i-am urmărit umbra pe perete, mişcându-se uşor ca o balerină. Pentru un moment am simţit o greutate în stomac, aproape ca o senzaţie de greaţă. Există un nume pentru acest gen de greaţă. Cred că se numeşte „îndrăgostire de prietena celui mai bun prieten al tău".

– Aveţi aparat de gheaţă automat, am auzit vocea ei. Şi noi avem. Îmi place foarte mult.

– Câteodată înnebuneşte şi împrăştie cuburi de gheaţă pe toată podeaua, am spus eu. Seamănă cu Jimmy Cagney în *Căldura albă*. „Descurcaţi-vă cu asta, voi, şobolani murdari." O înnebuneşte pe mama...

Spuneam numai prostii.

A râs. Cuburile de gheaţă au zornăit în pahare. Foarte repede, ea s-a întors cu două pahare cu gheaţă şi două cutii de Canada Dry.

– Mulţumesc, am spus, luându-l pe al meu.

– Nu, eu *îţi* mulţumesc, a răspuns ea, având acum ochii albaştri întunecaţi şi serioşi. Îţi mulţumesc că exişti. Dacă ar trebui să fac faţă singură acestei situaţii, cred că... nu ştiu.

– Haide. Nu-i chiar atât de grav.

– Oare? Ai aflat de Darnell?

Am încuviinţat.

– Şi de celălalt? Don Vandenberg?

Deci şi ea observase legătura.

Iarăşi am încuviinţat.

– Am aflat. Leigh, ce te nelinişteşte pe tine la Christine?

Mult timp n-am ştiut dacă are de gând să-mi răspundă. Dacă o să fie *în stare* să-mi răspundă. Am văzut-o luptându-se cu gândurile, privindu-şi paharul pe care-l ţinea cu ambele mâini.

Până la urmă, cu o voce foarte anemică, a spus:

– Cred că EA a încercat să mă ucidă.

---

[1] Băutură răcoritoare cu ghimbir.

Nu știu la ce mă așteptasem, dar sigur nu la așa ceva.

– Ce vrei să spui?

Mi-a povestit, la început ezitant, apoi din ce în ce mai repede, până când cuvintele curgeau ca un torent. Este o poveste pe care dumneavoastră ați aflat-o deja, deci n-o s-o mai repet; este suficient să spun că am încercat să v-o relatez așa cum mi-a spus-o ea. Nu glumise când spusese că este speriată. Asta se vedea în paloarea feței ei, în modul cum își pierdea din când în când glasul, în modul cum mâinile ei își masau continuu brațele, ca și când i-ar fi fost prea frig în ciuda puloverului și, cu cât vorbea mai mult, cu atât deveneam eu mai speriat.

A încheiat prin a-mi relata cum, în timp ce-și pierdea cunoștința, luminile aparatelor de la bord păreau că se transformă în ochi. După care a râs nervoasă, de parcă ar fi încercat să nege o absurditate, dar eu n-am râs. Îmi aminteam vocea uscată a lui George LeBay când ne aflam amândoi în fața Motelului Rainbow, iar el îmi relata povestea vieții lui Roland, a Veronicăi și a Ritei. Îmi aminteam acele lucruri, iar creierul meu făcea conexiuni care păreau de neconceput. Începea să se facă lumină, iar mie nu-mi plăcea deloc ce ieșea la lumină. Inima a început să-mi bată agitat și n-aș fi putut să râd așa cum râdea ea nici dacă viața mea ar fi depins de asta.

Mi-a spus despre ultimatumul pe care i-l dăduse lui, ea sau mașina. Mi-a povestit despre reacția furioasă a lui Arnie. Aceea fusese ultima oară când se întâlnise cu el.

– Apoi a fost arestat, a zis ea, iar eu am început să mă gândesc... să mă gândesc la ce li s-a întâmplat lui Buddy Repperton și celorlalți... și lui Moochie Welch.

– Iar acum, Vandenberg și Darnell.

– Da. Dar asta nu este totul.

A băut niște ginger-ale din paharul ei, apoi și-a mai turnat. Marginea cutiei a zăngănit scurt pe buza paharului.

– În Ajun de Crăciun, când te-am sunat, mama și tata erau la o petrecere, la șeful tatălui meu. Iar eu am început să fiu nervoasă. Mă gândeam la... oh, nu știu la ce mă gândeam.

– Eu cred că știu.

Și-a frecat fruntea, ca și cum ar fi durut-o capul.

– Bănuiesc că știi. Mă gândeam că mașina aceea este afară. *EA*. Este afară și așteaptă să-i atace. Dar dacă a ieșit din garaj în Ajunul Crăciunului, presupun că avea destule de făcut ca să se mai gândească la păr...

Și-a trântit paharul pe masă, făcându-mă să tresar.

– Și de ce mă tot refer la mașina aceea de parcă ar fi o persoană? a strigat ea. Pe obraji începuseră să i se rostogolească lacrimi. De ce fac asta?

În seara aceea, la spital, mi-am dat seama foarte clar ce s-ar întâmpla dacă aș încerca să-i alin suferința. Arnie era între noi, și o parte din mine. Îl cunoșteam de mult timp. De foarte mult timp.

Dar asta a fost atunci; acum era acum.

Mi-am luat cârjele, am bocănit până la sofa și m-am așezat lângă ea. Pernele au oftat. Nu a fost un pârâit, ci doar ceva pe aproape.

Mama ține o cutie de Kleenex în sertarul măsuței de lângă sofa. Am scos unul, m-am uitat la ea și am luat mai multe. I le-am dat, iar ea mi-a mulțumit. Apoi, fiindu-mi totuși destul de silă de mine, am luat-o în brațe.

Pentru o clipă Leigh s-a încordat... apoi m-a lăsat s-o trag spre umărul meu. Tremura. Am stat așa, fiind, cred, amândoi speriați să facem și cea mai mică mișcare. Speriați că am putea să explodăm. Sau că o să se întâmple ceva. În partea cealaltă a camerei, ceasul ticăia solemn pe șemineu. Prin ferestrele de pe cei trei pereți pătrundea o lumină intensă de iarnă. În ziua de Crăciun, furtuna se potolise, iar acum cerul senin, fără nori, părea că neagă că ar exista ceva ce se numește zăpadă – dar troienele care se vedeau peste tot ca niște dune confirmau existența ei.

– Mirosul, am spus eu până la urmă. Cât de sigură ești că l-ai simțit?

– Era *acolo!* a zis ea, retrăgându-se de lângă mine și stând încordată.

Mi-am lăsat brațele în jos cu o senzație și de dezamăgire, și de ușurare.

– Să ştii că a fost acolo... un miros de putrefacţie, oribil. M-a privit. De ce? Şi tu l-ai simţit?

Am clătinat din cap. Nu. Nu chiar.

– Atunci ce ştii despre maşină? Ştii ceva. Se vede pe faţa ta.

A fost rândul meu să mă gândesc mult şi bine şi, ciudat, mi-a venit în minte imaginea fuziunii nucleare pe care o văzusem într-o carte de fizică. O caricatură. Nu te aştepţi să vezi caricaturi într-o carte de fizică, dar, cum mi-a spus odată cineva, pe drumul spre educaţia publicului sunt multe cotituri şi serpentine... de fapt acel cineva a fost Arnie. Caricatura înfăţişa doi atomi sub forma unor automobile de curse mergând unul spre altul şi apoi ciocnindu-se. Bang! În locul unor maşini avariate (şi al unei ambulanţe-atom care să ridice electronii şi neutronii răniţi), masa critică, reacţia în lanţ şi un big-bang superb.

Apoi am ajuns la concluzia că nu era ciudat că mi-am amintit caricatura. Leigh deţinea nişte amănunte concrete pe care eu nu le cunoşteam. Şi viceversa. În ambele cazuri, multe dintre informaţii erau doar bănuieli; multe erau păreri subiective şi circumstanţiale... dar faptele concrete erau suficiente ca să fie înfricoşătoare. M-am întrebat ce ar face poliţia dacă ar afla ce ştiam noi. Puteam să bănuiesc: nimic. Puteai să intentezi proces unei fantome? Sau unei maşini?

– Dennis?

– Mă gândesc. Nu simţi că miroase a creier ars?

– Ce ştii tu? a întrebat ea iarăşi.

Coliziune. Masă critică. Reacţie în lanţ. Explozie.

Adevărul era că mă gândeam că dacă alăturăm informaţiile noastre va trebui să facem ceva, sau să spunem cuiva. Să luăm măsuri. Noi...

Mi-am amintit visul: maşina stând în garajul lui LeBay, motorul ambalându-se, apoi potolindu-se, ambalându-se, apoi potolindu-se, farurile aprinzându-se, scârţâitul cauciucurilor.

I-am luat mâna în palmele mele.

– OK. Ascultă. Arnie a cumpărat-o pe Christine de la un individ care acum este mort, pe nume Roland D. LeBay. Într-o zi, pe când ne întorceam de la muncă, am văzut-O pe peluza lui şi...

– Şi tu faci la fel, a spus ea încetişor.

– Ce?

– Îi spui EA.

Am încuviinţat, dar nu i-am dat drumul la mână.

– Mda. Ştiu. Este greu să mă controlez. Problema este că Arnie a dorit-O – pe ea, sau ce este maşina asta – din prima clipă în care a văzut-O. Iar acum mă gândesc... atunci nu am făcut-o, dar acum da... că LeBay a vrut şi el foarte mult ca Arnie să O aibă; că i-ar fi dat-O pe gratis dacă altfel nu s-ar fi putut. Ca şi cum Arnie a văzut-O pe Christine şi a ştiut, apoi LeBay l-a văzut pe Arnie şi a ştiut şi el acelaşi lucru.

Leigh şi-a retras mâna şi a început să-şi maseze agitată braţele.

– Arnie a spus că a plătit...

– Cum să nu, a plătit. Şi încă plăteşte. Asta doar dacă a mai rămas ceva din Arnie.

– Nu înţeleg la ce te referi.

– O să-ţi arăt peste câteva minute. Mai întâi, lasă-mă să-ţi spun toate faptele.

– De acord.

– LeBay a avut o nevastă şi o fetiţă. Asta se întâmpla în anii '50. Fata lui a murit pe marginea drumului. A murit sufocată. Din cauza unui hamburger.

Obrajii lui Leigh au pălit din ce în ce mai tare; pentru o clipă a părut la fel de albă şi de translucidă ca o sticlă lăptoasă.

– Leigh, am strigat eu neliniştit. Te simţi bine?

– Da, a spus ea cu un calm îngrozitor.

Culoarea obrajilor nu s-a schimbat. Gura i s-a strâmbat într-o grimasă oribilă care probabil dorise să fie un zâmbet liniştitor.

– Mă simt bine. S-a ridicat. Te rog, unde este baia?

– La capătul holului. Leigh, arăţi groaznic.

– O să vomit, a spus ea cu aceeaşi voce calmă şi a plecat.

Acum se mișca sacadat, ca o păpușă; toată grația de balerină pe care o observasem în umbra ei dispăruse. A ieșit încet din cameră, dar când nu a mai fost în raza privirii mele, ritmul pașilor ei s-a accelerat; am auzit ușa de la baie deschizându-se brusc. Apoi zgomotele. M-am lăsat pe spate și mi-am acoperit ochii cu palmele.

Când s-a întors era încă palidă, dar își recăpătase totuși o urmă de culoare. Se spălase pe față și avea câteva picături de apă pe obraji.

– Iartă-mă, i-am spus.

– Este în ordine. Doar că... m-ai luat prin surprindere. A zâmbit obosită. Bănuiesc că este de la sine înțeles. Privirile noastre s-au întâlnit. Spune-mi doar un singur lucru, Dennis. Ceea ce ai spus tu este adevărat? Într-adevăr?

– Mda. Este adevărat. Și nu-i totul. Dar chiar vrei să auzi și restul?

– Nu, a răspuns ea. Dar, oricum, continuă.

– Am putea s-o lăsăm baltă, am spus eu, dar nu eram convins de asta.

Ochii ei gravi, neliniștiți, mi-au susținut privirea.

– Ar putea să fie... mai prudent dacă n-am lăsa-o baltă, a spus ea.

– Nevasta lui s-a sinucis la scurt timp după ce a murit fetița.

– Mașina...

– ...a fost implicată...

– Cum?

– Leigh...

– *Cum?*

Deci i-am povestit nu doar despre fetiță și mama ei, ci și despre LeBay, așa cum îmi relatase mie George, fratele lui. Capacitatea fără sfârșit de mânie a acestuia. Puștii care-și bătuseră joc de hainele lui și de tunsoarea castron. Evadarea lui în cadrul armatei, unde toți purtau aceeași uniformă și aveau aceeași tunsoare. Garajul armatei. Blestemele constante la adresa căcănarilor, în special pentru aceia care-i aduceau mașinile lor scumpe ca să le repare pe socoteala guvernului. Al Doilea Război Mondial. Fratele ucis în Franța.

Chevrolet-ul vechi. Hudson Hornet-ul vechi. Şi peste toate acestea, acel refren constant, neschimbat, mânia.

– Cuvântul acela, a murmurat Leigh.

– Care cuvânt?

– Căcănari.

Ea se forţase să-l rostească, cu nasul strâmbându-i-se de dezgust.

– *El* îl foloseşte. Arnie.

– Ştiu.

Ne-am uitat unul la altul, iar mâna ei s-a strecurat iarăşi între ale mele.

– Eşti rece, i-am spus.

Altă remarcă izvorâtă din fântâna aceea de înţelepciune, Dennis Guilder. Aveam un milion.

– Da. Mi se pare că niciodată nu o să-mi mai fie cald.

Doream s-o iau în braţe, dar n-am făcut-o. Îmi era frică. Arnie era încă prea prezent între noi. Cel mai îngrozitor lucru – şi *era* îngrozitor – era faptul că mi se părea din ce în ce mai mult că el era mort... mort sau sub influenţa unor farmece stranii.

– Ţi-a mai spus fratele lui ceva?

– Nimic care să se potrivească.

Dar în mintea mea s-a ridicat o amintire ca o bulă de aer într-un pahar cu apă şi apoi a explodat: *El era obsedat şi era furios, dar nu era un monstru*, îmi spusese George LeBay. *Cel puţin... eu nu cred că era.* Mi se păruse că, pierdut în trecut cum fusese, avusese de gând să adauge ceva... apoi îşi dăduse seama unde se afla şi că vorbea cu un străin. Ce avusese de gând să spună?

Dintr-odată mi-a venit o idee monstruoasă. Am îndepărtat-o. Am reuşit... dar înlăturarea ei a fost foarte dificilă, ca şi cum aş fi împins un pian. Şi încă îi puteam vedea silueta vagă în umbră.

Am devenit conştient că Leigh mă privea foarte atentă şi m-am întrebat câte din gândurile mele mi se oglindiseră pe faţă.

– Ai adresa domnului LaBay? m-a întrebat ea.

– Nu.

M-am gândit un moment, apoi mi-am amintit înmormântarea, care mi se părea că avusese loc cu foarte, foarte mult timp în urmă.

– Dar bănuiesc că Legiunea Americană din Libertyville o are. Ei s-au ocupat de înmormântarea lui LeBay şi l-au chemat pe fratele său. De ce?

Leigh doar a clătinat din cap şi s-a dus la fereastră, unde a rămas privind absentă. *Acţiunea anului,* m-am gândit eu.

S-a întors spre mine şi iarăşi am fost izbit de frumuseţea ei, calmă şi simplă, cu excepţia acelor pometi înalţi şi aroganţi – pometii pe care te aştepţi să-i aibă o doamnă care poartă un cuţit la cingătoare.

– Ai spus că o să-mi arăţi ceva? Ce era?

Am încuviinţat. Acum nu mă mai puteam opri. Reacţia în lanţ se declanşase. Nu exista nicio metodă s-o opresc.

– Du-te sus. Camera mea este a doua uşă pe stânga. Uită-te în al treilea sertar al măsuţei de toaletă. O să trebuiască să cauţi sub un teanc de lenjerie de corp, dar nu o să te muşte.

Ea a zâmbit – doar puţin, dar şi asta era o îmbunătăţire.

– Şi ce o să găsesc? Un săculeţ cu droguri?

– M-am lăsat anul trecut, am răspuns zâmbind. Anul ăsta iau Ludes. Fac rost de bani vânzând heroină la liceu.

– Ce o să găsesc, de fapt?

– Autograful lui Arnie imortalizat pe ghips.

– Autograful lui?

Am încuviinţat:

– În duplicat.

Le-a găsit, iar cinci minute mai târziu eram din nou amândoi pe canapea, privind două dreptunghiuri de ghips. Erau aşezate unul lângă altul pe măsuţa de cafea pe care se vedeau semnele trecerii anilor. Pe unul dintre ele mai dansau şi alte nume. Îmi păstrasem ghipsurile, chiar o îndrumasem pe asistenta medicală pe unde să le taie. Mai târziu decupasem cele două dreptunghiuri, unul de la ghipsul piciorului stâng, celălalt de la dreptul.

Le-am privit în tăcere:

Arnie Cunningham pe dreptul.

Arnie Cunningham pe stângul.

Leigh s-a uitat la mine, întrebătoare şi nedumerită.

– Astea sunt bucăţi de ghi...

– Da, din ghipsurile mele.

– Este... o glumă sau altceva?

– Nu-i o glumă. L-am urmărit când le-a semnat pe amândouă. Acum, după ce rostisem cuvintele, am simţit o ciudată uşurare a tensiunii, o relaxare. Era bine că împărtăşisem cuiva acest fapt. Îl ţineam de prea multă vreme în minte şi nu-mi dăduse pace.

– Dar nu seamănă deloc.

– Parcă eu nu ştiu! Dar nici Arnie nu prea mai seamănă cu cel de acum câteva luni. Iar totul este legat de afurisita aia de maşină. Am arătat sălbatic spre dreptunghiul din stânga. Aceea nu-i semnătura lui. Îl ştiu pe Arnie aproape de-o viaţă. I-am văzut temele, i-am văzut mesajele, l-am văzut semnându-şi chitanţa pentru primirea salariilor, *iar aceea nu-i semnătura lui.* Cea din dreapta, da. Asta, nu. Leigh, vrei mâine să faci ceva pentru mine?

– Ce?

I-am spus. Ea a încuviinţat încet.

– Pentru noi.

– Hm?

– O s-o fac pentru noi. Deoarece noi trebuie să facem ceva, nu-i aşa?

– Da. Bănuiesc că da. Te supără dacă-ţi pun o întrebare personală?

A clătinat din cap, ochii ei albaştri, remarcabili, neîndepărtându-şi privirea de la mine.

– Cum ai dormit în ultimul timp?

– Nu prea bine. Am visat urât. Dar tu?

– Nu. Nu prea bine.

Apoi, pentru că nu mă mai puteam stăpâni, mi-am pus mâinile pe umerii ei şi am sărutat-o. A existat o ezitare momentană şi am crezut că ea o să se îndepărteze... apoi şi-a ridicat bărbia şi mi-a

răspuns la sărut cu toată convingerea. Poate că, până la urmă, faptul că eram cât de cât imobilizat a fost un noroc.

După ce ne-am sărutat, ea m-a privit întrebătoare.

– Împotriva viselor, i-am spus, crezând că o să par stupid și tâmpit, așa cum sună întotdeauna în cărți această remarcă. Dar a sunat dureros de sincer.

– Împotriva viselor, a repetat ea cu gravitate, ca și când ar fi fost un talisman.

Și de data aceasta ea și-a apropiat capul de al meu și ne-am sărutat iarăși, cu cele două dreptunghiuri de ghips zimțate privindu-ne ca niște ochi albi și orbi, cu numele lui Arnie scris pe ele. Ne-am sărutat pentru simplul confort animalic dat de contactul animalic – acesta, desigur, și încă ceva în plus, începând să fie ceva mai mult – apoi am rămas îmbrățișați fără să vorbim și nu cred că încercam să ne amăgim despre ceea ce se întâmpla, cel puțin nu în totalitate. Era o alinare, dar în același timp era și bunul și bătrânul sex, complet, pârguit și ațâțat de hormonii adolescentini. Și poate că avea o șansă să devină ceva mai mult și mai frumos decât simplul sex.

Dar mai era și altceva în acele sărutări – eu o știam, ea o știa și probabil că și dumneavoastră. Celălalt sentiment era un fel de trădare rușinată. Puteam să simt cum plâng toate amintirile celor optsprezece ani, mușuroaiele pentru furnici, partidele de șah, filmele, lucrurile învățate de la el, ocaziile în care l-am apărat ca să nu fie ucis. Doar că, poate la sfârșit, n-am reușit să-l apăr. Poate că văzusem ultimele rămășițe ale eului său – iar acesta fusese un eu foarte zdrențuit și nenorocit – în seara Zilei Recunoștinței când îmi adusese sendvișurile cu carne de curcan și berile.

Nu cred că vreunul dintre noi s-a gândit că până atunci noi nu făcusem nimic de neiertat pentru Arnie – nimic ce ar fi putut s-o înfurie pe Christine. Dar acum, bineînțeles, făcusem.

44

MUNCĂ DE DETECTIV

Ei bine, când conducta se sparge
Și sunt pierdut pe podul de peste râu,
Înseamnă că am clacat pe autostradă
Și pe malul apei,
Sanitarii vin pe Thruway,
Pregătiți să mă înfășoare în bandaje,
Iar dacă mă prăbușesc murind
Știu că ea este hotărâtă să pună o pătură pe patul meu.

BOB DYLAN

În următoarele trei săptămâni eu și Leigh ne-am jucat de-a detectivii și ne-am îndrăgostit.

A doua zi ea s-a dus la birourile municipalității și a plătit cincizeci de cenți ca să xerografieze două acte, aceste acte se duc la Harrysburg, dar Harrysburg-ul trimite înapoi în oraș o copie.

De această dată, când a venit Leigh, familia mea era acasă. Ellie se zgâia la noi de câte ori avea ocazia. Era fascinată de Leigh, iar eu m-am amuzat în tăcere când, cam la o săptămână după Anul Nou, ea a început să-și poarte părul prins în coadă la fel ca Leigh. Am fost tentat să o tachinez în această privință... dar m-am abținut.

Poate că începusem să mă maturizez puţin (dar nu îndeajuns ca să nu-i fur Yodels-urile, pe care le ascundea în spatele recipientelor Tupperware din frigider).

Cu excepţia zgâielilor ocazionale ale lui Ellie, în acea după-amiază, 27 decembrie, după ce s-au îndeplinit formalităţile de rigoare am fost lăsaţi singuri în camera de zi. Am prezentat-o pe Leigh mamei şi tatălui meu, mama ne-a servit cu cafea şi am discutat. Elaine a vorbit cel mai mult, pălăvrăgind despre şcoala ei şi punându-i lui Leigh tot felul de întrebări despre a noastră. La început m-am supărat, apoi am fost recunoscător. Părinţii mei sunt exemplul tipic al politeţii clasei de mijloc (dacă ar fi condusă spre scaunul electric şi în drum s-ar lovi de preot, mama s-ar scuza) şi puteam să simt destul de bine că ei o plăceau pe Leigh, dar era de asemenea evident, cel puţin pentru mine, că erau puţin nedumeriţi şi încurcaţi, întrebându-se unde se potrivea Arnie în toate acestea.

Ceea ce bănuiesc că ne întrebam şi noi, eu şi Leigh. Până la urmă ei au făcut ceea ce fac părinţii când sunt nedumeriţi în asemenea situaţii, au catalogat totul drept probleme ale puştilor şi s-au întors la treburile lor. Primul s-a scuzat tata, spunând că în atelierul lui era harababura obişnuită de după Crăciun şi că trebuie să înceapă să facă ordine. Mama a spus că dorea să scrie câte ceva.

Elaine m-a privit cu solemnitate şi m-a întrebat.

– Iisus a avut câine?

Eu şi Elaine am izbucnit în hohote. Leigh ne-a privit cum râdem, zâmbind politicoasă, aşa cum fac străinii când este vorba de o glumă de familie.

– Întinde-o, Ellie, am spus.

– Ce o să faci dacă nu? a întrebat, dar era doar o alintare de rutină; ea se ridicase deja.

– O să te pun să-mi speli lenjeria de corp.

– *Pe dracu'!* a declarat Ellie şi a părăsit camera.

– Sora mea mai mică, am spus eu.

Leigh zâmbea.

– E grozavă.

– Dacă ar trebui să stai tot timpul cu ea s-ar putea să-ți schimbi părerea. Hai să vedem ce ai adus.

Leigh a pus una din foile xerografiate pe măsuța de cafea, aceea unde cu o zi înainte fuseseră bucățile din ghipsurile mele.

Era reînregistrarea unei mașini de mâna a doua, un Plymouth 1958 Sedan (patru uși), roșu și alb. Era datată 1 noiembrie 1978 și semnată Arnold Cunningham. Tatăl lui contrasemnase pentru el.

SEMNĂTURA PROPRIETARULUI Arnold Cunningham

SEMNĂTURA PĂRINTELUI SAU TUTORELUI
(DACĂ PROPRIETARUL ARE SUB 18 ANI) Michael Cunningham

– Cu ce seamănă asta? am întrebat.

– Cu una dintre semnăturile de pe dreptunghiurile pe care mi le-ai arătat, a spus ea. Cu care?

– Așa se semna imediat după ce m-am accidentat la Ridge Rock. Este semnătura lui dintotdeauna. Acum hai s-o vedem pe cealaltă.

A pus-o jos lângă prima. Acesta era un formular de înregistrare pentru o mașină nouă, un Plymouth 1958 Sedan (patru uși), roșu și alb.

Era datată 1 noiembrie 1957 – am simțit o tresărire neplăcută la vederea acestei similitudini, iar privind-o pe Leigh am văzut că și ea o observase.

– Uită-te la semnătură, a spus ea.

M-am uitat.

SEMNĂTURA PROPRIETARULUI Roland D. LeBay

SEMNĂTURA PĂRINTELUI SAU TUTORELUI
(DACĂ PROPRIETARUL ARE SUB 18 ANI) _____

Acesta era scrisul pe care Arnie îl folosise în seara Zilei Recunoștinței; nu trebuia să fii un geniu sau un expert grafolog ca să observi asta. Numele erau diferite, dar scrisul era identic.

Leigh a întins mâna spre mine, iar eu i-am strâns-o.

În atelierul său din pivniță, tatăl meu făcea jucării. Bănuiesc că acest fapt s-ar putea să vi se pară destul de ciudat, dar este hobby-ul său. Sau poate mai mult decât un hobby. Cred că a existat un moment în viața lui când a trebuit să facă o alegere dificilă între a merge la colegiu și a deveni un creator de jucării. Dacă așa s-a întâmplat, atunci bănuiesc că a ales drumul mai sigur. Câteodată mi se pare că asta văd în ochii lui, un fel de fantomă veche care n-a fost uitată, dar probabil că-i doar imaginația mea, care pe atunci era mult mai leneșă decât este acum.

Eu și Ellie am fost principalii beneficiari, dar și Arnie a găsit sub pomul de Crăciun și lângă torturile aniversare unele dintre jucăriile tatălui meu, după cum și cea mai bună prietenă din copilărie a lui Ellie, Aimee Carruthers (care se mutase de mult în Nevada și care era pomenită acum în tonurile melancolice, rezervate pentru persoanele care au murit de tinere și fără sens), precum și mulți alți amici de-ai noștri.

Acum tatăl meu dădea majoritatea jucăriilor la Fondul 400 al Armatei Salvării, iar înainte de Crăciun pivnița semăna cu atelierul lui Moș Crăciun, chiar până în Ajun de Crăciun era ticsită cu cutii de carton care conțineau trenulețe de lemn, truse mici de scule, ceasuri care mergeau, animale de pluș, câte un teatru de păpuși etc. Principala sa pasiune era pentru jucăriile de lemn (până la Războiul din Vietnam, făcuse batalioane de soldăței, dar în ultimii cinci ani fuseseră lăsați la o parte, fără nicio zarvă; nici acum nu sunt sigur dacă o făcuse conștient), dar ca un meseriaș care se respectă, tatăl meu aborda toate domeniile. În săptămâna de după Crăciun exista o perioadă moartă. Atelierul părea teribil de gol, și doar mirosul dulceag de rumeguș amintea de jucăriile care fuseseră acolo.

În săptămâna aceea el mătura, curăța, își ungea ustensilele și se pregătea pentru următorul an. Apoi, pe măsură ce iarna înainta, în ianuarie și în februarie, jucăriile și gunoiul aparent, care devenea părți de jucării, începeau să reapară – trenulețe și balerine de lemn cu obrajii îmbujorați; o cutie cu material de umplutură luat din canapeaua veche a cuiva, care până la urmă umplea burta unui

ursuleț (tata își denumea ursuleții Owen sau Olive – între faza de bebeluș și clasa a doua eu am distrus șase ursuleți Owen, iar Ellie a distrus cam tot atâția ursuleți Olive), bucăți mici de sârmă, nasturi și ochi plați împrăștiați pe masa de lucru, ieșiți parcă dintr-o poveste de groază. La urmă, apăreau cutiile de la sticlele de băuturi, iar jucăriile erau împachetate în ele.

În ultimii trei ani el câștigase trei premii de la Armata Salvării, dar le ținea ascunse într-un sertar, ca și când i-ar fi fost rușine de ele. Pe atunci nu înțelegeam de ce și nici acum nu pricep, nu pe deplin, dar cel puțin știu că motivul nu era rușinea. Tatăl meu nu avea nimic de care să-i fie rușine.

În acea seară, după cină, mi-am croit drum până jos, strângând nebunește balustrada cu o mână și folosindu-mi cârja ca un băț de schi.

– Dennis, a spus el plăcut surprins, dar puțin neliniștit. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mă descurc.

Și-a pus mătura lângă un morman de așchii galbene și m-a privit ca să se convingă dacă într-adevăr reușesc.

– Atunci, ce-ai zice să-ți dau un brânci?

– Ha-ha, foarte amuzant.

Am ajuns jos, am sărit într-un picior până la balansoarul mare pe care tata îl ținea în colț lângă vechiul televizor Motorola alb-negru și m-am așezat. *Zduf.*

– Ce mai faci? m-a întrebat el.

– Destul de bine.

A ridicat un făraș cu așchii, l-a deșertat în coșul de gunoi, a strănutat și a mai ridicat încă unul.

– Nu ai dureri?

– Nu. Ei bine... puține.

– Trebuie să fii atent cu scările. Dacă mama ar fi văzut ce ai făcut acum...

Am rânjit.

– Mda, ar fi țipat.

– Unde *este* mama ta?

– Ea şi Ellie s-au dus la familia Rennekes. Dinah Rennekes a primit de Crăciun o colecţie completă a albumelor lui Shaun Cassidy. Ellie este *verde.*

– Credeam că Shaun a căzut în dizgraţie, a spus tata.

– Eu cred că ei îi este frică să nu-i joace moda o festă urâtă.

Tata a râs. Între noi s-au instalat câteva momente de tăcere plăcută, eu stând pe scaun şi el măturând. Ştiam că până la urmă va ajunge la subiect şi aşa s-a-ntâmplat.

– Leigh, a spus el, obişnuia să iasă cu Arnie, nu-i aşa?

– Da.

M-a privit, apoi şi-a reluat lucrul. Credeam că o să mă întrebe dacă mi se părea înţelept, sau poate o să spună că a fura prietena celui mai bun prieten nu este calea de a menţine prietenia şi armonia. Dar nu a spus nimic de acest gen.

– Nu prea îl mai vedem pe Arnie zilele astea. Crezi că îi este ruşine de mizeria în care a intrat?

Aveam bănuiala că tata nu credea aşa ceva; că pur şi simplu tatona terenul.

– Nu ştiu.

– Nu cred că trebuie să-şi facă prea multe griji. Cu Darnell mort... a înclinat făraşul pe buza coşului de gunoi şi aşchiile au căzut înăuntru... mă îndoiesc că ei se vor deranja să-i intenteze proces.

– Nu?

– Nu lui Arnie. Nu pe baza unor acuzaţii serioase. S-ar putea să fie amendat şi judecătorul probabil îi va ţine o predică, dar nimeni nu doreşte să pună o pată de neşters în dosarul unui băiat alb dintr-un mediu sănătos, care trebuie să urmeze colegiul şi să-şi facă un viitor fructuos în societate.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare şi eu m-am foit în scaun, simţindu-mă dintr-o dată neliniştit.

– Mda, bănuiesc că aşa este.

– Numai că el nu mai este ca înainte, nu-i aşa, Dennis?

– Nu. S-a schimbat.

– Când l-ai văzut ultima dată?

– De Ziua Recunoştinţei.

– Atunci a fost OK?

Am clătinat încet din cap, venindu-mi brusc să plâng şi să-i povestesc totul. Mai simţisem asta o dată şi n-o făcusem; şi acum am rezistat, dar dintr-un alt motiv. Îmi amintisem ce spusese Leigh despre faptul că fusese îngrijorată pentru părinţii ei în Ajunul Crăciunului. Iar acum mi se părea că dacă cei apropiaţi nouă ştiau cât mai puţin despre bănuielile noastre, cu atât erau ei... mai în siguranţă.

– Ce nu este în regulă cu el?

– Nu ştiu.

– Leigh ştie?

– Nu. Nu cu siguranţă. Noi avem... nişte bănuieli.

– Vrei să mi le spui?

– Da. Într-un fel, vreau. Dar cred că ar fi mai bine să nu ţi le spun.

– În ordine. Pentru moment.

A continuat să mătură. Zgomotele pe care le făceau perii măturii pe ciment erau aproape hipnotice.

– Şi poate ar fi mai bine să discuţi cu Arnie cât mai curând.

– Mda. Şi eu mă gândeam la asta.

Dar nu era o discuţie pe care s-o aştept cu nerăbdare. A urmat o altă perioadă de tăcere. Tata a terminat de măturat, apoi a privit în jur.

– Arată destul de bine, nu?

– Superb, tati.

A zâmbit puţin trist şi şi-a aprins un Winston. De la infarct renunţase aproape complet la ţigări, dar îşi ţinea un pachet de rezervă şi, din când în când, de obicei când era stresat de ceva, îşi mai aprindea una.

– Aiurea. Arată al naibii de gol.

– Ei bine... mda.

– Vrei să te ajut să urci scările?

Mi-am luat cârjele.

– N-aş refuza.

M-a privit şi a chicotit.

– Long John Silver[1]. Tot ce-ţi mai lipseşte este papagalul.

– Ai de gând să stai acolo şi să te hlizeşti sau îmi dai o mână de ajutor?

– Îţi dau o mână de ajutor.

Mi-am pus o mână pe umărul lui, simţindu-mă ca un băieţel – mi-am reamintit imagini aproape uitate în care el mă ducea în braţe la culcare în serile de duminică, după ce eu adormeam la jumătatea programului *Ed Sullivan Show.* Mirosul aftershave-ului său era acelaşi.

Când am ajuns sus, mi-a spus:

– Întrerupe-mă dacă pun întrebări care nu mă privesc, Denny, dar Leigh nu mai iese cu Arnie, nu-i aşa?

– Nu, tati.

– Iese cu tine?

– Hm... ei bine, nu prea ştiu. Bănuiesc că nu.

– Adică nu *încă.*

– Ei bine... mda, cred că aşa este.

Începeam să nu mă mai simt în apele mele şi bănuiesc că s-a văzut asta pe faţa mea, dar el totuşi a continuat:

– Ar fi corect să spun că ea a rupt-o cu Arnie pentru că el nu mai este aceeaşi persoană?

– Da. Cred că ar fi corect.

– El ştie despre tine şi Leigh?

– Tati, nu este nimic de ştiut... cel puţin nu încă.

Şi-a dres glasul, a părut că se gândeşte, apoi n-a spus nimic. Mi-am retras mâna şi m-am sprijinit în cârje. Poate că m-am concentrat prea mult asupra lor.

– Să-ţi dau un mic sfat gratuit, a spus tata până la urmă. Străduieşte-te ca el să nu afle ce este între tine şi ea şi nu mai susţine că nu este nimic. Voi încercaţi să-l ajutaţi cumva, nu-i aşa?

– Tată, nu cred că este ceva ce eu sau Leigh am putea să facem pentru Arnie.

---

[1] Personaj din *Comoara din insulă* de R.L. Stevenson.

– Eu l-am văzut de vreo două sau trei ori.

– Zău? am spus eu surprins. Unde?

Tata a ridicat din umeri.

– Pe stradă. Prin centru. Ştii tu. Libertyville nu-i chiar aşa de mare, Dennis. El...

– El ce?

– De-abia m-a recunoscut. Şi arată mai bătrân. Acum, după ce tenul i s-a curăţat, arată mai bătrân. Eu crezusem că seamănă cu taică-su', dar acum... S-a întrerupt brusc. Dennis, te-ai gândit că Arnie ar putea să aibă un fel de cădere nervoasă?

– Da, am răspuns eu şi în mod straniu mi-am dorit să-i pot spune că existau şi alte alternative. Mai rele. Alternative care l-ar fi făcut pe bătrânu' meu să creadă că eu eram cel care avea o cădere nervoasă.

– Să fii atent, a spus el şi, cu toate că nu s-a referit la ceea ce i se întâmplase lui Will Darnell, dintr-odată am fost foarte sigur că la asta se gândea. Să fii atent, Dennis.

A doua zi m-a sunat Leigh şi mi-a spus că tatăl ei era chemat la Los Angeles pentru unele probleme de sfârşit de an şi le propusese, sub un impuls de moment, să meargă şi ele, să scape pentru câteva zile de frig şi de zăpadă.

– Mama a fost foarte încântată de idee, iar eu nu am putut găsi un motiv plauzibil ca să nu merg. Sunt doar zece zile, iar şcoala nu începe până la 8 ianuarie.

– Este superb. Distracţie plăcută.

– Crezi că ar trebui să merg?

– Dacă tu nu crezi, ar trebui să-ţi faci o consultaţie la cap.

– Dennis?

– Da?

Vocea ei a scăzut puţin în intensitate.

– O să fii atent, nu-i aşa? Eu... ei bine, în ultimul timp m-am gândit mult la tine.

Apoi a închis, lăsându-mă uimit şi plăcut încălzit, dar vinovăţia a rămas, acum poate atenuându-se puţin, dar totuşi persistentă.

Tata mă întrebase dacă încercam să-l ajut pe Arnie. Oare? Sau poate îmi vâram nasul într-o latură a vieţii sale care fusese foarte ferm marcată ca interzisă... şi între timp îi furam prietena? Şi ce anume *ar* face sau *ar* spune Arnie dacă ar afla?

Mă durea capul de atâtea întrebări şi m-am gândit că poate-i chiar mai bine că Leigh pleacă pentru un timp din oraş.

Aşa cum ea însăşi spusese despre părinţii noştri, părea mai prudent.

Vineri, 29 decembrie, ultima zi de lucru din acel an, am sunat la Legiunea Americană din Libertyville şi am cerut să vorbesc cu secretarul. De la administratorul clădirii am aflat numele lui: Richard McCandless şi un număr de telefon. Numărul s-a dovedit a fi cel de la David Emerson's, magazinul de mobilă „bună" din Libertyville. Mi s-a spus să aştept un moment, apoi McCandless a venit la telefon, o voce profundă, gravă, care îl indica în jur de şaizeci de ani, ca şi când proprietarul vocii îşi croise drum împreună cu generalul Patton prin Germania, luptând poate umăr la umăr şi muşcând cu dinţii gloanţele inamice din aer în timp ce înaintau.

– McCandless, a spus el.

– Domnule McCandless, numele meu este Dennis Guilder. În luna august aţi organizat o înmormântare militară pentru o persoană pe numele Roland D. LeBay...

– Era un prieten de-al dumneavoastră?

– Nu, doar o cunoştinţă, dar...

– Deci nu trebuie să vă menajez sentimentele, a spus McCandless cu voce gravă. Glasul său semăna cu cel al lui Andy Devine, altoit cu al lui Broderick Crawford. LeBay nu era nimic altceva decât o guşă spurcată, iar dacă ar fi fost după mine, Legiunea n-ar fi avut nimic de-a face cu plantarea lui. El a părăsit organizaţia în 1970. Dacă n-ar fi plecat, l-am fi dat afară. Omul ăla a fost cel mai arţăgos ticălos care a existat vreodată.

– Chiar aşa?

– Întocmai. Se lua la harţă din orice, iar dacă reuşea se şi bătea. Nu puteai să joci poker cu ticălosul şi desigur nu puteai să bei cu el.

În primul rând nu reuşeai să ţii pasul cu el şi, în al doilea rând, devenea periculos. Dar nu-i trebuia mult ca să devină periculos. Un ticălos nebun, scuză-mi limbajul. Cine eşti tu, băiete?

Timp de un moment mi-a trecut prin minte gândul nebunesc de a-i da replica lui Emily Dickinson: *Sunt nimeni! Cine eşti tu?*

– Un prieten de-al meu a cumpărat o maşină de la LeBay chiar înainte ca acesta sa moară...

– Rahat! Nu acel '57?

– Ei bine, de fapt era un '58...

– Mda, mda, '57 sau '58, roşu şi alb. Ăla era singurul lucru nenorocit la care ţinea el. O trata de parcă era o femeie. Din cauza maşinii aceleia a părăsit el Legiunea, ştiai?

– Nu. Ce s-a întâmplat?

– Ah, rahat! Poveste veche, puştiule. Şi aşa te-am plictisit destul cu prostiile. Dar de fiecare dată când mă gândesc la ticălosul de LeBay, văd roşu. Încă mai am cicatricele pe mâini. Unchiul Sam mi-a luat trei ani din viaţă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial şi nu m-am ales nici măcar cu o Inimă Purpurie, cu toate că am fost pe front aproape tot timpul. M-am bătut aproape pe jumătate din insulele alea împuţite din Pacific. Eu şi încă cincizeci de inşi a trebuit să ţinem piept în Guadalcanal unui potop japonez, două milioane de japonezi afurisiţi, dând năvală, drogaţi până-n albul ochilor şi agitând săbiile alea pe care le făceau din cutii de cafea Maxwell House – şi nu m-am ales nici măcar cu o cicatrice. Am simţit cum au trecut pe lângă mine câteva gloanţe şi, chiar înainte să stopăm atacul ăla, ortacului de lângă mine i s-au rearanjat maţele prin bunăvoinţa împăratului Japoniei, dar singura dată când am văzut culoarea propriului meu sânge acolo, în Pacific, a fost când m-am tăiat bărbierindu-mă. Apoi...

McCandless a râs.

– Mii de draci, iarăşi m-am pornit. Nevastă-mea spune că într-o zi o să-mi deschid gura aşa de mult, încât o să cad în ea. Cum ziceai că te numeşti?

– Dennis Guilder.

– OK, Dennis, eu te-am plictisit destul, acum plictiseşte-mă tu pe mine. Ce doreşti?

– Ei bine, prietenul meu a cumpărat maşina şi a reparat-o... a transformat-o într-un fel de maşină de curse, cam aşa ceva. O piesă de expoziţie.

– Mda, întocmai ca LeBay, a spus McCandless, iar mie mi s-a uscat gura. Iubea afurisita aia de maşină, asta pot să afirm. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de nevastă-sa. Ştii ce s-a întâmplat cu ea?

– Da.

– Din cauza lui s-a sinucis, a spus McCandless înverşunat. După ce puştoaica lor a murit, ea n-a găsit la el niciun fel de alinare. Deloc. Cred că nu-i păsa deloc nici de puştoaică. Iartă-mă, Dennis. Nu mă pot opri. Vorbesc tot timpul. Totdeauna am făcut aşa. Mama mea obişnuia să-mi spună: „Dickie, limba ta este prinsă la mijloc şi are două capete." Ce ziceai că vrei?

– Eu şi prietenul meu am fost la înmormântarea lui LeBay, iar după ce s-a terminat, am luat legătura cu fratele său...

– Părea un tip destul de simpatic, m-a întrerupt McCandless. Profesor de liceu în Ohio.

– Corect.

Trebuia să vorbesc cu el şi într-adevăr părea un tip în regulă. I-am spus că lucrarea mea de absolvire la engleză e despreErza Pound.

– Erza, cine?

– Pound.

– Cine naiba-i ăsta? A fost la înmormântarea lui LeBay?

– Nu, domnule. Pound a fost un poet.

– Un ce?

– Poet. Şi el este mort.

– Oh.

McCandless părea să aibă dubii.

– Oricum, LeBay, mă refer la George LeBay, mi-a spus că o să-mi trimită un teanc de reviste despre Erza Pound dacă vreau. Ei bine, până la urmă cred că am nevoie de ele, dar am uitat să-mi notez adresa lui. Mă gândeam că dumneavoastră o aveţi.

– Desigur, trebuie să fie în registre; toate datele le avem acolo. Nu suport să fiu un nenorocit de secretar, dar anul când a trebuit să îndeplinesc această funcţie se termină în iulie şi n-am s-o mai fac altă dată. Înţelegi la ce mă refer. Fir'ar al dracului, niciodată.

– Sper că nu v-am deranjat prea tare.

– Nu. Drace, nu. Adică, de asta există Legiunea Americană, nu-i aşa? Ca să dăm o mână de ajutor oamenilor. Dă-mi adresa ta, Dennis, şi o să-ţi trimit o carte poştală cu adresa.

I-am spus numele şi adresa şi m-am scuzat iarăşi că l-am deranjat în timpul serviciului.

– Nicio problemă. Oricum sunt în pauza de cafea.

M-am întrebat ce anume făcea el la David Emerson's, magazinul de la care cumpăra elita Libertyville-ului. Era vânzător? Mi-l imaginam însoţind-o pe o doamnă drăguţă prin magazin şi spunându-i: *Aici este un divan al naibii de drăguţ, coniţă, şi uitaţi-vă la afurisita asta de canapea, puteţi să fiţi sigură că noi nu aveam aşa ceva la Guadalcanal când tâmpiţii ăia de japonezi drogaţi ne-au atacat cu săbiile lor Maxwell House.*

Am rânjit puţin, dar cuvintele cu care a continuat m-au potolit repede.

– Am mers de câteva ori cu maşina lui LeBay. Nu mi-a plăcut. Să fiu al dracului dacă ştiu de ce, dar nu mi-a plăcut. Şi n-aş mai fi făcut asta niciodată după ce nevastă-sa... ştii tu. Iisuse, îmi dădea fiori răi.

– Pun pariu, am spus, iar vocea mea părea că vine de la mare distanţă. Ascultaţi, ce *s-a întâmplat* când a părăsit el Legiunea? Spuneaţi ca a fost ceva în legătură cu maşina?

A râs, cu un aer destul de mulţumit.

– Chiar te interesează povestea aia veche?

– Ei bine, da. Mă interesează. Amintiţi-vă că prietenul meu a cumpărat maşina.

– Hm, atunci o să-ţi povestesc. A fost o chestie a dracu' de ciudată. Câţiva dintre noi îşi mai amintesc din când în când de întâmplarea aia, atunci când bem toţi câte ceva. Nu sunt singurul care

am cicatrice pe mâini. Dacă stau mai bine să mă gândesc, totul a fost foarte ciudat.

– Ce?

– A, a fost o şotie copilărească. Dar, ştii, nimănui nu îi plăcea ticălosul. Era un intrus, un singuratic...

Ca Arnie, m-am gândit.

– ...şi toţi băusem, a terminat McCandless. Eram după o întrunire, iar LeBay se dădea în spectacol mai rău decât de obicei. Deci câţiva dintre noi stăteam la bar, ştii, şi ne puteam da seama că LeBay se pregătea să plece acasă, îşi punea jacheta şi se certa cu Poochie Anderson pe o chestie de baseball. Când LeBay pleca, întotdeauna ieşea în acelaşi mod, puştiule. Sărea în Plymouth-ul său, dădea înapoi, apoi demara în trombă. Chestia aia ieşea din parcare ca o rachetă, împrăştiind peste tot pietricele. Deci – a fost ideea lui Sonny Bellerman – am fost cam patru dintre noi care am ieşit în parcare pe uşa din spate, în timp ce LeBay zbiera la Poochie. Ne-am dus în colţul îndepărtat al clădirii, fiindcă ştiam că până acolo dă înapoi maşina înainte de a pleca. Întotdeauna i se adresa cu un nume de fată, ţi-am spus că era ca şi cum ar fi fost însurat cu chestia aia afurisită.

„Ţineţi-vă ochii deschişi şi capetele jos că altfel ne vede", ne-a zis Sony, „şi nu vă mişcaţi până când nu vă spun eu." Ştii, eram toţi beţi turtă. Deci, când după vreo zece minute el a ieşit beat criţă, căutându-şi cheile în jachetă, Sonny a spus: „Bă, pregătiţi-vă şi ţineţi-vă capetele ferite." LeBay se suie în maşină şi o bagă în marşarier. A fost perfect, pentru că s-a oprit ca să-şi aprindă o ţigară. În timpul ăsta noi am apucat bara de protecţie din spate a Fury-ului şi l-am ridicat astfel încât atunci când pornea, împroşcând ca de obicei clădirea cu prundiş, ştii tu, să nu reuşească decât să-şi rotească roţile în gol şi să nu plece niciunde. Înţelegi ce vreau să spun?

– Mda, am zis.

Era o şotie copilărească; şi noi făcusem din când în când aşa ceva la petrecerile şcolare, iar o dată, ca să glumim, ridicasem roţile din spate ale Dodge-ului lui Puffer, antrenorul.

– Totuşi, am avut un fel de şoc. El şi-a aprins ţigara, apoi a deschis radioul. Asta era o altă chestie care ne enerva pe noi al dracului de tare, felul cum el asculta tot timpul rock-and-roll, de parcă ar fi fost un puşti şi nu un ditamai măgarul bătrân apt de asistenţă socială. Apoi a schimbat vitezele. Noi n-am văzut, fiindcă ne lăsasem în jos ca să nu ne observe. Îmi amintesc că Sonny Bellerman chicotea şi a şoptit, chiar înainte să se întâmple chestia aia, „Bă, sunt sus?", iar eu i-am răspuns „Pula ta e sus, Bellerman." Ştii, el a fost singurul care s-a accidentat cu adevărat. Din cauza verighetei. Dar, jur pe Dumnezeu, roţile *erau* ridicate. Ridicasem Plymouth-ul cu zece centimetri de la sol.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. După cum se desfăşura povestirea, mă gândeam că aş fi putut să ghicesc.

– Ce s-a întâmplat? A ţâşnit ca întotdeauna, asta s-a întâmplat! Întocmai ca şi cum toate cele patru roţi ar fi fost pe sol. A împroşcat prundiş şi a smuls bara de protecţie din mâinile noastre, şi cu un metru de piele cu tot. Cam tot inelarul lui Sonny Bellerman; verigheta i s-a agăţat în bara de protecţie, iar degetul s-a rupt ca un dop care iese dintr-o sticlă. Şi l-am auzit pe LeBay râzând în timp ce se îndepărta, de parcă ar fi ştiut tot timpul că noi eram acolo. Ştii, ar fi putut să afle dacă s-ar fi dus în spate ca să folosească toaleta după ce a terminat de urlat la Poochie, ar fi putut să se uite pe fereastră în timp ce urina şi să ne vadă pe noi cum stăm şi-l aşteptăm în spatele casei. Ei bine, asta a pus capac la toate. I-am trimis o scrisoare în care-i spuneam că-i cerem să renunţe la calitatea de membru. Dar ca să vezi cât de ciudată este lumea: Sonny Bellerman a fost cel care s-a ridicat la întrunirea pe care am avut-o după ce a murit LeBay şi a spus că trebuie totuşi să facem cele de cuviinţă. „Desigur", a spus Sonny, „individul a fost un ticălos abject, dar a luptat în război împreună cu noi. De ce să nu-l trimitem pe ultimul drum aşa cum trebuie?" Deci aşa am făcut. Nu ştiu. Cred că Sonny Bellerman este un creştin mai bun decât mine.

– Probabil că nu aţi ridicat roţile din spate, am spus eu, gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat cu ăia care-şi bătuseră joc în

noiembrie de Christine. Pierduseră mult mai mult decât pielea de pe degete.

– Le-am ridicat, a spus McCandless. Am fost împroşcaţi cu prundiş, dar azvârlit de roţile *din faţă*. Nici până acum nu am reuşit să-mi dau seama cum a reuşit el să facă asta. Este destul de înfiorător. Gerry Barlow, unul dintre noi, a pretins tot timpul că LeBay a reuşit cumva să facă tracţiune dublă, dar nu cred că se poate face aşa ceva, nu-i aşa?

– Nu, am spus eu. Nu cred că se poate.

– Aş, n-a făcut asta, a aprobat McCandless. N-a făcut-o niciodată. Ei bine, hei! Am dat din gură cam mult. Ar trebui să mai beau jumătate de cană de cafea până să se termine pauza. O să-ţi trimit adresa dacă o avem. Cred că o avem.

– Mulţumesc, domnule McCandless.

– Plăcerea mea, Dennis. Ai grijă de tine.

– Desigur. Foloseşte-o, dar nu abuza de ea, corect?

A râs.

– Aşa se spunea în anii '50.

A închis.

Am pus încet receptorul jos şi m-am gândit la maşini care continuă să se deplaseze chiar şi atunci când le ridici de pe sol roţile motoare. *Destul de nefiresc.* Era într-adevăr nefiresc, iar McCandless încă mai avea cicatricele cu care să dovedească. Asta m-a făcut să mă gândesc la ceva ce-mi spusese George LeBay. Şi el avea o cicatrice care dovedea asocierea lui cu Roland D. LeBay. Şi, pe măsură ce îmbătrânea, cicatricea *se mărise.*

45

AJUNUL ANULUI NOU

Pentru că acest tânăr star îndrăzneț și-a întâlnit
moartea în mașina sa,
Nimeni nu cunoaște motivul...
Cauciucuri care țipă, focuri scânteietoare
și dus a fost acest tânăr star,
O, cum l-au putut lăsa să moară?
Totuși, un tânăr s-a dus, dar legenda lui dăinuie,
Fiindcă a murit fără niciun scop...

BOBBY TROUP

În ajunul Anului Nou l-am sunat pe Arnie. Avusesem două zile ca să iau o hotărâre și nu prea voiam să-l sun, dar trebuia să-l văd. Ajunsesem să cred că nu puteam să iau o decizie până când nu-l vedeam. Și până când nu o vedeam iarăși pe Christine. La micul dejun adusesem vorba de mașină, ca din întâmplare, iar tatăl meu îmi spusese că după părerea lui toate mașinile sechestrate în Garajul Darnell fuseseră fotografiate și returnate.

La telefon mi-a răspuns Regina Cunningham, cu voce rezervată și convențională.

– Casa Cunningham.

– Bună Regina, Dennis la telefon.

– Dennis!

Părea și bucuroasă, și surprinsă. Pentru un moment a fost vocea Reginei dintotdeauna, cea care ne dăduse mie și lui Arnie sendvișuri cu unt de arahide amestecat cu bucățele de șuncă (bineînțeles, unt de arahide și șuncă pe felii de pâine de secară).

– Ce mai faci? Am auzit că ți-au dat drumul din spital.

– Eu sunt bine. Dar voi?

A urmat o pauză scurtă, apoi a spus:

– Ei bine, știi care a fost situația în ultimul timp.

– Probleme. Da.

– Toate problemele pe care nu le-am avut până acum, a spus Regina. Bănuiesc că s-au adunat undeva într-un colț și au așteptat să ne asalteze.

Mi-am dres glasul și n-am spus nimic.

– Vrei să vorbești cu Arnie?

– Dacă este acolo.

După încă o pauză scurtă Regina a continuat:

– Îmi amintesc cum hoinăreați voi în zilele bune, în ajunul Anului Nou, în așteptarea miezului nopții. De asta ai sunat, Dennis?

Vocea ei era parcă timidă, iar asta nu semăna deloc cu Regina cea foarte hotărâtă.

– Ei bine, da. Chestii copilărești, știu, dar...

– Nu! a spus ea repede. Nu, nu-i deloc așa! Dennis, dacă Arnie a avut vreodată nevoie de tine, dacă a avut nevoie de un prieten, atunci acum este acel moment. El... acum este sus, doarme. Doarme mult prea mult. Și el... el nu este... el nu a...

– Regina, ce nu a făcut?

– Nu a trimis nicio cerere de înscriere la colegiu! a izbucnit ea, după care și-a coborât imediat tonul, ca și când Arnie ar fi putut s-o audă. Nici măcar una! A înregistrat 700 de puncte în baremul oficial și ar putea să intre la orice colegiu din țară, cel puțin ar fi putut, înainte de aceste... aceste necazuri. Glasul ei tremura la granița lacrimilor, dar apoi s-a controlat. Vorbește cu el, Dennis.

Dacă ai putea să-ţi petreci seara asta cu el... să bei câteva beri cu el şi să... să vorbeşti cu el...

S-a oprit, dar îmi dădeam seama că mai era ceva. Ceva ce trebuia să spună, dar nu putea.

– Regina.

Nu-mi plăcuse Regina cea de dinainte, dictatoarea care părea să dirijeze vieţile soţului şi a fiului ei după propriile dorinţe, dar această femeie debusolată şi plângăreaţă îmi displăcea chiar mai tare.

– Haide. Linişteşte-te.

– Îmi este frică să vorbesc cu el, a spus ea până la urmă. Şi lui Michael îi este teamă să discute cu el. El... pare că explodează dacă îl contrazici în unele privinţe. La început era doar maşina; acum este şi colegiul. Dennis, vorbeşte cu el, te rog.

A urmat o altă pauză scurtă. Apoi, aproape întâmplător, a rostit fraza care o rodea cel mai tare:

– Cred că îl pierdem.

– Nu, Regina, hei...

– Îl chem, a spus ea brusc şi receptorul a căzut.

Aşteptarea s-a prelungit. Am strâns receptorul între falcă şi umăr şi am bătut darabana în ghipsul care-l mai aveam încă în partea de sus a piciorului stâng. M-am luptat cu o pornire foarte puternică de-a închide telefonul şi de-a lăsa la o parte toată tărăşenia.

În cealaltă parte, receptorul a fost din nou ridicat.

– Alo? a întrebat o voce obosită, iar gândul care mi-a ars mintea, cu deplină siguranţă, a fost: *Acesta nu-i Arnie.*

– Arnie?

– Pare a fi Dennis Guilder, gura care umblă ca un bărbat, a spus vocea, iar *această* remarcă semăna cu Arnie, dar, în acelaşi timp, nu.

Vocea lui de fapt nu se îngroşase, dar părea că se *asprise* ca şi când ar fi strigat prea mult. Era ciudat, de parcă aş fi vorbit cu un străin care îl imita destul de bine pe prietenul meu, Arnie.

– Fii atent ce spui, papagalule, i-am răspuns.

Zâmbeam, dar mâinile îmi erau reci ca gheaţa.

– Știi, a spus el pe un ton confidențial, chipul tău și curul meu se aseamănă suspect de mult.

– Am observat asemănarea, dar eu credeam că-i invers, am spus eu, și apoi între noi s-a lăsat tăcerea... îndeplinisem formalitățile necesare. Ce faci în seara asta?

– Nu prea multe. N-am stabilit nicio întâlnire. Tu?

– Sigur, sunt în mare formă. Mă duc s-o iau pe Roseanne și mergem la Studio 2000. Dacă vrei, poți să vii și tu ca să-mi ții cârjele în timp ce noi dansăm.

A râs puțin.

– Mă gândeam să vin la tine, am spus. Să ne petrecem Revelionul așa cum făceam altădată. Știi?

– Da! a spus Arnie.

Părea încântat de idee, dar tot nu era el.

– O să-l vedem pe Guy Lombardo și toate aiurelile alea hazlii. O să fie mișto.

Am făcut o pauză, neștiind ce să mai spun. Până la urmă i-am replicat prudent:

– Ei bine, poate Dick Clark sau altcineva, Arnie, Guy Lombardo a murit.

– Ei na? Arnie părea încurcat, bănuitor. Oh. Oh, da, bănuiesc că așa este. Dar Dick Clark încă mai rezistă, nu-i așa?

– Corect.

– Trebuie să-i dau Cezarului ce-i al Cezarului: Dick are un ritm bun și poți să dansezi pe el, a spus Arnie, dar nu era deloc glasul lui Arnie. Mintea mea a făcut dintr-odată o conexiune hidoasă și neașteptată,

(cel mai bun miros din lume... poate doar cu excepția celui de păsărică)

iar mâna mi s-a strâns convulsiv pe receptor. Cred că am fost cât pe-aci să țip. Eu nu vorbeam cu Arnie; discutam cu Roland D. LeBay. Vorbeam cu un om mort.

– Într-adevăr ăsta-i Dick, m-am auzit spunând, ca de la mare distanță.

– Cum ajungi aici, Dennis? Poţi să conduci?

– Nu, nu încă. Mă gândeam să-l rog pe tata să mă ducă. Am făcut o pauză, apoi m-am repezit. Mă gândeam că poate tu mă poţi aduce înapoi, dacă ţi-ai luat maşina. Ce zici?

– Desigur! Părea sincer entuziasmat. Da, o să fie bine, Dennis. Foarte bine! O să ne distrăm. La fel ca altădată.

– Da, am spus eu. Apoi, jur pe Dumnezeu că pur şi simplu mi-a ieşit din gură, am adăugat: La fel ca în garajul armatei.

– Da, corect! a răspuns Arnie râzând. Chiar aşa! Pe diseară, Dennis.

– Bine, am răspuns eu automat. Pe diseară.

Am închis, m-am uitat la telefon şi am început să tremur din tot corpul. Nu mai fusesem niciodată atât de înfricoşat ca atunci. Timpul trece: mintea îşi construieşte scuturi de apărare. Cred că unul din motivele din cauza căruia există atât de puţine dovezi ale fenomenelor parapsihice este că mintea se pune pe treabă şi restructurează dovezile. Puţină falsificare este mai bună decât nebunia. Mai târziu am pus la îndoială ce am auzit, sau m-am obligat să cred că Arnie nu a înţeles bine cuvintele mele, dar în cele câteva minute de după convorbire am fost convins: LeBay pusese stăpânire pe el. Cumva, mort sau nu, LeBay se afla în el.

Şi LeBay prelua conducerea.

Ajunul Anului Nou a fost rece şi clar ca un cristal. Tatăl meu m-a lăsat la casa familiei Cunningham la 7.15 şi m-a ajutat să ajung până la uşă – cârjele nu sunt făcute pentru iarnă sau pentru aleile acoperite de zăpadă întărită.

Duba familiei Cunningham nu era acolo, dar Christine se afla pe alee, caroseria ei roşie şi albă sclipind datorită cristalelor de gheaţă formate pe ea. Fusese eliberată săptămâna aceasta împreună cu celelalte vehicule sechestrate. Doar privind-o, am avut un sentiment de ameninţare surdă, ca o durere de cap. Nu voiam să mă întorc acasă în maşina aceea în seara asta, şi niciodată. Îmi doream Duster-ul meu ordinar, fabricat în serie, cu scaunele acoperite cu

vinilin şi cu abţibildul de pe bara din spate, pe care scria MAŞINĂ APARŢINÂND UNUI ŞTAB MAFIOT.

Lumina de deasupra uşii din spate a casei s-a aprins şi am văzut silueta lui Arnie îndreptându-se spre ieşire. Nici măcar nu *arăta* ca Arnie. Umerii îi erau lăsaţi; mişcările lui păreau mai bătrâneşti. Mi-am spus că sunt doar închipuiri, că bănuielile mele nu-mi dau pace şi, bineînţeles, că sunt plin de aiureli... şi o ştiam.

A deschis uşa şi a ieşit afară într-un pulover ponosit şi jeanşi.

– Dennis! Omul meu!

– Bună, Arnie.

– Helo, domnule Guilder.

– Bună, Arnie, a spus tata ridicându-şi mâna înmănuşată. Cum merg treburile?

– Ei bine, ştiţi, nu prea grozav. Dar totul se va schimba. An nou, mătură nouă, afară cu rahatul vechi, acum ne ocupăm de rahatul proaspăt, corect?

– Aşa cred, a spus tata, părând puţin mirat. Dennis, eşti sigur că nu doreşti să vin să te iau?

Îmi doream asta mai mult decât orice, dar Arnie mă privea, iar gura lui încă zâmbea, ochii îi erau aspri şi atenţi.

– Nu, o să mă ducă Arnie... dacă găleata aia ruginită o să pornească.

– O-ho, fii atent cum vorbeşti despre maşina mea, a spus Arnie. EA este foarte sensibilă.

– Zău? am întrebat.

– Este, a spus Arnie zâmbind.

Mi-am întors capul şi am strigat:

– Iartă-mă, Christine.

– Aşa-i mai bine.

Pentru un moment am stat toţi trei acolo, eu şi tata la baza scărilor de la bucătărie, Arnie în cadrul uşii deasupra noastră, nici unul dintre noi neştiind ce să mai spună. Eu simţeam un fel de panică – cineva *trebuia* să spună ceva pentru că altfel pretenţia ridicolă că nimic nu s-a schimbat se va nărui sub propria ei greutate.

– Ei bine, OK, a spus tata până la urmă. Ar fi bine să nu vă ameţiţi. Dacă beţi mai mult de două beri, să mă sunaţi.

– Nu vă faceţi probleme, domnule Guilder.

– O să ne descurcăm foarte bine, am spus eu cu un zâmbet care părea fals, din material plastic. Acum du-te acasă şi fă-ţi somnul de frumuseţe, tati. Ai nevoie de el.

– Oh-oh, a spus tata. Fii atent cum vorbeşti despre faţa mea. Este foarte sensibilă.

S-a întors la maşină. Am stat şi l-am privit, sprijinindu-mă în cârje. L-am privit în timp ce a trecut prin spatele Christinei. Iar când a ieşit de pe alee şi s-a îndreptat spre casă, m-am simţit ceva mai bine.

Când am ajuns în cadrul uşii, am curăţat cu grijă zăpada de pe vârful cârjelor. Bucătăria familiei Cunningham era pardosită cu gresie. Câteva accidente de-abia evitate mă învăţaseră că pe suprafeţe lucioase cârjele cu zăpadă pe ele se pot transforma în patine.

– Te descurci foarte bine cu puicuţele astea, a spus Arnie privindu-mă cum traversam încăperea.

A scos din buzunarul puloverului un pachet de Tiparillos, a luat unul, i-a muşcat vârful şi l-a aprins înclinându-şi capul. Flacăra chibritului i-a colorat pentru moment obrajii cu puncte galbene.

– Este o îndemânare de care m-aş descotorosi bucuros, am spus eu. Când te-ai apucat să fumezi trabucuri?

– La Darnell. Nu le fumez în faţa mamei. Mirosul o scoate din minţi.

Nu fuma ca un puşti care de-abia învăţa să facă asta, ci ca un fumător vechi, care se îndeletnicea de douăzeci de ani cu aşa ceva.

– M-am gândit să fac floricele, a spus el. Ai chef de ele?

– Sigur. Ai bere?

– Cum să nu. În frigider este un pachet de şase cutii, şi mai am jos două pachete.

– Superb.

M-am aşezat cu mare atenţie pe un scaun de bucătărie, întinzându-mi piciorul stâng.

– Unde-s babacii tăi?

– S-au dus să petreacă Revelionul la familia Fassenbach. Când scapi de ghips?

– Poate pe la sfârşitul lui ianuarie, dacă sunt norocos. Am fluturat cârjele prin aer şi am strigat teatral: Tiny Tim merge iarăşi! Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi!

Arnie, în drum spre aragaz cu o tigaie adâncă, o pungă cu porumb de floricele şi o sticlă de ulei Wesson, a râs şi a clătinat din cap.

– Acelaşi Dennis dintotdeauna. N-au reuşit să-ţi scoată fandoselile din cap, căcănarule.

– Arnie, nu prea m-ai copleşit cu vizitele când eram în spital.

– Ţi-am adus cina de Ziua Recunoştinţei. Ce dracului voiai, sânge?

Am ridicat din umeri.

Arnie a oftat.

– Dennis, câteodată cred că tu eşti talismanul meu aducător de noroc.

– Scuteşte-mă cu bazaconiile.

– Nu, vorbesc serios. De când ţi-ai rupt oasele, eu am intrat în apă fierbinte, încă mai sunt. E o adevărată minune că nu arăt ca un homar.

A râs din toată inima. Nu era sunetul pe care te aşteptai să-l auzi de la un puşti aflat la ananghie; era râsul unui bărbat – da, al unui bărbat – care se distra fantastic. A aşezat tigaia pe aragaz şi a turnat pe fundul ei ulei Wesson. Părul, mai scurt decât îl purta înainte şi pieptănat pe spate într-un stil nou pentru mine, i-a căzut pe frunte. L-a îndepărtat cu o mişcare bruscă a capului şi a pus porumbul în ulei. A trântit un capac peste tigaie. S-a dus la frigider. A scos şase beri. A trântit pachetul în faţa mea, a scos două cutii şi le-a desfăcut. Mi-a dat una. Pe a sa a ridicat-o. Am ridicat-o şi eu.

– Un toast, a spus Arnie. Moarte căcănarilor din lume în 1979!

Am lăsat încet berea jos.

– Omule, nu pot să beau pentru asta.

În ochii aceia gri am văzut o scânteie de furie. A stăruit câteva clipe, apoi s-a stins.

– Ei bine, pentru ce *poţi* să bei, *omule*?

– Ce-ai spune despre colegiu? am întrebat.

M-a privit supărat, veselia de dinainte dispărându-i ca prin farmec.

– Ar fi trebuit să știu că *ea* o să te umple cu tot gunoiul ăla. Mama mea este o femeie care nu se dă înapoi să lovească sub centură ca să obțină ceea ce dorește. Tu știi asta, Dennis. Ar săruta și curul Satanei dacă ăsta ar fi prețul.

Mi-am pus cutia de bere jos, încă plină.

– Ei bine, nu m-a pupat în cur. Mi-a spus doar că tu n-ai trimis nicio cerere de înscriere și este îngrijorată.

– Este viața mea, a spus Arnie. Buzele lui s-au strâmbat, schimbându-i fața, făcând-o extraordinar de urâtă. Fac ce vreau.

– Și nu vrei colegiu?

– Ba da, o să mă duc. Dar când o să am eu chef. Să-i spui asta, dacă te întreabă. Când am eu chef. Nu anul ăsta. Hotărât nu. Dacă ea crede că am de gând să mă duc la Pitt, sau Horlicks, sau la Rutgers, să-mi pun o tichie de boboc și să ovaționez la meciurile de fotbal, înseamnă că și-a pierdut mințile. Nu după tot căcatul prin care am trecut anul ăsta. Nicio șansă, omule.

– Ce *ai de gând* să faci?

– Îmi iau zborul. Mă bag în Christine și o să facem o motoraită, să plecăm dracului din orașul ăsta uitat de lume. Înțelegi?

Tonul vocii lui începuse să crească, să devină acut, și eu am simțit cum mă cuprinde *groaza.* Eram neajutorat în fața acelei frici de nestăpânit și puteam doar să sper că asta nu se citea pe fața mea. Fiindcă acum nu era numai vocea lui LeBay; era chiar fața lui LeBay, plutind sub chipul lui Arnie, ca un animal mort păstrat în formol.

– Anul ăsta nu a fost decât o furtună de căcat și cred că afurisitul ăla de Junkins încă este cu toată viteza pe urmele mele, și ar fi bine să fie atent, fiindcă altfel s-ar putea ca cineva să-l arunce pe *el* la gunoi[1]...

– Cine-i Junkins? am întrebat.

– Nu contează. Nu are nicio importanță.

---

[1] Joc de cuvinte: în limba engleză *junk* înseamnă „gunoi, deșeuri".

În spatele lui, uleiul din tigaie a început să sfârâie. Un bob de porumb a sărit, lovindu-se cu zgomot de capac.

– Trebuie să mă duc să agit tigaia, Dennis. Vrei să toastăm pentru ceva sau nu? Pentru mine nu contează.

– În ordine. Ce-ai zice să bem în sănătatea noastră?

A zâmbit şi greutatea pe care o aveam pe piept a mai slăbit puţin.

– În sănătatea noastră, da, ăsta-i un toast superb, Dennis. Pentru noi. Asta tre' să fie!

– Tre' să fie, am spus şi vocea mi s-a asprit puţin. Mda, tre' să fie.

Am ciocnit cutiile de bere Bud şi am băut.

Arnie s-a dus la aragaz şi a început să agite tigaia în care porumbul începuse să explodeze din ce în ce mai repede. Am luat câteva înghiţituri de bere. Berea era o băutură destul de nouă pentru mine şi nu mă îmbătasem cu ea, deoarece îmi plăcea destul de mult gustul, iar prietenii, Lenny Barongg în primul rând, îmi spuseseră că dacă ajungi să cazi sub masă şi apoi să te ridici şi să verşi pe cămaşă, atunci nu mai poţi nici măcar să te uiţi la bere câteva săptămâni. De atunci am aflat cu tristeţe că nu-i complet adevărat.

Dar Arnie bea ca şi cum pe 1 ianuarie s-ar fi reinstaurat prohibiţia; îşi terminase prima cutie înainte ca floricelele să se facă. A îndoit cutia, mi-a făcut cu ochiul şi a spus:

– Urmăreşte-mă cum o arunc în curul micuţului vagabond, Dennis.

Aluzia mi-a scăpat, deci l-am privit zâmbind politicos cum aruncă cutia spre coşul de gunoi. S-a lovit de perete şi a căzut înăuntru.

– Două puncte, am spus.

– Ai dreptate. Vrei să-mi mai dai una?

I-am dat, gândindu-mă că, ce dracu', părinţii mei aveau de gând să stea acasă de Revelion, iar dacă Arnie se îmbăta şi nu mai ştia pe ce lume trăieşte, puteam să-l sun pe tata. Beat, Arnie putea spune nişte lucruri pe care treaz nu le-ar rosti şi, oricum, nu doream să plec acasă cu Christine.

Dar berea părea că nu îl afectează. A terminat de făcut floricelele, le-a deşertat într-un castron mare de plastic, a topit printre ele jumătate de pachet de margarină, a pus sare şi mi-a spus:

– Hai să trecem dincolo şi să ne uităm la televizor. Ce spui?

– În ordine.

Mi-am luat cârjele la subsuori – care în ultimul timp cam făcuseră bătături – iar apoi m-am întins să iau cele trei beri de pe masă.

– Vin eu să le iau, a spus Arnie. Haide. Până nu-ţi rupi iarăşi picioarele.

Mi-a zâmbit şi, pentru un moment, a fost nimeni altul decât bătrânul Arnie Cunningham, atât de mult semăna cu cel de demult, încât mi se rupea inima să-l privesc.

La televizor era un program de Revelion destul de idiot. Donny şi Marie Osmond cântau, amândoi afişându-şi dinţii mari şi albi sub rânjete prieteneşti, dar oarecum ca de rechini. Am lăsat televizorul să meargă şi am vorbit. I-am povestit lui Arnie despre şedinţele de terapie fizică, despre cum mă antrenam cu greutăţile şi, după două beri, i-am mărturisit că, din când în când, îmi era teamă că n-am să mai pot umbla niciodată. Nu mă deranja că n-o să mai joc fotbal la colegiu, dar asta mă speria. A încuviinţat, calm şi înţelegător.

Aş putea foarte bine să mă opresc aici şi să vă spun că în viaţa mea n-am mai petrecut o noapte atât de bizară. Se pregăteau în viitor lucruri mult mai rele, dar nimic nu a mai fost atât de straniu, atât de... *incoerent.* Era ca şi cum ai urmări un film a cărui peliculă este aproape, dar nu total, defocalizată. Câteodată părea a fi Arnie, dar câteodată nu semăna deloc cu Arnie. Avea gesturi pe care nu le mai observasem – învârtea nervos cheile ţinându-le de pătratul de piele la care erau ataşate; îşi pocnea degetele; din când în când, îşi rodea degetul mare cu dinţii de sus. Apoi, era remarca aceea despre curul micului vagabond, pe care o făcuse când aruncase cutia de bere. Şi deşi terminase cinci beri dându-le pe gât una după alta, în timp ce eu băusem numai două, nu părea totuşi că se îmbătase.

Apoi erau gesturi pe care eu le asociasem întotdeauna cu Arnie şi care acum dispăruseră, ciupitul nervos de lobul urechii în timpul

unei discuţii; brusca întindere a picioarelor şi încrucişarea lor la glezne; obişnuinţa de a-şi exprima amuzamentul printr-un şuierat în loc de râs. Acest gest l-a făcut o dată sau de două ori. Dar mult mai des îşi exprima amuzamentul prin chicoteli stridente pe care le asociam cu LeBay.

Programul special de la televiziune s-a terminat la ora 11, iar Arnie a schimbat canalele până când pe unul dintre ele a găsit petrecerea dansantă de la un hotel din New York, de unde imaginea se comuta din când în când în Times Square, unde se adunaseră o mulţime de oameni. Nu era Guy Lombardo, dar tot ceva în genul ăla.

– Chiar nu te duci la colegiu? l-am întrebat.

– Nu anul ăsta. Eu şi Christine avem de gând să pornim spre California imediat după absolvire. Spre acel ţărm de aur.

– Părinţii tăi ştiu?

A părut mirat de această idee.

– Drace, nu! Şi să nu le spui! N-am nevoie de asta aşa cum n-am nevoie de o pulă bleagă!

– Ce ai de gând să faci acolo?

A ridicat din umeri.

– O să caut o slujbă de mecanic auto. Mă pricep foarte bine la aşa ceva. Iar apoi m-a lăsat perplex când a adăugat ca din întâmplare: Sper că o pot convinge pe Leigh să vină cu mine.

Berea mi-a stat în gât şi am început să tuşesc, împroşcându-mi pantalonii. Arnie mi-a dat două palme pe spate.

– Te simţi bine?

– Desigur, am reuşit eu să spun. Pur şi simplu am înghiţit prost. Arnie... dacă tu crezi că Leigh o să vină cu tine, atunci trăieşti într-o lume imaginară. Ea îşi face cererile de înscriere la colegiu. Omule, a umplut un dosar cu ele. Este foarte hotărâtă.

Imediat privirea lui s-a îngustat, şi am avut sentimentul oribil că berea m-a făcut să spun mai multe decât doream.

– Cum de ştii tu atât de multe despre prietena mea?

Dintr-odată am simţit că mă aflu pe un teren minat.

– Ea numai despre asta vorbeşte, Arnie. Odată ce-şi dă drumul, n-o mai poţi opri.

– Baliverne. Dennis, doar nu te bagi pe ea?

Mă privea foarte atent, cu ochii plini de bănuieli.

– N-ai face una ca asta, nu-i aşa?

– Nu, am spus, minţind fără ruşine. Cum poţi să spui aşa ceva?

– Atunci, cum de ştii atât de multe despre ce face ea?

– M-am mai întâlnit cu ea. Am vorbit despre tine.

– Vorbeşte despre mine?

– Mda, puţin, am spus eu nonşalant. Mi-a spus că v-aţi certat din cauza Christinei.

Era exact ce trebuia să spun. S-a destins.

– A fost o chestie minoră. O mică ciorovăială. O să-i treacă. Şi de altfel în California sunt şcoli bune, dacă ţine morţiş să meargă la colegiu. Dennis, noi o să ne căsătorim. O să avem copii şi tot rahatul.

M-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră.

– Ea ştie asta?

El a râs.

– Nici vorbă! Nu încă. Dar o să afle. Destul de curând. O iubesc şi nimic n-o să-mi stea în cale. Râsul său s-a stins. Ce ţi-a spus despre Christine?

Altă mină.

– Mi-a spus că nu îi place de EA. Eu cred... că poate a fost puţin geloasă.

Iarăşi spusesem propoziţia potrivită. S-a relaxat şi mai mult.

– Mda, sigur că da. Dar o să-i treacă, Dennis. Cursul unei iubiri adevărate nu este niciodată lin, dar o să-i treacă, nu-ţi face griji. Dacă o mai vezi, spune-i că o s-o sun. Sau o să vorbesc cu ea când va începe şcoala.

M-am gândit dacă să-i spun că Leigh este în California şi m-am decis că nu. Şi m-am întrebat ce ar face acest nou şi bănuitor Arnie dacă ar şti că eu am sărutat-o pe fata cu care el credea că se va însura, că o îmbrăţişasem... că mă îndrăgosteam de ea.

– Uite, Dennis! a strigat Arnie, şi a arătat spre televizor.

Imaginile fuseseră iarăşi comutate în Times Square. Mulţimea era ca un organism imens care încă se dezvolta. Tocmai trecuse de ora 11.30. Anul vechi se clătina.

– Uită-te la căcănarii ăia!

A scos acel râs strident, spart, şi-a terminat berea şi s-a dus jos ca să mai ia un bax de cutii cu bere. Eu am rămas pe scaun gândindu-mă la Welch, Repperton, Trelawney, Stanton, Vandenberg şi Darnell. M-am gândit cum Arnie – sau oricine devenise Arnie acum – credea că el şi Leigh avuseseră doar o ciorovăială nesemnificativă de îndrăgostiţi, că vor termina şcoala şi se vor căsători, întocmai ca în baladele acelea de dragoste de la sfârşitul anilor '50.

Şi, Dumnezeule, ce fiori mă treceau!

Am întâmpinat Anul Nou împreună.

Arnie a scos la iveală nişte păcănitoare şi nişte pocnitori, din acelea care explodează împroşcând fâşii de hârtie creponată. Am închinat în cinstea lui 1979 şi am mai discutat despre subiecte neutre, cum ar fi colapsul dezamăgitor al unor echipe de fotbal şi şansa altora de a promova în liga superioară.

Castronul cu floricele se golise până la „domnişoarele bătrâne" şi la cele arse, atunci când mi-am luat inima în dinţi şi am rostit întrebarea pe care o tot evitasem.

– Arnie? Ce crezi că i s-a întâmplat lui Darnell?

M-a privit tăios, apoi s-a uitat înapoi la televizor, unde dansau cupluri cu confetti în păr. A mai băut nişte bere.

– Oamenii cu care făcea afaceri i-au închis gura înainte ca el să poată ciripi prea mult. Asta cred că s-a întâmplat.

– Oamenii pentru care lucra?

– Will obişnuia să spună că Mafia sudică este rea, dar columbienii sunt şi mai răi.

– Cine sunt...

– Columbienii? Arnie a râs cinic. Cowboy-ii cocainei, ăştia sunt columbienii. Will pretindea că ăia te omoară dacă te prind că te uiţi într-un anume fel la femeile lor – şi câteodată chiar dacă te

uiți respectuos la ele. Poate au fost columbienii. Treaba a fost destul de mizerabilă.

– Tu transportai cocaină pentru Darnell?

A ridicat din umeri.

– Eu transportam *chestii* pentru Will. Cocaină am dus doar o dată sau de două ori și slavă Domnului că n-am avut nimic altceva decât țigări ilegale când m-a ridicat poliția. M-au prins pe bec. Mare rahat, dar dacă situația ar fi aceeași, probabil aș face-o iarăși. Will a fost un ticălos mârșav, o canalie, dar în unele chestii era în ordine. Ochii lui au devenit stranii, goi. Mda, în unele privințe era OK. Dar știa prea multe. De aia a trebuit să fie omorât. Știa prea mult... Și mai devreme sau mai târziu ar fi spus ceva. Probabil au fost columbienii. Futăcioși dementi.

– Nu te înțeleg. Și probabil că nu este treaba mea.

M-a privit, a rânjit și mi-a făcut cu ochiul.

– A fost teoria dominoului. Cel puțin, așa trebuia să fie. Era un tip, pe nume Henry Buck. El ar fi trebuit să mă trădeze pe mine. Eu trebuia să-l trădez pe Will. Și apoi, marele cazino, Will trebuia să-i trădeze pe oamenii din sud care-i vindeau drogurile, artificiile, țigările și alcoolul. Aceștia sunt oamenii pe care Ju... polițiștii îi doreau, în special pe columbieni.

– Și tu crezi că ei l-au ucis?

M-a privit plictisit.

– Ei, sau Mafia din sud, firește. Cine altcineva?

Am clătinat din cap.

– Ei bine, a spus el, hai să mai bem o bere și apoi te duc acasă. Mi-a făcut plăcere seara asta, Dennis. Zău.

Era o undă de adevăr în glasul său, dar Arnie n-ar fi făcut o afirmație prostească de genul: „Mi-a făcut plăcere, chiar așa." Oricum, nu Arnie cel dinainte.

– Mda, și mie, omule.

Nu mai voiam altă bere, dar am acceptat-o totuși. Voiam să amân cât mai mult momentul inevitabil al urcării în Christine. De după-amiază, acesta păruse un pas necesar, ca să testez eu însumi

atmosfera maşinii... dacă era vreo atmosferă de testat. Acum părea o idee înfricoşătoare şi nebunească. Secretul legăturii care se crease între mine şi Leigh îl simţeam în cap ca pe un ou mare şi fragil.

Christine, spune-mi, poţi să citeşti gândurile?

Am simţit cum în gât mi se ridică un râs nebunesc şi l-am înecat cu bere.

– Ascultă, pot să-l sun pe tata şi să-l chem să mă ia, dacă vrei. Încă nu cred că s-a culcat.

– Nicio problemă, a spus Arnie. Pot să merg şi 3 kilometri în linie dreaptă, nu-ţi face griji.

– Doar mă gândeam.

– Pun pariu că eşti nerăbdător să poţi să conduci iarăşi, nu-i aşa?

– Mda, sunt.

– Nimic nu este mai frumos decât să te afli la volanul propriei maşini, a spus Arnie, după care mi-a făcut libidinos cu ochiul. Poate doar cu excepţia unei păsărici.

Momentul a sosit. Arnie a stins televizorul, iar eu am mers în cârje până în bucătărie, mi-am pus canadiana de schi verde sperând că Michael şi Regina se vor întoarce de la petrecere şi vor mai amâna plecarea noastră – poate că Michael va simţi mirosul de bere din respiraţia lui Arnie şi se va oferi să mă ducă el. Amintirea după-amiezii când am stat la volanul Christinei, când Arnie fusese în casa lui LeBay, târguindu-se cu bătrânul ticălos, îmi era prea vie în minte.

Arnie luase două beri din frigider – „pentru drum", zisese el. M-am gândit să-i spun că dacă era prins beat la volan când era eliberat pe cauţiune, probabil va ajunge la închisoare cât ai zice peşte. Apoi am decis că mai bine îmi ţin gura. Am ieşit din casă.

Prima dimineaţă a anului 1979 a fost foarte rece şi clară, acel gen de frig care face umezeala din nas să îngheţe aproape instantaneu. Troienele de zăpadă care mărgineau aleea sclipeau în milioane de diamante cristaline. Iar acolo se afla Christine cu geamurile ei negre acoperite de flori de gheaţă. Am privit-o fix. *Mafia,* spusese

Arnie. *Mafia din sud sau columbienii.* Suna melodramatic, dar era posibil – nu, mai mult: suna plauzibil. Dar Mafia îi împuşca pe oameni, îi arunca pe geam, îi sugruma. Conform legendei, Al Capone se descotorosise de un biet fraier folosindu-se de o bâtă de baseball, cu miez de plumb. Dar să conduci o maşină peste o peluză înzăpezită, să te izbeşti în zidul casei şi să intri în camera de zi?

Poate columbienii. Arnie spune că columbienii sunt nebuni. Dar, *chiar aşa* de nebuni? Nu credeam.

EA strălucea în lumina ferestrelor şi a stelelor. Şi dacă *fusese* EA? Şi dacă EA afla că Leigh şi cu mine aveam bănuieli? Mai rău, dacă EA afla că noi doi îl înşelam pe Arnie?

– Ai nevoie să te ajut să cobori scările? m-a întrebat Arnie făcându-mă să tresar.

– Nu, mă descurc. S-ar putea însă să trebuiască să mă ajuţi pe alee.

– Nicio problemă, omule.

Am coborât treptele una câte una, ţinându-mă cu o mână de balustradă şi cu cealaltă sprijinindu-mă în cârje. Pe alee, mi-am luat cârjele la subsuoară, am făcut câţiva paşi, apoi am alunecat. Prin piciorul stâng, cel care nu făcea încă nici două parale, mi-a trecut un junghi de durere surdă. Arnie m-a prins.

– Mulţumesc, am spus, fericit de şansa pe care o aveam ca să par speriat.

– Pentru puţin.

Am ajuns la maşină, iar Arnie m-a întrebat dacă puteam să mă descurc singur. Am spus că da. M-a părăsit şi a înconjurat botul Christinei. M-am prins cu mâna înmănuşată de mânerul portierei, iar peste mine s-a aşternut un sentiment de teamă neputincioasă şi repulsie. Doar atunci am început să cred cu adevărat bănuielile noastre. Deoarece mânerul acela părea viu. Îl simţeam făcând parte dintr-o bestie vie care doarme. Nu mi se părea a fi oţel cromat; sfinte Iisuse, mi se părea că este *piele.* Aveam impresia că îl pot ciupi, stârnind astfel bestia.

Bestia?

OK, *care* bestie?

Ce era? Un fel de diavol? O maşină ordinară care, într-un fel, devenise sălaşul periculos, urât mirositor, al unui demon? O manifestare misterioasă a personalităţii persistente a lui LeBay, o casă infernală şi bântuită care se rostogoleşte pe cauciucuri Goodyear? Nu ştiam. Ştiam doar că eram speriat, terorizat. Nu credeam că o să pot rezista.

– Hei, te simţi bine? m-a întrebat Arnie. Te descurci singur?

– Mă descurc, am răspuns eu răguşit şi am apăsat cu degetul pe butonul de pe spatele mânerului.

Am deschis portiera, m-am întors cu spatele la scaun şi m-am lăsat să cad pe el, întinzându-mi piciorul stâng. Apoi l-am luat cu mâinile şi l-am pus înăuntru. Era ca şi cum aş fi mutat o mobilă. Inima îmi galopa în piept. Am închis uşa.

Arnie a răsucit cheia de contact şi motorul a pornit de parcă ar fi fost deja fierbinte şi nu rece ca gheaţa. Iar mirosul m-a asaltat, părând să vină din toate direcţiile, dar în primul rând din tapiţerie: mirosul greţos, putrezit, al morţii şi al degradării.

Nu ştiu cum să vă povestesc despre drumul spre casă, acea distanţă de 5 kilometri a cărei parcurgere n-a durat mai mult de zece sau douăsprezece minute, fără să par că sunt un evadat de la un azil de nebuni. Nu am cum să fiu obiectiv în legătură cu acest subiect; doar stând aici şi încercând s-o fac îmi este de ajuns ca să mă treacă frisoane reci şi calde, să am febră şi să mă simt rău. Nu am cum să delimitez ceea ce a fost real de ceea ce mintea mea s-ar putea doar să-şi fi imaginat; nu există o linie de separaţie între obiectiv şi subiectiv, între adevăr şi halucinaţie îngrozită. Dar nu eram beat. Dacă de altceva nu vă pot asigura, de asta da. Orice ameţeală moderată dobândisem de la bere s-a evaporat imediat. Ceea ce a urmat a fost un raid prin ţara celor damnaţi în care eu eram complet treaz.

În primul rând, ne-am întors în timp.

Pentru o vreme, nu Arnie a fost cel care a condus; a fost LeBay, putrezit şi puţind a mormânt, pe jumătate schelet, pe jumătate carne în putrefacţie, spongioasă, şi nasturi cocliţi. Pe sub gulerul cămăşii

colcăiau viermii. Auzeam un bâzâit vag şi la început m-am gândit că una dintre luminile de la bord făcuse scurtcircuit. Doar mai târziu am început să mă gândesc că s-ar putea să fie sunetul produs de muştele care colcăiau în carnea lui. Bineînţeles că era iarnă, dar...

Din când în când, aveam impresia că în maşină mai sunt şi alţi oameni. O dată m-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut manechinul de ceară al unei femei privindu-mă cu ochi sticloşi şi lucioşi, de trofeu împăiat. Părul îi era coafat în stilul paj al anilor '50. Obrajii păreau machiaţi cu mult roşu şi mi-am amintit că asfixierea cu monoxid de carbon se presupune că dă iluzia de viaţă şi îmbujorare. Mai târziu m-am uitat iarăşi în oglindă şi mi s-a părut că văd acolo o fetiţă cu faţa înnegrită de la asfixierere, cu ochii ieşiţi din orbite, ca un ciudat animal împăiat. Am închis strâns ochii, iar când i-am deschis în oglinda retrovizoare erau Buddy Repperton şi Richie Trelawney. Pe gura, bărbia, gâtul şi cămaşa lui Buddy era sânge închegat şi scorojit. Richie era o masă de carne arsă, dar ochii lui erau vii şi atenţi.

Lent, Buddy a întins mâna. Cu palma înnegrită ţinea o sticlă de Texas Driver.

Încă o dată am închis ochii. Iar după aceea nu m-am mai uitat în oglinda retrovizoare.

Îmi amintesc rock-and-roll-ul de la radio: Dion şi The Bemonts, Ernie K-Doe, The Royal Teens, Bobby Rydell („Oh, Bobby, oh... totul este perfect... noi suntem bucuroşi că tu te duci la o şcoală de swing...").

Îmi amintesc că, pentru un timp, sub oglinda retrovizoare au părut că atârnă şi nişte zaruri roşii, apoi nişte pantofiori de copil, apoi au dispărut.

Mai presus de orice îmi amintesc că m-am agăţat de ideea că toate aceste lucruri, cum ar fi mirosul cărnii putrezite şi de tapiţerie mucegăită, erau doar în mintea mea – că ele nu erau nimic altceva decât miraje care hăituiesc conştiinţa unui consumator de opiu.

Eram ca o persoană foarte drogată care încearcă să susţină o conversaţie raţională cu un om treaz. Fiindcă Arnie şi cu mine *am*

vorbit; asta îmi amintesc, dar nu şi despre ce. Eu mi-am jucat rolul. Mi-am menţinut vocea normală. Am dat răspunsuri. Iar acele zece sau douăsprezece minute mi s-au părut că au durat ore întregi.

V-am spus că îmi este imposibil să fiu obiectiv în legătură cu acea plimbare; dacă a existat o progresie logică a evenimentelor, atunci eu am uitat-o, am blocat-o. Acea călătorie prin noaptea neagră şi rece a fost ca o excursie pe un bulevard care traversează iadul. Nu-mi pot aminti tot ce s-a întâmplat, dar îmi amintesc mai mult decât doresc. Am ieşit cu spatele de pe alee într-o lume nebună a distracţiilor unde toate coşmarurile erau reale.

Am spus că ne-am întors în timp, dar oare aşa a fost? Străzile Libertyville-ului din zilele noastre erau totuşi acolo, dar erau ca o peliculă subţire de film, era ca şi cum Libertyville-ul de la sfârşitul anilor '70 ar fi fost desenat pe foiţă Saran şi pus deasupra unui timp care-şi întindea spre noi braţele moarte, încercând să ne prindă şi să ne tragă într-acolo pentru totdeauna. Arnie a oprit la intersecţii la care noi aveam verde; la altele, unde stopul era roşu, nici măcar nu a încetinit-o pe Christine. Pe Main Street am văzut magazinul Shipstad's Jewelry şi Teatrul Strand, clădiri demolate în 1972, ca să se facă loc pentru Banca Comercială Pennsylvania. Maşinile parcate de-a lungul străzilor – ici şi colo fiind aglomerări, acolo unde erau petreceri de Revelion – păreau să fie dinainte de anii '60... sau înainte de 1958. Buick-uri lungi. O dubă De Soto Firelite cu un desen pe toată lungimea, care arăta ca o ştampilă de cec. Un Dodge Lancet '57 cu patru uşi şi capota tare. Ford-uri Fairlanes cu farurile lor specifice din spate, fiecare ca un colon mare, Pontiac-uri cu boturi fără grilă. Rambler-uri, Packard-uri, câteva Studebaker-uri cu botul ca un glonţ şi un Edsel nou, fantastic.

– Mda, anul acesta o să fie mai bun, a spus Arnie.

M-am uitat la el. Şi-a dus la gură cutia cu bere, iar înainte ca aceasta să ajungă acolo, faţa lui s-a transformat în cea a lui LeBay, un chip putrezit dintr-o carte de groază. Degetele care ţineau cutia erau doar oase. Vă jur, erau doar oase, iar pantalonii erau aproape

lipiți de scaun, ca și când în interiorul lor n-ar fi fost decât niște cozi de mătură.

– Chiar așa? am întrebat, respirând cât de rar puteam miasma grețoasă și înecăcioasă a mașinii și încercând să nu mă sufoc.

– Va fi, a spus LeBay, doar că acum era iarăși Arnie, iar când am oprit la un stop, am văzut trecând prin față un Camaro '77.

– Tot ce-ți cer, Dennis, este să mă sprijini. N-o lăsa pe mama să te tragă în rahatul ăsta. Lucrurile or să se schimbe.

Era iarăși LeBay, rânjind etern și fără carne la ideea că lucrurile se vor schimba. Am simțit că mintea mea începe s-o ia razna. Cu siguranță că în curând voi țipa.

Mi-am coborât ochii de la acea față teribilă și am văzut ceea ce văzuse și Leigh; instrumentele de la tabloul de bord care nu mai erau instrumente, ci ochi verzi, luminiscenți, care se holbau la mine.

Într-un anumit punct, coșmarul s-a sfârșit. Am oprit lângă bordură într-o zonă a orașului pe care eu nici n-am recunoscut-o, o zonă pe care aș fi putut să jur că n-am mai văzut-o. Peste tot case întunecate, unele dintre ele neterminate, unele dintre ele doar schelete. La jumătatea cvartalului, luminat de farurile Christinei, era un indicator pe care scria:

MAPLEWAY ESTATES
PROPRIETARI: AGENȚIA IMOBILIARĂ LIBERTYVILLE
Un loc bun ca să vă creșteți familia
Gândiți-vă la asta!

– Ei bine, am ajuns, a spus Arnie. Te descurci singur pe alee, omule?

M-am uitat șovăitor la această zonă în construcție, părăsită și acoperită de zăpadă, după care am încuviințat. Mai bine aici, în cârje, singur, decât în mașina aceea îngrozitoare. Pe fața mea am simțit un zâmbet mare, artificial.

– Firește. Mulțumesc.

– Transpirație negativă, a spus Arnie.

Şi-a terminat berea şi LeBay a aruncat-o în punga pentru gunoi.

– Alt soldat mort.

– Mda, am spus. An Nou fericit, Arnie.

Am căutat mânerul şi am deschis uşa. M-am întrebat dacă pot să cobor, dacă mâinile mele tremurătoare vor putea susţine cârjele.

LeBay se uita la mine rânjind.

– Doar să rămâi de partea mea, Dennis. Ştii ce li se întâmplă căcănarilor care nu fac asta.

– Da, am şoptit. Ştiam chiar foarte bine.

Am scos afară cârjele şi m-am sprijinit în ele, fără să-mi pese că pe jos ar putea fi gheaţă. M-au susţinut. Iar odată ajuns afară, lumea a suferit o schimbare bruscă. Luminile s-au aprins – dar, bineînţeles, fuseseră acolo tot timpul. Familia mea se mutase în Mapleway Estates în iunie 1959, cu un an înainte de-a mă naşte eu. Încă mai locuiam acolo, dar zona nu mai era cunoscută sub numele de Mapleway Estates încă din 1963 sau '64.

Coborât din maşină, mă uitam la casa mea, pe strada mea, perfect normală, doar o altă parte din Libertyville, PA. Am privit înapoi la Arnie, pe jumătate aşteptându-mă să-l văd iarăşi pe LeBay, taximetrist din iad, cu întunecaţii săi pasageri de mult morţi.

Dar era doar Arnie purtând canadiana de liceu cu numele său brodat pe pieptul stâng, un Arnie arătând prea palid şi prea singur, Arnie având între picioare o cutie cu bere.

– Noapte bună, omule.

– Noapte bună. Ai grijă cum conduci până acasă. Să nu te oprească poliţia.

– Nu o să mă oprească. Fii atent, Dennis.

– O să fiu.

Am închis portiera. Groaza mea se transformase într-o amărăciune adâncă şi teribilă, ca şi când Arnie ar fi fost înmormântat, îngropat de viu. Am privit-o pe Christine îndepărtându-se de lângă bordură şi îndreptându-se spre capătul străzii. Am privit până când a dat colţul şi a dispărut. Apoi am început să merg pe

alee spre casă. Aleea era curată. Tata împrăştiase aproape o pungă de sare Halite ca să mă protejeze pe mine.

Parcursesem trei sferturi din drum când o ceaţă plumburie parcă s-a lăsat asupra mea ca un fum şi a trebuit să mă opresc, să-mi las capul în jos şi să încerc să-mi revin. Puteam să leşin acolo, m-am gândit eu şovăitor, şi apoi să mor îngheţat pe aleea din faţa casei mele, unde, cândva, jucasem cu Arnie şotron şi...

Până la urmă, treptat, ameţeala a început să-mi treacă. Am simţit un braţ în jurul taliei. Era tata, în halat de baie şi papuci.

– Dennis, te simţi bine?

Mă simţeam bine? Un cadavru mă condusese acasă.

– Mda. Am ameţit puţin. Hai să intrăm. O să îngheţi bocnă.

A urcat treptele odată cu mine, cu braţul încă petrecut în jurul taliei mele. Eram bucuros că era acolo.

– Mama mai este trează?

– Nu – a întâmpinat Anul Nou, apoi ea şi Ellie s-au dus la culcare. Dennis, eşti beat?

– Nu.

– Nu arăţi bine, a spus el, trântind uşa în urma noastră.

Am scos nişte hohote de râs stridente, iar totul a devenit din nou gri... dar de data aceasta doar pentru scurt timp. Când mi-am revenit, el mă privea foarte îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Tati...

– Dennis, spune-mi!

– Tati, nu pot.

– Ce *se petrece* cu el? Ce nu-i în regulă cu el, Dennis?

Doar am clătinat din cap şi nu era doar nebunia întregii situaţii sau frica pentru mine. Acum îmi era frică pentru toţi – tata, mama, Elaine, părinţii lui Leigh. Era o frică rece, conştientă.

Doar să rămâi de partea mea, Dennis. Ştii ce li se întâmplă căcănarilor care nu fac asta.

Chiar auzisem aceste afirmaţii?

Sau fuseseră doar în mintea mea?

Tata încă mă privea.

– *Nu pot.*

– În ordine. Pentru moment. Bănuiesc. Dar trebuie să ştiu un lucru, Dennis, şi vreau ca tu să-mi spui. Ai vreun motiv să crezi că Arnie a fost într-un fel implicat în moartea lui Darnell şi a băieţilor ălora?

M-am gândit la chipul putred, rânjit, al lui LeBay, la pantalonii moi susţinuţi de ceva care ar fi putut fi doar oase.

– Nu, i-am răspuns, iar acesta aproape că era adevărul. Nu Arnie.

– În regulă. Vrei să te ajut să urci scările?

– Mă descurc foarte bine. Du-te şi tu la culcare, tati.

– Mda. Asta am de gând. An Nou fericit, Dennis, iar dacă o să doreşti să-mi povesteşti, eu sunt întotdeauna aici.

– N-am nimic să-ţi spun.

Nimic ce *puteam* să-i spun.

– Într-un fel – a zis el – mă îndoiesc.

Am urcat la etaj, m-am băgat în pat şi am lăsat lumina aprinsă, dar n-am dormit deloc. A fost cea mai lungă noapte din viaţa mea şi de câteva ori m-am gândit să mă ridic din pat şi să mă culc în cameră cu mama şi tata, aşa cum făceam când eram mic. O dată chiar m-am surprins ridicându-mă şi întinzându-mă spre cârje. M-am întins iar. Îmi era frică pentru toţi, da, adevărat. Dar, ăsta nu era cel mai grav lucru. Nu mai era.

Îmi era teamă că îmi pierd minţile. Asta era cel mai grav.

Soarele tocmai apărea timid la orizont când, până la urmă, am aţipit şi am moţăit agitat trei sau patru ore. Iar când m-am trezit, mintea mea începuse să încerce să se vindece cu irealităţi. Problema mea era că nu îmi mai puteam permite să ascult acel cântec alinător. Versurile lui mi se şterseseră din minte.

46

DIN NOU GEORGE LEBAY

În noaptea aceea fatală, maşina s-a oprit
Pe calea ferată,
Te-am scos afară şi ai fost în siguranţă,
Dar te-ai întors alergând...

MARK DINNING

Vineri, 5 ianuarie, am primit o carte poştală de la Richard McCandless, secretarul Legiunii Americane din Libertyville. Pe spate, scrisă cu un creion tocit, era adresa lui George LeBay din Paradise Falls, Ohio. Aproape toată ziua am ţinut cartea poştală în buzunarul de la şold, scoţând-o din când în când şi uitându-mă la ea. Nu doream să-l sun; nu voiam să vorbesc iarăşi cu el despre Roland, fratele său nebun; nu doream ca toată demenţa asta să mai evolueze.

În seara aceea mama şi tata s-au dus cu Ellie la Monroeville Mall, deoarece sora mea voia să-şi cheltuiască banii primiţi de Crăciun ca să-şi cumpere nişte schiuri. La o jumătate de oră după ce au plecat, am ridicat receptorul şi am ţinut cartea poştală în faţa ochilor. Întrebându-l pe telefonist am aflat că Paradise Falls era situat în zona de cod 513, Ohio de Vest. După ce am făcut o pauză ca să mă gândesc, am sunat Informaţiile pentru zona 513 şi

am aflat numărul lui LeBay. L-am mâzgălit pe cartea poştală, m-am gândit iarăşi, o pauză mai lungă de această dată, apoi am ridicat pentru a treia oară receptorul. Am format jumătate din numărul lui LeBay, după care am închis. *Dă-o dracului,* m-am gândit, plin de un resentiment pe care nu-mi amintesc să-l mai fi simţit vreodată. *Totul are o limită, deci dă-o dracului, nu îl sun. Am terminat cu chestia asta, mă spăl pe mâini de toată porcăria aberantă. Lasă-l să ajungă în iad în propria maşină. Dă-o dracului.*

„Dă-o dracului", am şoptit şi am plecat de acolo înainte de a începe să am mustrări de conştiinţă.

M-am dus sus, m-am spălat cu buretele, apoi m-am băgat în pat. Dormeam buştean când Ellie şi părinţii mei s-au întors, iar în acea noapte am dormit mult şi foarte bine. Un lucru bun, deoarece avea să treacă mult timp până să mai apuc să dorm aşa de bine. Foarte mult timp.

În timp ce eu dormeam, cineva – *ceva* – l-a ucis pe Rudolph Junkins de la Poliţia Statală a Pennsylvaniei. A doua zi dimineaţă când m-am trezit, ştirea apăruse în ziare. ANCHETATORUL LUI DARNELL A FOST UCIS LÂNGĂ BLAIRSVILLE, ţipa titlul articolului.

Tata era sus şi făcea un duş; Ellie cu două prietene erau afară pe verandă, chicotind şi jucând Monopoly; mama lucra în camera pentru croitorie la una dintre nuvelele ei. Eu stăteam singur la masă, buimăcit şi speriat. Prin minte mi-a trecut gândul că mâine, Leigh şi părinţii ei trebuiau să se întoarcă din California, că şcoala va începe peste două zile, iar dacă Arnie (sau LeBay) nu se răzgândea, ea va fi asiduu căutată.

Mi-am îndepărtat încetişor din faţă ouăle pe care mi le prăjisem. Nu mai aveam chef de ele. Seara trecută păruse posibil să îndepărtez toată treaba asta ameninţătoare şi inexplicabilă în legătură cu Christine, tot aşa de uşor cum mi-am dat la o parte micul dejun. Acum mă întrebam cum am putut să fiu atât de naiv.

Junkins era omul de care amintise Arnie în ajunul Anului Nou. Nici măcar nu puteam să mă păcălesc că nu era aşa. În ziar se spunea

că el fusese ofițerul din Pennsylvania însărcinat cu investigarea lui Will Darnell, și se dădea de înțeles că o organizație din umbră fusese în spatele crimei. Mafia din sud, ar fi spus Arnie. Sau columbienii cei nebuni.

Eu credeam cu totul altceva.

Mașina lui Junkins fusese scoasă de pe o șosea singuratică de țară și distrusă într-un asemenea hal, încât rămăsese doar o masă de metal,

(Afurisitul ăla de Junkins încă este cu toată viteza pe urmele mele și-ar face bine să fie atent căci altfel s-ar putea ca cineva să-l arunce pe el *la gunoi... Doar să rămâi de partea mea, Dennis. Știi ce li se întâmplă căcănarilor care nu fac asta...)*

cu Junkins încă înăuntru.

Când Repperton și prietenii lui au fost omorâți, Arnie fusese la Philadelphia împreună cu clubul de șah. Când Darnell a fost ucis, el era în Ligonier cu părinții lui, în vizită la rude. Alibiuri de fier. Eram sigur că are unul și pentru omorârea lui Junkins. Șapte, deja șapte morți, care formau un inel al morții în jurul lui Arnie și al Christinei. Cu siguranță că poliția trebuia să observe asta; nici măcar un orb n-ar putea să scape un lanț atât de explicit de motive. Dar în ziar nu se spunea că cineva „ajută poliția în investigații" așa cum, atât de delicat, se exprimă britanicii.

Bineînțeles, poliția nu are obiceiul să comunice ziariștilor toate informațiile pe care le deține. Știam asta, dar toate instinctele mele îmi spuneau că poliția statală nu investiga conexiunile pe care le avea Arnie cu ultimele crime produse prin intermediul automobilului. Arnie era în afara bănuielilor.

Oare ce văzuse Junkins în spatele lui pe drumul acela de țară, din afara Blairsville-ului? Eu credeam că o mașină roșie cu alb. Poate goală, poate condusă de un cadavru.

Am simțit cum mi se face pielea de găină.

Șapte oameni morți.

Trebuia să se sfârșească. Dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru că omorurile pot deveni un obicei. Dacă Michael și Regina nu vor fi de acord cu planurile nebunești ale lui Arnie de plecare

în California, unul dintre ei sau poate amândoi vor fi următorii. Să presupunem că joia următoare el se va duce la Leigh în timpul celei de a treia pauze şi o va cere în căsătorie, iar Leigh îl va refuza. Ce ar putea vedea ea aşteptând-o lângă bordură când se va duce acasă în după-amiaza aceea?

Iisuse Hristoase, eram speriat. Mama a intrat în cameră.

– Dennis, tu nu mănânci?

Mi-am ridicat privirea.

– M-am apucat să citesc ziarul. Nu îmi este atât de foame.

– Trebuie să te hrăneşti bine pentru că altfel nu te refaci. Vrei să-ţi fac un terci de ovăz?

Stomacul meu a ghiorăit la acest gând, dar am zâmbit în timp ce clătinam din cap.

– Nu – dar o să mănânc un prânz mare.

– Promiţi?

– Promit.

– Dennis, te simţi bine? În ultimul timp arăţi obosit şi slăbit.

– Sunt bine, mami.

Mi-am accentuat zâmbetul să-i arăt cât de bine mă simţeam, apoi m-am gândit la ea coborând din Reliant-ul ei albastru la Monroeville Mall, iar în spate era o maşină roşie-albă, aşteptând. Cu ochii minţii, am văzut-o mergând prin faţa ei, cu poşeta pe braţ, am văzut schimbătorul de viteze al Christinei sărind brusc în poziţia *Drive*.

– Eşti sigur? Piciorul nu te supără?

– Nu.

– Ţi-ai luat vitaminele?

– Da.

– Şi măceşele?

Am izbucnit în râs. Pentru un moment ea a părut iritată, apoi a zâmbit.

– Dennis Guilder, eşti o scumpete – a spus cu cel mai bun accent irlandez al ei (care este destul de bun, din moment ce mama ei provenea de acolo) – şi n-ai pereche.

S-a întors în camera de croitorie şi aproape imediat au reînceput răpăiturile intermitente ale maşinii de scris.

Am ridicat ziarul şi am privit fotografia automobilului distrus al lui Junkins. MAŞINA MOARTĂ, spunea titlul de dedesubtul pozei.

Încearcă asta, m-am gândit: *Pe Junkins îl interesează ceva mai mult decât să descopere cine-i vindea lui Will Darnell arme de foc ilegale şi ţigări. Junkins este un detectiv statal, iar detectivii statali lucrează la mai multe cazuri concomitent. S-ar putea ca el să fi încercat să afle cine l-a ucis pe Moochie Welch. Sau s-ar putea...*

M-am dus până la camera de croitorie şi am ciocănit la uşă.

– Da?

– Iartă-mă că te deranjez, mami...

– Nu te prosti, Dennis.

– Te duci astăzi în oraş?

– S-ar putea. De ce?

– Aş vrea să merg la bibliotecă.

În acea după-amiază de sâmbătă, pe la ora 3, începuse iarăşi să ningă. Aveam o vagă durere de cap de la privitul îndelungat al aparatului de microfilme, dar obţinusem ceea ce doream. Avusesem dreptate, dar nu fusese o intuiţie prea dificilă.

Într-adevăr, Junkins condusese ancheta asupra accidentului în care murise Moochie Welch... precum şi investigarea uciderii lui Buddy Repperton, Trelawney şi Bobby Stanton. Ar fi trebuit să fie un poliţist idiot ca să nu citească printre rândurile faptelor numele lui Arnie.

M-am lăsat pe spate în scaun, am oprit aparatul şi am închis ochii. Pentru un minut am încercat să fiu Junkins. El îl suspectează pe Arnie că este implicat în crime. Nu le înfăptuia, doar era cumva implicat. O suspectează el pe Christine? Poate că da. În serialele cu detectivi de la televizor, ei întotdeauna sunt foarte pricepuţi să identifice armele, maşinile de scris folosite la scrierea biletelor de ameninţare şi maşinile implicate în accidente. Poate bucăţele şi urme de vopsea...

Apoi apare la orizont demascarea lui Darnell. Pentru Junkins este o ocazie fantastică. Garajul va fi închis şi totul din interiorul lui va fi sechestrat. Poate că Junkins bănuieşte...

Ce?

Am făcut un efort mai mare să-mi imaginez. Sunt poliţist. Cred în răspunsuri justificate, răspunsuri lucide, răspunsuri de rutină. Deci ce bănuiesc? După un moment, răspunsul a venit.

Un complice, bineînţeles. Bănuiesc că există un complice. *Trebuie* să existe un complice, Niciun om cu mintea sănătoasă n-ar bănui că ÎNSĂŞI maşina face toate acestea. Deci?...

Deci după ce garajul este închis, Junkins aduce cei mai buni tehnicieni şi laboranţi pe care-i are la dispoziţie. Aceştia o cercetează în amănunt pe Christine, căutând dovezi în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Gândind cum gândise Junkins – oricum, încercând – bănuiam că trebuie să fi existat nişte dovezi. Să loveşti un corp uman nu este acelaşi lucru cu a lovi o pernă cu fulgi. Să loveşti bariera de la Dealurile Squantic, nici asta nu este acelaşi lucru cu a lovi o pernă cu fulgi.

Deci ce descoperă aceşti experţi în accidente de maşină?

Nimic.

Nu găsesc adâncituri, reparaţii locale sau pete de sânge. Nu găsesc nicio urmă impregnată de vopsea albastră de la bariera din Dealurile Squantic. Pe scurt, Junkins nu descoperă nicio dovadă că Christine a fost folosită în vreuna din crime. Acum să trecem la uciderea lui Darnell. Se năpusteşte Junkins a doua zi la garaj ca s-o verifice pe Christine? Dacă eram în locul lui, aşa aş fi făcut. Nici zidul unei case nu este o pernă cu fulgi, iar o maşină care a trecut printr-un zid trebuie să fi suferit stricăciuni majore, stricăciuni pe care era imposibil să le repari peste noapte. Iar când el ajunge la garaj, ce găseşte? Doar pe Christine, fără nicio zgârietură pe aripă. Acest fapt conduce la o altă concluzie, una care explică de ce Junkins nici măcar n-a pus maşina sub urmărire. N-am fost în stare să înţeleg de ce el n-a făcut asta, deoarece trebuia să fi bănuit că Christine a fost implicată. Dar, până la urmă, logica învinsese – şi probabil că îl şi ucisese. Junkins nu pusese maşina sub urmărire deoarece alibiul Christinei,

deşi implicit, era tot atât de neclintit ca al stăpânului EI. Dacă o cercetase pe Christine imediat după uciderea lui Will Darnell, Junkins trebuie să fi ajuns la concluzia că maşina n-a putut să fie implicată, indiferent cât de persuasive păreau dovezile contrarii.

Pe ea nu exista nicio urmă. Şi de ce nu? Asta se datora faptului că Junkins nu deţinea toate datele. M-am gândit la ceasul de kilometraj care funcţiona invers şi la Arnie spunând: *Doar un defect.* M-am gândit la păienjenişul de crăpături din parbriz care păreau să se diminueze, să se retragă, ca şi cum şi ele ar fi mers înapoi. M-am gândit la înlocuirile alandala de piese, care păreau total fără sens şi fără logică. Şi în cele din urmă m-am gândit la drumul de coşmar spre casă de duminică noapte, maşini vechi care păreau noi şi erau parcate în jurul caselor în care se desfăşurau petreceri de Revelion, la Teatrul Strand, din nou intact în toată soliditatea lui de cărămidă galbenă, la cartierul pe jumătate construit, care fusese completat şi dat în folosinţă de municipalitatea Libertyville-ului acum douăzeci de ani.

Doar un defect.

Credeam că tocmai faptul că nu ştiuse nimic despre acel defect îl ucisese în realitate pe Rudolph Junkins.

Deoarece, ascultaţi: dacă deţii mult timp o maşină, piesele se uzează indiferent cât de bine o întreţii şi de obicei acest lucru se petrece la întâmplare. Când o maşină iese de pe linia de asamblare este ca un nou-născut şi, la fel ca un nou-născut, trece prin furcile caudine de-a lungul anilor. Loviturile şi săgeţile nemiloasei sorţi determină bateria să cedeze, bara de direcţie să se rupă, un rulment să se gripeze undeva. Plutitorul carburatorului se înţepeneşte, un cauciuc face explozie, apare un scurtcircuit, tapiţeria începe să se deterioreze.

Este ca un film. Iar dacă poţi să derulezi în sens invers un film...

– Mai aveţi nevoie de ceva, domnule? m-a întrebat bibliotecarul din spatele meu.

Iar eu aproape am ţipat.

Mama mă aştepta în holul principal şi aproape tot drumul spre casă a turuit despre scrierile ei, despre cursurile noi, care erau lecţii

de dans modern. Am încuviinţat şi i-am răspuns atunci când a trebuit. Şi m-am gândit că dacă Junkins *a adus* tehnicieni şi specialişti auto din Harrisburg, probabil că ei au omis un elefant în timp ce căutau un ac. Totuşi, nu-i puteam învinovăţi. Maşinile nu funcţionau în sens invers, ca un film derulat de la coadă la cap. Şi nu există fantome, spirite sau demoni conservaţi în ulei de motor Quaker State.

Dacă ai crezut că există doar un singur lucru, atunci le crezi pe toate, m-am gândit şi m-am înfiorat.

– Dennis, vrei să dau drumul la încălzire? m-a întrebat mama veselă.

– Te rog, mami.

M-am gândit la Leigh, care trebuia să se întoarcă mâine. Leigh, cu faţa ei încântătoare (subliniată de acei pometi proeminenţi, aproape cruzi), cu silueta ei tânără, dulce, seducătoare, care nu fusese încă degradată de trecerea timpului şi de forţa gravitaţională; la fel ca acel Plymouth care ieşise de mult, în 1957, din fabrica din Detroit, ea era, într-un fel, încă în garanţie. Apoi m-am gândit la LeBay, care era mort şi totuşi ne-mort, şi m-am gândit la pofta lui (dar era poftă? sau doar o nevoie să strice lucrurile?). M-am gândit la Arnie spunând cu o siguranţă calmă că ei se vor căsători. Apoi, cu o limpezime inevitabilă, am văzut noaptea nunţii lor. Am văzut-o pe ea privind în sus în întunericul unei camere de motel şi văzând un cadavru în descompunere care rânjea deasupra ei. Am auzit-o ţipând, în timp ce Christine, încă pavoazată cu hârtie creponată şi cu abţibildul TINERI CĂSĂTORIŢI, aştepta credincioasă în faţa uşii încuiate. Christine – sau teribila forţă feminină care o anima – ar şti că Leigh nu va rezista mult... iar EA, Christine, va fi acolo când Leigh va dispărea.

Am închis ochii ca să înlătur imaginile, dar n-am făcut decât să le intensific.

Totul începuse prin faptul că Leigh îl dorise pe Arnie şi progresase destul de logic până la stadiul în care Arnie ajunsese s-o dorească. Dar lucrurile nu se opriseră aici, nu-i aşa? Deoarece acum LeBay îl poseda pe Arnie... iar *el* o dorea pe Leigh.

Dar nu o va avea. Nu o va avea dacă eu voi putea să mă împotrivesc.

În seara aceea l-am sunat pe George LeBay.

– Da, domnule Guilder, a spus el. Părea mai bătrân, mai obosit. Îmi amintesc foarte bine de tine. Te-am plictisit cu vorbăria mea, în faţa camerei mele de hotel, probabil cel mai deprimant hotel din Univers. Cu ce te pot ajuta?

După cum vorbea, îmi dădea impresia că spera că nu o să-i cer prea multe.

Am ezitat. Să-i spun că fratele său se întorsese din morţi? Că nici măcar mormântul nu fusese în stare să pună capăt urii lui pentru căcănari? Să îi spun că el îl poseda pe Arnie, că îl alesese pe Arnie la fel de fără greş cum o alesese şi Arnie pe Christine? Să vorbim despre moarte, timp şi dragoste respingătoare?

– Domnule Guilder? Eşti acolo?

– Am o problemă, domnule LeBay. Şi nu ştiu exact cum să vă spun despre ce-i vorba. Ceva în legătură cu fratele dumneavoastră.

În vocea lui a apărut atunci o inflexiune nouă, una încordată şi controlată:

– Nu ştiu ce fel de problemă ai putea să ai tu care să-l privească pe el. Rollie este mort.

– Tocmai asta este.

Acum nu mai puteam să-mi controlez vocea. Mi-a tremurat pe un ton mai înalt, apoi s-a îngroşat din nou:

– Nu cred că este mort.

– Ce tot îndrugi acolo? Vocea lui era încordată, acuzatoare... şi speriată. Dacă ăsta-i genul tău de glume, te asigur că este de cel mai prost-gust posibil.

– Nu este o glumă. Lăsaţi-mă doar să vă povestesc câteva din chestiile care s-au întâmplat de când a murit fratele dumneavoastră.

– Domnule Guilder, am câteva seturi de extemporale de corectat şi un roman pe care vreau să-l termin, şi crede-mă că nu am timp să mă complac în...

– *Vă rog*, am spus. Vă rog, domnule LeBay, vă rog ajutaţi-mă şi ajutaţi-mi prietenul.

A urmat o pauză foarte lungă, apoi LeBay a oftat.

– Spune-ţi povestea, a spus. Şi după o pauză scurtă a adăugat: Afurisit să fii.

I-am relatat povestea prin intermediul cablului interurban; îmi puteam imagina vocea trecând prin staţii telefonice computerizate, pline de circuite miniaturizate, pe sub câmpuri acoperite cu zăpadă, ajungând până la urmă la urechea lui.

I-am povestit despre necazurile pe care le-a avut Arnie cu Repperton, despre exmatricularea şi răzbunarea lui Buddy; i-am povestit despre moartea lui Moochie Welch; despre ce s-a întâmplat în Dealurile Squantic; despre ce s-a petrecut în timpul furtunii de la Crăciun. I-am povestit despre crăpăturile din parbriz care păreau că se retrag şi despre ceasul de kilometraj care cu siguranţă funcţiona invers. I-am spus despre radioul care părea să recepţioneze doar postul WDIL, postul de melodii vechi, neavând importanţă în ce bandă îl potriveai – acest fapt l-a făcut pe George LeBay să scoată o mică exclamaţie de surpriză. I-am spus despre scrisul de pe ghipsurile mele, şi cum semnătura pe care Arnie o făcuse de Ziua Recunoştinţei s-ar putea să semene cu semnătura fratelui său de pe formularul de înregistrare a Christinei. I-am povestit despre cum Arnie folosea constant cuvântul „căcănari". Despre cum începuse el să-şi pieptene părul ca Fabian, sau ca unul dintre idolii anilor '50. De fapt, i-am povestit totul, în afară de ce mi se întâmplase mie în noaptea Anului Nou, în drum spre casă. Intenţionasem să-i spun şi asta, dar pur şi simplu nu am putut. Până când, patru ani mai târziu, am aşternut totul pe hârtie, n-am povestit nimănui acele întâmplări.

Când am terminat, la telefon se lăsase liniştea.

– Domnule LeBay? Sunteţi acolo?

– Sunt aici, a spus el până la urmă. Domnule Guilder, Dennis, nu intenţionez să te jignesc, dar trebuie să-ţi dai seama că ceea ce

sugerezi tu depăşeşte cu mult frontierele oricărui fenomen parapsihic şi frizează... S-a întrerupt.

– Nebunia?

– Acesta nu este cuvântul pe care l-aş fi folosit eu. Din câte spui tu, ai suferit un accident foarte grav la fotbal. Ai fost în spital timp de două luni şi ai suferit dureri mari. Acum, n-ar fi posibil ca imaginaţia ta...

– Domnule LeBay, a avut vreodată fratele dumneavoastră vreo expresie preferată despre „micuţul vagabond"?

– Ce?

– Micuţul vagabond. Ca şi când, atunci când arunci la coş o hârtie şi nimereşti, spui: „Două puncte." Doar că în loc de asta: „Priveşte-mă cum o pun în curul micuţului vagabond." Spunea vreodată fratele dumneavoastră cuvintele astea?

– De unde ai aflat? Apoi, fără să-mi acorde timp să-i răspund: A folosit expresia într-una din ocaziile când l-ai întâlnit, nu-i aşa?

– Nu.

– Domnule Guilder, eşti un mincinos.

N-am zis nimic. Tremuram, genunchii mi se înmuiaseră. Niciun adult nu-mi mai spusese aşa ceva.

– Dennis, îmi pare rău. Dar fratele meu a murit. El era o fiinţă sucită, chiar infernală, dar este mort, iar toate aceste fantezii şi închipuiri morbide...

– Cine era micuţul vagabond? am reuşit eu să rostesc.

Tăcere.

– Era Charlie Chaplin?

Nu credeam că avea de gând să-mi răspundă. Apoi, până la urmă, cu greutate, a spus:

– Doar indirect. El se referea la Hitler. A existat o oarecare asemănare între Hitler şi micuţul vagabond creat de Chaplin. Chaplin a făcut un film numit *Dictatorul*. Tu probabil că nu l-ai văzut. În orice caz, era un nume foarte cunoscut asociat cu el în timpul războiului. Tu eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti. Dar n-are nicio semnificaţie.

A fost rândul meu să nu spun nimic.

– Nu înseamnă nimic! a strigat el. Nimic! Sunt aburi şi păreri, nimic mai mult! Trebuie să înţelegi asta!

– Aici, în Pennsylvania de Vest, sunt şapte oameni care au murit. Ăştia nu sunt doar aburi. Sunt semnăturile de pe ghipsurile mele. Nici ele nu sunt aburi. Le-am păstrat, domnule LeBay. Lăsaţi-mă să vi le trimit. Studiaţi-le şi spuneţi-mi dacă una dintre ele nu este scrisul fratelui dumneavoastră.

– Ar putea fi o falsificare conştientă sau inconştientă.

– Dacă asta credeţi, atunci consultaţi un grafolog. Plătesc eu.

– Ai putea să faci tu asta.

– Domnule LeBay! *Eu* nu am nevoie de alte dovezi.

– Dar ce vrei de la mine? Să-ţi împărtăşesc fanteziile? N-o să fac asta. Fratele meu a murit. Maşina lui este doar o maşină.

Mințea. O simțeam. Chiar şi prin telefon o simțeam.

– Vreau să-mi explicaţi ceva ce mi-aţi spus în noaptea aceea în care am stat de vorbă.

– Cam ce ar fi?

Părea precaut.

Mi-am umezit buzele.

– Aţi spus că era obsedat şi furios, dar că nu era un monstru. Cel puţin, aţi spus, dumneavoastră nu credeţi că era. Apoi mi s-a părut că aţi schimbat complet subiectul... dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că n-aţi schimbat chiar deloc subiectul.

– Dennis, zău. Eu...

– Uitaţi, dacă aveţi de gând să spuneţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi acum! am strigat. Mi-a pierit vocea. Mi-am şters fruntea, iar mâna mi s-a umplut de transpiraţie. Să ştiţi că nu e mai uşor pentru mine decât este pentru dumneavoastră. Arnie este obsedat de fata asta, numele ei este Leigh Cabot, numai că eu nu cred că Arnie este cel care-i obsedat de ea, eu cred că este fratele dumneavoastră, fratele dumneavoastră mort. *Vorbiţi-mi acum, vă rog!*

El a oftat.

– Să-ţi vorbesc? *Să-ţi vorbesc?* Să vorbesc despre evenimentele acelea de demult... nu, despre acele bănuieli de demult... asta ar fi

aproape acelaşi lucru cu a zgudui un demon adormit, Dennis. Te rog, eu nu ştiu nimic.

I-aş fi putut spune că demonul se trezise deja, dar ştia asta.

– Spuneţi-mi ce bănuiţi.

– O să te sun eu.

– Domnule LeBay... vă rog...

– O să te sun. Trebuie s-o sun pe Marcia, sora mea, în Colorado.

– Dacă vă ajută, o să sun...

– Nu, ea nu ţi-ar spune ţie nimic. Chiar şi noi doi am vorbit despre asta doar o dată sau de două ori. Sper că ai conştiinţa curată în această problemă, Dennis. Deoarece tu ne ceri nouă să deschidem cicatrice vechi şi să le facem iar să sângereze. Deci te mai întreb o dată: cât de sigur eşti?

– *Sigur*, am şoptit.

– O să te sun, a spus el şi a închis.

Au trecut cincisprezece minute, apoi douăzeci. Am înconjurat camera, sprijinindu-mă în cârje, neputând să stau liniştit. M-am uitat pe fereastră la strada ninsă, un tablou în negru şi alb. De două ori m-am dus la telefon şi n-am ridicat receptorul, fiindu-mi teamă că el o să încerce tocmai atunci să mă sune, fiindu-mi chiar mai teamă că nu mă va suna deloc. A treia oară, chiar când puneam mâna pe receptor, a sunat. Am tresărit ca ars, apoi l-am ridicat.

– Bună?! a spus Elaine de la telefonul de jos. Donna?

– Dennis Guilder este, a început vocea lui LeBay, părând şi mai bătrână şi mai spartă.

– Am răspuns eu, Ellie, am zis.

– Şi crezi că-mi pasă? a spus Ellie obraznică şi a închis.

– Helo, domnule LeBay.

Inima îmi bătea tare.

– Am vorbit cu ea, a spus el cu greutate. Mi-a spus să fac cum cred eu. Dar este speriată. Cică noi doi, tu şi cu mine, am conspirat să înfricoşăm o doamnă bătrână, care în viaţa ei n-a rănit pe nimeni şi nu are nimic de-a face cu toată treaba asta.

– Cu un scop bun, am spus eu.

– Oare?

– Dacă n-aş fi considerat că aşa este, nu v-aş fi sunat. O să-mi vorbiţi sau nu, domnule LeBay?

– Da. Dar doar ţie, nimănui altcuiva. Dacă o să mai spui cuiva, eu o să dezmint, înţelegi?

– Da.

– Foarte bine. A oftat. În discuţia noastră din vară, Dennis, ţi-am spus o minciună în legătură cu cele ce s-au întâmplat şi o minciună privitoare la ceea ce eu şi Marcy credem despre acele lucruri. Noi ne-am minţit pe noi. Dacă n-ai fi fost tu, cred că am fi continuat să ne minţim despre acel lucru, incidentul acela de la marginea drumului, până la sfârşitul vieţilor noastre.

– Despre fetiţă? Fiica lui LeBay?

Ţineam receptorul foarte strâns.

– Da, a spus el cu greutate. Rita.

– Ce s-a întâmplat de fapt când s-a sufocat?

– Mama mea obişnuia să-l numească pe Rollie *copilul înlocuit de spiriduşi*, a spus LeBay. Ţi-am spus asta?

– Nu.

– Nu, bineînţeles că nu. Ţi-am spus părerea mea, că prietenul tău ar fi mai fericit dacă s-ar descotorosi de maşină, dar asta este tot ce poate să spună o persoană în apărarea propriilor convingeri, deoarece iraţionalul... se furişează înăuntru...

S-a oprit. Eu nu l-am grăbit. Îmi va spune sau nu. Asta era situaţia.

– Mama spunea că a fost un bebeluş perfect până când a împlinit şase luni. Apoi... a zis că atunci a venit Puck, spiriduşul. Spunea că Puck a luat din glumă bebeluşul ei bun şi l-a înlocuit cu *altul*. Râdea când spunea asta. Dar n-a spus-o niciodată când Rollie era prin preajmă şi o putea auzi, iar *ochii* ei nu râdeau niciodată. Dennis, eu cred... era singura explicaţie a ei pentru felul în care se comporta el, pentru ce era el atât de consecvent în furia lui... atât de înverşunat când era vorba de puţinele ţeluri pe care le avea. Era un băiat, i-am uitat numele, un băiat mai mare care l-a snopit în bătaie pe Rollie de două sau de trei ori. Un tiran. Se lega de hainele

fratelui meu şi îl întreba dacă poartă chiloţii de o lună sau de două. Iar Rollie se bătea cu el, îl înjura şi îl ameninţa, iar tiranul râdea de el şi îl ţinea la distanţă cu braţele sale lungi, îl pocnea până când obosea, sau până când nasul lui Rollie sângera. Apoi Rollie stătea acolo într-un colţ, fumând o ţigară şi plângând, cu sângele şi mucii uscându-i-se pe faţă. Iar dacă eu sau Drew ne duceam lângă el, ne bătea de ne omora.

Într-o noapte, casa tiranului ăla a ars, Dennis. Tiranul, tatăl tiranului şi fratele mai mic al tiranului au murit. Sora tiranului a avut arsuri groaznice. S-a presupus că focul s-a declanşat de la soba din bucătărie, şi poate că aşa a fost. Dar sirenele pompierilor m-au trezit şi eram încă treaz când Rollie a intrat pe fereastra camerei noastre căţărându-se pe împletitura care susţinea iedera. Pe frunte era murdar de funingine şi mirosea a benzină. M-a văzut că aveam ochii deschişi şi mi-a zis: „Georgie, dacă spui ceva, te omor." Şi din acea noapte, Dennis, am încercat să mă conving că ameninţarea lui îmi interzicea să spun că fusese afară şi privise focul. Şi poate că acesta este adevărul.

Gura îmi era uscată. În stomac parcă aveam o minge de plumb. Simţeam părul de pe ceafă ca o pădure de ţepi.

– Ce vârstă avea atunci fratele dumneavoastră? am întrebat răguşit.

– Aproape treisprezece ani, a spus LeBay cu un calm teribil de fals. Cam un an mai târziu, într-o noapte de iarnă, a avut loc o bătaie în timpul unui meci de hochei, iar un tip pe nume Randy Throgmorton i-a spart capul lui Rollie cu crosa. L-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. L-am dus la bătrânul doctor Farner. Până am ajuns acolo Rollie îşi revenise, dar era încă năucit, iar Farner i-a pus douăsprezece copci. O săptămână mai târziu, Randy Throgmorton a căzut prin gheaţa Lacului Palmer şi s-a înecat. Patina într-o zonă foarte clar marcată cu indicatoare: GHEAŢĂ SUBŢIRE. În aparenţă.

– Vreţi să spuneţi că fratele dumneavoastră i-a ucis pe oamenii ăştia? Pregătiţi terenul pentru a-mi spune că LeBay şi-a omorât propria fiică?

– Nu că el a ucis-o, Dennis. Să nu te gândeşti niciodată la aşa ceva. Ea a murit sufocată. Ce vreau să sugerez este că el s-ar putea s-o fi împins la moarte.

– Aţi spus că a întors-o cu capul în jos, că a lovit-o, a încercat s-o facă să vomite.

– Asta mi-a zis Rollie la înmormântare, a spus George.

– Atunci ce...

– Marcia şi cu mine am analizat mai târziu situaţia. Numai o singură dată, înţelegi, în seara aceea la cină, Rollie mi-a spus: „Am apucat-o de pantofii Buster Browns şi am încercat să scot afurisita aia de îmbucătură, Georgie. Dar se înţepenise foarte bine." Iar Veronica i-a spus Marciei: „Rollie a ridicat-o de pantofi şi a încercat să scoată de acolo chestia aia care o făcea să se sufoce, dar se înţepenise foarte bine." Ei au spus exact acelaşi lucru cu exact aceleaşi cuvinte. Şi ştii la ce m-a dus cu gândul această asemănare?

– Nu.

– M-a făcut să mă gândesc la Rollie încălecând fereastra dormitorului şi şoptindu-mi: *Georgie, dacă spui ceva, te omor.*

– Dar... de ce? De ce ar fi?...

– Mai târziu, Veronica i-a trimis Marciei o scrisoare în care insinua că Rollie n-a făcut prea mare lucru ca s-o salveze pe fiica lor. Şi că, atunci când sfârşitul era foarte aproape, el a pus-o înapoi în maşină. „Ca să nu stea în soare", spusese el. Dar în scrisoarea ei Veronica a spus că ea crede că Rollie a dorit ca fetiţa să moară în maşină.

Nu voiam s-o spun, dar trebuia.

– Sugeraţi că fratele dumneavoastră şi-a sacrificat de bunăvoie fiica, un fel de ofrandă umană?

A urmat o pauză lungă, îngrozitoare.

– Nu în mod conştient, nu, a răspuns LeBay. Tot aşa cum nu sugerez că el a omorât-o în mod conştient. Dacă l-ai fi cunoscut pe fratele meu, atunci ţi-ai fi dat seama cât de ridicol ar fi să-l fi suspectat de vrăjitorie, magie neagră sau îmblânzire de demoni. El nu credea în altceva în afară de propriile sale simţuri... cu excepţia, bănuiesc, a propriei sale voinţe. Eu sugerez că el ar fi putut să aibă un fel de...

un fel de intuiţie... sau că ar fi putut să fie dirijat să facă ceea ce a făcut. Mama mea spunea că a fost un copil înlocuit de spiriduşi.

– Şi Veronica?

– Nu ştiu. Verdictul poliţiei a fost sinucidere, chiar dacă ea n-a lăsat niciun bilet. Este foarte probabil că ăsta-i adevărul. Dar biata femeie îşi făcuse nişte prietene în oraş şi eu m-am întrebat adeseori dacă nu cumva ea le spusese unora dintre ele, aşa cum îi sugerase şi Marciei, că moartea Ritei nu s-a produs întocmai cum au declarat ea şi Rollie. M-am întrebat dacă nu cumva Rollie a aflat. *Georgie, dacă spui ceva, te omor.* Bineînţeles, nu există nicio dovadă într-un sens sau în altul. Dar m-am întrebat de ce ea a făcut-o în acel fel – şi m-am mai întrebat cum o femeie, care n-avea nici cea mai mică idee despre maşini, ştiuse îndeajuns de multe ca să ia un furtun pe care să-l ataşeze la ţeava de eşapament şi apoi să-l bage pe fereastră. Încerc să nu-mi mai pun astfel de întrebări. Ele mă ţin noaptea treaz.

M-am gândit la ce-mi povestise el şi la lucrurile pe care nu le spusese. La lucrurile pe care le-a lăsat să se înţeleagă printre rânduri. *Intuitiv,* spusese el. *Atât de înverşunat când era vorba de puţinele ţeluri pe care le avea,* zisese el. Să presupunem că Roland LeBay înţelesese într-un anumit mod pe care nu dorea să şi-l recunoască nici sieşi că investise într-un Plymouth cu puteri supranaturale? Şi să presupunem că el aştepta doar ca să apară moştenitorul potrivit... iar acum...

– Lucrurile pe care ţi le-am povestit au dat răspuns întrebărilor tale, Dennis?

– Cred că da, am spus eu încet.

– Ce ai de gând să faci?

– Cred că ştiţi.

– Să distrugi maşina?

– Am de gând să încerc, am spus, apoi m-am uitat la cârjele mele, care erau sprijinite de perete. Cârjele mele afurisite.

– S-ar putea să-ţi distrugi şi prietenul.

– S-ar putea să-l salvez.

Încetişor, George LeBay a spus:

– Mă întreb dacă mai este posibil.

47

TRĂDAREA

Peste tot erau cioburi de sticlă şi sânge
Şi în afară de mine nu mai era nimeni acolo.
În timp ce ploaia cădea deasă şi rece,
Am văzut un tânăr zăcând pe marginea şoselei,
Şi a strigat: „Domnule, te rog, nu vrei să mă ajuţi?"

BRUCE SPRINGSTEEN

Am sărutat-o.

Braţele ei s-au încolăcit în jurul gâtului meu. Una din mâinile ei răcoroase mă presa uşor pe ceafă. Pentru mine nu mai exista niciun dubiu în legătură cu ceea ce se întâmpla; iar când ea s-a îndepărtat puţin, cu ochii pe jumătate închişi, am observat că nici pentru ea nu mai exista niciun dubiu.

– Dennis, a murmurat ea şi eu am sărutat-o iarăşi. Limbile noastre s-au atins uşor. Pentru un moment sărutul s-a intensificat; simţeam pasiunea pe care o sugerau acei pomeţi înalţi. Apoi a icnit scurt şi s-a îndepărtat.

– Destul, a spus. O să fim arestaţi pentru indecenţă.

Era 18 ianuarie. Parcasem în spatele localului Kentucky Fried, iar în jurul nostru erau împrăştiate rămăşiţele unei cine destul de bune,

cu pui. Eram în Duster-ul meu, şi numai acest fapt ar fi fost pentru mine un fel de ocazie specială – era prima dată de la accident când mă aflam la volan. Doar în dimineaţa aceea, doctorul îmi scosese ghipsul imens de pe piciorul stâng şi îl înlocuise cu un bandaj întăritor. Avertismentul său să nu folosesc prea mult piciorul a fost foarte serios, dar am putut să-mi dau seama că el era mulţumit de cum progresaseră lucrurile. Însănătoşirea mea se afla cam cu o lună în avans faţă de termenul prevăzut. Doctorul punea acest fapt pe seama tehnicii sale superioare; mama mea îi găsea explicaţia în moralul bun şi supa de pui; iar antrenorul Puffer lua în calcul şi măceşele.

Eu credeam însă că Leigh Cabot avusese aici un rol foarte important.

– Trebuie să vorbim, a spus ea.

– Nu, hai să ne mai sărutăm.

– Acum vorbim. Ne sărutăm mai târziu.

– Iarăşi a început?

Ea a încuviinţat.

În cele aproape două săptămâni de la convorbirea cu LeBay, primele două săptămâni ale trimestrului de iarnă, Arnie muncise din greu ca să realizeze o *apropiere* de Leigh, lucra la aceasta cu o intensitate care ne-a speriat pe amândoi. Îi povestisem lui Leigh despre conversaţia cu George LeBay (dar, după cum v-am mai spus, nu şi despre drumul teribil spre casă din noaptea Anului Nou). Şi îi spusesem foarte clar că sub nicio formă ea nu trebuia să se poarte urât cu el. Asta l-ar înfuria, iar zilele astea, când Arnie era furios pe cineva, respectivului i se întâmplau lucruri neplăcute.

– Asta este ca şi cum am trişa.

– Ştiu, am spus eu mai tăios decât intenţionasem. Nu-mi place chestia asta, dar nu doresc ca maşina să atace iarăşi.

– Deci?

Am clătinat din cap.

Ca să fiu sincer, începusem să mă simt ca prinţul Hamlet, tot amânând şi amânând. Bineînţeles, ştiam ce trebuia să facem; Christine trebuia să fie distrusă. Eu şi Leigh căutam modalitatea.

Prima idee îi aparţinuse lui Leigh – cocktailuri Molotov. O să umplem, a spus ea, cu benzină nişte sticle de vin, o să ne ducem la reşedinţa familiei Cunningham dis-de-dimineaţă, o să aprindem fitilele („Fitile? Ce fitile?" am întrebat. „Kotex-urile ar trebui să fie foarte bune", a răspuns ea prompt, făcându-mă să-mi pun iarăşi întrebări despre străbunii de la care moştenise acei pometi) şi o să le aruncăm pe geamurile Christinei.

– Ce facem dacă geamurile sunt închise şi uşile sunt încuiate? am întrebat-o. Ştii, cam asta trebuie să fie situaţia.

M-a privit de parcă eram o adevărată pacoste.

– Vrei să spui că ideea aruncării în aer a maşinii lui Arnie este OK, dar ai scrupule morale în legătură cu spargerea unor geamuri?

– Nu. Dar cine o să se apropie îndeajuns de EA ca să-i spargă geamurile cu un ciocan?

M-a privit, muşcându-şi buza de jos. N-a mai spus nimic.

Următoarea idee îmi aparţinuse. Dinamită.

Leigh s-a gândit la ea şi a clătinat din cap.

– Aş putea s-o obţin fără prea mari probleme, am spus.

Încă îl mai vedeam din când în când pe Brad Jeffries, iar Brad lucra tot pentru Penn-DOT, şi această companie deţinea îndeajuns de multă dinamită ca să arunce Stadionul Three Rivers pe Lună. Mă gândeam că poate reuşesc să pun mâna pe cheia potrivită, fără ca Brad să-şi dea seama că am împrumutat-o, el obişnuia să se îmbete criţă atunci când Pinguinii erau la televizor. O să împrumut cheia de la magazia de explozibili în timpul celei de a treia reprize a meciului, apoi o să i-o înapoiez în timpul următorului meci. Erau şanse foarte mici ca el să aibă nevoie de explozibil în luna ianuarie. Era o înşelătorie, o altă trădare, dar era un mod de a pune capăt situaţiei.

– Nu, a spus ea.

– De ce nu?

Din punctul meu de vedere, dinamita părea să reprezinte soluţia totală şi definitivă pe care o cerea situaţia.

– Fiindcă acum Arnie o ține pe aleea din fața casei și cred că nu ții neapărat să împrăștii schije periculoase în tot cartierul? Vrei să riști ca un ciob de sticlă să rănească vreun copil?

Am tresărit. La asta nu mă gândisem, dar acum când ea ridicase această problemă, mi-am imaginat foarte clar scena hidoasă. Și m-a împins să mă gândesc la alte metode. Să aprinzi niște batoane de dinamită cu vârful trabucului, și apoi să le arunci peste cap spre obiectul pe care vrei să-l distrugi... asta poate părea OK în westernul de sâmbătă după-amiază de pe Canalul 22, dar în viața adevărată trebuia totuși să rezolvi problema detonatoarelor și a contactelor bune. Totuși, m-am agățat cât am putut de mult de această idee.

– Dacă o facem noaptea?

– Tot este destul de periculos, a spus ea. Și o știi prea bine. Se vede pe chipul tău.

A urmat o pauză foarte lungă.

– Ce zici despre presa de la Garajul Darnell? a întrebat ea în cele din urmă.

– Aceeași obiecție de bază ca înainte, am spus. Cine o va conduce până acolo? Tu, eu sau Arnie?

Iar în acest punct ne-am blocat.

– Astăzi ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

– Voia să mă întâlnesc cu el în seara asta. Să mergem la bowling.

Zilele trecute o invitase la film, la cină, să se uite la televizor la el acasă, i-a propus să se întâlnească să învețe împreună. Christine intra de fiecare dată în calcul ca mijloc de transport.

– A devenit amenințător, iar eu am început să-mi epuizez scuzele. Dacă avem de gând să facem ceva, trebuie s-o facem repede.

Am încuviințat. Neputința găsirii unei metode potrivite era unul dintre motive. Celălalt motiv care ne ținuse în loc fusese piciorul meu. Acum nu mai aveam ghipsul și, cu toate că primisem ordine stricte de la doctor să folosesc cârjele, testasem piciorul stâng fără ele. Aveam ceva dureri, dar nu atât de mari pe cât mă temusem.

Aceste motive, da... dar în principal noi eram de vină. Ne descopeream unul pe altul. Și, deși s-ar putea să vi se pară vulgar, bănuiesc

că ar trebui să mai adaug ceva, dacă vreau ca toată această poveste să nu se abată de la adevăr (şi mi-am promis când am început să scriu că mă voi opri dacă-mi voi da seama că nu mai pot să o relatez corect sau dacă mă abat de la adevăr). Ideea de pericol mai adăugase ceva la ceea ce simţeam pentru ea şi, cred, la ceea ce ea simţea pentru mine. El era cel mai bun prieten al meu, dar în ideea că noi ne întâlneam pe la spatele lui exista totuşi o atracţie murdară, fără sens. O simţeam ori de câte ori o luam în braţe, de fiecare dată când mâna mea îi mângâia sânii. Furişările. Puteţi să-mi spuneţi de ce acestea reprezentau nişte atracţii? Dar erau. Pentru prima dată în viaţă, mă îndrăgostisem. Până atunci mai existaseră focuri de paie, dar acum mă îndrăgostisem lulea. Şi îmi plăcea asta. O iubeam. Totuşi, acel persistent sentiment de trădare... era ca un şarpe, o ruşine şi în acelaşi timp o aţâţare nebunească. Puteam să ne spunem unul altuia (şi ne spuneam) că ne ţinem gurile ferecate ca să ne protejăm familiile şi pe noi.

Era adevărat.

Dar Leigh nu era totul, nu-i aşa? Nu. Nu era totul.

Într-un fel, nimic mai grav nu s-ar fi putut întâmpla. Dragostea încetineşte reflexele; estompează percepţia pericolului. Trecuseră douăsprezece zile lungi de la conversaţia mea cu George LeBay, iar gândul la cele spuse de el şi, mai rău, la cele pe care mi le sugerase nu mai îmi făcea părul de pe ceafă să mi se ridice.

Acelaşi lucru se întâmplase şi în privinţa lui Arnie – sau nu se întâmplase – în cele câteva dăţi când vorbisem cu el, sau îl văzusem pe coridoarele şcolii. Într-un fel straniu, se părea că ne reîntorsesem la situaţia din septembrie şi octombrie, când noi doi nu ne mai vedeam pur şi simplu pentru că Arnie era prea ocupat. Când vorbeam, Arnie părea destul de amabil, cu toate că ochii lui gri din spatele ochelarilor erau reci. Aşteptam ca o plângăreaţă Regina sau un Michael dezorientat să mă sune ca să-mi spună că Arnie a încetat să se mai joace cu ei şi că renunţase în mod sigur la colegiu.

Asta nu s-a întâmplat, dar am primit telefonul de la Gură-Spartă însuşi, profesorul responsabil cu educaţia, care mi-a spus că Arnie luase acasă o mulţime de prospecte şi documente referitoare la

University of Pennsylvania, la Drew University şi Penn State University. Acestea erau şcolile care o interesau cel mai mult pe Leigh. Eu ştiam asta, iar Arnie o ştia şi el.

În urmă cu două seri, auzisem din întâmplare o conversaţie între mama şi Ellie, care se aflau în bucătărie.

– Mami, de ce nu mai vine Arnie pe la noi? S-a certat cu Dennis?

– Nu, scumpo. Nu cred. Dar când prietenii se maturizează... câteodată se răcesc relaţiile.

– Mie n-o să mi se întâmple asta niciodată, a spus Ellie, cu toată acea siguranţă teribilă a vârstei de cincisprezece ani.

Eu stăteam în cealaltă încăpere, întrebându-mă dacă nu cumva tocmai aşa ceva se întâmplase, halucinaţii determinate de lunga şedere în spital, aşa cum sugerase LeBay, şi o simplă răcire a relaţiilor, o separare între doi prieteni din copilărie. Această idee avea o anumită logică.

Ignoram faptele concrete, dar era reconfortant. Credinţa în acest lucru ne-ar fi îngăduit mie şi lui Leigh să ne continuăm vieţile noastre ordinare, să ne implicăm în activităţile şcolare, să mai îngrăşăm porcul în ajun pentru testele de acumulări şcolare şi, bineînţeles, să sărim unul în braţele celuilalt imediat ce părinţii ei sau ai mei ieşeau din cameră. Să ne hârjonim exact ca ceea ce eram, adică doi adolescenţi înfierbântaţi, amorezaţi până peste cap unul de altul.

Aceste fapte mă adormeau... ne adormeau pe amândoi. Fusesem precauţi, de fapt, tot atât de precauţi ca nişte adulterini, nu ca nişte puşti, dar astăzi scăpasem de ghips, astăzi fusesem în stare să folosesc cheile de la Duster-ul meu, în loc să mă uit doar la ele. Dintr-un impuls, am sunat-o pe Leigh şi am întrebat-o dacă voia să meargă cu mine la cel mai renumit local din lume, la Colonel, şi să mâncăm faimosul Crunchy Style. Ea fusese încântată.

Deci poate că vă daţi seama de ce atenţia noastră a slăbit, cum am devenit mai puţin discreţi. Am stat în parcare, cu motorul Duster-ului în funcţiune ca să avem căldură şi am discutat ca nişte copii care se joacă de-a cowboy-ii, despre cum să-i facem de petrecanie acelui bătrân şi foarte deştept monstru – EA.

Niciunul dintre noi n-a văzut-o pe Christine când a oprit în spatele nostru.

– El se pregătește pentru un asediu îndelungat, dacă de asta o să aibă nevoie, am spus eu.

– Ce?

– Colegiile la care a trimis cereri de înscriere. Nu ai observat încă?

– Bănuiesc că nu, a spus ea foarte uimită.

– Sunt școlile care te interesează cel mai mult, am răspuns eu răbdător.

M-a privit. M-am uitat la ea, încercând să zâmbesc și nereușind.

– În ordine, am spus. Hai să mai recapitulăm o dată. Cocktailurile Molotov au căzut. Dinamita pare riscantă, dar la o adică...

Respirația brusc gâfâită a lui Leigh m-a întrerupt – icnetul și expresia uimită și îngrozită de pe fața ei. Ea privea fix prin parbriz, cu ochii holbați și gura deschisă. M-am întors în direcția aceea și ceea ce am văzut a fost atât de neașteptat, încât pentru un moment am încremenit și eu.

În fața Duster-ului stătea Arnie.

Oprise exact în spatele nostru și plecase să-și cumpere puiul, fără să-și dea seama cine era în fața lui. Și de ce ar fi observat? Era aproape întuneric, iar un Duster de patru ani, mânjit cu noroi, nu are niciun semn distinctiv. El intrase în local, își cumpărase porția, ieșise... și privise direct prin parbriz la Leigh și la mine, stând unul lângă altul, înlănțuiți, privindu-ne adânc în ochi, așa cum spun poeții. Nimic altceva decât o coincidență, o coincidență imensă și hidoasă. Doar că până și acum o parte a minții mele este foarte convinsă că vina o poartă Christine... că EA l-a adus acolo.

Au urmat câteva clipe lungi și înghețate. Leigh a scos un geamăt scurt. Arnie stătea cam la jumătatea parcării, îmbrăcat cu canadiana de școală, cu blugi decolorați și cizme. La gât avea un fular în carouri. Gulerul canadienei era ridicat, iar aripile lui negre încadrau un chip a cărui expresie se transforma încet din uimire bolnavă într-o grimasă palidă de ură. Punga cu dungi roșii și albe cu fața

zâmbăreață a Colonelului[1] i-a alunecat din mâna înmănușată și a căzut pe zăpada întărită din parcare.

– Dennis, a șoptit Leigh. Dennis, o Dumnezeule!

Arnie a început să alerge. Credeam că vine la noi, probabil să mă scoată afară din mașină și să mă bată. Mă vedeam țopăind nesigur pe piciorul meu beteag, sub lumina reflectoarelor parcării, care tocmai se aprinseseră, în timp ce Arnie, căruia îi salvasem viața de atâtea ori încă din anii grădiniței, mă snopea în bătaie. Alerga, cu gura schimonosită într-o grimasă pe care o mai văzusem, dar nu pe chipul lui. Acum era chipul lui LeBay.

Nu s-a oprit la mașina mea; a alergat pe lângă ea. M-am răsucit și atunci am văzut-o pe Christine.

Am deschis portiera și am dat să cobor, agățându-mă de marginea capotei ca să mă sprijin.

– *Dennis, nu!* a strigat Leigh.

Am reușit să ies, tocmai când Arnie deschidea brusc ușa Christinei.

– Arnie, am strigat. Hei, omule!

S-a încordat. Ochii lui erau holbați, pustii și incandescenți. De la unul din colțurile gurii i se prelingea un firișor de salivă spumoasă. Grila Christinei părea să mârâie.

El și-a ridicat pumnii și i-a îndreptat în direcția mea.

– *Căcănarule!* Vocea îi era stridentă și spartă. *Ia-o tu! O meriți! E un căcat! Amândoi sunteți de căcat! Bucurați-vă unul de altul! N-o s-o faceți mult timp!*

La geamurile localului Kentucky Fried Chicken și la expresul Kowloon din vecinătate se adunaseră oameni ca să vadă ce se întâmplă.

– Arnie! Omule, hai să vorbim...

A sărit în mașină și a trântit ușa. Motorul Christinei a urlat și farurile EI s-au aprins, luminile orbitoare din visul meu, țintuindu-mă ca pe o insectă pe un carton. Iar deasupra lor, în spatele

[1] Emblema companiei Kentucky Fried Chicken.

parbrizului, era fața îngrozitoare a lui Arnie, chipul unui drac căruia i s-a făcut lehamite de atâta păcat. Fața aceea, plină de ură și în același timp hăituită, a trăit de atunci în visele mele. Apoi a dispărut. A fost înlocuită de un craniu, un cap de mort rânjit.

Leigh a scos un țipăt ascuțit și percutant. Se răsucise să privească, deci mi-am dat seama că ceea ce văzusem nu fusese doar în imaginația mea. Și ea văzuse.

Christine a pornit în trombă, cu roțile din spate împroșcând zăpada. Nu s-a repezit la Duster, ci la mine. Cred că intenția lui fusese să mă facă piftie între cele două mașini. M-a salvat piciorul meu bolnav; s-a înmuiat, iar eu am căzut înapoi în Duster, lovindu-mă cu șoldul drept de volan și declanșând claxonul.

M-a izbit în față o pală de aer rece. Aripa roșu-stacojie a Christinei a trecut la un metru de mine. A trecut pe lângă indicatorul de ieșire din parcare și s-a năpustit în JFK Drive, fără să oprească, cu partea din spate derapând. Apoi a dispărut, accelerând.

M-am uitat în zăpadă unde rămăseseră urmele zigzagate ale cauciucurilor EI. Trecuse doar la câțiva centimetri de portiera mea deschisă.

Leigh plângea. Mi-am luat piciorul stâng cu mâinile și l-am tras în mașină; am trântit ușa și am luat-o în brațe. Brațele ei m-au căutat orbește, apoi m-au cuprins într-o strânsoare îngrozită.

– Nu... nu era...

– Șșș, Leigh. Nu contează. Nu te mai gândi.

– *Nu era Arnie cel care conducea mașina aia! Era un mort! Era un mort!*

– Era LeBay! am spus, iar acum, după ce rostisem cuvintele, am simțit un fel de calm misterios în locul acelui tremur de frică pe care ar fi trebuit să-l simt – acela și vinovăția că până la urmă am fost descoperit cu prietena celui mai bun prieten al meu.

– Era el, Leigh. Tocmai l-ai cunoscut pe Roland D. LeBay.

Ea plângea în brațele mele, de frică, de șoc și oroare. Eu eram bucuros c-o aveam. Piciorul stâng îmi zvâcnea de durere. M-am uitat în oglinda retrovizoare la spațiul gol în care stătuse Christine.

Acum, după cele ce se întâmplaseră, mi se părea că oricare altă concluzie ar fi fost imposibilă. Pacea din ultimele două săptămâni, bucuria simplă de a o avea pe Leigh lângă mine, acestea păreau să fie situaţiile anormale, lucrurile false, la fel de false ca pretinsul război care a avut loc între cucerirea Poloniei de către Hitler şi intrarea triumfătoare a Wehrmachtului în Franţa.

Şi am început să văd sfârşitul, cum va fi acesta.

Ea m-a privit, cu obrajii uzi.

– Ce facem acum, Dennis? Ce facem acum?

– Acum terminăm cu toată povestea asta.

– Cum? Ce vrei să spui?

Vorbind-mi mai mult mie decât ei, am spus:

– El are nevoie de un alibi. Trebuie să fim pregătiţi atunci când el o să plece. Garajul. Garajul Darnell. Am de gând s-o prind acolo în capcană. O să încerc s-o ucid.

– Dennis, despre ce vorbeşti?

– El o să plece din oraş. Nu înţelegi? Toţi oamenii pe care i-a ucis Christine, formează un cerc în jurul lui Arnie. *El* trebuie să ştie asta. *El o să-l* scoată iarăşi pe Arnie din oraş.

– Te referi la LeBay?

Am încuviinţat, iar Leigh a tremurat.

– Trebuie s-o ucidem. Ştii asta.

– Dar cum? Te rog, Dennis... cum o s-o facem?

Până la urmă îmi venise o idee.

48

PREGĂTIRILE

Pe şosea este un ucigaş,
Creierul său se agită ca o broască râioasă...

THE DOORS

Am dus-o pe Leigh acasă şi i-am spus să mă sune dacă o vede pe Christine plimbându-se prin preajmă.

– Şi ce ai de gând să faci? Să vii aici cu un aruncător de flăcări?

– O bazooka, am răspuns şi amândoi am început să râdem isteric.

– Aruncăm în aer '58-ul! Aruncăm în aer '58-ul! a urlat Leigh şi iarăşi am început să râdem, dar tot timpul cât am râs eram amândoi pe jumătate ieşiţi din minţi de frică... poate mai mult decât pe jumătate. Şi tot timpul cât am râs, îmi era milă de Arnie, pentru ceea ce văzuse el şi pentru ceea ce făcusem eu. Şi cred că Leigh avea aceleaşi sentimente. Numai că în unele situaţii trebuie să râzi. În unele situaţii pur şi simplu râzi. Iar când se întâmplă, nimic nu poate înlătura acel râs. Pur şi simplu se declanşează.

– Deci ce le spun părinţilor? m-a întrebat ea când ne-am mai potolit. Dennis, trebuie să le spun *ceva!* Nu pot să risc ca ei să fie călcaţi pe stradă!

– Nimic. Nu le spui nimic.

– Dar...

– În primul rând nu te-ar crede. În al doilea rând, nu o să se întâmple nimic atât timp cât Arnie este în Libertyville. De asta sunt cât se poate de sigur.

– Chiar așa, prostuțule? a șoptit ea.

– Știu. E în joc viața mea, a mamei, a tatălui, a surorii mele.

– De unde o să știi dacă pleacă?

– Mă ocup eu de asta. Tu o să te simți rău mâine. Nu o să te duci la școală.

– Îmi este rău chiar acum, a spus ea cu vocea stinsă. Dennis, ce o să se întâmple? Ce plănuiești?

– O să te sun mai târziu în seara asta, am spus și am sărutat-o. Buzele ei erau reci.

Când am ajuns acasă, Elaine se chinuia să-și pună canadiana, bombănind blesteme negre la adresa oamenilor care-i trimit pe alți oameni la Tom's ca să cumpere pâine și lapte tocmai când la televizor trebuia să înceapă Dance Fever. Era pregătită să fie țâfnoasă și cu mine, dar s-a înveselit când m-am oferit s-o duc până la piață și înapoi. Dar totodată mi-a aruncat o privire suspicioasă, ca și când această bunătate neașteptată pentru sora mai mică ar putea fi preludiul unei maladii. Poate herpes. M-a întrebat dacă mă simt bine. I-am zâmbit afabil și i-am spus să urce în mașină până nu mă răzgândesc, cu toate că deja începuse să mă supere și piciorul drept, iar stângul mă durea groaznic. Puteam să-i spun la nesfârșit lui Leigh că Christine nu va face nicio mișcare cât timp Arnie era în Libertyville, iar rațional știam că aveam dreptate... dar asta nu alunga golul instinctiv din stomac pe care-l simțeam când mă gândeam la Ellie străbătând pe jos tot drumul până la Tom's și traversând străzile suburbane întunecate în canadiana ei galben-aprins. O tot vedeam pe Christine parcată pe una dintre acele străzi, stând la pândă în întuneric ca o bătrână cățea de vânătoare. Când am ajuns la Tom's, i-am dat un dolar.

– Ia pentru fiecare câte un Yodel și o cola.

– Dennis, *chiar* te simţi bine?

– Da. Şi dacă bagi restul în jocul Asteroids, îţi rup o mână.

Asta a părut s-o liniştească. A intrat în magazin, iar eu am stat pleoştit la volanul Duster-ului, gândindu-mă în ce porcărie groaznică ne aflam. Nu puteam să vorbim cu nimeni – asta era un coşmar. În asta consta puterea Christinei. Aveam de gând să-l duc pe tata în atelierul de jucării şi să-i spun că ceea ce Ellie numise „borâtura aia de maşină roşie şi veche a lui Arnie Cunningham" mergea acum singură? Aveam de gând să-i chem pe poliţişti şi să le spun că un individ mort dorea să ne ucidă, pe mine şi pe prietena mea? Nu. Singurul atu al nostru, în afară de faptul că maşina nu putea să acţioneze până când Arnie avea un alibi, era faptul ca ea nu dorea martori: Moochie Welch, Don Vandenberg şi Darnell fuseseră singuri când au fost ucişi; Buddy Repperton şi cei doi prieteni ai săi fuseseră omorâţi în mijlocul pădurii.

Ellie a ieşit afară, strângând la pieptul de-abia înmugurit o pungă. A urcat în maşină şi mi-a dat un Yodel şi o cola.

– Restul.

– Eşti un scârţar, a spus ea, dar a pus în mâna mea întinsă cam douăzeci de cenţi.

– Ştiu, dar oricum te iubesc, i-am răspuns.

I-am dat gluga pe spate, am ciufulit-o, apoi am pupat-o pe ureche. A părut mirată şi suspicioasă, apoi mi-a zâmbit. Sora mea Ellie nu avea stofă rea. Gândul că ea ar putea fi călcată pe stradă doar pentru că eu m-am îndrăgostit de Leigh Cabot după ce Arnie înnebunise şi o părăsise... Pur şi simplu nu aveam de gând să las să se întâmple aşa ceva.

Acasă, m-am chinuit să urc scările după ce am salutat-o pe mama. Ea dorea să ştie ce-mi face piciorul şi i-am spus că este în formă bună. Dar, când am ajuns sus, prima mea oprire a fost la dulăpiorul cu medicamente din baie. Am înghiţit două aspirine de dragul picioarelor care acum cântau *Ave Maria.* Apoi m-am dus în dormitorul părinţilor unde se afla telefonul de la etaj şi m-am trântit cu un oftat în balansoarul mamei.

Am ridicat receptorul şi am dat primul telefon.

– Dennis Guilder, năpasta proiectului de extensie a autostrăzii! mi-a răspuns jovial Brad Jeffries. Puştiule, îmi pare bine că te aud. Când ai de gând să mai vii pe aici ca să privim împreună un meci al Pinguinilor?

– Nu ştiu, am spus. Deja m-am plictisit să tot văd handicapaţi care joacă hochei. Hm, dacă tu ai fi făcut o pasiune pentru o echipă *bună,* cum ar fi Zburătorii...

– Hristoase, oare trebuie să înghit insultele astea de la un puşti care nici măcar nu este copilul meu? Într-adevăr, cred că lumea se duce de râpă.

Am mai pălăvrăgit puţin, diverse fleacuri, apoi i-am spus de ce-l sunasem.

El a râs.

– Ce dracu', Dennis? Vrei să te lansezi în afaceri?

– Ia-o şi aşa dacă vrei. M-am gândit la Christine. Doar pentru o perioadă limitată.

– Vrei să discutăm despre asta?

– Ei bine, nu încă. Cunoşti pe cineva care ar avea de închiriat aşa ceva?

– Îţi spun, Dennis. Există un singur tip pe care-l ştiu eu şi care ar putea să facă o asemenea afacere cu tine. Johnny Pomberton. Locuieşte în Ridge Road. Are mai multe vehicule decât are Carter's pilule pentru ficat.

– OK. Mulţumesc, Brad.

– Ce mai face Arnie?

– Bine, bănuiesc. Nu îl mai văd atât de des ca altădată.

– Un tip ciudat. Nici în visele mele cele mai sălbatice n-am crezut, când l-am văzut pentru prima oară, că o să reziste toată vara. Dar avea o hotărâre dată naibii.

– Mda. Foarte hotărât şi încă ceva în plus.

– Salută-l din partea mea când îl vezi.

– Aşa o să fac, Brad. Ţine-te în formă.

– Nu poţi să trăieşti dacă faci altceva, Dennis. Vino într-o seară să bem câteva beri.

– O să vin. Noapte bună.

– Bună.

Am închis, apoi am ezitat un minut sau două, nedorind cu adevărat să dau următorul telefon. Dar trebuia s-o fac; era punctul cel mai important în toată povestea asta stupidă. Am ridicat receptorul şi am format din memorie telefonul familiei Cunningham. Dacă răspundea Arnie, pur şi simplu aveam să închid fără să vorbesc. Dar am avut noroc, mi-a răspuns Michael.

– Alo? Vocea lui suna obosită şi puţin neclară.

– Michael, Dennis la telefon.

– Hei, bună!

Părea sincer bucuros.

– Arnie este acolo?

– Sus. A venit acasă de undeva şi s-a dus direct la el în cameră. Părea foarte mânios, dar în ultimul timp asta nu-i o noutate. Vrei să-l chem?

– Nu. E-n ordine. De fapt, cu tine doream să vorbesc. Am nevoie să-mi faci un serviciu.

– Cum să nu. Sigur. Spune.

Mi-am dat seama de unde provenea de fapt nesiguranţa din vocea lui. Michael Cunningham era aproape beat criţă.

– Tu ne-ai făcut un serviciu enorm, convingându-l pe Arnie cât de important este colegiul.

– Michael, cred că nici măcar n-a ascultat ce i-am spus.

– Ei bine, cu siguranţă *ceva* s-a întâmplat. Luna asta a trimis cereri de înscriere la trei colegii. Regina crede că eşti un magician. Şi, fie vorba între noi, ea este destul de ruşinată de felul cum te-a tratat atunci când Arnie ne-a spus prima dată despre maşină. Dar ştii cum este Regina. Ea niciodată n-a ştiut cum să spună „Îmi pare rău".

Într-adevăr, ştiam asta prea bine. Şi ce ar crede Regina, m-am întrebat, dacă ar şti că pe Arnie – sau ce era acel ceva care-l controla acum pe Arnie – îl interesa chestiunea colegiului cam tot atât cât

îl interesează chestiunea datoriei publice pe un porc pus la îngrăşat. Că el pur şi simplu mergea pe urmele lui Leigh, vânând-o, fiind obsedat de ea? Era perversiunea perversiunii: LeBay, Leigh şi Christine într-un fel de *ménage à trois.* Hidos.

– Ascultă, Michael. Aş dori să mă suni dacă Arnie, dintr-un motiv sau altul, se hotărăşte să plece din oraş. În special în următoarele două zile, sau în timpul weekendului. Fie ziua, fie noaptea. Trebuie neapărat să ştiu dacă Arnie are de gând să plece din Libertyville. Şi trebuie să aflu înainte ca el să plece. Este foarte important.

– De ce?

– Aş prefera să nu-ţi explic. Este prea complicat şi ar... ei bine, ţi s-ar părea aberant.

A urmat o pauză foarte lungă, iar când tatăl lui Arnie a vorbit din nou, vocea lui era aproape o şoaptă:

– Este maşina aia afurisită, nu-i aşa?

Cât de multe bănuia el? Cât de multe ştia? Dacă era ca majoritatea oamenilor pe care-i cunosc eu, probabil că avea mai multe bănuieli când era beat decât când era pe uscat. Cât de multe? Nici acum nu ştiu cu siguranţă. Dar eu cred că el *bănuia* mai multe decât oricine – în afară poate de Will Darnell.

– Mda. Este maşina.

– Ştiam eu, a spus el placid. Ştiam. Dennis, ce se întâmplă? Ce face el? Tu ştii?

– Michael, nu pot să-ţi spun mai multe. O să-mi spui dacă el plănuieşte o plecare pentru mâine sau poimâine?

– Da. Da, în regulă.

– Mulţumesc.

– Crezi că o să-mi recâştig vreodată fiul, Dennis?

Merita să afle adevărul. Acel biet om chinuit merita să afle adevărul.

– Nu ştiu, am spus, şi mi-am muşcat buza de jos până m-a durut. Eu cred că lucrurile au mers prea departe ca să mai fie posibil aşa ceva.

– Dennis, aproape s-a tânguit, despre ce-i vorba? Droguri? Vreun fel de droguri?

– O să-ţi spun când o să pot, am zis. Asta-i tot ce pot să-ţi promit. Îmi pare rău. O să-ţi spun când o să pot.

Cu Johnny Pomberton mi-a fost mai uşor să vorbesc.

Era un ins guraliv, plin de viaţă, şi toate temerile mele că nu va dori să facă afaceri cu un puşti s-au risipit foarte repede. Am avut sentimentul că Johnny Pomberton ar face afaceri şi cu Satana proaspăt ieşit din infern, încă mirosind a pucioasă, dacă acesta îi oferea un business legal.

– Desigur, tot repeta el. Desigur, desigur.

Nici nu apucai să începi o propoziţie şi Johnny Pomberton te şi aproba. Era puţin demoralizant. Eu aveam pregătită o poveste de acoperire, dar nici nu cred că a fost atent. Pur şi simplu mi-a spus un preţ – care s-a dovedit a fi unul foarte rezonabil.

– Pare un preţ bun, am spus.

– Desigur, a încuviinţat el. Pe la ce oră vrei să vii?

– Ei bine, ce aţi spune de ora 9.30, mâine d...

– Desigur. Ne vedem atunci.

– Încă o întrebare, domnule Pomberton.

– Desigur. Spune-mi Johnny.

– OK, Johnny. Are cutie de viteze cu schimbător automat?

Johnny Pomberton a râs cu mare poftă, atât de tare, încât a trebuit să îndepărtez puţin receptorul de la ureche, încruntându-mă. Râsul acela a fost un răspuns elocvent.

– Pe una din puicuţele alea? Probabil că glumeşti. De ce? Nu ştii să foloseşti un schimbător standard?

– Ba da, pe aşa ceva am învăţat să conduc.

– Desigur! Deci n-ai nicio problemă, corect?

– Bănuiesc că nu, am răspuns gândindu-mă la piciorul stâng, care va acţiona ambreiajul sau va încerca s-o facă.

În seara asta doar îl folosisem puţin şi mă durea ca dracu'. Speram că Arnie o să aştepte câteva zile până când o să plece din oraş, dar nu prea credeam că aşa avea să fie. Se va întâmpla mâine, sau cel târziu în weekend, iar piciorul meu stâng va trebui să reziste.

– Ei bine, noapte bună, domnule Pomberton. Ne vedem mâine.

– Desigur. Mulţumesc că ai sunat, puştiule. M-am şi gândit la una pentru tine. O să-ţi placă de EA, o să vezi. Şi dacă nu începi să-mi spui Johnny, am de gând să dublez preţul.

– Desigur, am spus şi am închis întrerupându-i râsul.

O să-ţi placă de EA. O să vezi.

Iarăşi *EA*... deveneam bolnăvicios de conştient la această formă neintenţionată de referire... şi începuse să mi se aplece când o auzeam.

Apoi am dat ultimul telefon pregătitor. În cartea de telefon existau patru Sykes. L-am nimerit pe cel pe care-l căutam la a doua încercare; a răspuns chiar Jimmy. M-am prezentat drept prietenul lui Arnie Cunningham, iar vocea lui Jimmy a devenit mai veselă. El îl plăcea pe Arnie, care nu-l tachina mai deloc şi niciodată „nu-l pălmuise", aşa cum făcuse Buddy Repperton când lucrase pentru Will. Voia să ştie ce mai face Arnie şi, minţind iarăşi, i-am spus că Arnie era bine.

– Foarte bine. A avut curul la strâmtoare pentru un timp. Eu ştiam că armele de foc şi ţigările nu-s bune pentru el.

– Pentru Arnie te-am sunat. Jimmy, îţi aminteşti când a fost arestat Will şi garajul a fost închis?

– Sigur că da, a oftat Jimmy. Acum bietul şi bătrânu' Will e mort, iar eu sunt şomer. Mama îmi tot spune să mă înscriu la nişte cursuri profesionale, dar nu m-aş descurca. Bănuiesc că o să mă angajeze ca portar sau cam aşa ceva. Unchiu' Fred este portar la colegiu şi el spune că ar exista un post vacant, pentru că cel'alt portar, care a dispărut, a plecat şi...

– Arnie spune că atunci când garajul a fost închis, el şi-a pierdut trusa de chei, l-am întrerupt eu. Era în spatele unei stive de cauciucuri vechi, ştii tu, pe unul din rafturile de sus. Şi-a pus-o acolo ca să nu i-o fure nimeni.

– E încă acolo? a întrebat Jimmy.

– Cred că da.

– Ce porcărie!

– Aşa este. Setul ăla de chei a costat o sută de dolari.

– Măiculiţă! Pun pariu că oricum nu mai sunt acolo. Pariez că le-a luat unul dintre sticleţi.

– Arnie crede că s-ar putea să mai fie acolo. Dar el n-are voie să se apropie de garaj din cauza necazurilor pe care le are.

Era o minciună, dar nu credeam că Jimmy o va sesiza, şi chiar aşa a fost. Totuşi, să-l mint pe un tip care era la graniţa dintre handicapat şi normal nu avea darul să-mi sporească respectul faţă de mine însumi.

– Ah, rahat! Ei bine, ascultă – o să mă duc eu şi o să le caut. Daa! Primul lucru pe care-l fac mâine dimineaţă. Încă mai am cheile.

Am oftat de uşurare. Puţin îmi păsa de trusa de chei fantasmagorică a lui Arnie; eu aveam nevoie de cheile lui Jimmy.

– Jimmy, adevărul este că aş dori să le caut eu. Să fie o surpriză. Şi ştiu exact unde le-a pus. Tu ai putea să le cauţi toată ziua şi să nu le găseşti.

– Oh, mda, cu siguranţă. Niciodată nu m-am priceput să găsesc lucruri, aşa spunea Will. El întotdeauna spunea că nu mi-aş putea găsi nici propriul cur cu amândouă mâinile şi cu o lanternă.

– A, doar te alinta. Dar, zău – aş vrea să le găsesc eu.

– Cum să nu.

– Mă gândeam să vin mâine pe la tine şi să împrumut cheile tale. Aş putea să iau setul ăla de chei, şi până seara să ţi le dau înapoi.

– Hm, nu ştiu. Will spunea să nu împrumut nimănui cheile.

– Desigur, asta atunci, dar acum garajul este gol, cu excepţia sculelor lui Arnie şi a grămezii de gunoaie din spate. În curând, proprietatea va fi scoasă la vânzare cu tot ce conţine şi dacă le voi lua atunci va fi un furt.

– O! Da, cred că este OK. Dacă-mi aduci cheile înapoi.

Apoi a rostit ceva absurd de mişcător:

– Vezi tu, ele sunt singura amintire pe care o am de la Will.

– Îţi promit.

– OK. Dacă o faci pentru Arnie, e-n regulă.

Chiar înainte de culcare, aflându-mă de această dată la parter, am dat ultimul telefon – lui Leigh, care părea foarte adormită.

– Într-una din nopțile următoare o să terminăm cu toată tărășenia. Ești pregătită?

– Da. Sunt. *Cred* că sunt. Ce ai pus la cale, Dennis?

I-am povestit, relatându-i fazele pas cu pas, așteptându-mă ca ea să-mi găsească destule fisuri în plan. Dar când am terminat, a spus doar atât:

– Ce facem dacă nu merge?

– Trage tu concluziile. Nu cred că trebuie să-ți mai descriu situația.

– Nu. Bănuiesc că nu.

– Nu te-aș amesteca în chestia asta dacă aș putea. Dar LeBay o să miroasă capcana, așa că nada trebuie să fie foarte ademenitoare.

– N-aș accepta să stau deoparte. Vocea ei era fermă. Asta este și treaba mea. Să știi că ăsta-i adevărul. Iar odată ce ai iubit pe cineva... nu cred că îți trece vreodată. Tu ce spui, Dennis?

M-am gândit la toți acești ani. La verile în care citisem, înotasem și jucasem Monopoly, Scrable, GO. La mușuroaiele pentru furnici. La toate împrejurările în care l-am apărat, ca să nu fie omorât în toate felurile în care puștilor le place să ucidă un intrus, pe acela care este doar puțin straniu, un pic ieșit din rând. Au existat momente când mi se făcuse lehamite să-l tot apăr, momente când mă gândisem dacă viața n-ar fi mai ușoară, mai bună, dacă pur și simplu nu m-ar mai interesa Arnie. Dar n-ar fi fost mai bine. Avusesem nevoie de Arnie pentru ca viața să fie mai bună, iar el o făcuse. Tot timpul obținusem unul de la altul un schimb bun și, oh, fir-ar să fie, acum eram foarte amărât, al naibii de amărât.

– Nu, am răspuns eu, și brusc a trebuit să-mi duc mâna la ochi. Nu cred că te vindeci vreodată. Și eu l-am iubit. Și poate că nici chiar acum nu este prea târziu pentru el.

Pentru asta m-aș fi rugat: *Bunule Dumnezeu, lasă-mă să-l mai scap o dată pe Arnie de la moarte. Doar de data asta.*

– Nu pe el îl urăsc, a spus ea cu vocea stinsă. Este omul ăla, LeBay... Dennis, în după-amiaza aceea, noi într-adevăr am văzut chestia aia? În mașina lui?

– Da. Cred că da.

– Pe el și pe cățeaua de Christine. Va fi curând?

– Curând, da. Așa cred.

– Bine. Te iubesc, Dennis.

– Și eu te iubesc.

După cum avea să se dovedească, ziua următoare a fost sfârșitul, vineri, 19 ianuarie.

49

ARNIE

Într-o seară, târziu, mă plimbam cu Stingray-ul meu
Când, pe banda din dreapta, m-a ajuns un XKE,
A deschis geamul Jag-ului său strălucitor
Şi m-a provocat la o întrecere.
Am spus: „De acord, amice, moara mea aleargă bine,
Hai să ieşim de pe autostradă la Sunset and Vine,
Dar să-ţi fac o propunere mai bună (dacă ai curajul):
Hai să ne întrecem pe toată distanţa... pân' la Curba Mortului."

JAN AND DEAN

Am început ziua aceea lungă şi teribilă ducându-mă cu Duster-ul meu acasă la Jimmy Sykes. Mă aşteptasem să am ceva necazuri din partea mamei lui Sykes, dar a fost OK. Era chiar mai sărăcuţă cu duhul decât fiul ei. M-a invitat la o omletă cu şuncă (am refuzat, stomacul meu era plin de goluri) şi a cloncănit compătimitor la vederea cârjelor mele, în timp ce Jimmy scotocea prin cameră căutând cheile. Am pălăvrăgit cu doamna Sykes, care avea dimensiunile Muntelui Etna, iar timpul trecea şi în interiorul meu se instaura o certitudine jalnică: Jimmy îşi pierduse pe undeva cheile şi totul căzuse baltă chiar înainte de a începe.

El s-a întors clătinând din cap.

– Nu dau de ele. Drace, cred că le-am pierdut pe undeva. Ce porcărie!

Iar doamna Sykes, având aproape o sută cincizeci de kilograme, îmbrăcată cu un capot decolorat şi cu părul pus de bigudiuri roz, a rostit cu o naivitate binecuvântată:

– Jimmy, te-ai uitat prin buzunare?

Pe faţa lui Jimmy s-a aşternut o expresie uimită. Şi-a înfundat mâna în buzunarul pantalonilor verzi de lucru. Apoi, cu un rânjet ruşinat, a scos o grămadă de chei. Erau aşezate pe unul din acele brelocuri care se vând la magazinul de mărunţişuri din Monroeville Mall, un ou mare de cauciuc. Oul era negru de unsoare.

– Acilea eraţi, micuţelor muiste, a spus el.

– Fii atent cum vorbeşti, tinere, a zis doamna Sykes. Arată-i lui Dennis care dintre chei este cea care-i trebuie şi ţine-ţi pentru tine măscările.

Până la urmă Jimmy mi-a înmânat trei chei Schlage, întrucât nu erau etichetate şi nu putea să le deosebească. Una dintre ele deschidea uşa mare de la intrare, alta, uşa din spate, cea care ducea la cimitirul de maşini, şi alta deschidea uşa de la biroul lui Will.

– Mulţumesc. Ţi le înapoiez cât pot de repede, Jimmy.

– Minunat, a spus Jimmy. Salută-l pe Arnie din partea mea când îl vezi.

– Fireşte.

– Dennis, eşti sigur că nu vrei o omletă cu şuncă? m-a întrebat doamna Sykes. Este destulă.

– Mulţumesc, dar trebuie neapărat să plec.

Era ora 8.15; şcoala începea la 9. Arnie ajungea de obicei la 8.45, după cum îmi spusese Leigh. Aveam foarte puţin timp. Mi-am luat cârjele şi m-am ridicat.

– Jimmy, ajută-l până afară, a ordonat doamna Sykes. Nu sta ca o momâie.

Am vrut să protestez, dar ea m-a întrerupt.

– Doar nu vrei să cazi până ajungi la maşină, Dennis. Ţi-ai putea rupe iarăşi piciorul.

După care a râs în hohote, iar Jimmy, foarte ascultător, aproape că m-a dus în braţe până la Duster.

Cerul era acoperit în ziua aceea, având o culoare gri-murdar, iar la radio se prevestea ninsoare până la sfârşitul după-amiezii. Am traversat oraşul până la Liceul Libertyville, am intrat în parcarea elevilor şi am oprit în primul rând. Nu avusesem nevoie să-mi spună Leigh că Arnie parca de obicei în ultimul rând. Trebuia să-l văd, trebuia să-i dau să miroasă nada, dar doream ca atunci când făceam asta el să se afle departe de Christine. Departe de maşină, influenţa lui LeBay părea mai slabă.

Am stat în maşină, cu radioul deschis şi uitându-mă la terenul de fotbal. Mi se părea imposibil de crezut că în tribunele acelea acoperite cu zăpadă eu şi Arnie schimbasem sendvişuri. Imposibil să cred că pe terenul acela eu am alergat şi am placat, îmbrăcat în tricou cu apărătoare, cască de protecţie şi pantaloni strâmţi, convins, în mod stupid, de invulnerabilitatea mea fizică... poate chiar şi de imortalitatea mea.

Dacă aşa gândisem atunci, acum nu mai credeam aşa ceva.

Elevii începeau să sosească, îşi parcau maşinile şi se îndreptau spre clădire pălăvrăgind, râzând şi hârjonindu-se. M-am lăsat mai jos pe banchetă, nedorind să fiu recunoscut. Lângă porţile liceului a oprit un autobuz, din care au coborât o grămadă de puşti. În zona pentru fumat, acolo unde Buddy îl atacase pe Arnie în ziua aceea de toamnă, s-au adunat un grup înfrigurat de băieţi şi fete. Şi ziua aceea părea acum foarte îndepărtată.

Inima îmi bătea foarte tare şi eu eram îngrozitor de încordat. O părticică fricoasă din mine spera că Arnie nu va veni. Apoi am văzut cunoscuta formă roşie şi albă a Christinei, cotind de pe School Street, mergând pe aleea elevilor cu o viteză constantă de 30 de kilometri pe oră, scoţând pe ţeava de eşapament norişori mici şi albi. Arnie era la volan, îmbrăcat cu canadiana de şcoală.

Nu s-a uitat la mine; pur şi simplu a condus până la locul lui obişnuit din rândul din spate şi a parcat.

Dacă stai ascuns el nu o să te vadă, îmi şoptea acea părticică fricoasă şi trădătoare. *O să treacă pe lângă tine, ca toţi ceilalţi.*

În schimb, am deschis portiera şi am scos cârjele afară. Lăsându-mi greutatea pe ele, am ieşit şi am stat acolo pe zăpada întărită, simţindu-mă puţin precum Fred MacMurray în filmul acela vechi, *Garanţie dublă.* Dinspre şcoală s-a auzit primul ţârâit al clopoţelului, vag şi neimportant de la distanţă – Arnie ajunsese mai târziu decât o făcea pe vremuri. Mama mea spusese că Arnie era aproape dezgustător de punctual. Poate că LeBay nu fusese aşa.

A venit spre mine, cu cărţile sub braţ, cu capul plecat, făcând slalom printre maşini. A trecut prin spatele unei dube, ieşind temporar din raza privirii mele, apoi l-am văzut iar. Atunci el s-a uitat direct în ochii mei.

Ochii i s-au mărit şi s-a răsucit cu un gest automat spre Christine.

– Te simţi de parcă ai fi gol când nu eşti la volan? l-am întrebat.

A primit spre mine. Buzele i s-au curbat puţin în jos ca şi cum ar fi simţit un gust neplăcut.

– Ce-ţi mai face târfa, Dennis?

George LeBay nu-mi spusese, dar cel puţin îmi sugerase că fratele lui fusese extraordinar de priceput în a-i lovi pe oameni în punctul lor slab.

Am făcut doi paşi înainte, sprijinindu-mă în cârje, în timp ce el a rămas pe loc, zâmbind cu colţurile buzelor trase în jos.

– Cum îţi plăcea când Kepperton îţi spunea Faţă-de-Cur? Ţi-a plăcut atât de mult, încât acum vrei să loveşti şi tu?

O parte din el a părut că tresare la această întrebare – o tresărire care poate a existat doar în ochii lui –, dar zâmbetul dispreţuitor, atent, i-a rămas pe buze. Afară era frig. Nu îmi pusesem mănuşile, şi mâinile, încleştate pe mânerele cârjelor, începuseră să-mi amorţească. Amândoi scoteam aburi pe nas.

– Sau când, în clasa a cincea, Tommy Deckinger obişnuia să-ţi spună Băşină? l-am întrebat eu începând să ridic vocea.

Nu intrase în planul meu să mă supăr pe el, dar așa se întâmplase și tremuram tot în interiorul meu.

– Aia ți-a plăcut? Și îți mai amintești când Ladd Smythe făcea pe micul polițist și te-a îmbrâncit pe stradă, iar eu i-am dat jos basca și i-am băgat-o în pantaloni? Unde ai fost, Arnie? LeBay ăla este nou-venitul. Eu, eu am fost întotdeauna aici.

Iarăși acea tresărire. De data aceasta el s-a răsucit pe jumătate, cu zâmbetul tremurându-i, iar ochii săi o căutau pe Christine, așa cum ochii dumneavoastră ar căuta persoana iubită pe peronul aglomerat al unei gări. Sau cum un narcoman ar căuta plasatorul de droguri.

– Chiar așa mare nevoie ai de EA? Omule, ai căpătat o dependență foarte serioasă, nu-i așa?

– Nu știu despre ce vorbești, a spus el răgușit. Tu mi-ai furat prietena. Nimic nu o să schimbe chestia asta. M-ai lucrat pe la spate... ai trișat... ești doar un *căcănar* ca toți ceilalți. Acum mă privea cu ochii holbați, plini de suferință și arzând de ură. Credeam că pot să am încredere în tine, și te-ai dovedit că ești mai rău decât Repperton sau *oricare* dintre ei. A făcut un pas spre mine și a strigat cu o furie perfectă și neputincioasă: *Mi-ai furat-o, căcănarule!*

Am mai făcut un pas înainte sprijinindu-mă în cârje; una dintre ele a alunecat puțin pe zăpada întărită. Eram ca doi pistolari șovăielnici care se apropie unul de altul.

– Nu poți să furi ceea ce a fost aruncat, am spus.

– Ce vrei să spui?

– Mă refer la seara în care ea era să moară în mașina ta. La seara în care Christine a încercat s-o ucidă. Tu i-ai spus că n-ai nevoie de ea. I-ai spus să se ducă dracului.

– *N-am făcut asta niciodată! E o minciună! E o minciună împuțită!*

– Cu cine vorbesc? am întrebat.

– Nu contează! Ochii lui gri erau imenși în spatele ochelarilor. Nu contează cu cine dracu' vorbești! Asta nu-i decât o minciună murdară! Nici nu mă așteptam la altceva de la cățeaua aia puturoasă!

Alt pas de apropiere. Fața lui palidă era plină de puncte foarte roșii.

– Când îți scrii numele, Arnie, nu mai seamănă cu semnătura ta.

– Taci, Dennis!

– Tatăl tău spune că este ca şi cum ar avea un străin în casă.

– Te avertizez, omule.

– De ce te oboseşti? am întrebat eu cu brutalitate. Ştiu ce o să se întâmple. Şi Leigh ştie. Acelaşi lucru care li s-a întâmplat lui Buddy Repperton, Will Darnell şi celorlalţi. Şi asta fiindcă tu nu mai eşti Arnie. LeBay, eşti acolo? Ieşi afară şi lasă-mă să te văd. Te-am mai văzut. Te-am văzut în noaptea de Anul Nou, te-am văzut ieri la rotiserie. Ştiu că eşti acolo; de ce nu încetezi jocul şi nu ieşi?

Şi a ieşit... dar de această dată în faţa lui Arnie, iar acea imagine a fost mai îngrozitoare decât toate craniile şi scheletele la care s-au gândit vreodată autorii de cărţi de groază. Faţa lui Arnie *s-a schimbat.* Pe buzele lui a înflorit un rânjet batjocoritor ca un trandafir ofilit. Apoi l-am văzut aşa cum arătase probabil când lumea fusese tânără, şi un tânăr avea nevoie numai de o maşină; tot restul urma în mod automat. L-am văzut pe fratele mai mare al lui George LeBay.

Îmi amintesc doar un lucru despre el, dar pe acesta mi-l amintesc foarte bine. Furia lui. Întotdeauna era furios.

A venit spre mine, reducând distanţa dintre locul unde se aflase el şi locul unde stăteam eu sprijinit în cârje. Ochii lui erau înceţoşaţi şi de nepătruns. Rânjetul îi era lipit pe faţă întocmai ca urma lăsată de un fier înroşit.

Am avut timp să mă gândesc la cicatricea de pe antebraţul lui George LeBay, care şerpuia de la încheietura palmei până la cot. *M-a împins, apoi s-a întors înapoi şi m-a aruncat.* Îl auzeam strigând pe acel LeBay de paisprezece ani. *De acum înainte să te fereşti din calea mea, mucos afurisit, să te fereşti din calea mea, auzi?*

Acum îl înfruntam pe LeBay, iar el nu era unul care accepta uşor o înfrângere. Rectific: nu accepta deloc înfrângerile.

– Luptă-te cu el, Arnie, am spus. Prea mult timp a făcut doar cum a vrut el. Luptă-te cu el, ucide-l, obligă-l să rămână în...

Şi-a ridicat piciorul şi a lovit cârja din partea dreaptă. M-am chinuit să-mi menţin echilibrul, m-am clătinat, aproape am reuşit... şi

apoi a lovit și cealaltă cârjă. Am căzut pe zăpada rece. A mai făcut un pas și a rămas privindu-mă de sus cu chipul împietrit și amenințător.

– Asta ai cerut, asta o să primești, a spus el indiferent.

– Mda, corect, am gâfâit eu. Arnie, îți amintești de mușuroaiele pentru furnici? Ești și tu pe undeva pe acolo? Muistul ăsta mârșav n-a făcut în viața lui un mușuroi pentru furnici. N-a avut niciodată un *prieten.*

Și calmul împietrit s-a spart. Brusc. Fața lui – fața lui *s-a tulburat.* Nu știu cum să vă descriu altfel fenomenul. Acolo era LeBay, furios că trebuie să înăbușe un fel de revoltă interioară. Apoi acolo a fost Arnie – schimonosit, obosit, rușinat, dar, înainte de orice, foarte nefericit. Apoi iarăși LeBay, iar piciorul său a plecat ca să mă lovească iarăși, în timp ce eu zăceam și mă chinuiam să-mi apuc cârjele, simțindu-mă absolut neajutorat, inutil și idiot. Apoi iarăși a fost Arnie, Arnie, prietenul meu, îndepărtându-și părul de pe frunte cu acel gest atât de cunoscut; a fost Arnie, care spunea:

– Oh, Dennis... Dennis... îmi pare rău... Îmi pare atât de rău.

– Este prea târziu să-ți pară rău, omule, am spus.

Am apucat una dintre cârje, apoi și pe cealaltă. M-am ridicat puțin câte puțin, alunecând de două ori până mi-am potrivit cârjele. Acum îmi simțeam brațele ca niște bucăți de mobilă. Arnie nu făcuse nicio mișcare ca să mă ajute; a stat cu spatele la dubă, cu ochii holbați și șocați.

– Dennis, nu mă pot împotrivi, a șoptit el. Câteodată mă simt de parcă n-aș mai fi aici. Ajută-mă, Dennis. Ajută-mă.

– LeBay este acolo? l-am întrebat.

– Întotdeauna este aici, a gemut Arnie. O, Doamne, tot timpul! Doar atunci când...

– Mașina?

– Când Christine... când EA pleacă, el este cu EA. Acelea sunt singurele ocazii când... când...

Arnie a tăcut. Capul i-a căzut într-o parte. Bărbia i s-a rostogolit pe piept. Părul i-a căzut peste față. Din gură îi curgea salivă care

picura pe cizme. Apoi a început să țipe anemic și să bată cu pumnii în duba din spatele lui:

– *Pleacă! Pleacă! Pleeeeaaaacă!*

Apoi timp de cinci secunde nu a fost nimic – nimic, cu excepția tremurului corpului său, ca și când cineva ar fi golit un coș de șerpi în hainele lui; nimic cu excepția acelei rostogoliri lente, oribile, a bărbiei pe piept.

Am crezut că poate triumfa, că îl înfrângea pe ticălosul acela bătrân și mârșav. Dar când și-a ridicat privirea, Arnie dispăruse. Acolo era LeBay.

– Totul se va întâmpla exact cum a zis el, mi-a spus LeBay. Las-o baltă, băiete. Poate că n-o să te calc cu mașina.

– Vino diseară la Darnell. Vocea mea era aspră, gâtul îmi era uscat ca nisipul. O să ne jucăm. O s-o aduc și pe Leigh.

– Îmi aleg singur când și unde, a spus LeBay și a rânjit cu gura lui Arnie, dezvelind dinții lui Arnie, care erau tineri și puternici, o gură care se afla încă foarte departe de umilitoarele proteze. Tu nu o să știi când și unde. Dar o să afli... când o să-ți vină timpul.

– Mai gândește-te, am spus eu aproape nepăsător. Vino diseară la Darnell, că dacă nu, noi mâine o să începem să vorbim.

A râs. Un sunet urât și disprețuitor.

– Și unde o să ajungi cu asta? La azilul de nebuni din Reed City?

– Oh, la început nu vom fi luați în serios. Aici ai dreptate. Dar chestia asta despre cum te bagă ei la azil imediat ce începi să vorbești despre fantome și demoni... hm-hm, LeBay. Poate în zilele tinereții tale, înainte de farfuriile zburătoare, de *Exorcistul* și de casa aceea din Amityville. În zilele astea ai dracului de mulți oameni *cred* în aceste lucruri.

Încă rânjea, dar ochii lui mă priveau cu suspiciune îngustă. Suspiciune și încă ceva. Credeam că acel ceva erau primele licăriri de teamă.

– Și se pare că tu nu-ți dai seama că o mulțime de persoane știu că ceva nu este în regulă.

Rânjetul său a tremurat. Bineînțeles că trebuia să fi realizat asta, și fusese îngrijorat. Dar poate că uciderea devine o febră;

poate că pur şi simplu după un timp nu te mai poţi opri ca să-ţi evaluezi riscurile.

– Oricare o fi viaţa ta, oricât de stranie şi obscenă, totul se petrece în interiorul maşinii aceleia, am spus. Eşti conştient de asta şi ai plănuit încă de la început să-l foloseşti pe Arnie, numai că „ai plănuit" nu este cuvântul potrivit, deoarece tu, de fapt, n-ai plănuit vreodată ceva, nu-i aşa? Doar te-ai lăsat condus de intuiţii.

A mârâit şi a dat să plece.

– Să ştii că ar trebui să te mai gândeşti, am strigat după el. Tatăl lui Arnie ştie că ceva este putred. La fel şi al meu. Eu cred că undeva trebuie să existe nişte poliţişti care vor fi dornici să asculte *orice* despre modul cum a murit Junkins, prietenul lor. Iar totul se reduce la Christine, Christine, Christine. Mai devreme sau mai târziu, cineva o s-o pună sub presa din curtea lui Darnell, dacă nu din alte motive, măcar din principiu.

Se întorsese şi mă privea cu un amestec intens de ură şi frică.

– Noi o să continuăm să vorbim şi o mulţime de oameni vor râde de noi, nu mă îndoiesc. Dar am două bucăţi de ghips care au pe ele semnăturile lui Arnie. Una dintre ele nu este a lui. Este a ta. O să le duc la poliţia statală şi o să-i tot bat la cap până când or să consulte un grafolog, care va confirma acest lucru. Vor începe să-l urmărească pe Arnie. Vor începe, de asemenea, s-o urmărească pe Christine. Ai priceput situaţia?

– Fiule, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Dar ochii lui spuneau cu totul altceva. Fără discuţie, reuşisem să-l ating.

– Aşa o să se întâmple, am spus. Oamenii sunt raţionali doar la suprafaţă. Încă mai aruncă sare peste umăr atunci când sparg un pahar, nu trec pe sub scări, cred în viaţa de după moarte. Şi mai devreme sau mai târziu – probabil în curând, dacă eu şi Leigh o să zbierăm din toţi rărunchii – cineva o să transforme maşina aia într-o cutie de sardele. Iar eu sunt dispus să pun pariu că atunci când se sfârşeşte cu EA, se sfârşeşte şi cu tine.

– Ce n-ai da tu să fie aşa! a mormăit el.

– Diseară noi o să fim la Garajul Darnell. Dacă eşti tare, poţi să te descotoroseşti de noi. Asta nu va pune capăt situaţiei, dar s-ar putea să-ţi acorde un răgaz... timp suficient ca să pleci din oraş. Dar nu cred că eşti destul de tare, amice. Ţine de prea mult timp. Noi o să ne descotorosim de tine.

M-am dus înapoi la Duster şi am urcat în maşină. M-am folosit de cârje mult mai mult decât aveam nevoie, încercând să par mult mai handicapat decât eram în realitate. Îi zguduisem încrederea în sine când pomenisem de semnături; era timpul să plec înainte de a-mi supralicita cartea. Dar mai era încă un amănunt. Un amănunt care garantat îl va face pe LeBay să turbeze de furie.

L-am privit în ochi şi am zâmbit.

– Leigh este superbă la pat. Păcat că tu nu o să ştii asta niciodată.

S-a repezit la mine cu un răcnet furios. Am închis geamul şi am blocat uşa. Apoi, nonşalant, am pornit motorul în timp ce el lovea cu pumnii în geam. Chipul lui era groaznic de schimonosit. Acum nu mai rămăsese nicio urmă de Arnie. Chiar deloc. Prietenul meu dispăruse. Am simţit o amărăciune întunecată, care era mai profundă decât lacrimile sau frica, dar mi-am păstrat pe faţă acel rânjet nonşalant, insultător. Apoi, lent, mi-am îndreptat spre geam degetul mijlociu.

– Futu-te, LeBay, am spus, apoi am plecat, lăsându-l acolo, în parcare, tremurând de furia aceea primară, nestăpânită, de care îmi povestise fratele său. Contasem pe această furie care, mai mult decât orice altceva, avea să-l aducă diseară.

Vom vedea.

50

PETUNIA

Ceva cald îmi intra în ochi
Dar în noaptea aceea am găsit-o pe iubita mea,
Am strâns-o în braţe şi am sărutat-o
pentru ultima oară...

J. FRANK WILSON & THE CAVALIERS

Am condus cale de patru cvartale până când s-a declanşat reacţia firească şi a trebuit să opresc. Tremuram rău. Nici măcar instalaţia de încălzire, deschisă la maximum, nu putea să mă potolească. Respiram repede şi sacadat. M-am cuprins cu braţele ca să mă încălzesc, dar mi se părea că niciodată nu îmi va mai fi cald; niciodată. Faţa aceea, faţa aceea oribilă, şi Arnie îngropat undeva înăuntru. *El este întotdeauna aici,* spusese Arnie, întotdeauna, în afară de... ce? În afară de momentele când Christine mergea singură, bineînţeles. LeBay nu putea să fie în ambele locuri în acelaşi timp. Asta depăşea chiar şi puterile lui.

Până la urmă am fost în stare să conduc iarăşi şi nici măcar nu mi-am dat seama că plângeam, până când m-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut cercurile ude de sub ochi.

Până am ajuns la Johnny Pomberton se făcuse 9.45. Era un bărbat înalt, lat în umeri, purta niște cizme de cauciuc verzi și o jachetă de vânătoare în carouri roșii și negre. Pe capul chel avea o pălărie veche cu borurile înnegrite de unsoare, care i se înclinase în timp ce el studia cerul.

– Iarăși o să dea cu zăpadă, așa spune radioul. Nu știam dac-o să mai vii, da' io tot am adus-O pen' tine, puștiule. Ce spui de EA?

Mi-am pus iarăși cârjele la subsuoară și am coborât din mașină. Sub vârfurile cârjelor scrâșnea sarea, iar drumul părea sigur. În fața barăcii de lemn a lui Johnny Pomberton se afla unul dintre cele mai stranii vehicule pe care le văzusem în viața mea. Răspândea un iz vag, înțepător și nu prea plăcut.

Cândva, demult, la începutul carierei lui, fusese un produs GM, cel puțin așa spunea emblema de pe botul gigantic. Acum era câte puțin din orice. Oricum, un lucru era cert: era mare. Vârful grilei ajungea până la înălțimea unui bărbat înalt. În spatele și deasupra ei, cabina domina ca o caschetă cubică. În spatele acesteia, susținută de două seturi de roți duble, era o remorcă tubulară, lungă, asemenea corpului unui camion pentru benzină.

Numai că până atunci nu mai văzusem un camion pentru benzină care să fie vopsit în roz-intens. Pe cisternă era scris cuvântul PETUNIA cu litere gotice mari.

– Nu știu ce să cred despre EA, am spus. Ce este?

Pomberton și-a vârât în gură un Camel și l-a aprins cu un chibrit căruia i-a dat foc frecându-l scurt cu unghia degetului mare.

– Sugătoare de caca.

– *Ce?*

A rânjit.

– Capacitate de douăzeci de mii de galoane. Petunia e o pompă.

– Nu te înțeleg.

Dar începusem să pricep. Aici era o ironie absurdă și imensă pe care Arnie – fostul Arnie – ar fi apreciat-o.

La telefon îl întrebasem pe Pomberton dacă poate să-mi închirieze un camion mare și greu, iar acesta era cel mai mare care se

afla în clipa de față în curtea lui. Toate cele patru basculante pe care le avea erau contractate, două în Libertyville și alte două în Philly Hill. Avea o mașină de profilat drumuri, îmi explicase el, dar aceasta avusese o cădere nervoasă imediat după Crăciun. El îmi spusese că acum, după ce Garajul Darnell fusese închis, se chinuia al dracului de tare ca să-și mențină camioanele în stare de funcționare.

În principiu, Petunia era o vidanjă și atâta tot. Destinația ei era să golească rețeaua de canalizare.

– Cât cântărește? l-am întrebat pe Pomberton.

El și-a aruncat țigara.

– Uscată sau plină de rahat?

Am înghițit în sec.

– Cum este acum?

Și-a dat capul pe spate și a râs.

– Crezi că ți-aș închiria un camion încărcat? Nu, nu. EA este uscată, uscată ca un os și spălată, bineînțeles. Dar mai este încă puțin înmiresmată, nu-i așa?

Am adulmecat. Fără discuție că era înmiresmată.

– Ar putea fi mult mai rău, am spus. Așa cred.

– Desigur. Cred și eu. Pedigriul originar al bătrânei Petunia s-a pierdut de mult, dar acum în acte este înregistrată cu nouă tone, GBV.

– Ce-i asta?

– Greutatea brută a vehiculului. Dacă te opresc pe autostradă și tu cântărești mai mult de nouă tone, se supără ICC[1]-ul. Uscată, probabil că EA are cam, nu ș'tu, patru-juma-cinci tone. Are cinci viteze cu un diferențial dublu, ceea ce-ți oferă zece viteze de înaintare cu totu'... dacă poți să acționezi ambreiajul.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare pe care a plimbat-o peste cârjele mele, apoi și-a aprins altă țigară.

– *Poți* să apeși pe ambreiaj?

---

[1] Interstate Commerce Commission (Comisia de Comerț Interstatal).

– Desigur, am răspuns eu cu o mină serioasă. Dacă nu este foarte rigid.

Dar pentru cât timp? Asta era întrebarea.

– Ei bine, asta-i treaba ta şi nu vreau să mă amestec. M-a privit inimos. Dacă plăteşti cu bani gheaţă, îţi fac o reducere de zece la sută, asta pentru că nu obişnuiesc să comunic unchiului meu preferat ce tranzacţii am făcut pe bani gheaţă.

M-am uitat în portofel şi am găsit patru bancnote de douăzeci şi patru de zece.

– Cât ziceai că vrei pentru o zi?

– Ce zici de nouăzeci de dolari?

I-am dat banii. Fusesem pregătit să plătesc o sută douăzeci.

– Ce ai de gând să faci cu Duster-ul?

Până acum nici nu mă gândisem la chestia asta.

– L-aş putea lăsa aici? Doar azi?

– Desigur, a răspuns Pomberton, poţi să-l laşi aici toată săptămâna, nu îmi pasă. Doar pune-l în spate şi dă-mi cheile în caz că trebuie să-l mut.

L-am condus până în spate, unde era o harababură de piese auto canibalizate, ieşind din zăpadă ca nişte oase albe din nisip. Mi-au trebuit aproape zece minute ca să-mi croiesc drum îndărăt sprijinindu-mă de cârje. Aş fi putut să merg mai repede dacă mi-aş fi folosit puţin piciorul stâng, dar nu doream să fac aşa ceva. Îl păstram pentru ambreiajul Petuniei.

M-am apropiat de Petunia simţind cum spaima mi se adună în stomac, ca un nor mic, negru. Nu aveam niciun dubiu că o va opri pe Christine, dacă ea într-adevăr apărea diseară la Garajul Darnell şi dacă eu puteam să conduc afurisitul de camion. Nu avusesem niciodată de a face cu o namilă din asta, cu toate că vara trecută condusesem câteva ore un buldozer.

Pomberton stătea acolo, în jacheta lui cadrilată, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor de lucru, privindu-mă cu ochi experţi. M-am dus la uşa şoferului, am înşfăcat mânerul şi am alunecat puţin. A făcut un pas spre mine.

– Mă descurc.

– Desigur.

Mi-am pus iarăşi cârja la subsuoară respirând sacadat şi am deschis uşa. Ţinându-mă cu mâna stângă de mânerul interior al portierei şi balansându-mi ca un bărzoi piciorul drept, mi-am aruncat cârjele în cabină şi apoi le-am urmat. Cheile erau în contact, iar schema de funcţionare a schimbătorului de viteze era imprimată pe el. Am trântit uşa, am apăsat ambreiajul cu piciorul stâng – până acum era bine, nu aveam dureri prea mari – şi am pornit-o pe Petunia. Motorul EI făcea un zgomot ca pista de încercare de la Philly Plain când era plină de maşini.

Pomberton a venit lângă camion.

– Este puţin cam gălăgioasă, nu-i aşa? a urlat el.

– Desigur! am răcnit eu.

– Ştii, a mugit el, mă îndoiesc al naibii de tare că tu ai un I pe carnet.

Un I pe carnetul de conducere însemna că promovaseşi examenul pentru camioanele mari. Eu aveam un A pentru motociclete (spre oroarea mamei), dar nu şi un I.

I-am rânjit.

– N-ai verificat pentru că ţi-am părut de încredere.

Mi-a zâmbit.

– Desigur.

Am ambalat puţin motorul. Petunia a dat două rateuri, ca nişte explozii de mortier.

– Te superi dacă te întreb pentru ce ai nevoie de camion? Ştiu, nu-i treaba mea.

– O voi folosi în scopul care-i este destinat, i-am răspuns.

– Poftim?

– Vreau să mă descotorosesc de nişte rahat.

Când am coborât drumul de la Garajul Pomberton, am cam tras o mică spaimă; chiar uscată şi goală, puicuţa aceea se rostogolea puternic. Mi se părea că sunt incredibil de sus, puteam să privesc în

jos la capotele maşinilor pe lângă care treceam. Când am intrat în centrul Libertyville-ului, m-am simţit la fel de bătător la ochi ca un pui de balenă într-un heleşteu cu peştişori aurii. Şi nu m-a ajutat deloc faptul că vidanja lui Pomberton era vopsită în roz-intens. Am avut parte de câteva priviri amuzate.

Piciorul stâng începuse să mă doară puţin, dar concentrarea pe care mi-o cerea conducerea Petuniei pe străzile din centru mi-a abătut gândurile de la durere. O durere mult mai surprinzătoare îmi apăruse în umeri şi în piept; aceasta era provocată de acţionarea volanului. Autocisterna nu era prevăzută cu servodirecţie şi volanul se rotea foarte, foarte greu.

Am cotit de pe Main în Walnut, apoi în parcarea din spatele lui Western Auto. Am coborât precaut din cabina Petuniei, am trântit uşa (nasul aproape mi se obişnuise cu izul pe care-l răspândea EA), mi-am potrivit cârjele şi am intrat pe uşa din spate.

Am luat cele trei chei pe care mi le dăduse Jimmy şi m-am dus cu ele la raionul de lăcătuşerie. Pentru un dolar şi optzeci de cenţi am obţinut câte două dubluri pentru fiecare. Am pus noile chei într-un buzunar, iar brelocul lui Jimmy, la care reataşasem cele trei chei, l-am pus în celălalt. Am ieşit din atelier pe uşa din faţă, ajungând în Main Street, şi m-am dus până la Libertyville Lunch, unde exista un telefon cu plată. Cerul era foarte mohorât, iar plafonul de nori era coborât. Pomberton avusese dreptate. Avea să ningă.

Am intrat, am comandat o cafea şi un pateu şi am obţinut mărunţiş pentru telefon. M-am dus în cabina telefonică, am închis stângaci uşa şi am sunat-o pe Leigh. A răspuns la primul apel.

– Dennis! Unde eşti?

– La Libertyville Lunch. Eşti singură?

– Da. Tata este la serviciu şi mama a plecat la cumpărături. Dennis, eu... i-am povestit ei aproape totul. Am început să mă gândesc la ea, că va parca la A&P şi va traversa parcarea şi... nu ştiu; ce ai spus tu despre faptul că Arnie trebuie să plece din oraş parcă nu mai contează. Avea sens, dar nu părea să mai aibă importanţă. Ştii la ce mă refer?

– Da, i-am răspuns, gândindu-mă cum am dus-o pe Ellie la Tom's cu o seară înainte, chiar dacă piciorul stâng mă duruse îngrozitor. Ştiu exact la ce te referi.

– Dennis, situaţia asta nu mai poate să continue. Eu o să înnebunesc. Încă mai ai de gând să-ţi pui planul în aplicare?

– Da. Leigh, lasă-i mamei tale un bilet. Spune-i că trebuie să pleci pentru un timp. Nimic mai mult. Când nu o să ajungi acasă la cină, probabil că ai tăi or să-i sune pe ai mei. Poate că or să ajungă la concluzia că am fugit împreună.

– Poate că nu-i o idee chiar atât de rea, a spus ea şi a râs într-un fel care mi-a făcut pielea de găină. Ne vedem mai târziu.

– Hei, încă ceva. Ai prin casă vreun calmant? Darvon? Ceva de genul ăsta?

– Mai avem nişte Darvon de când tata s-a accidentat la spate. Te supără piciorul, Dennis?

– Mă doare puţin.

– Cât de puţin?

– E OK, zău.

– Nu cumplit?

– Nu cumplit. Iar după seara aceasta o să-i acord o vacanţă lungă, OK?

– OK.

– Vino aici cât de repede poţi.

Ea a intrat tocmai când eu îmi comandam a doua cafea, purtând o canadiană bordată cu blăniţă şi jeanşi decoloraţi. Jeanşii erau băgaţi în nişte cizme Frye. Reuşise să arate şi sexy şi practică în acelaşi timp. Capetele se răsuceau s-o privească.

– Arăţi bine, i-am spus şi am pupat-o pe tâmplă.

Ea mi-a dat o sticluţă cu capsule roz şi gri, gelatinoase.

– În schimb, tu nu eşti prea atrăgător, Dennis. Ţine.

Chelneriţa, o femeie în jur de cincizeci de ani, cu părul grizonant, a venit să-mi aducă cafeaua. Cana stătea nemişcată, o insulă cu un lac mic maro în interiorul farfuriei.

– Copii, voi de ce nu sunteţi la şcoală?

– Scutire specială, am răspuns eu cu gravitate. Ea m-a privit.

– O cafea, vă rog, a spus Leigh scoţându-şi mănuşile.

În timp ce chelneriţa intra în spatele tejghelei cu un mormăit dezaprobator, Leigh s-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

– N-ar fi amuzant dacă acum ne-ar prinde un profesor că am chiulit?

– De-a dreptul hilar, am răspuns, gândindu-mă că, în ciuda îmbujorării pe care i-o dăduse frigul, Leigh nu arăta totuşi chiar aşa de bine.

Nu prea credeam că vreunul dintre noi se va simţi cu adevărat bine până când situaţia aceasta nu va lua sfârşit. În jurul ochilor ei erau riduri mici cauzate de oboseală ca şi cum n-ar fi dormit bine noaptea trecută.

– Deci ce facem acum?

– Ne descotorosim de ea. Doamnă, aşteptaţi până o să vedeţi carul de luptă.

– Dumnezeule! a spus Leigh, privind măreţia roz-fierbinte a Petuniei.

EA domina parcarea de la Western Auto, încadrată de o dubă Chevy şi de un Volkswagen.

– Ce-i asta?

– Sugătoare de caca, am spus eu serios.

M-a privit nedumerită... şi apoi a izbucnit în hohote isterice de râs. Nu-mi părea rău că se întâmpla asta. Când îi povestisem despre confruntarea pe care o avusesem cu Arnie de dimineaţă, ridurile de oboseală de pe faţa ei se adânciseră, iar buzele i se albiseră în timp ce şi le strângea.

– Ştiu că pare puţin cam ridicolă, am spus eu.

– Asta dacă vrei să vorbeşti *în termeni moderaţi*, a replicat ea încă râzând şi sughiţând.

– ...dar o să fie în stare să-şi facă treaba.

– Da. Da, presupun că ar trebui să corespundă. Şi... nu este chiar nepotrivită, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

– Şi eu m-am gândit la asta.

– Ei bine, hai să urcăm, a spus ea. Mi-e frig.

A urcat în cabină înaintea mea, strâmbând din nas.

Am zâmbit.

– O să te obişnuieşti.

I-am dat cârjele şi m-am urcat cu mare efort la volan. Durerea din piciorul stâng se transformase dintr-o serie de gheare ascuţite într-o pulsaţie surdă; în restaurant luasem două Darvon-uri.

– Dennis, o să reziste piciorul tău?

– Trebuie, am răspuns şi am trântit uşa.

51

CHRISTINE

După cum i-am spus prietenului meu, pentru că vorbesc
tot timpul,
John, am spus, și ăsta nu era numele lui,
întunericul ne înconjoară, ce putem face împotriva lui,
sau altfel, de ce n-am cumpăra
o afurisită de mașină,
condu, a spus el, pentru numele lui Dumnezeu,
uită-te pe unde mergi.

ROBERT CREELEY

Când am ieșit din parcarea de la Western Auto era cam 11.30. Începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Am condus de-a lungul orașului spre casa lui Sykes, descurcându-mă acum mult mai ușor după ce Darvon-ul începuse să-și facă efectul.

Casa era încuiată și întunecată, doamna Sykes fiind probabil la serviciu, iar Jimmy poate plecase să-și ia ajutorul de șomaj. Leigh a găsit în geanta ei un plic boțit, a șters de pe el adresa și a scris pe față *Jimmy Sykes*, cu scrisul ei frumos și oblic. A pus în plic cheile lui Jimmy, a îndoit clapa și a băgat plicul în cutia pentru scrisori.

În timp ce ea a făcut asta, eu am lăsat-o pe Petunia să meargă la ralanti ca să-mi odihnesc piciorul stâng.

– Acum ce facem? m-a întrebat ea urcându-se în cabină.

– Dăm un telefon.

Aproape de intersecţia lui JFK Drive cu Crescent Avenue, am găsit o cabină telefonică. M-am dat jos cu grijă din camion, sprijinindu-mă apoi de el până când Leigh mi-a dat cârjele. Apoi am mers precaut prin ninsoarea care se înteţea până la cabina telefonică. Petunia, văzută prin geamul murdar al cabinei şi printre fulgii de zăpadă, semăna cu un straniu dinozaur roz.

Am sunat la Universitatea Horlicks, iar centralista mi-a făcut legătura cu biroul lui Michael. Cândva, Arnie îmi spusese că tatăl său este un adevărat om de birou, luându-şi întotdeauna mâncarea la pachet şi neieşind din cabinetul său. Acum, când la al doilea apel mi s-a răspuns, l-am binecuvântat pentru acest obicei.

– Dennis! Am încercat să dau de tine acasă! Mama ta a spus...

– Unde pleacă?

Stomacul meu era rece. Până atunci, până în exact acel moment, situaţia nu mi se păruse complet reală, şi doar atunci am început să cred că acea confruntare nebunească va avea loc.

– De unde ai ştiut că o să plece? Trebuie să-mi spui...

– Acum nu am timp pentru întrebări şi oricum nu ţi-aş răspunde la ele. Unde pleacă?

– În după-amiaza asta, chiar după ore, merge cu Regina la Penn State. Arnie a sunat-o de dimineaţă şi a întrebat-o dacă vrea să meargă cu el. El a spus... A făcut o pauză, gândindu-se. A spus că parcă dintr-o dată şi-a revenit la realitate. A spus că azi-dimineaţă l-a lovit pe neaşteptate gândul că dacă nu o să facă ceva concret în privinţa colegiului, s-ar putea să piardă ocazia. I-a spus că a ajuns la concluzia că Penn State este cel mai bun şi a întrebat-o dacă i-ar plăcea să meargă cu el şi să discute cu decanul Colegiului de Arte şi Ştiinţe şi cu câţiva profesori de la Catedrele de Istorie şi Filozofie.

În cabină era frig. Mâinile mele începuseră să amorţească. Leigh era sus în cabina Petuniei, privindu-mă neliniştită. *Cât de bine ai aranjat treburile,* Arnie, m-am gândit eu. *Eşti încă şahist.* El o manipula pe mama sa, o ducea de nas, o făcea să danseze. Îmi era puţin milă de ea, dar nu atât de mult cât ar fi trebuit. De câte ori fusese Regina ea însăşi manipulatorul, făcându-i pe ceilalţi să danseze pe scena ei ca nişte păpuşi?

Acum, când ea era aproape deznădăjduită de frică şi ruşine, LeBay îi dăduse pe la nas lucrul care, garantat, o va face să alerge: posibilitatea ca situaţia să revină la normal.

– Iar ţie ţi s-a părut că spune adevărul? l-am întrebat pe Michael.

– Bineînţeles că nu! a izbucnit el. Nici Reginei nu i s-ar fi părut plauzibil dacă ar fi gândit corect! După cum se fac acum acceptările la colegiu, Penn State l-ar fi înscris şi în *iulie,* dacă el ar fi avut banii pentru educaţie şi ar fi îndeplinit baremul de punctaj, iar Arnie le are pe amândouă. Vorbea de parcă ne-am fi aflat în anii '50 şi nu în deceniul opt.

– Când au de gând să plece?

– Ea o să-l aştepte la liceu după ora a şasea; aşa mi-a spus când m-a sunat. Arnie o să obţină o scutire de ore.

Asta însemna că vor părăsi Libertyville în mai puţin de o oră. Deci i-am pus ultima întrebare, chiar dacă ştiam deja răspunsul.

– Nu merg cu Christine, nu-i aşa?

– Nu, se duc cu duba Reginei. Dennis, ea era în culmea fericirii. *Delirantă.* Chestia asta, s-o convingă să meargă cu el la Penn State... a fost o lovitură de maestru. Nici nişte cai sălbatici n-ar fi împiedicat-o pe Regina să scape o asemenea ocazie. Dennis, ce se întâmplă? *Te rog.*

– Mâine. Îţi promit. Solemn. Între timp, trebuie să-mi faci un serviciu. S-ar putea să fie o chestiune de viaţă şi de moarte pentru familia mea şi a lui Leigh. Tu...

– Oh, Dumnezeule, a spus el răguşit. Vorbea cu tonul unui om care văzuse lumina. Arnie a fost plecat de fiecare dată, cu excepţia zilei când a fost ucis Welch, iar atunci a fost... Regina l-a văzut dormind

și sunt sigur că n-a mințit în privința asta... Dennis, cine conduce mașina aia? *Cine o folosește pe Christine ca să ucidă oameni când Arnie nu este în oraș?*

Am fost gata-gata să-i spun, dar în cabina telefonică era frig și piciorul începuse iarăși să mă doară, iar acel răspuns ar fi dat naștere la alte întrebări, la foarte multe întrebări. Și chiar și atunci, singurul rezultat final ar putea fi un refuz net de a mă crede.

– Michael, ascultă, am spus eu vorbind cu toată hotărârea de care eram în stare.

A urmat un moment straniu în care m-am simțit ca Mister Rogers de la televizor. *Băieți și fete, o mașină mare din anii 1950 vine să vă devoreze... Puteți să spuneți Christine? Știam eu că puteți!*

– Trebuie să-l suni pe tatăl meu și pe tatăl lui Leigh. Ambele familii să se adune acasă la Leigh. Mă gândeam la ziduri de cărămizi, de cărămizi solide. Cred că ar fi bine să mergi și tu, Michael. Să stați toți acolo până când venim noi sau până când vă sun. Dar să le spui asta din partea noastră: Nu trebuie să iasă afară după – am calculat: dacă Arnie și Regina pleacă de la liceu la ora 2, cât timp trebuie să treacă până când alibiul lui devine de nezdruncinat? – după ora 4 după-amiază. După ora 4 niciunul dintre voi să nu ieșiți pe stradă. Pe orice stradă. *Sub niciun motiv.*

– Dennis, nu pot pur și simplu să...

– *Trebuie.* O să reușești să-l convingi pe bătrânul meu, apoi voi doi o să-i convingeți pe domnul și pe doamna Cabot. Și, Michael, să nu te apropii de Christine.

– Ei pleacă direct de la liceu, a spus Michael. Arnie a zis că mașina va fi în siguranță în parcarea școlii.

Iarăși puteam s-o simt în vocea lui – faptul că el își dăduse seama de minciună. După ce se întâmplase în toamnă, Arnie n-ar mai fi lăsat-o pe Christine într-o parcare publică, tot așa cum nu s-ar fi dus gol-pușcă la ora de Analiză.

– Da, dar...

– Mai întâi sună-l pe tatăl meu. Promite-mi.

– În ordine, îți promit... dar, Dennis...

– Îţi mulţumesc, Michael.

Am închis. Mâinile îmi amorţiseră din cauza frigului, dar fruntea îmi era umedă de transpiraţie. Am deschis cu vârful unei cârje uşa cabinei telefonice şi m-am întors la Petunia.

– Ce-a spus? m-a întrebat Leigh. Ţi-a promis?

– Da. Mi-a promis, iar tatăl meu va avea grijă ca ei să stea împreună. Sunt foarte sigur de asta. Dacă Christine o să atace pe cineva în seara asta, atunci aceia vom fi noi.

– În ordine, a spus ea. Foarte bine.

Am băgat-o pe Petunia în viteză şi am plecat. Scena era pregătită, oricum cât de bine o putusem eu aranja, şi acum nu mai trebuia decât să aşteptăm să vedem ce se va întâmpla.

Am mers prin oraş spre Garajul Darnell printr-o ninsoare uşoară şi am intrat în parcare la ora 1. Clădirea lungă, întortocheată, cu pereţii de oţel ondulat, era părăsită, iar roţile imense ale Petuniei au tăiat zăpada mare ca să se oprească în faţa porţii principale. Anunţurile bătute în cuie pe uşă erau aceleaşi ca în acea seară de august de demult, când Arnie a adus-o prima dată pe Christine acolo – ECONOMISIŢI BANII! ŞTIŢI CUM, PRIN UNELTELE NOASTRE! *Închirieri spaţiu în garaj pe perioade de o săptămână, o lună sau un an* şi CLAXONAŢI CA SĂ INTRAŢI! – dar singurul care avea acum semnificaţie era cel nou lipit pe geamul întunecat al biroului: ÎNCHIS PE PERIOADĂ NEDETERMINATĂ. În colţul parcării era un Mustang rablagit din anii '60. Acum stătea tăcut şi mohorât sub un morman de zăpadă.

– Îţi dă fiori, a spus Leigh cu voce joasă.

– Mda. Într-adevăr, aşa este.

I-am dat cheile pe care le făcusem dimineaţă la Western Auto.

– Una dintre astea trebuie să se potrivească.

A luat cheile, a ieşit din cabină şi a mers până la uşă. În timp ce ea încerca cheile, eu priveam în oglinzile retrovizoare, dar se părea că nu atrăsesem atenţia nimănui. Bănuiesc că la vederea unui vehicul

atât de mare şi de ieşit din comun, există o anumită psihologie – este foarte greu de crezut ideea că-i vorba de ceva clandestin sau ilegal.

Pe neaşteptate, Leigh s-a izbit în uşă, s-a îndepărtat, a izbit iarăşi, apoi s-a întors la camion.

– Am reuşit să întorc cheia în încuietoare, dar nu pot să deschid uşa. Cred că a îngheţat sau s-a înţepenit în ceva.

Măreţ, m-am gândit. Superb. Nimic din ce plănuisem nu se va înfăptui uşor.

– Dennis, îmi pare rău, a spus ea văzându-mi expresia.

– Nu, e-n ordine.

Am deschis uşa camionului şi am mai realizat una dintre coborârile mele comice.

– Fii atent, a spus ea neliniştită, mergând lângă mine şi ţinându-mă de talie, în timp ce eu păşeam prudent prin zăpadă. Adu-ţi aminte de picior.

– Da, mamă, am spus eu zâmbind uşor.

Lângă uşă m-am aşezat într-o parte ca să mă pot apleca spre dreapta şi să nu-mi las greutatea pe piciorul stâng. Aplecat deasupra zăpezii, cu piciorul stâng în aer, cu mâna stângă ţinând cârjele, iar cu dreapta strângând mânerul, probabil arătam ca un acrobat de circ. Am tras şi am simţit că uşa a cedat puţin... dar nu destul. Ea avusese dreptate; uşa îngheţase bocnă în partea de jos. Se auzea gheaţa pârâind.

– Prinde-te şi ajută-mă.

Leigh şi-a pus mâinile peste mâna mea dreaptă şi am tras împreună. Pârâitul s-a accentuat, dar totuşi gheaţa nu ceda.

– Aproape am reuşit, am spus.

Piciorul stâng îmi pulsa neplăcut, iar transpiraţia îmi curgea pe obraji.

– O să număr. La trei, trage cu toată puterea. OK?

– Da.

– Unu... doi... *trei!*

Uşa s-a eliberat dintr-odată din strânsoarea gheţii, cu o uşurinţă absurdă, periculoasă. A zburat pe ghidaje, iar eu m-am bălăbănit pe spate şi cârjele mi-au zburat din mână. Piciorul stâng s-a înmuiat

și am căzut pe el. Zăpada a amortizat întru câtva căzătura, dar totuși am perceput durerea ca un fel de explozie argintie, care părea că vine dinspre coapsă și urca până la tâmple, apoi unda de șoc se întorcea. Mi-am înăbușit țipătul strângând din dinți, de-abia reușind să mă stăpânesc, apoi Leigh era în genunchi în zăpadă lângă mine, ținându-mă de umeri.

– Dennis! Ai pățit ceva?

– Ajută-mă să mă ridic.

Ea a trebuit să depună aproape tot efortul, iar când am reușit să mă ridic și să mă sprijin în cârje, amândoi respiram ca niște atleți epuizați. Piciorul meu stâng era în agonie.

– Dennis, o să mai poți să acționezi ambreiajul camionului?

– Da, o să pot. Leigh, ajută-mă să urc.

– Ești alb ca o stafie. Cred că ar trebui să te duc la un doctor.

– Nu. Ajută-mă să urc în cabină.

– Dennis...

– Leigh, ajută-mă să urc!

Ne-am croit drum prin zăpadă spre Petunia, lăsând în urma noastră urme târșâite, neregulate. Am întins mâinile, am apucat volanul și m-am ridicat în mușchi, încercând neputincios să mă prind cu piciorul drept de șasiu... și totuși, până la urmă Leigh a trebuit să vină în spatele meu și să mă împingă de fund. În cele din urmă am ajuns la volanul Petuniei, înfierbântat și tremurând de durere. Cămașa îmi era udă de transpirație și de zăpadă topită. Până în acea zi de ianuarie 1979, nu cred că am știut cât de mult te face durerea să transpiri.

Am încercat să apăs cu piciorul stâng pe pedala de ambreiaj și iarăși am simțit acea explozie argintie de durere, făcându-mă să-mi arunc capul pe spate și să strâng din dinți până când durerea s-a atenuat puțin.

– Dennis, eu merg de-a lungul străzii până o să găsesc un telefon ca să chem un doctor. Fața ei era palidă și speriată. Iarăși ți l-ai rupt, nu-i așa? Când ai căzut?

– Nu știu. Dar, Leigh, nu poți să faci asta. Dacă nu punem acum punct, părinții tăi sau ai mei vor muri. Știi că LeBay nu se va opri. Are un simț al răzbunării foarte dezvoltat. Nu ne putem opri.

– *Dar nu poți s-o conduci!* s-a tânguit ea.

S-a uitat la mine plângând. Gluga canadienei îi căzuse de pe cap când ne luptaserăm amândoi să ajung eu în scaunul cabinei unde mă aflam acum cuprins de o inutilitate măreață. În părul ei se așezaseră fulgi de zăpadă.

– Du-te în garaj. Vezi dacă poți să găsești o mătură sau un băț lung de lemn.

– Ce să faci cu el? m-a întrebat ea plângând mai tare.

– Tu adu-l și apoi o să vedem.

A intrat în burdihanul întunecat al ușii deschise, ieșind din raza mea vizuală. M-am ținut de picior, cuprins de teroare. Dacă într-adevăr îl rupsesem iarăși, aveam mari șanse să port toată viața pantofi ortopedici. Dar, dacă n-o opream pe Christine, s-ar putea să nu-mi rămână prea mult timp de trăit. Da, ăsta *era* un gând îmbucurător.

Leigh s-a întors cu o mătură.

– Asta-i bună?

– Ca să ajungem înăuntru, da. Apoi trebuie să vedem dacă nu găsim ceva mai bun.

Coada măturii era dintre acelea care se deșuruba. Am apucat-o, am detașat-o și am aruncat mătura. Ținând-o cu mâna stângă – încă o altă cârjă afurisită – am apăsat cu ea pe pedala de ambreiaj. Pentru un moment a rămas pe pedală, apoi a alunecat. Ambreiajul a sărit înapoi. Vârful cozii aproape m-a lovit în gură. Din ce în ce mai bine, Guilder. Dar trebuia să mă descurc cu ce aveam.

– Haide, urcă-te.

– Dennis, ești sigur?

– Cât de sigur pot fi.

M-a privit un moment, apoi a încuviințat.

– OK.

S-a dus pe partea cealaltă și a urcat. Am trântit portiera mea, am apăsat ambreiajul Petuniei și am băgat în viteza întâi. Apăsasem

pedala până la jumătate când coada de mătură a alunecat iarăşi. Autocisterna septică a intrat în Garajul Darnell cu o serie de salturi, iar când am apăsat pe frână, motorul camionului s-a oprit. Eram aproape înăuntru.

– Leigh, trebuie să găseşti ceva cu o bază mai lată. Coada asta de mătură nu mă ajută.

– Să văd ce mai este pe aici.

A coborât din cabină şi a început să umble pe lângă peretele garajului, căutând. M-am uitat în jur. *Îţi dă fiori,* spusese Leigh şi avusese dreptate. Singurele maşini rămase erau patru sau cinci soldaţi bătrâni atât de grav răniţi, încât nu interesaseră pe nimeni îndeajuns de mult ca să-i revendice. Toate celelalte boxe, cu numerele lor scrise cu vopsea albă, erau goale. M-am uitat la boxa douăzeci şi apoi am privit în altă parte.

Rafturile pentru cauciucuri erau la fel de goale. Mai rămăseseră câteva chelioase, sprijinite unele de altele ca nişte pneuri arse de foc, dar asta era tot. Unul dintre cele două elevatoare era ridicat parţial, având sub el o jantă. Dispozitivul de centrare a roţilor, de pe peretele din stânga, sclipea vag în roşu şi alb, cele două ţinte fiind ca nişte ochi injectaţi de sânge. Şi umbre, peste tot umbre. Deasupra capului, încălzitoarele de forma unor cutii mari îşi aruncau umbrele în toate direcţiile, ca un stol de lilieci oribili.

Semăna foarte mult cu un loc al morţii.

Leigh se folosise de altă cheie a lui Jimmy ca să deschidă biroul lui Will. O vedeam mişcându-se încoace şi încolo prin fereastra prin intermediul căreia Will obişnuia să-şi urmărească muşteriii... acei oameni muncitori care trebuiau să-şi menţină în stare de funcţionare maşinile ca să bla-bla-bla. A apăsat pe câteva întrerupătoare, iar luminile fluorescente s-au aprins în şiruri reci ca zăpada. Deci compania de electricitate nu întrerupsese alimentarea. O să trebuiască să-i spun să stingă luminile, nu ne puteam permite să riscăm să atragem atenţia, dar cel puţin puteam să dăm drumul la căldură.

A deschis altă uşă şi, pentru un timp, n-am mai văzut-o. M-am uitat la ceas. Era 1.30.

Leigh s-a întors și am văzut că ținea în mână un mop O-Cedar, din acelea care aveau o talpă cu un burete galben.

– Ăsta e bun?

– Perfect. Urcă, puștoaico. Avem treabă.

A urcat încă o dată în cabină, iar eu am împins cu mopul pedala ambreiajului.

– Mult mai bine. Unde l-ai găsit?

– În baie, a spus ea și a strâmbat din nas.

– E rău acolo?

– Murdar, duhnește a trabuc, iar într-un colț sunt o grămadă de reviste porcoase. Dintre acelea care se vând la librăriile ilegale.

Deci asta lăsase Darnell în urma lui, m-am gândit: un garaj gol, o stivă de cărți porno și un iz pătrunzător de trabucuri Roi-Tan. Mi s-a făcut iar frig și mi-am zis că dacă ar fi după mine, aș dărâma cu buldozerul clădirea asta și apoi aș nivela terenul. Nu puteam să înlătur sentimentul că ăsta era un fel de mormânt anonim, locul unde LeBay și Christine uciseseră mintea prietenului meu și preluaseră controlul vieții lui.

– De-abia aștept să ieșim de aici, a spus Leigh privind nervoasă în jur.

– Chiar așa? Mie îmi place. Mă gândeam să mă mut aici. Am mângâiat-o pe umăr și am privit-o adânc în ochi. Am putea să întemeiem o familie, am șoptit.

Ea a ridicat pumnul.

– Vrei să-ți dau borșul?

– Nu, e-n ordine. Oricare ar fi prețul, eu de-abia aștept să ies de aici.

Am băgat-o pe Petunia în întregime înăuntru. Am descoperit că pot să acționez foarte bine pedala de ambreiaj cu mopul O-Cedar... cel puțin în viteza întâi. Mânerul avea tendința să se îndoaie și aș fi preferat ceva mai rezistent, dar trebuia să mă descurc cu el dacă nu găseam între timp ceva mai bun.

– Trebuie să stingem luminile, am spus eu oprind motorul. Ar putea să fie observate de cine nu trebuie.

Ea a coborât şi le-a stins, în timp ce eu am întors-o pe Petunia într-un cerc larg şi apoi am dat cu spatele până când fundul ei aproape atingea geamul dintre garaj şi biroul lui Darnell. Acum botul camionului imens era îndreptat direct spre poarta deschisă prin care intrasem.

Când luminile s-au stins, am fost iarăşi înconjuraţi de umbre. Lumina care pătrundea pe uşă era slabă, estompată de ninsoare, albă şi fără putere. Se împrăştia pe cimentul pătat de ulei ca marginea unei plăcinte, apoi murea la jumătatea garajului.

– Dennis, mi-e frig, a strigat Leigh din biroul lui Darnell. Întrerupătoarele pentru căldură sunt însemnate. Pot să-i dau drumul?

– Da.

O secundă mai târziu garajul murmura de sunetul scos de instalaţia de aer condiţionat. M-am lăsat pe spate în scaun, masându-mi uşor piciorul stâng. Materialul jeanşilor era neted în jurul coapselor, strâns şi fără niciun pliu. Nenorocitul se umfla. Şi mă durea. Hristoase, cum mă durea!

Leigh s-a întors şi a urcat lângă mine. Mi-a spus din nou cât de groaznic arătam şi, din nu ştiu ce motiv, mintea mea a făcut o conexiune şi eu m-am gândit la după-amiaza când Arnie o adusese aici pe Christine, la cum urlase la Arnie soţul reginei bee-bop ca să ia din faţa casei lui găleata aia de gunoi şi cum Arnie îmi replicase că tipul este un adevărat Robert Deadford. Cât de mult râsesem atunci. Am închis ochii ca să înăbuş înţepăturile lacrimilor.

Neavând altceva de făcut decât să aşteptăm, timpul parcă a încetinit. S-a făcut 1.45, apoi ora 2. Afară, ninsoarea se înteţise, dar nu prea tare. Leigh a coborât din camion şi a apăsat pe butonul care acţiona mecanismul de coborâre a uşii. Înăuntru s-a făcut mai întuneric.

S-a întors, a urcat şi mi-a spus:

– Pe marginea uşii este o şmecherie interesantă, o vezi? Arată exact ca dispozitivul de deschidere a garajului pe care-l aveam noi când locuiam în Weston.

M-am încordat brusc. M-am uitat la dispozitiv.

– Oh. Oh, Iisuse!

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai asta este. Un dispozitiv de deschidere a garajului. Iar Christine are o telecomandă. Arnie a amintit de ea în seara Zilei Recunoștinței. Leigh, trebuie să-l distrugi. Folosește coada de mătură.

A coborât iarăși, a ridicat coada de mătură și s-a dus sub dispozitivul electronic, privind în sus și lovindu-l cu coada de mătură. Arăta ca o femeie care încearcă să ucidă o gânganie care se află lângă tavan. Până la urmă a fost răsplătită de pârâitul plasticului și clinchetul sticlei.

S-a întors încet, aruncând coada de mătură și s-a urcat lângă mine.

– Dennis, nu crezi că-i timpul să-mi spui exact ce ai plănuit?

– Ce vrei să zici?

– Știi la ce mă refer, a spus ea și a arătat cu degetul spre ușa închisă.

Cam la trei sferturi din înălțime față de podea existau cinci ferestre care lăsau să intre prin sticla murdară un minimum de lumină.

– Când se întunecă ai de gând să deschidem iarăși ușa, nu-i așa?

Am încuviințat. Ușa era făcută din lemn, dar era întărită cu benzi de oțel, ca ușa interioară a unui lift de pe vremuri. O voi lăsa pe EA să intre, dar după ce ușa va fi închisă, Christine nu va mai putea să iasă. Așa speram. Aveam frisoane când mă gândeam că fusesem gata-gata să ignorăm dispozitivul de deschidere prin telecomandă.

Da, să deschidem ușa când se va înnopta. Da, s-o lăsăm pe Christine să intre, apoi să închidem iarăși ușa. Apoi o să mă folosesc de Petunia ca s-O omor.

– OK, a spus ea, asta-i capcana. Dar după ce EA – ea – intră, cum ai de gând să închizi ușa ca s-o ții înăuntru? Poate că există un buton de acționare în biroul lui Darnell, dar eu nu l-am văzut.

– Din câte știu eu, nu există, am spus. Deci tu o să stai lângă butonul care închide ușa.

Am arătat cu degetul. Butonul manual era situat în dreapta ușii, cam cu 50 de centimetri mai jos de dispozitivul electronic.

– Vei sta lipită de perete ca să nu fii observată. Când intră Christine, presupunând că așa o să se întâmple, apeși pe buton și apoi ieși repede. Ușa o să coboare. Și bum! Capcana s-a închis.

Pe fața ei a apărut o expresie dezaprobatoare:

– Capcana o să te prindă și pe tine. Cu cuvintele nemuritorului Wordsworth, asta pute.

– Coleridge a spus-o, nu Wordsworth. Nu există altă metodă, Leigh. Dacă tu vei mai fi înăuntru după ce ușa se va închide, Christine o să te calce. Chiar dacă era un buton în biroul lui Darnell... ei bine, ai citit în ziar ce s-a întâmplat cu zidul casei lui.

Fața ei era încăpățânată.

– Parchează lângă buton. Iar când EA intră, eu mă aplec pe geam și apăs pe buton.

– Dacă parchez acolo, voi fi la vedere. Iar dacă autocisterna asta e la vedere, EA nu o să intre.

– Nu-mi place! a izbucnit Leigh. Nu-mi place că o să te las singur! Este ca și cum m-ai fi păcălit!

Într-un fel, era exact ceea ce făcusem și, oricare ar fi prețul, acum n-aș mai face la fel, dar pe atunci de-abia împlineam optsprezece ani și nu există un porc mascul șovin asemănător unui porc mascul șovin de optsprezece ani. I-am înconjurat umerii cu brațul. Un moment a rezistat încordată, dar apoi s-a aplecat spre mine.

– Nu există altă metodă. Dacă n-aș fi avut piciorul ăsta, sau dacă tu ai fi putut să conduci. Am ridicat din umeri.

– Mi-e frică pentru tine, Dennis. Vreau să te ajut.

– O să mă ajuți destul. Leigh, tu ești cea care va fi în pericol, vei fi jos, pe ciment, când EA intră. Eu o să stau aici sus în cabină și o s-O bat pe cățeaua aia până când se dezmembrează.

– Sper că așa o să se întâmple, a spus ea și și-a pus capul pe pieptul meu. Am mângâiat-o pe păr.

Deci am așteptat.

Cu ochii minții, l-am văzut pe Arnie ieșind din clădirea principală a liceului, cu cărțile la subsuoară. Am văzut-o pe Regina așteptându-l în duba Cunninghamilor, radiind de fericire. Arnie zâmbind

absent şi lăsându-se îmbrăţişat. Arnie, ai luat decizia corectă... nici nu ştii cât de uşuraţi, cât de fericiţi suntem noi, părinţii tăi. Da, mami. Scumpule, vrei să conduci tu? Nu, condu tu, mami. E-n ordine.

Cei doi pornind spre Penn State prin ninsoarea uşoară. Regina la volan, Arnie stând pe locul mortului, cu mâinile încrucişate în poală, cu faţa palidă, nezâmbitoare şi eliberată de acnee.

Iar în parcarea elevilor de la liceu, Christine stând liniştită. Aşteptând ca ninsoarea să se îndesească. Aşteptând întunericul.

Cam pe la 3.30, Leigh s-a dus în spate prin biroul lui Darnell ca să folosească toaleta, iar cât timp a lipsit ea eu am mai înghiţit pe sec două Darvon-uri. Piciorul meu era o agonie constantă şi grea.

La puţin timp după aceea, am pierdut coerenţa timpului. Bănuiesc că mă ameţiseră pilulele, întreaga situaţie a început să semene cu un vis: umbrele care se accentuau, lumina albă care intra pe geamuri se schimba lent în gri, zumzetul instalaţiei de încălzire.

Cred că eu şi Leigh am făcut dragoste... nu în modul obişnuit, era imposibil în starea în care era piciorul stâng, ci un fel de substitut transpirat. Mi se pare că-mi amintesc cum respiraţia ei s-a accelerat până când a devenit aproape gâfâită; mi se pare că-mi amintesc că mi-a şoptit să fiu precaut, mă ruga să fiu precaut, că îl pierduse pe Arnie şi n-ar suporta să mă piardă şi pe mine. Mi se pare că-mi amintesc o explozie de plăcere care a făcut pentru scurt timp ca durerea să dispară complet, ceea ce n-ar fi reuşit tot Darvon-ul din lume... dar scurt a fost cuvântul potrivit. A fost prea scurt. Iar apoi cred că am moţăit.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că piciorul îmi era plin de o durere tăioasă, care pur şi simplu aştepta să explodeze. În tâmple simţeam o durere surdă, iar ochii mi se părea că-mi sunt prea mari pentru orbitele lor. Am clipit spre Leigh ca o bufniţă mare şi proastă.

– S-a întunecat, a spus ea. Cred că am auzit ceva afară.

Am clipit iarăşi şi am văzut că ea era trasă la faţă şi speriată. Apoi m-am uitat spre uşă şi am văzut că era deschisă.

– Cum dracului s-a...

– Eu. Eu am deschis-o.

– Dumnezeule! am exclamat îndreptându-mi poziţia şi strâmbându-mă de durere. Nu a fost o chestie prea înţeleaptă, Leigh. Dacă EA ar fi venit...

– Nu a venit. A început să se întunece şi să ningă mai tare, asta-i tot. Deci am ieşit şi am deschis uşa, apoi m-am întors. M-am tot gândit că o să te trezeşti din clipă în clipă... bălmăjeai... şi m-am tot gândit „O să aştept până când se-ntunecă de tot, o să aştept până când se-ntunecă de tot", apoi mi-am dat seama că mă păcăleam singură, deoarece deja se întunecase de o jumătate de oră, iar mie tot mi se părea că mai văd ceva lumină. Bănuiesc că doream să cred asta. Şi... tocmai acum... am avut impresia că am auzit ceva.

Buzele ei au început să tremure, iar ea şi le-a strâns tare.

M-am uitat la ceas şi am constatat că era 5.45. Dacă totul mersese bine, părinţii şi sora mea erau acum împreună cu Michael şi părinţii lui Leigh. M-am uitat prin parbrizul Petuniei la pătratul de întuneric bombardat cu fulgi de zăpadă, care era intrarea în garaj. Auzeam ţipătul vântului. Pe ciment se aşezase deja un strat subţire de zăpadă.

– Ai auzit doar vântul, am spus eu şovăitor. Numai vântul.

– Poate. Dar...

Am încuviinţat fără prea mare convingere. Nu doream să părăsească adăpostul sigur al cabinei Petuniei, dar dacă nu pleca acum, probabil că nu va mai putea. N-aş mai lăsa-o, iar ea nu m-ar contrazice. Apoi, când şi dacă va veni Christine, tot ce va trebui să facă EA va fi să iasă cu spatele din Garajul Darnell.

Şi să aştepte alte împrejurări mai favorabile.

– OK. Dar nu uita... Stai ascunsă în nişa aia din dreapta uşii. Dacă EA vine, s-ar putea să aştepte afară un timp. *Adulmecând aerul ca un animal,* m-am gândit. Nu te speria, nu te mişca. Nu O lăsa să te facă să te dai de gol. Păstrează-ţi calmul şi aşteaptă până intră. Apoi apasă pe butonul ăla şi ieşi cât de repede poţi. Ai înţeles?

– Da, a şoptit ea. O să meargă chestia asta?

– Ar trebui, dacă EA vine.

– N-o să te mai văd până la sfârşit.

– Cred că aşa e.

S-a aplecat, şi-a pus uşor mâna stângă pe gâtul meu şi m-a sărutat pe gură.

– Fii atent, Dennis. Dar ucide-O. Să ştii că de fapt nu este o EA, e doar un obiect. Ucide-o.

– Aşa o să fac.

M-a privit în ochi şi a încuviinţat.

– Fă-o pentru Arnie. Eliberează-l.

Am strâns-o tare în braţe şi ea mi-a răspuns. Apoi a alunecat peste scaun, şi-a lovit cu genunchiul poşeta mică şi aceasta a căzut pe jos. Leigh s-a oprit, cu capul înclinat, iar în ochi i-a apărut o expresie surprinsă, gânditoare. Apoi a zâmbit, s-a aplecat, a ridicat poşeta şi a început să scotocească prin ea.

– Dennis, îţi aminteşti *Moartea lui Arthur*?

– Puţin.

Una dintre materiile pe care eu, Leigh şi Arnie le avusesem în comun înainte de accidentarea mea fusese Clasicii literaturii engleze, predată de Fudgy Bowen, iar unul din primele lucruri pe care le studiasem fusese *Moartea lui Arthur* a lui Malory. Pentru mine era un mister de ce Leigh îmi pusese acum această întrebare.

Pentru că găsise ce căuta. Era o eşarfă subţire şi roz, din nailon, de felul acelora pe care fetele le poartă pe cap în zilele când burează. A legat-o în jurul braţului meu stâng.

– Ce dracu'? am întrebat zâmbind puţin.

– Fii cavalerul meu, a spus ea şi mi-a zâmbit, dar ochii ei erau serioşi. Dennis, fii cavalerul meu.

Am ridicat mopul pe care ea-l găsise în baia lui Will şi am salutat-o stângaci cu el.

– Desigur, am spus. Să-mi spui Sir O-Cedar.

– Glumeşte cât doreşti, dar să nu glumeşti *cu adevărat*. OK?

– În ordine. Dacă aşa vrei tu, voi fi cavalerul tău perfect şi cinstit.

A râs puţin şi asta era mai bine.

– Puştoaico, aminteşte-ţi de buton. Apasă tare pe el. Nu trebuie ca uşa să facă doar o tentativă de coborâre şi să se oprească. Fără scăpări, corect?

– Corect.

A coborât din Petunia, iar acum eu pot să-mi închid ochii şi s-o văd cum era atunci, în acel moment curat şi liniştit, chiar înainte ca totul să ia o turnură groaznic de urâtă – o fată înaltă, drăguţă, cu părul lung, de culoarea mierii, cu şolduri înguste, picioare lungi şi cu acei pometi nordici şi izbitori, purtând acum o canadiană de schi şi blugi Lee Rider decoloraţi, mişcându-se cu graţia unei balerine. Încă pot să văd şi să visez această imagine deoarece, bineînţeles, în timp ce noi eram ocupaţi cu pregătirea capcanei pentru Christine, EA se ocupase cu acelaşi lucru – acel monstru bătrân şi foarte inteligent. Chiar ne gândisem noi că o putem păcăli aşa de uşor? Mă tem că da.

Visele mele se derulează teribil de lent. Văd mişcarea încântătoare a şoldurilor ei; aud bocănitul înfundat al cizmelor Frye pe cimentul pătat de ulei; aud chiar şi *fâş-fâş*-ul slab al căptuşelii jachetei care se freca de bluză. Ea mergea încet, cu capul sus, acum *ea* era animalul, dar nu cel de pradă; ea mergea cu grija precaută a unei zebre care se apropie pe înserat de adăpătoare. Era mersul unui animal care adulmecă pericolul. Eu încercam s-o strig prin parbrizul Petuniei: *Leigh, întoarce-te, întoarce-te repede, ai avut dreptate, ai auzit ceva, EA este acolo afară, acolo, afară în ninsoare, cu farurile stinse, stând la pândă. Leigh, întoarce-te!*

Leigh s-a oprit brusc, cu palmele strângându-i-se în pumni şi atunci a fost momentul în care cercurile de lumină sălbatică s-au trezit subit la viaţă în ninsoarea de afară. Erau ca nişte ochi albi care se deschid.

Leigh a înlemnit, hidos de expusă pe goliciunea cimentului. Se afla la 10 metri depărtare de uşă, puţin spre dreapta faţă de centru. S-a răsucit spre faruri şi am putut să văd expresia zăpăcită, nesigură, de pe faţa ei.

Eu eram la fel de împietrit, iar acel prim moment vital a trecut nefolosit. Apoi farurile s-au năpustit, iar în spatele lor era silueta

întunecată şi lungă a Christinei; auzeam răgetul furios şi crescând al motorului ei în timp ce ea se repezea dinspre stradă unde stătuse şi aşteptase, poate chiar dinainte de căderea întunericului. Pe capota EI zăpada se învolbura înspre spate, ajungând pe parbriz unde era topită aproape instantaneu. EA a lovit aleea de beton care ducea spre intrare accelerând încă! Motorul era un ţipăt de mânie.

– *Leigh!* am urlat şi am înşfăcat cheia de contact a Petuniei.

Leigh a ţâşnit spre dreapta alergând spre butonul din perete. Christine a intrat răgând tocmai când Leigh ajunsese la destinaţie şi apăsa pe buton. Am auzit cum uşa cobora zdrăngănind pe ghidaje.

Christine a cotit spre dreapta, îndreptându-se spre Leigh. Când s-a izbit de zid, din acesta s-a răspândit un nor de aşchii de lemn uscat şi tencuială. S-a auzit un scârţâit metalic când o parte din bara de protecţie din faţă-dreapta s-a desprins, un sunet precum ţipătul isteric al unui beţiv. Când a făcut un viraj larg pe podea, s-a răspândit o cascadă de scântei. EA nu o nimerise pe Leigh, dar a doua oară n-ar mai fi ratat; Leigh era prinsă în colţul drept al clădirii şi n-avea unde să se ascundă. S-ar putea să reuşească să iasă, dar mie-mi era îngrozitor de teamă că uşa nu cobora îndeajuns de repede ca s-o închidă pe Christine înăuntru. Uşa în coborâre s-ar putea să-i julească partea de sus, dar asta n-ar opri-O pe EA, şi o ştiam prea bine.

Motorul Petuniei a mugit, iar eu am apăsat pe butonul de declanşare a farurilor. Luminile EI s-au aprins, împroşcând uşa şi pe Leigh. Leigh stătea cu spatele la perete, cu ochii holbaţi. În lumina farurilor, canadiana ei căpătase o culoare albastru-intens, nefirească, iar mintea mea m-a informat cu o cinică acurateţe că sângele ei va fi purpuriu.

Am văzut-o privind în sus o clipă şi apoi uitându-se la Christine.

Cauciucurile Fury-ului au ţipat violent când EA s-a năpustit spre Leigh. Din dârele negre, proaspete, de pe ciment, se ridica fum. De-abia am avut timp să înregistrez faptul că în Christine se aflau *oameni;* maşina era plină-ochi.

În aceeaşi clipă în care Christine s-a repezit spre ea, Leigh a sărit, făcând un salt grotesc. Mintea mea, care parcă funcţiona aproape

cu viteza luminii, s-a întrebat dacă ea intenţionase să sară peste Plymouth ca şi când, în loc de cizme Frye, ar fi purtat încălţări cu arcuri.

În schimb, s-a prins cu disperare de barele de metal care susţineau un raft, la aproape 3 metri înălţime, mai mult de un metru deasupra capului ei. Acest raft înconjura clădirea pe toţi pereţii. În seara în care eu şi Arnie o adusesem aici prima dată pe Christine, întregul raft era supraîncărcat cu cauciucuri reşapate şi cu chelioase care aşteptau să fie date la reşapat; într-un mod ciudat îmi reamintesc de rafturile încărcate ale unei biblioteci. Acum era aproape gol. Ţinându-se de aceste bare, Leigh şi-a ridicat picioarele exact ca un copil care intenţionează să se dea peste cap, ceea ce denumeam noi în şcoala primară belirea pisicii. Botul Christinei a izbit în zid, chiar sub Leigh. Dacă ea ar fi întârziat numai puţin să-şi ridice picioarele, ele i-ar fi fost zdrobite de la genunchi în jos. O bucată de ornament cromat a zburat în aer. Două dintre cauciucuri au zburat de pe raft şi au săltat nebuneşte pe ciment.

Capul lui Leigh s-a izbit foarte violent de perete atunci când Christine a dat înapoi, *toate cele patru cauciucuri* ale EI lăsând pe ciment urme negre şi scoţând fum albăstrui.

Iar dumneavoastră vă întrebaţi ce făceam eu în tot acest timp? Nu a fost „tot acest timp", ăsta-i răspunsul meu. Chiar când foloseam mopul O-Cedar ca să apăs pe ambreiaj şi schimbam în viteza întâi, uşa se lăsa în jos. Totul s-a întâmplat în decurs de câteva secunde.

Leigh încă se ţinea de barele de metal care susţineau raftul, dar acum doar atârna acolo, cu capul în jos, ameţită.

Am ridicat mopul de pe ambreiaj, iar partea lucidă a minţii mele a preluat controlul. *Uşurel, omule, dacă apeşi prea mult pe ambreiaj o îneci pe nenorocita asta şi Leigh o să moară.*

Petunia a început să se mişte. Am ambalat mult motorul şi am lăsat liber ambreiajul. Christine s-a repezit iarăşi spre Leigh, cu capota îndoită de la prima izbitură şi cu metalul strălucitor văzându-se în locurile cele mai ascuţite ale îndoiturii, acolo unde vopseaua sărise. Arăta ca şi cum capotei şi grilei le crescuseră dinţi de rechin.

Am lovit-o lateral pe Christine, iar EA s-a rotit cu unul dintre cauciucuri ieşind de pe jantă. '58-ul s-a lovit de o grămadă de bare de protecţie vechi şi piese stricate care se aflau într-un colţ, şi s-a auzit o bufnitură atunci când EA a izbit peretele şi apoi sunetul fierbinte al motorului, ambalându-se şi potolindu-se, ambalându-se şi potolindu-se. Întreaga parte din stânga-faţă era îndoită înăuntru, dar EA încă funcţiona.

Am lovit cu piciorul stâng frâna Petuniei şi de-abia am reuşit să n-o lovesc eu pe Leigh: motorul Petuniei s-a oprit. Acum singurul sunet din garaj era produs de motorul urlător al Christinei.

– *Leigh!* am ţipat eu încercând să mă fac auzit. *Leigh, fugi!*

A privit buimacă spre mine şi am văzut în părul ei şuviţe năclăite de sânge – era tot atât de purpuriu pe cât mă aşteptasem. Şi-a desprins mâinile de pe bare, a aterizat în picioare, s-a bălăbănit şi a căzut într-un genunchi.

Christine a atacat-o. Leigh s-a ridicat, a făcut doi paşi nesiguri şi a ajuns în unghiul mort al EI, în spatele Petuniei. Christine a cotit şi s-a izbit de botul camionului. Eu am fost aruncat spre dreapta. În piciorul stâng durerea a urlat.

– Ridică-te! i-am strigat lui Leigh încercând să mă aplec şi mai tare şi să deschid uşa. *Ridică-te!*

Christine a dat înapoi, iar când a atacat din nou a cotit brusc spre dreapta şi n-am mai văzut-o, fiind acum în spatele Petuniei. Am zărit-O doar o clipă în oglinda retrovizoare de pe partea şoferului.

Apoi am auzit ţipătul cauciucurilor EI.

Ameţită, Leigh pur şi simplu se clătina, ţinându-se cu mâinile de ceafă. Printre degete i se prelingea sânge. A mers prin faţa botului Petuniei spre mine, apoi s-a oprit.

Nu trebuia să văd ca să ştiu ce se va întâmpla în continuare.

Christine va da iarăşi înapoi, va reveni pe partea mea şi apoi o va strivi pe Leigh de perete.

Cu disperare, am apăsat pedala de ambreiaj cu mopul şi am rotit cheia de contact. Motorul a pornit, a tuşit, apoi s-a oprit. Aerul mirosea pregnant a benzină, înecasem motorul.

Christine a reapărut în oglinda retrovizoare. Venea spre Leigh, care a reuşit să se împleticească spre spate, ieşind din raza EI de acţiune.

Christine s-a lovit în plin cu botul în zid, cu forţă zdrobitoare. Uşa pasagerului s-a deschis în urma impactului, iar oroarea a devenit completă, mâna mea liberă a ţâşnit spre gură şi am urlat.

Stând pe locul mortului, ca o păpuşă grotescă de mărime naturală, era Michael Cunningham. Capul său, bălăbănindu-se fără vlagă, a sărit într-o parte când Christine a dat înapoi ca să încerce s-o atace din nou pe Leigh şi am văzut că faţa lui avea culoarea roşiatică, îmbujorată, dată de asfixierea cu monoxid de carbon. Nu îmi urmase sfatul. Mai întâi, după cum bănuisem vag că s-ar putea întâmpla, Christine se dusese la casa Cunninghamilor. Michael se întorsese acasă de la universitate, iar EA fusese acolo, oprită pe alee; Plymouth-ul '58 restaurat al fiului său. El se dusese la maşină şi, cumva, Christine îl... îl prinsese. Probabil că el intrase în maşină să stea puţin la volan, aşa cum făcusem şi eu în garajul lui LeBay. S-ar putea. Doar să vadă ce vibraţii poate să simtă. Dacă a fost aşa, probabil că a recepţionat nişte fiori groaznici în timpul ultimelor minute ale vieţii sale. Oare Christine pornise singură? Intrase singură în garaj? Poate. Poate. Şi descoperise oare Michael că el nu poate să oprească motorul ambalat nebuneşte şi că nici nu mai poate să coboare din maşină? Oare întorsese el capul şi poate îl văzuse pe locul mortului pe adevăratul spirit care conducea Fury-ul '58 al lui Arnie şi leşinase de groază?

Acum nu mai avea nicio importanţă. Leigh era tot ceea ce conta. Şi ea văzuse. Ţipetele ei, stridente, disperate şi percutante, pluteau în aerul plin de vapori de benzină ca nişte baloane isterice intense. Dar până la urmă imaginile acelea o treziseră din năuceală.

S-a răsucit şi a alergat spre biroul lui Darnell, cu sângele împrăştiindu-se în spatele ei ca nişte monede. Gulerul canadienei era plin de sânge, prea mult sânge.

Christine a dat cu spatele, lăsând în urma ei dâre negre de cauciuc şi cioburi de sticlă. Când a întors într-un cerc strâns ca să pornească

spre Leigh, forța centrifugă a închis ușa pasagerului – dar nu înainte ca să văd cum capul lui Michael se rostogolește în partea cealaltă.

Christine a stat nemișcată un moment, cu botul îndreptat spre Leigh și cu motorul ambalat. Probabil că LeBay savura clipa dinaintea loviturii de grație. Dacă așa era, eu eram bucuros deoarece, dacă Christine ar fi atacat-o imediat, Leigh ar fi fost ucisă. Dar, în situația aceea, eu am avut la dispoziție o secundă. Am răsucit iarăși cheia de contact, bodogănind ceva cu voce tare, o rugăciune, bănuiesc, iar de această dată motorul Petuniei a pornit. Am eliberat pedala de ambreiaj și am apăsat pe accelerație, în timp ce Christine țâșnea. De data aceasta am lovit-o în partea dreaptă. Când bara de șoc a Petuniei a trecut prin aripa EI s-a auzit un țipăt strident de metal sfâșiat. Christine a alunecat într-o parte și s-a izbit de zid. Geamurile s-au spart. Motorul ei duduia și se ambala. LeBay, aflat la volan, s-a întors spre mine rânjind cu ură. Petunia s-a oprit din nou.

Am răpăit un lanț din toate înjurăturile pe care le cunoșteam în timp ce înșfăcam iarăși cheia de contact. Dacă n-ar fi fost piciorul meu afurisit, dacă n-aș fi căzut în zăpadă, deja totul s-ar fi terminat; totul ar fi fost doar o chestiune de a o aduce pe EA într-un colț și apoi s-O zdrobesc în mii de piese.

Dar chiar și când porneam motorul Petuniei, ținându-mi piciorul ridicat de pe pedala de accelerație ca să nu mai înec iarăși motorul, Christine a început să dea înapoi cu un scrâșnet de metal care-ți spărgea urechile. S-a retras dintre grila Petuniei și perete, lăsând în urmă o bucată contorsionată din corpul ei roșu, dezgolindu-și roata dreaptă din față.

Am reușit s-o pornesc pe Petunia și am găsit marșarierul. Christine se retrăsese până în capătul îndepărtat al garajului. Toate farurile ei erau sparte. Parbrizul era o galaxie de crăpături. Capota îndoită părea că mârâie.

Radioul ei era dat la maximum. Îl auzeam pe Ricky Nelson cântând *Waitin In School.*

M-am uitat în jur căutând-o pe Leigh și am văzut-o în biroul lui Will, privind înspre garaj. Părul ei blond era năclăit de sânge.

Pe partea stângă a feței îi curgea sânge care apoi se îmbiba în canadiană. *Sângerează al dracului de mult,* m-am gândit incoerent. *Sângerează al dracului de mult, chiar și pentru o rană la cap.*

A holbat ochii și a arătat cu degetul pe lângă mine, buzele ei mișcându-se fără sonor în spatele geamului.

Christine venea duduind pe podeaua de ciment, prinzând viteză.

Iar capota se întindea în toate direcțiile, acoperind iarăși cavitatea motorului. Două dintre faruri au pâlpâit, apoi s-au aprins. Aripa și toată partea dreaptă a corpului ei – am prins doar o imagine fugară, dar jur că este adevărat – se... se *reîmpleteau,* metalul roșu apărând de nicăieri și căpătând forme auto, ca să acopere roata din față și partea dreaptă a compartimentului motor. Crăpăturile din parbriz se retrăgeau și dispăreau. Iar cauciucul care fusese scos de pe jantă arăta ca nou. Totul *arăta ca nou,* m-am gândit. Dumnezeu să ne ajute! EA se îndrepta direct spre peretele dintre garaj și birou. Am mânuit repede mopul sperând să pun în calea EI corpul Petuniei, dar Christine a trecut pe lângă mine. Petunia nu s-a izbit de nimic. Oh, mă descurcam de minune! Am dat cu spatele până la zid și m-am lovit de rafturile de scule care se aflau acolo. Sculele au căzut pe jos într-o hărmălaie de metal. Prin parbriz am văzut-o pe Christine lovind zidul dintre garaj și biroul lui Will. Nici măcar nu a încetinit; a mers cu toată viteza înainte.

Niciodată nu o să uit cele câteva secunde care au urmat; au rămas în mintea mea cu o claritate hipnotică, de parcă le-aș privi printr-o lupă. Leigh a văzut-o pe Christine venind și s-a dat înapoi. Părul ei însângerat era lipit de cap. A căzut peste scaunul rotativ al lui Will. A aterizat pe podea în spatele biroului. O fracțiune de secundă mai târziu, iar prin asta mă refer într-adevăr la o *frântură* de secundă, Christine s-a izbit de zid. Geamul imens de care se folosise Will ca să urmărească intrările și ieșirile din garaj a explodat înăuntru. Sticla a zburat ca un roi de săgeți mortale. Partea din față a Christinei s-a turtit din cauza impactului. Capota s-a deschis, apoi s-a detașat, zburând peste mașină și căzând pe ciment, cu un

zgomot metalic foarte asemănător celui făcut de căderea raftului de scule.

Parbrizul EI s-a spart, iar corpul lui Michael Cunningham a zburat prin deschizătura zimțată, capul său semănând cu o minge grotescă de fotbal. A fost catapultat prin geamul biroului lui Will; s-a lovit de masa lui Will cu un bufnet greu și apoi a alunecat pe podea. Picioarele i-au rămas în sus.

Leigh a început să urle.

Căderea probabil o salvase de la o mulțime de tăieturi grave sau chiar de la moarte, dar când s-a ridicat de după birou, fața ei era schimonosită de groază, era cuprinsă de o isterie cumplită. Michael alunecase de pe birou, iar brațele lui se încolăciseră în jurul umerilor ei și, în timp ce Leigh se chinuia să se ridice în picioare, îți dădea impresia că încearcă să valseze cu cadavrul. Urletele ei semănau cu sirena pompierilor. Sângele încă mai curgea și strălucea în culori roșii mortale. S-a eliberat de Michael și a alergat spre ușă.

– *Leigh, nu!* am strigat și am apăsat iarăși cu mopul pe ambreiaj. Mânerul mopului s-a rupt în două, lăsându-mă cu un ciot de cinci centimetri lungime.

– *Ohhh! RAHAT!*

Christine a dat înapoi pe lângă geamul spart, lăsând pe ciment bălțoace de apă, antigel și ulei.

Am apăsat pe pedala de ambreiaj cu piciorul stâng, acum de-abia simțind durerea și ținându-mi genunchiul cu mâna stângă, în timp ce schimbam vitezele.

Leigh a deschis ușa biroului și a ieșit în fugă. Christine s-a întors spre ea, cu botul EI rânjit, zdrobit, căutând-o. Am ambalat motorul Petuniei și m-am repezit spre EA, iar pe măsură ce mașina aceea infernală creștea în parbriz, am văzut fața roșie, umflată, a unui copil lipită de parbrizul din spate, privindu-mă și părând că mă imploră să mă opresc.

Am lovit-o puternic. Capota portbagajului a sărit, rămânând deschisă ca o gură. Spatele mașinii s-a rotit, iar Christine a trecut derapând lateral pe lângă Leigh, care alerga cu niște ochi holbați care

parcă-i înghiţeau faţa. Îmi amintesc sângele care se împrăştiase pe tivul de blăniţă al glugii; mici picături de sânge, ca o rouă infernală.

Acum o prinsesem. Eu mă aflam la conducere. Chiar dacă după ce terminam treaba asta vor trebui să-mi taie piciorul de la şold, avem de gând să conduc.

Christine s-a lovit de perete şi a ricoşat. Am apăsat pe ambreiaj, am băgat schimbătorul în marşarier, am dat înapoi 3 metri, am apăsat iarăşi pe ambreiaj şi am băgat în viteza întâi. Cu motorul ambalat, Christine a încercat să se îndepărteze de perete. Am cotit spre stânga şi am lovit-o iarăşi, strivind-o la mijloc. Uşile au ieşit din balamale. La volan era LeBay, acum un craniu, acum o mască a umanităţii descărnată şi puturoasă, acum un om sănătos şi puternic de cincizeci de ani, cu părul puţin încărunţit. M-a privit cu rânjetul lui drăcesc, cu o mână pe volan, iar cu cealaltă strânsă într-un pumn pe care-l agita spre mine.

Şi totuşi motorul EI refuza să se oprească.

Am băgat iarăşi în marşarier, iar acum îmi simţeam piciorul ca pe un fier alb, iar durerea o simţeam până în subsuoară. Pe dracu'. Durerea era *peste tot.* O puteam simţi

(Michael, Iisuse, de ce n-ai stat în casă?)

în gât, în maxilar, în

(Arnie? Omule, îmi pare atât de rău, aş dori, aş dori)

tâmple. Plymouth-ul, ceea ce rămăsese din EA, a început să meargă ca un beţiv pe lângă zidul garajului, împrăştiind scule şi bucăţi de metal, scoţând afară bare şi dărâmând rafturile de deasupra. Rafturile loveau cimentul cu zgomote egale, pocnitoare, ca nişte aplauze demonice.

Am apăsat iarăşi pe ambreiaj şi pe acceleraţie. Motorul Petuniei a mugit, iar eu m-am agăţat de volan ca un om care încearcă să reziste pe spatele unui mustang nărăvaş. Am lovit-o în partea dreaptă şi i-am desprins caroseria de pe puntea din spate, aruncând-o în uşa care a vibrat şi a zăngănit. Am fost proiectat în volan, care m-a împuns în stomac tăindu-mi respiraţia şi trimiţându-mă apoi gâfâind înapoi în scaun.

Acum am văzut-o pe Leigh, chircită în colţul îndepărtat, cu faţa îngropată în mâini, transformată într-o mască de vrăjitoare.

Motorul Christinei încă funcţiona.

Se târâia încet spre Leigh, ca un animal ale cărui picioare din spate au fost retezate de o capcană. Şi chiar în timp ce se deplasa am văzut cum se regenera, cum îşi revenea: un cauciuc care pe neaşteptate s-a umflat, antena radioului care s-a îndreptat cu un *zanggggg*, recrearea metalului în jurul spatelui ruinat.

– *Rămâi moartă!* am urlat la ea.

Plângeam, cu pieptul tresăltând. Piciorul nu mai voia să se mişte. L-am prins cu ambele mâini şi l-am *proiectat* în pedala de ambreiaj. Vederea mi s-a tulburat şi s-a înceţoşat de la durerea cumplită. Aproape simţeam cum oasele mi se tasau.

Am ambalat motorul, am băgat în viteza întâi şi am atacat-o; iar în timp ce făceam asta am auzit pentru prima şi ultima dată vocea lui LeBay, piţigăiată, înşelată şi plină de o furie teribilă, de nepotolit:

– *CĂCĂNARULE! Du-te dracului, CĂCĂNAR mizerabil! LASĂ-MĂ ÎN PACE!*

– Tu ar fi trebuit să-l laşi în pace pe prietenul meu! am încercat să răcnesc, dar tot ce am reuşit să scot a fost un geamăt spart, rănit.

Am lovit-o perpendicular în partea din spate, iar rezervorul de benzină s-a spart când spatele maşinii s-a pliat înspre faţă şi în sus, ca un fel de ciupercă metalică. A apărut o limbă galbenă de foc. Mi-am acoperit faţa cu mâna ca să mă protejez, dar apoi flacăra s-a stins. Christine stătea acolo, o refugiată de la un derby de demolări. Motorul ei a început să meargă sacadat, s-a oprit, s-a aprins din nou, apoi a murit.

Garajul era liniştit, doar motorului Petuniei duduia ca un bas.

Apoi am văzut-o pe Leigh alergând pe ciment, ţipând continuu numele meu şi plângând. Pe neaşteptate, foarte stupid, am fost conştient că purtam legată în jurul braţului eşarfa ei roz de nailon.

M-am uitat în jos la ea, apoi lumea a intrat în ceaţă.

I-am simţit mâinile pe mine, iar după ce am leşinat n-a mai fost nimic, decât întunericul.

Mi-am revenit după cincisprezece minute, cu faţa umedă şi binecuvântat răcorită. Leigh se afla pe treapta de lângă şofer, ştergându-mi faţa cu o cârpă udă. Am prins cârpa cu mâna, încercând s-o sug, apoi am scuipat. Cârpa avea un gust puternic de ulei.

– Dennis, nu te îngrijora, a spus Leigh. Am alergat în stradă... am oprit un plug de deszăpezire... l-am speriat pe bietul om de cred că a pierdut zece ani de viaţă... tot sângele ăsta... el a spus... o ambulanţă... a spus că o să, ştii tu... Dennis, te simţi bine?

– *Arăt eu* de parcă m-aş simţi bine? am şoptit.

– Nu, a spus ea şi a izbucnit în lacrimi.

– Atunci nu... am înghiţit un nod uscat şi dureros din gât... nu pune întrebări prosteşti. Te iubesc.

Ea m-a strâns stângace în braţe.

– El a spus că, de asemenea, o să cheme şi poliţia.

De-abia am auzit-o. Ochii mei găsiseră mormanul tăcut, contorsionat, al rămăşiţelor Christinei. Morman era cuvântul potrivit; EA nu prea mai arăta ca o maşină. Dar de ce nu luase EA foc? Un capac de roată stătea pe o parte ca o fisă zimţată de argint.

– Cât timp a trecut de când ai oprit plugul de deszăpezire?

– Poate cinci minute. Apoi am luat o cârpă, am înmuiat-o în găleata de acolo. Dennis... mulţumesc lui Dumnezeu că s-a terminat.

Crac! Crac! Crac!

Eu încă priveam capacul de roată.

Adânciturile din el se nivelau.

Brusc, a început să se rostogolească pe muchie spre maşină, ca o monedă imensă.

Şi Leigh a văzut-o. Chipul i-a îngheţat. Ochi ei s-au mărit şi au început să se holbeze. Buzele ei au mimat cuvântul *Nu,* dar nu s-a auzit niciun sunet.

– Urcă-te aici lângă mine, am spus cu voce joasă, ca şi cum maşina ne-ar fi putut auzi. (Ce ştiam eu? Poate că era în stare.) Aşază-te pe locul pasagerului. Tu o să acţionezi acceleraţia în timp ce eu o să apăs pe pedala de ambreiaj cu piciorul drept.

– Nu...

De data aceasta a fost o şoaptă şuierată. Ea respira cu gâfâituri scurte şi şuierătoare.

– Nu... nu...

Maşina avariată tremura toată. A fost cel mai teribil şi cel mai straniu lucru pe care l-am văzut eu vreodată. Tremura toată, tremura ca un animal care nu este... încă mort. Piesele se loveau cu nervozitate unele de altele. Barele de direcţie vibrau în ritmuri îndrăcite de jazz între punctele de prindere. În timp ce priveam, un cui spintecat, îndoit, care se afla pe ciment, s-a întins şi a făcut câteva tumbe ca să ajungă în epavă.

– Urcă, am spus.

– Dennis, nu pot. Buzele ei tremurau necontrolat. Nu pot... gata... corpul... era *tatăl* lui Arnie. Nu mai pot, te rog.

– Trebuie.

S-a uitat la mine, apoi a privit înfricoşată spre rămăşiţele care tremurau obscen ale acelei bătrâne curve pe care LeBay şi Arnie şi-au împărţit-o, apoi a înconjurat botul Petuniei. O bucată de crom a sărit în sus şi a zgâriat-o adânc în picior. Leigh a urlat şi a început să alerge. A urcat în cabină şi a venit lângă mine.

– C-ce trebuie să fac?

Eu stăteam pe jumătate afară din cabină, agăţat de acoperiş, şi am apăsat pe ambreiaj cu piciorul drept. Motorul Petuniei încă funcţiona.

– Doar să ţii piciorul apăsat pe acceleraţie. Orice se întâmplă.

Învârtind volanul cu mâna dreaptă, ţinându-mă cu stânga, am ridicat talpa de pe ambreiaj, am început să ne deplasăm şi ne-am izbit de maşina avariată zdrobind-o, împrăştiind-o. Iar în cap mi se părea că aud alt urlet de furie.

Leigh şi-a dus mâinile la cap.

– Nu pot, Dennis! Nu pot s-o fac! Ea – ea *urlă!*

– Trebuie s-o faci, am spus.

Piciorul ei se ridicase de pe pedala de acceleraţie, iar acum puteam să aud în noapte sirenele. Am apucat-o de umăr şi piciorul stâng mi-a fost zguduit de o explozie de durere.

– Leigh, nu s-a schimbat nimic. Trebuie să poţi. *A urlat* la mine! Pierdem timp preţios şi treaba nu-i încă terminată. Încă puţin.

– O să încerc, a şoptit ea şi a apăsat iarăşi pe acceleraţie.

Am băgat în marşarier. Petunia a mers 6 metri înapoi. Am apăsat pe ambreiaj, am schimbat într-a-ntâia... şi pe neaşteptate Leigh a început să strige:

– Dennis, nu! Nu! Uită-te!

Mama şi fetiţa, Veronica şi Rita, stăteau în faţa grămezii zdrobite a Christinei, ţinându-se de mână, cu chipurile solemne şi amărâte.

– Nu sunt acolo, am spus. Iar dacă sunt, este timpul să se întoarcă – mai multă durere în piciorul meu şi lumea s-a înceţoşat – unde le este locul! Ţine-ţi piciorul pe pedală.

Am eliberat pedala de ambreiaj şi Petunia a înaintat iarăşi prinzând viteză. Cele două siluete n-au dispărut aşa cum se întâmplă cu fantomele din filme; păreau că se împrăştie în toate direcţiile, culorile intense estompându-se în rozuri şi albastruri spălăcite... iar apoi au dispărut de tot.

Ne-am ciocnit iarăşi de Christine, astfel încât ce mai rămăsese din EA să se rotească pe loc. Metalul scârţâia şi se rupea.

– Nu sunt acolo, a şoptit Leigh. Nu sunt într-adevăr acolo. OK, OK, Dennis.

Vocea ei se auzea ca de la capătul unui coridor lung. Am schimbat în marşarier şi am dat înapoi. Apoi înainte. Am lovit-o; am lovit-o iarăşi. De câte ori? Nu ştiu. Am continuat să ne ciocnim de ea şi de fiecare dată prin picior îmi trecea un alt puseu de durere şi totul devenea puţin mai întunecat.

Până la urmă mi-am ridicat ochii împăienjeniţi şi am văzut că aerul din afara uşii părea plin de sânge. Dar nu era sânge, ci o lumină roşie pulsatorie, reflectată de zăpadă. Acolo, afară, oamenii zgâlţâiau uşa.

– Este de ajuns? m-a întrebat Leigh.

M-am uitat la Christine, doar că nu mai era Christine. Era o grămadă împrăştiată de metal răsucit, găurit, bucăţi de tapiţerie şi cioburi de sticlă scânteietoare.

– Trebuie să fie. Leigh, lasă-i să intre.

Şi când ea s-a dus, eu am leşinat din nou.

Apoi au urmat o serie de imagini confuze; lucruri care căpătau contur, apoi se estompau sau dispăreau complet. Îmi amintesc că din spatele unei ambulanţe s-a scos o targă; îmi amintesc că marginile ei au fost ridicate şi că luminile de deasupra scânteiau pe metalul cromat; îmi amintesc că cineva a spus: „Taie-l, trebuie să-l tai pentru ca măcar să putem să ne *uităm*"; îmi amintesc că altcineva, cred că Leigh, a spus „Nu-l faceţi să sufere, vă rog, nu-l faceţi să sufere dacă se poate"; îmi amintesc tavanul ambulanţei... trebuia să fi fost o ambulanţă, pentru că la periferia câmpului vizual erau două sticle de perfuzie suspendate; îmi amintesc că am simţit atingerea răcoroasă a unui antiseptic şi apoi înţepătura unui ac.

După aceea lucrurile au devenit extrem de nefireşti. Ştiam, undeva adânc în subconştient, că nu visam, durerea îmi dovedea asta, dacă altceva nu, dar totul *părea* ca un vis. Eram foarte dopat, iar acesta era unul dintre motive... dar şi şocul era un motiv. Pe bune, Jake. Mama mea era acolo, plângând, într-o cameră care semăna îngrijorător de mult cu salonul de spital în care-mi petrecusem întreaga toamnă. Apoi tatăl meu era acolo şi cu el era tatăl lui Leigh, iar chipurile lor erau atât de încordate şi de mohorâte, încât arătau ca Tweedledum şi Tweedledee, aşa cum i-ar fi descris Franz Kafka. Tata s-a aplecat deasupra mea şi a spus cu o voce ca un tunet, care vibra prin vatelină:

– Dennis, cum a ajuns Michael acolo?

Asta doreau ei de fapt să afle: cum ajunsese Michael acolo. *Oh,* m-am gândit, *oh, prieteni, v-aş putea spune nişte poveşti...* Apoi domnul Cabot spunea:

– Băiete, în ce ai băgat-o pe fiica mea?

Mi se pare că i-am răspuns:

– Nu în ce am băgat-o eu pe ea, ci din ce v-a scăpat ea pe voi, ceea ce continui să cred că în circumstanţele acelea, plin de calmante cum eram, a fost o replică destul de bună.

Elaine a fost acolo pentru scurt timp și părea că ține în mână un Yodel sau un Twinkie sau altceva, la o distanță batjocoritor de mare de mine. Leigh a fost acolo, cu eșarfa subțire de nailon întinsă și rugându-mă să-mi ridic brațul ca să mi-o poată lega. Dar nu puteam; brațul meu era ca o bară de plumb.

Apoi Arnie a fost acolo și bineînțeles acela *trebuie* să fi fost un vis.

Mulțumesc, omule, a spus el, iar eu am observat cu un fel de teroare că lentila stângă a ochelarilor săi era spartă. Fața lui era în ordine, dar acea lentilă spartă... m-a speriat. *Mulțumesc. Ai făcut bine. Acum mă simt mai bine. Cred că de acum înainte lucrurile or să fie OK.*

Nicio problemă, Arnie, am spus – sau am încercat să spun – dar el dispăruse.

A doua zi – nu pe 20, ci duminică, 21 ianuarie, am început să-mi revin puțin. Piciorul stâng era în ghips în vechea și cunoscuta poziție, ridicat de greutăți și scripeți. Pe patul meu, în partea stângă, stătea un om pe care nu-l cunoșteam și care citea o ediție de buzunar a unui roman de John D. MacDonald. M-a văzut că-l privesc și a coborât cartea.

– Bine te-ai reîntors în lumea celor vii, Dennis, a spus el și și-a însemnat cu atenție pagina la care ajunsese cu o cutie de chibrituri. Și-a pus cartea în poală și mâinile peste ea.

– Sunteți doctor? am întrebat eu.

În mod cert nu era doctorul Arroway, care mă îngrijise ultima oară; omul acesta era cu douăzeci de ani mai tânăr și cel puțin cu 35 de kilograme mai slab. Părea însă un dur.

– Detectiv de la poliția statală. Mă numesc Richard Mercer, Rick, dacă vrei.

Mi-a întins mâna și eu, întinzându-mă stângaci și precaut, i-am atins-o. Nu puteam să i-o strâng. Mă durea capul și-mi era sete.

– Uite, am spus. Nu mă deranjează să vorbesc cu tine și o să-ți răspund la toate întrebările, dar aș dori să văd un doctor.

Am înghițit în sec. El m-a privit îngrijorat, și eu am izbucnit:

– Trebuie să aflu dacă o să mai pot merge vreodată pe picioare.

– Dacă Arroway spune adevărul, vei fi în stare să mergi cam peste patru sau șase săptămâni. Nu ți l-ai fracturat, Dennis. Doar ți l-ai luxat foarte serios, asta a spus el. S-a umflat ca un cârnat. Și a spus că ai fost norocos că ai scăpat atât de ieftin.

– Dar Arnie? am întrebat. Arnie Cunningham? Știi cumva...

Ochii lui au tresărit.

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu Arnie?

– Dennis, a spus el, apoi a ezitat. Nu știu dacă acum este momentul potrivit.

– *Te rog.* Arnie este... este mort?

Mercer a oftat.

– Da, a murit. El și mama lui au avut un accident pe Autostrada Pennsylvania, în timpul ninsorii. Dacă *a fost* un accident.

Am încercat să vorbesc și n-am putut. Am făcut un semn spre carafa cu apă de pe noptieră, gândindu-mă cât de deprimant era să te afli într-o cameră de spital și să știi unde erau toate obiectele. Mercer a umplut un pahar și a pus în el un pai cu burduf. Am băut. Și m-am simțit puțin mai bine. Adică, gâtul meu. Nimic altceva nu părea că este bine.

– Ce vrei să spui, *dacă* a fost un accident?

– Era vineri seară, iar ninsoarea nu era atât de puternică. Clasificarea autostrăzii era doi – goală și umedă, vizibilitate redusă, folosiți precauția necesară. Noi bănuim că, după forța impactului, ei nu mergeau cu mai mult de 60 de kilometri pe oră. Mașina a cotit peste porțiunea din mijloc și a lovit un camion. Era duba Volvo a doamnei Cunningham. A explodat.

Mi-am închis ochii.

– Regina?

– Și ea a murit. Dacă te ajută cu ceva, probabil că ei nu au...

– ...suferit, am terminat eu. Aiureli. Au suferit *prea mult.*

Am simțit lacrimile și le-am înăbușit. Mercer nu a spus nimic. Toți trei, am murmurat. O, Iisuse Hristoase, toți trei.

– Șoferul camionului și-a rupt mâna. A fost cea mai gravă chestie pe care a pățit-o. Ne-a spus că în mașină erau trei persoane, Dennis.

– Trei!

– Da. Şi a spus că păreau că se luptă. Mercer m-a privit sincer. Noi credem că ei au luat un autostopist cu gânduri rele, care după accident a reuşit să fugă înainte ca poliţia să ajungă acolo.

Dar dacă o cunoşteai pe Regina Cunningham, această ipoteză era ridicolă, m-am gândit. Ea n-ar fi luat un autostopist în maşină, tot aşa cum nu s-ar fi dus, nici în ruptul capului, la o petrecere de la facultate îmbrăcată în pantaloni largi. Lucrurile pe care le puteai face şi cele pe care nu le puteai face erau foarte bine întipărite în mintea Reginei Cunningham. Ca în ciment, aţi putea spune.

Acela fusese LeBay. El nu putuse fi în două locuri în acelaşi timp, aici era clenciul. Iar la sfârşit, când văzuse cum se desfăşurau lucrurile la Garajul Darnell, o abandonase pe Christine şi încercase să se întoarcă la Arnie. Ce s-a întâmplat acolo nu va şti nimeni. Dar atunci m-am gândit, şi acum cred acelaşi lucru, că Arnie s-a luptat cu el şi a obţinut cel puţin o remiză.

– Mort, am spus, iar acum lacrimile au venit.

Eram prea slăbit şi deprimat ca să le mai pot opri. Până la urmă, nu reuşisem să-l salvez de la moarte. Nu reuşisem ultima dată, atunci când într-adevăr avusese importanţă. Pe alţii poate îi salvasem, dar nu şi pe Arnie.

– Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, a spus Mercer. Şi-a pus cartea pe noptieră şi s-a aplecat. Dennis, spune-mi tot ce ştii, de la început până la sfârşit.

– Ce a zis Leigh? am întrebat. Şi cum se simte?

– A petrecut aici noaptea de duminică sub supraveghere, mi-a spus Mercer. A avut un şoc şi o rană la cap care a necesitat douăsprezece copci. Nu are urme pe faţă. Norocoasă. Este o fată foarte drăguţă.

– Mai mult decât atât. Este frumoasă.

– Ea nu vrea să spună nimic, a zis Mercer şi un zâmbet şovăitor, cred că de admiraţie, i-a strâmbat faţa spre stânga. Nici mie, nici tatălui ei. El este, hai să spunem, într-o stare extremă de enervare în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Zice că este treaba ta cât vrei

să ne spui și cât nu. M-a privit gânditor. Deoarece, susține ea, tu ești cel care ai pus capăt situației.

– N-am făcut o treabă chiar atât de bună, am murmurat eu.

Încă încercam să mă obișnuiesc cu ideea că Arnie era mort. Era imposibil, nu-i așa? Când am avut doisprezece ani ne-am dus împreună la Tabăra Winneska din Vermont, iar mie mi se făcuse dor de casă și îi spusesem că am de gând să-i sun pe ai mei și să le spun să vină să mă ia. Iar Arnie m-a amenințat că dacă făceam asta, el le va spune tuturor celor de la școală că motivul pentru care am mers acasă era că am fost prins mâncând goange în pat, după stingere, și am fost exmatriculat. Ne-am urcat în copacul din curtea mea, până în vârf, și ne-am scrijelit acolo inițialele. El obișnuia să rămână să doarmă la mine când stăteam prea târziu seara, urmărind *Shock Theater*, ghemuiți amândoi pe sofa sub o pătură veche. Am mâncat împreună toate acele sendvișuri clandestine cu Pâine-Minune. Când avea paisprezece ani, Arnie a venit la mine, speriat și rușinat pentru că avea acele vise erotice și el credea că ele îl fac să-și ude patul. Dar mintea mea se tot reîntorcea la mușuroaiele pentru furnici. Cum putea el să fie mort când noi construiserăm împreună toate acele mușuroaie pentru furnici? Bunule Hristos, mi se părea că au trecut numai câteva săptămâni de atunci. Deci cum putea el să fie mort? Am deschis gura ca să-i spun lui Mercer că Arnie nu putea fi mort – acele mușuroaie pentru furnici pe care le construisem făceau ca ideea să fie absurdă. Apoi am închis-o. Nu puteam să-i spun asta. El era doar un străin.

Arnie, m-am gândit. *Hei, omule, nu este adevărat, nu-i așa? Iisuse Hristoase, mai aveam încă atâtea de făcut! Nici măcar n-am mers amândoi împreună cu prietenele noastre la cinematograful-parcare.*

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat iarăși Mercer. Spune-mi, Dennis.

– Nu m-ai crede niciodată, am zis eu cu voce groasă.

– S-ar putea să fii surprins dacă ai ști câte aș crede, a răspuns el. Și ai putea să fii surprins dacă ai afla câte știm noi. Un tip pe nume Junkins a fost detectivul-șef care se ocupa de acest caz. A fost găsit mort, nu foarte departe de aici. Mi-a fost prieten. Un prieten bun.

Cu o săptămână înainte de a muri mi-a spus că el bănuieşte că în Libertyville se întâmplă ceva ce nimeni nu ar crede. Apoi a fost ucis. Pentru mine, asta-i o problemă personală.

Mi-am schimbat prudent poziţia.

– Nu ţi-a spus mai multe?

– Mi-a zis că el crede că a descoperit o crimă veche, a spus Mercer, încă fixându-mă cu privirea. Dar a spus că nu are prea mare importanţă, fiindcă făptaşul a murit.

– LeBay, am murmurat şi m-am gândit că dacă Junkins aflase despre asta, atunci nu era de mirare că Christine îl ucisese. Deoarece, dacă Junkins aflase asta, însemna că se apropiase prea mult de adevăr.

– LeBay a fost numele pe care l-a menţionat el. S-a aplecat mai mult. Şi să-ţi mai spun ceva, Dennis. Junkins era un şofer foarte bun. Când era mai tânăr, înainte de a se însura, alerga pe maşinile de încercare, pe pista de la Philly Plains, şi a câştigat de destule ori. A ieşit de pe şosea având o viteză mai mare de 200 de kilometri pe oră, fiind într-un Dodge. Oricine era cel care l-a urmărit, şi ştim că cineva a existat, trebuie să fi fost un şofer excelent.

– Mda, am spus. Era.

– Eu am venit la spital de capul meu. Stau aici de două ore, aşteptând să te trezeşti. Seara trecută am stat până m-au dat afară. Nu am un stenograf cu mine, nu am casetofon şi te asigur că nu am microfoane asupra mea. Când tu o să dai o declaraţie, dacă va trebui s-o faci, aia va fi altă mâncare de peşte. Dar acum suntem doar noi doi. Trebuie să ştiu. Deoarece, din când în când, o văd pe nevasta lui Rudy Junkins şi pe copiii lui Rudy Junkins. Pricepi?

M-am gândit. Am meditat mult timp, aproape cinci minute. El a stat acolo şi m-a lăsat în pace. Până la urmă am încuviinţat.

– OK. Dar totuşi nu o să mă crezi.

– Vom vedea.

Am deschis gura fără să am habar ce o să spun.

– Ştii, el era un învins. Fiecare liceu trebuie să aibă cel puţin doi, este ca o lege naţională. Coşul de gunoi al fiecăruia. Doar că din când în când... câteodată ei găsesc pe cineva de care să se

agațe și supraviețuiesc. Arnie m-a avut pe mine. Apoi a avut-o pe Christine.

M-am uitat la el și dacă aș fi văzut cea mai mică licărire de neîncredere în acei ochi gri, care semănau tulburător cu cei ai lui Arnie... ei bine, dacă aș fi observat așa ceva, cred că m-aș fi oprit chiar atunci și i-aș fi spus să-și pună atuurile în ce ordine dorea și i se părea mai plauzibilă și să le spună puștilor lui Rudy Junkins ce dracu' voia el.

Dar el doar a încuviințat cu o mișcare a capului, privindu-mă cu atenție.

– Doar doream ca tu să înțelegi asta, am zis. Apoi mi s-a pus un nod în gât și nu am putut să mai spun ceea ce probabil trebuia să fie continuarea: *Leigh Cabot a apărut mai târziu.*

Am mai băut niște apă și am înghițit din greu. În următoarele două ore, am vorbit.

Până la urmă am terminat. N-a existat niciun punct culminant măreț; pur și simplu am secat, cu gâtul uscat de la atâta vorbit. Nu l-am întrebat dacă mă crede; nu l-am întrebat dacă are de gând să mă închidă într-un azil de nebuni sau să-mi dea o medalie de mincinos. Știam că el crezuse o mare parte din poveste, deoarece ce-i spusesem eu se potrivea mult prea bine cu ceea ce știa el. Ce a crezut despre rest – Christine, LeBay și trecutul întinzându-și mâinile spre prezent –, asta nu știu. Și nici acum n-am aflat. Nu cu adevărat.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Până la urmă el și-a pocnit palmele pe coapse cu un sunet strident și s-a ridicat în picioare.

– Ei bine! a spus. Părinții tăi cred că așteaptă să te vadă, fără îndoială.

– Mda, probabil.

Și-a scos portofelul și a luat din el o carte de vizită cu numele și telefonul său.

– De obicei pot fi găsit la numărul acesta sau dacă nu, cineva îmi va transmite mesajul. Când o să mai vorbești cu Leigh Cabot, vrei să-i spui ce mi-ai povestit mie și s-o rogi să ia legătura cu mine?

– Da, dacă dorești. Așa o să fac.

– Ea o să confirme povestea ta?

– Da.

M-a privit fix.

– Dennis, îți spun numai atât. Dacă minți, atunci habar nu ai că o faci.

A plecat. L-am mai văzut doar o dată, la înmormântarea lui Arnie și a părinților săi. Ziarele au descris o poveste tragică și bizară, tatăl ucis într-un accident de mașină pe alee, în timp ce mama și fiul sunt uciși pe Autostrada Pennsylvania. Paul Harvey a făcut o emisiune despre asta.

Nu s-a făcut nicio referire la faptul că Christine s-a aflat la Garajul Darnell.

În acea seară familia mea a venit să mă viziteze, iar pe atunci mă simțeam cu mintea mult mai ușurată, unul dintre motive fiind că-mi descărcasem sufletul lui Mercer, cred (el a fost ceea ce profesorii mei de psihologie de la colegiu denumeau „un spectator interesat", genul de om căruia îți este cel mai ușor să i te destăinui), dar motivul principal fusese vizita scurtă de după-amiază a doctorului Arroway. A fost supărat și irascibil cu mine, sugerându-mi ca data viitoare să-mi tai piciorul cu un ferăstrău cu lanț, ca să mă scutesc pe mine și pe toți ceilalți de multe necazuri și timp pierdut... dar, de asemenea, m-a informat (eu cred că puțin ranchiunos) că nu suferisem nicio vătămare definitivă. Așa credea el. M-a avertizat că nu mi-am îmbunătățit deloc șansele ca să mai alerg la maratonul Boston, apoi a plecat.

Deci vizita familiei a fost veselă, mai mult datorită lui Ellie care a tot pălăvrăgit despre cataclismul care se apropia. Prima întâlnire a ei. Un netot cu coșuri, pe nume Brandon Hurling, o invitase să meargă cu el la patinoar. Tata urma să-i ducă acolo. Destul de neinteresant.

Mama și tata ni s-au alăturat, dar mama tot îi arunca tatei priviri neliniștite de „nu uita", iar el a rămas după ce mama a scos-o afară pe Elaine.

– Ce s-a întâmplat? Leigh i-a spus tatălui ei o poveste nebunească despre maşini care merg singure şi fetiţe moarte şi nu mai ştiu ce. El este aproape nebun de furie.

Am încuviinţat. Eram obosit, dar nu doream ca Leigh să treacă prin infern din cauza părinţilor ei sau ca ei să creadă că ea ori minte, ori a înnebunit. Dacă trebuia să-i confirme lui Mercer povestea mea, eu trebuia să confirm povestea ei pentru părinţi.

– În ordine, am spus. E o poveste destul de lungă. Trimite-le pe mama şi pe Ellie să bea ceva. Sau mai bine trimite-le la un film.

– Atât de lungă?

– Mda. Atât de lungă.

M-a privit neliniştit.

– OK.

La puţin timp după aceea, mi-am spus povestea a doua oară. Acum am spus-o a treia oară; iar a treia oară, după cum se spune, pune punct.

Odihneşte-te în pace, Arnie.

Te iubesc, prietene.

EPILOG

Bănuiesc că dacă aceasta ar fi fost o poveste inventată, aș fi terminat-o spunându-vă cum cavalerul cu piciorul rupt de la Garajul Darnell a pețit-o și a cucerit-o pe domnișoara blondă... pe cea cu eșarfa roz de nailon și cu pometii nordici aroganți. Dar așa ceva nu s-a întâmplat. Acum Leigh Cabot este Leigh Ackerman; se află în Taos, New Mexico, măritată cu un inginer de la IBM. Are două fetițe, gemene identice, deci bănuiesc că nu are atât de mult timp liber. Într-un fel am menținut legătura cu ea; afecțiunea mea pentru Leigh nu s-a stins deloc. Schimbăm felicitări de Crăciun, iar eu îi trimit una și de ziua ei de naștere, deoarece nici ea nu o uită niciodată pe a mea. Cam așa ceva. Există momente când mi se pare că au trecut mai mult de patru ani.

Ce s-a întâmplat cu noi? Nu știu prea bine. Am rămas împreună timp de doi ani, am făcut dragoste (foarte satisfăcător), am mers împreună la colegiu (Drew) și am fost prieteni. După ce tatăl meu a vorbit cu părinții ei, taică-su s-a potolit în legătură cu povestea nebunească, cu toate că după aceea m-a privit întotdeauna ca pe o persoană destul de dubioasă. Eu cred că și el și doamna Cabot au răsuflat ușurați când eu și Leigh ne-am despărțit.

Am simțit când am început să ne îndepărtăm unul de altul, și m-a durut, m-a durut foarte tare. I-am dus dorul în felul în care o persoană continuă să ducă dorul unei substanțe de care nu mai

este dependentă... bomboane, tutun, coca-cola. Totdeauna am păstrat-o pe un piedestal, dar mi-e frică că am făcut-o prea conştient, apoi am dat-o prea repede jos.

Şi poate că ştiu ce s-a întâmplat. Întâmplările din seara aceea de la Garajul Darnell constituiau un secret al nostru şi bineînţeles că îndrăgostiţii au nevoie de secretele lor... dar acesta nu era un secret prea bun. Era ceva rece şi anormal, ceva ce mirosea a nebunie, sau a ceva mai mult decât nebunie; mirosea a mormânt. Au fost nopţi în care după ce făceam dragoste şi stăteam împreună în pat, goi, îmbrăţişaţi, acel lucru era între noi: chipul lui Roland D. LeBay. Eu îi sărutam gura, sau sânii sau pântecele, încălzit de pasiunea crescândă, şi brusc îi auzeam vocea: *Ăsta-i aproape cel mai fin miros din lume... cu excepţia celui de păsărică.* Şi atunci îngheţam, pasiunea mea transformându-se în scrum.

Au existat momente, Dumnezeu mi-e martor, când am putut să văd asta şi pe faţa ei. Îndrăgostiţii nu trăiesc, după aceea, întotdeauna fericiţi, chiar şi atunci când au făcut cât au putut de bine ceea ce li s-a părut că este corect. Acest fapt mi-a luat patru ani ca să-l învăţ.

Deci ne-am îndepărtat unul de altul. Un secret are nevoie de două chipuri între care să existe; un secret are nevoie să se vadă pe sine în altă pereche de ochi. Şi, cu toate că o iubeam, cu toate acele sărutări, cu toate dezmierdările şi plimbările braţ la braţ prin frunzele de octombrie... niciunul dintre aceste lucruri nu se putea măsura cu actul acela magnific de simplu al legării eşarfei în jurul braţului meu.

Leigh a renunţat la colegiu ca să se mărite, apoi a fost „la revedere" Drew şi „bună" Taos. M-am dus la nunta ei aproape fără nicio remuşcare. Tip drăguţ. Avea o Honda Civic. Nicio problemă cu maşina asta.

Nici n-ar fi trebuit să-mi fac griji despre echipa de fotbal. Drew nici măcar nu are o echipă de fotbal. În schimb, am urmat un curs în plus în fiecare semestru, iar timp de doi ani am urmat şi şcoala de vară, în timpul în care aş fi transpirat sub soarele de august, lovind manechinele pentru placat, dacă situaţia ar fi fost alta.

Ca rezultat, am absolvit mai repede, de fapt, cu trei semestre mai repede.

Dacă mă întâlniţi pe stradă, nu aţi putea să observaţi un şchiopătat, dar dacă aţi merge cu mine o distanţă de 5 sau 6 kilometri (eu merg pe jos zilnic 5 kilometri ca să-mi păstrez forma; aparatele de la terapia fizică nu-mi plac), aţi observa că încep să mă abat puţin spre dreapta.

Piciorul stâng mă doare în zilele ploioase. Şi în nopţile cu ninsoare.

Iar câteodată, când am coşmaruri – acum nu mai sunt atât de frecvente –, mă trezesc transpirat şi cu mâinile încleştate pe picior, în locul în care deasupra genunchiului mai am încă o umflătură. Dar toate grijile mele în legătură cu scaunele pe rotile şi pantofii ortopedici s-au dovedit nefondate. Şi, de fapt, niciodată nu mi-a plăcut fotbalul chiar atât de mult.

Michael, Regina şi Arnie au fost îngropaţi într-un loc al familiei din Cimitirul Libertyville Heights – la înmormântare s-au dus doar membrii familiei, rudele Reginei din Ligonier, câteva din rudele lui Michael din New York şi New Hampshire şi alţii.

Înmormântarea a avut loc la cinci zile după scena finală infernală din garaj. Coşciugele erau închise. Simpla imagine a celor trei sicrie, aliniate ca nişte soldaţi pe un catafalc triplu, mi-a lovit inima ca o lopată de pământ rece. Amintirea muşuroaielor pentru furnici nu putea să stea alături de mărturia mută a acelor sicrie. Am plâns puţin.

După aceea, m-am dus pe intervalul dintre bănci până la ele şi mi-am pus şovăielnic mâna pe cel din mijloc, neştiind dacă era sau nu Arnie, nepăsându-mi. Am stat aşa câtva timp, cu capul în jos, apoi am auzit o voce în spatele meu.

– Dennis, vrei să te împing înapoi în sacristie?

Mi-am răsucit capul. Era Mercer într-un costum negru ca de avocat.

– Desigur. Doar mai lasă-mă câteva secunde.

– Bine.

Am ezitat, apoi am spus:

– În ziare s-a scris că Michael a murit acasă. Că maşina a trecut peste el după ce a alunecat pe gheaţă sau cam aşa ceva.

– Da, a spus el.

– Tu ai aranjat asta?

Mercer a ezitat.

– Simplifică lucrurile.

Privirea lui s-a întors spre locul unde stăteau Leigh şi părinţii mei. Ea vorbea cu mama, dar ne privea neliniştită.

– Drăguţă fată, a spus el.

O *mai* spusese şi înainte, la spital.

– Într-o zi am de gând să mă însor cu ea.

– Nu m-aş mira, a replicat Mercer. Ţi-a spus vreodată cineva că ai un curaj de tigru?

– Cred că mi-a zis antrenorul Puffer. Cândva.

A râs.

– Eşti pregătit să te împing, Dennis? Ai stat aici destul de mult. Uită.

– Mai uşor de spus decât de făcut.

A încuviinţat.

– Da. Bănuiesc că aşa este.

– Vrei să-mi spui ceva? l-am întrebat. Trebuie să ştiu.

– Dacă pot, îţi spun.

– Ce aţi...

A trebuit să mă opresc ca să-mi dreg glasul.

– Ce aţi făcut cu... rămăşiţele?

– A, m-am ocupat personal de asta, a spus Mercer. Vocea lui era uşoară, aproape glumeaţă, dar chipul său era foarte, foarte serios. I-am pus pe cei de la poliţia locală să bage sub presă toate piesele. A ieşit un cub cam atât de mare, şi-a depărtat palmele cam şaizeci de centimetri. Unul dintre băieţi s-a tăiat foarte rău. A avut nevoie de copci.

Pe neaşteptate, Mercer a zâmbit, a fost cel mai amar şi mai rece zâmbet pe care l-am văzut eu vreodată.

– Spunea că l-a muşcat.

Apoi a început să mă împingă pe interval, spre locul unde mă aşteptau familia şi prietena.

Deci aceasta este povestea mea. Cu excepţia viselor.

Sunt cu patru ani mai în vârstă, iar chipul lui Arnie a devenit tulbure pentru mine, ca o fotografie îngălbenită dintr-un album vechi. N-aş fi crezut niciodată că se poate întâmpla aşa ceva, dar s-a-ntâmplat. M-am descurcat, am reuşit cumva să fac tranziţia de la adolescenţă la maturitate, orice ar fi ea; am o diplomă de colegiu pe care cerneala aproape s-a uscat şi predau istoria la gimnaziu. Am început anul trecut, iar doi dintre primii mei elevi, amândoi de tipul lui Buddy Repperton, erau mai bătrâni decât mine. Sunt burlac, dar în viaţa mea există câteva domnişoare interesante şi de-abia mă mai gândesc la Arnie.

Cu excepţia viselor.

Visele nu sunt singurul motiv din cauza căruia am pus pe hârtie povestea – mai există încă unul pe care o să vi-l spun imediat –, dar aş minţi dacă aş afirma că visele nu sunt importante. Poate este un efort să sfredelesc rana şi s-o curăţ. Sau poate că nu sunt destul de bogat ca să-mi permit consultarea unui psihiatru.

Într-unul din vise mă întorc în locul unde s-a ţinut slujba de înmormântare. Cele trei sicrie sunt pe catafalcul triplu, dar sunt singur în biserică. În vis sunt iarăşi în cârje, stând la începutul culoarului central, lângă uşă. Nu vreau să înaintez, dar cârjele mă trag înainte, mişcându-se singure. Ating sicriul din mijloc. La atingerea mea, capacul se deschide şi întins în interiorul tapetat cu saten nu este Arnie, ci Roland D. LeBay, un cadavru în putrefacţie, îmbrăcat în uniformă de armată. În timp ce mirosul cumplit de gaze de descompunere ajunge la mine, cadavrul îşi deschide ochii; mâinile lui descărnate, negre şi alunecoase, pline de mucegai, se ridică şi-mi prind cămaşa, înainte ca eu să mă pot retrage, şi se ridică până când faţa lui plină de ură este doar la câţiva centimetri de a mea. Şi începe să croncăne iarăşi şi iarăşi:

Nu poţi să înlături acel miros, nu-i aşa? Nimic nu mai miroase aşa de bine... poate doar cu excepţia păsăricii... cu excepţia păsăricii... cu excepţia păsăricii... Eu încerc să ţip, dar nu pot, deoarece mâinile lui LeBay formează un cerc nefast, strâns în jurul gâtului meu.

În celălalt vis – iar acesta este cumva şi mai rău – am terminat de supravegheat o clasă aflată la ora de studiu la Gimnaziul Norton, acolo unde predau eu. Îmi pun cărţile în servietă, îmi strâng hârtiile şi părăsesc sala, îndreptându-mă spre următoarea oră. Iar acolo pe hol, printre dulapurile vopsite în gri industrial, este Christine, nou-nouţă şi strălucitoare, stând pe patru cauciucuri noi şi cu ornamentul Winged Victory de pe capotă aplecat spre mine. EA este goală, dar motorul ei se ambalează şi se potoleşte... se ambalează şi se potoleşte... se ambalează şi se potoleşte. În unele vise, vocea de la radio este a lui Richie Valens, mort demult într-un accident de avion împreună cu Buddy Holly şi J.P. Richardson, The Big Bopper. Richie urlă *La Bamba* în ritm latino-american, iar în timp ce Christine ţâşneşte spre mine, lăsând urme pe jos şi deschizând uşile dulapurilor cu mânerele portierelor, văd că pe bot are un abţibild, un craniu alb, rânjit, pe fond negru. Deasupra craniului sunt imprimate cuvintele ROCK-AND-ROLLUL NU VA MURI NICIODATĂ.

Apoi mă trezesc... câteodată urlând, dar întotdeauna cu mâinile încleştate pe picior.

Dar acum visele sunt mai puţine. Am citit la orele de psihologie – am urmat multe astfel de cursuri încercând să pricep lucrurile pe care nu le înţeleg –, că oamenii visează mai puţin pe măsură ce îmbătrânesc. Eu cred că o să mă vindec total. La ultimul Crăciun, când i-am trimis lui Leigh felicitarea, am adăugat un rând la urarea mea obişnuită. Sub semnătură, dintr-un impuls, am mâzgălit: *Cum te descurci cu situaţia?* Apoi am lipit plicul şi l-am trimis înainte ca să mă pot răzgândi. O lună mai târziu am primit o ilustrată. Înfăţişa noul Centru pentru Arte din Taos. Pe spate era adresa mea şi un singur rând simplu: *Să mă descurc cu ce situaţie?*

Într-un fel sau altul, bănuiesc că noi am aflat lucrurile pe care trebuia să le ştim.

Cam în aceeaşi perioadă – se pare că în jurul Crăciunului gândurile mele se îndreaptă cel mai frecvent spre acele evenimente –, i-am trimis un bilet lui Richard Mercer, deoarece în ultimul timp întrebarea fusese foarte des în gândurile mele, nedându-mi pace. I-am scris şi l-am întrebat ce se întâmplase cu blocul de metal presat care fusese cândva Christine.

Nu am primit răspuns.

Dar timpul mă va învăţa cum să fac faţă şi acestei întrebări. Deja mă gândesc mai puţin la ea. Aşa este.

Deci iată-mă aici la încheierea tuturor lucrurilor, amintirile şi coşmarurile vechi fiind toate adunate într-un teanc ordonat de hârtii. În curând o să-l pun într-un plic mare, iar plicul în seiful de documente pe care-l voi încuia, iar acela va fi sfârşitul.

Dar v-am spus că mai există un motiv, nu-i aşa? Un alt motiv din cauza căruia am scris povestea.

Ţelurile lui încăpăţânate. Furia lui fără margini.

Acum câteva săptămâni am citit în ziar doar o ştire primită de la AP[1] şi publicată, cred eu, pentru că era bizară. *Fii sincer, Guilder,* l-am auzit pe Arnie spunând, deci am fost. Acea ştire scurtă m-a determinat să încep, mai mult decât toate visele şi amintirile vechi.

Ştirea se referea la un tip pe nume Sander Galton, a cărui poreclă, poţi să presupui logic, trebuie să fi fost Sandy.

Acest Sandy Galton a fost omorât în California, unde lucra la un cinematograf-parcare din Los Angeles. În aparenţă el era singur, închizând localul după ce filmul se terminase. Se afla în snack-bar. O maşină a trecut direct prin unul dintre pereţi, s-a năpustit spre tejghea, a zdrobit aparatul de făcut floricele şi l-a călcat pe Sandy, în timp ce acesta încerca să descuie uşa spre camera aparatului de proiecţie. Poliţiştii şi-au dat seama de ceea ce făcuse el când maşina

[1] Associated Press.

îl călcase deoarece găsiseră cheia în mâna lui. Am citit ştirea aceea, intitulată CRIMĂ BIZARĂ PRIN INTERMEDIUL UNEI MAŞINI ÎN LOS ANGELES, şi m-am gândit la ceea ce-mi spusese Mercer, la acele ultime cuvinte. *El spunea că l-a muşcat.*

Bineînţeles că este imposibil, dar de la început totul a fost imposibil.

Mă tot gândesc la George LeBay din Ohio.

La sora lui din Colorado.

Leigh în New Mexico.

Dacă a început iarăşi?

Dacă îşi croieşte drum spre est ca să termine treaba?

Păstrându-mă pe mine pentru final?

Ţelurile lui încăpăţânate.

Furia lui fără margini.

Cuprins

Din partea autorului 7
Prolog 13

I. DENNIS – CÂNTECELE DE VOLAN ALE ADOLESCENȚEI 17
1. Primele impresii 19
2. Prima ceartă în familie 32
3. Dimineața următoare 42
4. Arnie se însoară 46
5. Cum am ajuns noi la Darnell 63
6. Afară 80
7. Coșmaruri 84
8. Primele schimbări 95
9. Buddy Repperton 101
10. Moare LeBay 113
11. Înmormântarea 118
12. Puțină istorie de familie 129
13. Mai târziu, în acea seară 148
14. Christine și Darnell 160
15. Necazuri fotbalistice 176
16. Intră Leigh, iese Buddy 184
17. Christine a ieșit iarăși pe stradă 200
18. În tribuna stadionului 213
19. Accidentul 223

II. ARNIE – CÂNTECELE DE DRAGOSTE ALE ADOLESCENȚEI... 227
20. A doua ceartă în familie ... 229
21. Arnie și Michael ... 238
22. Sandy ... 250
23. Arnie și Leigh ... 253
24. Văzută în noapte ... 266
25. Buddy vizitează aeroportul ... 270
26. Christine este bolnavă ... 275
27. Arnie și Regina ... 280
28. Leigh face o vizită ... 286
29. Ziua Recunoștinței ... 295
30. Moochie Welch ... 308
31. Ziua următoare ... 315
32. Regina și Michael ... 322
33. Junkins ... 325
34. Leigh și Christine ... 339
35. Un scurt interludiu ... 360
36. Buddy și Christine ... 363
37. Darnell meditează ... 379
38. Ruperea relațiilor ... 397
39. Din nou Junkins ... 414
40. Arnie are necazuri ... 424
41. Se apropie furtuna ... 438
42. Furtuna se dezlănțuie ... 457

III. CHRISTINE – CÂNTECELE DE MOARTE ALE ADOLESCENȚEI ... 475
43. Leigh vine în vizită ... 477
44. Muncă de detectiv ... 491
45. Ajunul Anului Nou ... 507
46. Din nou George LeBay ... 531
47. Trădarea ... 548
48. Pregătirile ... 558
49. Arnie ... 569
50. Petunia ... 579
51. Christine ... 588

Epilog ... 626

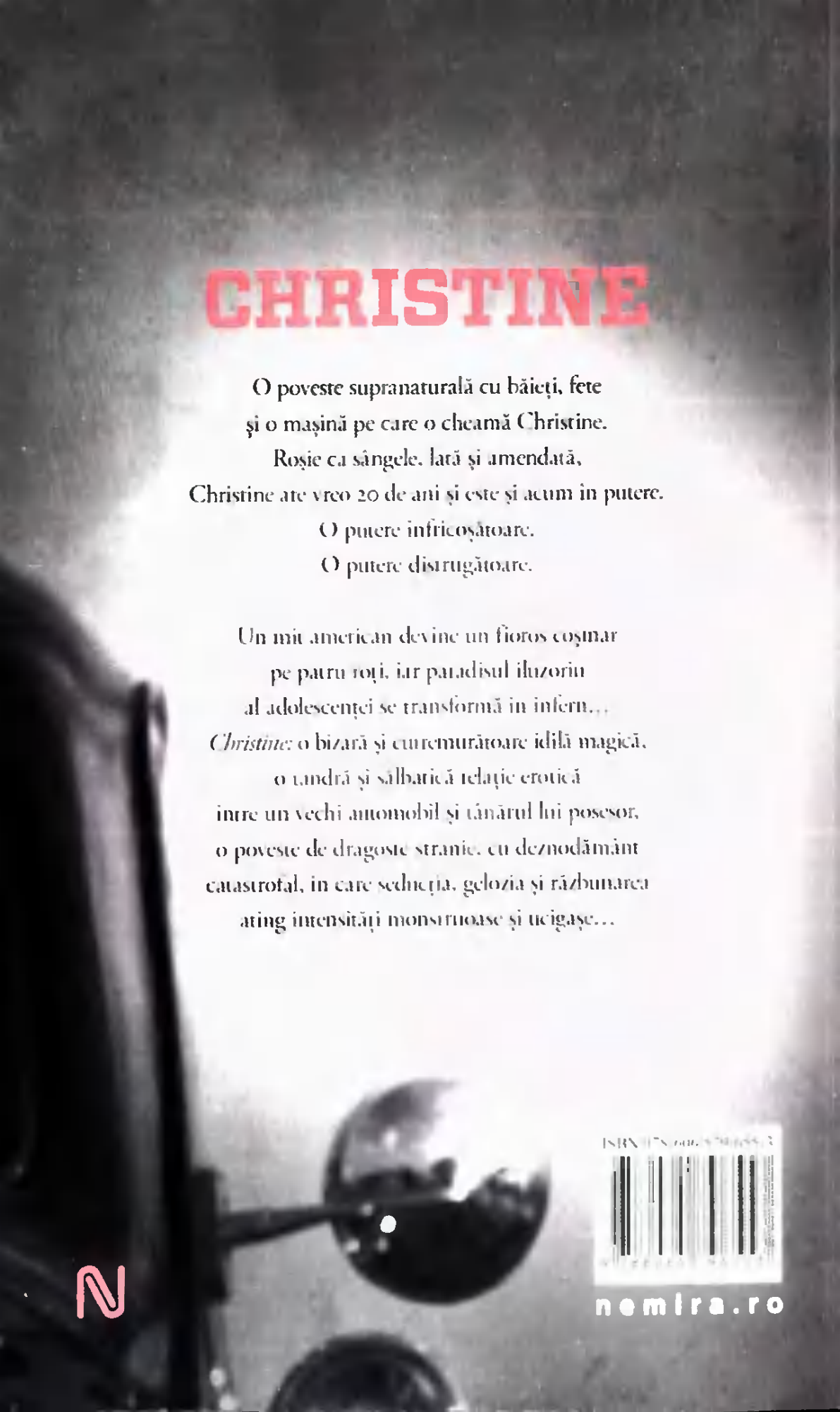

CHRISTINE

O poveste supranaturală cu băieți, fete
și o mașină pe care o cheamă Christine.
Roșie ca sângele, lată și amendată,
Christine are vreo 20 de ani și este și acum în putere.
O putere înfricoșătoare.
O putere distrugătoare.

Un mit american devine un fioros coșmar
pe patru roți, iar paradisul iluzoriu
al adolescenței se transformă în infern...
Christine: o bizară și cutremurătoare idilă magică,
o tandră și sălbatică relație erotică
între un vechi automobil și tânărul lui posesor,
o poveste de dragoste stranie, cu deznodământ
catastrofal, în care seducția, gelozia și răzbunarea
ating intensități monstruoase și ucigașe...

ISBN [illegible]
nemira.ro